Marea Evanghelie a lui Ioan

Volumul 7

Domnul nostru Iisus Hristos pe Muntele Măslinilor (continuare)

Capitolul I

Un răsărit de soare şi semnificaţia sa spirituală

1. Toţi şi-au îndreptat ochii spre răsărit, admirând splendoarea cea roşiatică a zorilor. Deasupra orizontului se vedeau câteva pâlcuri de nori de o extraordinară frumuseţe, care deveneau din ce în ce mai luminoşi, şi toţi au declarat că n-au mai văzut de mult o dimineaţă atât de minunată.

2. Eu le-am spus atunci celor din jur: „Vedeţi, acest răsărit de soare seamănă foarte mult cu zorii vieţii spirituale a omului şi cu răsăritul Soarelui divin în sufletul său!

3. Când omul aude Cuvântul lui Dumnezeu, în sufletul său răsare Soarele. Când ajunge să înţeleagă şi să creadă cuvintele auzite, acest răsărit devine deja mai luminos. Atunci, el începe să simtă o bucurie crescândă la ascultarea cuvintelor învăţăturii spirituale şi să acţioneze în conformitate cu aceasta. Apoi, aşa cum lumina înroşeşte aceşti superbi norişori, focul iubirii dă culoare faptelor sale, iar fiinţa sa interioară devine din ce în ce mai luminoasă. Bucurându-se astfel de bunătatea şi de adevărul ce provin de la Dumnezeu, omul ajunge la o cunoaştere din ce în ce mai înaltă a lui Dumnezeu, iar inima sa se înflăcărează de iubirea pentru El, ceea ce se aseamănă foarte bine cu roşul cel strălucitor şi luminos al acestei dimineţi. Cunoaşterea lui Dumnezeu şi, prin aceasta, cunoaşterea de sine şi cea a propriei meniri capătă amploare şi devine din ce în ce mai clară, ca această aurora roşiatică ce este precum aura pe care o distingem de departe în jurul unor ţinuturi frumoase ale pământului.

4. Apoi lumina zilei creşte tot mai mult. Norişorii cei mai apropiaţi de soarele care răsare - adică acţiunile realizate din iubire sinceră şi profundă faţă de Dumnezeu - devin strălucitori ca aurul. În cele din urmă, ziua se umple de lumină, iar soarele străluceşte în toată gloria şi măreţia sa deasupra orizontului; şi, aşa cum ziua cea nouă se naşte mereu din noapte prin puterea luminoasă a soarelui, la fel şi omul renaşte prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu şi, de aici, prin iubirea tot mai mare faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele său. Aceasta este renaşterea spirituală a omului: să-L cunoască din ce în ce mai bine pe Dumnezeu şi astfel să-L iubească tot mai mult.

5. Atunci când inima omului este cuprinsă de o adevărată ardoare, lumina din el creşte tot mai mult, până când devine o flacără strălucitoare, iar Spiritul lui Dumnezeu răsare în el precum soarele dimineţii, şi, astfel, lumina zilei străluceşte din plin în lăuntrul său. Dar această zi nu este ca o zi pământească ce se sfârşeşte atunci când vine seara, ci este o zi a vieţii eterne şi constă în deplina revelare a Spiritului lui Dumnezeu în sufletul omului.

6. Adevărat, vă zic vouă: omul în sufletul căruia se iveşte o asemenea zi nu va mai vedea moartea şi nu-i va mai simţi gustul în veci; şi atunci când va ieşi din trupul său va fi asemenea unui prizonier care a fost graţiat, iar gardianul vine la el cu o înfăţişare prietenoasă, îi deschide poarta închisorii şi-i spune: «Ridică-te! Graţierea ţi-a fost acordată şi acum eşti liber! îmbracă acest veşmânt de sărbătoare, părăseşte această temniţă şi păşeşte liber în faţa celui care ţi-a acordat această graţie!»

7. Şi dacă un prizonier se bucură în cel mai înalt grad de o asemenea graţie, cu atât mai mult se va bucura un om renăscut în Spirit, la care îngerul Meu va veni şi-i va spune: «Frate

nemuritor, ieşi din închisoarea ta, îmbracă veşmântul de glorie al lui Dumnezeu şi păşeşte liber în faţa lui Dumnezeu, prin a cărui mare iubire această Graţie imensă s-a coborât asupra ta. Căci de acum înainte nu va mai trebui în veci să porţi un astfel de trup greu şi muritor!»

8. Credeţi oare că există vreun suflet care să mai simtă întristare atunci când îngerul Meu va veni astfel la el?"

9. Romanul de lângă Mine a spus atunci: „Doamne, cine ar mai putea fi trist în asemenea condiţii? Poate doar acei oameni de lume care trăiesc în iubirea egoistă de sine, căutându-şi numai propria satisfacţie, şi care nu Îl cunosc deloc pe Dumnezeu. Căci ei nu ştiu nimic despre viaţa sufletului după moartea trupului - iar dacă unii au auzit câte ceva despre aceasta, nu cred în ea, ceea ce nu o dată mi-a fost dat să constat. Până acum, eu am fost un păgân, şi, sub aspect exterior, mai sunt încă. Dar am crezut încă din copilărie în nemurirea sufletului omenesc şi, graţie viziunilor pe care le-am avut, această credinţă a devenit pentru mine o certitudine absolută, însă atunci când le vorbeşti oamenilor acestei lumi despre aşa ceva, ei încep să râdă, ridică din umeri şi în cele din urmă consideră că nu este decât rodul unei fantezii prea înflăcărate.

10. Pentru astfel de oameni, care iubesc foarte mult această viaţă trecătoare, moartea trupului este ceva absolut înspăimântător, însă pe noi - cu deosebire acum, când am primit de la Tine, Domnul întregii vieţi, credinţa supremă legată de existenţa veşnică a sufletului dincolo de moartea trupului - această moarte trupească nu ne mai poate înfricoşa, mai ales dacă ea nu este precedată de dureri prea mari, care să chinuie trupul până la sfârşit. Dar chiar şi atunci, apariţia Stăpânului care deschide poarta temniţei celei grele trebuie să fie cu atât mai binevenită! Aceasta este părerea şi credinţa mea fermă, orice-ar crede ceilalţi!"

11. Toţi au spus atunci: „Aceasta este şi credinţa noastră; căci cine s-ar mai putea bucura să trăiască într-o lume care este un adevărat iad, în apogeul şi deplinătatea sa?!"

12. Eu am spus: „Da, aşa este! De aceea vă zic şi Eu: cel care iubeşte viaţa acestei lumi va pierde adevărata Viaţă a sufletului; însă cel care nu iubeşte această viaţă şi fuge de tot ce reprezintă ea va câştiga adevărata Viaţă Veşnică a sufletului.

13. Nu vă lăsaţi orbiţi de lume şi nu plecaţi urechea la ispitele ei; căci toate bogăţiile ei sunt deşarte şi trecătoare! Şi, dacă este să vă adunaţi bogăţii în timpul acestei vieţi, adunaţi-le pe cele pe care nu le pot distruge nici rugina şi nici viermii! Acestea sunt comorile Spiritului întru Viaţa Veşnică, şi trebuie să faceţi tot ce vă stă în putinţă ca să le obţineţi, însă cel căruia îi este dat să fie bogat în această lume, - să facă asemenea fratelui Lazăr, şi va obţine în schimb bogăţii în Ceruri. Căci cel ce are puţin să dăruiască puţin, dar cel ce are mult trebuie să dăruiască mult!

14. Cel care, din dreaptă iubire faţă de aproapele său, îi dă unui însetat fie şi numai o gură de apă proaspătă din fântâna sa, acela va fi răsplătit în lumea de dincolo; căci cel ce va arăta iubire faţă de aproapele său va găsi la rândul său iubire în lumea cealaltă. Important nu este ce îi dăruieşti fratelui tău sărac, ci cum îi dăruieşti. Un om care dăruieşte cu bucurie şi cu iubire adevărată dăruieşte dublu şi va fi răsplătit pe măsură în lumea de dincolo.

15. Aşa cum am spus, atunci când ai mult poţi dărui mult. Dacă dăruieşti cu bucurie şi cu multă iubire, aceasta înseamnă că i-ai dăruit celui sărac de două ori mai mult. Dar atunci când nu ai mult şi totuşi, din puţinul tău, cu bucurie şi iubire îi dăruieşti celui mai sărac decât tine o parte din ceea ce ai, aceasta înseamnă că i-ai dăruit de zece ori mai mult, iar în lumea de dincolo vei fi răsplătit pe măsură. Căci, făcând săracilor un bine în numele Meu, este ca şi cum Mi l-aţi fi făcut Mie.

16. Şi dacă vreţi să ştiţi cât de mulţumit sunt Eu însumi de fiecare act de dăruire şi de orice faptă nobilă a voastră, priviţi faţa celui căruia i-aţi făcut bine în numele Meu - aşa cum tocmai v-am învăţat - şi astfel veţi şti exact cât de mulţumit şi de bucuros sunt Eu de fapta voastră.

17. Doar acea faptă este bună înaintea lui Dumnezeu care este făcută din iubire adevărată; însă ceea ce este făcut doar din pură raţiune are puţină valoare pentru cel care primeşte şi încă şi mai puţină pentru cel care dăruieşte. Vă spun: mai mare binecuvântare este să dăruieşti decât să primeşti.

18. Dar acum să mai mergem puţin, ca să putem vedea ţinutul Betaniei! Căci astăzi începe târgul cel mare, care va dura cinci zile, şi acolo vom întâlni tot felul de negustori!”

Capitolul 2

Sosirea negustorilor

1. Atunci ne-am dus în locul de unde se putea vedea cel mai bine ţinutul Betaniei, precum şi un mare număr de drumuri şi cărări care duceau la Ierusalim. Pe acele drumuri erau construite vămi unde străinii trebuiau să plătească taxele cerute. Majoritatea vameşilor din acele locuri, împreună cu mai mulţi slujitori de-ai lor, erau încă de ieri cu noi.

2. Cărturarul i-a întrebat pe aceştia dacă n-ar fi mai bine să coboare şi ei acolo, căci ar câştiga o mulţime de bani.

3. Un vameş a spus atunci: „Prietene, puteai să te scuteşti de osteneala de a ne pune o asemenea întrebare! Căci dacă acest câştig material ar fi fost pentru noi mai important decât cel spiritual, cu siguranţă că am fi fost deja la locurile noastre de muncă. Nimeni şi nimic nu ne împiedică să plecăm de aici, aşa cum nimeni nu ne-a obligat să venim, însă dacă noi rămânem aici şi nu ne sinchisim deloc de caravanele negustoreşti care trec sub ochii noştri este pentru că noi preferăm acest câştig spiritual pentru vieţile noastre, câştigului material pe care l-am putea obţine acasă. Iar în ceea ce priveşte micile taxe de drum, avem acasă destui slujitori care să se ocupe de aceasta.

4. De altfel, în curând negustorii îşi vor începe schimburile în Templu. Ce-ai zice dacă te-aş întreba şi eu: «Prietene, priveşte ce animaţie este la porticurile Templului! Oare nu-ţi pasă de marile profituri pe care le-ai putea obţine acolo?! Vor fi schimbate acolo cantităţi mari de aur şi de argint, de pietre preţioase şi de perle, iar tu trebuie să iei zeciuiala din toate acestea! Însă vei mai putea primi oare ceva dacă nu vei fi acolo?»

5. Noi, care suntem vameşi şi nişte păcătoşi în ochii voştri, ştim totuşi că voi i-aţi întors spatele Templului pentru totdeauna, şi considerăm că nu ar fi frumos din partea noastră să vă punem o asemenea întrebare. Cât despre noi, am luat hotărârea ca, din iubire pentru Domnul nostru Iisus, să înapoiem înzecit fiecărui om ceea ce am dobândit prin înşelăciune, şi de aceea astăzi toţi negustorii vor putea trece vama fără să plătească, căci nu vom muri noi de foame pentru atât. Aşa că astăzi îi vom lăsa în pace pe toţi!”

6. După acest răspuns foarte categoric al vameşului, cărturarul nu a mai spus nimic, minunându-se în sinea sa de temeritatea vameşului şi a slujitorilor săi.

7. Lazăr a spus însă: „Dar toţi aceşti străini vor ajunge cu siguranţă aici către seară, iar eu va trebui să mă ocup în primul rând să umplu cât mai bine pivniţa, bucătăria şi cămările. De asemenea, va trebui să dau ordin să fie puse afară mai multe mese şi bănci, căci altfel nu vor încăpea toţi!”

8. Eu i-am spus atunci lui Lazăr: „Lasă tu grijile acestea, căci atâta vreme cât Eu sunt aici, vei avea de toate din belşug! Şi chiar de-ar fi să vină de două ori mai mulţi oaspeţi, nu le va lipsi nimic. Să privim aşadar liniştiţi, de aici de sus, agitaţia lumii! Câte cămile, cai, asini şi boi încărcaţi au sosit pe poteci şi drumuri, cărând bunurile şi comorile stăpânilor lor, şi toate vor fi vândute!

9. Dar iată că acolo, pe marele drum dinspre Galileea, vin nişte care şi căruţe trase de boi. Ele aduc sclavi din ţinuturile Pontului, pentru a fi vânduţi aici. Sunt fete şi băieţi între paisprezece şi optsprezece ani, foarte frumoşi şi bine-făcuţi - o sută douăzeci de băieţi şi o

sută şaptezeci de fete. Noi vom împiedica această vânzare, şi apoi ne vom îngriji de instruirea acestor bieți copii eliberați! În oraş nu este permis un asemenea comerț, însă acest munte se găseşte în afara zidurilor oraşului, fiind totuşi foarte aproape de el. În curând, veți vedea cum proprietarii acestor care şi căruțe se vor instala la poalele muntelui şi apoi îşi vor trimite oamenii şi vestitorii să caute clienți! Numai că noi le-o vom lua înainte şi îi vom uşura de această marfa a lor, iar apoi le vom spune câteva vorbe despre acest comerț mârşav, care să le taie pofta de un asemenea negoț pentru mai multă vreme!"

10. Atunci Agricola a spus: „Doamne, ce-ar fi dacă eu aş răscumpăra de la aceşti negustori de oameni toți sclavii de ambele sexe, la prețul cerut, apoi i-aş lua cu mine la Roma şi i-aş creşte şi i-aş educa acolo aşa cum se cuvine, după care le-aş dărui libertatea şi drepturi cetățeneşti romane?"

11. Eu am spus: „Ideea şi vrerea ta sunt bune. Însă ale Mele sunt şi mai bune! De ce să dai bani pe ceva ce poți obține de drept şi fără plată?! Nu eşti de acord? Permițându-le acestor oameni să aibă încă un câştig din asta, ar însemna să ajutăm răul din ei să crească şi mai mult. Dar după ce vor trece de mai multe ori prin ceea ce veți vedea cu toții, se vor feri apoi să mai practice un astfel de negoț cumplit."

12. Agricola a spus: „Doamne, mai e ceva de luat în considerare! Din câte ştiu eu, în relațiile dintre Roma şi provinciile sale există o lege referitoare la negoțul cu oameni, conform căreia, fără permisiunea scrisă a unui înalt guvernator roman, nu este acceptată introducerea pe teritoriile romane a niciunui sclav provenind dintr-o țară din afara Imperiului. Iar o astfel de permisiune costă îngrozitor de mult. Pe de altă parte, se petrece foarte adesea ca astfel de negustori să facă contrabandă cu sclavi în ținuturile noastre, folosind drumuri ascunse şi chiar documente false. Dacă aşa procedează şi aceşti negustori de sclavi, atunci ne-ar fi uşor să le luăm marfa, însă în cazul în care ei sunt în posesia unei asemenea împuterniciri scump plătite, atunci pe căile obişnuite nu ne rămâne altceva de făcut decât să le dăm prețul pe care îl cer şi să-i lăsăm să treacă mai departe, pentru că în acest caz ei se află sub protecția legii."

13. Eu am spus: „Aici ai judecat bine. Însă nu uita că Eu sunt Cel care face legile eternității şi ale nemărginirii, iar de aici poți să înțelegi faptul că Eu, deşi ca om sunt pe deplin supus legilor Romei, totuşi, la o adică, nu sunt deloc legat de ele.

14. Aceşti oameni care vin să vândă sclavi în piață sunt foarte lacomi de câştig, dar şi superstițioşi în cel mai înalt grad. Iar această superstiție oarbă este cel mai mare duşman al lor. Şi Eu ştiu dinainte ce trebuie făcut pentru a-i pedepsi în aşa fel încât să renunțe de bunăvoie nu doar la marfă, ci şi la multe altele, numai ca să scape basma curată. Veți vedea şi veți înțelege cu toții în curând de ce este în stare înțelepciunea şi puterea lui Dumnezeu.

15. Acum însă haideți să ne întoarcem în casă şi să ne întărim trupurile cu o gustare zdravănă. Căci mesele sunt deja pline. Între timp, negustorii noştri de sclavi se vor instala, iar noi le vom face după aceea o vizită."

16. Cărturarul mi-a spus: „Doamne, dar la Templu nu vrei să mergi astăzi? Căci ceea ce se petrece acolo este cu adevărat foarte grav!"

17. Eu i-am răspuns: „Ce Mă interesează pe Mine cuibul acela de criminali de acolo?! Adevăratul Templu al lui Dumnezeu este în omul a cărui inimă îl iubeşte pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe aproapele său ca pe sine însuşi! Acum, să mergem la masă!"

18. După aceea, am mers cu toții în casă şi ne-am aşezat la mesele care erau încărcate cu tot felul de bunătăți, pe gustul fiecăruia, şi cu vinul cel mai bun. Romanii au putut admira, în sfârşit, la lumina zilei, potirele din cel mai curat aur, precum şi farfuriile de argint, care se aflau în fața lor. Cei şapte farisei s-au apropiat şi ei şi nu mai conteneau să se minuneze de puritatea şi frumusețea perfectă a vaselor de pe masă. Lazăr însă i-a sfătuit să revină la mesele lor, pentru că peştele se răcea, aşa încât cei şapte s-au apucat imediat să mănânce şi să bea, lăudând neîncetat bunătatea mâncării şi a vinului. Cei aproximativ şaptezeci de săraci, împre-

unã cu femeia, au lăudat şi ei felurile de mâncare şi vinul. La fel au făcut şi vameşii şi slujitorii lor.

19. Un roman a spus: „Am ajuns la vârsta de şaizeci de ani, şi până acum nu mi-a fost dat să gust o mâncare atât de bună şi un vin atât de delicios!”

20. Şi laudele şi mulţumirile nu mai conteneau.

Capitolul 3

Superstiţia negustorilor de sclavi

1. Pe când şedeam noi acolo, mâncând şi bând, iată că din cerul cel senin şi fără niciun nor a apărut deodată un fulger puternic, urmat de un tunet răsunător. Toţi au fost cuprinşi de spaimă şi M-au întrebat ce poate să însemne aceasta.

2. Eu am spus: „Veţi vedea în curând! Acest fenomen vesteşte începutul sfârşitului pentru negustorii noştri de sclavi. Cât timp noi am mâncat şi am băut, ei au ajuns la poalele muntelui, unde se află toate carele şi căruţele lor, şi, dacă nu ar fi fost acest fulger care i-a pus pe gânduri, ei ar fi început deja să îşi vândă marfa.

3. Popoarele care trăiesc în nordul Pontului au şi ele un fel de religie, care însă este departe de a fi desăvârşită. În plus, această învăţătură se află cu totul în mâinile anumitor ghicitori, care trăiesc complet izolaţi de ceilalţi oameni, mai ales în văile greu accesibile ale munţilor, unde au pământurile lor proprii şi cirezi nenumărate. Aceşti ghicitori se trag de cele mai multe ori din indieni, şi cunosc foarte bine magia şi tot felul de vrăjitorii; ei nu coboară aproape niciodată în zonele mai joase, unde locuieşte populaţia cea numeroasă, dar sunt cunoscuţi pe o întindere foarte mare în jur, şi, în anumite situaţii importante, oamenii merg la aceşti ghicitori vestiţi pentru a li se prezice viitorul, desigur, în schimbul unor ofrande considerabile. În astfel de ocazii, aceşti aşa-zişi înţelepţi ai munţilor vorbesc uneori despre anumite fiinţe superioare, puternice şi invizibile, care sunt stăpâne peste ei şi peste toate elementele, şi cărora ei înşişi le sunt servitori apropiaţi, fiind la rândul lor stăpâni peste unele forţe ale naturii mai mici. Bineînţeles că aceasta îi uimeşte în cel mai înalt grad pe pelerinii cei orbi, mai ales dacă un asemenea ghicitor mai face în faţa lor şi câte o vrăjitorie.

4. Negustorii noştri de sclavi vin chiar de pe acele meleaguri, acum pentru a şaptea oară, deşi nu au mai fost în Ierusalim, căci şi-au vândut până acum marfa în Libia, în Capadochia, în Tir sau în Sidon, ori chiar în Damasc. De data aceasta au îndrăznit să vină până la Ierusalim, şi n-ar fi venit nici acum dacă aceasta n-ar fi fost Voia Mea.

5. Însă înainte de a pleca de acasă cu marfa, ei au întrebat un astfel de ghicitor dacă vor avea succes în negoţul lor. Acesta le-a răspuns cu multă seriozitate: «Dacă nu veţi vedea niciun fulger şi nu veţi auzi niciun tunet, veţi scăpa uşor de marfa.» Doar atât le-a zis ghicitorul, iar negustorii de sclavi, gândind că în această perioadă târzie a anului nu vor mai fi furtuni, au crezut că este un semn bun. Dar acest fulger puternic şi tunetul cel năprasnic le-au arătat că se înşeală, iar ei sunt acum total nedumeriţi. Alte câteva fulgere îi vor intimida şi mai mult, astfel că, atunci când noi vom coborî acolo, la poalele muntelui, ne va fi uşor să vorbim cu ei!”

6. Unul dintre ucenicii Mei mai vechi a spus atunci: „Mă întreb ce limbă or fi vorbind.”

7. Eu am răspuns: „Nu-ţi face griji în această privinţă, căci Mie nicio limbă din lume nu-mi este necunoscută! Însă aceşti oameni vorbesc, în cea mai mare parte, limba Indiei, care seamănă mult cu ebraica veche.”

8. Ucenicul n-a mai zis nimic, după care s-a văzut al doilea fulger, urmat de un tunet puternic, şi apoi al treilea, însă fulgerele nu au făcut decât să lovească pământul, fără să provoace nici cea mai mică pagubă.

9. După cel de-al treilea fulger, a intrat în cameră un tânăr de o frumusețe încântătoare, s-a aplecat adânc în fața Mea şi, cu o voce sublimă, dar bărbătească şi fermă, a spus: „Doamne, am venit la chemarea Ta, pentru a face Voia Ta Divină!”

10. Eu am spus: „Vii de la Cyrenius şi de la Iara?”

11. Tânărul a răspuns: „Da, Doamne, după Voia Ta Divină.”

12. Atunci, ucenicii mai vechi, recunoscându-l pe Rafael, au mers la el şi l-au salutat.

13. Iar tânărul le-a spus: „O, voi, norocoşilor, care puteți fi mereu în prezența cea sfântă a Domnului! Dar înainte de a trece la lucrarea cea mare şi importantă care ne aşteaptă, vreau şi eu să mănânc şi să beau ceva!”

14. Cu toții s-au luat atunci la întrecere care să-i dea primul de mâncare şi de băut acestui tânăr. Romanii l-au poftit la masa lor, iar toți ceilalți au început să-l servească cu cea mai mare considerație, fiind copleşiți de farmecul său. Ei l-au luat drept un preafrumos fecior născut dintr-o pământeancă, venit să Mă întâlnească la chemarea Mea, şi doar ucenicii Mei mai vechi ştiau cine este el. El a mâncat şi a băut ca un hămesit şi cu toții s-au minunat cum a putut să încapă atât de multă mâncare în stomacul lui.

15. Rafael însă a zâmbit şi a spus: „Prieteni! Cine munceşte mult trebuie să şi mănânce şi să bea mult! Nu-i aşa?”

16. Agricola a spus şi el: „Bineînțeles, o tu, făptură de o frumusețe de-a dreptul dumnezeiască! Dar, spune-mi, cine sunt tatăl tău şi mama ta şi din ce țară vii?”

17. Rafael a răspuns: „Ai răbdare! Voi rămâne câteva zile aici şi în timpul acesta mă veți cunoaşte mai îndeaproape. Acum avem de făcut o lucrare importantă, iar pentru aceasta, dragă prietene, trebuie să ne adunăm puterile!”

18. Agricola: „Dar, tinere prieten prea drag şi preafrumos, ce fel de muncă ai putea tu să faci cu mâinile acestea fine şi feciorelnice? Tu n-ai făcut niciodată munci grele, şi vrei deodată să te înhami la vreo lucrare grea şi anevoioasă?”

19. Rafael a spus: „Dacă n-am făcut niciodată munci grele, este numai pentru simplul fapt că pentru mine nicio muncă nu este grea, oricât ar părea, iar viitorul îți va demonstra aceasta!”

20. Aici am intervenit Eu: „A venit acum timpul să-i salvăm şi să-i eliberăm pe prizonieri. Să mergem deci! Cine vrea să rămână aici - să rămână!”

21. Dar toți Mi-au cerut voie să Mi se alăture, iar Eu am fost de acord. Aşadar, am coborât repede muntele şi am ajuns curând la negustorii noştri de sclavi. Aici se adunaseră deja o mulțime de gură-cască şi priveau la bieții sclavi şi la cei care îi vindeau.

22. Însă Eu i-am făcut semn lui Rafael să alunge mulțimea de pierde-vară curioşi, şi el i-a împrăştiat ca pe pleavă: nişte lei dintre cei mai fioroşi au apărut deodată printre aceştia, iar ei au rupt-o la fugă, de frică să nu fie sfâşiați.

Capitolul 4

Negustorul de sclavi este adus pe calea cea bună

1. Aşadar, imediat după ce curioşii s-au risipit, Eu, împreună cu Rafael, Agricola şi Lazăr, M-am îndreptat către conducătorul negustorilor şi i-am spus pe limba lui: „Cine v-a dat vouă dreptul să-i vindeți în piețele lumii, ca pe o marfă, pe propriii voştri copii, făcând din ei sclavii cine ştie cărui cumpărător tiranic şi libidinos?”

2. Negustorul a spus: „Dacă tu ai de gând să-i cumperi, atunci îți voi arăta că am acest drept. Dar dacă nu vrei să cumperi, şi doar ții morțiş să-ți arăt dreptul, n-o voi face decât în fața guvernatorului acestui ținut. Pe vremuri, am fost şi eu vândut ca sclav, însă stăpânul meu, pe care l-am slujit cu credință, mi-a dăruit libertatea şi mulți bani. M-am întors în țara mea şi acum mă ocup cu acest negoț, a cărui marfă am fost chiar eu acum douăzeci de ani, pe vremea

când trebuia eu să slujesc pe altul. Eu am fost fericit ca sclav. De ce nu ar fi şi aceştia? În plus, în ţările noastre, acesta este un obicei foarte vechi, pentru care înţelepţii noştri nu ne-au cerut niciodată socoteală. Aşadar, noi nu încălcăm legile ţării noastre, iar faţă de ţara voastră plătim o taxă de răscumpărare. Şi nu trebuie să dăm socoteală nimănui cu privire la acest drept al nostru!"

3. Eu am spus: „Dar în urmă cu treizeci de zile n-ai fost tu în munţi şi n-ai jertfit treizeci de oi, zece boi, zece vaci şi zece viţei, iar ghicitorul tău nu ţi-a spus: «Dacă în călătoria ta nu vei vedea niciun fulger şi nu vei auzi niciun tunet, vei avea noroc!»? Tu ai interpretat aceasta ca fiind un semn bun, considerând că în această perioadă a anului nu vor mai fi furtuni, şi deci nici fulgere şi tunete, şi ca atare ai pornit la drum împreună cu ceilalţi negustori. Dar iată că tocmai a tunat şi a fulgerat! Ce vei face acum?"

4. La aceste cuvinte, negustorul s-a holbat la mine şi Mi-a spus: „Dacă tu ai fi un simplu om, ca şi mine, n-ai putea să ştii toate acestea! Căci, în primul rând, tu n-ai fost niciodată în ţara noastră, iar în al doilea rând nimeni nu cunoaşte locul unde trăieşte primul şi cel mai vestit dintre ghicitori. Şi, de asemenea, nu se poate ca vreunul dintre noi să-ţi fi spus secretul, căci noi nu ne trădăm unii pe alţii pentru nimic în lume. Aşadar, de unde ştii tu cel mai ascuns secret al meu? Prietene, spune-mi doar aceasta, şi aceşti sclavi îţi aparţin!"

5. Eu am spus: „Nu v-a spus odată ghicitorul vostru că există un mare Dumnezeu, despre care el a aflat din nişte scrieri vechi şi secrete? Şi că pentru muritori aceasta este deja o taină prea mare şi prea de neconceput, astfel că ei nu trebuie să se preocupe să ştie mai mult?! Nu aşa v-a spus ghicitorul vostru?"

6. Uimit peste poate, negustorul a grăit: „Am mai spus şi o repet: Tu nu eşti om, ci un Dumnezeu! Şi cu ce aş putea eu, un biet vierme al pământului, să mă opun Ţie, când Tu mă poţi nimici dintr-o suflare?! Într-adevăr, eu fac o afacere murdară! Însă, chiar şi dacă aş avea de o mie de ori mai mulţi sclavi decât aceştia pe care îi am aici şi care, e adevărat, m-au costat destul de mult, toţi Ţi-ar aparţine Ţie! Căci, vezi Tu, prietene nobil şi atoateştiutor, noi în ţara noastră ştim, în linii mari, fiecare ce ne doare, dar nu cunoaştem şi remediul! Ajută-ne, Tu, prietene, şi nu doar aceştia, ci de o mie de ori mai mulţi, şi câţi vei mai dori, îţi vor aparţine. Căci Tu nu eşti un om, ci un zeu în toată puterea cuvântului!"

7. Eu le-am spus atunci celor prezenţi: „Luaţi cu toţii exemplu de la aceşti oameni! Ei sunt nişte negustori de sclavi care trăiesc în cea mai neagră ignoranţă - şi cât de repede M-au recunoscut! Acolo sus se află Templul pe care David şi Solomon Mi l-au ridicat cu mare osteneală - dar ce diferenţă imensă între aceşti negustori de sclavi, care vând doar trupurile oamenilor, şi odioşii aceia de negustori de suflete de-acolo!

8. Vedeţi voi, aceşti negustori de sclavi sunt nişte îngeri în comparaţie cu ticăloşii aceia de ucigaşi de suflete! De aceea, până şi Sodoma şi Gomora vor fi tratate mai bine de Mine în lumea de dincolo decât această abjectă sămânţă diavolească. Căci dacă în Sodoma şi Gomora s-ar fi petrecut ceea ce se petrece aici, locuitorii lor şi-ar fi pus cenuşă în cap şi s-ar fi căit - şi ar fi fost mântuiţi. Dar aici, iată că am venit Eu Însumi, iar ei vor să Mă ucidă!

9. Lângă Mine se află îngerul Meu drag, Rafael, iar Eu vă zic vouă: mai bine seamănă aceşti negustori de sclavi cu el decât aşa-zişii slujitori ai lui Dumnezeu din Templu! Vă spun: acest negustor de sclavi este un înger, însă cei de acolo, din Templu, sunt nişte diavoli!"

10. După aceasta, M-am întors către negustorul de sclavi şi i-am spus: „Prietene, cât ceri pentru toţi aceşti sclavi ai tăi? Spune!"

11. Negustorul a spus: „Dumnezeule, aş putea eu, un biet muritor, să cer ceva de la Tine? Toţi aceştia şi încă de o mie de ori mai mulţi Ţi-i dăruiesc Ţie, dacă îmi acorzi graţia de a-mi spune ce ne lipseşte cu adevărat şi unde greşim!"

12. Eu am spus: „Atunci, eliberează-i pe toţi, şi, în schimb, Eu vă voi dărui libertatea eternă a sufletului şi viaţa cea veşnică!"

13. Iar negustorul a spus: „Am încheiat târgul! Ah, e uşor de negociat cu zeii! Eliberaţi toţi sclavii, căci am făcut cel mai bun târg cu putinţă! Sunt convins dinainte că sclavilor noşti le va merge bine. Dar cei care au avut cel mai mult de câştigat suntem noi; căci prin aceasta ne-am răscumpărat de la Dumnezeu viaţa cea veşnică. Sunteţi de acord cu aceasta, voi, însoţitorii mei?”

14. Toţi au spus: „Da, Hibram, n-am câştigat niciodată mai mult decât acum! Însă ghicitorul nostru s-a înşelat foarte tare de data aceasta. Căci tocmai fulgerul şi tunetul ne-au adus cel mai mare noroc! Eliberaţi-i pe cei legaţi şi de acum ei sunt în proprietatea acestui Dumnezeu adevărat! Iar noi să facem de îndată cale întoarsă!”

15. Eu am spus: „O, nu! Accept, desigur, ceea ce Mi-aţi oferit - dar şi voi veţi mai rămâne aici trei zile, însă nu pe cheltuiala voastră; căci Eu sunt cel care va plăti pentru voi, atât în această lume, cât şi în cea de dincolo!”

Capitolul 5

Eliberarea sclavilor

1. Atunci i-am făcut un semn lui Rafael, şi într-o clipă toţi prizonierii au fost eliberaţi şi îmbrăcaţi din cap până-n picioare, de unde până atunci fuseseră goi. Şi această subită eliberare a tinerilor sclavi a făcut mare senzaţie, iar conducătorul negustorilor, necrezându-şi ochilor, a mers să pună mâna pe ei ca să se convingă că are de-a face chiar cu sclavii lui şi că veşmintele lor erau făcute din stofa adevărată.

2. Şi, ridicându-şi mâinile spre cer, el a spus (negustorul de sclavi): „Este clar acum că voi sunteţi cu adevărat în braţele zeilor! Rugaţi-i şi voi să vă acorde graţia lor! Şi dacă veţi vrea să fiţi cu adevărat fericiţi, amintiţi-vă de părinţii voştri, rămaşi în ţinuturile noastre aspre, care trudesc din greu pentru o existenţă săracă şi nevoiaşă şi care trăiesc în bordeiele lor sărăcăcioase din lut şi paie! Adunaţi cât mai multe cunoştinţe şi apoi întoarceţi-vă în ţară, astfel încât, prin intermediul vostru, să ajungă şi acolo lumina şi binele. Căci de acum înainte nicio fiinţă umană nu va mai fi luată din ţinuturile noastre pentru a fi vândută!”

3. După care Hibram s-a întors către Rafael, de a cărui frumuseţe şi gingăşie nu mai înceta să se minuneze, şi a spus: „O, tu, tinere nespus de frumos! Să fii oare şi tu un zeu, de vreme ce ai putut săvârşi o asemenea faptă minunată? Dar cum ai făcut de ai deznodat atât de repede legăturile acestor sclavi şi de unde ai luat tu atâtea veşminte preţioase, pentru aceşti băieţi şi fete?”

4. Rafael a spus: „Nu sunt un zeu, ci, prin graţia lui Dumnezeu, doar slujitorul Său. Cu de la mine putere, pot face la fel de puţin ca şi tine. Dar când sunt pătruns de Voia cea atotputernică a lui Dumnezeu, atunci pot face orice, şi nimic nu-mi este cu neputinţă. Dar, spune-mi, ce vei face cu cei două sute de sclavi pe care i-ai lăsat acasă pentru că nu sunt încă destul de graşi pentru a fi vânduţi?”

5. Hibram a spus: „Ştii şi asta?! Ah, tu ştii chiar totul! Ce altceva aş putea să fac cu ei, decât să-i învăţ să fie buni şi să devină utili, şi de acum încolo să-i consider propriii mei copii?! Totuşi, te-aş ruga să-mi faci rost de nişte veşminte şi pentru ei, pe care să le duc la întoarcerea acasă!”

6. Rafael a spus: „Aceasta nu este necesar deocamdată. În câteva zile, după ce vei pleca de aici, dacă tu şi slujitorii tăi vă veţi păstra bunele intenţii, veţi găsi acasă tot ce veţi avea nevoie.”

7. Pe deplin mulţumiţi, Hibram şi slujitorii săi i-au mulţumit lui Rafael şi mai ales Mie, Domnul; căci toţi aceşti negustori recunoscuseră deja că Eu singur eram Domnul. Apoi, ei şi-au amintit de numeroasele lor care şi căruţe, precum şi de animalele lor de povară care erau foarte obosite.

8. Iar Hibram i-a spus lui Rafael: „Tinere minunat şi atotputernic! Unde să ne ducem căruţele şi carele şi de unde să luăm nutreţ pentru animalele noastre?”

9. Rafael a spus: „În spatele zidurilor care înconjoară acest munte, ce aparţine bărbatului care vorbeşte acum cu Domnul, se află mai multe adăposturi şi staule şi chiar nutreţ pentru vitele voastre, care vor putea să şi rămână acolo, împreună cu căruţele voastre.”

10. Cu aceasta Hibram a fost cât se poate de mulţumit, şi pe dată argaţii săi au început să mâne vitele, împreună cu carele şi căruţele lor.

11. Eu am spus: „Acum, că această lucrare a fost încheiată, să ne întoarcem pe munte, unde ne vom ocupa în primul rând ca sclavii eliberaţi să fie întăriţi cu mâncare şi băutură. Iar tu, Hibram, când vei fi pus totul în ordine, să vii şi tu, împreună cu slujitorii şi cu argaţii tăi, ca să vă întremaţi trupurile, ca oaspeţi ai mei!”

12. Cu toţii erau cât se poate de mulţumiţi, iar sclavii eliberaţi nu mai puteau de bucurie. Toţi doreau să vină la Mine şi să-Mi mulţumească, însă cum numărul lor mare nu le permitea să aibă loc cu toţii în acelaşi timp, ei s-au aşezat frumos în cerc în jurul Meu şi M-au rugat pe limba lor să-i privesc şi să-i ascult. Privindu-i cu drag, i-am îndemnat să vorbească.

13. Atunci ei Mi-au spus cu mare emoţie (sclavii): „Bunule părinte! Îţi mulţumim că ne-ai salvat şi ne-ai scăpat de acele nemiloase legături, cu care am fost legaţi ca nişte animale. Noi nu avem nimic să îţi dăm, însă pe viitor vrem să te slujim ca şi cum am fi picioarele tale, mâinile tale, ochii tăi, urechile tale, nasul tău şi gura ta. Oh, lasă-ne să te iubim, bunule tată! În bunătatea şi iubirea ta, rămâi de acum înainte tatăl nostru şi nu ne părăsi niciodată!”

14. Atunci Eu am trecut pe la fiecare, l-am strâns la pieptul Meu şi i-am spus aceste cuvinte: „Pace ţie, fiul Meu, fiica Mea!”

15. Şi toţi acei băieţi gingaşi cu păr bălai şi acele fete graţioase, încă şi mai gingaşe, plângeau şi îmi udau mâinile şi picioarele cu lacrimile lor de fericire.

Capitolul 6

Diferenţa dintre negoţ şi cămătă

1. După acest eveniment înălţător, care a fost atât de emoţionant, încât toţi cei prezenţi aveau lacrimi în ochi, Eu i-am spus lui Rafael: „Acum condu-i sus şi îngrijeşte-te să fie hrăniţi; noi vom mânca mai târziu!”

2. Atunci Rafael i-a condus la han pe cei ce fuseseră eliberaţi, unde au găsit trei mese lungi deja aşezate, iar aceşti copii - căci erau încă nişte copii - au mâncat cu multă poftă şi bucurie felurile pregătite pentru ei şi au băut şi puţin vin amestecat cu apă, amuzându-se - între ei plini de bucurie şi fericire.

3. Noi însă am mai zăbovit, privind mulţimea de vânzători şi negustori care veneau pe marele drum ce ducea către oraş cu tot felul de mărfuri, de animale şi de fructe.

4. Romanul Mi-a spus atunci: „Doamne, sunt aici o mulţime de evrei! Ei nu ştiu oare încă nimic despre Tine? Este de-a dreptul ciudată indiferenţa cu care aceşti oameni trec pe lângă noi!”

5. Eu am spus: „Mulţi vor mai trece încă pe lângă Mine, cum fac şi aceştia, fără să Mă vadă şi fără să Mă recunoască, şi vor continua să scormonească în lumea lor minusculă, până când moartea îi va arunca în mormânt, iar sufletul lor va ajunge în iad! Aceşti negustori, vânzători, cămătari şi samsari sunt, în mijlocul oamenilor buni, precum plantele parazite pe crengile pomilor cu fructe şi precum buruienile în lanul de grâu. Să-i lăsăm să meargă în întâmpinarea morţii şi a propriului lor mormânt!”

6. Agricola a spus: „Domnul meu şi Dumnezeul meu! Trebuie totuşi să existe printre oameni această activitate de schimb, căci altfel viaţa celor care trăiesc în ţările mai sărace ar deveni pur şi simplu imposibilă! Cunosc unele ţări din Europa, cu un relief muntos, unde în-

tâlneşti peste tot doar piatră şi stâncă. Oamenii care trăiesc acolo îşi câştigă existenţa în principal prin negoţ. Dacă acesta ar fi eliminat, un întreg popor ar muri de foame! Ca Domn al Cerului şi al tuturor lumilor, Tu însuţi trebuie să admiţi că aceşti oameni nu pot supravieţui decât prin comerţ, astfel că sunt uimit de faptul că divina Ta înţelepciune supremă îl condamnă cu atâta vehemenţă! Căci, cu tot respectul faţă de prea-pura Ta divinitate, bunul meu simţ şi raţiunea mea umană mă împiedică să fiu de acord cu această judecată a Ta!"

7. Eu am spus: „Prietene, permite-Mi să-ţi spun că ceea ce tu ştii şi înţelegi Eu am înţeles cu mult timp în urmă, înainte ca primul soare central originar să-şi fi făcut apariţia într-o teacă globală!

8. Adevărat îţi spun: Eu nu am nimic împotriva comerţului binefăcător şi îndreptăţit dintre oameni - pentru că Eu însumi vreau ca oamenii să aibă anumite relaţii unii cu alţii, iar acest comerţ binefăcător se înscrie perfect în porunca supremă a iubirii faţă de aproapele. Dar sper că înţelegi şi tu suficient de bine că la adresa cametei - acest comerţ absolut inuman - Eu nu pot avea cuvinte de laudă! Vânzătorul cinstit trebuie să îşi aibă şi el profitul său de pe urma muncii sale şi a efortului depus; însă el nu trebuie să-şi dorească să câştige pentru zece parale o sută sau chiar mai mult! Înţelegi? Eu condamn doar camăta, şi nu comerţul binefăcător şi necesar, înţelege bine aceasta, ca să nu cazi pradă unei ispite viclene!"

9. Atunci romanul Mi-a cerut iertare şi şi-a recunoscut greşeala sa grosolană.

10. După aceasta, Lazăr s-a apropiat de Mine şi Mi-a spus: „Doamne, întrucât noi vom ajunge în curând la han, căci aici nu prea mai avem ce face, aş vrea să ştiu de la Tine ce e cu tânărul acesta minunat! Cine este el şi de unde vine? După port, pare a fi din Galileea. Dar când a ajuns el să aibă o asemenea înţelepciune şi putere? După înfăţişare, nu are mai mult de şaisprezece ani - şi deja îi întrece pe ucenicii Tăi mai vechi! Te rog să binevoieşti a mă lămuri în această privinţă!"

11. Eu am spus: „Nu este scris în Scriptură: «În acele vremuri veţi vedea îngerii lui Dumnezeu coborând din Ceruri pentru a le sluji oamenilor»? Ştiind aceasta, vei înţelege mai uşor ce este cu acest tânăr. Păstrează însă deocamdată doar pentru tine ceea ce ai aflat; căci toţi ceilalţi trebuie să descopere singuri aceasta! Ucenicii Mei mai vechi cunosc deja adevărul, însă nici lor nu le este îngăduit să-l dezvăluie înainte de vreme.

12. Ai spus că vom urca în curând la hanul tău, dar aceasta mai poate să aştepte încă vreun ceas! Acum însă vrem să mai rămânem pe drumul acesta; căci în curând se va petrece încă ceva pentru care prezenţa noastră va fi necesară!"

13. Lazăr M-a întrebat: „Doamne, să ne aşteptăm la ceva rău?"

14. Eu i-am răspuns: „Prietene, în lumea aceasta şi cu oamenii aceştia ne putem aştepta la puţine fapte bune! Plecarea negustorilor se va încheia curând, şi slugile fariseilor vor aduce în locul rămas liber de sub zidul cel înalt un biet om, care acum un ceas, fiind împins de foame, a luat pâinea punerii înainte, în Templu, iar ei vor să-l ucidă cu pietre pentru această fărădelege! Însă noi trebuie să împiedicăm aceasta. Acum ştii de ce mai rămânem aici."

15. Aceste cuvinte au fost auzite şi de Agricola, care s-a îndreptat către Mine şi Mi-a spus: „Doamne, Ţi-am auzit vorbele, care într-adevăr n-au sunat prea îmbucurător! Aşadar, cei din Templu au şi ei *jus gladii* ('dreptul spadei', adică 'drept de viaţă şi de moarte asupra cuiva')? Eu cunosc toate privilegiile pe care Roma le-a dat popoarelor sale, dar nu ştiu nimic despre aşa ceva! Ah, mă voi interesa cât se poate de serios despre aceasta! Dar spune-mi Tu, o Doamne şi Stăpâne, care este adevărul!"

16. Eu am spus: „Când romanii au devenit stăpânii teritoriilor locuite de evrei, ei au examinat îndeaproape învăţătura lor religioasă şi legile date de Moise şi de profeţi şi au descoperit că, într-adevăr, Moise a acordat Templului - adică preoţilor - dreptul de a ucide cu pietre anumiţi criminali foarte periculoşi. Totuşi, preoţii nu au niciun drept de a condamna ei înşişi pe cineva la moarte, ci ei trebuie să-l predea pe răufăcător judecătorilor, iar aceştia trebuie să-l judece cu martori de încredere, şi, dacă se dovedeşte că este un mare criminal, să îl

trimită înapoi pentru a fi ucis cu pietre. Numai că acum e altă situație: astăzi preoții acționează în mod arbitrar şi, pentru a avea şi ei propriul lor *jus gladii,* îi plătesc lui Irod o dare, pe baza căreia îşi arogă cele mai cumplite abuzuri, cum este situația de acum. Dar să fim pregătiți, căci sunt aproape!"

Capitolul 7

Agricola interoghează un superior al Templului

1. Nici n-am terminat bine de spus acestea, că şi-a şi făcut apariția un grup destul de numeros, care îl aducea pe nefericit, târându-l şi maltratându-l cu cruzime.

2. Eu i-am spus lui Agricola: „Să mergem împreună în întâmpinarea acestor zbiri, care sunt conduşi de un superior al Templului!"

3. Am ajuns în fața lor chiar când ei deschideau poarta cea mare, iar Eu i-am pus romanului pe buze cuvintele pe care el trebuia să le spună. Cu o voce puternică şi cu privirea lui severă de roman, el l-a întrebat pe superior: „Ce se petrece aici?"

4. Superiorul a spus: „Avem dreptul străvechi de la Moise, precum şi *jus gladii,* şi putem să le aplicăm noi înşine în cazurile grave de sacrilegiu!"

5. Romanul a spus: „Eu mă aflu aici ca demnitar plenipotențiar, trimis de împărat ca să cercetez numeroasele abuzuri pe care voi le faceți în privința privilegiilor pe care le-ați primit de la Roma! Cine v-a dat vouă puterea de judecată civilă?"

6. Această întrebare l-a derutat foarte tare pe superiorul Templului, care a spus: „Mai întâi dovedeşte-mi că eşti într-adevăr un trimis al Romei. Căci e uşor ca cineva să se îmbrace ca un roman şi să dea legi noi în numele împăratului!"

7. Atunci Agricola a scos dintr-o cutie de aur un pergament, care era prevăzut cu toate însemnele imperiale, iar superiorul nu a mai avut nicio îndoială asupra calității purtătorului unui asemenea document.

8. Agricola a reluat cu o voce severă: „Ei bine, Eu ți-am arătat documentul solicitat. Acum tu trebuie să-mi spui conform cărui drept de judecată civilă ai condamnat acest om?"

9. Superiorul a răspuns: „Dar ți-am spus deja că Templul are de la Moise dreptul străvechi de a pedepsi cu moartea pe cei care comit o gravă nelegiuire împotriva lui, iar acest drept este recunoscut acum şi de Roma. Templul are deci dreptul de a ucide cu pietre un om care a păcătuit grav împotriva lui Dumnezeu şi a Templului Său, ca de pildă acesta de aici."

10. Agricola a întrebat cu şi mai mare severitate: „Templul acesta exista pe vremea lui Moise?"

11. Superiorul a spus: „Nu neapărat; însă Moise era un profet şi ştia clar în duhul său că marele rege înțelept Solomon îi va ridica un templu lui Dumnezeu. Prin urmare, cel ce păcătuieşte împotriva Templului şi a reprezentanților săi preaînalți este la fel de demn de pedeapsă ca şi unul care păcătuieşte împotriva lui Dumnezeu Însuşi!"

12. Agricola: „Şi atunci de ce a rânduit Moise judecători speciali pentru astfel de cazuri, în loc să le dea această putere judecătorească preoților? Şi cum se face că voi ați devenit judecători cu drept de viață şi de moarte asupra unui om? Moise v-a făcut doar preoți, şi numai Roma a decis ca să aveți şi o funcție judecătorească, la fel cum aveau judecătorii pe vremea regelui vostru, Saul, însă cu mențiunea clară ca răufăcătorii de orice fel, mai ales cei care merită pedeapsa cu moartea, să-i fie predați întotdeauna judecătorului civil local, şi niciun preot să nu mai poată modifica apoi decizia acestuia. De aici reiese că voi n-ați avut niciodată dreptul nici să judecați şi nici să condamnați pe cineva, şi cu atât mai puțin să ridicați voi înşivă mâna asupra lui!

13. Prin urmare, eliberați imediat acest păcătos! Eu însumi îl voi interoga şi voi vedea dacă fărădelegea sa trebuie într-adevăr pedepsită cu moartea. Şi vai de voi dacă voi descoperi că ați făcut vreo nedreptate față de acest om!”

14. După această amenințare, zbirii şi slujitorii Templului l-au dezlegat pe răufăcător şi l-au adus în fața lui Agricola.

15. Iar superiorul a spus: „Iată-l pe ticălos! Cercetează-l tu însuți! Şi sper că noi suntem nişte martori suficient de buni, eu şi aceşti slujitori, pentru a ne fi permis să contrazicem dezmințirile sale îndârjite!”

16. Agricola: „Foarte bine. Dar şi eu însumi am aici lângă mine un martor de foarte bună-credință, şi de aceea vă spun dinainte că voi pedepsi cât se poate de aspru orice minciună, atât din partea acestui răufăcător, cât şi din partea voastră! Dar încă şi mai aspru voi fi cu cei care i-au dat acestui om sărman o condamnare atât de răuvoitoare şi de nemiloasă!”

17. La aceste vorbe nu prea prietenoase ale romanului, superiorul şi slugile sale au fost cuprinse de o mare neliniște; superiorul dădea semne că ar vrea să fugă de acolo, iar slugile au spus: „Ce avem noi a face cu aceasta? Noi nu avem voință proprie, ci trebuie să îndeplinim voința Templului. Superiorul este cel care trebuie să clarifice această problemă cu tine, nobile stăpân! Atunci când un răufăcător trebuie pedepsit, noi ducem la îndeplinire sentința. Însă motivul real pentru care cineva este condamnat nu ne este cunoscut decât din ceea ce ne spun judecătorii pe scurt. Aşadar, cum am putea noi să depunem mărturie împotriva sau în favoarea acestui răufăcător? De aceea, lasă-ne să plecăm, nobile stăpân!”

18. Dar Agricola a spus: „Nu se poate. Trebuie să rămâneți împreună cu superiorul vostru, care şi el va rămâne aici, până când îl voi fi interogat pe acest răufăcător!”

Capitolul 8

Preceptele criminale ale Templului

1. Auzind această hotărâre, toți au rămas nemişcați, iar Agricola l-a chestionat mai întâi pe superior, zicând: „Ce crimă a comis acest om încât să merite, în ochii voştri, să fie ucis?”

2. Foarte încurcat, superiorul a răspuns: „Ieri după-amiază el a îndrăznit să atingă cu neruşinare preasfânta pâine a punerii înainte şi chiar să mănânce din ea, ceea ce îi este permis doar marelui-preot, şi aceasta numai în timpul rugăciunii şi al psalmodierii. Prins asupra faptului, acest nelegiuit a fost condamnat, conform legii, la o moarte binemeritată, iar cu privire la aceasta nu mai e nevoie de niciun interogatoriu suplimentar, pentru că oricum această faptă este o mare fărădelege.”

3. Agricola: „Aşadar, iată o frumoasă modalitate de a face dreptate. Nu spun legile noastre că, de orice fel de fărădelege ar fi vorba, trebuie să se stabilească, înainte de toate, în ce măsură respectivul răufăcător este responsabil de faptele sale?! Dacă un idiot comite o fărădelege oricât de gravă, pentru care un om sănătos la cap merită conform legii să moară, idiotul trebuie pus sub o pază bună, pentru ca pe viitor să nu mai fie periculos pentru societate, iar dacă el se îndreaptă, trebuie să fie lăsat liber, şi dacă nu s-a vindecat complet, să fie folosit ca sclav la galere, pentru a-şi ispăşi astfel greşelile sau cel puțin pentru a le fi de folos cu ceva oamenilor.

4. Mai mult, în cazul fiecărui răufăcător trebuie să se aibă în vedere circumstanțele care, de multe ori, împing un om să comită o fărădelege, cum s-ar spune, forțat - circumstanțe care pot să atenueze mult din vina făptaşului. Căci, desigur, este o mare diferență între a cădea de pe acoperiş şi a omorî din greşeală un om care, în acel moment nefericit, se găsea acolo, şi a omorî cu premeditare. Iar între aceste două extreme există o mulțime de nuanțe, pe care ori-

ce judecător corect trebuie să le ia în considerare, pentru că ele pot fi, pentru una şi aceeaşi faptă rea, fie atenuante, fie agravante.

5. De pildă, dacă un reclamant ar veni la voi şi ar spune: «Acest om mi-a ucis fratele!», iar voi l-aţi condamna imediat la moarte pe cel reclamat fără a cerceta faptele, ce judecători deplorabili aţi fi! Nu obligă legile noastre în mod clar, pe orice judecător, să cerceteze cu cea mai mare precizie: *cur, quomodo, quando et quibus auxiliis* ('de ce, cum, când şi în ce circumstanţe?'), şi abia după aceea să dea sentinţa?! Aţi făcut voi aceasta în cazul răufăcătorului de faţă?"

6. Superiorul a răspuns: „Dar noi, în Templu, nu cunoaştem decât legea lui Moise, care este cu totul diferită de cea romană!"

7. Agricola a spus: „Chiar aşa? Dacă Moise al vostru este cel care v-a dat aceste legi judecătoreşti pe care voi le aplicaţi acum în Templu, atunci el trebuie să fi fost un mare prost şi un legiuitor extrem de barbar, iar noi, romanii, suntem nişte zei în comparaţie cu el! Însă, din fericire, eu cunosc preabine legile lui Moise; ele sunt blânde şi, în mare parte, au fost sursa de inspiraţie a legilor noastre statale; iar voi, conducătorii Templului, sunteţi înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor nişte mincinoşi condamnabili dacă îndrăzniţi să-mi spuneţi în faţă că legile voastre cretine, tiranice şi cât se poate de ticăloase v-au fost date de Moise! Acestea sunt propriile voastre reguli, făcute de voi fără niciun scrupul şi fără nicio consideraţie faţă de Dumnezeu, şi cu aceste legi monstruoase chinuiţi acum bietul popor, după bunul vostru plac! Vreţi să spuneţi că aşa ceva este legea sfântă a unui Dumnezeu care este plin de o înţelepciune perfectă?!"

8. Superiorul: „Totuşi, nu eu am făcut aceste legi ale Templului! Ele există, iar noi trebuie să le respectăm, indiferent dacă provin de la Moise sau de la altcineva!"

9. Agricola: „Preabine! Iar noi, romanii, vom şti să ne opunem acestor nerozii ale voastre. Însă acum, *audiatur et altera pars*! ('Să fie ascultată şi cealaltă parte!')"

10. Apoi, el s-a adresat răufăcătorului cu bunăvoinţă: „Explică-mi cu cea mai mare sinceritate în ce constă fărădelegea ta! Mărturiseşte tot, fără să ascunzi nimic; căci eu te pot salva, dar te pot şi ucide, dacă fărădelegea ta merită moartea!"

Capitolul 9

Mărturisirea aşa-zisului răufăcător

1. Atunci, aşa-zisul răufăcător s-a ridicat şi, plin de curaj, a vorbit liber şi fără ascunzişuri: „Nobile stăpân, judecătorule puternic şi drept! Sunt la fel de puţin răufăcător ca şi tine sau ca omul care este cu tine!

2. Eu sunt un zilier sărac, iar prin munca mâinilor mele trebuie să îmi întreţin tatăl şi mama, care amândoi sunt bolnavi şi nu mai pot munci aproape deloc. În plus, o am în grijă şi pe sora mea mai mică, de şaptesprezece ani şi opt luni, care nu poate să-şi câştige singură existenţa, fiind nevoită să rămână acasă şi să se ocupe de părinţii noştri. În ciuda sărăciei, această iubită soră a mea este foarte atrăgătoare, fiind înzestrată de la natură cu o mare frumuseţe. Din păcate, ea nu le este necunoscută conducătorilor Templului, iar unii dintre ei au făcut deja eforturi mari să o seducă, însă fără a obţine vreun rezultat; aşa că ne-au ameninţat, pe mine şi pe părinţii mei, zicând: «Aşteaptă numai, neam de calici, că te îmblânzim noi, ca să nu mai fii aşa de mândru!»

3. În zilele care au urmat acestor ameninţări, am căutat de muncă în casele pe care le cunoşteam deja, şi acolo mi s-a spus că preoţii m-au declarat un mare păcătos, pentru că aş comite incest cu sora mea de sânge. Mi s-au închis toate uşile, fără să pot face nimic.

4. Atunci am mers la câţiva păgâni, cărora le-am spus necazul meu. Ei mi-au dăruit nişte bănuţi, cu care am putut cumpăra puţină pâine pentru noi toţi. Însă aceşti bănuţi s-au

terminat foarte curând, iar eu şi ai mei aveam deja două zile de când nu mâncaserăm nimic. Eu nu mai puteam să câştig nimic şi nici să mai cer de la cineva, cu atât mai mult cu cât, în aceste zile de sărbătoare, nu poți găsi nimic de muncă nici în alte ținuturi. Atunci, m-am gândit astfel: «Nu poate fi un păcat aşa de mare înaintea lui Dumnezeu dacă un bun evreu ca tine va face ceea ce a făcut odinioară şi David, când a fost foarte înfometat!»

5. Şi, la sfârşitul zilei de ieri, împins de nevoie, am intrat în Templu, am mers la pâinile punerii înainte, am înşfăcat prima bucată care mi-a venit la mână şi am mâncat-o, gândind în sinea mea ca, după ce îmi potolesc foamea, să le duc o bucată şi părinților şi surorii mele, care erau la fel de flămânzi. Dar paznicii care stăteau la pândă m-au observat imediat, au strigat că s-a comis un sacrilegiu şi m-au târât fără milă în fața preoților. Aceştia, recunoscându-mă imediat, au strigat: «Ah, dar ăsta este chiar cerşetorul nostru cel mândru, incestuosul, care acum vine să profaneze şi pâinea punerii înainte! Pentru aceasta, el va fi ucis cu pietre chiar mâine, înainte de amiază!»

6. Apoi am fost târât cu brutalitate şi cu cele mai cumplite insulte într-o celulă întunecoasă, unde am zăcut până acum. Iar modul în care am fost târât de acolo până aici - l-ai văzut tu însuți, nobile judecător. Cât despre bieții mei părinți şi nefericita mea soră, numai Dumnezeu ştie ce vor fi făcând, dacă nu cumva or fi murit deja!

7. Nobile judecător, cu adevărat, aceasta este tot ce pot să spun despre fărădelegea mea! O, nu mă judeca la fel de aspru cum m-a judecat Templul, şi în special acest superior! Căci, s-o spun deschis, chiar el este cel care a vrut să o seducă pe sora mea cea nevinovată, aceasta pot să o jur în fața lui Dumnezeu şi a tuturor oamenilor! Şi îți pot aduce martori autentici şi de încredere, care îți vor confirma sub jurământ această poveste tristă!”

8. Plin de mânie împotriva templierului, Agricola i-a spus celui acuzat: „Prietene! Când un om vorbeşte atât de deschis cu tine, nu prea are nevoie de alte dovezi! În plus, am aici lângă mine un martor deosebit de important, care poate întări adevărul spuselor tale. Îndată va merge cineva să-i aducă aici, revigorați şi întăriți, pe părinții tăi şi pe sora ta - şi apoi va veni încă cineva, care-mi va fi de mare folos pentru a-i înfunda pe aceşti templieri!”

Capitolul 10

Mărturia superiorului

1. Şi, la chemarea Mea interioară, Rafael a şi fost acolo, iar Eu i-am transmis în Spirit: „Fă ceea ce romanul îți cere, căci Eu sunt cel care îi inspir gândurile, cuvintele şi voința!”

2. Când l-a văzut pe Rafael, Agricola a spus: „M-am gândit eu că nu te vei lăsa prea mult aşteptat!”

3. Rafael a răspuns: „Eu ştiu deja ce vrei tu! Totul se va face în câteva clipe; căci oamenii pe care i-ai cerut nu locuiesc departe, şi voi face tot ce se poate ca să-i aduc aici.”

4. Superiorul a spus atunci: „Dar la ce bun toate acestea?”

5. Agricola a spus: „Tu să vorbeşti când vei fi întrebat. Până atunci, să taci!”

6. Atunci îngerul a plecat repede şi i-a adus pe cei doi bătrâni, precum şi pe tânăra soră, într-adevăr foarte frumoasă la chip, în ciuda sărăciei sale; odată cu ei au venit şi zece soldați romani, şi un judecător trimis de Pilat.

7. Rafael i-a spus lui Agricola: „Prietene, sper că eşti mulțumit!”

8. Agricola a răspuns: „Sigur că da. Este exact ceea ce am vrut!”

9. Apoi Rafael s-a retras, dar a rămas pregătit să acționeze la primul semn al Meu.

10. Agricola s-a întors către cei trei nou-veniți şi i-a întrebat dacă îl cunosc pe omul cel maltratat.

11. Sora lui a spus: „O Doamne, ce s-a petrecut cu bietul meu frate? Ieri după-amiază a plecat să caute o bucată de pâine - căci de două zile nu mâncaserăm nimic - dar nu s-a mai

întors. Noi am fost foarte îngrijorați pentru el şi ne-am rugat să nu i se fi petrecut ceva rău. Iar acum, la chemarea acestui tânăr mesager binevoitor, îl găsim aici într-o stare cât se poate de nefericită!"

12. Fata a vrut să afle mai multe, dar Agricola a oprit-o cu o voce prietenoasă: „Lasă întrebările deocamdată, scumpă fiică a Sionului; căci fratele tău se află deja în mâini bune! Acum însă vreau să ți-l prezint pe acest superior al Templului, care tocmai şi-a întors fața de la noi, iar tu să-mi mărturiseşti în tot adevărul dacă îl cunoşti, şi de unde!"

13. Fata a spus: „O Doamne, cruță-mă de acest chin; căci, din păcate şi spre groaza mea, pe acest ticălos l-am recunoscut de departe, înainte să ajung aici!"

14. Agricola: „Nu-i nimic; cu atât mai bine pentru voi toți!"

15. Cu o voce poruncitoare, romanul l-a chemat pe superior, spunând: „Acum, arată-ți fața şi vorbeşte! Ce ai de spus cu privire la această acuzație împotriva ta? Recunoaşte deschis adevărul sau, dacă nu, vei fi crucificat, ca să cunoşti mai bine justiția romană; căci noi, romanii, nu facem excepție cu niciun fel de preoți! Vino aici şi vorbeşte!"

16. Superiorul Templului s-a întors în sfârşit şi a spus cu voce tremurată: „Puternicule domn plin de noblețe, ce-aş putea să mai răspund?! Din păcate, ceea ce a spus despre mine acest om sărman este adevărat, iar condamnarea pe care mi-o vei da va fi binemeritată! Dacă vreodată îmi voi redobândi libertatea, voi răscumpăra de mii de ori marea nedreptate pe care am făcut-o acestei familii sărace. Dar o sentință dreaptă nu poate să-mi lase libertatea, şi de aceea îmi va fi greu să îndrept răul pe care i l-am făcut acestei sărmane familii cu adevărat cinstite."

17. Agricola a spus: „Eu nu judec, ca voi, într-un mod pătimaş, ci judec după dreptate. Totuşi, în situația dată, îți spun că judecătorii tăi principali sunt aceşti patru oameni cu care te-ai purtat cu atâta cruzime! Cum te vor judeca ei, aşa te voi judeca şi eu! Cât despre păcatul pe care acest biet om înfometat l-a săvârşit în Templu împotriva pâinii punerii înainte - să-l judece Dumnezeu! Dacă El îl va ierta, atunci îl vom ierta şi noi; căci împotriva noastră el n-a păcătuit cu nimic!"

18. Apoi Agricola s-a adresat familiei celei nevoiaşe: „Spuneți acum ce să fac cu acest mare răufăcător! Căci nu o dată, ci de două ori a nedreptățit familia voastră; mai întâi, a vrut să o necinstească pe fiica voastră cea nevinovată şi, întrucât nu i-a mers, l-a calomniat pe fiul vostru, în aşa fel încât acesta să nu mai poată găsi nicăieri de muncă. În plus, l-a condamnat pe fiul vostru pentru că, fiind înfometat, a luat din pâinea punerii înainte; şi, dacă n-ar fi fost aici acest mare Prieten al Oamenilor, fiul vostru ar fi fost deja mort, şi nu l-ați mai fi putut revedea niciodată!

19. Acolo, în fața voastră, se află zbirii cei brutali ai Templului, care urmau să-l ucidă cu pietre, dar, înainte de toate, judecătorul cel mai lipsit de inimă şi mai nedrept pentru fiul vostru este cu adevărat acest superior al Templului, care l-a condamnat să fie ucis cu pietre! Legea privind atingerea pâinii punerii înainte nu-mi este necunoscută. Dar Moise nu a prevăzut pedeapsa cu moartea decât în cazul comiterii cu rea intenție şi în mod repetat a acestui păcat, şi nu în caz de înfometare, pentru că, în acest caz, orice evreu are dreptul să-şi potolească foamea cu pâinile punerii înainte, la fel cum a făcut şi marele vostru rege David, care cunoştea mai bine Legea lui Moise decât marele său preot de atunci. Cu aceasta îl declar pe fiul vostru în afara oricărui păcat; iar acum voi trebuie să vă spuneți părerea cu privire la marea nedreptate care vi s-a făcut!"

20. „Stăpâne şi puternicule judecător, a rostit tatăl, noi îi mulțumim bunului Dumnezeu, precum şi ție şi prietenilor tăi, că am fost salvați în mod miraculos de la un pericol atât de mare. Aşa cum Dumnezeu face ca întotdeauna să triumfe binele şi dreptatea, la fel El pedepseşte întotdeauna greşeala unui păcătos înrăit, dacă acesta persistă în răutatea sa, fără a o regreta şi fără a se căi. Însă dacă el se îndreaptă cu adevărat, Dumnezeu îi iartă păcatele, oricât de mari şi de multe ar fi ele. De aceea, nici eu nu îl condamn pe acest om care ne-a fost un

mare duşman, ci îl las în seama Voinței lui Dumnezeu; căci singur Dumnezeu este cel mai drept judecător - astfel că noi nu vrem să-l judecăm mai mult decât El. Noi toți îl iertăm din toată inima pentru răul pe care ni l-a făcut."

Capitolul 11

Judecata lui Agricola

1. Auzind o astfel de judecată din gura acestui părinte sărman şi cinstit, superiorul Templului a izbucnit în lacrimi şi a spus: „O Dumnezeule mare, cât de buni sunt adevărații Tăi copii şi cât de răi suntem noi, ca nişte pui de năpârci ai infernului! O Dumnezeule, pedepseşte-mă aspru, după cum merit!"

2. Agricola a spus: „Aşa cum nu te-au condamnat cei care aveau tot dreptul să o facă, nici eu nu te condamn. Însă l-am chemat aici pe judecător ca să vă interzică ferm, ție şi întregului Templu, să mai condamnați pe cineva la moarte; altminteri, tu şi întregul Templu va trebui să dați socoteală! Cât despre aceşti zbiri şi ucigaşi plătiți, pentru răutatea lor intenționată față de aceşti oameni sărmani, ei vor primi câte o sută de lovituri de bici fiecare, ca să ştie şi ei ce simte un biet om atunci când este tratat cu o asemenea cruzime inumană. Să fie duşi imediat în temniță şi biciuiți! Am zis!"

3. Atunci zbirii au început să se văicărească şi să ceară îndurare.

4. Dar Agricola le-a spus: „Nu v-a implorat şi acest biet om să nu îl chinuiți atât de tare? Iar voi n-ați plecat urechea la rugămintea lui, cu toate că vi se poruncise doar să-l păziți! I-ați făcut o mare nedreptate, şi de aceea nu veți fi scutiți de nicio lovitură de bici, ci dimpotrivă, li se va porunci călăilor să dea fiecare lovitură cu cea mai mare asprime. Iar acum plecați! Căci Dumnezeu nu se va îndura de voi, şi cu atât mai puțin eu!"

5. Atunci soldații i-au înconjurat pe cei cincisprezece zbiri ai Templului şi i-au luat de acolo fără menajamente.

6. Însă superiorul Templului l-a întrebat pe roman, tremurând de teamă şi respect: „Nobilule şi puternicule suveran! Ce anume trebuie să discut cu acest judecător?"

7. Agricola a spus: „Ți-am spus deja. Dar pentru că nu ai înțeles, îți mai spun o dată: vei merge împreună cu acest judecător la tribunal, unde el îți va da instrucțiuni foarte precise despre felul în care Templul trebuie de acum înainte să aplice pedepsele mozaice! Orice încălcare a acestor directive va fi pedepsită de Roma cu cea mai mare asprime! Apoi te vei întoarce la Templu cu aceste instrucțiuni semnate de Pilat la ordinul meu şi le vei face publice!"

8. Superiorul a spus: „Dar eu ce să-i spun lui Pilat, dacă-mi va pune întrebări în legătură cu tine?"

9. Agricola a spus: „Pilat nu va face aceasta, pentru că mă cunoaşte preabine - nu mai departe de acum câteva zile am fost la el, şi ştie la fel de bine cu ce scop am venit eu în aceste provincii romane, în numele împăratului. Acum du-te!"

10. Atunci, judecătorul şi superiorul Templului s-au înclinat adânc în fața lui Agricola, după care judecătorul i-a cerut superiorului să-l urmeze.

11. Dar superiorul i-a spus: „Mai lasă-mă să-i pun acestui trimis al împăratului o întrebare!"

12. Judecătorul a răspuns: „Atunci fa-o repede; căci în vremuri ca acestea, noi, judecătorii, nu prea avem timp de pierdut!"

13. Atunci superiorul i s-a adresat din nou lui Agricola, spunând: „Preaputernicule trimis al împăratului, ştii, eu sunt foarte bogat, dar acum mi-e scârbă de averile mele! Întrucât i-am făcut acestei familii sărace o nedreptate atât de strigătoare la cer, vreau pe cât posibil să ispăşesc această nedreptate, dăruindu-i toate averile mele. Aşadar, îmi îngădui tu ca acum,

când merg la judecător, să întocmesc un act de donație, prin care această familie să primească toate averile mele, astfel ca nimeni să nu-i poată cere socoteală de unde le are?”

14. Agricola a spus: „Nu lipsesc deloc familiile sărmane asupra cărora vei putea să-ți manifești milostenia pe care ai neglijat-o mult prea multă vreme! Cât despre această familie, se poate spune că ea este deja sub o protecție cât se poate de bună. Aşadar, poți să pleci fără întârziere! De acum înainte, fii drept şi teme-te de Dumnezeu, şi nu vei mai avea parte de astfel de neplăceri! Aşa să fie!”

15. Cei doi au mai făcut o plecăciune şi apoi au plecat.

16. Însă noi, împreună cu familia ce fusese salvată, ne-am întors la ai noştri, care erau deja foarte curioşi şi nerăbdători să afle ce se petrecuse. Căci, deşi ei ne putuseră vedea foarte bine, nu putuseră auzi nimic din ceea ce noi am vorbit. Chiar şi negustorul nostru de sclavi, Hibram, s-a înghesuit împreună cu slugile lui în jurul nostru ca să afle ce se petrecuse.

17. Însă Eu i-am spus lui Lazăr: „Prietene, înainte de toate este necesar să le dăm acum de mâncare acestor patru oameni - toate celelalte le vom discuta sus; căci ei n-au mâncat nimic de mai mult de două zile. Aceşti doi bătrâni au fost foarte bolnavi şi slăbiți, dar acum sunt vindecați. Tânărul acesta, de felul lui foarte puternic, dar care acum arată jalnic pentru că a fost bătut, este cel care trebuia să fie ucis cu pietre, iar fecioara aceasta fermecătoare este sora lui. Ei sunt cei doi copii ai acestei familii sărace, dar cinstite. Acum ştii despre ce este vorba şi cu cine ai de-a face!”

18. Agricola a spus şi el: „Şi tot ceea ce vor mânca ei, atâta vreme cât mă aflu eu aici, va fi pe socoteala mea. În plus, vreau ca ei să fie aşezați chiar la masa mea şi să fie serviți cât mai bine cu putință! După aceea, îi voi lua cu mine la Roma. De asemenea, voi lua şi toți sclavii pe cheltuiala mea şi de acum încolo voi avea grijă de bunăstarea lor materială şi spirituală!”

19. Lazăr a spus: „Prietene, totuşi mi-ar plăcea şi mie să păstrez câțiva; căci eu n-am soție şi copii, şi aş dori foarte mult să adopt câțiva dintre ei!”

20. Agricola a spus: „Eşti liber să iei câți vrei, ți-i las cu dragă inimă!”

21. Cu aceasta Lazăr a fost foarte mulțumit, şi, continuând să urcăm, am ajuns în curând la destinație.

Capitolul 12

Ospățul de la han

1. Când am ajuns sus, i-am găsit pe toți sclavii foarte bucuroşi; văzându-Mă încă de departe, M-au salutat zicând: „Închinare ție, bunul nostru părinte iubit, care ne-ai eliberat din lanțurile noastre grele! Ne-ai dat haine noi şi foarte frumoase, încât acum ți-e mai mare dragul să ne priveşti, ne-ai săturat cu feluri de mâncare foarte bune şi ne-ai întărit cu băuturi dulci! O tu, tată bun şi iubit, vino, vino, ca să-ți putem mulțumi cu iubirea noastră!”

2. Când am ajuns lângă ei, M-au înconjurat cu toții, M-au sărutat şi M-au dezmierdat.

3. Însă ucenicii i-au atenționat că nu trebuie să Mă înghesuie şi să Mă asalteze aşa.

4. Dar Eu le-am spus ucenicilor: „Lăsați-le această bucurie plină de inocență! Cu adevărat vă zic vouă: cel care nu Mă iubeşte precum unul dintre aceşti copii nu va veni la Mine! Căci cel care nu este atras de Tatăl (din Mine), acela nu va veni la Fiu (la înțelepciunea ce provine de la Tatăl). Ei însă sunt atraşi de Tatăl şi de aceea se înghesuie atât de tare în jurul Meu. Ei încă nu ştiu cine sunt Eu, şi cu toate acestea L-au recunoscut deja pe Tatăl din Mine mai bine decât ați făcut-o voi până acum. Ce ziceți de aceasta?”

5. Atunci ucenicii n-au mai zis nimic, căci şi-au dat seama că într-adevăr ei nu M-au primit niciodată în inimile lor cu o asemenea iubire ca aceşti copii care proveneau din Nordul cel rece.

6. Aşadar, după ce aceşti copii M-au îmbrăţişat şi Mi-au mulţumit pentru tot, ei s-au retras cuminţi, iar noi toţi am intrat în casă şi ne-am aşezat la mese, la fel ca în ziua precedentă, numai că cei patru sărmani s-au aşezat la masa romanilor, conform dorinţei lui Agricola. Hibram şi ceilalţi negustori de sclavi au luat loc lângă cei şapte farisei şi, după ce totul a fost aranjat, au fost aduse felurile de mâncare, vin şi pâine în cantităţi mari, astfel încât negustorii de sclavi nu mai încetau să se minuneze de bogăţia acestui dejun. Rafael s-a aşezat lângă Mine, pentru a fi oricând la dispoziţia Mea, în cazul în care Eu aş fi avut nevoie de el.

7. Din motive lesne de înţeles, cei patru sărmani erau îmbrăcaţi în haine foarte ponosite, ceea ce a trezit compasiunea lui Lazăr, care şedea lângă Mine.

8. De aceea, el Mi-a spus (Lazăr): „Doamne, am acasă o mulţime de haine! Ce-ar fi să trimit pe cineva în Betania să aducă nişte veşminte pentru aceşti sărmani? Ar putea veni şi sora mea, Maria, care sunt sigur că s-ar bucura enorm să fie aici!”

9. Eu am spus: „Prietene, grija pe care o ai faţă de oamenii sărmani îmi este întotdeauna foarte plăcută, şi de aceea şi locuiesc la tine; însă de data aceasta Mă voi îngriji Eu Însumi de ei, aşa cum am făcut-o şi în cazul copiilor care se joacă acum afară! Surorile tale sunt foarte ocupate cu mulţimea de oaspeţi de acasă. Dar după ce voi pleca de aici, voi trece sigur pe la tine prin Betania ca să le văd şi să vorbesc cu ele. Iar pe aceşti patru sărmani îi vei vedea curând în haine mai bune, chiar romane. Dar să-i lăsăm mai întâi să-şi întărească trupurile, iar apoi ne vom îngriji şi de aspectul lor exterior! Eşti mulţumit?”

10. Lazăr a spus: „Doamne, sunt cât se poate de mulţumit; căci numai ceea ce voieşti şi porunceşti Tu este bun şi drept! Dar acum, să mâncăm şi să bem, iar după ce ne vom fi săturat cu toţii, vom putea să discutăm din nou câte-n lună şi-n stele.”

11. Atunci, toţi au început să mănânce şi să bea cu voie bună, lăudând neîncetat primirea caldă şi prietenoasă, mâncarea atât de gustoasă şi vinul cel bun, care le înveselea inimile. Negustorii de sclavi erau peste măsură de bucuroşi şi au mărturisit că în nicio călătorie de-a lor prin ţările sudice ale lumii nu au mai avut ocazia să guste ceva atât de bun.

12. Un fariseu de la aceeaşi masă a spus atunci: „Ah, da, prietenii mei dragi, în casa Tatălui până şi copiii cei răi trăiesc mai bine decât oriunde în altă parte, departe de căminul lor părintesc!”

13. Hibram a spus: „Ce să înţelegem din aceasta?”

14. Atunci fariseul, care deja Mă recunoscuse, a spus arătând către Mine: „Vedeţi, adevăratul Tată etern se află aici, printre noi, care suntem, ca toţi oamenii de pe pământ, copiii Lui cei răi! Cei care vin către El, îl recunosc şi îl iubesc sunt copiii Lui mai buni, iar El are grijă de ei prin intermediul înţelepciunii şi Voinţei Sale atotputernice, pentru ca ei să fie fericiţi în timpul vieţii lor pământeşti, şi încă şi mai fericiţi după sfârşitul vieţii lor în trup, adică în împărăţia eternă a Spiritului, acolo unde nu există moarte, ci doar Viaţă Veşnică. Vezi, aceasta am vrut să se înţeleagă atunci când am spus că până şi copiilor răi le merge cel mai bine în casa adevăratului lor Tată! Înţelegi tu acum?”

15. Hibram a spus: „Da, da, acum înţeleg, ai vorbit cât se poate de bine şi de adevărat. Cu toate acestea, bărbatul acela este de fapt chiar una cu Dumnezeu, şi El este o fiinţă prea elevată pentru a fi Tatăl unor oameni răi ca noi! Consider chiar că ar fi o prea mare cutezanţă din partea mea să-L numesc Tată!”

16. Fariseul a spus: „Într-adevăr, tu ai dreptate într-un fel. Totuşi, chiar El ne învaţă aceasta, şi îi ameninţă cu pierderea fericirii Vieţii Veşnice pe cei care nu cred aceasta în inima lor; iar dacă El ne arată că este Creatorul şi adevăratul Tată al tuturor oamenilor, noi trebuie să credem aceasta, dar totodată trebuie să şi trăim în conformitate cu Voinţa Sa divină, care acum ne este adusă la cunoştinţă, pentru a deveni demni de a fi copiii Săi. Dacă El Însuşi ne învaţă aceasta, noi trebuie să primim cu toată iubirea şi recunoştinţa învăţătura Sa şi să acţionăm în conformitate cu ceea ce am învăţat de la El; pentru că numai El ştie cu adevărat ce este cu noi, oamenii, şi de ce ne-a făcut să venim în această lume.”

17. Negustorii noştri de sclavi au rămas cât se poate de mulţumiţi de acest discurs plin de învăţături bune. Ei au continuat să mănânce şi să bea, şi să discute cu fariseii, atât cât le permitea cunoaşterea limbii. În timp, au ajuns să se înţeleagă din ce în ce mai bine, căci unul dintre farisei cunoştea destul de bine ebraica veche, pe care, cu anumite modificări, o vorbeau şi acei nordici descendenţi din India.

Capitolul 13

Agricola vorbeşte despre Iisus

1. La celelalte mese era încă linişte, căci toţi aşteptau momentul în care, poate-poate, voi rosti şi Eu ceva. Dar întrucât Eu nu am spus nimic, limbile au început treptat sa se dezlege. Romanii s-au apropiat mai mult de familia cea sărmană, iar Agricola a întrebat-o pe preafrumoasa fată dacă nu avea ceva mai bun de îmbrăcat decât hainele de pe ea.

2. Ea i-a răspuns: „Nobile şi puternice domn! Eu am, desigur, o cămaşa din păr de capră, în locuinţa noastră sărăcăcioasă, dar aceea este şi mai ponosită decât rochia de in pe care o port acum. Pe vremea când părinţii mei erau sănătoşi şi puteau munci, noi nu eram chiar atât de săraci ca acum. Dar de câţiva ani, după ce ei s-au îmbolnăvit grav, ne-a mers din ce în ce mai greu. Cu toată hărnicia lui, fratele meu n-a putut câştiga decât atât cât să ne putem procura o hrană sărăcăcioasă. Astfel, fără să vrem şi fără a fi vina noastră, am căzut în această sărăcie deplină, în care de altfel nici n-am mai fi rezistat mai mult de două zile, dacă tu şi prietenul tău nu ne-aţi fi salvat de la moarte în acest mod miraculos; căci încă nu înţeleg cum de a putut tânărul acela frumos să găsească coliba noastră sărmană, de parcă, Dumnezeu ştie cum, toate ungherele tainice ale acestui mare oraş i-ar fi fost pe deplin cunoscute. Cine sunt, deci, acel bărbat măreţ şi tânărul cel frumos de lângă el? Poţi să-mi spui?”

3. Agricola a spus: „Oh, biată micuţă, tu care eşti cu adevărat o foarte frumoasă fiică a Sionului, aceasta chiar nu depinde de mine. Căci, vezi, eu sunt un conducător foarte puternic în întregul Imperiu Roman, şi cu toate acestea nu sunt nimic în comparaţie cu acest bărbat minunat şi cu tânărul cel frumos! Chiar astăzi aş putea să-i trimit împăratului de la Roma o misivă scrisă de mâna mea, prin care să-i cer să-mi trimită nenumărate legiuni, cu care aş putea să cuceresc întreaga Asie - dar cât de puţin ar însemna toate acestea în comparaţie cu puterea nesfârşită a acestui bărbat măreţ! Când El vrea ceva, acel «ceva» este ca şi făcut!

4. Dragă fiică a Sionului, înţelegi ce vreau eu să spun? Vezi, părinţii tăi, după cum spui, erau bolnavi de mai bine de doi ani! Şi doar Voinţa acestui bărbat măreţ i-a tămăduit într-o clipă, şi tot acest bărbat divin a ştiut să-i arate cu exactitate tânărului locuinţa în care urma să vă găsească. Şi tot bărbatul acesta minunat este cel care, cu aproximativ trei ore înainte, ne-a spus ce i se va petrece fratelui tău. Şi, de asemenea, numai prin Graţia Sa unică am putut să-l salvez pe fratele tău şi pe voi toţi, aşa încât nu eu, ci doar El singur este Cel care v-a salvat; căci eu n-am fost decât unealta Sa complet oarbă.

5. De asemenea, mai înainte ai văzut afară mulţimea aceea de băieţi şi fete de o rară frumuseţe. Vezi, toate aceste fiinţe minunat de frumoase urmau să fie vândute ca sclavi! Şi iarăşi, acest bărbat minunat i-a eliberat pe toţi şi i-a îmbrăcat cât se poate de frumos din cap până-n picioare, într-o singură clipă, motiv pentru care toţi L-au salutat ca pe un tată multiubit. Aceasta fiind situaţia, ce pot să însemne toate puterile mele la un loc, în comparaţie cu cea mai mică părticică din Voinţa Sa?! De aceea voi trebuie să-i acordaţi cu deosebire atenţie acestui bărbat minunat; căci oamenii nu îşi pot imagina nici pe departe ce este El capabil să facă doar prin puterea Voinţei Sale. Ceea ce ţi-am spus acum cu toată sinceritatea este adevărul adevărat. Ce zici tu de aceasta?”

6. Toţi cei patru au spus: „Da, dacă bărbatul acela divin este capabil de toate acestea, după cum ai mărturisit tu, ca un martor absolut demn de crezare, înseamnă că El trebuie să fie

un mare profet! Căci Mesia pe care îl aşteptăm noi, evreii, va fi plin de forţă în cuvânt şi în faptă, dar venirea Sa trebuie să fie anunţată de marele profet Ilie, precum şi, după părerea multora, de ucenicul său Elisei. De aici reiese că acesta trebuie să fie Ilie sau ucenicul său Elisei!"

7. Agricola a spus: „Nu ştiu prea multe despre această legendă a voastră, însă pe cea despre Mesia o cunosc foarte bine, şi El este motivul principal pentru care eu am venit de la Roma la Ierusalim. N-aţi auzit încă de faimosul Mântuitor din Galileea, atât de cunoscut de toată lumea?"

8. Tatăl a spus: „Nobile domn şi onorat prieten! Noi, nişte zilieri săraci, nu ajungem la Templu decât de vreo zece ori pe an. Acolo ne ducem micile noastre ofrande şi ascultăm câte o predică din care nu înţelegem nimic. Atunci când se petrece ceva nou şi neobişnuit, noi, izolaţi fiind, nu aflăm decât foarte puţin despre asta sau chiar nimic.

9. În plus, de peste doi ani suntem bolnavi la pat. Fiul nostru a trebuit să muncească zi de zi, uneori şi de sabat, pentru a ne asigura strictul necesar. În zilele de sabat el muncea la câte un grec sau roman, care desigur nu sărbătoreşte sabatul, ceea ce a fost o adevărată binecuvântare pentru noi; căci altminteri, am fi fost nevoiţi să flămânzim în toate aceste zile, mai ales în ultimii doi ani.

10. Acum vei înţelege mai uşor, mărite domn şi prieten, cum e posibil ca o familie săracă precum a noastră, chiar trăind în mijlocul acestui mare oraş, să nu fie deloc la curent cu toate evenimentele extraordinare care au loc în el, de parcă ar trăi la celălalt capăt al pământului! Astfel că nu putem fi învinuiţi prea aspru pentru faptul că nu ştim chiar nimic despre galileanul cel vestit şi atât de cunoscut de restul lumii.

11. Tot ce am putut noi afla este că acum un an un profet pe nume Ioan a predicat în pustiul Iordanului împotriva fariseilor, spunându-le nişte adevăruri usturătoare, însă noi nu mai ştim ce s-a petrecut cu el după aceea. Să fie oare acest bărbat minunat chiar profetul acela?"

12. Agricola a spus: „Nu. Dar veţi avea astăzi bucuria să-L cunoaşteţi pe El mai îndeaproape. De aceea, mâncaţi şi beţi pentru a căpăta puterea necesară să primiţi marea revelaţie ce vi se va face; căci să ajungi să-L cunoşti îndeaproape pe acest Om Minunat nu este nicidecum ceva de neglijat!"

13. După aceasta, ei au continuat să mănânce şi să bea liniştiţi, în timp ce mâncau şi beau, se tot minunau de vesela frumoasă şi bogată, precum şi de urcioarele şi de pocalele aurite în care le era servit vinul.

14. Fata, care privea acele obiecte cu tot mai multă atenţie, l-a întrebat în cele din urmă pe Agricola: „Spune-mi, înalte şi puternice domn, acestea sunt din aur şi argint curat? Le-ai adus, desigur, chiar de la Roma, nu-i aşa? O, trebuie să fi costat foarte mult!"

15. Agricola i-a răspuns: „Da, frumoasă fiică a Sionului, ar costa într-adevăr foarte mult să cumperi atâta aur şi argint şi să faci din ele asemenea vase! Însă aceste vase nu m-au costat nimic nici pe mine, şi nici pe Cel care le-a creat într-un mod cu totul miraculos; totuşi, ele au o valoare inestimabilă. Căci vezi, Celui atotputernic nimic nu-i este cu neputinţă! Înţelegi?"

16. Evreica cea frumoasă a spus: „Da, înţeleg, însă atotputernic este numai Dumnezeu! A fost oare Dumnezeu Însuşi aici sau a trimis un înger care a făcut o asemenea minune? Căci în decursul timpului, astfel de miracole s-au petrecut deseori la evrei!"

17. Agricola a spus: „Copila mea dragă şi preafrumoasă, ai dreptate! Dumnezeu Însuşi a fost şi mai este încă aici în persoană; şi El poate fi recunoscut de cei care îl iubesc cu o iubire pură şi adevărată! Dacă inima ta e plină de iubire pentru El, atunci El ţi se va revela şi ţie, şi vouă tuturor! Dar crezi tu oare ceea ce-ţi spun, draga mea?"

18. Tânăra, care parcă se făcea din ce în ce mai frumoasă, a spus: „Dar Dumnezeu nu este un Spirit pe care nimeni nu-L poate vedea fără să-şi piardă viaţa? Căci aşa a spus Moise: «Nimeni nu poate să-L vadă pe Dumnezeu şi să trăiască.»„

19. Agricola: „Este adevărat. Dar la alţi profeţi stă scris de asemenea că Spiritul cel etern al lui Dumnezeu - aşadar, Dumnezeu Însuşi - va lua chip de om în carne şi oase, va merge El Însuşi printre oameni şi le va arăta calea cea dreaptă a vieţii. Aşadar, un om drept poate să-L vadă şi să-L audă pe Dumnezeu, şi în acelaşi timp să-şi păstreze nu doar această viaţă pământească, ci şi viaţa cea eternă a sufletului, astfel încât să nu mai vadă şi să nu mai simtă moartea niciodată. Cu toate că acest trup îmbătrâneşte cu timpul şi moare, sufletul omului continuă să trăiască, bucurându-se de cea mai înaltă fericire. Ce zici tu de aceasta?”

20. Evreica cea frumoasă a spus: „Da, aceasta ne-ar plăcea tuturor cât se poate de mult. Însă noi suntem prea neînsemnaţi şi prea păcătoşi pentru a merita o astfel de graţie! Căci, în primul rând, de mult n-am mai putut respecta ziua de sabat aşa cum trebuie, astfel că suntem în rândul celor mai mari păcătoşi, iar în al doilea rând, n-am putut să ne curăţim de aceste păcate, lipsindu-ne mijloacele necesare. Aşa încât, chiar dacă Dumnezeu ar coborî trupeşte în mijlocul oamenilor, cu siguranţă că nu s-ar uita la noi. Desigur, El a venit la Avraam, la Isaac şi la Iacov - dar aceştia erau oameni fără păcate şi foarte evlavioşi. Ce suntem noi în comparaţie cu ei?! Eu aş putea să îl iubesc pe Dumnezeu mai presus de orice; dar El este mult prea sfânt ca să poată primi iubirea unei păcătoase.”

21. Atunci Eu am spus, peste masă, către evreică: „O, fata mea dragă, Dumnezeu nu priveşte la păcatele oamenilor, mai ales ale celor de felul tău, ci numai la inima lor! Celui care îl iubeşte cu adevărat pe Dumnezeu i se vor ierta toate păcatele, chiar şi dacă ele ar fi cât frunză şi iarbă. Mai mult chiar, păcatele tale nici nu există în realitate, ci doar în imaginaţia ta. Tot ceea ce este mare în ochii lumii este o oroare în faţa lui Dumnezeu; însă tu eşti foarte mică în ochii lumii, şi de aceea Dumnezeu nu te poate dispreţui. Iubeşte-L pe Dumnezeu cu toată puterea ta, şi El te va iubi la rândul Său şi îţi va dărui Viaţa cea Veşnică! Înţelegi ce-ţi spun?”

22. Evreica a spus: „Da, am înţeles! Dar atunci, îndrumă-mă acolo unde este Dumnezeu, ca să-L pot vedea, iubi şi adora!”

Capitolul 14

Noi oaspeţi sosesc la han; cum sunt ei primiţi

1. Frumoasa evreică ar fi vrut să vorbească mai mult cu Mine; însă chiar atunci au intrat slujitorii lui Lazăr în încăpere, zicând că o mulţime de oameni necunoscuţi se îndreptau spre han, iar ei nu ştiau unde să-i găzduiască.

2. Lazăr Mi-a spus: „Doamne, ce-ar fi mai bine să fac? Eu mă încred acum numai în Tine!”

3. Eu am întrebat: „Câţi sunt şi câţi ar mai putea veni?”

4. Lazăr Mi-a răspuns: „Doamne, dacă e să judecăm după anii trecuţi, ar putea să vină cam cinci până la şapte sute de suflete. Iar astăzi e ziua când trebuie să vină cei mai mulţi!”

5. Eu am spus: „Bine, mergi afară împreună cu acest slujitor al Meu, iar acolo, sub cerul liber, el îţi va arăta cum să faci ca să adăposteşti toţi oaspeţii! Însă duceţi-i pe tineri în sala cea mică, pentru ca să nu fie expuşi privirilor şi poftelor libidinoase ale celor care vor veni!”

6. Auzind acestea, Lazăr a ieşit imediat afară împreună cu Rafael. După ce Rafael i-a dus pe tineri în sala cea mică, el l-a întrebat pe Lazăr: „Aveţi suficiente mese şi bănci?”

7. Lazăr: „Ah, prietene drag şi puternic, care eşti plin de slava lui Dumnezeu, tocmai aceasta este problema. Aş avea destule în Betania, dar nu le pot aduce atât de repede! Ce ne facem?”

8. Rafael a spus: „Să nu-ți faci nicio grijă! Întrucât tu ai încredere deplină în Domnul şi îl iubeşti mai presus de orice, vei fi ajutat de îndată în numele Lui. Eu sunt un dulgher şi un tâmplar iscusit, şi vei avea imediat tot ce-ți trebuie!”

9. Nici n-a apucat Rafael să spună bine aceste cuvinte, că deja mesele şi băncile se şi aflau acolo în număr suficient, iar deasupra fiecărei mese era întins câte un cort foarte frumos, şi toate erau cât se poate de bine aranjate.

10. Chiar atunci au ajuns şi oaspeții, care au întrebat dacă puteau fi găzduiți acolo.

11. Lazăr le-a spus: „Desigur! Iar slujitorii mei vor veni imediat pentru a vă aduce fiecăruia dintre voi ce doriți!”

12. Rafael a spus către Lazăr. „Dar vei avea îndeajuns de mulți slujitori pentru toți aceşti oaspeți?”

13. Lazăr a spus: „Poate, însă ştiu că vor avea cu toții mult de lucru!”

14. Rafael: „Bine, dacă nu vor face față, îi voi ajuta şi eu!”

15. Lazăr a spus atunci: „Ah, ceea ce ai făcut aici pentru mine în numele Domnului nostru Iisus, tu, care eşti slujitorul Său binecuvântat, este o minune a minunilor; şi totuşi, nu mă mai miră aproape nimic, pentru că îl cunosc pe Domnul, şi am fost deja martor la foarte multe minuni, care mai de care mai mari!”

16. Rafael: „Toate acestea sunt una şi aceeaşi minune. Căci tot ceea ce vezi, simți şi gândeşti este o minune încă şi mai mare a Domnului, iar omul este, el însuşi, cea mai mare dintre minuni! Fie că Domnul face să cadă într-o clipă un fulger din nori pe pământ, fie că da naştere unui soare care apoi luminează nenumărate lumi timp de milioane şi milioane de ani pământeşti, într-adevăr, este totuna pentru înțelepciunea şi atotputernicia divină; iar tu ai perfectă dreptate când spui că minunea care tocmai s-a produs nu e ceva ieşit din comun. De altfel, chiar e mai bine să fim discreți față de străinii aceştia, care sunt foarte curioşi. Dar acum ai grijă ca toți aceşti oaspeți să fie bine îngrijiți, altfel vor începe să facă zarvă mare!”

17. Lazăr a spus: „Ai dreptate, slujitor binecuvântat al Domnului; căci mare parte dintre ei încă nu au nimic pe masă! Ce ne facem?”

18. Rafael: „Ce am putea să facem? Îi vom ajuta pe servitorii tăi, căci altfel oaspeții, care sunt tot mai mulți, vor avea de aşteptat!”

19. Atunci Rafael a plecat pentru câteva clipe de lângă Lazăr, iar în acest scurt răstimp toate mesele oaspeților s-au umplut cu diverse feluri de mâncare, cu vinul cel mai bun, cu pâine şi sare.

20. O asemenea servire i-a surprins, desigur, pe mulți dintre oaspeți; însă, fiind preocupați cu discuțiile lor, ei n-au fost atenți la felul în care au apărut vinul, pâinea şi celelalte bucate, şi au continuat să mănânce şi să bea. Ceea ce i-a surprins însă cu adevărat a fost calitatea extraordinară a vinului, căci ei nu mai băuseră niciodată un vin atât de bun.

21. De aceea, unii dintre ei s-au ridicat de la masă, au mers la Lazăr şi l-au întrebat ce era cu vinul acela şi dacă nu ar vrea să le vândă şi lor, în cantități mai mari.

22. Lazăr a spus: „Cu adevărat, eu însumi nu am acest vin decât prin grația lui Dumnezeu. Aceasta fiind situația, puteți bea din el oricât vreți - dar cu măsură -, însă pentru vânzare nu am niciun strop!”

23. După care oaspeții s-au întors la locurile lor.

24. Însă cei care erau deja acolo nu mai plecau, şi veneau mereu alții, ceea ce realmente l-a amețit pe Lazăr, care i-a spus lui Rafael: „Dragul meu prieten plin de slava lui Dumnezeu, dacă va continua aşa, vom rămâne din nou fără bănci şi mese!”

25. Rafael a spus: „Atunci va trebui să mai facem rost de câteva!”

26. Abia a rostit Rafael aceste cuvinte, şi noile mese, cu băncile şi corturile lor, erau deja acolo. Cu toate acestea, din sutele de oaspeți, niciunul n-a observat apariția lor din senin. Noii oaspeți au intrat şi au fost serviți şi ei la fel ca şi cei de dinainte.

27. Aşa încât, atunci când, după câteva ore, străinii - care de altfel aveau obiceiul să vină în fiecare an la acest han - şi-au găsit loc cu toţii şi s-au săturat pe deplin, Lazăr l-a întrebat pe Rafael: „Prietene drag şi glorios slujitor al lui Dumnezeu, vrei te rog să-mi explici cum îţi sunt cu putinţă asemenea fapte, şi încă într-o clipă? Nu mă refer la mese, bănci şi corturi; dar cum este posibil ca fiecare oaspete să aibă vasele sale speciale, sarea, vinul şi bucatele, iar felurile de mâncare să fie în aşa fel încât persanul, egipteanul, grecul, şi fiecare mesean, de oriunde ar veni el, să fie servit cu felurile de mâncare specifice poporului său, preparate într-un mod desăvârşit? Cum îţi sunt toate acestea cu putinţă?”

28. Rafael i-a răspuns: „Bunul meu prieten, chiar dacă ţi-aş explica în detaliu şi cu precizie toate acestea, n-ai înţelege totuşi decât foarte puţin sau chiar nimic. Tot ce pot să-ţi spun deocamdată este că lui Dumnezeu toate îi sunt cu putinţă!”

Capitolul 15

O explicaţie cu privire la materializări

1. (Rafael): „De fapt, prin mine însumi, eu nu sunt capabil să fac mai multe decât tine. Însă eu sunt un spirit pur, neavând acum decât un trup alcătuit din elemente atmosferice. Iar ca spirit, eu mă pot lăsa cuprins în întregime de Voinţa Domnului şi astfel pot acţiona la fel ca şi Domnul Însuşi. Odată ce am fost cuprins de Voinţa Domnului, nu mai am altă voinţă decât pe aceea a Lui, şi îmi este imposibil să voiesc altceva decât ceea ce vrea Domnul. Iar ceea ce vrea Domnul se împlineşte instantaneu.

2. Vezi tu, tot ceea ce există şi creşte pe acest pământ sau pe altele, şi inclusiv Pământul însuşi, reprezintă tot atâtea minuni care au apărut din Voinţa Domnului, cu singura diferenţă că, pentru ca inteligenţa creaturilor să se poată dezvolta, Domnul respectă o anumită gradare, astfel că ele apar unele din altele, pe niveluri tot mai înalte de evoluţie, prin Voinţa Sa. Dacă Domnul nu ar acţiona în acest fel pentru dezvoltarea şi consolidarea fiinţelor inteligente, El ar putea la fel de bine, în virtutea atotputerniciei Sale, să cheme la fiinţare într-o singură clipă o întreagă lume, aşa cum face să apară un fulger.

3. Ştiai că atmosfera acestui pământ conţine toate substanţele şi elementele din care este el alcătuit? Tu nu le poţi percepe cu simţurile tale pământeşti, însă pentru un spirit desăvârşit, aceasta este la fel de simplu precum îţi este ţie să faci diferenţa dintre o piatră pe care o iei de jos şi un peşte sau o bucată de pâine. Şi la fel de uşor îi este unui asemenea spirit să adune aceste elemente din aer şi să le combine pentru a constitui astfel un obiect oarecare, într-o singură clipă.

4. Cât despre cum este cu putinţă aşa ceva pentru un spirit desăvârşit, desigur că un om obişnuit nu va putea înţelege aceasta, atâta vreme cât el nu este renăscut în Spirit. De aceea, eu nu-ţi pot elucida aceste aspecte mai mult de atât. Dar vreau să-ţi dau o scurtă explicaţie, valabilă pentru un mare număr de fenomene naturale.

5. Iată, în sămânţa fiecărei plante şi a fiecărui copac există o anumită inteligenţă specifică, ascunsă într-un fel de micuţă păstaie fragedă, ca o mică scânteie invizibilă pentru ochiul obişnuit! Această mică scânteie de inteligenţă este de fapt prima formă naturală de viaţă din sămânţă, deci din întreaga plantă. Gândeşte-te acum la nenumăratele feluri de plante şi de copaci, care au toate diferite tipuri de seminţe, în interiorul cărora se află tot atâtea feluri de mici spirite inteligente!

6. Dacă sădeşti în pământ diferite seminţe, ele se vor înmuia datorită căldurii şi umezelii din aer. Atunci acel spirit inteligent devine activ, şi, recunoscând cu exactitate substanţele de care are nevoie din atmosfera înconjurătoare, începe să le atragă către el prin puterea propriei sale voinţe, constituind astfel planta cu forma şi cu fructele ei specifice, scop pentru care Dumnezeu l-a înzestrat şi cu inteligenţa şi voinţa necesare.

7. Ai putea tu, cu mintea, simţurile şi voinţa ta să selectezi din atmosfera înconjurătoare substanţele necesare pentru o anumită sămânţă de plantă? Cu siguranţă că nu; căci deşi tu mănânci şi bei pentru a-ţi întreţine trupul, habar n-ai în ce mod Spiritul din tine, pe care până acum l-ai ignorat în totalitate - şi care se află ascuns, ca voinţă a iubirii divine, în miezul cel tainic al sufletului tău -, selectează şi conferă fiecărei părţi a trupului tău substanţele de care are nevoie din hrana ingerată, prin intermediul voinţei sale infailibile şi al înaltei sale inteligenţe.

8. Dacă ai înţeles în profunzime ceea ce tocmai ţi-am spus, vei vedea peste tot minuni precum cele pe care eu le-am făcut în faţa ochilor tăi, după Voia Domnului - cu singura diferenţă că eu, fiind un spirit pe deplin realizat, am putut, prin Voia Domnului, să materializez într-un singur moment, direct din aerul înconjurător, ceea ce un spirit încă nedesăvârşit, având o inteligenţă limitată şi o forţă la fel de redusă a voinţei, nu poate materializa decât din aproape în aproape."

Capitolul 16

Cum contribuie spiritele naturii la constituirea metalelor. Secretul miracolelor

1. (Rafael:) „Cu siguranţă că tu nu vezi în atmosferă acea substanţă din care este făcut de pildă aurul cel pur; însă ea se găseşte acolo, iar eu o văd şi o pot distinge cu mare uşurinţă de nenumăratele alte substanţe care se găsesc în aer. Şi, întrucât eu pot face aceasta şi pot să-mi îndrept în mod egal atenţia şi voinţa în toate direcţiile, am capacitatea de a selecţiona substanţa specifică din care e făcut aurul cel mai pur, preluând-o din aer şi condensând-o într-o masă vizibilă; sau, la fel de uşor, pot să-i dau orice fel de formă solidă, de exemplu forma unui pocal; iar tu vei vedea atunci, după caz, fie o bucată amorfa de aur, fie un vas din acelaşi metal, iar acel aur va fi la fel de real şi de natural precum este cel pe care oamenii îl extrag din munţi şi, după ce îl purifică de materii străine, îl topesc în foc şi fac apoi din el tot felul de obiecte preţioase.

2. Căci anumite spirite din materia muntelui, care au afinitate cu aurul cel liber din atmosferă, atrag către ele acest aur liber prin intermediul inteligenţei lor rudimentare şi prin forţa voinţei aflate în legătură cu ea - voinţă numită de chimişti[1] «putere de atracţie» -, ceea ce face ca, după mai multe sute de ani, într-un astfel de loc să apară un zăcământ de aur.

3. Faptul că o asemenea acumulare de aur în natură are loc extrem de lent se datorează inteligenţei foarte reduse şi voinţei la fel de slabe a acestor spirite ale muntelui, aflate într-un stadiu necesar de judecată.

4. Însă eu, fiind un spirit absolut liber şi desăvârşit, înzestrat de Dumnezeu cu o foarte mare inteligenţă, precum şi cu întreaga forţă a Voinţei Sale, sunt capabil - după cum ţi-am arătat - să materializez într-o singură clipă ceea ce aceste spirite ale naturii, având o inteligenţă slabă şi o putere redusă a voinţei, nu pot realiza decât din aproape în aproape.

5. Fii acum foarte atent, căci voi face o astfel de minune în faţa ta! Însă, de dragul tău, o voi realiza ceva mai lent, ca să-ţi fie mai uşor să observi cum se acumulează în mâna ta aurul provenind din atmosfera înconjurătoare. Uite, acum voiesc, şi deja vezi cum în palma ta apare un fir subţire de aur! Iată, el creşte şi tot creşte! Acum deja ai în palmă o bucată destul de mare de aur. În jurul ei începe să se formeze un contur clar. El continuă să crească, şi iată că după doar câteva clipe, ai în mână un vas gata făcut din aurul cel mai pur şi mai natural. De acum, nicio forţă a naturii nu-l va mai putea descompune prea lesne în elementele sale constitutive originare, decât doar un spirit desăvârşit. Eu îţi las ţie acest vas, aşa cum este el, iar tu poţi să-l vinzi, să-l dai unui meşter să-ţi facă altceva din el sau să-l păstrezi aşa cum este.

[1] *literal, 'farmacişti' (germ.* Apotheker, *astăzi 'farmacist')*

6. Tocmai ai văzut felul în care eu pot face o minune într-o manieră ceva mai lentă; dar acum, întinde mâna cealaltă, iar eu voi face acelaşi miracol cât ai clipi din ochi! Iată, eu voiesc, şi tu ai deja în mâna ta stângă un vas absolut identic!

7. Deci, aşa cum am făcut aceasta prin intermediul puterii care sălăşluieşte în interiorul meu, la fel i-am servit şi pe oaspeţii tăi. Totuşi nu-i nevoie să le oferi pe degeaba oaspeţilor tăi aceste bucate; căci ei sunt negustori bogaţi şi trebuie să plătească pentru ceea ce au mâncat şi au băut. În curând ei se vor întoarce la prăvăliile lor, care între timp au fost închise, şi vor reîncepe să-şi îmbie clienţii, lăudându-şi marfa în gura mare. Aşa că trimite-ţi acum slujitorii să strângă banii!"

8. Atunci Lazăr şi-a chemat slujitorii şi le-a spus să ceară de la fiecare oaspete nu mai mult de un dinar. Aşa au şi făcut, şi toţi oaspeţii au plătit cu plăcere dinarul cerut, mulţumind în plus pentru buna primire şi cerând permisiunea de a reveni pe seară, precum şi în următoarele două zile, ceea ce desigur că Lazăr a acceptat cu bucurie.

9. În vreme ce oaspeţii coborau către oraş, slujitorii au vrut să strângă mesele, ca de obicei, însă Rafael le-a spus să nu se deranjeze; căci dacă tot aceiaşi oaspeţi vor veni şi seara, ei nu vor avea altceva de făcut decât să strângă banii pentru ceea ce se consumă şi să lase mesele pline, ca acum. Toate au rămas deci la locul lor, iar în următoarele două zile toţi oaspeţii au fost serviţi cu bucate şi băuturi, fără ca Lazăr să fi fost nevoit să folosească din proviziile sale vreun peşte, vreo pâine sau vreo cană de vin.

Capitolul 17

Elementele primordiale ale Creaţiei

1. După ce toţi oaspeţii au plecat, prietenul nostru Lazăr l-a întrebat pe Rafael: „Ascultă, tu care eşti plin de gloria lui Dumnezeu, ai spus că există un număr nesfârşit de substanţe şi de elemente primordiale, care plutesc în aer în mod liber şi pe care înţelepciunea şi voinţa unui spirit desăvârşit le poate recunoaşte ca atare şi le poate preface într-un corp material! Şi exemplele pe care mi le-ai dat m-au lămurit pe deplin de aceasta. Dar de unde provin ele la origine? Cum se pot găsi ele într-o asemenea diversitate în atmosfera pământului nostru, şi probabil într-o diversitate şi mai mare în atmosfera a nenumărate alte planete şi lumi, pe care Domnul Însuşi, prin marea Sa bunăvoinţă, mi le-a făcut cunoscute, mie şi tuturor celorlalţi ucenici? Clarifică-mi şi aceasta, dacă vrei!"

2. Rafael a spus: „Ia te uită, mă mir că n-ai înţeles aceasta până acum! Cu excepţia lui Dumnezeu Însuşi, există oare ceva care să nu fi provenit din El? Oare nu este tot ceea ce din veşnicie umple spaţiul nemărginit gândul Său, ideea Sa, înţelepciunea Sa, Voinţa Sa?

3. În totalitatea nesfârşită şi inepuizabilă care există din veşnicie în veşnicie, gândurile Sale reprezintă propriu-zis elementele, substanţa primordială a tot ceea ce există, atât pe pământ, cât şi în cer, prin intermediul puterii infinite şi desăvârşite a Voinţei Divine. Cu toate acestea, nici măcar în Dumnezeu, gândurile şi ideile nu pot să apară şi să dureze fără Voia Sa. Şi tocmai pentru că fiecare asemenea gând sau idee - provenind, prin intermediul Voinţei Sale, din inteligenţa supremă a lui Dumnezeu - conţine în el (sau în ea), ca inteligenţă separată, o parte corespondentă din Voinţa lui Dumnezeu, un astfel de gând particular al lui Dumnezeu, apărut în Sine prin Voinţa Sa, ori o idee superioară concepută de Dumnezeu nu poate să aibă sfârşit decât în Dumnezeu Însuşi, întrucât El - în conştiinţa Sa perfect lucidă - nu poate să uite niciodată un gând pe care l-a gândit odată, şi cu atât mai puţin o idee pe care a conceput-o, care este şi mai profundă. De aceea, întrucât lui Dumnezeu îi este absolut imposibil să uite vreun gând sau vreo idee, rezultă că şi cel mai mic gând sau cea mai neînsemnată, în aparenţă, idee manifestată vreodată este indestructibilă în forma sa originară de creaţie spirituală.

4. Dar întrucât, pe de altă parte - după cum am arătat deja -, fiecare astfel de gând sau idee, ca scânteie din Inteligența Divină, poartă în ea, în mod necesar, şi o parte din Voința Divină, fără de care ea n-ar fi fost concepută niciodată, fiecare dintre aceste gânduri sau idei individuale poate, fie separat, fie în asociere cu mai multe alte gânduri înțelepte - care formează astfel o idee - să constituie în felul său o sferă particulară de existență, să se desăvârşească drept ceea ce este, să se multiplice la nesfârşit şi, prin intermediul asocierilor inteligente cu alte elemente şi substanțe, să devină din ce în ce mai evoluat şi mai desăvârşit.

5. Astfel, un viitor soare este mai întâi doar o scânteie de eter luminos şi pur, adică o concentrare a nenumărate gânduri şi idei divine rezultate prin Voința lui Dumnezeu. Apoi, prin intermediul Voinței Divine, acestea atrag către ele ceea ce le este asemănător din eterul nesfârşit, şi astfel, eterul luminos inițial devine tot mai compact, căpătând gradat densitatea aerului atmosferic. Pe măsură ce acest proces de densificare continuă, apare apa; apoi, aceasta se densifică la rândul ei, apărând astfel nămolul, argila şi pietrele, adică un pământ deja solid.

6. Dar elementele şi substanțele de origine spirituală, din ce în ce mai strâns legate între ele, încep să se simtă tot mai rău în această stare de captivitate; ele devin din ce în ce mai active în scopul de a se elibera, şi astfel, acest corp ceresc, mai ales în părțile sale dure şi grele, începe să se aprindă tot mai mult. Această vâlvătaie a elementelor şi substanțelor primordiale, care la origine au fost libere şi apoi au fost subjugate, distruge părțile cele mai dure ale noului corp ceresc, şi atunci, ceea ce este în interior se revarsă în exterior şi, invers, ceea ce era în exterior se întoarce în interior, şi abia după foarte multe astfel de lupte, acel corp ceresc începe să se liniştească şi să se ordoneze, iar gândurile şi ideile primordiale ale lui Dumnezeu devenite captive găsesc o altă cale de a se elibera de această constrângere chinuitoare.

7. Curând apar tot felul de plante şi de animale, iar acest proces continuă până la apariția omului, în care foarte multe gânduri şi idei primordiale ale lui Dumnezeu au pentru prima dată ocazia să atingă deplina eliberare din vechile lanțuri. Şi iată că a trebuit să se ajungă în acest stadiu pentru ca oamenii să-L recunoască pe Dumnezeu ca fiind cauza primordială a tuturor ființelor şi a întregii vieți, şi astfel ei să se întoarcă la El ca ființe libere şi independente - în măsura în care au trăit în conformitate cu Voința Sa recunoscută.

8. Dar în cadrul acestei reîntoarceri spirituale perfect libere, există, între nenumăratele lumi, foarte multe diferențe, tot atât de mari pe cât de diverse sunt aceste lumi în sine. Însă întoarcerea cea mai desăvârşită a unei ființe către Dumnezeu nu este posibilă decât de pe această planetă, fiindcă doar aici fiecare om poate deveni - în sufletul şi în spiritul său - asemenea lui Dumnezeu, dacă vrea aceasta; căci pe acest pământ, cine aspiră către Dumnezeu va ajunge la Dumnezeu, înțelegi?"

9. Lazăr a spus: „Înțeleg foarte bine, căci în privința alcătuirii diferitelor lumi dețin deja de la Domnul cunoştințe profunde; cu toate acestea mi-au mai rămas destule nelămuriri, despre care aş vrea să te întreb pe tine."

10. Rafael a spus: „Oh, dar aceasta mi se poate petrece chiar şi mie, dragul meu prieten! Căci în Dumnezeu sunt ascunse încă nenumărate taine, despre care nici noi, care facem parte din rândul celor mai înalte şi mai pure spirite ale lui Dumnezeu, nu avem deloc habar. Iar pentru spiritele bune şi pure Dumnezeu are întotdeauna o rezervă atât de mare de surprize indescriptibile, încât El le poate uimi fără încetare, la infinit, amplificându-le mereu starea de fericire. Astfel că este foarte posibil ca tu să îmi pui o întrebare, la care eu să nu-ți pot răspunde!"

11. Lazăr a spus: „O, te cred! Totuşi, eu sunt sigur că tu ai putea răspunde foarte uşor la întrebările pe care mintea mea omenească, încă foarte limitată, ți le-ar putea pune deocamdată!

12. Uite, odată am citit o carte veche, intitulată *Războaiele lui Jehova,* unde se vorbeşte - desigur, într-un limbaj mistic - despre căderea îngerilor originari!

13. La început, Dumnezeu ar fi creat - aceasta, bineînțeles, cu mult înaintea creării oricărei lumi - şapte mari spirite, în corelație cu cele şapte Atribute Dumnezeieşti. El le-ar fi dăruit acestora o mare putere şi o la fel de mare înțelepciune, aşa încât au fost şi ele capabile - după exemplul lui Dumnezeu - să creeze un imens număr de spirite mai mici, asemănătoare cu ele, şi astfel spațiul infinit a fost umplut cu nenumărate oştiri de spirite.

14. Cel mai mare şi mai puternic dintre aceste şapte spirite originare era, în mod evident, conform scripturilor vechi, Lucifer. Dar el, devenind arogant datorită puterii şi măreției sale, s-a răzvrătit şi a vrut nu doar să fie asemenea lui Dumnezeu, ci chiar, să stăpânească asupra Lui. Aceasta L-a mâniat pe Dumnezeu, care, descoperind trădarea, l-a izgonit, însă celelalte şase mari spirite, împreună cu nenumăratele lor entități subordonate, au rămas cu Dumnezeu şi L-au slujit întotdeauna numai pe El, pe când spiritele subordonate lui Lucifer au devenit împreună cu el nişte diavoli renegați de Dumnezeu, arzând în focul cel veşnic al mâniei Lui şi trebuind să suporte cele mai cumplite chinuri, fără nici cea mai mică mângâiere. Aşadar, ce ai de spus în această privință?"

Capitolul 18

Cele şapte Atribute originare ale lui Dumnezeu. Despre mântuire

1. Rafael a spus: „Aceasta nu este decât o imagine simbolică a ceea ce ți-am spus mai devreme despre crearea sau construirea pas cu pas a unei întregi lumi.

2. Marile Atribute Dumnezeieşti originare sunt chiar gândurile constante, fundamentale şi pline de înțelepciune ale lui Dumnezeu ce fac să se manifeste concretizarea ideilor dumnezeieşti creatoare şi perfecte ce provin din ele.

3. Prin numărul mistic şapte trebuie înțeleasă perfecta divinitate originară, care există în fiecare gând izvorât din El şi în fiecare idee concepută şi exteriorizată de El.

4. Ia aminte că primul Atribut ce apare în Dumnezeu este Iubirea. Ea se găseşte sub forma unei energii tainice, sublime, prezente în toate lucrurile şi în toate făpturile create; ea este totodată liantul necesar, căci fără ea mai nimic n-ar fi cu putință.

5. Un alt Atribut ce emană din Dumnezeu este înțelepciunea perfectă, care are ceva în comun cu atributul Iubirii. Şi această înțelepciune perfectă poate fi percepută, de cei care sunt capabili, în fiecare creatură, în strânsă legătură cu forma sa specifică; căci, cu cât o ființă este mai receptivă față de această lumină dumnezeiască, cu atât forma sa este mai înfloritoare, mai bine conturată, mai armonioasă şi mai frumoasă.

6. Al treilea Atribut ce izvorăşte din Dumnezeu Tatăl este Voința atotputernică, eficientă a lui Dumnezeu. Această Voință este o tainică energie. Prin intermediul ei, ființele şi făpturile ce sunt gândite de Dumnezeu devin în cele din urmă reale, ajung să existe ca atare, în obiectivitate - altminteri, toate gândurile pline de înțelepciune şi ideile perfecte ale lui Dumnezeu ar fi întocmai ca gândurile şi ideile tale vane, care nu se înfăptuiesc niciodată.

7. Cel de-al patrulea Atribut care izvorăşte din Dumnezeu este Ordinea. Fără această Ordine, ființele n-ar putea avea o formă stabilă şi un scop bine definit. Căci dacă ai înjuga un bou la plug şi el şi-ar schimba dintr-o dată structura şi înfățişarea, devenind, de exemplu, un peşte sau o pasăre, ai mai putea să-ți atingi scopul cu el? Sau dacă ai vrea să mănânci un fruct şi, când să muşti din el, ar deveni piatră - la ce ți-ar folosi atunci acel fruct? Ori dacă ai păşi pe un drum solid, iar acesta s-ar transforma în apă sub picioarele tale - ți-ar mai fi atunci de vreun folos acest drum foarte solid? Iată, toate acestea şi nenumărate alte situații sunt preîntâmpinate prin intermediul energiei tainice a Ordinii Divine, care este cel de-al patrulea Atribut al lui Dumnezeu!

8. Cel de-al cincilea Atribut al lui Dumnezeu este Fermitatea sau Temeinicia[2] dumnezeiască, fără de care niciun lucru şi nicio fiinţă nu ar putea să dăinuie, întrucât ea, Fermitatea, este într-un anume fel una cu Adevărul etern al lui Dumnezeu şi ea este cea care conferă tuturor fiinţelor adevărata lor trăinicie, oferindu-le într-un anume fel forţa creatoare de reproducere, dezvoltarea, şi le conferă, în cele din urmă, realizarea dumnezeiască ultimă. În absenţa unui astfel de Atribut al lui Dumnezeu, creaturile nu ar mai însemna mare lucru. Ele ar fi, dacă le-ar lipsi acest Atribut dumnezeiesc, întocmai precum nişte miraje care par a avea existenţă doar atâta vreme cât pot fi văzute; dar dacă, după aceea, condiţiile care le-au dat naştere s-ar modifica, întrucât în ele nu ar exista niciun fel de trăinicie, toate plăsmuirile, oricât ar fi ele de frumoase, de armonioase, de închegate şi de minunate, ar dispărea în neant! În felul acesta, ele ar părea şi ar continua să fie bine ordonate, însă deoarece cauza care le-a produs nu ar avea niciun scop real, ele nu ar fi decât nişte plăsmuiri goale de conţinut şi cât se poate de trecătoare, care nu ar putea avea apoi o existenţă durabilă.

9. Iată că deja am vorbit despre cele cinci mari Atribute Dumnezeieşti originare, ce ţâşnesc fără încetare din Dumnezeu, şi ajungem acum să vorbim despre alte două Atribute Dumnezeieşti importante, aşa că, ascultă-mă mai departe! Ia însă aminte că Atributele Dumnezeieşti sunt mai multe.

10. Acolo unde există o Iubire supremă, o înţelepciune absolută, o Voinţă atotputernică, o Ordine perfectă şi o Fermitate imuabilă, în mod evident trebuie să existe şi Atributul Dumnezeiesc al Răbdării supreme, care este eternă şi care, atunci când făpturile se deschid aşa cum trebuie faţă de ea, (această Răbdare supremă) le devine accesibilă, căci fără ea totul ar ajunge să se precipite şi, în cele din urmă, s-ar schimba într-un haos de nedescris. Această Răbdare supremă, ca Atribut al lui Dumnezeu, este o tainică energie dumnezeiască.

11. Atunci când un constructor plănuieşte să înceapă să facă o casă, în afara calităţilor sale profesionale indispensabile, el nu trebuie să uite niciodată de răbdare; căci dacă i-ar lipsi răbdarea de care are nevoie, crede-Mă că, deşi ar începe să zidească acea casă, el n-ar mai isprăvi-o după aceea niciodată, ci ar lăsa-o neterminată într-o anumită etapă a zidirii ei.

12. Ia aminte la ceea ce îţi spun: dacă în Dumnezeu n-ar exista acest Atribut important al Răbdării, niciun soare n-ar mai străluci vreodată în spaţiul în aparenţă fără margini al universului fizic şi chiar lumile spiritelor, ce există în universul de dincolo, ar fi ciudat de pustii. Atributul Răbdării supreme are tainice legături cu Atributul Compasiunii eterne şi de neclintit a lui Dumnezeu, iar dacă în Dumnezeu n-ar exista şi acest Atribut, imaginează-ţi pentru o clipă ce ar fi atunci toate creaturile în faţa atotputerniciei Unicului Dumnezeu?!

13. Aşadar, chiar dacă în unele situaţii greşim într-o anumită privinţă sau în alta şi ne expunem în felul acesta noi înşine să suportăm, datorită erorilor noastre, unele pedepse necruţătoare, fiecare dintre noi beneficiem apoi, atât cât se poate, de Atributul Răbdării Divine care, în cele din urmă, dacă nu abuzăm dincolo de anumite limite pe care Dumnezeu le-a impus, poate restabili echilibrul, căci în absenţa Răbdării Divine, pe care Dumnezeu însuşi o manifestă în anumite limite pe care Şi le-a impus, toate creaturile ar fi sortite unei osânde veşnice, atunci când ar păcătui sau, într-un anume fel, ar greşi cu voie sau fără de voie.

14. Împreună cu celelalte cinci Atribute ce ţâşnesc fără încetare din Dumnezeu şi care sunt energii sublime distincte, Atributul Răbdării Divine ar putea face cu uşurinţă ca, în lumile create, omul (sau oamenii) să existe la nesfârşit; dar atunci un astfel de om (sau astfel de oameni fără de număr) ar trăi un timp nelimitat în trupul lor pământesc cel greoi, şi în felul acesta sufletul lor nu s-ar putea elibera niciodată din lanţurile materiei. Într-un astfel de caz, animalele, plantele şi chiar oamenii s-ar înmulţi atât de mult şi ar ajunge în cele din urmă să fie în număr atât de mare într-un anumit spaţiu fizic limitat, încât n-ar mai avea loc unii de alţii. Aceasta dacă totodată admitem că, sub influenţa cea tainică a Atributului Răbdării Divi-

[2] *În original*, „der gottliche Ernst” *(germ.): seriozitate, perseverenţă, trăinicie, fermitate [n.t.]*.

ne, un corp ceresc ar putea deveni vreodată suficient de mare încât să poată purta şi hrăni deopotrivă toate acele plante, toate acele animale şi toţi acei oameni. Căci, dacă în Dumnezeu n-ar exista decât cele şase Atribute despre care ţi-am vorbit până acum, crearea unei lumi materiale ar dura atât de mult timp, încât este foarte puţin probabil că o asemenea lume ar mai ajunge vreodată să se manifeste sub o formă materială.

15. Însă, după cum am spus, Atributul Răbdării Dumnezeieşti se află în legătură cu Atributul Compasiunii Divine, iar Compasiunea Divină, căreia noi îi mai spunem şi Blândeţe, este cel de-al şaptelea Atribut ce ţâşneşte fără încetare din Dumnezeu şi care este în permanenţă o energie sublimă. Compasiunea Dumnezeiască rânduieşte apoi totul. Compasiunea Divină dozează şi concertează, împreună cu alte Atribute Dumnezeieşti, toate cele şase Atribute Dumnezeieşti anterioare şi face cu putinţă apariţia şi maturizarea unei lumi, precum şi a tuturor creaturilor ce există în acea lume. Acest Atribut Dumnezeiesc (Compasiunea Divină) stabileşte un timp anume pentru toate lucrurile, pentru toate făpturile vii şi, graţie lui, spiritele ce au dobândit experienţa necesară şi care până la urmă s-au maturizat se aşteaptă să devină destul de repede şi pentru totdeauna spirite pe deplin libere, îndumnezeite şi independente.

16. Acest al şaptelea Atribut Dumnezeiesc a făcut de asemenea ca, într-un anume fel, Dumnezeu Însuşi să Se nască într-un trup de carne, pentru ca în felul acesta, prin exemplul Său, să elibereze cât mai repede toate spiritele ce sunt prinse în lanţurile manifestării necesare a materiei, pentru ca în felul acesta şi această lucrare tainică a Sa - Mântuirea - să poată fi numită, atunci când va apărea, *noua creaţie a cerului şi a lumilor,* adică ceea ce am putea numi *cea mai înaltă lucrare a lui Dumnezeu,* pentru că în ea toate cele şapte Atribute Dumnezeieşti vor acţiona într-un echilibru deplin, căci, ia aminte, toate acestea trebuie să se petreacă, conform Atributului Ordinii Dumnezeieşti ce ţâşneşte din Dumnezeu. Acest al şaptelea Atribut ce ţâşneşte din Dumnezeu, despre care tocmai ţi-am vorbit, va acţiona la unison împreună cu celelalte Atribute, tocmai pentru a conferi realitate gândurilor pline de înţelepciune şi ideilor creatoare ale lui Dumnezeu. După aceea, este firesc ca toate acestea să se manifeste aşa cum trebuie, cu o mare putere, iar în final, ca urmare a armoniei care rezultă, este cu putinţă să apară pentru spirite deplina eliberare.

17. Iată deci că acestea sunt cele şapte Atribute tainice ale lui Dumnezeu, despre care nu aveai cunoştinţă până acum, şi trebuie să ştii că toate lucrurile şi fiinţele ce sunt create de aceste şapte Atribute Dumnezeieşti sunt în legătură atât unele cu altele, cât şi cu toate celelalte Atribute Dumnezeieşti. Şi, mai mult decât atât, este cu putinţă să le primească şi să le conţină pe acestea, şi să fie modelate cu ajutorul lor. Iar acesta este şi rămâne procesul nesfârşit şi continuu al Creaţiei, pe care înţelepţii din vechime l-au numit *războaiele lui Iehova."*

Capitolul 19

Aşa-zisele războaie ale lui Iehova

1. (Rafael): „Aşadar, cele şapte Atribute Dumnezeieşti sau, altfel spus, cele şapte caracteristici divine sunt angrenate într-o conlucrare permanentă, în cadrul căreia se impulsionează unele pe altele la acţiune şi, dacă privim cu atenţie, descoperim că această conlucrare poate fi recunoscută la fel de bine în toate creaturile lui Dumnezeu.

2. Iubirea, în manifestarea sa copleşitoare şi fără de măsură, nu-şi doreşte decât să inunde totul şi să predomine în tot. Dar în această aspiraţie a ei, energia tainică a Iubirii ne înflăcărează, şi astfel, înăuntrul nostru este atrasă tainica Lumină Dumnezeiască ce aduce înţelegerea şi cunoaşterea.

3. Acum devine cu putinţă să înţelegi cum această Lumină Divină armonizează totul şi temperează într-un anume fel aspiraţia copleşitoare a energiei Iubirii şi o conduce pe aceasta

din urmă către apariția unei stări de ordine şi către o anumită armonie, ce se instalează în conştiință!

4. Ia însă aminte că din această conlucrare rodnică, ce pentru unii pare a fi un război, este atras apoi şi astfel se trezeşte în ființă Atributul Voinței Divine, ca fiind un aspect activ al energiei Iubirii, şi astfel apare posibilitatea ca aceasta să conlucreze cu Lumina Divină ce este atrasă în ființă. Această Voință duce apoi la îndeplinire ceea ce Lumina Divină a atras în ființă, făcând ca în ea să fie atrasă şi să se manifeste, într-un mod înțelept, Ordinea Dumnezeiască.

5. Dar aceste două prime Atribute Dumnezeieşti, şi anume, Iubirea, ce este luminată într-un anume fel de înțelepciune, conferă, prin combinare, o anumită forță care face apoi să fie atrasă în ființă energia Ordinii Divine. Apoi energia Ordinii Divine va acționa fără încetare, prin intermediul Luminii Divine, al Voinței Divine şi al Iubirii, împotriva a tot ceea ce nu este deocamdată ordonat, şi acesta pare a fi un alt război al lui Iehova, ce se desfăşoară în aparență atât în El Însuşi, cât şi în orice creatură.

6. Toate ar fi bune dacă s-ar putea garanta durabilitatea lucrărilor ce sunt îndeplinite de către aceste patru Atribute Dumnezeieşti. Ia însă aminte că toate lucrările primelor patru Atribute Dumnezeieşti, oricât ar fi ele de mărețe, se aseamănă încă destul de mult cu ceea ce fac uneori copiii când se joacă: aceştia construiesc cu mare plăcere, cu zel şi bucurie tot felul de lucruri, cum ar fi castelele sau casele lor de nisip pe care le fac în joacă pe malul mării, dovedind chiar o deosebită îndemânare, însă după scurt timp ei încetează să se mai bucure de tot ceea ce au măiestrit şi încep chiar să distrugă castelele sau casele din nisip (cărora tot ei le dăduseră în prealabil formă). Şi dacă tot aşa s-ar prezenta situația şi în ceea ce priveşte Creația lui Dumnezeu, crede-mă, prietene, că ea n-ar putea dura prea mult!

7. Tocmai pentru a împiedica acest proces, în afara celor patru Atribute, Dumnezeu a făcut să țâşnească din El Atributul Temeiniciei, care este, am putea spune, cel de-al cincilea Atribut din Dumnezeu, ce este prezent într-o anumită proporție în creaturile Sale, întocmai ca un rod al marii satisfacții pe care o conferă ducerea la bun sfârşit a operelor create pe care Dumnezeu le-a orânduit. Acest Atribut Dumnezeiesc (Temeinicia) acționează apoi împotriva distrugerii şi a anihilării lucrărilor dumnezeieşti ce au fost deja create, exact aşa cum un om gospodar şi serios, care tocmai şi-a construit spre exemplu o casă şi apoi şi-a plantat o vie, va face după aceea tot posibilul ca acea casă a lui să dăinuie şi se va îngriji ca via sa să producă struguri şi nu va acționa în sensul distrugerii lor - aşa cum am văzut că fac copiii cu lucrările lor, pe care le *realizează* adeseori în joacă. Şi iată că acesta este - după cum am mai spus - încă un aparent război al lui Iehova!

8. Însă, cu timpul, casa ce a fost construită se dovedeşte că mai prezintă unele neajunsuri, iar via respectivă se observă că nu aduce marea recoltă ce este dorită. Atunci constructorul ajunge la concluzia că efortul ce a fost depus cu acea ocazie nu este o reuşită deplină şi, din prea mult zel, ar vrea să distrugă întreaga lucrare şi apoi să o refacă din temelii, într-o astfel de situație, intervine însă cel de-al al şaselea Atribut, care se opune acestei soluții extreme, şi acest Atribut se numeşte - după cum am spus anterior - Răbdarea Divină. Datorită Răbdării Divine, casa şi podgoria sunt apoi păstrate! Iar acesta este un alt război aparent al lui Iehova!

9. Însă Atributul Răbdării Dumnezeieşti singur, şi chiar şi atunci când s-ar uni cu Atributele Dumnezeieşti anterioare, n-ar face mare lucru pentru a îmbunătăți după cum este necesar casa sau via, ci le-ar lăsa pe amândouă aşa cum sunt. Aici intervine însă cel de-al şaptelea Atribut Dumnezeiesc, şi anume, Compasiunea Divină, ce conține în energia ei tainică blândețea, solicitudinea, imboldul către sârguință, căci ea impulsionează fapta ce este pornită din iubire şi generozitate, în felul acesta, omul din exemplul nostru va ajunge chiar să-şi îmbunătățească atât de mult casa, încât până la urmă ea nu va mai avea niciun neajuns, şi va reuşi să-şi sape şi să-şi fertilizeze după cum este necesar via, încât şi aceasta îi va aduce la scurt timp după aceea un rod dulce şi bogat! După cum vezi, aceasta este o altă luptă aparentă sau, altfel

spus, un aşa-zis război al lui Iehova, ce apare nu numai în om, ci chiar şi în Dumnezeu, şi trebuie să ştii că survine chiar şi în fiinţele angelice!

10. În felul acesta, viaţa ce este cu adevărat desăvârşită, atât în Fiinţa lui Dumnezeu, cât şi în fiinţele angelice şi chiar în oameni, ne apare ca fiind o aşa-zisă luptă neîncetată, care de fapt este o cooperare rodnică între cele şapte Atribute Dumnezeieşti despre care ţi-am vorbit. Dar ia aminte că atât în Fiinţa lui Dumnezeu, cât şi în îngeri, această aparentă luptă nu înseamnă că fiecare dintre cele şapte Atribute urmăreşte cumva să le suprime, să le stopeze sau să le anihileze pe celelalte. Dimpotrivă, în cadrul acestei conlucrări armonioase, rodnice, toate aceste Atribute Dumnezeieşti se susţin cu toată puterea unele pe altele, şi de aceea, fiecare dintre aceste Atribute se oglindeşte într-un anume fel în toate celelalte Atribute Dumnezeieşti. Aşadar, ia aminte că, spre exemplu, Atributul Iubirii există într-o anumită proporţie şi se oglindeşte chiar în toate celelalte şase Atribute şi, la fel, Lumina Divină sau înţelepciunea Dumnezeiască se oglindeşte la rândul său şi se regăseşte într-o anumită proporţie în Iubire şi în celelalte cinci Atribute, şi aceasta tot aşa mai departe. În felul acesta, fiecare Atribut Dumnezeiesc acţionează separat, dar ia aminte că toate Atributele Dumnezeieşti se oglindesc într-o anumită măsură şi sunt totodată prezente în toate celelalte Atribute, susţinându-se mereu unele pe altele într-o neîncetată şi perfectă armonie. Şi trebuie să ştii că mai există şi alte Atribute Dumnezeieşti în afara acestora despre care ţi-am vorbit aici."

Capitolul 20

Dizarmonia pe care o produce în om absenţa celor şapte Atribute Dumnezeieşti

1. (Rafael): „Tot la fel ar trebui să fie şi în cazul omului. Dar, din păcate, cel mai adesea nu este aşa. Această capacitate de a atrage în fiinţa sa energiile distincte ale Atributelor Divine i-a fost dată fiecărui om, fără excepţie, dar cu toate acestea ea nu este pe deplin dezvoltată, şi chiar atunci când este trezită, nu este exersată suficient. Există puţini oameni în care energia sublimă a celor şapte Atribute acţionează din plin şi în mod egal. În felul acesta, se poate spune că oamenii sunt cu adevărat concepuţi şi creaţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu şi chiar după chipul nostru, al îngerilor Săi. Cu toate acestea, după cum ţi-am mai spus, mulţi oameni s-au îndepărtat de energia sublimă a acestor Atribute Dumnezeieşti, şi pentru că nu gândesc şi nu acţionează aşa cum trebuie, tocmai de aceea nu se mai sinchisesc de ele, şi pur şi simplu nu reuşesc să cunoască adevărata taină a vieţii pe care cele şapte Atribute ar putea să le-o dezvăluie. Tocmai de aceea, astfel de orbi (spiritual), care sunt aproape morţi sufleteşte, nu pot recunoaşte ţelul spiritual al vieţii, ce este prezent înăuntrul lor, deoarece ei nu sunt pătrunşi şi influenţaţi nici măcar de unul dintre aceste şapte Atribute, căci datorită absenţei acestor Atribute în fiinţa lor, ei nu se lasă conduşi de niciunul dintre ele.

2. Tocmai de aceea, un om poate să trăiască fără a atrage deloc în fiinţa sa energia sublimă a Atributului Dumnezeiesc al Iubirii, şi, într-o astfel de situaţie, datorită unei astfel de lipse a Iubirii, totodată el nu va putea să le ia deloc în seamă pe celelalte. Ce va putea fi un asemenea om, decât un animal de pradă crud, egoist, lacom şi veşnic nesătul? Astfel de sărmane fiinţe umane vor fi nişte egoişti plini de invidie, depravaţi şi întotdeauna neîndurători cu semenii lor.

3. Alţi oameni, a căror iubire este puternică şi este luminată chiar de tainica Lumină Dumnezeiască, sunt în acelaşi timp pătrunşi de o anumită înţelepciune, şi de aceea ei ar putea fi capabili să le ofere semenilor lor multe învăţături bune; dar atunci când voinţa lor este slabă, tocmai de aceea ei nu pot duce mai nimic la bun sfârşit.

4. Ia aminte că există însă oameni în care Atributele tainice ale Iubirii, ale Luminii Divine şi ale Voinţei dumnezeieşti sunt într-o anumită măsură active, deoarece energiile sublime corespondente au fost atrase în fiinţele lor, dar cu toate acestea, legătura lor cu Atributele

Dumnezeieşti ale Ordinii şi ale dreptei Temeinicii este extrem de slabă sau chiar inexistentă. Astfel de oameni vor putea vorbi cu multă inteligență şi chiar cu înțelepciune, iar uneori vor duce câte ceva din ce-şi propun la îndeplinire; însă ia aminte că o ființă umană ce este cu adevărat şi pe deplin înțeleaptă, în care se manifestă din plin şi în mod armonios energia sublimă tainică a celor şapte Atribute Divine, ce sunt mai mereu active înăuntrul său, va sesiza imediat că din cuvintele, discursurile şi faptele unor asemenea oameni lipsesc energiile sublime tainice ale Ordinii Dumnezeieşti şi ale Coerenței Divine.

5. Trebuie să ştii că mai există şi unii oameni în ființa cărora energiile sublime, tainice ale Atributelor Iubirii, Luminii, Voinței şi Ordinii Dumnezeieşti sunt într-o anumită măsură atrase, fiind active; însă unor astfel de oameni le lipseşte totuşi energia sublimă a Atributului Temeiniciei Dumnezeieşti. Tocmai de aceea, astfel de oameni sunt temători şi anxioşi, iar datorită acestei lipse, rareori ei îşi pot duce acțiunile la bun sfârşit.

6. Trebuie să mai ştii că unii oameni sunt plini de perseverență şi curaj; dar, în ceea ce priveşte răbdarea, au o anumită lipsă, iar absența acestei energii sublime a Răbdării provoacă în ființa lor dizarmonie. Astfel de oameni se pripesc cel mai adesea şi, datorită nerăbdării lor, îşi fac mai mult rău decât bine. De aceea, prietene, ia aminte că în absența energiei sublime a Răbdării Dumnezeieşti nu se poate face mare lucru; căci omul ce nu are răbdare se condamnă într-un anumit sens pe sine însuşi la un fel de stare de moarte! Căci, după cum ştim, omul trebuie să aibă răbdare şi să aştepte ca toți strugurii să se coacă pe deplin dacă vrea în final să culeagă o recoltă foarte bună. Fiindcă, dacă aceasta nu-i convine şi se va pripi, el nu va putea să dea vina decât pe el însuşi, atunci când în locul unui vin gustos, pur şi admirabil, va constata că are în butoi o poşircă acră ce este tocmai bună de aruncat.

7. Atributul Dumnezeiesc al Răbdării, ce face să fie atrasă în om energia sa sublimă, este, aşadar, necesar în toate acțiunile: în primul rând, Atributul Răbdării îi va fi necesar omului pentru stăpânirea şi îndreptarea a tot ceea ce trebuie să fie stăpânit şi îndreptat. Acest Atribut trebuie să se asocieze şi chiar să se combine într-un mod armonios cu Atributul Dumnezeiesc ce este numit Temeinicie sau Rigoare - căci, atunci când Atributul Temeiniciei Dumnezeieşti nu se combină într-un mod armonios cu Iubirea, cu înțelepciunea şi cu Voința Divină, lipsa acestor Atribute în ființa unui astfel de om face ca în el să se trezească şi chiar să se amplifice cea mai cumplită aroganță. Atunci când aroganța se trezeşte în unii oameni, ea creşte, se exacerbează şi nu mai cunoaşte limite. În al doilea rând, Răbdarea Divină este necesară, deoarece, după cum ți-am arătat anterior, ea contribuie într-un anume mod la trezirea şi la dezvoltarea armonioasă a Atributului Compasiunii, care la rândul său conferă tuturor spiritelor accesul la desăvârşirea spirituală, divină şi ajută sufletele oamenilor să renască cu adevărat şi pe deplin în Spirit.

8. Tocmai de aceea, Însuşi Domnul (Iisus) v-a recomandat înainte de toate să treziți şi să faceți să crească în voi iubirea față de Dumnezeu şi chiar față de semenii voştri, şi de aceea v-a spus: «Fiți întotdeauna milostivi, aşa cum şi Tatăl vostru din Ceruri milostiv este. Fiți blânzi şi umili, aşa cum Eu sunt blând şi umil din toată inima în tot ceea ce fac!»

9. În felul acesta, Domnul (Iisus) v-a poruncit vouă, oamenilor, să dezvoltați din ce în ce mai mult în voi, mai întâi de toate, cel de-al şaptelea Atribut Dumnezeiesc, pentru că în el se oglindesc în permanență, într-o anumită măsură, toate Atributele precedente, şi prin acest Atribut toate celelalte Atribute ajung să se trezească, să crească şi să fie desăvârşite în voi. Omul care trezeşte, dezvoltă şi face să crească în el însuşi, cu toată râvna, acest Atribut dezvoltă şi fortifică, în acelaşi timp, în ființa sa şi celelalte Atribute precedente, devenind prin aceasta cu adevărat un om ce va atinge desăvârşirea dumnezeiască.

10. Şi iată că tocmai în lipsa acestor Atribute Dumnezeieşti despre care ți-am vorbit constă şi căderea îngerilor, ce regresează atunci când se lipsesc de gândurile pline de înțelepciune şi de ideile creatoare ce izvorăsc din Dumnezeu, - pe care le mai putem numi şi energiile sublime ce emană fără încetare din Dumnezeu - şi care le sunt de un mare folos oamenilor

atunci când nu au ajuns întru totul la adevărata perfecțiune pe care o face cu putință atragerea din abundență a energiei sublime ale celor Șapte Atribute Dumnezeiești în ființa lor. Căci energia sublimă a acestor Atribute Dumnezeiești poate fi atrasă în ființa lor fără măsură, fiindcă aceste energii le-au fost și le sunt dăruite fără plată (chiar dacă oamenii le atrag mai mult sau mai puțin în ființa lor). Energiile sublime distincte ale acestor Atribute Dumnezeiești le sunt în permanență accesibile tuturor creaturilor; dar mai ales cel de-al șaptelea Atribut Dumnezeiesc trebuie să fie atras și acumulat din abundență de către fiecare om, prin intermediul eforturilor și al râvnei sale.

11. Aceste șase Atribute Dumnezeiești despre care ți-am vorbit anterior trebuie să fie trezite și atrase în ființa umană din abundență, iar prin această cucerire a lor, ce este urmată de un proces de asimilare, aceste Atribute Dumnezeiești își dezvăluie adevărata lor semnificație și revelează adevăratul țel al vieții. Ia însă aminte că omul nu poate accede cu ușurință la o viață autonomă și la o libertate perfectă decât prin intermediul acestui al șaptelea Atribut Dumnezeiesc. Spune-mi acum dacă ai înțeles suficient de bine toate acestea."

12. Lazăr a spus: „Ah, slujitor al Domnului prin care se revarsă din plin Atributul înțelepciunii perfecte a lui Dumnezeu, nu-ți voi putea niciodată mulțumi îndeajuns pentru răbdarea pe care ai manifestat-o și pentru grația pe care ai făcut-o să se reverse în ființa mea! Abia acum reușesc să înțeleg vechile scrieri ale înțelepciunii, dar consider că este păcat că sunt singurul om ce ajunge să cunoască aceste adevăruri, căci eu nu mă simt capabil să le consemnez, după cum ar fi necesar, într-o scriere ce le-ar putea fi de un real folos oamenilor. Ar trebui tocmai de aceea să le explici și celorlalți ucenici ai Domnului (Iisus), dintre care unii știu să scrie foarte bine, pentru ca măcar ei să le consemneze, spre a le fi accesibile oamenilor, pentru toate timpurile și pentru toate popoarele care vor urma, căci probabil nici ei nu le cunosc deocamdată."

13. Rafael a spus: „Nu-ți face griji, căci, în timp ce eu tocmai îți explicam toate acestea despre miracolele dumnezeiești, despre așa-zisele războaie ale lui Iehova, cât și aceste revelații despre cele șapte Atribute ale lui Dumnezeu, Domnul (Iisus) Însuși a oferit exact aceleași explicații, într-un mod ce este la fel de ușor de înțeles, iar Ioan și Matei au notat după cum era necesar toate aceste revelații esențiale! Totuși, dacă ai la dispoziție ceva pe care se poate scrie, eu voi putea să consemnez toate acestea pentru tine, cuvânt cu cuvânt."

14. Lazăr a spus: „Da, am la dispoziție ceva pe care se poate scrie. Vrei să merg să caut și apoi să-ți aduc pentru a-mi scrie toate acestea?"

15. Rafael a spus: „Nu trebuie să te osteneşti, căci intenția ta de a face aceasta a fost suficientă! Ia aminte că atunci când o să ne întoarcem la ai noştri ai să-ți găseşti toate acestea deja scrise!"

16. Atunci Lazăr a fost cuprins de o mare bucurie, și cei doi au venit apoi să ni se alăture în încăperea în care ne luam masa.

Capitolul 21

Minune peste minune

1. Când Lazăr a venit la noi împreună cu Rafael, i-a găsit pe toți încă minunându-se de învățătura Mea - de miracole, de războaiele lui Iehova, de cele șapte Atribute originare din Dumnezeu și de așa-numita cădere a îngerilor -, iar romanului Agricola îi părea rău de Lazăr că nu fusese și el prezent pentru a auzi din gura Mea o învățătură atât de sfântă și de importantă.

2. Atunci Lazăr i-a spus: „Îți mulțumesc pentru grija ta deosebită față de mine! Dar ceea ce Domnul (Iisus), în marea Sa bunătate, v-a explicat vouă aici în casă, mi-a explicat și mie

afară tânărul acesta foarte înțelept şi, prin grația Domnului nostru Iisus, aproape la fel de atotputernic.

3. Iată, drept dovadă, aceste două vase din aurul cel mai curat, dintre care - pentru ca eu să înțeleg felul în care lucrează un spirit desăvârşit - unul a fost creat în mod lent, de jos în sus, în timp ce celălalt a apărut în mâinile mele instantaneu! Aceasta s-a petrecut în urma apariției dintr-o dată a unei mulțimi de bănci, mese şi corturi, tacâmuri, fețe de masă, feluri de mâncare şi băuturi, pentru a fi serviți în modul cel mai desăvârşit, fiecare după obiceiul lui, cei în jur de opt până la nouă sute de oameni veniți din toate ținuturile lumii - şi, cu toate acestea, proviziile mele nu s-au împuținat nici cât negru sub unghie! Este de la sine înțeles că eu l-am întrebat pe Rafael cum a fost posibil să apară toate acestea sub ochii mei. Iar el mi-a explicat totul atât de bine, încât am fost pe deplin lămurit.

4. Apoi am ajuns să discutăm despre *Cartea Războaielor lui Iehova,* despre cele şapte Atribute ale lui Dumnezeu şi despre căderea îngerilor, împreună cu prințul lor, Lucifer. Şi iată, acest tânăr extraordinar mi-a explicat tot. În plus, el a făcut în aşa fel încât întregul său discurs de peste o oră, cu privire la aceste aspecte cât se poate de importante, să fie notat într-o carte, pe care eu ți-o pot aduce imediat, ca pe o nouă dovadă. Citind-o, vei putea constata că ea conține exact ceea ce ați ascultat şi voi."

5. Agricola a spus: „Chiar te rog să faci astfel. A fost foarte înțelept din partea ta că i-ai cerut aceasta tânărului celui minunat; căci învățătura despre care vorbim este de prea mare importanță pentru a nu fi reținută cuvânt cu cuvânt. Şi aici au notat doi ucenici ai Domnului (Iisus), însă bineînțeles că numai punctele principale. Mergi acum şi adu-ne cartea, ca s-o putem vedea şi compara cu toții!"

6. Atunci Lazăr s-a întors către Mine şi M-a întrebat: „O Doamne, este bine să le arăt acum romanilor cartea?"

7. Eu am spus: „O, bineînțeles, mergi şi adu-o! Căci nu va strica nimănui să audă din nou o învățătură atât de importantă."

8. După aceea Lazăr a mers în camera lui şi, fiind el însuşi cuprins de uluire şi de bucurie, a adus cartea şi a aşezat-o pe masă în fața romanului, spunându-i: „Iată, prietene, cartea cea scrisă în mod miraculos! Citeşte-o cu voce tare de la început până la sfârşit, pentru ca toți cei prezenți aici să mai poată auzi încă o dată aspectele importante pe care Rafael şi Domnul Iisus ni le-au revelat!"

9. Agricola: „Voi face aceasta chiar acum, numai să fie scris destul de citeț!"

10. Atunci romanul a deschis cartea şi, văzând că textul în limba greacă era cât se poate de clar, le-a citit celor prezenți cuvintele scrise în ea, de la început până la sfârşit, ceea ce a durat cam o oră, iar cei care cunoşteau limba greacă, adică aproape toți, se minunau necontenit de faptul că ea conținea cuvânt cu cuvânt învățătura pe care Eu tocmai le-o dădusem mai înainte.

Capitolul 22

Tânăra evreică vrea să ştie totul despre Domnul nostru Iisus Hristos

1. Abia atunci tânăra şi frumoasa evreică a început să-l întrebe insistent pe Agricola cine suntem noi, Eu şi adolescentul cel minunat, şi de ce toată lumea Mi se adresează cu „Doamne şi Învățătorule". Înțelegea şi ea că Eu sunt un mare înțelept, însă ar fi vrut să ştie de unde vin şi cine sunt.

2. Atunci Agricola i-a răspuns astfel: „Frumoasă copilă! Ascultă cu atenție tot ce se vorbeşte aici - atât tu, cât şi părinții şi fratele tău - şi atunci vei înțelege cine este şi de unde vine acest Om Minunat, precum şi tânărul acesta!"

3. Evreica: „Să înțeleg că nu ştiți nici voi cu certitudine cine este acel om minunat? Căci dacă ați şti - de ce nu mi-ați spune şi mie?!”

4. Agricola: „O, fata mea dragă, regele vostru înțelept, Solomon, a spus odinioară: «Totul în această lume îşi are timpul său, iar omul trebuie să aibă răbdare; căci atâta vreme cât strugurele nu este copt, nu trebuie cules de pe viță!» Vezi, poate că nu eşti încă suficient de matură ca să afli detalii despre acest Om Minunat; dar atunci când va veni momentul, le vei afla. Până atunci, aşa cum ți-am spus, fii foarte atentă la ceea ce spune şi face El, şi inima ta îți va spune cine este! M-ai înțeles bine?”

5. Evreica a spus: „Da, da, te-am înțeles foarte bine! Săracul trebuie întotdeauna să aibă răbdare, în vreme ce omul bogat şi cunoscut de toată lumea are alte mijloace de a se informa. Da, da, cunosc aceste considerente de multă vreme! Ei bine, nobile domn, îți voi urma sfatul cel binevoitor; cât despre cât de mult îmi va folosi aceasta - e o altă problemă!”

6. Atunci tatăl fetei s-a scuzat față de Agricola, zicând: „Doamne, iart-o pe această sărmană copilă; căci, în ciuda blândeții ei, uneori e cam prea curioasă şi, dacă din motive întemeiate i se tăinuieşte ceva la un moment dat, se supără, însă după ce trece acest prim val de curiozitate orgolioasă, ea revine la răbdarea şi la blândețea ei obişnuită şi e din nou plină de bunăvoință. De aceea, stăpâne bun şi drept, te rog să ții seama de aceste aspecte!”

7. Agricola: „Ah, dar ce v-a venit?! Ceea ce a spus fiica dumitale mi-a plăcut chiar foarte mult, căci a grăit adevărul, într-un mod plin de candoare şi deschis, iar eu rămân în continuare prietenul vostru. În această privință, puteți fi absolut liniştiți. Iar fata să spună mai departe ce are pe suflet, căci în felul acesta vom afla şi noi adevărul.”

8. Cu aceasta, părinții cei sărmani s-au mai liniştit, iar fata a putut să vorbească în continuare după inima şi mintea sa.

9. Ea s-a întors direct către roman şi i-a spus: „O, prietene drag, tu eşti un om foarte bun şi toți tovarăşii tăi par să fie la fel. Dar tu eşti prea fericit pe acest pământ ca să poți simți cu adevărat cum este să fii foarte sărac, neajutorat şi nevoiaș! Dacă, fiind o fată frumoasă şi înzestrată de la natură, nu satisfaci dorințele celor mari şi bogați, eşti ca şi pierdută. Nimeni nu se mai uită la tine, eşti batjocorită şi considerată o ființă proastă şi înfumurată, iar dacă la nevoie ceri ajutorul cuiva, eşti alungată şi nimeni nu vrea să te mai vadă. Pentru oameni ca noi, aşa ceva este foarte neplăcut şi ne face să ne pierdem în cele din urmă încrederea în oameni, chiar şi în cei mai buni. Căci oameni suntem cu toții şi avem tot felul de slăbiciuni şi de cusururi, nu-i aşa?”

10. Agricola: „Ai vorbit cât se poate de drept şi de adevărat. Totuşi, este ceva ce ai uitat să precizezi, în descrierea ta despre sărăcie şi nevoi! Ştii, Dumnezeu îl încearcă pe cel pe care îl iubeşte, înainte să îl ajute pe deplin! Aşa se pare că a făcut El şi în cazul vostru. Abia atunci când nevoia voastră a ajuns într-adevăr extremă, El a venit să vă ajute, şi iată, acum sunteți salvați! Căci eu v-am promis ajutorul în numele Domnului (Iisus), care este Dumnezeul vostru şi Dumnezeul meu, şi îmi voi ține cuvântul - iar aceasta din pură iubire şi recunoştință față de Dumnezeul vostru cel adevărat, şi nu dintr-o atracție față de tine, deşi eşti o evreică foarte frumoasă; pentru că iubirea mea față de Dumnezeu este cu mult mai mare decât cea față de orice frumuseți şi splendori din această lume. Deci să nu te mai îngrijorezi pentru situația ta; iar dacă va mai dura o vreme până să-L cunoşti pe deplin pe acest Om Minunat, aceasta este dintr-o rațiune înțeleaptă, şi să ştii că nu din răutate ne abținem să-ți spunem imediat absolut tot ce ştim despre El.

11. Tu ți-ai dat seama deja că în spatele Lui se află ceva supranatural. În ce constă aceasta, vei descoperi în curând şi singură: fii doar - după cum te-am mai sfătuit - cât se poate de atentă la tot ceea ce spune şi face El. Chiar de la bun început ți-am atras atenția asupra veselei care se află pe această masă şi pe care El a făcut-o să apară instantaneu, printr-un simplu act de voință. Apoi, tu însăți ai fost martoră la felul cum - în timp ce îşi explica minunile - El a creat din nimic aceste două vase din aur, care încă mai stau pe masă în fața Lui şi care sunt

absolut identice cu cele aduse de gazda casei, Lazăr, care la rândul lui ne-a povestit felul cum tânărul acela minunat - care şade acum la masă şi mănâncă şi bea împreună cu El - le-a făcut să apară în aceeaşi manieră miraculoasă. După ce ai văzut şi ai auzit toate acestea, ar trebui deja să-ți fie mai clar - atât ție, cât şi părinților şi fratelui tău - ce este cu acest Om Minunat, care vorbeşte atât de înțelept şi săvârşeşte fapte atât de ieşite din comun."

12. Evreica a spus: „Da, da, ai vorbit cât se poate de drept şi de adevărat, însă mai este un obstacol peste care nu suntem încă în stare să trecem atât de uşor. Acest om vorbeşte cu mult prea mare înțelepciune şi face minuni mult prea mărețe pentru a fi doar un profet, fie el oricât de mare. Vouă, romanilor, vă este uşor să vedeți într-un asemenea om neobişnuit un zeu, să-l acceptați şi să vă închinați lui. Dar la noi nu se poate aşa ceva, pentru că noi trebuie să credem doar într-un unic Dumnezeu, pe care nimeni nu poate să-L vadă şi să rămână în acelaşi timp în viață. Înțelepciunea acestui om de excepție depăşeşte cu mult tot ce oamenii au putut concepe vreodată până acum, la fel şi faptele sale; de aceea el trebuie să aibă foarte mult din Spiritul adevărat al lui Dumnezeu. Dar, pentru noi, evreii, aceasta nu este suficient ca să-L considerăm a fi chiar Dumnezeu! Ce ai de spus în privința aceasta?"

Capitolul 23

Întrebarea romanului despre Mesia

1. Agricola a spus: „Da, draga mea fiică a Ierusalimului, nu prea mai rămân multe de obiectat la cele spuse de tine. Însă va veni o vreme când vei avea o altă părere despre acest Om Minunat.

2. N-ai auzit niciodată vorbindu-se despre un Mesia al evreilor, care urmează să vină pentru a-şi elibera poporul de robia păcatelor care copleşesc lumea? Aşadar, n-ar putea oare acest Om să fie chiar promisul Mesia al evreilor şi al tuturor oamenilor de pe pământ? Ce crezi?"

3. Evreica a răspuns: „O, prietene, o asemenea prezicere sună cât se poate de îmbucurător, însă toate profețiile noastre sunt formulate de aşa natură încât nici măcar preoții nu le înțeleg, cu atât mai puțin noi, cei din popor! În plus, aceste profeții sunt atât de neclare încât nimeni nu poate spune cu precizie când va veni un asemenea Mesia, cum va arăta, ce calități va avea El şi cum va putea fi recunoscut cel mai uşor.

4. Odată e copil, altă dată miel, sau Leul lui Iuda, sau un mare-preot nemuritor, de genul lui Melchisedec, un urmaş al lui David, un rege nemuritor al evreilor - şi astfel El a fost făgăduit sub atâtea nume şi atribute, încât în cele din urmă nu mai ştii sub ce formă omenească şi cu ce rang va trebui El să vină în această lume.

5. În rest, eu n-aş avea nimic împotrivă dacă omul acesta exemplar ar fi adevăratul Mesia. Doar că nu înțeleg cum de preoții noştri - în care poporul are cea mai mare încredere şi care ar trebui să fie cât se poate de cunoscători în această privință - nu par a fi deloc interesați de el! Căci el era cu tine jos, lângă poarta Templului, atunci când tu ai făcut dreptate în conflictul fratelui meu cu superiorul Templului, şi totuşi, acesta din urmă nu părea deloc să-l cunoască! Cum vine asta?"

6. Agricola: „Aceasta se petrece datorită faptului că mai-marii Templului, aşa cum şi tu ți-ai dat seama, sunt prea lacomi de putere şi de avere ca să se mai gândească şi la altceva decât la un trai cât mai fericit pe acest pământ. Pentru a reuşi aceasta, ei se folosesc de toate minciunile şi înşelătoriile posibile şi sunt, după cum eu însumi m-am convins, duşmanii oricărui adevăr şi, prin aceasta, duşmanii oricărui om care spune adevărul. Desigur, ei au mereu pe buze numele lui Moise şi al celorlalți profeți, dar nesocotesc învățăturile şi legile acestora, pe care le-au înlocuit cu propriile lor reguli rele şi egoiste, chinuind cu ele poporul, atât trupeşte, cât şi sufleteşte, şi încărcându-l cu tot felul de poveri inutile.

7. Însă acest Om Minunat despre care vorbim este însăşi Iubirea, Adevărul şi suprema înţelepciune. El mărturiseşte despre marea răutate a acestor farisei, care vor să treacă în faţa oamenilor drept preoţi şi învăţaţi şi care pretind să fie veneraţi şi chiar adoraţi ca nişte slujitori ai lui Dumnezeu - însă un Dumnezeu în care ei nu cred şi pe care nu îl cunosc absolut deloc şi nici nu vor să-L cunoască. De aceea, ei sunt duşmanii acestui Om Minunat, nevoind să audă şi să ştie nimic despre El, ceea ce este foarte evident.

8. Acum câteva zile, imediat după sosirea mea aici, eu cu ochii mei am văzut cum vroiau să-L omoare cu pietre, în timp ce El predica în Templu, deoarece le spusese în faţă purul adevăr. Ştiind acum aceste aspecte, vei înţelege desigur motivul pentru care preoţii Templului nu vor să-L recunoască pe acest Om Minunat ca fiind Mesia cel promis şi Mântuitorul lumii - ceea ce de altfel nu schimbă cu nimic fondul problemei; căci, indiferent dacă templierii voştri acceptă sau nu aceasta, El rămâne Cel care este, în tot adevărul, înţelegi tu, copilă dragă, ceea ce ţi-am spus?"

9. Evreica a spus: „O, da, deja am înţeles foarte bine, şi ai deplină dreptate! Astfel de oameni, chiar dacă însuşi Moise şi Ilie ar coborî din cerurile luminoase şi i-ar îndemna la adevărata căinţă, şi după aceea i-ar ghida încoace şi le-ar arăta lor pe Mesia cel făgăduit în toată gloria Sa strălucitoare, ei nu i-ar crede nici măcar pe aceşti doi mari profeţi, ci i-ar persecuta şi i-ar calomnia! O, noi cunoaştem foarte bine aceste aspecte! Dar hai să încheiem acum această discuţie; căci observ că mai este cineva care vrea să vorbească, iar Omul cel Minunat pare să aibă de gând să facă ceva, şi noi trebuie să-i acordăm toată atenţia!"

Capitolul 24

Rafael îi îmbracă pe cei sărmani

1. Atunci Eu i-am făcut semn lui Rafael ca să facă rost de haine potrivite pentru evreică, pentru fratele ei şi pentru părinţii acestora.

2. Rafael s-a dus atunci la masa celor patru şi le-a spus: „Ce fel de haine aveţi acasă?"

3. Evreica a spus: „O, tu, nespus de frumos şi de puternic slujitor al acelui om minunat! Ştii foarte bine că de multă vreme purtăm doar zdrenţe, şi nu din vina noastră! Deşi întrebarea ta este plină de bunătate, cred că putem să nici nu-ţi răspundem, cu atât mai mult cu cât ţi-am mărturisit deja ce este cu hainele noastre, şi poţi merge chiar să verifici singur aceasta!"

4. Rafael a spus: „Dar nu acesta era sensul întrebării mele; pentru că ştiu foarte bine ce haine aveţi acasă, însă mai ştiu încă ceva, despre care tu - datorită unei mândrii copilăreşti - nu vrei să vorbeşti. Dar, vezi, nouă nu poţi să ne ascunzi nimic, pentru că noi cunoaştem absolut totul cu cea mai mare exactitate. Din dragoste faţă de părinţi şi de fratele tău, tu ţi-ai amanetat pe un an de zile hainele tale bune şi foarte scumpe unui grec, pentru o sută de dinari, iar hârtia doveditoare o ai acasă - însă despre aceasta nu mi-ai spus prea multe! N-ai fi fericită dacă ai avea din nou acele haine? Iar în ceea ce-i priveşte pe părinţii tăi şi pe fratele tău, ei vor primi ceea ce au nevoie!"

5. La auzul acestor cuvinte, tânăra evreică s-a simţit puţin jenată, dar după un timp a spus: „Da, da, ai spus adevărul adevărat. Dar cui foloseşte să vorbesc acum despre toate acestea? Acele haine bune au fost un dar din partea unei rude bogate - care din păcate a murit, şi după aceea nu am mai avut parte de niciun ajutor. Hainele acelea pe care ruda noastră mi le-a dăruit cât era în viaţă au fost singura moştenire de care ne-am bucurat de la ea. În rest, totul a fost moştenit de cei trei fii ai săi - însă aceşti oameni fără inimă nu vor să se mai uite la nişte sărmani ca noi.

6. Dar eu personal n-am purtat niciodată acele veşminte scumpe, în primul rând pentru că nu se potriveau cu o fată sărmană ca mine şi în al doilea rând pentru că-mi erau prea mari. Nevoia m-a forţat să găsesc o altă soluţie, întrucât nu voiam să le vând, ele fiind pentru mine

ca o amintire, le-am amanetat, cu gândul că le voi putea răscumpăra după un an. Însă, având în vedere sărăcia noastră tot mai mare, nu s-a mai pus niciodată problema unei răscumpărări. Un alt motiv care m-a făcut să am o reținere în a vorbi despre aceasta a fost faptul că, la noi, a amaneta anumite obiecte nu este ceva bine văzut. Dar, tinere prieten neprețuit, tu cunoşti foarte bine toate acestea. Rămâne să vedem ce-i de făcut în această situație."

7. Îngerul i-a răspuns cu prietenie: „Ce altceva decât să le răscumpărăm?! Cu toate acestea, draga mea soră întru Dumnezeu, pentru tine ar fi un deranj prea mare, aşa că de aceasta vreau să mă ocup eu în locul tău. Eşti de acord?"

8. Evreica a spus: „Da, sunt întru totul de acord, dar, în primul rând, hârtia doveditoare n-o am la mine, iar în al doilea rând grecul acela locuieşte departe de aici şi vine doar o dată pe lună la Ierusalim, îşi rezolvă afacerile şi apoi se întoarce la casa lui, cred că undeva în Tir sau în Sidon. El poate să fie chiar acum în Ierusalim, dar eu n-am de unde să ştiu aceasta, căci nu sunt absolut sigură decât de faptul că vine de Paşti la Ierusalim, când îşi rezolvă mai multe dintre afacerile sale."

9. Rafael: „Toate acestea contează prea puțin! Dacă eşti de acord, o să mă ocup chiar acum să iau hârtia doveditoare, să-l caut apoi pe grec, să-ți răscumpăr hainele şi să ți le aduc negreşit. Cât de repede vrei să le primeşti?"

10. Evreica: „O, prietene binecuvântat, dacă vrei să faci toate acestea pe căi absolut naturale, vei avea nevoie, cu siguranță, de câteva zile pentru a încheia această afacere cu grecul, însă tu, care eşti capabil de minuni, ai putea desigur să duci la îndeplinire toate acestea într-un timp mult mai scurt!"

11. Atunci Rafael a spus: „Acum numără clipele de care am nevoie ca să-ți aduc hârtia doveditoare! Ai început să numeri?"

12. Evreica i-a răspuns: „Cum să încep să număr, când tu eşti încă aici?!"

13. Râzând, Rafael a spus: „Totuşi, eu am fost plecat şi am şi revenit, căci iată hârtia ta doveditoare! Vezi dacă e cea adevărată!"

14. Atunci cu toții au fost cât se poate de uimiți de o asemenea repeziciune nemaiauzită, iar Agricola şi alți romani au spus: „Dar, prietene, tu n-ai lipsit nici măcar o clipă! Cum ai făcut aceasta? Poate că ai luat hârtia doveditoare dinainte, atunci când i-ai adus pe aceşti sărmani din locuința lor, pentru ca acum să te foloseşti de ea? Căci e de necrezut să poți face drumul dus-întors într-un timp atât de scurt!"

15. Rafael a spus: „În această lume materială, multe sunt imposibile pentru oameni, dar perfect posibile pentru puterea dumnezeiască! Tu ştii deja din gura acestei fete că grecul care păstrează hainele ei ca gaj pentru suta de dinari este acum în Tir, dar are aici un slujitor care se ocupă de afacerile lui. Dugheana lui se află la două ore de mers în afara oraşului, în direcția Betleemului, şi totuşi eu voi aduce aici hainele fetei la fel de repede ca şi hârtia doveditoare, iar tu nu vei putea spune că am adus dinainte şi hainele. Numără acum câte clipe îmi sunt necesare pentru aceasta! Le-ai numărat?"

16. Agricola a zis: „Cum să le număr, când tu nici n-ai plecat de aici?!"

17. Rafael: „Priveşte! Acolo, pe banca de lângă uşă, se găsesc deja toate veşmintele pe care această evreică le-a amanetat, legate bine într-o năframă. Rămâne ca ea să se uite la ele şi să vă spună dacă sunt sau nu hainele ei, pe care le ştie foarte bine!"

18. Evreica s-a ridicat imediat, a cercetat veşmintele cu cea mai mare uimire şi a recunoscut pe dată că erau toate ale ei.

19. Însă, întrucât mama fetei era îmbrăcată încă şi mai sărăcăcios decât ea, ea i-a spus lui Rafael (evreica): „Ascultă, prietene minunat, nu te mai întreb cum de ți-a fost cu putință să-mi aduci atât de repede aceste haine, care sunt mai mult decât suficiente pentru a îmbrăca o femeie, dar care totuşi nu sunt destule pentru amândouă, pentru mine şi mama mea! De aceea, i le voi da ei să le îmbrace, iar eu voi pune pe mine hainele pe care le poartă ea acum, care mă vor ajuta să-mi acopăr goliciunea trupului, până când, prin bunăvoința acestui roman puternic,

voi primi şi eu haine mai bune. Lăsaţi-ne deci, pe mine şi pe mama mea, să mergem singure într-o încăpere în care să ne putem schimba!

20. Mai întâi însă vreau să te întreb, tinere minunat şi preaputernic, dacă aceste veşminte, altminteri preţioase, pot fi considerate şi pure; căci ele au fost până acum în mâinile unui păgân, iar noi, evreii, îi considerăm pe păgâni impuri. Iar eu prefer ca mama mea să rămână cu hainele ei ponosite, decât să se impurifice chiar şi numai pentru o singură zi."

21. Rafael: „Copila mea, ceea ce vrei să faci cu veşmintele este foarte bine! Fă aşadar după chemarea inimii tale şi-ţi va fi bine! În privinţa purităţii hainelor, să n-ai însă nicio grijă; căci ceea ce a trecut prin mâinile mele este deja absolut pur. Lazăr vă va arăta acum o cameră, ţie şi mamei tale, unde să vă puteţi schimba veşmintele în voie."

22. Mulţumindu-i lui Rafael, cele două femei şi-au luat veşmintele, iar Lazăr le-a condus într-o încăpere unde ele s-au putut schimba.

23. După ce mama s-a înveşmântat cu acele haine scumpe, fiica le-a luat pe ale acesteia - deja vechi şi foarte ponosite - şi le-a îmbrăcat. Şi se bucura atât de mult de fericirea mamei sale pentru veşmintele cele frumoase, încât a uitat de sărăcia propriilor sale veşminte.

24. Dar când cele două femei s-au întors în sala de mese, fiica era înveşmântată la fel de frumos ca şi mama ei! Ea s-a arătat foarte impresionată, dar şi mai mare i-a fost uimirea când i-a văzut, aşezaţi la masa romanului, pe fratele şi pe tatăl ei, îmbrăcaţi şi ei în haine de sărbătoare.

Capitolul 25

Tânăra evreică intuieşte Cine este Domnul nostru Iisus Hristos

1. Atunci fata a început să înţeleagă mai multe despre Mine şi, împreună cu mama ei, a venit către Mine şi Mi-a spus (tânăra evreică): „O, Doamne şi Învăţătorule, inima mea îmi spune că doar Tu singur eşti capabil să faci ceea ce nu-i este cu putinţă niciunui om, niciunui profet şi, fără Voinţa Ta, nici chiar unui înger, ci doar unui Dumnezeu, care eşti Tu! De aceea, doar Tu meriţi toată adoraţia şi iubirea noastră pentru totdeauna! Doar Ţie Ţi se cuvine toată lauda şi toată dragostea noastră!"

2. Eu am spus: „Cel care crede în cuvântul Meu şi îl urmează, acela va fi mântuit! Însă acum voi credeţi datorită semnelor pe care vi le-am arătat şi de aceea spuneţi că Eu sunt Dumnezeu. Dacă n-aţi fi văzut niciun semn, n-aţi fi crezut şi n-aţi fi spus că Eu aş fi Dumnezeu. Cum se face aceasta?

3. Vedeţi voi, aceasta se petrece deoarece până acum nu a fost Adevăr în voi şi nici nu putea fi, întrucât până acum n-aţi auzit niciodată Adevărul! Eu însă vă spun acum: străduiţi-vă să cunoaşteţi Adevărul pur, căci numai el vă poate face perfect liberi, atât în trup, cât şi în suflet - în trup, pentru că Adevărul vă va spune de ce vi s-a dat să purtaţi acest trup, şi în suflet, pentru că sufletul vostru însuşi vă va spune, graţie Adevărului care este în el, că scopul existenţei sale este de a trăi veşnic într-o deplină libertate!

4. Draga Mea fiică, Eu nu ţi-aş fi spus toate acestea dacă n-aş fi ştiut că tu eşti o fată care a primit o educaţie aleasă. Dar să ştii că Eu îi prefer pe oamenii care uneori sunt mai încăpăţânaţi şi Mă recunosc mai greu celor care, după doar câteva semne şi dovezi, se apleacă precum o trestie în timpul furtunii şi se întorc încotro bate vântul, ceea ce dovedeşte că sunt lipsiţi de forţă individuală. Un om care nu are forţă individuală şi o corespunzătoare putere a minţii este la fel de puţin pregătit să intre în Împărăţia lui Dumnezeu precum cel ce ară un câmp şi priveşte mereu în urma sa.

5. Iată, fată frumoasă, care este situaţia cu tine! Adineauri ai spus că Eu sunt Dumnezeu datorită semnelor pe care le-am făcut şi datorită înţelepciunii Mele. Dar, făcând aceasta, tu L-ai respins pe Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov. Căci te-ai gândit: „Cel care poate

vorbi cu atâta înțelepciune şi poate face minuni atât de mari, acela trebuie să fie un Dumnezeu!" Dar acum te căieşti deja în inima ta că ai rostit aceste cuvinte, pentru că imediat după aceea ți-ai amintit de legile lui Moise, iar în momentul de față ți s-a făcut frică de faptul că, într-o clipă de entuziasm, L-ai uitat pe Iehova şi Mi-ai oferit Mie adorația pe care doar adevăratul Dumnezeu o merită. Şi, iată, aceasta înseamnă să pui mâna pe plug şi să te tot uiți în urmă!

6. Dacă Mă consideri a fi un Dumnezeu, trebuie să Mă recunoşti pe deplin şi să nu concepi niciun alt Dumnezeu în afară de Mine. Căci dacă tu Mă declari pe Mine ca fiind Dumnezeu, dar în acelaşi timp te gândeşti la Dumnezeul cel vechi cu teamă, pentru că îți imaginezi că ai încălcat legile lui Moise, înseamnă că degeaba M-ai recunoscut pe Mine, şi nu eşti mai bună decât o păgână care crede şi în Dumnezeul lui Moise, dar în acelaşi timp crede şi în Jupiter, Apollo, Mercur şi în mulți alți zei.

7. Vezi, atunci când ai venit către Mine, te-ai gândit că Eu aş fi unul dintre zeii despre care vorbesc păgânii şi, de dragul acestui roman de rang înalt, Mi-ai oferit adorația ta! Dar ți-ai amintit imediat de Dumnezeul lui Moise, care a spus: «Trebuie să crezi într-un singur Dumnezeu şi să nu ai niciun alt Dumnezeu în afară de Mine!» Te-ai căit că ai spus aceasta cu voce tare şi, după cum ştii, acestui din urmă gând nu i-ai mai dat glas! Căci, întrucât tu crezi în Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov, nu Mă poți considera şi pe Mine ca fiind Dumnezeu, însă crezând cu onestitate că acum Eu sunt Dumnezeu, trebuie să renunți la vechiul Dumnezeu, căci nu poate exista decât un singur Dumnezeu, nu doi, şi nici mai mulți, aşa cum există un singur spațiu infinit şi o singură durată eternă, în care totul există şi se manifestă.

8. Doar în cazul în care ai putea să crezi că Eu şi vechiul Dumnezeu suntem unul şi acelaşi - deşi stă scris că nimeni nu poate să-L vadă pe Dumnezeu şi să rămână în viață -, atunci conştiința ta ar putea fi mai liniştită, şi frica ta față de vechiul Dumnezeu s-ar mai diminua! Spune-Mi, deci, ce ai de gând să faci?"

Capitolul 26

Subterfugiile evreicei

1. Atunci, tânăra evreică s-a gândit destul de mult timp ce trebuie să spună; căci vorbele Mele o afectaseră foarte tare.

2. Nevoind să o lase în încurcătură, mama ei, mult mai hotărâtă, i-a spus: „Ei, de ce te gândeşti acum cu atâta frică şi stânjeneală la ce să spui? L-a văzut cineva vreodată pe Dumnezeul cel vechi al lui Avraam, Isaac şi Iacov? Tot ceea ce se ştie despre El este ceea ce s-a citit din Scripturi - care sunt scrise de simpli muritori - sau s-a auzit din predicile preoților. Însă preoții, care ar trebui să îl cunoască mai bine decât oricine pe Dumnezeul cel vechi şi care ar trebui să respecte cu cel mai mare zel poruncile Lui, fac exact contrariul, şi, din aceste fapte ale lor, orice om care gândeşte îşi dă seama că Dumnezeul cel vechi al evreilor este la fel de născocit ca toți zeii păgânilor, pe care de asemenea nimeni din vremurile de astăzi nu i-a văzut vreodată, însă pe acest Dumnezeu îl vedem, îi ascultăm vorbele înțelepte şi ne minunăm de faptele Sale extraordinare, care îi sunt cu putință doar unui Dumnezeu atotputernic. Ce ne mai poate împiedica să-L recunoaştem ca fiind singurul Dumnezeu adevărat şi să ne închinăm doar Lui?!"

3. Atunci, fata a spus: „Da, da, mamă, toate ar fi bune şi frumoase dacă am putea afirma cu certitudine că Moise şi profeții n-au existat niciodată şi că toate scrierile de la Moise încoace n-ar fi decât nişte fantezii ale unor farisei ca ai noştri, însă întrucât toate acestea nu se pot demonstra şi întrucât la Moise şi la ceilalți profeți se găsesc foarte multe învățături extraordinar de bune şi de adevărate, care, din câte ştiu, nici nu prea le convin fariseilor şi pe care ei nu le respectă deloc, e greu de imaginat că generații după generații de farisei au redactat

aşa-numitele Sfinte Scripturi, luându-şi tot felul de nume fictive, ci dimpotrivă, este evident că acestea au fost scrise de oameni inspiraţi de Dumnezeu, şi deci ele reprezintă Cuvântul Divin, chiar dacă acei oameni sfinţi nu L-au putut vedea niciodată pe Dumnezeu! Este deci de-a dreptul riscant să-L recunoşti şi să-L adori atât de repede pe Dumnezeu într-un om, doar datorită cuvintelor şi faptelor sale, oricât de minunate ar fi acestea.

4. Desigur, datorită surprizei de început, eu însămi am făcut această greşeală şi, în nebunia mea, n-am observat orbirea inimii mele, care, pentru o clipă, m-a făcut să ador doi Dumnezei în loc de unul. Dar omul acesta minunat m-a adus imediat pe calea cea dreaptă, făcându-mă să înţeleg că el nu este Dumnezeu, ci doar un mare profet inspirat de Dumnezeu - şi noi nici nu avem nevoie de mai mult.

5. Căci nu ştim noi oare că, înainte să vină marele Mesia, trebuie să vină mai întâi profetul Ilie?! Tu ştii, mamă, că eu nu mă prea înşel, şi aş zice că acest om cât se poate de minunat este trimisul Ilie, iar tânărul preafrumos de acolo este ucenicul său, Elisei. Şi, în acest caz, înseamnă că nu mai trebuie să-L aşteptăm prea mult pe marele Mesia!

6. Aceasta este părerea mea şi, întrucât acest om - de altfel atât de măreţ, de minunat şi de înţelept - spune că eu sunt precum o trestie în credinţa mea, vreau să-i arăt cu cea mai mare hotărâre că nu este aşa. Aşa cum, în lume, nu tot ce arată ca aurul este aur, la fel vreau să-i demonstrez că nu tot ceea ce pare slab, şi este.

7. Nu există decât un singur Dumnezeu, dar El poate avea mai mulţi profeţi, iar acest om minunat face parte, în mod evident, dintre ei. Şi cu aceasta cred că ţi-am dat cel mai bun răspuns, şi la fel şi acestui om minunat. Observaţia sa legată de Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov a fost cât se poate de bună, şi m-a ajutat, aşa că eu îi sunt nespus de recunoscătoare pentru această avertizare, precum şi pentru tot ceea ce a făcut pentru noi. Cât priveşte însă dacă el este însuşi Mesia, noi suntem încă departe de a şti! O, poţi să spui despre mine orice, dar nu că aş fi o trestie plăpândă!"

8. Atunci mama i-a spus fiicei sale să nu mai fie atât de înfumurată şi de neîncrezătoare.

9. Fata a spus: „Nu sunt neîncrezătoare şi cu atât mai puţin înfumurată; ci ţin cont de ceea ce m-a învăţat acest om minunat, acest mare învăţător, şi îi sunt din toată inima recunoscătoare pentru marele bine pe care mi l-a făcut. Ce-aş putea eu sau ce-am putea noi face mai mult? Şi cu siguranţă nu sunt neîncrezătoare dacă îl consider pe acest minunat bărbat ca fiind un adevărat mesia şi mântuitor al oamenilor; căci, într-un fel, asta au fost toţi marii profeţi - şi, în unele situaţii, chiar şi cei mai mici -, trezindu-i pe oameni din întuneric, oferindu-le Lumina Adevărului celui viu şi ridicându-i din mlaştina simţurilor la adevărata viaţă pură şi spirituală. Şi aceasta face, după cum observ, şi acest om plin de măreţie şi de o putere cu adevărat divină, şi de aceea el este cu siguranţă un adevărat mesia pentru cei care se lasă îndrumaţi de învăţătura sa.

10. Nu cred că mă pot înşela prea mult judecându-l astfel; căci nu îl judec decât în conformitate cu ceea ce am văzut şi am auzit eu însămi. E posibil ca situaţia să fie cu totul alta, dar noi nu putem şti, şi nici nu putem greşi dacă acceptăm numai ceea ce am văzut cu ochii noştri şi am auzit cu urechile noastre. Fie ca Spiritul, Puterea şi Graţia lui Dumnezeu să nu-l părăsească niciodată, pentru binele tuturor oamenilor!"

11. Mama a spus: „Draga mea fiică, te-aş iubi şi mai mult dacă nu ai fi atât de vanitoasă! De când bătrânul rabin ţi-a băgat în cap vreme de doi ani câte-n lună şi-n stele, tu ai început să crezi că ştii totul mult mai bine decât noi, părinţii tăi, ceea ce te face absolut insuportabilă, iar acum văd că încerci să te pui chiar cu acest mare învăţător! De aceea, eu cred că trebuie să-i cerem iertare şi să ne întoarcem la locurile noastre!"

12. Atunci Eu i-am spus: „Nu este nevoie să faceţi aceasta! Eu încă nu am putut discuta deloc cu fiica ta, Helias, întrucât până acum i-ai vorbit numai tu! Aşadar, lasă-Mă acum şi pe Mine să stau de vorbă cu frumoasa Helias; care este o tânără foarte dezgheţată, pentru ca

ea să cunoască în cele din urmă întregul adevăr despre Persoana Mea şi să-l poată împărtăşi, la rândul ei, celor cu care va discuta după aceea. Căci până acum ea nu ştie încă nimic despre Mine, iar tu, mama ei, nici atât! Aşadar, să nu mai vorbeşti decât atunci când îţi voi cere Eu aceasta!"

13. După aceasta, mama fetei n-a mai zis nimic, dar M-a rugat să-i dau voie să rămână în preajma Mea, ceea ce Eu i-am şi îngăduit.

Capitolul 27

Explicațiile lui Iisus cu privire la profețiile mesianice

1. Apoi Eu M-am întors către Helias şi i-am spus: „Ascultă-Mă, frumoasă Helias! Tocmai ai spus despre Mine că, fiind un mare profet, aş putea să fiu un mesia sau chiar un alt profet mai mare sau mai mic; căci, după opinia ta - desigur, respectabilă -, orice om care, prin intermediul luminii ce provine din Adevărul cel desăvârşit, îi eliberează pe oameni din sclavia minciunilor, a iluziilor şi a superstiţiilor este, într-un fel, un mesia şi un mântuitor. Şi, întrucât Eu chiar fac aceasta, înseamnă că Eu sunt cu adevărat un mesia al celor care Mă ascultă şi acţionează în conformitate cu învăţătura Mea. Aceasta este o judecată foarte bună din partea unei tinere evreice ca tine, bine instruite de către un rabin onest. Şi aceasta se datorează faptului că ideea ta despre Dumnezeul unic este, pe bună dreptate, legată de vechiul Dumnezeu al lui Avraam, Isaac şi Iacov.

2. Cu toate acestea, trebuie să-ţi atrag atenţia asupra câtorva pasaje din *Profeţi,* care se referă la Mine. Cu ajutorul lor, te vei putea lămuri mai uşor. Iată ce se spune în *Isaia, Zaharia* şi *Ieremia:*

3. «Iată, fecioara va rămâne însărcinată, şi va da naştere unui Fiu, iar El se va numi 'Dumnezeu cu noi'». *(Isaia 7/14)*

4. «Ni s-a născut un Prunc şi un Fiu ni s-a dat, şi pe umerii Lui se află stăpânirea, şi este numit: Minunatul, Dumnezeul, Biruitorul, Părinte Veşnic, Prinţ al Păcii.» *(Isaia 9/5)*

5. «Şi se va zice în ziua aceea: ‚Iată, El este Dumnezeul nostru, pe care îl aşteptam ca să ne mântuiască. Acesta este Iehova, pe care îl aşteptam. Să ne bucurăm şi să ne veselim de mântuirea pe care ne-a adus-o!'» *(Isaia 25/9)*

6. «Un glas strigă în pustiu: ‚Pregătiţi calea lui Iehova şi neteziţi în pustiu cărările Dumnezeului nostru'» *(Isaia 40/3),* «‚Şi tot omul va vedea slava Domnului.'» *(Isaia 40/5)*

7. «‚Iată-L pe Iehova care vine cu putere şi braţul Său supune tot! Iată, răsplata Lui este cu El! Ca un păstor îşi va paşte El turma Sa.'» *(Isaia 40/10,11)*

8. «Şi Iehova a zis: ‚Bucură-te şi veseleşte-te, fiică a Sionului! Iată, Eu vin să locuiesc în mijlocul tău'; căci multe popoare se vor alipi de Iehova în ziua aceea.» *(Zaharia 2/14,15)*

9. «‚Eu, Iehova, te-am chemat întru dreptate şi te voi da ca legământ poporului'» *(Isaia 42/6);* «‚Eu, Iehova - căci acesta este numele Meu -, nu voi da nimănui slava Mea.'» *(Isaia 42/8)*

10. «‚Iată că vin zile când voi da lui David sămânţă dreaptă, care va domni ca un rege şi va face judecată şi dreptate pe pământ! Şi acesta este numele Său: Iehova, dreptatea noastră.'» *(Ieremia 23/5,6)*

11. Iată, draga Mea Helias, astfel au mărturisit profeţii despre Mine, atât în vremurile de demult, cât şi în cele mai apropiate! Iar Ioan Botezătorul a fost chiar această voce care a strigat în deşert, care a netezit puţin calea Mea şi care a zis despre Mine: «Iată Mielul lui Dumnezeu, care va lua asupra Sa păcatele acestei lumi!»

12. Dacă tu crezi că înaintea lui Mesia ar mai fi trebuit să vină Ilie, pentru a pregăti această lume în vederea marii sosiri a lui Mesia, care se va numi Iehova, Eu îţi zic: Ilie a fost

deja, prin intermediul lui Ioan, iar acum iată că sunt Eu Însumi aici. Am venit printre ai Mei şi, iată, ai Mei nu Mă recunosc! Ce zici de aceasta?”

Capitolul 28

Explicarea primelor trei porunci

1. Helias a spus: „Doamne şi Învățătorule, îmi vâjâie capul de tot ce mi-ai spus! Dacă Tu eşti chiar Cel despre care au mărturisit în acest fel profeții - ce trebuie să facem noi, nişte bieți păcătoşi, în fața Ta, o Doamne?”

2. Eu am spus: „Nimic altceva decât să ascultați învățătura Mea, să o respectați şi să trăiți în conformitate cu ea, să-L iubiți pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe aproapele vostru ca pe voi înşivă, şi prin aceasta veți trezi în voi toate cele şapte Atribute ale lui Dumnezeu şi veți obține Viața Veşnică, aşa cum v-am explicat deja. Eşti mulțumită?”

3. Helias: „O Doamne, o Iehova, cine ar putea să fie nemulțumit şi cine ar putea să nu-Ți urmeze învățătura şi poruncile Tale pline de cea mai profundă iubire?! Mă întreb însă dacă prin aceste două porunci despre iubire Tu nu anulezi cumva cele zece porunci şi pe Profeți, căci ai spus că în aceste două porunci se află toată legea lui Moise şi toți Profeții.”

4. Eu am spus: „Draga Mea Helias, cum poți să pui o asemenea întrebare? Dacă legea lui Moise şi legile tuturor profeților sunt conținute în cele două porunci despre iubire, cum ar putea acestea din urmă să le anuleze pe primele? Iată, aşa cum cel de-al şaptelea Atribut al lui Dumnezeu - despre care am vorbit - le pătrunde pe celelalte şase, le desăvârşeşte şi le cuprinde în sine însuşi, la fel, şi iubirea adevărată față de Dumnezeu şi față de aproapele desăvârşeşte toate legile lui Moise, precum şi preceptele şi îndemnurile profeților!

5. Moise spune: «Să crezi într-un singur Dumnezeu şi să nu pui alături de Dumnezeul cel drept pe niciunul dintre zeii străini şi deşerți ai păgânilor!», iar aceasta înseamnă că, dacă îl iubeşti pe Dumnezeu mai presus de orice, respecți mai mult decât integral această primă poruncă a lui Moise. Căci ai putea oare să-L iubeşti pe Dumnezeu mai presus de orice, dacă nu ai crede, fără nicio urmă de îndoială, că El există cu adevărat?! Aşadar, din moment ce, prin iubirea ta față de El, demonstrezi limpede ca lumina zilei, prin chiar viața ta, că tu crezi într-un singur Dumnezeu - vei mai fi oare atunci în stare, în marea ta iubire față de El, să iei în deşert numele Său, să-L pângăreşti şi să-L profanezi? Cu siguranță că nu, niciodată! Căci ceea ce un om iubeşte cel mai mult, aceea şi venerează, şi el va lupta întotdeauna cu toată forța şi sinceritatea împotriva celor care îndrăznesc să desconsidere cumva ceea ce el iubeşte. Nu te-ar revolta în cel mai înalt grad dacă cineva şi-ar bate joc de tatăl tău, pe care îl iubeşti atât de mult? Deci, dacă îl iubeşti pe Dumnezeu mai presus de orice, ai mai fi tu oare vreodată în stare să iei numele Său în deşert?

6. Dacă ai înțeles bine toate acestea, ar trebui să-ți fie deja foarte clar cum anume sunt conținute prima şi a doua lege a lui Moise în această unică poruncă a iubirii față de Dumnezeu.

7. Aşadar, draga mea Helias, dacă tu îl iubeşti cu certitudine pe Dumnezeu mai presus de orice şi, implicit, îl venerezi mai mult ca orice, nu vei simți oare foarte adeseori chemarea de a te retrage de la activitățile lumeşti pentru a te ocupa de această iubire ardentă din inima ta? Da, fără îndoială că aşa este! Şi, iată, aceasta este adevărata sărbătorire a sabatului pe care Moise a poruncit-o, singura valabilă în fața lui Dumnezeu! Contează mai puțin sau chiar deloc ziua în sine, important este ca în ziua sau în noaptea respectivă să te gândeşti cu drag la Dumnezeu, în iubirea şi în pacea inimii tale, şi să stai de vorbă cu El. Iată deci că şi a treia poruncă a lui Moise este cuprinsă în această unică poruncă a iubirii de Dumnezeu!

8. Prin urmare, cel care îl iubeşte cu adevărat pe Dumnezeu mai presus de orice îl şi recunoaşte, şi, având o credință vie, îl venerează din toată inima şi îl păstrează mereu în suflet.

Şi dacă va proceda astfel, nu va putea păcătui niciodată în faţa lui Dumnezeu. Ar putea oare o mireasă să păcătuiască în vreun fel faţă de mirele ei, pe care îl iubeşte foarte mult şi care la rândul lui o iubeşte nespus? Desigur că nu, pentru că - datorită iubirii lor - sufletele lor sunt una! Iar cel care îl iubeşte cu adevărat pe Dumnezeu mai presus de orice şi care, prin intermediul acestei iubiri, a devenit una cu El, acela îşi va iubi aproapele - care este, ca şi el, un copil al lui Dumnezeu - ca pe sine însuşi şi îi va face celuilalt ceea ce şi el, în mod firesc, ar dori ca ceilalţi să-i facă lui."

Capitolul 29

A patra poruncă

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Iată, cea de-a patra poruncă le cere copiilor să-şi iubească părinţii! Dar, pe acest pământ, nu sunt oare părinţii pentru copiii lor, pe care îi iubesc nespus de mult, ceea ce se numeşte «aproapele» lor? Ei sunt cei care îi hrănesc, îi protejează şi îi educă, şi deci merită din plin toată iubirea şi respectul copiilor lor.

2. Atunci când un copil bine-crescut îşi iubeşte şi îşi respectă părinţii, el se va strădui să facă tot ceea ce ştie că le poate aduce părinţilor o bucurie adevărată. În acest fel, el îşi asigură o viaţă lungă, în sănătate şi bunăstare deplină pe pământ. Şi un copil care îşi iubeşte şi îşi respectă părinţii va fi, la rândul lui, iubit şi respectat de fraţii şi surorile lui, care vor fi mereu gata să facă tot ce e mai bun pentru el.

3. Însă un copil sau un om care îşi iubeşte şi îşi respectă cu adevărat părinţii şi familia îi va iubi de asemenea şi pe ceilalţi oameni, fiind conştient că toţi sunt copiii unuia şi aceluiaşi Tată Ceresc. Prin intermediul iubirii iniţiale faţă de părinţi, omul ajunge apoi la cunoaşterea lui Dumnezeu, a lui însuşi şi totodată a semenilor săi, înţelegând după aceea cu uşurinţă de ce i-a creat Dumnezeu pe oameni şi care este menirea lor. Astfel, el ajunge să-L iubească din ce în ce mai mult pe Dumnezeu şi, prin aceasta, să cunoască desăvârşirea adevăratei sale vieţi spirituale interioare.

4. Însă cel care îşi iubeşte şi îşi respectă astfel părinţii, familia şi pe ceilalţi oameni şi care de asemenea îl iubeşte şi îl respectă pe Dumnezeu mai presus de orice - va putea oare vreodată să comită vreun păcat împotriva cuiva? Îţi spun: nu, pentru că el nu va invidia pe nimeni, nu va urî şi nu va blestema pe nimeni şi nu va ucide nicio fiinţă, nici trupeşte şi nici sufleteşte, prin răutatea sa. El va fi întotdeauna blând şi bun cu toţi oamenii, îi va ajuta, nu va minţi şi nu va înşela pe nimeni, iar dacă el va deveni, cum se obişnuieşte, bărbatul unei femei, respectiv, dacă ea va deveni femeia unui bărbat, atunci el nu va tânji la femeia vecinului şi nici femeia lui nu va tânji la bărbatul vecinei, iar toate acestea sunt suficiente ca să înţelegi felul în care Legea şi *Profeţii* sunt conţinute în cele două porunci despre iubire, precum şi faptul că aceste două porunci despre care tocmai ţi-am vorbit nu anulează cu nimic legile lui Moise, ci le confirmă într-un mod desăvârşit, înţelegi acum?"

5. Helias a spus: „O Doamne, preaînţelept şi preabun Creator şi Tată al tuturor oamenilor, abia acum înţeleg şi eu legile lui Moise! Căci sunt nevoită să-Ţi mărturisesc deschis că până acum n-am înţeles niciodată cu adevărat legea lui Moise şi încă şi mai puţin proverbele şi învăţăturile celorlalţi profeţi. Şi, cu cât am discutat mai des cu părinţii mei despre aceste aspecte, cântărindu-le pe toate, cu atât mai multe lipsuri şi cusururi le-am descoperit, ceea ce m-a făcut să mă gândesc adesea că o lege atât de imperfectă nu putea fi dată de un Dumnezeu înţelept, sau că preoţimea a renunţat complet la legea mozaică, pentru a o înlocui, în propriul său interes material, cu o cârpăceală omenească jalnică. Din această cauză, bunul şi bătrânul meu rabin a avut deseori de furcă cu mine, pentru că îi număram pe degete lipsurile vizibile ale legii lui Moise. Dar acum, după explicaţiile Tale, o Doamne, legea lui Moise mi se prezin-

tă într-o cu totul altă lumină, şi e clar că ea poate fi urmată cu uşurinţă şi cu bucurie de oricine!”

6. Eu i-am spus atunci, cu multă prietenie: „Spune-Mi acum tu, care critici atât de bine legea mozaică, ce-ai găsit atât de nedesăvârşit şi de incomplet la ea? Împărtăşeşte-ne şi nouă critica ta!”

7. Helias, ascultată fiind cu mare atenţie de toţi cei prezenţi, a spus: „O Doamne, ce să-Ţi spun eu Ţie, care cu siguranţă îmi cunoşti gândurile imediat ce apar! Până şi tânărul acela atotputernic şi atotcunoscător trebuie să ştie în detaliu tot ceea ce gândesc eu, şi de aceea cred că nu este necesar să mai enunţ cu voce tare critica mea privitoare la legea mozaică.”

8. Eu am spus: „O, nu, draga Mea Helias, nu-i aşa! Desigur că Eu şi tânărul acesta ştim foarte bine în ce constă critica ta privitoare la legea mozaică şi la Profeţi. Însă ceilalţi, cu excepţia părinţilor tăi şi a fratelui tău, nu cunosc toate acestea, iar acum, că le-ai trezit curiozitatea, ei ar vrea să le-o şi satisfaci. Tocmai de aceea ţi-am cerut Eu să ne împărtăşeşti critica ta. Aşadar, vorbeşte fără nicio reţinere şi spune-ne cu îndrăzneală ce lipsuri ai descoperit!”

Capitolul 30

Critica lui Helias cu privire la cea de-a patra poruncă

1. Helias a spus: „Doamne, sunt sigură că nu păcătuiesc dacă fac ceea ce-mi ceri, aşa că sunt într-adevăr dispusă să vorbesc despre neajunsurile pe care le-am descoperit în Lege şi în Profeţii

2. Iată, primul neajuns absolut evident din cadrul Legii l-am sesizat încă din copilărie - căci am avut de timpuriu o minte destul de coaptă - chiar în cea de-a patra poruncă a lui Moise, care impune copiilor, ce sunt încă slabi şi nu înţeleg prea multe, să manifeste iubire, supunere şi respect profund faţă de părinţi, dar nu stipulează nicio obligaţie a părinţilor faţă de copii! O asemenea lege sună puţin ciudat, de vreme ce vedem adesea copii ce sunt mai inteligenţi şi mai buni decât părinţii lor cei proşti şi plini de tot felul de răutăţi.

3. Cel mai adesea, copilul este înzestrat de la natură cu un caracter bun şi nobil, iar dacă el ar creşte singur, ar putea ieşi din el un om tot atât de bun şi de nobil. Din păcate însă, legea lui Moise îl obligă să li se supună cu strictеţe şi fără nicio excepţie părinţilor săi cei proşti şi răi, şi în cele din urmă el ajunge la fel de prost şi de rău ca şi ei. Oare omul lui Dumnezeu (Moise) nu ar fi putut vorbi şi despre o dreaptă datorie a părinţilor faţă de copii, prin intermediul căreia părinţilor să li se impună anumite obligaţii cu privire la copiii lor?

4. După Moise, chiar şi copiii unor hoţi sunt obligaţi să li se supună părinţilor, să-i iubească, să-i respecte şi să meargă pe urmele lor? În cazul în care, aşa cum se petrece frecvent, copiii cuminţi ai unor părinţi răi şi nesuferiţi, în inocenţa lor încă foarte mare, îi părăsesc pe aceştia şi caută alte posibilităţi de a trăi, în compania unor oameni mai buni, împreună cu care ar putea să devină ei înşişi oameni mai buni - păcătuiesc oare aceşti copii faţă de legea mozaică, datorită faptului că n-au vrut ca, din iubire şi supunere faţă de părinţi, să ajungă nişte hoţi, tâlhari, ucigaşi, ipocriţi, şarlatani sau impostori?

5. Dacă Moise şi Profeţii condamnă şi asemenea copii şi consideră că lipsa lor de iubire şi nesupunerea lor îndreptăţită faţă de părinţii cei răi sunt un păcat, atunci acest Moise şi toţi profeţii au fost de o mie de ori mai proşti şi mai orbi decât mine, iar scrierile şi prorocirile lor nu fac cu nimic cinste înţelepciunii divine! Doamne, sunt eu rea pentru că am judecat astfel legea lui Moise şi a profeţilor?”

6. Eu am spus: „O, în niciun caz, pentru că ai judecat foarte corect! Totuşi, critica ta nu este în totalitate îndreptăţită, deoarece Moise, prin intermediul Spiritului Meu, a înţeles foarte bine că nu este necesar să le poruncească în mod explicit părinţilor să-şi iubească copiii, întrucât Eu am făcut în aşa fel încât această iubire să existe din abundenţă în aceştia, în

mod instinctiv am putea spune, ceea ce nu e şi cazul copiilor, care abia intră în această şcoală a vieţii pământeşti şi care trebuie mai întâi să înveţe ce este iubirea adevărată.

7. Tocmai de aceea, omul se naşte pe acest pământ ca o fiinţă slabă, complet lipsită de cunoaştere şi de iubire, ca şi cum ar fi liber de orice constrângere, dar în acelaşi timp şi părăsit total de Dumnezeu - pentru a se forma puţin câte puţin, prin supunerea voluntară la învăţăturile şi la legile din exterior, şi pentru a deveni astfel un om liber şi absolut independent.

8. Iată de ce învăţăturile şi legile trebuie date în special pentru copii şi nu neapărat pentru părinţii lor, care au fost şi ei copii la vremea lor şi care, prin intermediul aceloraşi învăţături şi legi, au devenit oameni liberi şi independenţi!

9. Însă în ceea ce priveşte îndatoririle specifice ale părinţilor faţă de propriii lor copii, Moise şi profeţii s-au îngrijit de aceste aspecte în cadrul legilor statale, pe care cu siguranţă că tu încă nu le-ai citit. Dar la vremea aceea toate acestea au fost prevăzute, şi doi oameni nu se pot căsători dacă nu fac dovada, în faţa preotului, că ştiu foarte bine legile statale referitoare la căsătorie.

10. Aşadar, draga Mea Helias, critica ta legată de cea de-a patra poruncă a lui Moise nu prea a fost îndreptăţită, şi toate defectele pe care tu i le-ai găsit au dispărut. Dar acum continuă cu criticile tale privitoare şi la celelalte legi, iar Eu îţi voi spune din nou în ce măsură ai sau nu ai dreptate!”

11. Helias a spus: „O Doamne, de ce trebuie să continui cu critica mea prostească? Căci îmi dau preabine seama de pe acum că Tu îmi vei arăta cu de-amănuntul cât de greşit şi de neînţelept judec.”

12. Eu am spus: „Ei bine, şi de ce te deranjează aceasta pe tine sau pe altcineva? Căci de aceea am venit Eu în această lume, pentru a vă elibera de toate greşelile cele multe prin intermediul luminii celei vii a Adevărului. Dacă nu vei scoate la lumină criticile tale aparent îndreptăţite cu privire la Lege şi la Profeţi, ele vor rămâne în tine şi vor putea să-ţi tulbure viaţa sufletului, însă dacă le vei scoate la iveală, vei scăpa de ele, iar lumina veşnicului Adevăr va veni să locuiască în inima ta. De aceea, vorbeşte şi critică mai departe fără nicio reţinere, după care Eu te voi lumina! Este cu deosebire necesar să se petreacă aceasta aici, pentru că mulţi dintre cei care sunt prezenţi acum aici îi critică de multă vreme pe Moise şi pe Profeţii. De aceea, vorbeşte fără frică, frumoasă copilă, aşa bine cum ştii tu s-o faci!”

Capitolul 31

Cea de-a cincea poruncă

1. Helias a spus: „O Doamne, repet ceea ce am spus şi mai înainte: cel care face Voia Ta nu păcătuieşte! Aşa încât, voi trece la cea de-a cincea poruncă a lui Moise, în care stă scris: «Să nu ucizi!» Mă voi referi acum doar la legea în sine şi, deocamdată, nu voi lua în considerare ceea ce au spus ori au scris despre aceasta Moise sau, ulterior, ceilalţi profeţi; căci o poruncă divină, chiar şi în cea mai simplificată formă a sa, trebuie totuşi să conţină aspecte despre care se poate spune cu certitudine că le sunt de folos tuturor oamenilor. Dar porunca în cauză nu satisface absolut deloc această cerinţă, astfel încât un om care gândeşte cu adevărat nu poate spune despre ea decât fie că este o lucrare omenească, fie că ulterior oamenii au omis vreo parte a ei - şi aceasta probabil în interesul războaielor.

2. Să nu ucizi! Dar, în primul rând, cine este acel «tu»[3], care nu trebuie să ucidă? E oare valabil pentru orice om, indiferent de sex, de vârstă şi de starea socială, sau doar pentru sexul bărbătesc, pentru o anumită vârstă şi o anumită stare? Şi, în al doilea rând: cine este sau

[3] Limba ebraică face distincţia între „tu” masculin şi „tu”feminin.

ce este, mai exact, ceea ce el nu trebuie să ucidă? Doar oamenii sau şi animalele? După judecata mea, nu ar trebui ucişi nici unii, nici alţii.

3. Dar nu cred că este vorba despre oameni, pentru că Iosua a distrus oraşul Ierihon şi i-a ucis pe locuitorii lui, şi toate acestea la porunca lui Iehova. Este cunoscută uciderea preoţilor idolatri, de mâna marelui profet Ilie. Apoi, să ne gândim la regele David, cel iubit de Dumnezeu! Câte mii sau sute de mii de oameni nu au fost ucişi prin intermediul lui şi câţi nu sunt ucişi încă şi astăzi! În ciuda prevederii categorice a acestei porunci divine, Dumnezeu a dat puternicilor acestei lumi dreptul deplin de a-şi ucide semenii. Aşadar, printre oameni, această poruncă nu îi priveşte decât pe cei amărâţi. Şi în ce măsură această lege le priveşte şi pe femei, nu prea avem de unde să ne dăm seama, deşi *Cronicile* susţin că şi femeile au luptat cu sabia în mână, şi încă cum!

4. Şi apoi, în ce măsură noi, bieţii oameni, avem sau nu dreptul de a ucide animale - aceasta este, într-adevăr, ceva discutabil; căci natura îi învaţă pe oameni că trebuie să se apere pe viaţă şi pe moarte de animalele sălbatice, dacă nu vor să fie atacaţi la nesfârşit şi devoraţi de fiare, care s-ar înmulţi din ce în ce mai mult.

5. Să nu ucizi! Deci, în cazul în care un tâlhar de drumul mare mă atacă pentru a mă tâlhări şi a mă ucide negreşit - şi dacă eu, fiind atacată, am puterea şi curajul necesare, precum şi o armă potrivită pentru a-l ucide înainte să mă omoare el pe mine - ce trebuie să fac în această situaţie? Aceste cazuri de legitimă apărare ar trebui să fie prevăzute în Lege, sau cel puţin să se spună: «Să nu ucizi, cu excepţia cazurilor în care îţi aperi viaţa!» Dar nu, în Lege nu există nicio singură silabă cu privire la vreo excepţie! Ea spune pur şi simplu: «Să nu ucizi!» Atunci, unde sunt în această lege iubirea şi înţelepciunea lui Dumnezeu, care totuşi ar fi trebuit să cunoască bine condiţiile deplorabile în care oamenii sunt obligaţi să trăiască pe acest pământ?!

6. De ce a dat Dumnezeu o asemenea lege, pentru ca apoi tot El să-i poruncească lui David să-i ucidă până la ultimul pe filisteni şi pe moabiţi? De ce i s-a permis Iuditei să-l ucidă pe Olofern şi de ce nu pot şi eu lua viaţa cuiva, fără ca prin aceasta să comit un păcat? Cine le-a dat egiptenilor, grecilor şi romanilor dreptul de a ucide pe oricine încalcă legile lor?”

7. După ce a rostit aceste cuvinte, ea s-a uitat înjur să vadă ce reacţii a stârnit critica ei pe feţele celorlalţi.

8. Aproape toţi i-au dat dreptate, iar unul dintre farisei, care era cărturar, a spus: „Da, da, din punctul de vedere al raţiunii noastre umane, nu putem să dezaprobăm integral ceea ce a spus această frumoasă copilă; căci, în definitiv, aceasta este ceea ce spune, textual, Legea iniţială, deşi mai târziu, în cărţile lui Moise, se explică totul despre cum trebuie înţeleasă şi respectată această poruncă. Însă e adevărat că o lege iniţială şi fundamentală ar trebui să conţină aspectele de bază care se cer respectate, cel puţin în ce priveşte amănuntele absolut necesare; căci dacă lămuririle vin să completeze ulterior o lege deja emisă, aceasta dă de înţeles că legiuitorul, atunci când a emis acea poruncă, nu s-a gândit cu adevărat la tot ceea ce vroia să poruncească sau să interzică prin ea.

9. Desigur, aceasta este de înţeles atunci când legile sunt făcute de oameni, pentru că gândirea şi voinţa lor nu dispun de strălucitoarea desăvârşire divină, şi este cât se poate de normal ca legile umane să fie urmate de tot felul de adăugiri şi clarificări; însă o lege cu adevărat divină n-ar trebui să aibă asemenea neajunsuri, care să trebuiască să fie îndepărtate prin tot felul de adăugiri şi explicaţii ulterioare! Într-adevăr, dacă se pune problema astfel, se poate ajunge la concluzia că legea mozaică fie nu este o lege pur divină, fie a fost ulterior deformată prin intermediul voinţei egoiste şi rele a oamenilor. Spunând aceasta, eu nu intenţionez să judec Legea, ci doar să-mi exprim părerea, fără îndoială prea puţin luminată, pe care am avut-o până acum!”

10. Eu am spus: „Da, desigur! Căci dacă judecaţi Legea Mea cu mintea omenească, veţi găsi în mod necesar o mulţime de lipsuri şi de neajunsuri în ea. Dacă îţi iubeşti aproapele

ca pe tine însuți, nu-l vei urî, nu-l vei dușmăni şi nu-i vei face rău; şi cu atât mai puțin vei vrea să-l omori vreodată, trupeşte sau sufleteşte, prin vreo răutate oarecare.

11. «Să nu ucizi!» Este perfect adevărat că aşa stă scris în Lege. Însă aceasta, în baza faptului că dintotdeauna prin «a ucide» s-a înțeles invidia, gelozia, mânia, ura şi răzbunarea.

12. «Să nu ucizi!» înseamnă deci: să nu pizmuieşti pe nimeni, să nu priveşti la cei mai fericiți decât tine cu ochi invidioşi şi să nu arzi de mânie împotriva semenilor tăi; căci din mânie se naşte ura, iar din ură apare răzbunarea cea rea şi distructivă!

13. Căci este scris de asemenea: «'A Mea este mânia şi a Mea răzbunarea', zice Domnul.»

14. Voi, oamenii, trebuie să vă respectați unii pe alții întru iubire reciprocă şi să vă slujiți unii altora; căci Eu sunt Tatăl vostru al tuturor şi voi sunteți egali în ochii Mei! Nu trebuie să vă supărați sau să vă insultați unii pe alții, nici să vă denigrați aproapele, clevetindu-l, căci aceasta înseamnă să-i otrăviți sufletul!

15. Vedeți dar câte aspecte exprimă această formulă simbolică: «Să nu ucizi!»! Primii evrei, inclusiv cei din timpul lui Solomon, nu înțelegeau această lege altfel. Atunci când fundamentele acestei legi sunt astfel înțelese - cum ar mai putea spune cineva că ea interzice legitima apărare împotriva oamenilor răi şi a animalelor sălbatice?!"

16. Helias a spus: „Da, Doamne, înțelegem acum cu toții aceasta datorită explicațiilor Tale cât se poate de drepte şi de adevărate. Dar dacă Tu nu ne-ai fi acordat această grație de a ne explica, noi nu am fi avut această viziune clară. De ce Moise nu a dat şi aceste explicații odată cu legea propriu-zisă? Căci el, ca profet, trebuia să fi ştiut dinainte faptul că, mai târziu, evreii nu vor înțelege această lege în varianta ei simplă, aşa cum au înțeles-o cei din vremea sa."

17. Eu am spus: „Da, draga Mea criticistă, Moise a ştiut preabine aceasta şi de aceea a scris o mulțime de lămuriri suplimentare pentru viitor. Dar pentru faptul că tu încă nu le-ai citit - nu este vinovat nici Moise, şi nici Eu.

18. Cu toate acestea, critica ta a fost foarte bună, în sensul că tu ai evidențiat lipsurile şi cusururile care se găsesc, de fapt, nu în Lege, ci în cunoaşterea pe care o aveți voi despre ea - şi pentru a umple aceste goluri te las Eu acum să critici străvechea lege mozaică.

19. Şi pentru că am clarificat aspectele legate de cea de-a cincea poruncă, poți acum să treci la cea de-a şasea şi, dacă i-ai găsit defecte, să ni le arăți şi nouă. Vorbeşte deci!"

Capitolul 32

Cea de-a şasea poruncă

1. Helias a spus: „O, Doamne şi Învățătorule, eu sunt o fată care încă nu a cunoscut bărbat. Aşa că nu ar fi prea potrivit să-mi exprim părerea în privința celei de-a şasea porunci! De aceea, Te-aş ruga, o Doamne, să mă scuteşti de a vorbi despre această a şasea poruncă."

2. Eu am spus: „O, fata Mea dragă, dacă tu n-ai avea deloc habar, nici măcar în taină, de această poruncă, atunci, cu adevărat, Eu nu ți-aş cere să vorbeşti despre ea. Dar întrucât, deşi n-ai avut încă niciodată de-a face cu un bărbat, tu cunoşti această lege foarte bine, nu există niciun motiv să nu vorbeşti, în felul tău, despre ea, ceea ce îți şi cer Eu acum!"

3. Atunci Helias a răspuns, ca şi dățile trecute: „O Doamne, cel ce face Voia Ta nu păcătuieşte! Voi vorbi deci, în cuvinte cât mai potrivite. «Să nu comiți adulter!», spune, cuvânt cu cuvânt, cea de-a şasea poruncă. După cum m-a învățat rabinul meu, aceasta mai înseamnă şi: «Să fii cast şi pur în fața lui Dumnezeu şi a oamenilor; căci cel care este şi se poartă lipsit de pudoare şi inocență, acela este un păcătos şi un adulter, un desfrânat şi un curvar!» Acestea au fost cuvintele pe care mi le-a spus rabinul meu.

4. În privința aceasta, n-am nimic de obiectat, în afară de faptul că Moise, atunci când expune poruncile, în cea de-a doua carte a sa, la capitolul 20, se mulțumeşte să interzică adulterul, în timp ce, în cea de-a treia carte, începând cu capitolul 18, vorbeşte pe larg despre el - deşi eu nu am citit acest capitol, pentru că rabinul a considerat că nu e bine pentru mine. Şi apoi, conform textului, Dumnezeu i-a dictat lui Moise această lege - la fel ca şi multe altele - gândindu-se doar la persoanele de sex bărbătesc, şi rareori şi la femei.

5. Cine este acest «tu» care nu trebuie să comită adulter? În Lege, această poruncă se adresează unei singure ființe umane sau chiar unui singur sex, şi anume, celui bărbătesc, iar despre cel femeiesc nu se pomeneşte. Desigur, s-ar putea spune: dacă bărbatul n-are voie să comită adulter, atunci nici femeia nu poate face aceasta, căci ea nu poate păcătui fără bărbat. După părerea mea însă, datorită farmecului său, femeia este de regulă cea care îl face pe bărbat să comită adulterul, şi atunci ar fi trebuit cu deosebire să i se interzică femeii să ademenească vreun bărbat sau să comită ea însăşi adulter. Căci acolo unde femeia este pe deplin credincioasă bărbatului ei, nu se va pune niciodată problema adulterului. Dar, în Lege, femeia este extrem de rar pomenită, şi abia în textele ulterioare ale lui Moise se vorbeşte şi despre ea.

6. Aş vrea să ştiu de ce este astfel! Şi de ce Moise, în Lege, vorbeşte mult mai rar despre femeie decât despre bărbat? Înseamnă aceasta că femeia aparține mai puțin de specia umană decât bărbatul?"

7. Eu am spus: „Critica ta nu este lipsită de sens, deşi nu corespunde deloc realității. Căci şi în acest caz este vorba, înainte de toate, tot de adevărata iubire față de aproapele, iar acest aspect este valabil atât pentru bărbat, cât şi pentru femeie!

8. De exemplu, dacă tu ai fi soția unui om cumsecade - te-ar bucura oare ca femeia vecinului tău să tânjească după soțul tău şi să vrea să fie cu el? Desigur, tu n-ai putea, în inima ta, să-ți doreşti să ți se petreacă aşa ceva; dar, în acest caz, şi tu trebuie să te comporți cu vecina ta după cum ai dori să se comporte şi ea cu tine. Astfel că, ceea ce se spune în Lege despre bărbat este valabil şi pentru femeie.

9. De aceea, conform textului ebraic, Dumnezeu a dat Legea fundamentală ca şi cum ar fi numai pentru bărbați, la fel cum El nu a plasat principalele simțuri decât în capul omului, şi, prin intermediul lor, a plasat rațiunea în creier. Şi deoarece Dumnezeu se adresează aici în primul rând rațiunii umane, El îi vorbeşte bărbatului - care este capul femeii, femeia fiind, într-un anumit fel, trupul bărbatului. Iar atunci când capul cuiva este luminat şi înzestrat cu inteligență, oare nu va fi la fel şi trupul?

10. Atunci când mintea omului este pe deplin luminată, inima sa va fi la fel, căci ea se supune de bunăvoie rațiunii. Dar femeia simbolizează şi inima bărbatului; aşadar, atunci când bărbatul - respectiv capul - este luminat, şi femeia, ce reprezintă inima, va fi la fel.

11. Nu scrie oare, din toate timpurile, că bărbatul şi femeia sunt un singur trup? Astfel, tot ce se spune despre bărbat este valabil şi pentru femeie.

12. Şi iată, cu aceasta Eu ți-am dovedit lipsa de temei a îndoielilor tale şi ți-am arătat cum trebuie înțeleasă Legea. Şi întrucât Eu sunt convins că tu ai înțeles perfect, îți poți continua critica."

Capitolul 33

Cea de-a şaptea poruncă

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Ce neajunsuri ai descoperit în cea de-a şaptea poruncă sau ce n-ai înțeles din ea? Vorbeşte fără teamă; căci criticile şi îndoielile tale sunt şi ale multora dintre cei prezenți aici. Ce spune deci cea de-a şaptea poruncă fundamentală a lui Moise?"

2. Helias a spus: „O Doamne, după ce am primit de la Tine Lumina cea adevărată, nu mai văd nicio lipsă şi niciun neajuns în această poruncă! Ea sună astfel: «Să nu furi!» Aici trebuie iarăşi luată în considerare adevărata iubire faţă de aproapele. Căci ceea ce eu nu pot să-mi doresc să mi se petreacă, aceea nu trebuie nici eu să-i fac aproapelui meu. Iată acum din nou felul în care întreaga lege a lui Moise, precum şi, desigur, toată învăţătura din Profeţi sunt conţinute în cele două porunci ale Tale cu privire la iubire. De asemenea, acum înţeleg faptul că porunca iubirii faţă de aproapele vine, în inima omului, din Compasiune, care este cel de-al şaptelea Atribut al lui Dumnezeu, ce dozează şi concertează toate celelalte şase Atribute, făcând ca omul să fie din ce în ce mai bun şi mai înţelept. Iar cel care este bun şi înţelept nu va mai râvni niciodată la ceea ce-i aparţine aproapelui său. Astfel, porunca a şaptea este perfect justificată şi nu-i găsesc niciun cusur."

3. Eu am spus: „Bine, Helias, care acum îmi eşti cu mult mai dragă, acest mod de a explica legea lui Moise - care este pur divină şi plină de o înţelepciune desăvârşită - îl prefer celorlalte critici anterioare ale tale. Însă aceasta nu trebuie să ne împiedice să supunem şi celelalte trei legi rămase unei critici severe, aşa că, să trecem acum la cea de-a opta poruncă! Cum sună aceasta? Vorbeşte cu curaj, după cum simţi, şi îmi vei face o mare bucurie!"

Capitolul 34

Cea de-a opta poruncă

l. Atunci, fata a prins mai mult curaj şi Mi-a spus, privindu-Mă cu deplină încredere: „Da, Doamne care eşti vrednic de toată iubirea mea - căci mi-ai pătruns în profunzimile inimii - dacă prin ceea ce voi spune nu Te voi mânia cu nimic, aş avea câte ceva să-Ţi spun cu privire la cea de-a opta poruncă, însă în faţa Ta, o Doamne - care eşti Însuşi Iehova întrupat aici pentru noi -, omul trebuie să aibă mare grijă, pentru ca nu cumva să impieteze Sfinţenia divină care se află în Tine! În aceste condiţii, este cam dificil să vorbesc cu inima deschisă!"

2. Eu am spus: „O, suflet drag şi inimos, nu trebuie să-ţi fie niciodată frică de Mine. Vorbeşte aşadar cu curaj şi din toată inima!"

3. Helias a spus atunci: „O Doamne, cel ce face Voia Ta nu păcătuieşte cu nimic, aşa încât voi vorbi! A opta poruncă spune pur şi simplu: «Să nu depui mărturie mincinoasă!» Şi întrucât în Scriptură nu se precizează despre cine nu are voie omul să depună mărturie mincinoasă, se subînţelege că nici despre sine însuşi nu-i este permis omului să mărturisească strâmb. Căci rabinul meu cel bătrân îmi spunea adeseori că minciuna este cel mai ticălos dintre păcate, întrucât din ea apar şiretenia, înşelăciunea, discordia, certurile, neînţelegerile, războaiele şi crimele. Omul nu trebuie să aibă pe buzele sale decât adevărul şi să nu spună decât ceea ce ştie şi simte sigur, chiar şi în situaţiile în care aceasta îi aduce dezavantaje pe acest pământ! Căci un cuvânt adevărat este mult mai valoros în faţa lui Dumnezeu decât o întreagă lume de aur şi de pietre preţioase. Aşadar, un cuvânt fals despre sine însuşi este, de asemenea, o mărturie falsă în faţa lui Dumnezeu.

4. Şi de aceea eu nu ezit să-Ţi spun direct în faţă, o Doamne, că Te iubesc cu adevărat mai presus de orice! O, dacă aş putea să Te strâng la piept, după cum aş dori, aş putea să mor de cea mai dulce fericire! Spunând aceasta, o Doamne, eu nu am mărturisit strâmb în privinţa mea! Şi, la fel, nu depun nicio mărturie falsă cu privire la aproapele meu! Iar în această poruncă, la fel ca în cazul tuturor celorlalte porunci, trebuie să se afle cel de-al şaptelea Atribut al lui Dumnezeu. O Doamne, sper că nu Te-am supărat cu aceste cuvinte ale mele!"

5. Eu am spus: „O, nicidecum, fata Mea dragă. Căci oricât de mare ar fi iubirea ta pentru Mine, Eu te iubesc oricum infinit mai mult! Astfel că, în privinţa iubirii noastre reciproce totul este foarte bine, însă cu cea de-a opta poruncă n-am încheiat încă! Aşa încât, ascultă-Mă, căci vreau să te fac atentă cu privire la un aspect!

6. De pildă, să zicem că o rudă de-a ta foarte dragă a comis o crimă gravă, iar un judecător te întreabă ce ştii despre această crimă, gândind că tu ai putea să ai cunoştinţă despre ea, şi dacă n-ai putea să-i spui unde se găseşte criminalul, căci el nu a putut fi prins până acum. Să presupunem acum că tu cunoşti foarte bine ticăloşia comisă de ruda ta, precum şi locul unde se ascunde ea! Ce-i vei răspunde judecătorului care ţi-a pus această întrebare?"

7. Plină de înflăcărare, Helias a răspuns: „Doamne, dacă această a opta poruncă este şi ea subordonată iubirii de aproapele - căci mărturia mincinoasă este interzisă tocmai pentru a nu face rău nimănui -, atunci este valabil şi reversul, adică, legea aceasta nu poate porunci cuiva să facă rău aproapelui său folosind adevărul cu răutate! Într-un asemenea caz, n-aş scoate niciodată adevărul la iveală! Căci, făcând aceasta, cui i-ar folosi? Nici judecătorului dornic să pedepsească - întrucât el n-ar câştiga nimic, indiferent dacă l-ar prinde sau nu pe tâlhar -, şi, cu siguranţă, cu atât mai puţin bietului tâlhar, care şi-ar putea regreta fapta şi s-ar putea îndrepta! Căci, dacă l-aş da pe mâna judecătorilor, el ar fi poate pierdut pentru totdeauna, ceea ce eu nu pot să-i doresc, chiar dacă el mi-ar fi făcut chiar mie acea ticăloşie, în acest caz, este clar că aş ocoli adevărul, şi nu l-aş trăda pe bietul tâlhar pentru nimic în lume!

8. Dacă, o Doamne, conform explicaţiilor tale, iubirea de aproapele înseamnă să-i fac semenului meu ceea ce aş vrea ca şi el să-mi facă mie, atunci Dumnezeu cel atotputernic nu mă poate condamna dacă nici chiar duşmanului meu celui mai mare nu voi dori să-i fac ceea ce, în locul lui fiind, nici mie nu mi-ar plăcea ca un alt semen al meu să-mi facă, trădându-mă. În plus, pentru a pedepsi un mare păcătos, Dumnezeu nu are nevoie de niciun judecător al acestei lumi, şi cu atât mai puţin de un pârâtor, El, Cel Drept, Cel Atoatecunoscător şi Cel Atotputernic. El va şti să-l pedepsească pe răufăcător fără niciun judecător din această lume şi fără mine! Căci lui Dumnezeu nimeni nu I-a scăpat până acum şi nici nu-I va scăpa vreodată!

9. Acum Te întreb însă, o Doamne, dacă femeia lui Isaac a păcătuit în faţa lui Dumnezeu pentru că l-a minţit pe bătrânul şi orbul Isaac şi l-a înşelat, aducându-i-l în faţă, spre a fi binecuvântat, pe Iacov, al doilea fiu al său, în locul primului născut, Esau! Eu consider că aceasta a fost, în mod evident, o înşelătorie, şi totuşi Scriptura zice că s-a petrecut conform Voinţei lui Iehova. Dacă aceasta a fost drept în faţa lui Dumnezeu, înseamnă, o Doamne, că şi Tu trebuie să consideri drept faptul că eu mă voi abţine să spun adevărul, evitând ca prin intermediul acestuia să fac un rău aproapelui meu, care nu mi-a greşit cu nimic!

10. Sunt de părere că, dacă Dumnezeu şi Moise nu au stabilit nicio excepţie la cea de-a opta poruncă, atunci înseamnă că şi în aceasta a rămas o mare lacună, pe care abia porunca Ta cu privire la iubirea faţă de aproapele poate şi trebuie să o umple. N-am dreptate?"

11. Eu am spus: „Pe de-o parte, da, însă numai pe de-o parte! Căci, vezi tu, dacă va scăpa, răufăcătorul nu va deveni neapărat un om mai bun, ci poate, fără s-o ştii, va comite ticăloşii şi mai mari, făcând rău multor oameni! Dacă, dimpotrivă, tu i-ai mărturisi judecătorului unde se găseşte acel răufăcător, astfel încât acesta să poată fi judecat imediat, ai salva mulţi oameni de la o mare nenorocire şi ai face mult bine! Ce părere ai de acest caz, foarte posibil de altfel?"

12. Atunci, Helias, descumpănită, n-a ştiut ce să mai răspundă, şi abia după ce s-a gândit mai bine, a spus: „Decât să sufere mai mulţi oameni nevinovaţi din cauza unuia singur, care este rău şi incorigibil, raţiunea spune că e mai bine să sufere acesta singur, după cum merită. Atunci, tocmai iubirea cea adevărată de aproapele mă îndeamnă să spun adevărul, dacă sunt întrebată. Cât despre a şti dacă, într-o asemenea situaţie, trebuie să trădez în mod deliberat, numai Tu, o Doamne, poţi să hotărăşti aceasta!"

13. Eu am spus: „În privinţa aceasta, voi sunteţi liberi, şi nimic nu depinde de Mine. Şi cu aceasta, să trecem la cea de-a noua poruncă! Cum sună ea?"

Capitolul 35

Poruncile a noua şi a zecea

1. Helias a spus: „O, Doamne şi Învățătorule, în cazul poruncilor a noua şi a zecea, există de la bun început o problemă nu lipsită de importanță: ea constă în faptul că noi, evreii, avem astăzi o poruncă a noua şi una a zecea, în timp ce Moise nu a dat decât nouă porunci. Cu totul, această a noua poruncă suna astfel: «Să nu doreşti casa aproapelui tău şi să nu doreşti femeia aproapelui tău, nici sluga sau slujnica lui, nici boul, nici asinul şi nimic din ce este al lui!»

2. Şi aşa se sfârşeşte Legea; căci, povesteşte Moise, imediat după aceea oamenii s-au retras de frica fulgerelor, a tunetelor, a sunetelor de trâmbiță şi a fumului gros ce ieşea din munte şi l-au rugat pe Moise să vorbească singur cu Dumnezeu - căci, dacă ar mai fi ascultat mult timp vocea de tunet a lui Dumnezeu, ei ar fi murit de frică şi de groază -, iar atunci Moise i-a vorbit poporului şi l-a liniştit. După aceasta, nu se mai vorbeşte despre nicio a zecea poruncă.

3. Însă la noi, acest «Să nu doreşti femeia aproapelui tău!» este considerat a fi a noua poruncă, iar din restul textului s-a făcut o a zecea. Prima întrebare este deci: Moise a primit de la Dumnezeu zece porunci sau doar nouă?”

4. Eu am spus: „Într-adevăr, draga mea Helias, doar nouă la început; însă apoi, când, fiind distruse primele table ale Legii, care fuseseră de piatră, el a trebuit să le înlocuiască cu altele noi, a împărțit el însuşi ultima poruncă în două, pentru a întări mai bine interdicția în ceea ce priveşte dorința adulteră față de femeia aproapelui - obicei pe care evreii şi-l însuşiseră în Egipt, din care cauză au trăit apoi într-un permanent conflict, devenind duşmani de moarte unii altora -, şi Moise, în cele din urmă, a stabilit pedeapsa cu moartea pentru adulter, căci cuvintele cele mai înțelepte nu au avut niciun efect asupra acestor evrei, cufundați în cea mai mare desfrânare.

5. Iar acum ştii când, cum şi de ce a apărut o a zecea poruncă, din ceea ce inițial fusese a noua, şi ultima dintre ele. Problema aici nu este însă numărul lor, ci ceea ce ele exprimă, iar tu poți să-ți expui critica fie luând în considerare întreaga a noua poruncă, fie considerând-o pe a zecea separat - cum îți place! Poți începe aşadar să vorbeşti!”

6. Helias a spus: „O Doamne şi Învățătorule, ce eşti mai presus de toate! De spus pot spune multe, căci sunt bună de gură din născare. Dar prevăd că iarăşi voi vorbi degeaba. Căci cine dintre noi, bieți neştiutori, ar putea să-Ți spună ceva, la care Tu să nu-i poți aduce mii de contraargumente?! Aceasta fiind situația, ce rost mai are să vorbesc?”

7. Eu am spus: „Ah, tu eşti desigur fiica Mea cea dragă, dar acum, la fel ca majoritatea femeilor, îți doreşti să ai măcar o dată dreptate; însă aici nu este vorba de o dispută deşartă, ci de aspecte care sunt esențiale pentru viață, iar acum voi trebuie să acceptați să vă expuneți de bunăvoie vechile voastre greşeli, ca să le puteți recunoaşte mai bine în lumina cea adevărată şi vie pe care Eu v-o dau! De aceea, te rog să vorbeşti acum în numele tuturor, căci ştiu preabine că ai o memorie foarte bună şi o limbă ascuțită şi că, datorită rabinului tău, cunoşti mai bine ca oricine lipsurile şi cusururile care ar putea să existe în Lege şi în *Profeți.* Vorbeşte, deci, mai departe, despre tot ce ți se pare a nu fi în perfectă ordine în această poruncă!”

8. Helias a spus: „Doamne, cel care face Voia Ta nu păcătuieşte cu nimic, aşa încât, sub protecția Ta fiind, trebuie să recunosc faptul că nu mă împac absolut deloc cu această a noua poruncă, pentru că e o bătaie de joc la adresa oricărei rațiuni - în primul rând, pentru că tot ce este inclus în această poruncă era deja conținut şi în cea de-a şasea şi cea de-a şaptea şi, în al doilea rând, pentru că, prin aceasta, pur şi simplu i se interzice omului să gândească, să simtă şi să dorească!

9. Ce contează dacă un om sărman, condamnat să slujească şi să muncească din greu toată viața lui pentru câțiva bănuți, se gândeşte sau îşi doreşte uneori să aibă într-o bună zi o casă sau o femeie iubitoare, ori un bou sau un asin?! Căci oricum aceasta este o dorință deşar-

tă, care nu i se va îndeplini niciodată! Dacă nu-i e permis să-şi dorească toate acestea, atunci trebuie să-i fie luate pentru totdeauna gândirea, percepţia şi sentimentele.

10. Cu adevărat, această poruncă stupidă îmi apare ca şi cum Moise le-ar fi interzis oamenilor să-şi folosească simţurile, ba chiar şi mâinile şi picioarele, ceea ce ar fi fost oricum mai simplu decât să le interzică funcţiile vitale cele mai intime, pe care nimeni nu le poate împiedica să apară atunci când diferitele situaţii de viaţă le trezesc în el.

11. Voi trece acum peste faptul că această poruncă pare să fi fost dată numai pentru bărbaţi. Despre aceasta am discutat deja şi, de aceea, trebuie să acceptăm cu toată convingerea că fiecare lege se adresează în egală măsură atât femeii, cât şi bărbatului, astfel încât pentru femeie ea sună aşa: «Să nu doreşti bărbatul unei alte femei!» Despre aceasta nu am, aşadar, nicio obiecţie; dar că omul nu trebuie nici măcar să gândească, să simtă sau să-şi dorească ceva - este totuşi cam mult!

12. E adevărat că în noi se nasc tot felul de aspecte, bune sau rele: gânduri, dorinţe, pofte, voinţa şi chiar acţiunile. Dar fără aceste gânduri, din care adeseori se nasc faptele rele, nu pot să apară nici hotărârile şi faptele bune. Orice înger şi orice om cât de cât raţional ar trebui să înţeleagă aceasta fără greutate. Aşa încât, eu consider că această poruncă este cât se poate de bună în măsura în care îi opreşte pe oameni să facă fapte rele, deşi, după părerea mea, ea este de prisos, pentru că - după cum am mai spus - indicaţiile ei se regăsesc deja în a şasea şi în a şaptea poruncă, însă nu e deloc în ordine dacă îi interzice omului să gândească, să simtă şi, prin aceasta, să aibă cea mai mică dorinţă sau poftă.

13. De exemplu, eu, părinţii mei şi fratele meu am pierdut fără voia noastră tot ce aveam, şi nu ne-a mai rămas decât viaţa şi, prin graţia Ta, o Doamne, aceşti buni prieteni. Aşa încât, dacă în marea noastră sărăcie îi vedem pe cei puternici şi bogaţi lăfăindu-se în huzur - păcătuim oare atunci când simţim apărând în noi dorinţa de a ne bucura de o foarte mică parte din această abundenţă?! Dacă, înfometaţi fiind, noi n-avem dreptul nici măcar să ne imaginăm că ne ospătăm din acest belşug - atunci s-a terminat cu toate!

14. La toate acestea se adaugă o mare întrebare: oare oamenii, care vin în această lume fără s-o fi cerut, nu ar trebui să aibă şi ei un drept natural asupra lucrurilor de pe acest pământ - care, ce-i drept, este al lui Dumnezeu -, măcar în măsura în care să-şi poată satisface nevoile vitale? De ce trebuie ca unii oameni să posede atât de multe, şi aceasta, sub protecţia absolută a Legii, pe când cei mai mulţi nu numai că nu au nimic, dar li se cere să şi accepte o lege divină care spune că nu trebuie nici măcar să-şi dorească prisosul celor mari şi bogaţi? Oricum, aceasta nu-i îmbogăţeşte cu nimic: dar dacă nu le este permis să aibă nici măcar o mică dorinţă faţă de abundenţa celor bogaţi, atunci înseamnă că nu vor avea nici dreptul să cerşească de la ei! Căci pentru a cerşi este nevoie, fiind încercat de sărăcie, să resimţi întâi nevoia de a avea ceva din averea celui bogat.

15. Noi, cei sărmani, avem voie, aşadar, doar să mergem la cei bogaţi şi să le cerem ceva de muncă, şi să fim pe deplin mulţumiţi oricât de mică ar fi recompensa, căci orice altă dorinţă ar fi o poftă nelegitimă faţă de ceea ce posedă cel bogat. O, Doamne şi Învăţătorule, un Creator plin de iubire nu se poate să fi voit şi rânduit aşa ceva! Aceasta trebuie să fi fost stabilit, cu mult timp în urmă, cu titlul de providenţă divină, de nişte oameni lacomi, pentru ca noi, cei săraci, să nu putem niciodată să le periclităm averile cu gândurile noastre.

16. O, Doamne şi Învăţătorule, care eşti atotştiutor şi atotputernic, ce spui Tu despre toate acestea? Căci eu am vorbit şi Ţi-am arătat lipsurile pe care le-am găsit, cu mintea mea omenească, în această ultimă poruncă fundamentală, desigur, ca urmare a ceea ce am învăţat de la rabinul meu. O, luminează-ne acum pe toţi în această problemă; căci, mă gândesc eu, această poruncă absolut imposibil de respectat i-a împins pe oameni la tot felul de păcate şi de crime, şi ştiu preabine că aproape toţi evreii cu judecată consideră că această ultimă poruncă nu este de sorginte divină! O, deschide gura Ta cea sfântă şi arată-ne Voia Ta!”

Capitolul 36

Importanța controlării gândurilor

1. Eu am spus: „Tu eşti desigur foarte inteligentă, şi ai atacat cu mare forță ultima lege mozaică! Da, da, uneori copiii lumii sunt mai inteligenți decât copiii luminii; însă, în comparație cu aceştia din urmă, ei observă mai degrabă punctele slabe ale unei învățături. În ciuda marii ascuțimi a minții tale, te înşeli şi de data aceasta, la fel ca şi în cazul poruncilor precedente.

2. Poți gândi tot ce vrei, şi nu vei păcătui, atâta vreme cât inima ta nu găseşte satisfacție în vreun gând rău. Însă atunci când găseşti plăcere în gândul cel rău, deja ți-ai legat voința de acel gând rău şi lipsit de iubire față de aproapele, şi nu va trece mult până să pui în faptă un asemenea gând rău, prin plăcerea pe care tu o manifeşti în el şi prin voința ta, atunci când circumstanțele vor fi favorabile şi lipsite de piedici. Tocmai de aceea, este de cea mai mare importanță ca omul să aibă înțelepciunea să observe gândurile care se nasc în el, în lumina inteligenței şi a purei rațiuni, pentru că gândul este germenele acțiunii, şi, într-adevăr, acest înțelept şi necesar examen de conştiință nu ar putea fi exprimat mai bine decât prin aceste cuvinte ale lui Moise: «Să nu râvneşti la nimic!» Căci dacă îi permiți dorinței să apară în tine cu forță, gândul tău va fi deja animat prin intermediul plăcerii resimțite şi al voinței tale, iar apoi va fi dificil să înăbuşi în tine un astfel de gând. După cum am spus deja, gândul sau ideea sunt sămânța acțiunii, care deci este fructul acestei semințe. Şi, aşa cum e sămânța, la fel va fi şi fructul!

3. Aşadar, poți să gândeşti ce vrei; dar să nu duci la îndeplinire niciun gând şi nicio idee înainte să le fi adus în fața scaunului de judecată al minții şi rațiunii tale! Dacă acel gând a trecut proba luminii şi a focului, numai atunci poți să-l duci la îndeplinire, şi, în acest caz, tu poți desigur să doreşti ceea ce este bun şi adevărat. Însă ceea ce este rău şi în mod evident împotriva iubirii de aproapele, nu trebuie să doreşti! Aceasta a vrut Moise să spună în ultima sa poruncă, şi nu are nimic de-a face cu acea contradicție cu funcțiile vitale intime, pe care ai crezut tu că ai descoperit-o, cu ajutorul rabinului tău cel isteț. Ce ar deveni omul dacă nu ar învăța încă de mic să-şi controleze şi să-şi ordoneze gândurile, pentru a elimina tot ceea ce este impur, rău şi fals în ele? Îți spun Eu, un asemenea om ar deveni mai rău decât cel mai feroce animal!

4. În buna şi înțeleaptă rânduială a gândurilor sale se află, de fapt, întreaga valoare a unui om. Şi dacă Moise a dat o poruncă pentru controlul gândurilor, al dorințelor şi al poftelor - ar putea oare un rabin, care se consideră înțelept sau ar trebui să fie, să-l suspecteze că nu ar fi primit-o de la adevăratul Spirit al lui Dumnezeu? Vezi, fiica Mea, vezi cât de mult s-a înşelat aici rabinul tău!?”

Capitolul 37

Sărăcie şi bogăție

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Faptul că bunurile acestei lumi sunt împărțite într-un mod foarte inegal şi că există bogați şi săraci reprezintă tot Voința cea înțeleaptă a lui Dumnezeu, care permite să fie astfel între oameni, pentru că ei cu greu ar putea să se transforme altfel.

2. Imaginează-ți puțin situația în care un om ar avea tot ce-i trebuie încă de la naşterea sa pe acest pământ şi n-ar mai avea nevoie să ceară de la nimeni nimic - în scurt timp el ar trăi precum animalele pădurii şi precum păsările cerului, care nu-şi construiesc case, nu cultivă câmpuri şi podgorii şi nu au nevoie să se îngrijească de veşminte. Şi dacă ele ar avea suficien-

tă hrană în vizuinile şi în cuiburile lor, atunci nu le-ar mai părăsi niciodată, ci, precum polipii de pe fundul mărilor, ar dormi mereu şi ar mânca atunci când li s-ar face foame. Dar animalele sunt obligate să-şi caute hrana, de aceea ele sunt într-o permanentă mişcare, şi se odihnesc abia după ce şi-au potolit foamea.

3. Şi, vezi, la fel de înţelept a rânduit Dumnezeu situaţia şi în cazul oamenilor, împărţindu-le bunurile pământeşti în mod inegal şi înzestrându-i cu talente şi calităţi foarte diferite! Prin aceasta, oamenii au în permanenţă nevoie unii de alţii. Bogatul de regulă nu prea se pricepe la munca grea - care este totuşi cât se poate de necesară -, astfel încât să pună el mâna să muncească. Dar el se bucură atunci când poate să rânduiască totul după ştiinţa şi experienţa sa şi când le arată slujitorilor şi servitoarelor ce au de făcut. Aceştia pun apoi mâna la treabă şi muncesc, servindu-l pe cel bogat de bunăvoie şi primind după aceea de la el simbria stabilită. Şi pentru ca ei să nu atenteze la viaţa bogatului, de dragul bogăţiei şi al bunăstării, acesta din urmă este protejat atât de legi omeneşti, cât şi de legi divine, desigur, până la un punct, dincolo de care şi cel bogat este supus unor legi severe şi înţelepte.

4. Aşadar, cel bogat are şi el nevoie de tot felul de meşteri. El trebuie să meargă la fierar, la dulgher, la zidar, la tâmplar, la olar, la ţesător, la croitor şi încă la mulţi alţii, şi uite aşa ei trăiesc unul prin celălalt, servindu-se reciproc. Numai în felul acesta poate dăinui specia umană pe acest pământ, şi ea ar putea trăi foarte bine dacă unii nu ar manifesta o prea mare lăcomie şi dorinţă de putere. Dar Dumnezeu îi loveşte aspru pe aceştia: El îi pedepseşte încă din această lume, iar averea lor adunată prin nedreptate rareori ajunge până la a treia generaţie.

5. Tu vezi, aşadar, că trebuie să existe săraci şi bogaţi în această lume şi înţelegi că tocmai această ultimă lege dată de Moise evreilor şi, prin ei, tuturor oamenilor se bazează cel mai mult pe adevărata perfecţiune interioară a iubirii de aproapele şi a Atributului Compasiunii în inimile oamenilor.

6. Şi întrucât aşa este totul rânduit, aceasta presupune în mod necesar că fiecare trebuie să aibă în inimă înainte de toate această ultimă poruncă şi să o şi respecte cât se poate de bine, dacă doreşte să îşi purifice cu adevărat sufletul. Căci atâta vreme cât omul nu este pe deplin stăpânul gândurilor sale, el nu-şi va putea stăpâni nici pasiunile şi nici faptele care decurg din ele. Iar cine nu este stăpân asupra propriei sale fiinţe este încă departe de Împărăţia lui Dumnezeu şi rămâne robul păcatului, care, fiind născut din gândurile sale rele şi din poftele sale nestăpânite, îl impurifică în întregime. Ai înţeles bine toate acestea? Acum e din nou rândul tău să vorbeşti.”

Capitolul 38

Despre critica omenească. Domnul nostru Iisus Hristos sfătuieşte ca toate îndoielile să fie exprimate. Relaţia interioară cu Domnul nostru Iisus Hristos

1. Helias a spus: „O, Doamne şi Învăţătorule în Spirit din veşnicie! Ce aş putea să mai spun eu, o biată copilă? Căci a discuta cu Tine despre cele divine îmi pare a fi ca şi cum cel mai mare dintre nebuni ar încerca să deşerte tot oceanul cel nemăsurat într-o găleată, cu ajutorul unei linguri. Tot ceea ce spui Tu, o Doamne, este adevărul, iar noi, oamenii, nu cunoaştem absolut nimic. Critica pe care am făcut-o ultimei porunci - şi care mi se părea a fi un adevăr absolut incontestabil - ce a rămas acum din ea? Nu numai că ea nu valorează nimic, dar acum că am exprimat-o, aş putea să mă ruşinez toată veşnicia că am fost atât de proastă încât să dau glas propriei mele stupidităţi şi s-o etalez în prezenţa tuturor. Doamne şi Învăţătorule, cu adevărat sunt îngrozitor de nemulţumită de mine însămi şi îmi pare nespus de rău că am îndrăznit să intru în discuţia aceasta cu Tine! Ce vor crede acum toţi aceşti bărbaţi înţelepţi adunaţi aici

despre o fetiță atât de încrezută şi de înfumurată? O, Doamne şi Învățătorule, îmi este atât de ruşine!”

2. Eu am spus: „Dar de ce?! Căci Eu însumi te-am îndemnat să faci aceasta, şi, aşa cum ai spus şi tu tot timpul, cel care face Voia Mea, acela nu păcătuieşte! Şi întrucât tu ai făcut exact ceea ce am voit Eu, nu trebuie să-ți reproşezi nimic şi nici să te ruşinezi în fața Mea de vreun păcat. Căci ceea ce ai spus era de mare importanță nu numai pentru tine însăți, ci şi pentru toți ceilalți; şi ei purtau în interiorul lor aceleaşi îndoieli, iar acum sunt tămăduiți pe deplin. Vezi, aceasta a fost, mai mult sau mai puțin, şi opera limbii tale, cu adevărat foarte abile. Şi nu a fost nicidecum ceva rău, ci, dimpotrivă, a fost un mare bine, deci nu ai de ce să te ruşinezi de ceea ce ai spus. Pentru vârsta ta fragedă ai o minte foarte limpede, iar aceasta este cea dintâi lumină a inimii; iar cel a cărui inimă este cu adevărat luminată, acela va găsi cu uşurință lumina cea adevărată a Vieții. Ai înțeles ce am vrut să-ți spun prin aceasta?”

3. Helias: „O, Doamne şi Învățătorule, am înțeles foarte bine, dar aceasta nu mă împiedică să îmi dau seama pe deplin că eu nu reprezint absolut nimic, iar Tu reprezinți absolut Totul! Dar de acum înainte, Te rog, o Doamne, să nu-mi mai ceri să vorbesc, căci sunt prea oarbă!”

4. Eu am spus: „Ba trebuie să mai vorbeşti, căci tu ai suspectat şi *Profeții*. Dar dacă tu acum înțelegi că legea lui Moise este pur divină şi nu conține lipsuri sau neajunsuri, asemenea legilor omeneşti, atunci poți să nu mai vorbeşti. Iar în cazul în care mai este vreun aspect în privința căruia ai îndoieli, poți întreba, şi vei fi luminată.

5. Aici, lângă Mine, se află ucenicii mei mai vechi, iar tânărul acela frumos este unul din numeroşii Mei slujitori. Poți să-l întrebi şi pe el orice, şi te va lămuri la fel de bine ca şi Mine sau ca aceşti ucenici ai Mei. Iar Eu voi merge acum să-i văd pe copiii Mei, care sunt în sala din partea cealaltă a hanului, şi voi ieşi cu ei pe afară. Pot să Mă însoțească doar Lazăr, romanul Agricola şi neguțătorul de sclavi Hibram.

6. Acum, draga Mea Helias, ştii ce ai de făcut dacă mai vrei să primeşti din lumina înțelepciunii. Căci Eu acum am treabă în altă parte, înainte de apusul soarelui, care va avea loc peste vreo jumătate de ceas. Imediat după aceea vor veni oaspeții străini, care vor lua masa de seară în corturi, şi cum nu este potrivit pentru Mine să rămân printre oamenii de lume, voi reveni printre voi. Apoi, când, după cină, străinii se vor întoarce la dughenele lor, vom ieşi cu toții împreună la aer liber, şi atunci veți vedea ceva minunat. Aşadar, rămâneți aici şi mai luminați-vă în Spirit, până când Mă voi întoarce la voi!”

7. Atunci Helias a spus cu o voce uşor tristă: „O, Doamne şi Învățătorule, de ce nu pot să mă plimb şi eu cu Tine? Căci îmi doresc atât de mult să fiu mereu în preajma Ta!”

8. Eu am spus: „Într-adevăr, este lăudabil din partea ta. Dar poți să fii mereu aproape de Mine, chiar şi în absența persoanei Mele, dacă Mă ai aproape în inima ta! Ştii, în Ghenizaret mai este o fată foarte frumoasă, pe care o cheamă Iara. Ea nu M-a văzut de aproape un an, şi totuşi este mult mai aproape de Mine decât eşti tu acum! Eu pot să vorbesc cu ea în orice clipă şi ea aude fiecare cuvânt al Meu în inima sa şi îl urmează cu strictețe. Fă şi tu la fel, şi vei fi mereu cât se poate de aproape de Mine, la fel ca Iara, chiar şi atunci când Eu nu voi mai păşi, în trup, prin praful acestei lumi! Înțelege aceasta şi comportă-te ca atare, şi vei avea în tine Viața cea Veşnică!”

Capitolul 39

Părerile tinerilor sclavi. Despre viitorul Rusiei

1. După care, M-am ridicat repede de la locul Meu, împreună cu cei trei pe care-i numisem, şi ne-am dus la tinerii noştri, pe care i-am găsit foarte împăcați şi plini de voie bună; căci ei îşi povesteau între ei o mulțime de aspecte deosebite pe care le văzuseră în timpul lun-

gii lor călătorii şi felul în care acestea se corelau cu recenta lor eliberare. Unii avuseseră vise, alţii susţineau că au văzut diferite apariţii pe pământ sau pe bolta cerească. Şi astfel tinerii noştri petrecuseră mai multe ore povestind, şi nici nu şi-au dat seama că ziua se apropia de sfârşit.

2. Când am intrat în sala cea spaţioasă, ei s-au bucurat peste măsură şi au strigat cu toţii într-un glas: „Te salutăm, tată al nostru, unicul drept şi adevărat! Căci tu ne-ai dăruit o pâine bună, ne-ai eliberat din lanţurile grele şi ne-ai îmbrăcat cu veşminte trupurile noastre goale, şi de aceea eşti de-acum unicul nostru tată drept şi adevărat, iar noi toţi te iubim mai presus de orice; cât despre părinţii noştri, pe ei nu-i mai putem iubi, căci singurul bine pe care ni l-au făcut vreodată a fost să ne îndoape o vreme, pentru a ne putea vinde apoi pe cât mai mulţi bani. Dar pentru aceasta noi nu le dorim niciun rău, ci doar să-şi dea seama cât mai curând că este foarte nedrept ca nişte oameni să vândă alţi oameni, şi mai ales ca părinţii să-şi vândă copiii, ca pe nişte vite din gospodărie, unor negustori avizi de câştiguri. Dar întrucât am găsit un tată atât de bun, îi iertăm pe bătrânii noştri pentru fărădelegea pe care au comis-o împotriva noastră, copiii lor nevinovaţi, ceea ce tu, crudule Hibram, le vei putea transmite acasă din partea noastră, dacă prin venele tale mai curge vreun strop de sânge de om cinstit!”

3. Lazăr şi Agricola au rămas uimiţi de fermitatea acestor cuvinte, adresate Mie şi, parţial, negustorului de sclavi Hibram. Căci Eu îi înzestrasem pe cei doi cu darul de a înţelege limba vorbită de tinerii aceia din Nord şi chiar şi de a vorbi cu ei, căci era foarte important ca în special romanul să se poată înţelege cât mai bine cu ei. I-aş fi putut înzestra cu calitatea aceasta şi pe tinerii respectivi, dar aceasta nu ar fi fost în avantajul lor, căci, dacă ar fi vorbit perfect o altă limbă, ar fi cunoscut mai repede şi mai complet toate proastele obiceiuri, fărădelegile, păcatele şi viciile. Dimpotrivă însă, dacă ei învăţau doar încetul cu încetul limba romanilor, romanul - care, în cele din urmă, trebuia să-i ducă pe toţi la Roma, nelăsând pe niciunul la Lazăr - i-ar fi învăţat mai întâi în limba lor învăţătura Mea, care apoi le-ar fi fost o permanentă pavăză împotriva nebuniilor Romei. Astfel că felul în care am orientat Eu evenimentele a fost spre binele lor.

4. Şi după ce am dezbătut îndelung toate aceste aspecte cu tinerii aceia, iar Hibram le-a făcut şi el promisiunea solemnă că se va îngriji acasă cum se cuvine de prietenii lor rămaşi în ţară şi că de acum înainte va înceta să mai practice comerţul cu sclavi, promisiune pentru care toţi tinerii, de ambele sexe, i-au fost foarte recunoscători, Eu i-am invitat pe toţi să vină cu noi pe afară, ceea ce le-a produs o mare bucurie.

5. Şi, odată ajunşi sub cerul liber, am contemplat priveliştea cea frumoasă dinspre asfinţit, iar tinerii au declarat plini de încântare că n-au mai văzut nicicând ceva atât de frumos.

6. Iar un tânăr care gândea şi se exprima foarte bine a spus: „Fără îndoială că în ţara aceasta atât de frumoasă şi de caldă oamenii trebuie să fie mult mai aproape de bunul Dumnezeu decât acolo unde ne-am născut noi. Căci în ţara noastră căldura durează foarte puţin, după care, timp de multe luni este atât de frig încât apa devine dură ca piatra, iar peisajul este dezolant! De aceea, oamenii sunt mai aproape de zeul cel rău, fiind ei înşişi răi şi încrâncenaţi. Căci acolo oamenii nu se iubesc între ei, şi fiecare nu caută decât să-i facă rău aproapelui său. Acolo cel care este mai puternic este stăpânul cumplit al celor mai slabi, pe care îi obligă să facă pentru el muncile cele mai grele, fără să-i plătească - da, fără îndoială, asta trebuie să fie opera zeului celui rău! Iar tu, Hibram, eşti acolo un astfel de stăpân puternic. Prin urmare, când vei ajunge acasă, nu-l lăsa pe zeul cel rău să-ţi înrobească inima şi cugetul şi nu-i mai aduce jertfe tui, ci Dumnezeului celui bun din ţara aceasta, şi atunci ţara noastră va deveni şi ea la fel de frumoasă şi de caldă ca aceasta.

7. Căci eu cred că Dumnezeul cel bun este cu mult mai puternic decât cel rău, care, e drept că poate să ucidă apa şi să o transforme în piatră, dar nu o mai poate apoi slobozi, redându-i viaţa. L-ai găsit aici pe Dumnezeul cel bun şi atotputernic. Primeşte-L în inima ta şi adu-l Lui toate ofrandele, iar El va binecuvânta atunci fără îndoială şi ţara noastră cea mare!

Dar dacă acasă tu îi vei aduce ofrande tot zeului celui rău, atunci țara noastră nu va ajunge nicicând asemenea acestei țări frumoase şi calde."

8. Emoționat până la lacrimi de cuvintele acestea de o înțelepciune copilărească, Hibram i-a promis tânărului în mod solemn că-i va urma în totalitate sfatul de a nu-i mai aduce nicio ofrandă presupusului zeu cel rău; dimpotrivă, îl va propovădui acolo, tuturor supuşilor săi, pe Dumnezeul cel bun, pe care L-a cunoscut aici preabine, şi-i va învăța pe toți cum şi de ce trebuie să I se aducă ofrande doar Lui.

9. Mai mult, cu prilejul acesta el i-a îndemnat pe tineri să se străduiască şi ei înainte de toate să-L cunoască tot mai bine pe bunul şi unicul Dumnezeu adevărat, să-L preamărească şi să-L iubească mai presus de orice, iar dacă vor ajunge la o adevărată desăvârşire în recunoaşterea bunului şi unicului Dumnezeu adevărat, să-şi amintească şi de patria lor.

10. Tinerii i-au promis şi ei aceasta, iar cel care vorbise mai înainte a spus: „De îndată ce noi, la fel ca toți cei care se află aici, vom primi binecuvântarea şi puterea bunului, unicului, adevăratului şi atotputernicului Dumnezeu - şi suntem absolut convinşi că aşa se va petrece -, ne va fi mult mai uşor să ne găsim drumul spre casă şi să ne întoarcem acolo. Căci fără îndoială că Duhul Său ne va arăta drumul cel bun şi ne va ghida. Dar fără o asemenea călăuză şi fără un astfel de protector atotputernic, noi n-am reuşi să găsim nicicând drumul înapoi până în țara noastră atât de îndepărtată, cu atât mai mult cu cât, la plecare, timp de patru zile, am fost transportați în căruțe cu ochii legați şi cu urechile astupate cu lut. Acesta este încă un obicei trist, la care trebuie să renunțați complet. Căci este ceva de-a dreptul îngrozitor să trebuiască să-ți părăseşti propria patrie, aşa puțin prietenoasă cum e ea, în chip de sclav orb şi surd. Deci ține minte aceasta, puternicule Hibram, care în țara noastră stăpâneşti peste atât de mulți oameni sărmani!"

11. Apoi tânărul s-a întors spre Mine şi Mi-a spus cu o expresie plină de iubire: „O tu, bunule tată atât de înțelept şi de puternic şi pe deplin pătruns de puterea Dumnezeului celui bun, spune-i şi tu lui Hibram să facă ceea ce noi, cei sărmani, i-am recomandat în modul cel mai sincer prin gura mea, şi atunci cu siguranță că va face aşa, căci şi el pare să te respecte extrem de mult! Şi dacă, ajungând acasă, va proceda întocmai, atunci şi țara noastră va ajunge la fel de frumoasă şi de caldă ca aceasta, iar zeul cel rău nu va mai avea puterea să ucidă apa şi să acopere ținuturile noastre atât de întinse cu zăpada cea rece, care le face oamenilor de acolo viața extrem de grea.

12. O, tată atât de bun al nostru, al tuturor, arată-ți îndurarea nu doar față de noi, ci şi față de toți aceia care locuiesc în țara noastră năpăstuită şi care de multe ori nu au altceva de mâncare decât carne uscată de peşte sau de sălbăticiuni! Însă dacă eu am greşit, adresându-ți această rugăminte în numele tuturor acestor copii de aici, care văd în tine un tată bun, atunci poți să mă pedepseşti; căci noi ne-am convins deja cu toții că ție nu-ți lipsesc nici puterea şi nici forța necesară, tată drag şi iubit!"

13. Atunci Eu am spus: „De ce aş face aşa ceva? Din veşnicie Eu nicicând nu am pedepsit vreo ființă - în afară de cazurile când s-a pedepsit ea singură -, şi cu atât mai puțin aş pedepsi un suflet bun şi nobil cum eşti tu. Dimpotrivă, îți spun ceva: în şapte ani tu te vei întoarce în țara ta, iar din coapsa ta voi face să se nască un neam care va stăpâni şi va conduce în numele Meu țările întinse ale Nordului timp de mai bine de o mie de ani. Însă urmaşii tăi de mai apoi vor pierde această suveranitate, căci ei vor deveni cruzi şi tiranici. Dar nu-ți face griji, căci Eu întotdeauna îmi voi alege conducătorii aşa cum îmi vor fi ei necesari la un moment dat. Iar acest imperiu va rămâne mereu aşa cum este acum, cu unele mici modificări. Şi, în timpurile mai târzii, conducătorii nu-şi vor mai stabili sediul lor permanent în Asia, ci în Europa. De aceea, voi să fiți foarte sârguincioşi şi să învățați tot ceea ce este bun şi adevărat, pentru a putea purta apoi lumina Mea în Nordul cel întunecat!

14. E drept că iama va continua să domnească pe acele meleaguri, cum a făcut-o dintotdeauna, dar aceasta nu are importanță. De îndată ce inimile voastre se vor încălzi, prin iubi-

rea de Dumnezeu şi de aproapele vostru, fluviile voastre înghețate se vor topi şi vă vor aduce multă prosperitate în țară. Dar pentru aceasta voi va trebui să vă lăsați îndrumați în tot ceea ce înseamnă binele şi adevărul de către cei care vă vor conduce la Roma şi să dați dovadă de multă sârguință, iar după şapte ani vă veți întoarce în țara voastră copleşiți de binecuvântări. Şi când vă veți întoarce în vechea voastră patrie, să faceți bine celor care v-au făcut rău, iar aceasta va aduce mari binefaceri țării voastre. Ați înțeles bine?"

15. Toți au încuviințat şi au promis să-Mi urmeze cuvântul.

16. Şi Eu am spus: „Iar acum când această lucrare bună a fost îndeplinită, să ne întoarcem în casă!"

17. Toți au fost de acord cu propunerea aceasta, aşa că ne-am retras în casă, în special din cauza străinilor care se apropiau, iar acolo am găsit-o pe Helias într-o discuție aprinsă cu îngerul.

Capitolul 40

Lazăr şi Rafael îi servesc pe străini

1. După ce M-am reaşezat la masă, i-am chemat la Mine pe Rafael şi pe Lazăr şi i-am anunțat pe amândoi că străinii din oraş erau deja aproape, cerându-le să aibă grijă ca aceştia să fie instalați în corturile lor şi serviți acolo, astfel încât să nu intre în casă.

2. Atunci Lazăr a întrebat: „Doamne, soarele a apus şi s-a lăsat deja întunericul. Cum ne vom descurca oare cu iluminatul? În casă avem desigur lămpi câte ne trebuie, dar în corturi nu avem niciuna, aşa că aş vrea să Te rog pe Tine, Doamne, să-mi dai o mână de ajutor. Căci dacă în corturi e întuneric, străinii, văzând că e lumină în casă, vor dori să intre şi ei."

3. Eu am spus: „Tocmai de aceea ți l-am dat pe Rafael, căci el va face ceea ce este necesar, aşa cum a făcut şi la prânz. Aşa că poți să ieşi afară liniştit. Dar duceți-vă acum, căci străinii sosesc deja!"

4. Atunci Lazăr a ieşit afară împreună cu Rafael şi cu hangiul şi, spre uimirea lui, a văzut toate corturile iluminate ca ziua, iar pe mese se aflau deja vinul şi tot felul de bucate. Atunci au dat fuga din casă şi slujitorii şi slujitoarele şi l-au întrebat uimiți pe Lazăr şi pe hangiu de unde au făcut rost de toate bucatele acelea şi de acel vin, de care ei nu ştiuseră nimic.

5. Iar Lazăr a spus: „Ah, dar şi voi sunteți oameni! De ce nu vă pasă mai mult de ceea ce se petrece în casa mea?! Noi ştim foarte bine de unde provin corturile acestea, mesele, vesela, vinul şi bucatele. Iar voi, dacă v-ați fi preocupat ceva mai mult de ceea ce se petrece, ați şti şi voi aceasta. Iar dacă nu ştiți nimic, este pentru că voi nu v-ați îngrijit deloc de aceste aspecte. Aşadar, cine este Cel care locuieşte deja de patru zile în casa mea împreună cu ucenicii Săi?"

6. Bucătarii şi slujitorii au spus: „Ah, acum ştim! Este marele proroc din Galileea! Dar poate că este şi scuzabil că n-am ştiut până acum decât foarte puține despre aceasta şi am înțeles şi mai puțin ce este cu profetul; căci noi ne-am văzut tot timpul de treaba noastră, şi până în după-amiaza aceasta n-am prea avut timp să ne ocupăm de astfel de chestiuni, şi de altfel nici nu s-ar fi cuvenit să întrebăm de una şi de alta, chiar dacă unele fapte ne-au atras atenția. Dar de acum încolo ne vom interesa mai mult de problemele acestea, căci - după cum ai spus-o chiar tu - întâi de toate suntem şi noi oameni, şi nu ne strică să ştim mai multe. Avem şi noi dreptul acesta, nu-i aşa, stăpâne al casei şi al atâtor altor bunuri?"

7. Lazăr a spus: „Fără îndoială, dar acum să treacă fiecare la treaba sa, pentru ca oaspeții acestei case să aibă parte de o cină bună şi îndestulătoare! Iar voi, slujitorii mei, mergeți la corturi şi poftiți-i pe oaspeți la locurile lor, iar apoi, ca şi la prânz, cereți-le plata la tot ce vor fi mâncat şi băut! Mergeți aşadar, căci oaspeții au şi ajuns!"

8. Şi atunci fiecare s-a dus la treaba sa, în timp ce Lazăr şi hangiul s-au dus să-i întâmpine pe oaspeţi, care soseau în număr mare.

9. Unul dintre străini l-a întrebat însă pe Lazăr cum de a putut el să ştie cu exactitate numărul celor care vor veni, pregătind astfel corturile, băncile, mesele, mâncarea şi băutura. El considera că este ieşit din comun ca un hangiu să poată să prevadă aşa ceva cu atâta exactitate, căci aceasta nu se petrecea niciodată în alte hanuri: de cele mai multe ori hangiii pregăteau ori prea mult, ori prea puţin faţă de câţi clienţi le soseau.

10. Puţin surprins de această întrebare, Lazăr s-a mulţumit pentru început să-l invite pe distinsul oaspete să ia loc la masă în cel mai apropiat cort şi să mănânce şi să bea după pofta inimii, făgăduindu-i că mai apoi va primi şi răspunsul la întrebarea sa, dacă ţine neapărat.

11. Oaspetele a consimţit, şi, instalându-se în cortul său, a mâncat şi a băut pe săturate, lăudând necontenit calitatea bucatelor şi a băuturii.

12. Un alt oaspete din acelaşi cort a spus: „Cu adevărat, numai nişte zei puteau găti astfel de bucate, cu un gust atât de minunat! Şi vinul este de asemenea un adevărat nectar demn de nişte zei!”

13. Toţi acei negustori greci au făcut tot felul de remarci de genul acesta. Unul chiar s-a oferit să plătească bani grei pentru a afla secretul preparării unor asemenea bucate.

14. Lazăr, desigur, auzea şi el toate aceste comentarii şi, neştiind ce să facă, l-a întrebat pe înger ce ar trebui să răspundă.

15. Rafael i-a spus: „Nu-ţi face griji: o să vorbesc eu cu aceşti oameni, căci pe tine te-ar putea încurca cu întrebările lor şi le-ai putea spune fie prea multe, fie prea puţine, ceea ce nu ar fi indicat! Aşa că, precum spuneam, nu te preocupa de toate acestea, ci lasă-le în seama mea!”

16. Răspunsul acesta l-a mulţumit pe Lazăr pe deplin, aşa că i-a lăsat pe oaspeţi să-şi facă remarcile în voie.

17. Între timp a venit şi momentul când, săturându-se, oaspeţii şi-au plătit consumaţia şi au început s-o pornească înapoi spre oraş, unde îşi petreceau nopţile, în dughenele lor.

18. Dar negustorii din primul cort, care îl puseseră încă de la început în încurcătură pe Lazăr al nostru, au început din nou să-l asalteze cu curiozitatea lor.

19. De data aceasta, Lazăr i-a îndrumat pe toţi spre Rafael, spunându-le: „Din întrebările voastre reiese destul de clar că v-aţi simţit serviţi aici mai bine decât oriunde. Dar sigur că fiecare hangiu cinstit îşi are propriile sale secrete, pe care nu le divulgă nimănui cu niciun preţ. Însă tânărul acesta minunat vă va putea explica foarte bine tot ceea ce v-ar putea fi necesar să ştiţi, aşa că adresaţi-vă lui, şi el vă va da răspunsurile cuvenite!”

Capitolul 41

Rafael şi grecii

1. La vorbele acestea ale lui Lazăr, grecul s-a întors către tânăr (Rafael) şi i-a spus: „Dragă prietene, hangiul ne-a trimis cu întrebările noastre la tine, ca să ne dai un răspuns! Despre ce este vorba ai auzit deja, aşa că poţi să începi să vorbeşti fără întârziere!”

2. Îngerul a spus: „Ei bine, dragii mei, toate acestea nu pot fi explicate atât de simplu cum vă imaginaţi voi! Căci stă scris în cărţile noastre, care de altfel nici vouă nu vă mai sunt chiar străine: «Ţara Canaan le-a fost dată copiilor lui Iehova, şi zeii vor trăi în ea.» Aşa că voi vă aflaţi acum în ţara zeilor şi aveţi de-a face cu nişte zei, şi nu cu nişte simpli muritori, asemenea vouă. Iar atunci când doriţi să obţineţi ceva de la zei, mai întâi trebuie să-i rugaţi cu multă smerenie, căci altminteri zeii îşi ferecă gurile şi nu vă mai dau niciun sfat. M-aţi înţeles?”

3. La acestea grecul a răspuns, făcând nişte ochi mari: „Stai, stai, dragă tinere evreu, căci mi se pare că nu este chiar aşa cu calitatea voastră de zei; căci dacă voi aţi fi zei cu adevărat, nu aţi mai fi subjugaţi de romani! Dar sigur că nu e rău ca tu, un evreu tânăr şi probabil fără prea multă experienţă, să te mândreşti cu vechile voastre scrieri mistice şi să-ţi închipui că eşti cine ştie ce zeu. Eu doar vreau să te rog să-mi dezvălui câte ceva din secretele voastre culinare. Uite, chiar te rog aceasta cât se poate de serios!”

4. Îngerul a spus: „Iar eu, de data asta, n-o să-ţi spun - ţie şi alor tăi - nici cât ţi-aş fi spus înainte; căci ai început să fii cam mojic, iar cu mojicia nu obţine nimeni nimic de la noi, zeii! Pentru că voi, oamenii, trebuie să vă luaţi după noi, şi nu invers, căci noi putem trăi foarte bine şi putem dăinui veşnic şi fără voi, ceea ce nu este valabil şi în cazul vostru, înţelegeţi voi aceasta?”

5. Iar grecul a spus: „O, desigur, preabine, şi am mai observat că tu, pentru vârsta ta fragedă, eşti un tip extrem de neobişnuit! Dar pentru că te făleşti atât de mult cu divinitatea ta, dovedeşte-ne-o, şi atunci vom şti cu precizie cum să ne purtăm cu tine! Căci noi nu vom considera nicicând a fi zeu pe cineva care are aspect de om, doar pe bază de vorbe, ci numai pe baza vreunei fapte, care, potrivit părerii tuturor iniţiaţilor în diferitele ştiinţe şi arte, ar putea fi atribuită doar unui zeu. Ai înţeles bine, tu, care vrei să fii onorat ca un zeu?”

6. Rafael a răspuns: „Desigur, dar cu vorbăria asta grecească a voastră cu iz de înţelepciune nu veţi obţine nimic de la mine. Căci eu am în mine o putere divină şi de aceea nu mă tem de niciun om de pe acest pământ şi nici chiar de toţi oamenii la un loc. Cel care vrea să obţină ceva de la mine trebuie să-mi ceară mai întâi acel ceva cu inima curată şi plină de smerenie. Dar cu tertipurile voastre pretins înţelepte nu veţi obţine niciodată nimic de la mine. Aţi înţeles?”

7. Atunci grecul a spus: „Ah, eşti un tânăr extrem de încăpăţânat, şi noi vedem bine că, în cazul în care deţii cu adevărat vreun secret, nicio raţiune omenească nu ar putea obţine nimic de la tine! Tu ai exersat arta de a trece în ochii oamenilor drept un zeu; ei bine, ţine-o tot aşa! Căci de vei continua astfel, o să ajungi odată şi-odată un om foarte mare şi vestit. Totuşi, dacă ai fi cu adevărat înzestrat cu oarece puteri divine, atunci tu, care pari a fi evreu, n-ai putea să fii prietenul romanilor. În cazul acesta, n-ar fi nicio problemă pentru tine să-i goneşti pe toţi, peste noapte, din această ţară a zeilor. Cum se face deci că vă supuneţi legilor lor atât de aspre?”

8. Îngerul a răspuns: „Legile romanilor sunt ele aspre, dar sunt drepte, şi chiar îi protejează pe evreii mai buni de cei răi, care, deşi îşi zic evrei, în sufletul lor nu mai sunt de mult evrei, şi cu atât mai puţin copiii lui Dumnezeu. Aşa că, departe de a ne fi duşmani, romanii ne sunt prieteni şi menţin bunele moravuri în mijlocul depravării din ţara aceasta şi din multe altele, astfel că noi preferăm să-i protejăm pe ei, mai degrabă decât pe cei care ar vrea să-i alunge din această ţară. Dar pentru a vă arăta că, dacă ar fi necesar, i-am putea alunga şi pe romanii cei puternici afară din ţara aceasta, aşa cum vântul spulberă pleava, am să vă fac o mică demonstraţie, deci fiţi cu toţii atenţi!”

9. Şi grecul a spus: „Şi ce vrei oare să ne arăţi tu, dragă băiete, sau vrei să ne păcăleşti cu vreo vrăjitorie de-a ta?”

10. Rafael a spus: „Lăsaţi acum comentariile şi nu judecaţi decât la sfârşit!”

11. Grecul a spus: „Preabine, te vom judeca atunci după fapte!”

12. Rafael: „Foarte bine! Aşa să faceţi! Aşa cum v-am spus foarte clar, judecaţi cu raţiunea voastră grecească preaînţeleaptă şi spuneţi-mi apoi ce părere are ea!”

13. Iar grecul a spus: „Bine, dă-ne aşadar această mică probă, şi vom vedea despre ce este vorba! Căci la noi, în Atena, am cunoscut tot felul de înţelepţi, astfel că noi, grecii, ştim să deosebim foarte bine o vrăjitorie de o minune cu adevărat zeiască. Arată-ne acum proba ta de atotputernicie divină!”

14. Îngerul le-a spus: „Fiţi însă foarte atenţi, ca să nu vi se taie cumva respiraţia!”

Capitolul 42

O minune a lui Rafael

1. Atunci Rafael a ridicat de jos o piatră de vreo zece livre şi a spus: „Cred că piatra aceasta este suficient de mare şi de grea ca să vă pot face cu ea o demonstraţie cât se poate de clară!”

2. Grecul a spus: „Fără îndoială, dar ce vrei să faci cu ea?”

3. Rafael: „Ca să nu mă consideraţi cumva vreun amărât de magician, ia te rog tu însuţi piatra aceasta în mână şi dă-o şi tovarăşilor tăi, pentru ca şi ei să se convingă că este o piatră adevărată, extrem de dură, cum nu întâlneşti decât în regiunea aceasta! Luaţi deci piatra în mâini şi uitaţi-vă bine la ea!”

4. Atunci grecul a luat piatra şi a cercetat-o, iar tovarăşii săi au procedat şi ei la fel.

5. Şi, după ce s-au convins cu toţii că piatra era una cât se poate de adevărată, i-au dat-o înapoi îngerului, iar grecul a spus: „Este o piatră adevărată, în privinţa aceasta nu avem niciunul dintre noi nicio îndoială. Dar ce vrei să faci cu ea?”

6. Rafael a spus: „Luaţi din nou piatra aceasta şi mai culegeţi de pe jos încă alte câteva la fel, şi atunci veţi cunoaşte forţa noastră divină! Dar nu trebuie să vă fie deloc teamă, căci nu vi se va clinti niciun fir de păr de pe cap!”

7. Şi atunci ei şi-au ales o mulţime de asemenea pietre de pe jos, ţinându-le în mâini, de parcă ar fi fost gata să-l lapideze pe tânăr.

8. Atunci îngerul le-a spus: „Vedeţi bine că nu ating nici măcar cu un deget niciuna din aceste pietre, însă de îndată ce voi rosti cu forţa voinţei mele: «întoarceţi-vă acum în elementul vostru eteric primordial!», nu va mai rămâne în mâinile voastre nicio fărâmă din pietrele acestea!”

9. Iar grecul a spus: „Tinere prieten, fără îndoială că te joci cu cuvintele! Vreo fărâmă din pietrele acestea nu va rămâne cu siguranţă în mâinile noastre, în schimb vor rămâne pietrele întregi, iar ele se vor întoarce în elementul lor originar când le vom lăsa să cadă la pământ; şi vor trece şi prin eter, căci noi le ţinem deja în aer în mâinile noastre. Am dreptate sau nu? Şi încă ceva, tinere zeu evreu, ne dai voie să aruncăm cu pietrele acestea în tine, după ce le vei fi făcut să dispară prin voia ta, aşa cum pretinzi?”

10. Şi îngerul a spus: „Oh, desigur, aruncaţi-le în mine! Aveţi doar grijă să nu vă scape din mâini, că nu veţi mai avea cu ce arunca! Acum eu vreau ca pietrele acestea să dispară! Şi acum, aruncaţi cu pietrele în mine, dacă le mai aveţi!”

11. În acel moment, cei vreo treizeci de greci s-au privit stupefiaţi unul pe altul, iar primul a spus: „Ah, tinere drăgălaş, ştii într-adevăr mai multe decât putem înţelege noi - care totuşi suntem nişte greci cu multă experienţă! Pentru aşa ceva este într-adevăr nevoie de o forţă interioară agathodemonică[4]; căci aici nu poate fi nicidecum vorba de fenomene obişnuite, într-o clipită aproape imperceptibilă, toate pietrele au dispărut. Cum ai reuşit?”

12. Atunci îngerul a spus: „Voi sunteţi încă departe de a putea înţelege cum. Însă v-am spus dinainte că aici voi aveţi de-a face cu nişte adevăraţi evrei nepervertiţi, prin urmare, cu nişte copii ai lui Dumnezeu, iar aceştia au în ei puteri divine care îi fac să fie stăpânii întregului mediu natural, şi ei sunt nemuritori. De aceea ţi-am spus că nişte zei ca noi nu se tem de niciun duşman şi sunt stăpânii întregii lumi. Iar cel care doreşte ceva de la noi trebuie să ne roage cum se cuvine, căci altfel nu se va alege cu nimic! Începi acum să înţelegi mai bine?”

13. Iar grecul a spus: „Dar cum aţi ajuns voi să fiţi nişte adevăraţi zei? Căci, totuşi, voi sunteţi oameni ca şi noi!”

[4] În limba greacă, *agathodemon* înseamnă „spirit bun, spirit protector binefăcător”.

14. Rafael i-a răspuns: „Pentru că ne-am dedicat mai presus de orice doar cunoaşterii pure şi curate a Unicului Dumnezeu Adevărat şi nu râvnim la comorile deşarte şi lipsite de viaţă ale acestei lumi! Şi astfel am şi primit de la Unicul Dumnezeu Adevărat nu comorile lipsite de viaţă ale acestei lumi materiale, în care totul, asemenea ei, este efemer, ci comorile adevărate ale Spiritului şi puterea Sa vie, pe care nu le vom pierde niciodată, ci ele vor spori etern în noi.

15. Însă pentru a primi aceste comori vii ale Spiritului, trebuie ca mai întâi să fi primit mijloacele necesare de la Unicul Dumnezeu Adevărat, ceea ce la noi, evreii, s-a petrecut deja prin intermediul primilor patriarhi, iar apoi, în principal, prin marele profet Moise şi, după el, prin intermediul multor altor profeţi şi învăţători. Astfel, evreii care şi-au însuşit pe deplin mijloacele indicate şi care au urmat calea arătată au devenit demni de calitatea de copil al lui Dumnezeu şi, prin ea, au dobândit forţa interioară a Spiritului. Dar cum vouă nu vi s-a petrecut niciodată aşa ceva, nu ştiţi nimic despre Unicul Dumnezeu Adevărat, nici despre copiii lui Dumnezeu de pe acest pământ, şi cu atât mai puţin despre ceea ce sunt ei în stare să facă. Acum aţi înţeles?”

16. Şi grecul a spus: „Da, da, se poate. Dar dacă acest Unic Dumnezeu Adevărat v-a dat vouă astfel de mijloace şi v-a arătat asemenea căi - de ce n-a făcut el aceasta şi cu noi, căci doar suntem şi noi tot oameni, la fel ca şi voi, evreii? Noi, grecii, suntem înzestraţi cu inteligenţă şi raţiune, şi chiar am fost apreciaţi, în toate timpurile, ca unul dintre popoarele cele mai spirituale şi mai civilizate de pe pământ. Prin urmare, nu este vina noastră dacă forţa noastră spirituală este mai mică decât a voastră! Dacă acest Unic Dumnezeu Adevărat a putut să vi se reveleze astfel vouă, evreilor, atunci de ce nu ni s-a revelat şi nouă, grecilor?”

17. Rafael a spus: „Prietene, nu este nici pe departe aşa cum îţi imaginezi tu, ci dimpotrivă! Şi unii greci, la fel ca şi unii romani sau unii vechi egipteni, s-au aflat odinioară în acelaşi punct - în care astăzi se mai află un foarte mic număr de evrei. Dar ei l-au părăsit pe Unicul Dumnezeu Adevărat, la fel ca şi o mare parte dintre evrei, care şi-au întors de bunăvoie faţa de la El; iar pe cei care L-au părăsit pe Unicul Dumnezeu Adevărat i-a părăsit apoi şi El, lăsându-i în beţia lor lumească plină de vanitate.

18. Dar dacă la un moment dat ei vor voi în inimile lor să se reîntoarcă la El, El îi va primi şi le va arăta din nou vechile căi, prin intermediul cărora să poată deveni iarăşi evrei adevăraţi şi copii ai lui Dumnezeu, însă, la timpul potrivit, vor fi trimişi din nou la voi şi la toate popoarele de pe pământ soli şi învăţători, care vă vor arăta vechile căi. Fericiţi vor fi cei care le vor urma!”

19. Grecul a spus: „Dar de ce nu se petrec toate acestea chiar acum?”

20. Atunci îngerul a spus: „Pentru că acum voi sunteţi stăpâniţi într-o măsură încă mult prea mare de cele pământeşti! Când, cu timpul, veţi renunţa tot mai mult şi mai mult la acestea şi veţi fi pregătiţi pentru cele pur spirituale, atunci ceea ce v-am spus va ajunge şi la voi. Dar aţi aflat deja destule deocamdată. Poate vom continua mâine discuţia despre toate acestea!”

21. Grecul: „Ah, eu şi oamenii aceştia intenţionam să plecăm mâine de aici, întrucât deja am vândut, şi încă foarte bine, toate mărfurile aduse. Dar de dragul tău o să-mi petrec şi ziua de mâine până spre după-amiază aici, şi te rog să îmi mai oferi câteva comori spirituale, pe care să le duc cu mine în Grecia. Şi poate voi afla mâine de la tine câte ceva şi despre pregătirea bucatelor voastre cu adevărat dumnezeieşti!”

22. Şi îngerul a spus: „Bine, bine, mai vedem noi! Cred că tu deocamdată ai să înţelegi metoda noastră de preparare a bucatelor tot atât de puţin pe cât de puţin ai înţeles felul în care eu mai înainte am făcut să dispară pietrele. Dar aceasta nu prea contează; căci mai sunt destule pe care poţi să le înveţi aici şi care îţi vor folosi mai mult decât să ştii cum ne preparăm noi bucatele. Dacă vrei, poţi reveni mâine; dar numai pentru modul de preparare a bucatelor nu e cazul să te osteneşti, pentru că ţi-am spus deja ce presupune aceasta.”

23. Iar grecul a spus: „Atunci nu voi mai risipi niciun cuvânt despre prepararea bucatelor, dacă pot afla aspecte mult mai folositoare pentru noi toți. Așa că ne vom duce acum și noi, și vom reveni mâine spre prânz, căci toți ceilalți oaspeți au luat-o deja în jos. Dacă mai întârziem, se va face și mai întuneric, iar dealul este destul de abrupt.”

24. Îngerul i-a spus: „Dealul o să fie suficient de luminat încât să ajungeți jos cu ușurință și fără niciun pericol, așa că, duceți-vă acum în numele Unicului și Adevăratului Dumnezeu!”

25. La aceste cuvinte ale îngerului, grecii au luat-o la picior și au ajuns foarte lesne și repede la dughenele lor, în care își petreceau de regulă noaptea. Dar nu au putut dormi deloc, căci s-au tot gândit la dispariția pietrelor și, cu toate că au făcut tot felul de presupuneri, niciunul din ei nu a găsit o explicație pentru aceasta. Fenomenul îi zguduise pe toți atât de mult, încât nu-și mai găseau liniștea în sufletele lor, și abia așteptau să vină ziua, și cu ea, explicațiile dorite.

26. Dimineața și-au strâns lucrurile și s-au pregătit de drum. Dar și-au amânat cu toții plecarea pentru ziua următoare, căci s-au decis să dezlege cu orice preț acest minunat mister. Au hotărât așadar să-și dedice întreaga zi acestei cauze. Astfel că abia așteptau ora prânzului.

27. Dar să-i lăsăm acum pe cei treizeci de greci ai noștri cu gândurile și judecățile lor și să revenim, împreună cu Rafael, Lazăr și hangiul, în marea noastră sală, unde noi deja eram așezați la mese, mâncând și bând cu voie bună.

Capitolul 43

Întrebarea lui Agricola despre natura lui Rafael. Răbdarea este o binecuvântare

1. Când cei trei au intrat în sala de mese, Lazăr a vrut să înceapă să ne povestească în amănunt ceea ce se petrecuse afară cu grecul cel curios.

2. Eu însă i-am spus: „Frate, nu te mai obosi; căci, uite, noi aici știm totul cu exactitate. Cei vreo treizeci de greci sunt fără îndoială o bună semănătură pentru cauza noastră; dar mai întâi trebuie aduși pe calea cea dreaptă. Pietrele cele dure ale îndoielilor păgâne trebuie mai întâi să fie spulberate, așa cum a spulberat Rafael al Meu pietrele din mâinile lor; și atunci, totul va fi cu putință, iar ei vor deveni în țara lor niște înaintași foarte utili pentru ucenicii Mei cei adevărați. Dar acum, luați loc la mese, și mâncați și beți și voi!

3. De îndată ce vă veți fi refăcut puterile, ne vom duce pe-afară și până spre miezul nopții veți mai avea parte de încă o dovadă a gloriei lui Dumnezeu; căci, cu excepția a foarte puțini dintre voi, sunteți de-acum destul de maturi pentru a putea suporta revelații divine superioare, iar noi nu vom mai întâlni curând o noapte atât de favorabilă ca aceasta.”

4. La vorbele acestea ale Mele, toți s-au grăbit să-și termine cina; căci, după ceea ce le spusesem Eu, erau deja extrem de curioși să vadă ce se va mai petrece.

5. Atunci Agricola s-a apropiat de Mine și M-a întrebat: „Doamne Dumnezeule, spune-mi acum totuși și mie cine este de fapt tânărul acesta minunat? Eu Te-am mai întrebat o dată aceasta, iar Tu mi-ai răspuns că îmi voi da seama singur. Dar iată că până acum nu mi-am putut da seama ce-ar trebui să cred despre el. El mănâncă și bea asemenea nouă, și chiar într-o cantitate mult mai mare, iar în asemenea momente pare a fi pe deplin uman. Cu totul altfel arată însă atunci când vorbește sau acționează; căci atunci el nu mai știe de glumă, și săvârșește minuni care pur și simplu îi uluiesc pe oamenii ceva mai slabi de înger, ba chiar și pe cei care aparțin într-o măsură mai mare sau mai mică, așa ca mine, tagmei preoțești - cel puțin acelei părți mai bune a preoțimii noastre romane.

6. Căci în sfera mea de activitate, potrivit înaltei funcții de stat pe care o dețin, intră și supravegherea preoțimii din întregul Imperiu Roman, și din motivul acesta m-am inițiat cu minuțiozitate în toate religiile care se practică pe teritoriul Imperiului, ceea ce și explică faptul

că am cunoştinţe atât de complete în ceea ce priveşte învăţătura iudaică. Şi, fiind un om care vrea să dezlege toate secretele, am învăţat multe pe pământul acesta, şi am şi întâlnit oameni de toate vârstele, înzestraţi cu talente şi abilităţi atât de deosebite, încât - deşi am pretenţia că posed o putere de înţelegere destul de mare - chiar şi pe mine m-au lăsat stupefiat pentru multe zile.

7. Dar toate acestea n-au reprezentat nimic în comparaţie cu acest tânăr, care are totuşi o înfăţişare exterioară aproape feciorelnică, însuşire care, după opinia noastră, a romanilor, rareori poate fi semnul unei spiritualităţi deosebite. La noi, cei care arată precum Adonis sau Venus au fost întotdeauna consideraţi, cu foarte puţine excepţii, fiinţele cele mai stupide. Iar tânărul acesta este de departe cea mai frumoasă creatură care mi-a apărut vreodată în faţa ochilor. Dacă ar purta veşminte femeieşti, ar fi cu siguranţă cea mai frumoasă fecioară de pe întregul pământ. Şi totuşi, această fiinţă posedă un spirit de o asemenea grandoare divină, încât absolut totul îi este cu putinţă întocmai ca şi Ţie, o Doamne. Doamne, Tu vezi că nu-mi mai pot înfrâna curiozitatea în legătură eu tânărul acesta atât de neobişnuit; nu vrei să îmi spui totuşi cine este el?”

8. Atunci Eu i-am spus: „Prietene, dacă şi Eu aş fi supus vreunei slăbiciuni umane de-a voastre, ţi-aş spune imediat ce este cu acest tânăr; dar cum Eu nu sunt nicidecum marcat de slăbiciuni omeneşti şi pot aprecia prin intermediul Spiritului Meu încă de la începutul începutului ce este benefic fiecărui om în vederea dezvoltării sufletului său, Eu nu rostesc nicicând un cuvânt pe care să nu pot să-l onorez apoi peste câteva zile. Astfel că rămâne cum am spus, căci este foarte posibil ca tu să îl recunoşti până la urmă foarte bine, prin propriile tale puteri, pe tânărul acesta.

9. Ai auzit doar că Răbdarea este şi ea unul dintre Atributele primordiale ale lui Dumnezeu în om şi că, asemenea celorlalte şase Atribute, şi ea trebuie consolidată şi dezvoltată, dacă omul doreşte să dobândească adevărata desăvârşire interioară. Şi astfel vreau Eu să fie şi în cazul tău, pentru ca răbdarea să-ţi tempereze întrucâtva zelul, care uneori este prea puternic. Şi, uite, din motivul acesta foarte bine întemeiat, nici nu-ţi voi dezvălui ceea ce doreşti cu atâta ardoare să afli; căci răbdarea înseamnă pentru om ceea ce reprezintă pentru pământ picăturile unei ploi liniştite. Ea temperează dorinţele arzătoare din inima omului, astfel încât acestea să nu degenereze în patimi sălbatice, intempestive, atotdistrugătoare. Dacă înţelegi ceea ce-ţi spun, înarmează-te cu răbdare, şi până la urmă vei primi tot ceea ce sufletul tău nobil şi atât de însetat îşi doreşte.”

10. Romanul a spus: „Da, Domnul, Învăţătorul şi Dumnezeul meu, pe Tine nu te poate contrazice nici cel mai înţelept om de pe acest pământ, căci Tu eşti însăşi iubirea cea veşnică, înţelepciunea şi adevărul, şi astfel ai dreptate şi în cazul acesta; căci un Dumnezeu care ar accepta vreo tocmeală, asemenea unui neguţător de fructe grec, n-ar fi Dumnezeu, ci doar un om plin de slăbiciuni şi de oscilaţii - şi cine s-ar mai încrede în promisiunile unui Dumnezeu slab?!”

11. Eu am spus: „Uite, tu din nou ai rostit vorbe pe deplin înţelepte! Ţine-o tot aşa şi exersează-ţi răbdarea cea adevărată, şi astfel vei ajunge mult mai curând la lumina vieţii interioare! Voi, romanii, chiar aveţi un proverb foarte bun, care spune că e bine să te grăbeşti încet, şi aceasta înseamnă «să-ţi exersezi răbdarea». Dar acum, haideţi cu toţii afară şi veţi mai afla încă multe!”

Capitolul 44

Apariţia în noapte a celor zece coloane luminoase de nori

1. De cum am rostit cuvintele acestea, s-au ridicat cu toţii şi am ieşit împreună afară. Şi, aflându-ne în aer liber, toţi au admirat corturile cele frumoase, atât de bine amenajate, şi s-

au mirat foarte tare de rapiditatea cu care ele au fost instalate, întrucât de dimineață ei nu văzuseră nimic din toate acestea. Dar Eu am pus capăt destul de repede acestei mirări a lor, atrăgându-le tuturor atenția asupra unui alt fenomen. Şi ce era fenomenul acela asupra căruia i-am făcut atenți?

2. Ei bine, dinspre răsărit tocmai se înălța pe cer o coloană de nori incandescentă, care urca tot mai sus şi mai sus, încât toți cei care o priveau aveau impresia că va ajunge de îndată până la stele. Coloana devenea din ce în ce mai luminoasă, până când a atins strălucirea lunii, şi tot ținutul a fost luminat aproape ca ziua. Şi atunci toți M-au întrebat ce era acest fenomen şi ce semnificație avea el.

3. Iar Eu am spus: „Răbdare, dragii Mei prieteni, căci mai urmează şi altele! După ce veți fi văzut totul, vom avea timp să lămurim de unde provine fenomenul şi ce semnificație are el. De aceea, fiți foarte atenți la toate cele care se vor mai petrece; căci este scris în *Profeți* că în timpul acesta se vor arăta semne nu numai pe pământ, ci şi pe cer. Şi cum aceste semne tocmai se produc, aveți ocazia să vedeți cu ochii voştri cum se împlinesc cuvintele vechilor profeți. Dar acum, fiți atenți la ce urmează!”

4. Şi atunci toți au privit din nou spre răsărit, şi iată, o a doua coloană, asemenea celei dintâi, s-a înălțat pe cer şi a atins şi ea strălucirea lunii, iar în împrejurimi s-a făcut şi mai multă lumină! Şi n-au trecut decât câteva clipe, că s-a înălțat o a treia coloană şi a iluminat ținutul şi mai tare. Dar fenomenul acesta nu l-au văzut doar cei aflați cu noi pe munte, ci multă lume din Ierusalim şi din întreaga Iudee, iar pe străzile oraşului s-a iscat o mare hărmălaie, care se auzea foarte bine până sus pe munte.

5. Atunci Lazăr Mi-a spus: „Doamne, dacă fenomenul acesta mai durează mult, în curând muntele se va umple de oameni! Prin urmare, cred că ar fi cazul să închid poarta de jos.”

6. Eu am spus: „Frate, atâta vreme cât Eu sunt lângă tine, nu te preocupa de nimic; căci nici măcar o muscă nu poate pătrunde în grădina aceasta fără Voia Mea, darămite picior de om! Dar acum fiți atenți, căci se vor mai înălța pe cer încă şapte astfel de coloane!”

7. Şi de-abia am rostit vorbele acestea, că a şi început să se înalțe cea de-a patra, apoi de îndată a cincea, a şasea, a şaptea, a opta, a noua şi, în final, a zecea coloană, la distanțe egale unele de altele, iar aceste zece coloane, a căror lumină o egala pe cea a lunii pline şi se tot intensifica, au iluminat până la urmă atât de puternic întregul ținut, încât lumina lor putea fi văzută până la malurile Mării Mediterane şi până în Asia Mică, şi chiar şi mai departe, spre răsărit, până în ținuturile îndepărtate ale Eufratului.

8. În acest timp, Ierusalimul era deja în fierbere. Păgânii vedeau în acest fenomen un *malum omen* ('semn rău'), evreii vorbeau despre Judecata de Apoi. Unii care se pretindeau «cititori de semne» preziceau zece ani rodnici, iar alții, zece ani de arşiță, deci sterpi.

9. Un altul, un bătrân rabin, alerga pe străzi, strigând în gura mare: „Aceasta semnifică sosirea lui Mesia! Cele zece coloane reprezintă simbolul puterii Sale, şi cum ele s-au ridicat dinspre răsărit, aceasta arată că Mesia va veni din acea parte a Ierusalimului!”

10. Dar nimeni nu-i acorda încredere rabinului acestuia, şi mulți dintre cei care îl auzeau râdeau de el, iar mirenii îi strigau: „Pleacă de aici şi termină cu aiurelile tale învechite despre Mesia; căci de multă vreme tu îl vezi pe Mesia venind în fiecare nor de pe cer care este mai luminat de lumina lunii! Acum câteva zile a avut loc o eclipsă de lună, care a produs multă derută, iar tu şi atunci ne-ai anunțat sosirea lui Mesia, deşi esenienii, care sunt oameni deştepți şi care îşi practică vrăjitoriile chiar în această zonă, calculaseră cu mare exactitate această eclipsă de lună încă de acum un an, iar tu ai şi văzut în ea un Mesia în carne şi oase! Dar Mesia al tău va trebui să mai aştepte puțin! Aceste zece coloane foarte frumoase nu sunt nimic altceva decât rodul vrăjitoriei esenienilor! Du-te la ei, şi o să ți-l scoată ei pe Mesia din cap!”

11. Dar această radicală explicație naturală şi lumească nu l-a impresionat deloc pe rabin, care a continuat să strige în gura mare: „Spuneți voi ce vreți, căci se va vedea curând dacă n-am avut dreptate! Dumnezeu nu se ia după palavrele unor oameni de lume ca voi, ci după

cuvintele propriilor Sale profeții, pe care El le-a făcut cunoscute oamenilor prin glasul profeților Săi. Ah, tineri răi şi nelegiuiți, vedeți să nu vină vreun diavol să vă ia pe toți laolaltă! O, nu vă bateți joc de un bătrân rabin!"

12. În acest timp, pe munte, Eu le-am povestit alor Mei ce impresii şi păreri iscase fenomenul în oraş, şi toți s-au amuzat foarte tare.

13. Lazăr şi ucenicii Mei erau de părere că, în fond, rabinul avea dreptate şi că era foarte urât din partea tinerilor acelora fanfaroni din Ierusalim să-şi bată astfel joc de bătrân.

14. Eu am spus: „Pe de o parte aveți dreptate; dar este adevărat şi faptul că rabinul este o vulpe bătrână a Templului, care se foloseşte de asemenea ocazii, când anunță de zor sosirea lui Mesia, pentru a dobândi ceva ofrande. Dar după aceea este foarte mulțumit că profeția sa făcută pe străzi nu se îndeplineşte; căci în țara aceasta în care abundă minunile naturale, poate oricând să apară un nou fenomen, de care el să profite cu aceeaşi viclenie. Dar tinerii din Ierusalim, e drept că extrem de destrăbălați, îl ştiu de-acum foarte bine pe acest profet de stradă, şi atunci când el devine prea gălăgios, i se pun în cale şi îşi bat joc de el. Astfel că profetul acesta nu este cu nimic mai bun decât cei care-l batjocoresc, şi Eu vă spun vouă că tinerii aceia năbădăioşi Mi se vor alătura Mie mult mai repede decât bătrânul rabin, care prin profețiile sale nu urmăreşte decât să-şi umple sacul şi care de fapt nu crede în nimic. Dar să lăsăm acum toate acestea; căci cele ce vor urma vor mai stârni încă multă agitație! Nu auziți trâmbițele răsunând din vârful Templului?"

15. Şi toți au spus: „Ba da, le auzim foarte bine!"

16. Eu am spus: „Aceasta înseamnă că templierii sunt deja în alertă şi nu ştiu nici ei ce să înțeleagă din această apariție. De aceea îi adună prin sunete de trâmbiță pe toți fariseii şi cărturarii care locuiesc în afara Templului, pentru a se consulta în mare grabă şi cu ei despre ce ar trebui făcut şi cum ar trebui explicat poporului fenomenul, fireşte, în schimbul unor ofrande considerabile. Dar să-i lăsăm să se sfătuiască un pic, iar când vor fi găsit o explicație destul de bună pe care o vor oferi poporului adunat deja în jurul Templului, Eu voi modifica în mod radical fenomenul, astfel încât templierii să trebuiască să țină din nou sfat şi să-i spună poporului o altă minciună. Iar semnificația acestui fenomen Eu am să v-o explic vouă pe scurt, dar în tot adevărul, abia la sfârşit. Acum uitați-vă jos cum mulțimea cea oarbă şi ignorantă se adună din toate părțile spre Templu! Însă peste un sfert de ceas fenomenul va lua o cu totul altă întorsătură; şi atunci agitația va ajunge la apogeu! Dar haideți să ne odihnim acum, în sfertul acesta de ceas!"

Capitolul 45

Modificarea fenomenului ceresc şi încurcătura templierilor

l. Şi atunci romanul, care se ținea aproape de Mine, a spus: „Este incredibil de câtă orbire dau dovadă aceşti oameni! Nebunii ăştia care aleargă în toate direcțiile sunt evreii cei luminați, poporul lui Dumnezeu, iar noi, păgânii cei orbi, ne aflăm aici, la izvorul primordial al vieții şi al luminii, la izvorul adevărului etern! Într-adevăr, cât se poate de ciudat! Noi, în aparență cei din urmă, se pare că suntem de fapt - orice s-ar zice - cei dintâi, iar ei, copiii lui Avraam, se tăvălesc ca porcii în mocirla cea mai de jos! O Doamne, aceasta este o grație de necrezut, pe care Tu ne-o acorzi nouă, nişte păgâni care nu o meritățm câtuşi de puțin! Ei bine, acum chiar că sunt mai mult decât curios să văd cum va evolua această situație atât de extraordinar de ciudată! Numai Tu, Doamne, ştii ce va ieşi până la urmă de aici!"

2. Eu am spus: „Evenimentele nu vor decurge nicidecum spre rău! Căci a venit vremea să-i punem în sfârşit în mare încurcătură, într-un chip cu totul special, pe aceşti răi diriguitori ai lumii, iar ei o să-şi piardă mult din prestigiu în fața oamenilor mai buni.

3. Dar iată că ei şi-au încheiat la timp scurta lor consfătuire, şi au decis că cele zece coloane ar reprezenta cele zece neamuri ale lui Israel, care i-au rămas credincioase Templului, iar cele două neamuri din care se trag samaritenii şi galileenii sunt renegate, şi că orice evreu care chiar şi numai va pronunța numele acestor două neamuri renegate va fi spurcat timp de un an întreg.

4. Iar poporul se bate cu pumnii în piept şi jură să nu mai pronunțe vreodată numele acestor două neamuri păcătoase.

5. Dar acum, fiți atenți, căci de îndată celor zece coloane li se vor mai adăuga două, şi apoi să vedeți fierbere! A sosit timpul, şi modificarea anunțată va avea loc."

6. Şi toți erau foarte atenți, iar la răsărit s-au văzut urcând concomitent pe cer încă două coloane, în mare splendoare; şi fiecare din aceste două coloane strălucea ea singură de zece ori mai tare decât cele zece anterioare la un loc, una fiind de-a dreapta şi cealaltă de-a stânga primelor zece coloane, iar lumina lor puternică era vizibilă până în Europa, şi cam patru sute de mile în partea opusă.

7. De data aceasta, poporul s-a dezlănțuit cu totul, iar templierii s-au îngrozit şi mai tare. De pe crenelurile Templului trâmbițele au început din nou să sune cu vehemență, spre a trezi alți sfetnici, deşi toți preoții din Ierusalim se prezentaseră încă de la primul apel. Astfel că n-a mai apărut nimeni în plus, ceea ce nu i-a împiedicat pe templieri să facă totuşi un nou sfat. Însă tot acest mare-consiliu, după ce se înşelase atât de amarnic în privința primelor zece coloane, nu mai ştia ce să spună despre cele două coloane foarte luminoase nou apărute.

8. Iar mulțimea a început să urle în gura mare: „Acestea sunt cele două neamuri, despre care voi ați spus că au fost renegate! Iar dacă nu este aşa, atunci dați-ne o altă explicație, căci altfel o să vă cerem înapoi ofrandele aduse sau vă luăm Templul cu asalt!"

9. Atunci templierii au intrat în mare panică. Şi consfătuirea a durat o vreme, după care a venit în fața mulțimii unul cu o explicație atât de stupidă, încât a stârnit hohote de râs.

10. Iar un evreu zdravăn a strigat tare către farisei: „Dacă voi nu sunteți în stare să ne dați o explicație mulțumitoare atunci când suntem în suferință, nu mai avem nevoie de voi nici atunci când pe cer nu apar astfel de semne înspăimântătoare! Dacă acum nu ne puteți oferi niciun sprijin, atunci care este rostul vostru? Nu ştiți decât să cereți zeciuiala şi ofrandele, pe care apoi să le furați pentru a vă îmbuiba cu ele, şi mai ştiți să goniți cu pietre din Templu anumiți oameni plini de înțelepciune, care vă spun adevărul în față şi-i vindecă în chip miraculos pe cei bolnavi! Iar acum, când se pare că judecata lui Dumnezeu vine cu lumina aceasta înfricoşătoare asupra noastră, voi stați muți ca stâncile şi nu mai cutezați să rostiți niciun cuvânt! Ah, ia duceți-vă voi la aceste douăsprezece coloane înfricoşătoare, care varsă asupra lumii lumina amenințătoare a Judecății de Apoi şi care cât de curând vor distruge negreşit, cu o furtună de foc, tot ce mişcă pe acest pământ, şi aruncați în ele cu pietrele voastre blestemate şi stropiți-le cu apa voastră blestemată, şi vom vedea apoi dacă aceste trombe înfricoşătoare de foc se vor înclina în fața puterii voastre preoțeşti! O, escroci mizerabili şi înfumurați, care jecmăniți poporul! Trebuie să ne dovediți acum ori niciodată că sunteți singurii prieteni adevărați ai Domnului Dumnezeu şi singurii slujitori ai Lui, căci altminteri noi, poporul, ne vom răzbuna pentru toate nedreptățile pe care le-am îndurat din partea voastră!"

11. Atunci a ieşit în față un rabin-şef şi a spus: „Tu, cel care îi vorbeşti poporului, ai puțină răbdare! Căci chiar în acest moment marele-preot se roagă în sanctuar, în veşminte zdrențuite; de va fi necesar, ne vom alătura şi noi lui, şi până la urmă totul va fi bine. Nu trebuie să disperați atât de repede atunci când Iehova ne pune la încercare cu câte o caznă, fără îndoială, meritată de noi toți. În loc să ne jigniți şi să ne amenințați acum în fel şi chip, pe noi, preoții, mai bine rugați-vă lui Dumnezeu să se milostivească de noi! Aceasta va fi mult mai util decât ceea ce faceți voi acum; căci, la necaz, orice rugă adresată lui Dumnezeu poate fi foarte eficientă."

12. Intervenția aceasta a mai potolit puțin poporul, care a şi început să se roage, iar preoții s-au retras cât mai discret, pentru a găsi o explicație la ceea ce putea însemna acest fenomen neobişnuit. Dar, neajungând la nicio concluzie clară, a început să crească frica şi în ei. Contrastul era deci remarcabil între cei care se aflau cu Mine pe deal, pe de o parte, şi templieri şi poporul care căutase protecție la ei, pe de altă parte. Ai Mei erau cu toții extaziați de priveliştea sublimă pe care o ofereau coloanele de lumină, pe când în Templu ea provocase cel mai mare haos.

13. Dar în Templu se afla şi Nicodim, pe care îl cunoaştem deja, iar consiliul i-a cerut şi lui părerea.

14. El a spus: „Niciodată n-ați dat doi bani pe părerea mea, mi-ați reproşat în repetate rânduri că țin în secret cu Galileanul, şi cred că nici acum părerea mea nu are pentru voi o prea mare importanță. Căci dacă Iehova a vrut să trimită asupra noastră o binemeritată pedeapsă, prin care să dispărem cu totul, atunci nicio părere omenească nu mai poate face nimic, şi cu atât mai puțin funcțiile noastre neînsemnate. Iar dacă Iehova ne-a trimis cele douăsprezece trombe cumplite de foc doar ca un ultim avertisment, spre o adevărată pocăință, atunci vom afla desigur la timpul potrivit prin gura vreunui profet şi ce pocăință sau sacrificii pretinde Dumnezeu de la noi. Dar amintiți-vă cu toții următoarele: l-ați ucis pe Zaharia, care a fost în mod evident un proroc! La fel, predicatorul care boteza pe malul Iordanului a fost decapitat, prin mijlocirea voastră, în temnițele lui Irod. Şi iarăşi, a venit un mare înțelept din Galileea ca să predice cu trei zile în urmă în Templu, şi învățătura lui a fost bună şi adevărată în ochii poporului, dar şi pe el ați vrut să-l lapidați. Ei bine, dacă veți continua să procedați aşa cu oamenii însuflețiți de Spiritul lui Iehova, atunci nici Dumnezeu nu vă mai poate sfătui pentru a împiedica pieirea noastră sigură şi iremediabilă, iar eu cu atât mai puțin, deşi sunt unul dintre bătrânii Templului!”

15. Şi atunci marele-preot care prezida sfatul a întrebat: „Bine, bine, dar cine ne poate dovedi că oamenii pomeniți de tine au fost cu adevărat profeți însuflețiți de Duhul lui Dumnezeu?”

16. Nicodim a spus: „Marii-preoți ai Ierusalimului au pus aceeaşi întrebare pe vremea adevăraților profeți, şi, din păcate, drept rezultat, cei care trebuiau să fie recunoscuți ca adevărați profeți au fost în marea lor majoritate ucişi cu pietre sau sugrumați. Iar astăzi este la fel ca odinioară, ba chiar mai rău, ceea ce trebuie să mărturisesc cu mare durere. Şi fiindcă din păcate aşa este, probabil că şi răbdarea Domnului față de noi s-a sfârşit, fapt demonstrat mai mult decât limpede şi de cele douăsprezece înspăimântătoare coloane de foc, şi, în cazul acesta, nicio părere umană nu ar mai putea salva nimic. Priviți numai şi vedeți cum ele se măresc şi se lățesc fără încetare - ceea ce înseamnă că se apropie tot mai mult de noi!

17. O, ce zi teribilă în mijlocul nopții! Am ajuns abia pe la a cincea oră din noapte, şi este lumină ca în miezul zilei! De aceea, am să vă părăsesc acum şi am să mă duc acasă la ai mei, pentru a-i linişti cât voi putea.”

18. Marele-consiliu a vrut să-l țină pe Nicodim, dar el a spus: „Dacă v-aş putea fi în vreun fel de folos, aş rămâne aici; dar cum nu vă pot fi de niciun folos, la fel cum nici voi mie, am să plec, căci prefer să mor acasă decât aici, între zidurile acestea deja atât de mult profanate.”

Capitolul 46

Nicodim la Lazăr, pe Muntele Măslinilor

1. După care, Nicodim a părăsit consiliul şi, cum poporul devenise deja foarte agitat, căuta să ajungă acasă pe un drum ocolit. Dar ajungând în apropierea casei sale, a constatat că

şi în jurul acesteia se adunaseră o mulțime de oameni, care sperau să obțină de la el un sfat în această situație extremă.

2. Şi atunci şi-a zis în sinea lui: «Dacă mă duc acum acasă, oamenii mă vor asalta cu întrebări, şi, oricâtă bunăvoință aş avea, nu le-aş putea da vreo explicație cât de cât satisfăcătoare în legătură cu fenomenul acesta. Dar uite ce voi face: mă voi duce la Lazăr, pe Muntele Măslinilor, şi voi discuta cu el despre acest fenomen. Chiar dacă s-a aflat într-o oarecare discordie cu Templul, el a fost întotdeauna un om după sufletul lui Dumnezeu, şi ştie cu siguranță despre toate acestea mai multe decât mine şi decât tot Templul!» Zis şi făcut!

3. Ajuns la poarta cea mare a Muntelui Măslinilor, una din străjile instalate acolo l-a întrebat ce doreşte.

4. Iar Nicodim i-a spus: „Am ceva important de discutat cu Lazăr, aşa că lasă-mă să mă duc la el!”

5. Straja l-a întrebat care-i este numele, şi de îndată ce l-a aflat, l-a lăsat să urce pe munte; căci Nicodim era cunoscut de toți ca un om bun şi drept. Doar că straja l-a mai întrebat dacă nu i-ar putea explica ce înseamnă fenomenul acela miraculos nemaiîntâlnit.

6. Iar Nicodim i-a răspuns cu prietenie: „Ei bine, prietene, tocmai de asta vreau şi trebuie să ajung la Lazăr, sus pe munte, fiindcă ştiu că la vremea aceasta, datorită sărbătorii şi târgului, el obişnuieşte să stea aici pe munte, în hanul său cel mare; el este foarte priceput în astfel de chestiuni şi cu siguranță că-mi va putea da cea mai bună explicație. Totuşi, eu, în calitate de bătrân al Ierusalimului, pot să te asigur cel puțin că acest fenomen extraordinar vesteşte ceva de bine pentru cei buni şi ceva de rău pentru cei răi; căci acesta nu mai este un simplu joc al naturii. De aceea tu, dacă eşti bun, fii fără grijă ca şi mine; căci nouă nu ni se va petrece nimic rău!”

7. Străjerul, care începuse să se îngrijoreze, i-a mulțumit pentru vorbele acestea, iar Nicodim al nostru a urcat degrabă pe munte şi, ajuns sus, nu mică i-a fost mirarea văzând acolo un grup atât de mare de oameni, care admirau într-o stare de foarte bună dispoziție grandioasa apariție şi o contemplau cu un aer destins.

8. Eu i-am spus lui Lazăr: „Frate Lazăr, bătrânul Nicodim, mânat de spaimă, a venit aici, sus, pentru a se consulta cu tine ce ar putea însemna fenomenul acesta! Du-te să-l întâmpini, iar Eu am să-ți pun în gură cuvintele pe care trebuie să i le spui pentru început! Du-te la el, dar nu-i spune imediat că Eu Mă aflu aici!”

9. Iar Lazăr s-a bucurat foarte tare, căci îl iubea mult pe Nicodim, care era singurul său prieten. Aşa că s-a dus repede la el şi a făcut aşa cum l-am sfătuit Eu.

10. În lumina aceea neobişnuită din miez de noapte, Nicodim l-a văzut pe Lazăr încă de la o distanță de câțiva paşi şi l-a salutat, spunându-i: „Iartă-mă frate că vin atât de târziu în noapte la tine! Dar nu trebuie decât să priveşti spre răsărit, la cele douăsprezece coloane de foc, şi vei ghici foarte lesne ce m-a adus la tine. Îți spun: în întreg oraşul, precum şi în Templu, parcă e sfârşitul lumii. După ştiința mea, un asemenea fenomen nu s-a mai petrecut niciodată! În oraş, evreii şi păgânii aleargă ca bezmeticii de colo-colo. Tinerii fac glume şi pun acest fenomen pe socoteala esenienilor; pe de altă parte, un bătrân rabin scăpătat merge pe străzi strigând: «Vine Mesia!», ceea ce însă nu-i linişteşte pe oameni. Păgânii cred că este vorba despre un nou război al zeilor, iar evreii, cu mintea lor îngustă, văd în aceasta fie sosirea profetului Mesia, fie Judecata de Apoi a lui Daniel. Preoții sunt complet buimăciți şi, la întrebările mulțimii, nu găsesc niciun cuvințel care să exprime măcar o fărâmă de adevăr. La Templu, mulțimea începe să se înfurie şi să-şi bată joc de preoți într-un hal de nedescris, astfel că în marele oraş este o harababură cum n-am mai văzut!

11. Eu însumi am participat timp de vreo oră la marele-consiliu, unde toți preoții m-au asaltat cu întrebări. Dar cine ar putea să dea cuiva un sfat înțelept în cazul unui asemenea fenomen nemaivăzut?! Le-am cam spus verde în față ce credeam; dar fără niciun efect.

12. Ei bine, ce aş mai fi putut face? Animalele îşi urmează, cu toată puritatea, instinctul lor, însă, îţi spun, preoţii din Templu nu mai au niciun fel de instinct pur, şi cu atât mai puţin vreun strop de raţiune sau de bun-simţ! Şi astfel, nu se mai poate face nimic cu aceşti indivizi, care cu greu sau poate chiar deloc mai pot fi numiţi oameni. Şi, în situaţia aceasta ieşită din comun, am dat fuga aici sus, la tine; căci jos, în oraş ca şi în Templu, cei ca noi nu mai au ce căuta!

13. Dar dacă ai puţin răgaz, mi-ai putea dezvălui tu câte ceva din experienţele tale de viaţă, ceea ce m-ar ajuta nespus, cu atât mai mult cu cât eu însumi sunt foarte tulburat acum. Spune-mi drept: în timpul călătoriilor tale în Persia sau în Arabia, ai mai văzut vreodată vreun fenomen asemănător? Şi dacă da, care au fost urmările sale ulterioare, sau chiar imediate?"

14. Iar Lazăr a spus: „Nu te îngrijora din cauza acestui fenomen luminos cu adevărat minunat şi glorios; căci el nu anunţă nicidecum eventuale urmări nefaste pentru oamenii buni, cel puţin pentru aceia dintre noi care am rămas fideli în sufletele noastre vechii credinţe în Dumnezeu şi am respectat după posibilităţi legile Sale! Pentru cei necredincioşi însă, el este un avertisment serios, care le aminteşte că vechiul şi eternul Iehova trăieşte încă şi are puterea să-i pedepsească pe păcătoşi cum vrea şi când vrea. Dacă priveşti fenomenul în acest mod, atunci el nu te poate înfricoşa. Uită-te la sutele de oameni care sunt aici! Ei toţi privesc în felul acesta fenomenul, şi sunt liniştiţi şi bine dispuşi, iar tu, care eşti un om drept în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor, cu siguranţă că nu ai niciun motiv să te temi de fenomenul acesta! Am dreptate sau nu?"

15. Iar Nicodim a spus: „Desigur, desigur, ai dreptate! Ai răspuns foarte bine şi mi-ai înseninat sufletul cu vorbele tale prietenoase, şi de aceea îţi sunt foarte recunoscător. Dar tot nu mi-ai spus dacă în timpul călătoriilor tale prin Persia şi Arabia ai mai văzut vreodată ceva asemănător!"

16.Şi Lazăr a răspuns: „Nu, niciodată n-am mai văzut vreun fenomen de genul acesta, nici în Persia şi nici în Arabia! Alte fenomene, şi ele destul de ciudate, de natură să-l surprindă foarte tare pe omul care le întâlneşte pentru prima oară, am mai văzut destule, atât ziua, cât şi noaptea. Dar întrucât se repetă periodic, ele nu mai produc o impresie atât de deosebită asupra localnicilor. Fenomenul acesta însă i-ar băga fără îndoială în sperieţi chiar şi pe cei mai curajoşi arabi; căci niciun om de pe acest pământ n-a mai văzut vreodată ceva asemănător, decât poate vreun proroc într-o viziune extatică, aşa cum se povesteşte despre patriarhii Kenan şi Enoh, precum şi despre Moise, Ilie şi Daniel. Dar cu ochii trupului nu cred să se mai fi văzut vreun asemenea fenomen. Totuşi, eu am impresia că acest fenomen nu va rămâne aşa, ci se va modifica în curând, şi chiar de mai multe ori."

17. Atunci Nicodim a spus: „Vorbeşti serios?!"

18. Şi Lazăr a spus: „Cât se poate de serios! Cele douăsprezece coloane de lumină, care de altfel se măresc, nu vor rămâne aşa până la urmă!"

19. Nicodim: „O, aceasta înseamnă că situaţia se va agrava şi mai mult în oraş şi prin împrejurimi! Ce vor face oare cele două surori ale tale? Or să se prăpădească de spaimă, la fel ca şi familia mea de acasă!"

20. Şi Lazăr a spus: „O, nu-ţi face astfel de griji! Căci de toate acestea s-a ocupat deja Domnul. Orice s-ar abate asupra pământului, El nu-i lasă pe ai Săi să se prăpădească. Căci Domnul veghează şi asupra unor astfel de fenomene; El le face să apară, să se transforme şi apoi să dispară, şi toate acestea spre binele şi mântuirea oamenilor de pe acest pământ. Aşa că nu-ţi fa griji pentru familia ta; căci Voia Domnului veghează asupra noastră a tuturor!"

Capitolul 47

Nicodim discută cu Lazăr despre fenomenul cel luminos

l. Nicodim a spus: „Aici ai perfectă dreptate, fratele meu! Cel ce se încrede întru totul în Dumnezeu, acela nu poate păți nimic rău, chiar dacă uneori Dumnezeu ne trimite încercări în care înțelegerea noastră cu greu poate recunoaşte o grijă deosebită din partea Lui. Chiar eu am avut parte de asemenea situații de vreo câteva ori, şi de aceea, în fața fenomenelor grandioase de pe acest pământ sunt asemenea unui copil care se teme în permanență de foc pentru că într-o zi s-a ars la un deget. Odată, un tunet m-a asurzit cu totul, după care, o vreme, am avut dureri puternice în toate membrele. Altă dată am fost luat pe sus de un vârtej, ridicat în aer cam ca la vreo două staturi de om, iar apoi trântit la pământ fără menajamente. Şi tot aşa, de vreo două ori, m-a prins furtuna pe Marea Galileii, făcându-mă să rătăcesc mai bine de cinci ore în derivă, între viață şi moarte. Iar apoi, altă dată, catârul meu - altminteri foarte blând şi bine dresat - brusc a luat-o razna şi a început să gonească cu mine în spate, până când a căzut lat de epuizare, strivindu-mi rău un picior. De vină a fost şi în cazul acesta un fulger foarte puternic, urmat de o bubuitură de tunet.

2. Şi, vezi tu, toate aceste accidente mi s-au petrecut datorită unor simple fenomene ale naturii, astfel că acum simt o oarecare teamă când întâlnesc un nou fenomen natural mai deosebit. E drept că în toate aceste accidente ale mele, eu nu mi-am pierdut viața pământească, ceea ce totuşi li s-a petrecut multor oameni nevinovați, în împrejurări asemănătoare, dar pentru aceasta nu sunt mai puțin înfricoşat de câte ori, cu voia Domnului, se produc asemenea fenomene cu care forțele noastre omeneşti nu se pot măsura defel. Un astfel de caz este şi fenomenul acesta neobişnuit cu cele douăsprezece coloane de foc şi de lumină de la răsărit, care amenință să nimicească totul pe suprafața pământului. Eu cred în Dumnezeu şi cred cu toată tăria că El ne va apăra de orice nenorocire. Dar chiar că n-aş dori să mă aflu în locul în care coloanele cele înfricoşătoare ating suprafața pământului - căci acolo trebuie că se lasă cu mare pârjol.”

3. Atunci Lazăr a spus, fiind inspirat de Mine: „Nici acolo, în zona Eufratului, nicio făptură nu va păți nimic din cauza acelor coloane, de care nu trebuie să-ți fie teamă niciun pic. Dar iată, cele zece coloane din mijloc se apropie tot mai mult şi mai mult una de alta; doar cele două de la exterior rămân încă nemişcate! Vezi, aceasta este deja o transformare! Iar acum, uite, chiar se alipesc două câte două una de alta şi se unesc în aşa fel, încât nu mai vedem decât cinci coloane centrale mari, fără ca lumina să devină prin aceasta mai intensă sau mai slabă. Vezi, din nou o modificare! Iar cele două coloane exterioare nu se mişcă încă deloc!”

4. Nicodim a spus: „Transformarea aceasta surprinzătoare chiar îmi pare dirijată de o ființă gânditoare, căci altminteri, asemenea apariții luminoase se îmbină în mod haotic şi fără o ordine anume, când unindu-se, când separându-se sau dispersându-se. Este suficient să te gândeşti de pildă la acumulările complet dezordonate de nori din timpul furtunilor, când fulgerele cad în mod haotic! Dar în spatele fenomenului de față pare să se ascundă totuşi o ființă gânditoare, cu o inteligență excepțională, şi chiar tind să cred că aceasta ar putea fi vreo nouă vrăjitorie de-a esenienilor, care au cu siguranță noi pământuri în ținuturile acelea. Căci aceşti oameni şi-au însuşit toate vrăjitoriile din lumea întreagă şi sunt şi foarte inventivi în chestiuni din acestea neobişnuite. Ia te uită! Acum cele cinci coloane încep să se unească şi ele! Se deplasează foarte rapid una spre cealaltă şi, iată, s-au şi unit! O, aceasta o să le dea de gândit templierilor şi mulțimii şi o să-i ducă la disperare, iar pe cei mai slabi de înger, chiar la nebunie!”

5. Dar Lazăr a spus: „Acum, mai puțin decât înainte; căci deja mulți dintre ei observă că fenomenul este mult prea ordonat şi dirijat, şi încep să-l pună pe seama magicienilor indieni, care nu vor întârzia să se arate.”

6. Nicodim a spus: „Dar tu, ce crezi tu despre acest fenomen într-adevăr extrem de neobişnuit? Căci chiar dacă există posibilitatea ca el să fi fost produs de magicieni, este încă şi mai posibil, dată fiind măreția sa extraordinară, ca el să fie rezultatul Voinței lui Iehova, şi el

să fi fost creat, sau măcar permis, spre a ne anunța, în special nouă, evreilor, o eventuală judecată iminentă sau poate vreun plan încă ascuns, pe care îl are Dumnezeu cu noi, oamenii. Sau poate ştii tu cine se ascunde în spatele acestui fenomen?"

7. Lazăr l-a întrebat: „Dar tu la cine te gândeşti?"

8. Iar Nicodim a spus: „La acel minunat Mântuitor din Nazaret! El a fost la serbare şi cred că de două ori şi în Templu, unde le-a spus fariseilor în față cele mai dure adevăruri, astfel că până la urmă ei au vrut să-L ucidă cu pietre. Apoi El a plecat, şi s-ar putea să nu fie prea departe de locul din care se înalță spre cer apariția luminoasă care ni se arată. Din păcate, de data aceasta n-am putut găsi ocazia de a-L vizita din nou în taină; căci doar cunoşti bine orientarea actuală a Templului. Dar - aceasta contează prea puțin, pentru că - să rămână între noi - eu cred în El şi în misiunea Sa; căci dacă nu este El Mesia, nici că va mai veni un altul în această lume. Dar toate acestea, înțelegi că nu ți le pot spune decât între patru ochi, căci ştiu preabine că şi tu împărtăşeşti părerea mea, la fel ca şi mulți alții din popor; gândurile acestea nu pot fi însă rostite cu voce tare la Ierusalim. Aşadar, prietene, acest Mântuitor ar putea avea şi El preabine legătură cu fenomenul respectiv. Iar ce va să însemne sau să anunțe acesta, cu siguranță că tot El ştie cel mai bine. Ce zici de părerea aceasta a mea?"

9. Şi Lazăr a spus: „Da, da, aici chiar s-ar putea să ai dreptate. Doar că eu nu pricep prea bine ceva în ceea ce te priveşte, şi anume: tu afirmi că Mântuitorul din Nazaret ar putea fi cu adevărat prorocitul Mesia, şi totuşi ți-e teamă să-L recunoşti deschis în fața lumii întregi drept ceea ce este El în mod incontestabil. Căci dacă El este într-adevăr Mesia, atunci, potrivit multor pasaje bine cunoscute ție din Moise, Ilie, Isaia, Ieremia şi încă mulți alți proroci şi clarvăzători, El este chiar Iehova Savaot Însuşi. Iar dacă este aşa, atunci ce reprezintă lumea întreagă în comparație cu El?! Oare n-ar putea-o El nimici dintr-o suflare dacă ea ar cădea prea mult în dizgrația Sa şi dacă răbdarea Sa ar fi prea încercată de nemernicia tot mai mare a oamenilor?! Iar dacă El este chiar stăpânul incontestabil şi atotputernic al întregii Creații, iar tu crezi aceasta – cum oare te mai poți teme de lumea cea proastă şi oarbă?! Uite, aceasta este ceea ce mă nedumereşte la tine! Faptul că prima dată te-ai dus la El doar pe timp de noapte, ar fi cumva de înțeles. Dar de atunci, El a mai fost încă de câteva ori aici, iar tu nu te-ai mai dus la El nici noaptea, şi cu atât mai puțin ziua, ceea ce nu a fost prea corect din partea ta. Doar dacă nu crezi încă în totalitate că El este adevăratul Mesia, doar aceasta ar scuza întrucâtva teama şi nepăsarea ta - dar mai poți totuşi recupera timpul pierdut! Înțelegi ce vreau să-ți spun?"

10. Şi atunci Nicodim a spus: „Frate, ai perfectă dreptate, dar cum să fac dacă, având nefericirea de a-i aparține Templului, trebuie să-mi petrec deja tot timpul încercând să-i conving pe cei de acolo să nu comită prea multe nedreptăți împotriva oamenilor? Şi pentru a face aceasta, iată, trebuie adesea să urli împreună cu lupii, căutând să-i abați totodată cu abilitate de la turma cea bună, pentru ca să nu fie sfâşiată de ei! Cu adevărat, acesta este motivul pentru care nu am avut deloc răgaz să mă ocup cum se cuvine de Mântuitorul acesta, aşa cum nici cu tine, prietenul meu cel mai bun, nu m-am putut întâlni în altă parte decât în Templu, de aproape doi ani. Căci Templul a fost extrem de tulburat din cauza profetului Ioan, iar mai nou, din cauza Mântuitorului din Nazaret, şi, în legătură cu activitatea şi cu învățăturile acestuia din urmă, se ține aproape săptămânal câte un mare-consiliu. S-au luat măsuri pentru a I se închide gura, dar fără niciun rezultat până acum, căci o parte a poporului vede deja în El un mare profet, o altă parte un viitor mare rege, iar cea mai mare parte, pe adevăratul Mesia, şi, sincer vorbind, sunt şi eu unul dintre ei.

11. Totuşi, este remarcabil faptul că El are atât de mulți adepți printre romani şi că aceştia nu-L împiedică cu nimic la răspândirea învățăturii Sale! Acest aspect eu îl consider o mare dovadă a autenticității menirii Sale mesianice. Dar tu nu ştii încotro a luat-o El când a plecat din Ierusalim? Aş profita de ocazia aceasta ca să-L caut şi să stau de vorbă cu El."

12. Lazăr a spus: „Prietene, priveşte întâi la cele trei coloane de foc şi de lumină; acum încep să se mişte şi cele două coloane exterioare, apropiindu-se de cea din mijloc. Să vedem ce se va petrece cu ele! Uite, cea dinspre partea sudică s-a unit deja cu coloana din mijloc, dar cea dinspre nord rămâne pe loc, aşa că mai vedem doar două, iar acestea luminează la fel de puternic precum luminau cele douăsprezece înainte, căci lumina lor a devenit mai strălucitoare şi mai frumoasă. Da, chiar nu-mi pot închipui cum ar putea fi mai multă lumină în plină zi! Doar bolta cerului este întunecată, şi ici şi colo se mai zăresc, spre apus, câteva stele din cele mai mari.

13. Şi uită-te acum în jos, spre oraş, cum aleargă oamenii de colo-colo! Au ajuns chiar şi pe vârfurile acoperişurilor şi se uită ca vrăjiți la fenomenul cel luminos! Dar iată că acum se deplasează şi coloana nordică spre cea din mijloc şi se uneşte cu ea! Şi acum, nu mai avem în fața ochilor decât o singură coloană!”

14. Nicodim a spus: „Da! Este ceva cu totul memorabil! Oare ce se va petrece în continuare?”

Capitolul 48

Nicodim față în față cu Domnul nostru Iisus Hristos

1. Şi abia a rostit Nicodim întrebarea aceasta, că acea singură coloană rămasă a început să se înalțe tot mai sus şi mai sus, atât de teribil de repede, încât foarte curând nu s-a mai văzut nimic din ea, iar pe pământ s-a lăsat din nou întunericul.

2. Şi Nicodim a spus: „Iată, s-a sfârşit! Ce a fost fenomenul acesta înfricoşător şi ce a însemnat el? Faptul că a fost trimis de Dumnezeu este de-acum mai mult decât limpede, căci nicio putere omenească nu l-ar fi putut atrage în sus, în înălțimile cele mai mari ale cerului. O, înțelepciune omenească, în fața unui asemenea eveniment tu eşti la fel de golaşă, de neajutorată şi de dezorientată ca un nou-născut! Prietene Lazăr, ce părere ai tu despre fenomenul acesta, care mai bine de două ceasuri a umplut sufletele tuturor oamenilor de spaimă şi de groază? Dacă el a fost permis de Dumnezeu, atunci ne aşteaptă evenimente majore, dar dacă a fost doar vreun joc al duhurilor pământului şi aerului, nu ne putem aştepta la nimic bun, noi, nişte bieți pământeni neputincioşi, căci marile manifestări ale focului sunt urmate adesea de furtuni năprasnice, de cutremure sau chiar de războaie, foamete şi ciumă. Iar acestea nu sunt deloc nişte perspective îmbucurătoare pentru noi, bieții oameni! Dar care este părerea ta despre toate acestea?”

3. Atunci Lazăr a spus: „Nu ştiu mai mult decât ştii şi tu. Dar hai să lăsăm acum asta! Ia priveşte acolo, în spatele corturilor, la mulțimea aceea de oameni! Aceia sunt acum oaspeții mei, iar în casă mai sunt cazați cam vreo două sute, care probabil că n-au văzut prea mult din fenomenul acesta, însă printre cei care se află dincolo de aceste corturi, sunt cu siguranță câțiva care vor fi înțeles acest fenomen mai bine decât tine sau decât mine.”

4. Şi Nicodim a spus: „Da, se poate, fără îndoială. Dar cum să-i găsesc pe aceştia?”

5. La un îndemn tainic al Meu, Lazăr i-a spus: „Vino cu mine, şi am să ți-L arăt pe Cel de care ai nevoie.”

6. Nicodim: „Toate bune şi frumoase, dar aş prefera să nu fiu recunoscut, ca să nu fiu apoi trădat la Templu.”

7. Şi Lazăr a spus: „O, nu-ți face griji în privința aceasta! Oamenii pe care îi vezi acum la mine sunt şi ei duşmanii acestui Templu, pentru că au găsit un Templu mult mai bun. Astfel că n-ai de ce să te temi absolut deloc de aceşti oameni. Aşadar, fii liniştit şi urmează-mă cu curaj!”

8. Şi abia atunci Nicodim s-a hotărât să vină împreună cu Lazăr la noi.

9. Dar, odată ajuns în apropierea Mea, s-a speriat de-a binelea, căci nu se aşteptase nicidecum să Mă găsească acolo.

10. Eu însă M-am apropiat de el şi i-am întins mâna, spunându-i: „De ce te sperii de Mine, de parcă aş fi vreo stafie? Doar erai hotărât să vii după Mine dacă ai fi aflat de la Lazăr încotro am plecat, şi iată că M-ai găsit chiar aici! Nu e mai bine aşa?”

11. Şi Nicodim a spus: „O Doamne, fără îndoială că e mai bine. Dar Tu eşti Sfântul lui Dumnezeu, iar eu sunt un păcătos din Templu! Iar asta mă apasă şi îmi strânge inima, şi abia dacă am curajul să vorbesc cu Tine.” .

12. Eu am spus: „Dacă îţi voi reproşa vreun păcat, n-ai decât să spui: «Doamne, iartă-mi păcatul făptuit!» Însă întrucât nu am niciun motiv să-ţi spun aşa ceva, eşti liber să vorbeşti după placul inimii. Ce părere ai deci despre acest fenomen, în legătură cu care templierii se ceartă şi acum?”

13. Nicodim a spus: „O Doamne, fenomenul a fost ceva nemaipomenit, nemaiîntâlnit de la facerea lumii încoace! Cât despre semnificaţia lui, vreau să te întreb eu pe Tine, căci Tu trebuie să ştii mai bine decât oricine. Căci, înainte să Te găsesc aici, eu am fost de părere că este foarte posibil ca Tu să Te afli în acel loc şi, în acest caz, apariţia putea proveni chiar de la Tine. Căci, după cum am aflat, cu vreun an înainte ceva asemănător s-a petrecut şi în Cezareea lui Filip, pe când Tu erai în apropiere, şi se pare că fenomenul respectiv a fost cauza incendiului din oraşul acela. M-am gândit aşadar că probabil Tu eşti din nou în apropierea Cezareii lui Filip şi că se repetă acea apariţie. Dar, din moment ce eşti împreună cu noi aici, la Ierusalim, nu mai avem într-adevăr niciun motiv să ne temem. Totuşi, ce a fost de fapt apariţia aceasta? După cum am mai spus, o Doamne, Tu cu siguranţă că ştii cel mai bine! Ai vrea să ne spui şi nouă câte ceva despre ea?”

14. Şi Eu am spus: „Apariţia s-a produs prin Voinţa Mea şi, prin urmare, a fost opera Mea. Dar vom avea mai târziu destul timp să vorbim despre ea. Deocamdată însă, păstrează-ţi calmul, căci ceea ce ai văzut nu a fost tot ceea ce ne rezervă noaptea aceasta; când vom intra înăuntru va urma şi explicaţia! Acum însă, ridicaţi-vă cu toţii ochii spre cer şi priviţi imaginea care vi se va arăta!”

Capitolul 49

Imaginea vechiului şi a noului Ierusalim

1. Şi iată, când toţi ochii au fost îndreptaţi în sus, cerul a început parcă să ia foc şi a devenit dintr-o dată sângeriu, iar pe fondul cel incandescent se zărea oraşul Ierusalim asediat de războinici romani şi sângele curgând şiroaie prin porţile oraşului. Şi nu peste mult timp întregul oraş a fost în flăcări, iar un fum gros acoperea întregul orizont. Şi în curând nu s-a mai văzut nici urmă de oraş, ci doar mormane de cenuşă fumegânde. Şi până la urmă au dispărut şi acestea, şi nu s-a mai zărit decât un deşert arid, în care se stabiliseră nişte hoarde sălbatice. Apoi a dispărut şi imaginea aceasta, şi dinspre oraş s-au auzit nişte urlete de groază. Nicodim a fost de părere că probabil izbucnise vreo răzmeriţă în oraş.

2. Eu însă l-am liniştit, spunându-i: „Nici vorbă; dar este ceea ce se va petrece în ţara aceasta peste vreo patruzeci-cincizeci de ani, iar oraşul acesta, care n-a vrut să recunoască vremea marii sale încercări de graţie, va dispărea cu totul. Dar acum aşteptaţi, căci mai este ceva! Şi abia apoi ne vom duce în casă şi le vom discuta pe toate. Acum însă, fiţi foarte atenţi să vedeţi ce vi se va arăta în continuare!”

3. La această prezicere a Mea, toţi au ridicat din nou ochii spre bolta cerească, şi am văzut cum coloana de lumină cobora din nou din înalturi spre pământ, dar ea nu se mai îndrepta spre acel loc în care se compusese mai înainte din cele douăsprezece coloane iniţiale, ci în direcţia exact opusă, spre apus, strălucind încă şi mai puternic decât înainte. Şi în curând ea

a început să se descompună, dar nu în douăsprezece coloane, ci într-o infinitate de părți, care au format un oraş imens, ale cărui ziduri erau alcătuite din cele douăsprezece tipuri principale de pietre prețioase, ce răspândeau o strălucire nemaivăzută în toate direcțiile. Şi oraşul acesta avea douăsprezece porți distincte, prin care intrau şi ieşeau plini de încântare o mulțime de oameni, din toate părțile lumii.

4. Şi deasupra oraşului acestuia, la mare înălțime, se vedea o inscripție scrisă parcă din rubine şi smaralde, în vechea limbă ebraică, ce spunea următoarele: **«Acesta este noul oraş al lui Dumnezeu, noul Ierusalim, care cândva se va pogorî din Ceruri la oamenii cu inima curată şi plini de bune intenții; ei vor rămâne cu Dumnezeu în veci şi vor preamări Numele Său.»** Dar inscripția aceasta, precum şi întreaga apariție nu au văzut-o decât aceia care se aflau alături de Mine, pe munte, şi nimeni altcineva din întreaga țară.

5. Toți cei prezenți au izbucnit în adevărate urale şi au vrut să Mă preaslăvească în gura mare, dar atunci imaginea a dispărut dintr-o dată, iar Eu le-am amintit tuturor că trebuie să-L adore pe Dumnezeu în tăcerea inimii lor, şi nu cum fac fariseii, într-un mod gălăgios, ceea ce în fața lui Dumnezeu nu are nicio valoare. Şi atunci ei s-au liniştit şi au continuat să mediteze în adâncul sufletelor lor.

6. Abia după o anumită vreme Eu am spus: „Uite că a venit şi miezul nopții, aşa că haideți să mergem în casă şi să ne întărim trupurile cu nişte pâine şi vin. Iar apoi Eu vă voi da o mică explicație în legătură cu fenomenele petrecute."

7. După aceste vorbe ale Mele, am intrat cu toții în han, a cărui mare sală de mese mai era încă foarte bine iluminată.

8. Şi după ce ne-am ocupat cu toții locurile, iar Lazăr şi Nicodim s-au aşezat lângă Mine, s-a adus pe masă pâine şi vin în cantități suficiente, iar Eu i-am îndemnat pe toți să ia o mică gustare. Şi toți au luat de pe masă pâine şi vin şi au mâncat şi au băut cu voioşie.

9. După ce ne-am refăcut astfel puterile, Nicodim al nostru s-a uitat la diferiții oaspeți de la mese, i-a observat şi pe cei şapte templieri care stăteau la aceeaşi masă cu negustorii de sclavi, şi Mi s-a adresat, puțin tulburat: „Doamne, văd acolo nişte preoți ai Templului bine cunoscuți mie! Cum au ajuns ei aici? Oare nu ne vor trăda? Şi oare le putem acorda încredere?"

10. Iar Eu am spus: „Prietene, din moment ce sunt cu Mine, ei nu mai au nimic în comun cu Templul! Desigur, ei au fost trimişi aici de Templu, deghizați, pentru a Mă spiona pe Mine şi faptele Mele. Dar au recunoscut adevărul şi au părăsit Templul pentru totdeauna. De altfel, în câteva zile ei vor pleca la Roma, alături de mai mulți alții, împreună cu acei romani de vază, şi se vor stabili acolo, aşa că realmente nu trebuie să te temi că ar putea trăda cineva prezența ta aici. Fii deci pe deplin liniştit."

11. Mulțumindu-Mi pentru această lămurire, Nicodim a mai luat o bucată de pâine, şi, de data aceasta, a mâncat-o fără teamă, după care şi-a golit cupa cu vin.

12. După ce s-a simțit pe deplin întărit, Nicodim Mi-a spus: „Doamne şi Învățătorule, pentru că acum toate s-au liniştit, iar Tu ai promis să ne dai o scurtă explicație referitoare la fenomenele care s-au petrecut astăzi într-un mod atât de miraculos, mi-aş permite să Te rog frumos să-Ți împlineşti această promisiune!"

13. Eu am spus: „Aceasta am să şi fac acum; dar de îndată ce voi fi terminat de vorbit, să nu-Mi puneți niciun fel de întrebări suplimentare, ci fiecare să mediteze în sinea lui la toate cele petrecute, iar aceasta îi va fi mult mai de folos sufletului său decât toate întrebările! Aşadar, ascultați!"

Capitolul 50

Domnul nostru Iisus Hristos explică fenomenele luminoase

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Cele douăsprezece coloane de foc de la răsărit au reprezentat, într-adevăr, cele douăsprezece neamuri ale lui Israel, cea din mijloc, mai puternică, îl reprezenta pe cel al lui Iuda, iar cele două exterioare pe cele ale lui Benjamin şi Levi. În urma diferitelor evenimente, cele douăsprezece neamuri s-au unit în unicul şi adevăratul neam al lui Iuda, iar Eu am venit să reunesc în Mine toate celelalte neamuri în unica şi marea familie a lui Iuda, astfel încât ele toate să fie una în Mine, precum şi Eu cu Tatăl Una suntem în Ceruri din veşnicie în veşnicie.

2. Când ați văzut cele şapte coloane, atunci ați văzut într-un fel cele şapte Atribute ale lui Dumnezeu, deja cunoscute vouă, iar când ele au devenit trei, atunci l-ați văzut în Benjamin pe Fiu, în Levi pe Duhul Sfânt, iar în centru pe Iuda, ca Tată. Şi, vedeți: Tatăl, Fiul şi Duhul au devenit Una, au fost Una din veşnicie şi vor rămâne Una în vecii vecilor! Şi acest Unul sunt chiar Eu Însumi, iar cel ce-Mi aude cuvântul şi făptuieşte şi trăieşte în conformitate cu el va fi el însuşi una cu Mine şi în Mine. El se va ridica asemenea Mie la Ceruri şi va avea în Mine Viața cea Veşnică. Aceasta este, foarte pe scurt, adevărata semnificație a primei apariții.

3. În ceea ce priveşte cea de-a doua viziune, ea simbolizează paharul deja plin al păcatelor acestui popor, care, în pofida marii lumini ce se revarsă asupra sa, continuă totuşi şi va continua să păşească prin bezna cea mai mare. Şi de aceea va şi culege roadele faptelor sale, şi aceasta, după perioada de timp pe care ți-am precizat-o deja ție, prietene, pe când ne aflam afară, şi anume, cam între patruzeci şi cincizeci de ani de acum încolo, la care Eu mai adaug un termen de grație extraordinară, de cel mult zece plus şapte ani. Dar atunci se va termina definitiv cu acest popor, pentru toate timpurile care vor veni. Şi vă mai spun ceva: pământul acesta şi cerul pe care-l vedem vor pieri; asemenea unei haine vechi ele vor putrezi şi se vor destrăma; dar aceste cuvinte ale Mele se vor împlini şi nu vor pieri în vecii vecilor!

4. Căci Eu sunt Domnul. Şi cine oare este acela care poate să Mă judece şi să porească cu lancea şi cu sabia împotriva Mea?! Ei bine, o vor face şi pe aceasta, iar trupul acesta al Meu chiar îşi va găsi moartea pe cruce; dar tocmai aceasta va umple paharul lor, pecetluindule în mod irevocabil sfârşitul. Căci orbirea vrea să stăpânească ea şi să-şi ucidă propriul său Dumnezeu. Şi exact aceasta vor face ei peste nu prea multă vreme, şi li se va îngădui şi crima aceasta odioasă, pentru ca pieirea lor să fie sigură şi inevitabilă pentru mult timp de acum încolo. Dar ceea ce va conduce poporul acesta la pieire vouă vă va sluji spre cel mai mare bine şi spre dobândirea deplină a Vieții celei Veşnice.

5. Însă voi să nu vă faceți griji pentru ceea ce v-am prevestit Eu acum; căci năpârcile acelea de acolo de jos, pot, e adevărat, să ucidă trupul acesta al Meu, dar nu-L pot ucide niciodată pe Acela care trăieşte în Mine şi care nu încetează să făptuiască, să creeze şi să ordoneze; şi nici măcar trupul Meu Eu nu îl voi lăsa în mormânt; căci în cea de-a treia zi îl voi retrezi la viață şi apoi Mă voi reîntoarce, până la sfârşitul tuturor timpurilor, în mijlocul celor care cred în Mine, Mă iubesc şi-Mi urmează Cuvântul. Iar voi, frații Mei, Mă veți putea vedea şi veți putea vorbi cu Mine la fel ca acum, când încă umblu în trupul Meu de carne printre voi.

6. Iar dacă veți medita acum la toate acestea, veți înțelege fără îndoială cu toții că această a doua viziune îngrijorătoare îşi are rațiunea sa. Şi să nu spună acum niciunul dintre voi: «Doamne, dar toate acestea Tu le-ai putea schimba cu atotputernicia Ta!» sau «Tu ai fi putut face aceasta şi în alt mod!» Căci adevărat vă spun vouă, Eu oricum fac deja tot ceea ce îmi stă în putință şi ceea ce îmi dictează înțelepciunea Mea divină, eternă şi deplină, şi totuşi nimic nu mai foloseşte în cazul poporului acestuia de jos; căci el este atât de încrâncenat în propria sa răutate nemăsurată, încât nicio forță dumnezeiască nu-l mai poate ajuta.

7. «Bine - gândiți probabil şi spuneți în sinea voastră -, dar cum să fie posibil aşa ceva?! Doar Dumnezeu trebuie să poată face orice doreşte El!» Ei bine, da, Dumnezeu poate într-adevăr aceasta. Dar pentru ca liberul-arbitru al omului să rămână neştirbit, Dumnezeu nu poate şi nu trebuie să facă nicidecum ceea ce voieşte. Căci dacă Dumnezeu S-ar impune chiar şi într-o măsură infimă în fața voinței umane, atunci omul n-ar mai fi decât o marionetă dirija-

tă de Voința Divină, şi nu ar mai putea dobândi în veci o viață independentă. Iar dacă el nu poate obține această autonomie prin sine însuşi, atunci în mod necesar s-a terminat pentru totdeauna şi cu viața cea veşnică a sufletului său.

8. Trebuie aşadar ca omul să dispună de liberul său arbitru, la care el nu poate să acceadă decât supunându-se de bunăvoie, în propriul său folos, legilor exterioare; şi, în aceasta, atotputernicia divină nu trebuie să intervină prea mult, ba chiar deloc, şi trebuie deci, pentru ca să respecte autonomia umană, să-l lase pe om să făptuiască tot ceea ce el doreşte, chiar şi să ucidă acest trup absolut nevinovat al Meu.

9. Şi pentru că acest popor al Ierusalimului a renegat întru totul legile lui Dumnezeu - instituindu-şi propriile sale legi, mult mai pe placul său şi care servesc intereselor sale lumeşti, dar care contravin întru totul legilor divine, date oamenilor de către Moise şi de către profeți -, şi pentru că Eu am venit să depun mărturie împotriva lor şi a nelegiuirilor lor față de Dumnezeu şi față de oameni, ei Mă urăsc şi vor să Mă ucidă cu orice preț. Şi aceasta li se va şi permite; dar cu aceasta se va fi umplut şi paharul nelegiuirilor lor, iar poporul acesta va avea parte de tot ceea ce ați văzut voi în a doua viziune."

10. Atunci a spus Nicodim: „Doamne şi Învățătorule, eu sunt de părere că cele două viziuni au fost de natură să-i trezească de-a binelea şi pe templieri, aşa că pe viitor se vor feri cât vor putea să mai ridice mâna asupra cuiva. Căci eu am auzit foarte limpede în Templu cum mulțimea îi amenința pe preoți, care erau cât se poate de speriați, că Dumnezeu îi va judeca pe toți pentru că tocmai ei, preoții, i-au ucis pe aproape toți profeții până la Zaharia şi Ioan! Şi chiar şi marele-preot a amuțit şi n-a mai îndrăznit să-i răspundă mulțimii, deşi aceasta îşi cerea înapoi cu mare îndrăzneală ofrandele date Templului, ceea ce altminteri este considerat a fi o mare nelegiuire. Având în vedere că toate acestea le-am constatat chiar eu însumi, sunt de părere, o Doamne şi Învățătorule, că acum ei nu-Ți vor mai arăta o ură chiar atât de mare şi nu Te vor mai prigoni. Se vor feri cât vor putea de mult să Te atace! În plus, Templul a primit un avertisment foarte serios şi referitor la *jus gladii* ('dreptul sabiei', cu alte cuvinte, 'drept de viață şi de moarte asupra cuiva') din partea autorităților judiciare romane, ceea ce ar trebui să le taie pentru totdeauna pofta şi curajul de a mai condamna pe cineva la moarte fără o sentință judecătorească romană."

11. Eu am spus: „Cu siguranță, nu vor mai face aşa ceva. Însă, în furia şi în setea lor de sânge, îl vor asalta atât de insistent pe judecătorul roman şi vor aduce atâția martori mincinoşi plătiți împotriva mielului lor de sacrificiu, încât până la urmă judecătorul se va vedea silit să facă ceea ce vor voi ei. E drept că deja multă lume crede în Mine şi în învățătura Mea, dar Templul mai are totuşi un mare număr de adepți, chiar dacă ei sunt complet orbi, şi cu aceştia el poate face încă mult rău. Iar faptul că Templul are încă mulți adepți îl dovedesc mulțimile nenumărate care vin în pelerinaj la fiecare sărbătoare. Pelerinajele acestea imense dovedesc cu prisosință cât de mulți oameni mai sunt încă devotați Templului şi cât de mulți orbi mai există în Țara Iudeilor, convinşi cu toții că fac ceva plăcut lui Dumnezeu dacă execută cu multă conştiinciozitate tot ceea ce le porunceşte Templul. Şi dacă iei în considerare toate acestea, nu vei găsi în rândul evreilor decât foarte puțini care să se pună chezaşi pentru viața trupului Meu."

Capitolul 51

Despre trecutul şi viitorul evreilor

1. Toată această discuție au auzit-o şi romanii, şi, extrem de revoltat, Agricola s-a ridicat de pe scaun şi a spus: „Tu, Doamne al tuturor Cerurilor şi al tuturor lumilor, dacă năpârcile acelea de jos vor pune la cale vreodată ceva din toate acestea împotriva Ta, atunci atotputernicia Ta ne va putea da de veste din timp despre aceasta, iar noi nu vom ezita să stârpim

neamul acesta de şarlatani! De altfel, chiar mâine dimineaţă îi voi atrage atenţia lui Pilat asupra acestei probleme extrem de importante!”

2. Iar Eu am spus: „Dragul Meu prieten, tu ai putut vedea chiar din prima zi a sosirii tale oastea Mea şi puterea Mea, şi n-ar fi nevoie decât de un semn pentru ca nenumărate cete de îngeri din cei mai puternici să fie pe dată la dispoziţia Mea, iar dintre ei ar fi suficient chiar şi numai unul pentru a distruge într-o clipă acest pământ, precum şi tot cerul vizibil! Dar Eu nu pentru aceasta am venit în lume, pentru a o judeca şi pentru a o distruge, ci dimpotrivă, pentru a o împiedica să meargă către pieire. Şi de aceea trebuie să las cale liberă voinţei oamenilor, aşa cum sunt ei, chiar şi atunci când ei atentează la trupul Meu. Căci dacă Mă voi împotrivi acestei situaţii cu puterea Voinţei Mele Divine, dată Mie de către Tatăl, aceasta ar nimici toate sufletele omeneşti, şi nimeni nu ar mai putea nici măcar să se gândească la atingerea Vieţii celei Veşnice după dispariţia trupului, şi cu atât mai puţin să creadă în ea sau să spere să o dobândească.

3. Sigur că oamenii nu au nevoie să atenteze la trupul Meu ca să dobândească Viaţa cea Veşnică a sufletelor lor, aşa cum şi voi o veţi dobândi dacă veţi rămâne credincioşi învăţăturii Mele până la sfârşitul vieţii voastre pământeşti, fără ca vreunul dintre voi să ridice mâna asupra Mea - iar cel care va ridica mâna asupra Mea nu va avea în el Viaţa cea Veşnică şi nici nu o va dobândi.

4. Dar acolo jos, la oamenii aceia dedaţi celor lumeşti, situaţia este alta. Este evident că ei au devenit cu toţii slujitorii iadului şi ai prinţului minciunii, şi se află acum în slujba sa pe acest pământ. Ei făptuiesc păcat după păcat, nelegiuire după nelegiuire, se dedau la preacurvie, la desfrânare şi la incest şi se străduiesc neîncetat să-i atragă şi pe alţii la iudaism, promiţându-le Cerul şi Viaţa cea Veşnică. Dar, de îndată ce au atras pe cineva în mrejele lor, îl jupoaie aproape de tot ceea ce are el, pentru a-i vinde Cerul şi Viaţa cea Veşnică promise.

5. Şi după ce l-au jecmănit astfel pe vreun păgân orb de întreaga sa avere, ei îi declară cu ipocrizie: «Ei, prietene, de-acum te afli deja la jumătatea drumului spre Cer şi spre Viaţa cea Veşnică! Până acum am făcut noi tot ce a trebuit pentru tine, dar de-acum trebuie să te străduieşti tu singur, potrivit legilor pe care ţi le-am indicat noi, căci altminteri întreaga noastră muncă, precum şi ofrandele tale către Dumnezeu nu vor avea nicio valoare!»

6. Şi astfel îi jefuiesc ei pe oameni, unul după altul, fără să-i ajute vreodată cu ceva. Dacă un om vine la ei să le ceară sfatul, şi nu poate plăti, ei îi spun să le asculte predicile din sinagogi. Iar dacă cineva plăteşte cu bani buni, în afară de predici, mai primeşte şi un sfat, care de regulă nu este decât o minciună bine ticluită.

7. Şi iată cum aceşti neguţători de Cer şi de Viaţă Veşnică nu numai că nu vor ajunge niciodată ei înşişi în Cer, pentru că ei nu cred în el şi nici n-au crezut vreodată, dar nu-i lasă nici pe alţii să ajungă acolo, închizându-le calea prin minciunile lor sfruntate.

8. Iar dacă un om cu bun-simţ recunoaşte toate manevrele acestea şi începe să caute adevărul, ei îl vor condamna pe dată drept eretic şi blasfemiator de Dumnezeu şi îl vor prigoni cu ura lor până la ultima lui picătură de sânge, aşa cum, pentru acelaşi motiv, i-au ucis pe aproape toţi profeţii care au fost însufleţiţi de Duhul lui Dumnezeu şi ale căror morminte ei acum se prefac că le cinstesc, văruindu-le în alb cu ocazia sărbătorilor de comemorare a lor. Dar ei înşişi sunt asemenea mormintelor văruite, care pe dinafară arată foarte impunător, dar pe dinăuntru sunt pline de putreziciune şi de duhoare.

9. Acum probabil că gândiţi şi ziceţi în sinea voastră: «Bine, bine, dar dacă năpârcile astea nenorocite sunt aşa de foarte multă vreme, Dumnezeu ar fi trebuit să le nimicească de mult!» Desigur, Dumnezeu ar fi putut face aceasta, şi de altfel a şi făcut-o uneori, prin intermediul a numeroase judecăţi, printre care chiar subjugarea întregului popor evreu de către Babilon, timp de patruzeci de ani, sau distrugerea Templului lui Solomon şi a unei mari părţi din Ierusalim. Apoi poporul s-a pocăit din nou şi şi-a reîntors faţa spre Dumnezeu. El şi-a redobândit apoi libertatea şi s-a reîntors în Ţara aceasta a Făgăduinţei, a reconstruit oraşul şi

Templul şi a trăit o vreme în bună rânduială. Dar, când şi-a redobândit splendoarea exterioară şi vaza, a reînceput treptat-treptat să se abată de la calea cea dreaptă, făcându-şi singur legi - adică în principal Templul a înlocuit legile divine cu preceptele sale umane şi a îndemnat poporul să le respecte cu strictețe. Preoții spuneau şi predicau pe față: «Aveți mai multe foloase respectând legile acestea decât pe cele vechi!» Şi situația a continuat aşa, iar răul şi lipsa credinței în Dumnezeu au ajuns să domnească mai mult chiar decât pe vremea Judecătorilor şi a Regilor.

10. În timpul acesta, n-au lipsit avertismentele şi pedepsele, care însă, din păcate, n-au mai găsit niciodată un pământ fertil. Iar când poporul, împreună cu preoțimea şi cu regii, abia de se mai gândeau la Dumnezeul cel viu, aruncându-se complet în beția lumii, Dumnezeu a trimis un nou proroc şi i-a amenințat cu toată asprimea că va permite pătrunderea în țară a unui duşman puternic, care îi va subjuga pe toți evreii şi-i va lua prizonieri pe regii lor, va duce în robie femeile şi copilele evreilor, le va lua boii, vacile, viței şi oile, şi mult aur şi argint, pietre prețioase şi perle, şi va aservi poporul pentru totdeauna. Pe scurt, evreilor li s-a înfățişat cât se poate de limpede ce urma să li se petreacă dacă nu vor renunța la preceptele lor profane şi la ataşamentul lor față de lume. Dar toate au fost în zadar, iar prorocirea s-a împlinit, căci în țară au intrat romanii, au cucerit-o şi au procedat potrivit prorocirii.

11. Şi atunci evreii au primit o mulțime de legi lumeşti, pe care au trebuit să le respecte cu prețul vieții. Apoi, sub influența unor preoți cucernici, Templul s-a întors pentru o vreme din nou la Dumnezeu, dar starea aceasta n-a durat, aşa că de vreo - să zicem - treizeci de ani el a devenit un adevărat cuib de tâlhari şi de criminali, fiind mai rău decât toate templele idolatre, din toate timpurile, la un loc.

12. Şi, deşi acum M-am întrupat Eu Însumi, Eu, Domnul, pentru a predica personal în Templu, înconjurat de semnele cele mai evidente, şi pentru a le spune adevărul poporului şi evreilor templieri, nici aceasta nu foloseşte la nimic; dimpotrivă, fariseii mint şi înşeală mai mult ca oricând şi caută neîncetat alte şi alte metode de a Mă ucide. Şi le va fi acceptat şi aceasta, pentru ca paharul fărădelegilor lor să fie umplut. Apoi însă marea judecată care vi s-a înfățişat vouă tuturor în cea de-a doua viziune va veni asupra acestui popor, şi cu aceasta şi sfârşitul evreilor, care se vor împrăştia ca pleava prin toate colțurile lumii. Iar numele lor, până acum atât de faimos în întreaga lume, va fi disprețuit.

13. Dacă ei ar fi recunoscut marea dovadă a Grației pe care o primesc acum, ar fi rămas cu siguranță pentru totdeauna primul popor din întreaga infinitate. Dar fiindcă nu au vrut să recunoască acest moment, mai măreț decât oricare, vor ajunge, începând cu marea judecată la care vor fi supuşi, ultimul popor de pe pământ, împrăştiați printre toate neamurile pământului, vor fi nevoiți să-şi procure hrana, precum păsările cerului, prigoniți în fel şi chip, şi vor fi umiliți din toate părțile.

14. Iar dacă, în vremuri mai târzii, vor reuşi să acumuleze averi imense, ei totuşi nu-şi vor putea cumpăra nicicând pentru mult timp, pe pământ, o țară a lor, un imperiu sau un regat; şi astfel vor trebui să rămână până la sfârşitul zilelor acestui pământ, ca mărturie a acestei proroci pe care o fac."

Capitolul 52

Destin sau liber-arbitru?

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Dar să nu vă închipuiți acum că toate acestea reprezintă ceea ce filozofii cei orbi ai lumii numesc «soartă», ca şi cum Dumnezeu ar fi stabilit dinainte pentru fiecare om în parte ce trebuie el să facă în viața sa, mai lungă sau mai scurtă! A crede aşa ceva poate duce la moartea sufletului, căci învățătura aceasta este insuflată în secret de iad şi este exact opusul adevăratelor principii ale vieții date de Dumnezeu oamenilor.

Oamenii înşişi sunt cei care îşi creează singuri destinul nefast, prin folosirea în mod necorespunzător a voinţei lor libere şi prin faptul că refuză să trezească în ei înşişi cele şapte Atribute Dumnezeieşti ale vieţii, fapt care îi împiedică să ajungă la viziunea adevăratei şi nepieritoarei comori-a vieţii pe care o au în ei. Astfel, ei o apucă pe căi greşite şi vor să găsească în lumina acestei lumi adevărata lumină interioară a vieţii, şi să îşi urmeze voioşi drumul luminaţi de ea.

2. Dar când un suflet omenesc a apucat să se afunde cât se poate de adânc în tenebrele lumeşti create chiar de el, liberul-arbitru care i-a fost acordat face ca nici toţi îngerii din Ceruri să nu-i mai poată da o altă orientare, şi atunci nimeni nu va mai putea spune: «Uite ce destin a avut acest om!» Da, a fost într-adevăr destinul lui, dar unul creat de el însuşi, şi nu provenit de la Dumnezeu.

3. Dumnezeu nu a făcut decât să îşi dea consimţământul, şi aceasta de dragul deplinei libertăţi de voinţă a omului. Iar ceea ce afirm Eu aici cu privire la un om este valabil şi pentru un popor întreg. El este şi rămâne cel care îşi creează propriul său destin, temporar sau etern.

4. Aşa că, ar fi mai mult decât eronat să presupuneţi că Dumnezeu a hotărât încă din eternitate că trebuie să aibă loc ceea ce Eu v-am arătat acum prin acele apariţii şi v-am prezis prin cuvinte. O, nu, în niciun caz! Şi totuşi, chiar aşa se va petrece, pentru că aşa vor oamenii şi pentru că cea mai mare parte dintre ei s-au aruncat singuri în noaptea cea adâncă a iadului, şi, simţindu-se în largul lor acolo, persistă cu îndărătnicie să rămână în această noapte a morţii, pe care nu acceptă să o părăsească nici-măcar acum, la chemarea Mea atât de insistentă.

5. Căci este imposibil să faci mai mult decât fac Eu Însumi acum, decât am făcut şi voi mai face, fără să lezezi liberul-arbitru al omului, iar celor cărora aceasta nu le deschide ochii şi care nu se pocăiesc nici acum - niciun remediu, oricât de bun, de adevărat şi de plăcut ar fi el, nu le mai poate vindeca orbirea şi îndărătnicia inimii. În cazul unor astfel de oameni, judecata va fi ultimul remediu. Dar pentru ca judecata să poată avea loc, trebuie mai întâi să se fi umplut paharul, ceea ce, după cum am mai spus, se va petrece cât de curând în cazul acestui popor. Iar acum nu vă mai frământaţi atâta, căci nu Eu doresc aceasta, ci oamenii, care refuză să se căiască!"

6. Şi atunci a spus Nicodim: „Dar, Doamne şi Învăţătorule, dacă aşa este, înseamnă că omenirea se află într-o situaţie cât se poate de alarmantă! Dacă Însuşi Domnul Dumnezeu nu-i mai poate ajuta pe aceşti oameni, chiar şi împotriva voinţei lor prosteşti şi a îndărătniciei lor, atunci cine să-i mai ajute?!"

7. Iar Eu am spus: „Ah, prietene, sunt multe pe acest pământ pe care tu nu le poţi înţelege, deşi le vezi şi le percepi - cum vrei atunci să înţelegi aspecte pur spirituale, pe care nu le vezi şi nu le simţi deloc?! Ţi-am spus doar că Dumnezeu nu trebuie să facă uz de atotputernicia Sa pentru a influenţa omul în ceea ce priveşte dezvoltarea sa spirituală interioară - şi aceasta tocmai pentru a respecta Ordinea Sa eternă. Căci dacă Dumnezeu ar face aceasta, omul ar deveni o maşinărie fără viaţă, care n-ar putea accede nicicând la o viaţă independentă şi perfect liberă.

8. Adu-mi-l aici pe cel mai înrăit criminal, iar Eu îl voi transforma pe dată într-un înger al luminii. Dar, în acelaşi timp, viaţa sa interioară va fi ca şi moartă! De îndată ce Eu îmi voi retrage Voia Mea atotputernică, forul său interior va redeveni activ, iar în faţa ta se va afla din nou criminalul cel rău. Căci plăcerea lui cea mai mare este tocmai jaful şi crima, şi prin urmare acestea reprezintă viaţa lui. Odată ce i le iei, el încetează cu desăvârşire să mai existe.

9. Totuşi, un astfel de om poate fi şi el îndreptat - şi aceasta, chiar prin starea cumplită în care singur va intra datorită pornirilor sale nefaste. Căci sufletul omului începe să mediteze la cauzele stării sale mizerabile şi nefericite abia când îl ajunge judecata cea dură a situaţiilor dificile în care a intrat din propria sa vină. Şi de îndată ce sufletul începe să recunoască aceste cauze, simte cât de curând şi dorinţa de a scăpa de starea sa mizerabilă şi caută mijloacele cu ajutorul cărora să se poată elibera de judecata cea grea.

10. De îndată ce sufletul simte o asemenea dorință, el este deja pregătit pentru a primi lumina, care-i va fi oferită de Sus, prin tot felul de mijloace adecvate.

11. Dacă acest suflet acceptă mijloacele care îi sunt oferite, el începe să transforme tendința sa nefastă de odinioară într-una din ce în ce mai bună. Şi atunci, în el va fi tot mai multă lumină, iar el va urca treaptă cu treaptă spre o desăvârşire tot mai înaltă a vieții sale; dar toate acestea nu sunt posibile decât dacă i se trimite o judecată severă. Şi tot aşa li se va trimite şi evreilor, atunci când se va fi umplut paharul nelegiuirilor lor, o judecată dintre cele mai severe, atât aici, cât şi în lumea cealaltă, şi astfel ei vor fi umiliți pentru totdeauna, căci nu vor mai ajunge nicicând să fie un mare popor suveran."

Capitolul 53

Despre măsura binelui şi a răului

1. Nicodim a spus: „Dar, Doamne şi Învățătorule, de ce trebuie să se abată o astfel de judecată grea asupra unui popor numai atunci când, prin păcatele sale de toate felurile, acesta a întrecut o anumită măsură? Şi care este deci măsura aceasta?"

2. Eu am răspuns: „Este totuşi mai mult decât surprinzător faptul că tu, care eşti unul dintre cei mai bătrâni din Templu şi din întregul oraş, şi care ai citit de atâtea ori versetele cele înțelepte ale lui Solomon, atât pentru tine, cât şi pentru popor, nu înțelegi aceasta! Când un copil s-a dezvoltat deja complet în pântecele mamei sale, el şi-a împlinit măsura ca făt şi se poate naşte în lumea exterioară. Un fruct din pom şi-a împlinit măsura când este perfect copt, şi atunci el cade din pom. Un om care cunoaşte bine Legea, o respectă cu strictețe şi, din iubire față de Dumnezeu şi față de aproapele, nu o încalcă niciodată, îşi împlineşte pe calea aceasta măsura luminoasă a desăvârşirii propriei sale vieți, devenind astfel încă din lumea aceasta un locuitor al Cerurilor, întrucât şi-a învins complet moartea spirituală şi este plin de Viața cea Veşnică din Dumnezeu.

3. Dar un om care nici măcar nu s-a străduit vreodată cu adevărat să cunoască mai îndeaproape şi mai în profunzime legile divine ale vieții - întrucât l-au abătut prea mult de la aceasta plăcerile lumeşti - şi care se aruncă în toate desfătările simțurilor, acela începe să-L uite pe Dumnezeu, iar credința sa se micşorează din ce în ce mai mult. Şi, pe măsură ce îşi pierde credința în Dumnezeu, încep să-l plictisească şi părinții lui. Nu doar că nu-i mai ascultă, dar îi şi supără prin nesupuneri de tot felul, şi sfârşeşte chiar prin a-i lovi, a-i fura şi a-i părăsi. Şi cum nu-şi mai respectă părinții, cu atât mai puțin îl va respecta pe aproapele său. Se va deda la desfrâuri de tot felul şi va ajunge un hoț, un jefuitor şi un criminal, pentru a-şi procura mijloacele cu care să-şi poată satisface din ce în ce mai mult poftele şi pasiunile. Şi astfel, omul nostru va sfârşi prin a se lepăda de toate legile vieții şi a se lăsa condus doar de legile propriei sale naturi desfrânate, ajungând în felul acesta să păcătuiască împotriva tuturor legilor. Astfel, el va atinge măsura răului, devenind un diavol pe de-a-ntregul, şi în felul acesta îşi va atrage singur judecata care îl va lovi, iar atunci nu va putea să învinuiască pe nimeni decât pe el însuşi pentru chinurile pe care le îndură, căci el singur este răspunzător de aceasta.

4. Faptul că judecata - adică moartea spirituală - apare în mod necesar atunci când măsura păcatelor a fost împlinită este hotărât de Dumnezeu din eternitate, şi această lege va rămâne imuabilă în vecii vecilor; căci de nu s-ar petrece aşa, atunci n-ar mai exista nici focul, nici apa, nici pământul, nici Soarele, nici Luna şi nici creaturile de pe ele.

5. Focul este în mod evident un element nemilos, care dacă te prinde, te ucide. Dar oare pentru faptul că poate să omoare un om, ar trebui ca focul să nu mai existe?! Uite, Pământul are o anumită forță de atracție, în virtutea căreia corpurile capătă o anumită greutate şi se îndreaptă în mod inevitabil spre centrul acestuia! Datorită acestei însuşiri a Pământului, tu poți şi să mori căzând de la înălțime. Ei bine, ar trebui atunci ca Pământul să înceteze de a mai

manifesta această însuşire a sa, fiindcă ea îi poate aduce omului moartea? O, dar atunci n-ar fi prea bine, căci Pământul s-ar descompune şi s-ar topi mai repede decât o bucată de gheaţă la soare, şi s-ar sfârşi totodată şi cu toate făpturile care trăiesc pe el! Căci unde ar mai putea trăi acestea, dacă n-ar mai avea un fundament solid? Şi iată, şi această însuşire necesară a Pământului şi a întregii sale materii reprezintă în egală măsură o judecată trimisă de Dumnezeu pentru întreaga materie, fără de care materia nu ar mai exista!

6. Astfel, tot ceea ce vezi în această lume este de fapt o judecată dată de către Dumnezeu, iar cel care îşi întoarce faţa de la spiritualitate, deci de la Dumnezeu, nu poate ajunge în altă parte decât la vechea judecată şi la moarte; căci libertatea absolută şi absenţa oricărei judecăţi nu există decât în Duhul cel pur din Dumnezeu, care se pogoară asupra celui ce trăieşte potrivit învăţăturii Mele şi crede cu tărie că Eu am fost trimis în lumea aceasta de către Dumnezeu, spre a le dărui oamenilor lumina cea adevărată a vieţii şi Viaţa cea Veşnică. Căci Eu însumi sunt Adevărul, Lumina, Calea şi Viaţa, înţelegi acum?”

Capitolul 54

Explicaţia celui de-al treilea fenomen luminos

1. Şi Nicodim a spus: „Doamne şi Învăţătorule, acum am înţeles, şi-Ţi mulţumesc din inimă pentru această învăţătură atât de preţioasă! Dar acum, după ce ne-ai explicat cele două fenomene, aş dori să Te rog să ne luminezi şi în privinţa celei de-a treia apariţii; căci şi în spatele acesteia trebuie că se ascunde ceva măreţ.”

2. Eu am spus: „Da, da, am să fac lumină şi în privinţa celei de-a treia apariţii, chiar dacă voi nu o veţi putea înţelege bine; căci abia când voi veţi fi renăscut în Spirit veţi putea avea o viziune clară a ceea ce se va petrece într-un viitor încă foarte îndepărtat. Totuşi, am să vă spun câte ceva despre aceasta, aşa că ascultaţi!

3. Coloana de lumină care se întoarce din ceruri pe pământ Mă reprezintă pe Mine, în spiritul Cuvântului Meu cel viu, pe care în viitor îl voi sădi în sufletul acelor oameni care Mă vor iubi şi care vor respecta poruncile Mele. Eu Însumi voi veni la ei şi Mă voi revela lor, şi astfel ei vor primi de la Dumnezeu o nouă învăţătură.

4. Divizarea coloanei în părţi nenumărate reprezintă dezvăluirea sensului interior, spiritual al tuturor cuvintelor şi învăţăturilor Mele, pe care Eu, de la începuturile neamului omenesc, le-am dat oamenilor prin gura patriarhilor, a profeţilor şi a clarvăzătorilor, iar acum o fac personal.

5. Atunci toate aceste revelări parţiale ale sensului spiritual tainic al Cuvântului lui Dumnezeu vor forma împreună o mare şi adevărată învăţătură a luminii şi a vieţii, iar **învăţătura aceasta va fi Marele şi Noul Ierusalim**, care se va pogorî din Ceruri la oameni. Iar cei care vor trăi în spiritul noii învăţături vor intra în Noul Ierusalim şi vor trăi acolo în vecii vecilor, iar fericirile lor fără de număr nu se vor sfârşi niciodată. Căci Eu Însumi voi fi printre ei şi vor vedea cu toţii nenumăratele minuni ale iubirii, înţelepciunii şi atotputerniciei Mele.

6. Însă de la pieirea acestui vechi oraş Ierusalim şi până la vremea Noului Oraş al lui Dumnezeu pe pământ nu va exista decât puţină lumină pentru oamenii acestui pământ; căci o mulţime de falşi profeţi şi falşi preoţi se vor grăbi să acţioneze în numele Meu şi, prin falsele lor minuni, îi vor prosti pe oameni şi le vor întuneca minţile. Da, cu ajutorul regilor acestui pământ, anticristul va face asemenea lucrări încât, dacă Eu aş accepta aşa ceva, chiar şi aleşii Mei ar putea fi ademeniţi să cadă în genunchi în faţa noului Baal. **Dar Eu voi trimite atunci o nouă năpastă asupra oamenilor, cum nu s-a mai văzut alta sub soare.** Şi atunci Baal va fi doborât asemenea marii prostituate a Babilonului, **iar Cuvântul cel viu va veni** în inima celor buni şi-i va ridica şi izbăvi pe cei năpăstuiţi şi îngenuncheaţi, iar ei se vor bucura cu toţii în această lumină nouă şi vor preamări numele Meu.

7. La vremea aceea, mulți oameni vor intra în contact cu spiritele pure din Cerurile Mele, care îi vor învăța şi-i vor iniția în toate tainele Vieții celei Veşnice întru Dumnezeu, aşa cum vi s-a înfățişat şi în cea de-a treia viziune, când ați văzut oameni intrând şi ieşind prin cele douăsprezece porți.

8. **Aceste douăsprezece porți înseamnă că oraşul cel nou nu se va mai baza pe cele douăsprezece neamuri ale lui Israel, ci pe cele douăsprezece principii fundamentale ale învățăturii Mele, care sunt conținute în cele zece porunci ale lui Moise şi în cele două porunci noi ale iubirii, pe care Eu vi le-am dat; căci acestea sunt porțile prin care, în viitor, oamenii vor putea intra în oraşul cel nou, plin de lumină şi de viață.**

9. Doar cel care va respecta aceste porunci ale Mele va putea intra în oraşul acesta, şi lui i se va dărui lumina şi viața; iar cel care nu va respecta poruncile nu va putea pătrunde în el. Cât despre cele douăsprezece feluri de pietre prețioase din care erau construite zidurile marelui oraş, ele simbolizează tot cele douăsprezece porunci.

10. Prin urmare, aceste douăsprezece porunci nu reprezintă doar porțile prin care omul accede către lumină şi viață, ci sunt totodată şi o pavăză indestructibilă pentru el, pe care puterile iadului sau lumea materială nu o vor putea învinge sau nimici niciodată.

11. În această viziune ați putut observa că pietrele din zid răspândeau o lumină foarte puternică, de diferite culori. Aceasta semnifică faptul că în cele douăsprezece porunci care v-au fost date sunt cuprinse şi toate nivelurile înțelepciunii divine şi că numai prin respectarea lor omul poate ajunge la înțelepciunea desăvârşită. Căci în aceste porunci este cuprinsă toată înțelepciunea lui Dumnezeu, adică în egală măsură toată forța şi puterea dumnezeiască, şi aceasta datorită faptului că aceste porunci conțin preaînțeleapta Voință atotputernică a lui Dumnezeu şi, prin ea, suprema libertate.

12. Aşadar, cel care îşi însuşeşte Voia lui Dumnezeu prin respectarea poruncilor, acela îşi însuşeşte totodată şi forța şi libertatea divină şi atinge adevărata renaştere în Spirit, devenind, ca adevărat copil al lui Dumnezeu, la fel de desăvârşit precum este însuşi Tatăl din Ceruri.

13. Şi de aceea Eu vă spun vouă tuturor că voi trebuie să vă străduiți, înainte de toate, prin respectarea întocmai a poruncilor, să deveniți, încă de pe acest pământ, atât de desăvârşiți precum este Tatăl vostru din Ceruri, iar atunci veți fi în stare să săvârşiți toate faptele pe care le săvârşesc Eu însumi acum, ba chiar şi unele mai mari. Şi, odată aflați în această stare, veți fi deja cu anticipație locuitorii Noului Ierusalim. Acesta este deci sensul celei de-a treia viziuni. Ați reținut bine toate acestea şi le-ați înțeles?"

14. La această explicație a Mea, toți au făcut ochii mari şi au meditat o vreme, nefiind prea siguri dacă o înțeleseseră destul de bine sau doar un pic.

Capitolul 55

Renaşterea în Spirit conferă adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu

1. După o chibzuială mai îndelungată, Nicodim a spus: „Doamne şi Învățătorule, măreț şi foarte profund este tot ceea ce Tu ne-ai înfățişat aici în mod atât de luminat. Şi în veci nu-Ți voi putea mulțumi îndeajuns pentru aceasta. Dar tocmai pentru că cele spuse şi înfățişate de Tine sunt atât de măreție şi de profunde, eu unul, şi poate că şi alții, nu le-am putut înțelege chiar atât de limpede şi de complet. Dar îmi dau perfect de bine seama că nici vreo altă explicație suplimentară nu mi-ar putea fi de folos, astfel că nici nu-Ți voi spune: Doamne, explică-mi totul mai pe-nțeles!"

2. Eu am spus: „Şi ai perfectă dreptate! Aspectele acestea nu pot fi explicate mai clar de atât, nici ție şi nici oricui altcuiva. Dar toate acestea şi încă infinit de multe altele le vei înțelege abia atunci când vei fi renăscut în Spirit.

3. Ceea ce Eu vă spun şi vă predic nu poate fi exprimat prin vorbirea raţională a oamenilor şi în conformitate cu înţelepciunea lor lumească, căci Cuvântul Meu constă în a vă arăta puterea Spiritului, care vă este complet necunoscută, astfel încât credinţa şi cunoaşterea voastră viitoare să nu se mai *bazeze* pe aşa-zisa înţelepciune a oamenilor orbi din punct de vedere spiritual, ci pe puterea cea minunată a Spiritului Divin.

4. Această modalitate a Mea de a învăţa şi de a vorbi pare o nebunie în ochii aşa-zişilor înţelepţi ai acestei lumi, căci ei nu cunosc nimic din puterea Spiritului Divin, şi simţurile lor grosiere nu percep nimic din ea. Învăţătura Mea nu este altceva decât o înţelepciune de o natură superioară şi mai profundă, însă doar pentru ochii, urechile şi inimile oamenilor desăvârşiţi sau aproape desăvârşiţi, care sunt de bună-credinţă şi care au respectat întotdeauna poruncile lui Dumnezeu. Dar, desigur, ea nu va fi la fel pentru aşa-zişii înţelepţi şi mai-marii acestei lumi, care vor pieri la fel ca şi închipuita lor înţelepciune.

5. Eu vă vorbesc vouă despre înţelepciunea cea tainică a lui Dumnezeu, pe care El a rânduit-o încă dinainte de crearea acestei lumi materiale, pentru gloria voastră veşnică, o înţelepciune tainică, pe care niciun fariseu, niciun bătrân, cărturar sau mai-mare al Templului nu şi-a putut-o însuşi vreodată din Scriptură, cu raţiunea sa pământească. Căci dacă ei ar fi recunoscut vreodată înţelepciunea aceasta tainică, nu ar discuta între ei încontinuu despre cum să îmi vină de hac şi cum să Mă ucidă, pe Mine, Domnul Veşniciei. Dar să-i lăsăm să discute şi să comploteze; căci după faptele lor le va fi şi răsplata!

6. Însă Eu vă spun ceea ce stă scris: «Niciun ochi omenesc n-a văzut, nicio ureche n-a auzit şi în inima niciunui om n-a pătruns ceea ce le-a pregătit Dumnezeu acelora care-L iubesc pe El şi-I respectă poruncile!»

7. Ceea ce vă revelez Eu acum vouă este ceea ce Duhul lui Dumnezeu revelează Spiritului vostru, pentru ca şi Spiritul vostru să recunoască profunzimile lui Dumnezeu. Căci doar Spiritul poate să pătrundă şi să exploreze tot ceea ce există, şi astfel iluminat, el explorează apoi şi profunzimile lui Dumnezeu. Şi astfel voi primiţi acum de la Mine nu duhul lumesc, de care nu veţi mai avea trebuinţă, ci Duhul lui Dumnezeu, care doar el vă va face să înţelegeţi pe deplin ceea ce Dumnezeu vă dă prin Mine.

8. De aceea, Eu nu pot să vă vorbesc în felul înţelepţilor acestei lumi, ci doar cu cuvintele primite de la Duhul lui Dumnezeu, care judecă totul din punctul de vedere al Spiritului, şi de aceea nu Mă puteţi înţelege chiar imediat, pentru că Spiritul vostru nu v-a pătruns încă în totalitate sufletul. Însă atunci când sufletul vostru, cu iubire şi de bunăvoie, se va lăsa cuprins în întregime de Spiritul Divin pe care îl primiţi acum, veţi putea să judecaţi voi înşivă din punct de vedere spiritual tot ceea ce există şi să recunoaşteţi şi să înţelegeţi tot ceea ce acum vă mai apare ca fiind obscur şi de neînţeles.

9. Desigur, voi înţelegeţi deja câte ceva din Spiritul cel Veşnic al lui Dumnezeu şi deja puteţi judeca din punct de vedere spiritual destul de multe, însă omul obişnuit nu percepe deloc în el însuşi Spiritul lui Dumnezeu, iar când îi vorbeşti despre asemenea aspecte, el le consideră a fi o aberaţie, fiindcă în el nu există acel ceva care ar putea să-i orienteze sufletul către Spirit. Căci pentru ca un om să conceapă şi să înţeleagă aspecte spirituale, trebuie ca mai întâi sufletul său şi întreaga sa fiinţă să se orienteze către Spirit; fiindcă întreaga viaţă, întreaga lumină adevărată şi întreaga forţă există doar în Spirit, care singur judecă totul şi care, la rândul său, nu poate fi judecat de nimeni.

10. Dar omul obişnuit, încă adormit din punct de vedere spiritual, este doar materie judecată; viaţa naturală îi este dată de Spiritul Divin doar ca un mijloc prin care să poată trezi în sine, dacă voieşte, viaţa cea adevărată, care este spirituală. Şi astfel, doar cu mintea sa el poate recunoaşte preabine poruncile lui Dumnezeu şi poate lua hotărârea de a le respecta, de a trăi şi de a făptui în conformitate cu ele. Iar dacă face aceasta, Spiritul Divin pătrunde în sufletul său în aceeaşi măsură în care şi el a progresat în respectarea poruncilor lui Dumnezeu, în credinţa în Dumnezeu şi în iubirea de Dumnezeu şi de aproapele.

11. Iar când sufletul a căpătat o asemenea putere încât nicio recădere nu mai este posibilă, aceasta este dovada sigură că Spiritul Divin l-a pătruns întru totul şi că întreaga sa cunoaştere şi ştiinţă s-au orientat către Spirit; un astfel de suflet a triumfat prin urmare asupra întregii sale materii moarte şi, împreună cu Spiritul Divin care l-a pătruns, a devenit un singur Spirit, o singură forţă, o singură lumină şi o adevărată viaţă indestructibilă, pe care nimeni nu o va mai putea judeca vreodată.

12. De aceea, căutaţi în primul rând adevărata împărăţie a lui Dumnezeu şi dreptatea Sa, şi toate celelalte vi se vor da vouă pe deasupra. Căci atunci, Spiritul Divin este cel care va face aceasta în voi. Nu vă mai preocupaţi de cele lumeşti, de ce veţi mânca şi bea în ziua următoare şi cu ce vă veţi îmbrăca trupurile, căci de toate acestea se preocupă doar păgânii şi toţi ceilalţi oameni de lume, care nu L-au recunoscut încă pe Dumnezeu. Iar când veţi atinge adevărata renaştere în Spirit, veţi dobândi toate cele care vă vor fi trebuincioase.

13. Dacă veţi urma calea descrisă de Mine şi veţi rămâne pe ea, aşa cum vă învăţ şi v-am învăţat Eu, atunci veţi fi şi voi în Mine iar Spiritul Meu va fi în voi, şi cu ajutorul acestuia veţi putea face tot ceea ce înţelepciunea Sa vă va dicta şi ceea ce voia Sa va vrea în voi. Şi în felul acesta vă va fi dat chiar cu prisosinţă tot ceea ce vă va fi necesar în această lume pe timpul vieţii voastre pământeşti.

14. Şi astfel aţi aflat de la Mine tot ceea ce poate realiza Spiritul. Iar ceea ce poate face Spiritul Meu acum, va putea şi Spiritul vostru atunci când el va deveni una cu Mine. Şi felul în care va putea deveni el una cu Mine vi l-am explicat deja de multe ori, aşa că procedaţi întocmai, şi atunci veţi simţi în voi împlinirea deplină a acestei făgăduinţe!

15. Dar pentru astăzi am făcut destul, şi, întrucât au trecut deja câteva ore peste miezul nopţii, haideţi să ne odihnim puţin, căci mâine e o nouă zi!”

16. Atunci Lazăr a spus: „Doamne, îmi va fi destul de greu să culc aici toţi oamenii aceştia!”

17. Iar Eu am spus: „Dar de ce? Fiecare să rămână pe locul său, să-şi sprijine capul pe mâini şi să se odihnească, şi vă veţi simţi apoi foarte bine!”

18. Cu soluţia aceasta Lazăr a fost extrem de mulţumit, şi a făcut el însuşi la fel.

19. Nicodim însă voia să se ducă deja acasă, pentru a nu fi văzut la lumina zilei pe munte; căci se temea de farisei.

20. Eu însă i-am spus: „Nn te teme tu de cei care nu pot face nimic împotriva ta. Căci dacă Eu vreau, şi tu crezi aceasta, vei putea să cobori dealul acesta şi să te duci la slujba ta, fără să fii văzut, chiar şi la lumina zilei.”

21. Atunci Nicodim a spus: „Atunci rămân, întrucât familia mea oricum mă crede la lucru în Templu.”

22. Eu am spus: „Aşa este, aşa că rămâi şi tu şi odihneşte-te puţin.”

23. La cuvintele acestea ale Mele s-a făcut linişte în sală, şi fiecare şi-a îngăduit un somn scurt, dar foarte revigorant.

24. Rafael al nostru însă, la îndemnul Meu interior, s-a dus la foştii sclavi, care încă nu dormeau, şi i-a sfătuit să facă şi ei la fel, rămânând apoi alături de ei până la răsăritul soarelui şi făcând în aşa fel încât fiecare dintre ei să aibă nişte vise de o rară frumuseţe; căci copiii aceştia din Nord aveau această particularitate, de a avea tot felul de vise profetice. Şi, după astfel de vise frumoase şi minunate, ei urmau să se trezească a doua zi foarte revigoraţi şi plini de smerenie, de răbdare şi de voie bună.

25. Şi astfel, fiecare avea de câştigat în acea zi.

Capitolul 56

Natura tainică a îngerilor. Iubire copleşitoare şi înţelepciune profundă, inimă trezită şi minte deschisă

1. Noi încă dormeam adânc atunci când soarele tocmai se înălțase deasupra orizontului. Lazăr şi hangiul s-au trezit, iar acesta din urmă s-a ridicat apoi de pe scaun şi a ieşit afară ca să-şi trezească servitorii, pentru ca aceştia să se apuce să ne pregătească o gustare savuroasă şi consistentă. Şi la scurt timp după aceea a început agitația în întreaga casă, care ne-a trezit şi pe noi, astfel că ne-am ridicat fiecare de la locurile noastre şi apoi am ieşit afară pentru a ne bucura de aerul proaspăt al acelei zile.

2. În fața casei se afla o fântână care avea o apă foarte bună, limpede şi curată, iar Eu i-am spus lui Lazăr: „Frate, ca să nu-l tot necăjim pe Nicodim, te rog să ceri să ne fie umplute nişte urcioare cu apă, ca să ne putem spăla pe mâini, pentru a nu se putea spune despre noi că am început să mâncăm fără ca înainte să ne fi spălat!"

3. Şi s-a făcut întru totul aceasta, şi după aceea toți şi-au spălat mâinile, fața şi picioarele, iar apoi ni s-au adus ştergare curate ca să ne ştergem.

4. După ce am terminat cu spălatul, a revenit şi Rafael la noi şi l-a înştiințat pe Lazăr că tinerii dormeau încă profund şi visau, aşa că el a sugerat să nu fie treziți decât peste câteva ceasuri. Şi aşa s-a şi făcut, căci tinerii, fiind foarte obosiți după călătoria cea lungă şi grea pe care o făcuseră, aveau mare nevoie de odihnă.

5. Abia acum, la lumina zilei, Nicodim a observat frumusețea uimitoare a lui Rafael, şi tocmai de aceea pur şi simplu nu-şi mai putea lua ochii de la el. După o oarecare vreme, în care s-a tot minunat în sinea lui, el Mi s-a adresat în felul acesta Mie: „Doamne şi Învățătorule, dar de unde vine tânărul acesta care este supranatural de frumos? Cum se numeşte el? Îți mărturisesc că n-am mai văzut nicicând la un om o asemenea frumusețe! Dacă mă uit mai bine, ceva mai de departe de el mai văd o tânără fată foarte drăgălaşă. Dar în cazul acestei fete se vede că ea aparține acestei lumi, în comparație cu acest tânăr, ce este de o frumusețe de-a dreptul cerească! Buclele sale ca de aur, i se răsfiră atât de frumos ordonate de-a lungul gâtului său perfect, aproape eteric şi alb ca neaua! Ce drăgălăşenie de nedescris emană de pe chipul său! Şi ce catifelate, în mod perfect conturate şi totodată delicate sunt brațele şi picioarele sale! Totul la el este altfel alcătuit, în pofida simplității şi a armoniei trupului său, încât eu, deşi sunt unul dintre cei mai bătrâni de la templu, mărturisesc că n-am văzut nici măcar în vis ceva asemănător. Ce să mai spun, tânărul acesta nu poate fi de aici, de pe pământ! Dacă ar avea aripi, precum heruvimii care străjuiesc chivotul din altarul Templului, ar putea fi, datorită desăvârşirii sale, un înger al lui Dumnezeu!"

6. Eu am spus: „Crezi că îngerii lui Dumnezeu trebuie să aibă neapărat aripi spre a fi îngeri? Gândind în felul acesta, te înşeli chiar foarte tare! Aminteşte-ți, oare cei trei bărbați care au venit la Avraam au avut aripi? Sau aveau aripi cei doi tineri care l-au salvat pe Lot, sau îngerul care l-a condus pe Tobias? Eu nu ştiu să se fi făcut vreodată în scriptură vreo referire la aripile îngerilor. Nici despre îngerul care i s-a arătat lui Avraam, ca să-l oprească atunci când era gata să-l sacrifice pe unicul său fiu, Isaac, Scriptura nu consemnează că ar fi avut aripi.

7. Doar cei doi heruvimi de bronz despre care vorbeşte Moise a trebuit să fie reprezentați în mod simbolic cu aripi, spre a le sugera evreilor, care pe atunci erau foarte senzuali, marea rapiditate în toate - în gândire, în hotărâre, în acțiune şi în ducerea la bun sfârşit - a spiritelor pure din Cerurile lui Dumnezeu. Acum, omul obişnuit nu cunoaşte pe acest pământ mişcare mai rapidă decât zborul păsărilor prin aer, astfel că, pentru a le face într-o anumită măsură inteligibilă viteza de manifestare a spiritului, Moise, în conformitate cu indicațiile pe care i le-a oferit Dumnezeu, a trebuit să-i înzestreze pe heruvimi cu aripi. Dar, în realitate, niciun înger al lui Dumnezeu şi nici arhanghelii n-au avut vreodată aripi.

8. Este bine să ştii că aripile semnifică prin urmare doar gradul înalt de înțelepciune şi chiar de forță a tot ceea ce este spirit pur, şi nu faptul că, la porunca lui Dumnezeu, un spirit pur ar trebui să coboare şi să urce, din cer pe pământ şi de pe pământ la cer, asemenea unei

păsări. Spiritele pure ce au fost create de Dumnezeu ca fiind îngeri nu reprezintă nimic altceva decât nişte făpturi ce au fost emanate din Dumnezeu, în care se manifestă într-o mai mare măsură omniprezența divină şi despre care niciun om nu este capabil să-şi facă o reprezentare profundă şi corectă, pentru că, aşa cum poți înțelege deja, îi este aproape imposibil unei ființe conştiente limitate să aibă o reprezentare completă, profundă şi autentică a infinității lui Dumnezeu.

9. Dar, datorită faptului că sufletul fiecărui om poate să devină, dacă se transformă suficient de mult, asemănător îngerilor ce sălăşluiesc în Cerurile lui Dumnezeu, tânărul acesta frumos şi pur poate chiar foarte bine să fie un astfel de înger ce a fost trimis aici pe pământ, chiar dacă este fără aripi, căci toate acestea sunt cu putință, aşa cum şi Eu sunt întrupat aici, printre voi, Eu, care sunt, împreună cu Dumnezeu Tatăl, conducătorul Cerurilor şi al pământului. Fiind întrupat în această ipostază, vă învăț Eu Însumi, în timp ce susțin şi alte manifestări nebănuite ce se desfăşoară atât în ambianța acestei planete, cât şi în lumea de dincolo. De altfel, luați aminte că, referitor la toate acestea, este scris: «În acele vremuri îi veți vedea pe îngerii Cerului, urcând şi coborând, pentru a-L sluji pe Domnul!» Aşa că nu este exclus ca acest tânăr să poată fi un înger. Ce părere ai despre toate acestea?"

10. Nicodim a spus: „Da, da, cred că toate acestea sunt cu putință, căci el este cu adevărat suficient de frumos pentru aceasta. Doar că eu nu-l văd urcând şi coborând între cer şi pământ!"

11. Atunci Eu am spus: „O, tu nu-ți dai seama că aceasta este doar o orbire omenească! Cum îți poți imagina tu, un om cu atât de multă experiență, că îngerii lui Dumnezeu urcă şi coboară, din cerul cel material, aici, pe pământul acesta care este material, şi că ar fi cu putință ca oamenii să-i vadă cum fac aceasta şi cum acționează astfel încât să Mă slujească?! Ia aminte că înălțarea şi coborârea îngerilor nu înseamnă în realitate decât înălțarea în valuri a Iubirii către adevărata înțelepciune, şi apoi implică întoarcerea din nou, dar cu înțelepciune, la o mare Iubire, ce este adevăratul Atribut viu al lui Dumnezeu, care, mai mult sau mai puțin, este prezent în fiecare dintre voi.

12. Ia aminte că dacă un om îşi trezeşte într-un mod considerabil în ființa sa iubirea pentru Dumnezeu şi chiar pentru aproapele său, el se ridică prin aceasta la o anumită stare de înțelepciune şi atinge apoi în felul acesta cunoaşterea adevărată şi profundă a tuturor lucrurilor. Şi, de îndată ce un om a dobândit o astfel de cunoaştere, şi, mai mult decât atât, a simțit, a recunoscut şi a înțeles tot mai profund iubirea, înțelepciunea şi puterea nesfârşită a lui Dumnezeu, el devine apoi plin de smerenie şi simte că este pătruns în permanență de cea mai vie iubire față de Dumnezeu. Şi, în felul acesta, el coboară din nou şi din nou în inima sa, care, datorită energiei copleşitoare a iubirii, devine tot mai luminoasă şi mai ardentă, fiind însuflețită datorită iubirii pentru Dumnezeu.

13. Dar este cu putință ca tu să-ți spui în sinea ta: «Pământul acesta reprezintă el oare iubirea, şi Cerul reprezintă el înțelepciunea, când de fapt pe pământ există atât de puțină iubire, iar din Ceruri se revarsă în noi atâta bunătate, şi numai foarte rar câte ceva mai puțin bun?!»

14. Da, este adevărat că în inima omului, care este totuşi sălaşul iubirii, nu există adesea decât foarte puțină energie a iubirii, dar cu toate acestea inima este şi rămâne sălaşul energiei iubirii, în care omul poate să atragă din plin energia sublimă a iubirii atunci când ajunge să iubească constant, intens şi fără măsură. Ia aminte că atunci când iubirea este mică sau infimă în inima omului, un astfel de om nu se va bucura din plin de energia sublimă a iubirii, şi tocmai de aceea el nu va fi în stare să producă roade ale vieții aici, pe pământ, şi va fi întocmai ca un pământ ce este lipsit în permanență de lumina soarelui. Căci soarele de pe cer este de fapt, pentru inima omului, mintea sa cea pură şi naturală. Această prezență tainică a soarelui se pogoară pe pământ, adică în inima omului, prin intermediul gândurilor pure şi prin ideile bune, în mod adecvat ordonate, pe care ea (mintea naturală) le luminează, le însufleţeşte şi

face în felul acesta să germineze faptele bune, plăcute lui Dumnezeu şi nobile. Dacă această lumină pură, sublimă şi dumnezeiască a minţii este deocamdată palidă, asemenea luminii soarelui pe timp de iarnă, inima acelui om poate deveni, desigur, ceva mai înţelegătoare; dar întrucât ea va rămâne încă în mod preponderent ancorată doar în iubirea de sine, mugurii cei puri şi nobili care există în ea nu se vor putea dezvolta aşa cum trebuie, nu vor putea înflori, şi în aceste condiţii nu vor putea produce roade pure, paradiziace şi adevărate. Dacă mintea unui om va deveni însă, datorită aspiraţiei şi a silinţei sale, cât şi datorită unei adecvate valorificări a talentelor şi aptitudinilor sale, tot mai luminată şi mai luminoasă, această tainică lumină îi va încălzi cu din ce în ce mai multă putere inima, iar apoi seminţele faptelor bune care încă vegetează în el vor începe să încolţească, vor ajunge să crească, vor înflori pe deplin şi cât de curând vor produce multe roade dulci, nobile, bine coapte, care pentru el vor însemna totodată recolta cea bună şi frumoasă a vieţii.

15. Într-un asemenea caz, iată că înţelegem prin «îngeri» gândurile pure şi ideile creatoare, sublime ale raţiunii luminate, ce alcătuiesc la om - desigur, la o scară mică, - cerul său de înţelepciune. Astfel de gânduri vor urca şi vor coborî necontenit, slujind Spiritului Divin Nemuritor ce este deocamdată ascuns în inima omului, iar acest Spirit se va revela în toată splendoarea lui, atât prin iubirea năvalnică de Dumnezeu, cât şi prin iubirea constantă şi profundă faţă de aproapele său. Dar cum foarte mulţi oameni nu au cunoscut încă şi nu respectă acest Atribut viu al lui Dumnezeu, ce poate fi atras cu uşurinţă în inima omului şi de care depinde mântuirea omului, atât temporară, cât şi veşnică, la fel nici Eu Însumi, Domnul (Iisus), nu sunt recunoscut ca atare de lumea oamenilor, cu toate că este cu putinţă ca ei să ajungă să vadă ce gânduri pline de înţelepciune, ce idei creatoare şi ce noţiuni măreţe ce provin din Cerurile lui Dumnezeu urcă şi coboară prin Mine pe acest pământ, iluminând inimile ce sunt pregătite să cunoască aceasta, încălzindu-le şi însufleţindu-le pentru a putea face să apară în ele rodul cel viu al faptelor bune. Tocmai de aceea, mulţi sunt cei chemaţi, dar foarte puţini sunt cei aleşi, care ajung să înţeleagă pe deplin cuvintele Mele. Numai aceia care sunt cei puţini le primesc cu adevărat în inimă şi, prin faptele lor bune, obţin apoi recolta cea frumoasă, plăcută şi bogată a vieţii.

16. Te-ai luminat acum măcar într-o oarecare măsură referitor la ceea ce sunt, în acest prim caz, îngerii ce coboară şi urcă între cer şi pământ pentru a-L sluji pe Dumnezeul cel Veşnic - care Dumnezeu se manifestă, totodată, prin venirea Mea pentru o vreme pe acest pământ, pentru voi, oamenii, care la rândul vostru aţi fost chemaţi să deveniţi copiii lui Dumnezeu şi care sunteţi de fapt inima Sa şi pământul Său?”

Capitolul 57

Scara lui Iacov. Despre natura viselor. Sufletele în lumea de dincolo

1. Şi Nicodim a spus: „Doamne şi Stăpâne din eternitate, abia acum înţeleg pe deplin că Tu singur eşti cu adevărat Hristosul, Unsul lui Dumnezeu, care sălăşluieşte în Tine în toată plenitudinea! Căci niciun proroc de pe acest pământ nu a învăţat vreodată la fel ca Tine. Dar întrucât ne-ai făcut deja o atât de mare dezvăluire, ai putea să ne mai luminezi, dacă ai voi, şi în privinţa scării cereşti a patriarhului Iacov, pe care urcă şi coboară îngerii între cer şi pământ? Eu nu am înţeles niciodată prea bine ce a vrut să-i spună Iehova, aflat pe cel mai înalt nivel al scării, lui Iacov, prin această viziune. Probabil că Iacov a înţeles viziunea aceasta mult mai bine decât mine, întrucât până acum nu ne-a fost transmisă nicio interpretare mai clară a ei. De aceea, Doamne, îţi cer aceasta, în numele marii mele iubiri pentru Tine!”

2. Eu am spus: „Ceea ce a văzut Iacov în viziunea sa a fost exact ceea ce v-am explicat şi Eu vouă acum foarte clar. Scara este legătura dintre inima şi raţiunea cea luminată a omului. Şi, de asemenea, inima este privită aici ca fiind pământul, care, în Iacov - aflat atunci în

mare necaz şi la grea încercare -, era pustiu, sălbatic şi prea puțin iluminat. Dar tocmai în starea aceasta el a început să se gândească mai mult la Dumnezeu şi să mediteze la ce anume a putut el să facă, încât Domnul să-l aducă la aşa mare ananghie. Şi atunci, adormind el pe un câmp deschis, a avut viziunea relației interioare dintre pământul inimii sale şi cerul luminos din mintea sa. Şi a văzut cum gândurile şi ideile sale coborau din capul său ca pe o scară în inima sa, o luminau şi-i aduceau mângâiere, şi astfel, însufleţite şi întărite prin iubirea tot mai puternică a inimii, se înălțau înapoi la Dumnezeu, spre a fi acolo şi mai mult şi mai puternic iluminate. Şi, priveşte acum întregul curs al vieții lui Iacov, şi vei vedea cum a început el de atunci înainte să se gândească tot mai mult la Dumnezeu şi să respecte, în viața sa de zi cu zi, din ce în ce mai strict legile lui Dumnezeu Tatăl.

3. Totodată însă i s-a prezentat în acel vis memorabil scara generațiilor, care de atunci încolo a fost înălțată ca o legătură directă între urmaşii săi şi Dumnezeu, şi pe care vor exista mai mulți sau mai puțini copii ai lui Dumnezeu, după cum cunoaşterea lui Dumnezeu va lua amploare sau va decădea, şi în această viziune Iehova Însuşi a apărut în persoana Mea la capătul superior al scării neamului omenesc, pentru a reînnoi vechiul legământ şi a-l ridica la nivelul celui mai viu adevăr.

4. Astfel v-am explicat în două sau trei moduri scara lui Iacov, şi ştiți de-acum ce trebuie să înțelegeți din punct de vedere spiritual prin noțiunea de «îngeri ai Domnului». Şi totuşi, de dragul vostru, vă mai întreb o dată dacă ați înțeles bine toate acestea."

5. Nicodim a spus: „Eu m-am luminat acum şi în privința aceasta, şi ştiu că aşa este, şi nu altfel. Dar, în ceea ce priveşte îngerul acesta vizibil, se pune întrebarea dacă el are o existență reală sau dacă nu este cumva doar un gând rezultat din iubirea, înțelepciunea şi atotputernicia Ta şi menținut de Tine?"

6. Iar Eu am spus: „Ah, dar aceasta este o întrebare destul de copilărească din partea ta! Căci Eu îți spun ție că îngerul este - la fel ca şi tine, ca toți oamenii şi ca întreaga Creație nesfârşită - şi una şi alta în acelaşi timp, pentru că, în întreaga infinitate, nu există altă realitate în afară de Mine, decât doar gândurile şi ideile Mele, însufleţite prin iubirea Mea şi menținute prin Voia Mea pentru totdeauna. Iar ceea ce Eu, ca Dumnezeu, pot să fac, am făcut dintotdeauna şi voi face în vecii vecilor veți putea face şi voi odată şi odată, în Împărăția Mea.

7. Iar aceste capacități există în voi, oamenii, aşa cum foarte bine o demonstrează viziunile luminoase pe care le aveți în vise; căci în acele vise, gândurile şi ideile voastre intime devin realități şi capătă viață sub o formă foarte bine constituită, iar voi puteți discuta cu ele ca şi cu nişte ființe adevărate. Desigur că voi nu ştiți cum se petrec toate acestea în voi, de ce în visele voastre vă aflați într-o lume foarte bine organizată, printre oameni care adeseori vorbesc cu voi extrem de înțelept şi săvârşesc tot felul de fapte; însă deocamdată aceasta nu contează prea mult. Când veți renaşte în Duh, pe care îl voi face să pogoare asupra voastră, după cum v-am explicat, atunci vor deveni limpezi pentru voi toate tainele vieții voastre, precum şi cauzele lor. Deocamdată însă, puteți accepta ca pe un adevăr luminos faptul că orice se petrece în viața unui om are o cauză în cel mai înalt grad înțeleaptă şi adevărată, căci altminteri el nu ar fi avut niciodată parte de aşa ceva.

8. Atunci când omul moare din punct de vedere trupesc, sufletul său continuă desigur să trăiască în spațiu, dar nu mai are atunci drept fundament şi drept locuință nicio altă lume decât pe aceea pe care şi-a făurit-o el însuşi, şi nu mai are cu lumea aceasta exterioară niciun fel de legătură, pentru că îşi dă preabine seama că întreaga lume materială nu este altceva decât o judecată necesară şi greu de îndurat şi că o viață perfect liberă şi lipsită de orice limitări este infinit superioară unei vieți supuse la tot felul de constrângeri."

9. Atunci Nicodim a spus: „Doamne, deci dacă eu voi muri într-o bună zi, atunci sufletul meu, care va continua să trăiască, nu va mai vedea nimic din lumea de pe acest pământ, ci-şi va continua viața într-o lume creată de el însuşi - şi totuşi pe acest pământ mai există încă multe pe care un suflet însetat de o cunoaştere superioară ar dori să le cerceteze mai îndea-

proape! De exemplu, în timp ce privim cerul înstelat, noi resimțim adesea o vie dorință de a şti mai mult despre ceea ce sunt de fapt soarele, luna, planetele şi toate celelalte stele, şi, la fel, ne-am dori să putem explora şi adâncurile mărilor. Dar dacă, după moarte, sufletul nu trăieşte decât într-un fel de lume a visului, născută din fantezia sa, şi nu are de-a face decât cu făpturi care, deşi au un aspect uman, nu sunt decât produsul propriei sale imaginații, atunci, după opinia mea, desigur foarte limitată, dacă el îşi păstrează toate amintirile, nu va resimți o prea mare bucurie în a trăi veşnic. Fireşte, dacă sufletului îi vor rămâne, odată cu pierderea trupului, numai atâtea amintiri cât cele dintr-un vis luminos, în care de regulă te recunoşti pe tine însuți, dar fără a-ți mai putea aminti nimic sau doar puține din viața pământească, atunci fără îndoială că un astfel de suflet poate supraviețui fără regrete, căci nu va regreta nicicând cele care i-au fost luate odată cu trupul. Desigur, Eu vorbesc aici aşa cum înțeleg eu, dar Te rog pe Tine să ne instruieşti mai temeinic şi în această privință."

10. Eu am spus: „Eu ştiu preabine că tu încă nu pricepi prea mult. Dar trebuie să ştii că imaginea pe care o ai despre viața sufletului după moartea trupului este cu mult mai departe de adevăr şi mai prostească decât poți tu să-ți dai seama în forul tău interior. Răspunde-Mi la o singură întrebare: unde şi când vede un om cu ochii săi naturali mai bine, noaptea, într-o pivniță întunecată, sau în plină zi, pe un deal înalt, cu deschidere înspre toate zările? Şi un om care, regăsindu-şi deplina libertate şi având tot ce-i trebuie, se află pe acel deal împreună cu prietenii săi cei mai buni - va mai regreta el oare vechiul beci întunecos şi va mai simți el dorința să cerceteze ascunzişurile şi cotloanele sale întunecoase? Meditează la întrebarea aceasta a Mea, întreabă-ți propria ta simțire, fără ocolişuri, şi apoi răspunde-Mi, şi numai după aceea Eu te voi lumina în privința îndoielilor tale!"

Capitolul 58

Sufletul şi trupul. Ce devine un suflet lumesc atunci când experimentează viața de apoi. Luna şi locuitorii ei

1. Atunci Nicodim a spus: „O Doamne, răspunsul la întrebarea aceasta pe care Tu ai avut bunăvoința să mi-o adresezi vine de la sine, şi nimeni dintre cei care au inteligența necesară n-ar putea să se înşele, căci acest răspuns este cuprins chiar în întrebare, şi ar fi inutil să mai cauți un alt răspuns. Totuşi, eu deduc de aici că Tu ai avut bunăvoința să sugerezi că, după pierderea definitivă a trupului, un suflet desăvârşit va vedea întreaga Creație a lui Dumnezeu Tatăl într-o lumină mult mai clară decât i-ar fi fost lui vreodată cu putință pe timpul vieții sale în trup, şi că un astfel de suflet va păstra amintirea a toate cele pe care le-a trăit şi care i s-au petrecut pe pământ, toate acestea fiind mult mai vii în amintirea sa decât le-ar fi putut sesiza pe timpul vieții sale într-un trup pământesc. O Doamne, Te întreb: am răspuns oare corect la această întrebare?"

2. Atunci Eu am spus: „Ai răspuns aproape pe deplin, şi de aceea doresc să vă înfățişez în cele ce urmează şi rațiunea acestor aspecte, pentru ca nimeni să nu poată spune după aceea: «Da, iată că El, care spune întotdeauna adevărul, ne-a poruncit să credem toate acestea, şi cu siguranță că toate acestea se prezintă exact aşa cum ne-a învățat El, dar cu toate acestea noi nu ştim de ce se petrece aşa şi nici cum de este cu putință să fie totul astfel!» Luați aminte că nu aşa doresc Eu să vă învăț! Căci Eu vreau ca voi să ajungeți chiar să înțelegeți tainele împărăției lui Dumnezeu. Aşa că, ascultați-Mă!

3. Trupul material în el însuşi este doar materie moartă, şi el n-ar putea nici auzi, nici simți, nici mirosi şi nici gusta dacă nu ar exista un suflet viu în el. Trupul nu este, prin urmare, decât un instrument rudimentar al sufletului, ce a fost în aşa fel conceput şi alcătuit încât sufletul să se poată servi de el pentru a exista şi a se manifesta în lumea exterioară. Sufletul poate prin urmare, cu ajutorul trupului, să vadă, să audă, să guste, să miroasă, să aibă senzații

plăcute sau neplăcute. El se poate deplasa dintr-un loc în altul cu ajutorul picioarelor şi cu ajutorul mâinilor poate realiza tot felul de munci sau activităţi.

4. Ceea ce dirijează membrele trupului este raţiunea cea tainică a inimii şi voinţa sa. Căci trupul, în sine, nu are nici raţiune şi nici voinţă, afară de cazul în care sufletul se afundă el însuşi, datorită preponderenţei dorinţelor sale lumeşti şi trupeşti, în carnea trupului, pierzându-se într-un asemenea grad în carne, încât la un moment dat îşi pierde aproape în totalitate conştiinţa «eu-lui» său spiritual. Atunci se poate spune că întreaga sa raţiune, împreună cu voinţa, vor deveni într-un mod preponderent trupeşti. Într-o astfel de situaţie însă, un astfel de suflet va fi aproape mort, iar ideea libertăţii spirituale sau, altfel spus, a unei vieţi spirituale ce există după moartea trupului i se va părea că este o adevărată nebunie.

5. Dar chiar şi un astfel de suflet ce ajunge să fie într-un mod preponderent carnal nu moare cu adevărat după dispariţia dureroasă a trupului, ci continuă să trăiască în lumea spiritelor, însă viaţa sa de după moarte va fi atunci la fel de pustie ca şi cunoaşterea rudimentară şi sărăcăcioasă pe care el o are despre lumea pur spirituală, şi la fel ca şi conştiinţa sa precară de sine. Ei bine, trebuie să ştiţi că un astfel de suflet va continua să trăiască în lumea de dincolo într-o stare ce se aseamănă cu un fel de vis semilucid. El va trăi adesea toate acestea fără ca măcar să ştie că a mai trăit cândva într-o altă lume, şi va continua să trăiască şi să acţioneze într-un mod automatic şi larvar, potrivit vechilor sale simţuri trupeşti. Iar dacă va avea şansa să fie totuşi avertizat sau povăţuit de unele spirite evoluate şi luminate, cum că acum se află într-o altă lume, spirituală, el tot nu va da crezare acestor afirmaţii şi-i va lua în derâdere pe aceia care vor urmări să-l povăţuiască sau să-i arate care este adevărul.

6. Şi trebuie să ştiţi că unui astfel de suflet, ce este stăpânit aproape în totalitate de aspectele lumeşti şi de ataşamentele cărnii, îi va trebui mult timp până să ajungă în mod gradat la o cunoaştere pură, profundă şi luminată. Dar până la urmă, când aceasta se va petrece, îi vor reveni după aceea şi amintirile, iar atunci el va putea vedea, va putea auzi şi va putea simţi tot ceea ce se petrece pe pământ, deasupra pământului, precum şi în interiorul acestuia.

7. Trebuie însă să ştiţi că un suflet care s-a desăvârşit întru totul şi s-a îndumnezeit încă din lumea aceasta prin renaşterea sa deplină în Spirit, reuşind să se transforme în felul acesta încă de aici de pe pământ, el va deveni capabil să contemple şi să perceapă într-un mod clar aspectele pur spirituale şi divine. Un astfel de suflet are deja viziunea intuitivă, profundă, amplă şi în mare măsură adevărată a întregii creaţii materiale şi, mai mult decât atât, el ştie tot ceea ce se petrece pe Lună şi pe Soare, el ştie chiar tot ceea ce se petrece în interiorul lor; el ştie ce sunt stelele, ştie pentru ce au fost ele create şi ştie tot ce se află atât pe ele, cât şi în interiorul lor.

8. Iar atunci când un astfel de suflet desăvârşit va fi eliberat pentru totdeauna, în momentul morţii, de trupul său greoi, viziunea sa va deveni cu uşurinţă perfect divină, iar el va putea, în măsura în care va aspira la aceasta, să vadă, să audă, să ştie şi să simtă tot ceea ce vrea sau îşi doreşte. Şi, dacă toate acestea se prezintă chiar aşa, ne putem întreba cum ar putea oare un asemenea suflet - care, fiind păstrate proporţiile, este asemenea lui Dumnezeu, şi care totodată este creatorul lumii sale exterioare - să-şi piardă toate amintirile?

9. Dar ca să descoperiţi, să vedeţi şi să înţelegeţi cât mai profund perfecta realitate a celor care sunt spuse de Mine, am să eliberez acum pentru câtva timp sufletul vostru, şi, în starea aceasta, veţi putea spune ce veţi vedea, ce veţi auzi şi ce veţi simţi. Fiţi tocmai de aceea cât se poate atenţi, căci aşa o să fie!”

10. Şi, la scurt timp după aceea, mai mulţi dintre cei prezenţi au fost fulgerător transpuşi într-o stare de clarvedere supranaturală, şi, în acea stare de transă, la început au fost proiectaţi într-un tărâm necunoscut lor, care le-a plăcut tuturor atât de mult, încât M-au rugat cu lacrimi în ochi să-i las pentru totdeauna în ţinutul acela paradiziac, dumnezeiesc de frumos; căci niciunul dintre ei nu-şi dorea să se mai întoarcă vreodată în lumea aceasta terestră.

11. Atunci Eu i-am întrebat dacă, fiind în acea stare extraordinară, nu le este totodată cu putință să vadă și să perceapă și lumea aceasta.

12. Și atunci unii dintre ei au răspuns cu bucurie: „Ba da, Doamne, o vedem, dar iată că acum această lume se află undeva în spatele nostru, și vedem în același timp tot ceea ce se află în ea!”

13. I-am întrebat atunci dacă le este cu putință să vadă marele oraș Roma.

14. Toți au confirmat că le era cu putință să vadă orașul Roma și au descris tot ceea ce vedeau acolo.

15. Romanii ce erau prezenți împreună cu noi acolo s-au mirat cu câtă exactitate descriau Roma aceşti proaspeți clarvăzători, deși niciunul dintre ei nu fusese vreodată acolo și nici nu văzuse până atunci vreo reprezentare a orașului respectiv.

16. Și atunci Eu i-am întrebat dacă văd și partea cea mai de răsărit a Asiei.

17. Și mulți dintre cei care erau prezenți au dat același răspuns: „Da, Doamne, vedem totul acolo și distingem chiar și ceea ce se numește capătul acestui mare continent. Căci, mai departe, spre răsărit, nu mai este decât apă și iar apă, cu excepția câtorva insule! Dar acolo este un mare imperiu, și vedem acum un oraș imens, ce este populat de mulți oameni și care este înconjurat de un zid lung, ce ar putea fi străbătut după mai multe zile de mers!”

18. Eu am întrebat: „Cum sunt acei oameni îmbrăcați?”

19. Atunci ei au descris imediat care erau veșmintele acelor oameni și au vorbit despre toate acestea oferind multe detalii, ceea ce l-a mirat nespus de mult pe unul dintre fariseii cei bătrâni, deveniți acum evrei-greci, care avusese cândva ocazia să vadă niște chinezi la granița de răsărit a Indiilor de Sus.

20. După aceea, le-am sugerat să-și îndrepte privirea asupra Lunii, și unii dintre ei au descris pe scurt aspectul caracteristic, oarecum dezolant al acestei lumi sterpe, în care nu vedeau decât câteva grupuri de creaturi cenușii la înfățișare, singuratice și triste, care aveau o aparență stranie, spectrală. Ei au adăugat că nu se aflau pe acolo nici copaci, nici plante, și cu atât mai puțin animale.

21. Apoi i-am readus pe toți la realitatea cea obișnuită, lăsând însă să persiste în ființa lor toate amintirile acelor aspecte pe care le-au văzut.

22. După ce și-au revenit cu toții la starea lor așa-zis normală, Nicodim a spus: „O Doamne, dar tot ceea ce ai făcut Tu acum pentru noi este un miracol nemaipomenit! Noi, toți cei care am trăit această stare, eram totodată aici, Te vedeam pe Tine și pe toți ceilalți, și totuși în același timp am văzut foarte limpede toate cele pe care Ți le-am descris. Cu adevărat, eu pot acum să depun personal mărturie că viziunea unui suflet pur și liber este nesfârșit mai clară decât viziunea sufletului ce este legat de trup. Mărturisesc că nu numai că am văzut cu o mare claritate toate cele care se aflau în apropiere, precum și toate cele care se aflau la mare depărtare, dar, mai mult decât atât, am și auzit toate sunetele care existau acolo. Și dacă vedeam un copac sau o casă ori o corabie pe mare, sau chiar și un om sau un animal, le vedeam sub aspectul lor exterior, dar în același timp privirea noastră putea pătrunde într-un mod tainic și profund atât în ele, cât și prin ele, deși toate acestea nu erau transparente.

23. Ba, mai mult decât atât, în cazul oamenilor, le simțeam și le vedeam chiar gândurile, care la început erau vizibile întocmai ca niște imagini mici ce apăreau în inimile lor. Iar când aceste gânduri se ridicau spre creier, asemenea unui roi de musculițe, deveneau tot mai luminoase și mai bine conturate; apoi coborau din nou spre inimă, și aici deveneau mai mari, mai clare și mai hotărâte, iar apoi ieșeau din sfera tainică a omului, devenind tot mai mari și mai mari, și formau o adevărată lume acolo în jurul lor. Cu toate acestea, am observat că în jurul animalelor nu se vedea nimic de genul acesta.

24. Dar ce este de fapt cu această Lună aridă și jalnică? Este clar că ea este o lume materială, dar am observat că este atât de golașă, de aridă și de dezolantă, întocmai ca vârful cel mai înalt al muntelui Ararat! Și Te întrebăm cine erau acele creaturi triste, spectrale și cenu-

şii? Am observat că ele nu prea au o înfăţişare umană; şi totuşi, pe această planetă, am putea spune că ele se aseamănă cu un fel de animale, deşi, pe de altă parte, ar putea fi spirite, căci este evident că ele nu sunt nişte făpturi materiale. Căci eu am observat cum la un moment dat trupul unei astfel de făpturi ba s-a mărit foarte mult, ba apoi a devenit foarte mic, întocmai precum trupul unui pitic. Dacă aceste făpturi ar fi pur materiale, atunci, zic eu că nu ar fi putut nicidecum să-şi mărească şi să-şi micşoreze trupul în acest mod. Prin urmare, Te întrebăm, Doamne şi Învăţătorule, cum se prezintă lucrurile cu Luna?"

25. Eu am spus: „Toate acestea, prietene, le vei afla cât de curând, şi deja poţi discuta despre ele şi cu ucenicii Mei, care le cunosc cu exactitate. Eu însă am aspecte mult mai importante să vă spun şi să vă arăt - dar vom continua numai după gustarea de dimineaţă. Căci în curând vor urca încoace şi cei treizeci de greci, ca să ia gustarea de dimineaţă şi să discute despre tot felul de aspecte cu tânărul acesta. Ei vin ceva mai devreme, pentru că aparițiile din această noapte i-au ţinut şi pe ei treji."

26. Atunci Nicodim a spus: „Preabine, preabine, Doamne şi Învăţătorule, facă-se doar Voia Ta! Doar un singur lucru aş vrea să mai aflu în prealabil, şi anume, cine este tânărul acesta atât de frumos, de unde vine el şi cum se numeşte?"

27. Eu am spus: „Veţi afla cu aceeaşi ocazie! Numele său este Rafael."

28. Nicodim a spus: „Dar, în conformitate cu vechile Scripturi, acesta este numele unui arhanghel! Să fie oare Rafael chiar acel arhanghel? Oh, dacă este aşa, mărturisesc că în acest caz chiar mi s-ar face frică! Da, da, eu am spus aceasta încă de la început!"

29. Eu: „Iar Eu nu te-am contrazis referitor la aceasta, ci doar ţi-am arătat, atât ţie, cât şi celorlalţi, ce este un înger al Domnului. Şi dacă aşa se prezintă situaţia, de ce atunci să-ţi fie teamă de acest înger, din moment ce tu însuţi eşti chemat să te transformi astfel încât să devii asemănător unui arhanghel? Dar ca să nu mai ai niciun fel de dubii în privinţa lui Rafael, află că el este de fapt arhanghelul Rafael. Haideţi să ne oprim acum cu toate acestea; căci tocmai soseşte grupul de greci! Dar, luaţi aminte, să nu Mă deconspire nimeni faţă de ei; căci pentru ei nu a sosit încă vremea să Mă recunoască!"

30. Apoi Eu M-am îndepărtat puţin, iar grupul de greci care a sosit s-a instalat în cortul cel mai apropiat. Iar faptul că gustarea de dimineaţă pentru cei treizeci de greci se afla deja gata pregătită pe mesele din cort şi că a fost foarte repede terminată, nici nu mai trebuie să fie menţionat.

Capitolul 59

Adevărata adorare a lui Dumnezeu

1. Şi, odată terminată masa, acelaşi grec, care cu o seară înainte fusese într-un fel purtătorul de cuvânt al grupului, a ieşit afară la Lazăr şi la Rafael, fiind gata să înceapă discuţia. Dar frumuseţea îngerului l-a surprins atât de tare, încât a rămas mut şi împietrit şi n-a mai putut rosti niciun cuvânt.

2. După un timp de uluire totală, a spus aşa, ca pentru sine (grecul): „Da, da, aici este într-adevăr Olimpul, unde locuiesc zeii! Dacă nu m-aţi fi învăţat ieri că există doar un singur Dumnezeu adevărat, atunci aş fi zis, fără nicio ezitare, că tu, tinere preafrumos, eşti zeul nostru Apolo. Dar pentru că voi aţi afirmat - desigur, pe bună dreptate - că nu există decât un singur Dumnezeu, ai cărui copii sunteţi în mod evident voi, atunci tu, care eşti atât de frumos, trebuie să fii unul dintre fiii săi preaiubiţi. Şi fiindcă sunteţi fără nicio îndoială copiii lui Dumnezeu, şi deci nemuritori, aşa cum credem noi că sunt zeii noştri, lăsaţi-ne să vă adorăm, noi, muritorii, şi binevoiţi să acceptaţi această ofrandă!"

3. După care grecii au scos din pungile lor monede de aur romane, pe care au vrut să le depună la picioarele îngerului.

4. Dar îngerul a spus: „Dragii mei prieteni, luați-vă aurul înapoi! Căci, ascultați bine ce vă spun, adevărații zei nu se lasă adorați de către oameni şi nici nu acceptă ofrandele lor materiale. Vrerea cea plină de înțelepciune şi de iubire a zeilor este ca voi, oamenii acestei lumi, să credeți doar într-un Unic Dumnezeu Adevărat, etern şi atotputernic, să-L iubiți pe acesta mai presus de orice şi din toate puterile voastre şi să vă iubiți aproapele ca pe voi înşivă; altfel spus, să-i faci aproapelui tău ceea ce ai dori în mod firesc să-ți facă şi el ție!

5. Dacă veți păstra în inimă toate acestea, veți crede în ele şi le veți urma întocmai, prin aceasta vă veți închina Unicului Dumnezeu Adevărat în modul cel mai potrivit şi mai demn şi-I veți aduce astfel singura ofrandă cu adevărat plăcută Lui. Şi dacă voi, oamenii acestei lumi, veți face aceasta, atunci Unicul Dumnezeu Adevărat va face din voi, cum a făcut şi din noi, copiii Săi nemuritori, iar forța şi puterea morții nu se vor mai apropia de sufletele voastre.

6. Rugăciunea din vârful buzelor şi ofrandele de tot felul au fost inventate de către preoții cei răi şi de regii cei însetați de putere. Ei pretind onoruri şi ofrande enorme de la oameni, repetându-le neîncetat că sunt nişte mari păcătoşi şi că trebuie să răscumpere aceasta prin imense sacrificii aduse zeilor, căci altminteri vor fi loviți de năpaste cumplite”. Dar toate acestea preoții cei răi nu le fac de dragul zeilor, ci doar pentru a se îmbogăți ei înşişi şi a-şi spori puterea şi pentru a-i înrobi tot mai mult pe sărmanii oameni orbi.

7. Dumnezeul Cel Adevărat însă nu doreşte decât ca toți oamenii să se iubească între ei ca frații şi să trăiască pe pământ liberi şi neînrobiți, iar prin mila Unicului Dumnezeu Adevărat să dobândească tot mai multă înțelepciune în toate privințele. Şi acum, după ce ați auzit din gura mea ce îşi doreşte cu adevărat Dumnezeul Cel Adevărat de la oameni, luați-vă banii înapoi. Căci de gunoiul acesta pământesc nu au nevoie oamenii adevărați, şi cu atât mai puțin Dumnezeu Cel Adevărat!”

8. Şi atunci grecii şi-au adunat aurul de pe jos şi l-au băgat la loc în pungile lor.

9. Dar purtătorul lor de cuvânt a spus cu multă prietenie: „O tu, omule divin, demn de cea mai mare iubire, vorbele tale adevărate sunt pline de blândețe şi dulci ca mierea, aşa că le vom urma întocmai! Dar dacă nu doreşti să primeşti nicio ofrandă de la noi, atunci nu înțeleg de ce totuşi acceptați de la noi, oamenii, bani pentru mâncărurile şi băuturile voastre - ce-i drept, deosebit de bune! La ce vă folosesc vouă banii?”

10. Iar îngerul a spus surâzând: „Până şi lui Dumnezeu îi este greu să vă mulțumească pe voi, oamenii. Ştiați voi oare de ieri că noi suntem copiii lui Dumnezeu? Nu, nu ştiați, şi ne-ați considerat oameni foarte obişnuiți, cărora trebuie să li se plătească pentru mâncarea şi băutura servită, precum şi pentru serviciul oferit. Şi, ştiind aceasta, am făcut şi noi ce obişnuiesc să facă oamenii; iar aseară a fost nevoie de multe discuții şi argumente până când v-ați format o altă părere despre noi.

11. Dar pentru că acum ştiți cu cine aveți de-a face aici, vedeți şi voi că ați mâncat şi ați băut, şi nimeni nu v-a cerut bani pentru aceasta şi nici nu vă va cere.

12. Vedeți, la noi doar străinii plătesc vamă, şi, după vechile noastre legi, ai noştri sunt scutiți. Şi sunt străini toți cei care nu-L cunosc pe Dumnezeul nostru şi legile Sale şi adoră nişte falşi zei. Însă cei care cred în Unicul nostru Dumnezeu Adevărat, îi cunosc poruncile, cred în ele, le respectă şi trăiesc potrivit acestora sunt de-ai noştri, evrei adevărați, şi prin urmare sunt scutiți de vămi şi de plăți.

13. Firește că există şi la noi destul de mulți care, deşi sunt evrei, au încetat totuşi să creadă în Dumnezeu şi să respecte legile Sale, şi nu mai trăiesc decât pentru plăcerile şi poftele lor. Aceştia îi pun să plătească atât pe străini, cât şi pe localnici. Dar noi nu îi considerăm şi nu-i tratăm ca fiind de-ai noştri, ci ca fiind străini. Te-ai lămurit acum în privința aceasta?”

Capitolul 60

Grecii aflați pe calea spre Unicul Dumnezeu Adevărat

1. Atunci grecul a spus: „Da, mult mai bine - şi trebuie să recunosc deschis că aceasta este o organizare de o măreție divină! Dar pentru că tot stăm de vorbă, am dori să vă rugăm pe voi, adevărații oameni divini, să ne dați şi nouă o explicație privind semnificația fenomenului luminos de azi-noapte. Căci şi în această dimineață tot oraşul este în mare fierbere, iar majoritatea negustorilor au părăsit încă de azi-noapte oraşul cu toate mărfurile lor, neştiind ce urmări ar putea avea un asemenea fenomen în viitorul apropiat, în plus, nimeni nu mai cumpără nimic, şi, în special în urma celei de-a doua apariții, toți sunt îngroziți de răul care s-ar putea abate asupra acestui oraş şi asupra întregii Țări a Iudeilor. Noi înşine am fi fost demult hăt departe, dacă nu v-am fi cunoscut ieri mai îndeaproape, însă noi ne-am gândit la voi, şi ideea că astăzi ne veți da cu siguranță o explicație satisfăcătoare ne-a îmbărbătat. Iată de ce, vă cerem acum această explicație!”

2. Îngerul a spus: „Uitați-vă la noi şi la toți ceilalți oameni care se află aici: nu vedeți la niciunul dintre noi vreo stare de teamă sau de agitație! De ce? Pentru că noi ştim preabine ce semnificație are fenomenul respectiv. Şi ştim aceasta pentru că lumina lui Dumnezeu ne dă această clarvedere. Însă cei de jos sunt orbi, şi de aceea ei nu înțeleg nimic, iar teama lor cea mare reprezintă cu siguranță o pedeapsă binemeritată pentru orbirea şi răutatea lor.

3. Fenomenele acelea reprezintă un semn rău numai pentru cei răi; cei buni nu trebuie să vadă în ele decât ceva bun, şi, pe bună dreptate, ei pot fi veseli şi senini. Iar dacă, după povețele mele de astăzi, veți deveni şi voi nişte oameni buni, atunci şi voi vă puteți aştepta doar la bine, atât aici, cât şi în lumea de dincolo! Şi, odată ce ați înțeles bine ce v-am spus, puteți fi încă de pe acum veseli şi senini, iar de altceva nici nu aveți nevoie deocamdată; căci ceea ce v-am spus eu aici este adevărul cel mai adevărat!”

4. Atunci grecul a spus: „Tinere prieten preafrumos şi preaînțelept! Îți mulțumim cu toții, prin glasul meu. Căci ieri, tu şi hangiul cel prietenos, care este probabil tatăl tău sau vreo altă rudă foarte apropiată, ne-ați promis că astăzi ne veți ajuta să-L cunoaştem mai bine pe singurul Dumnezeu adevărat, ceea ce acum ați şi făcut; de aceea noi suntem foarte bucuroşi şi vă mulțumim încă o dată din toată inima pentru aceasta şi vă promitem totodată solemn că vom respecta învățătura aceasta cât se poate de exact.

5. Dar am mai avea o întrebare, înainte de a pleca liniştiți. Acolo jos voi aveți un templu, în care, după cum am auzit noi, este adorat Unicul Dumnezeu Adevărat al evreilor. Care este situația cu acel Dumnezeu? Există el cu adevărat? Este el acelaşi Dumnezeu despre care tu ne-ai învățat, sau numai un idol lipsit de viață, din care avem şi noi o mulțime?”

6. Iar Rafael a spus: „Odinioară, desigur că în templul acela era adorat Unicul Dumnezeu Adevărat, şi oamenilor le erau predicate poruncile Sale, iar celor care le încălcau li se atrăgea atenția de către preoți să se îndrepte, să se pocăiască şi să se întoarcă la Dumnezeu, de care s-au îndepărtat prin păcate. Dacă păcătoşii făceau întocmai, grația şi iubirea lui Dumnezeu se întorceau din nou la ei; iar dacă nu făceau astfel, Dumnezeu îi pedepsea, lipsindu-i de grația şi de îndurarea Sa, adeseori pentru toată viața lor. Apoi ei trebuiau să îndure multe suferințe, iar când în final sosea ora morții, mureau fără nicio mângâiere, cu mare durere în suflet, teamă şi groază, însă cei care respectau poruncile lui Dumnezeu nu pierdeau niciodată grația divină, erau sănătoşi şi fericiți întru Dumnezeu, iar moartea trupului nu avea pentru ei nimic dureros: ea nu era însoțită nici de frică şi nici de groază.

7. Dar astăzi nu mai este aşa. Preoții, aşa-zişii slujitori ai Domnului, au devenit pur şi simplu nişte oameni de lume. Desigur, ei rostesc tot timpul din buze numele lui Dumnezeu, dar în inimile lor nu mai au nicio scânteie de credință în El şi niciun strop de iubire față de El, şi întregul Templu nu mai este decât cea mai întunecată nelegiuire. De aceea, Dumnezeu le-a arătat în noaptea aceasta unde îi va conduce nesăbuința lor. Iată de ce v-am spus eu vouă mai înainte că aceste apariții aduc numai bine pentru cei buni, şi rău numai celor răi şi nelegiuiți.

8. Cei care trăiesc acolo jos, ca de altfel în întreaga țară, sunt desigur evrei prin naștere. Dar în ce privește credința și faptele lor, ei sunt mai răi decât cei mai întunecați păgâni, și de aceea toată grația și lumina divină va fi luată de la ei și le va fi dată păgânilor. De aceea, eu vă spun acum câte ceva despre Unicul Dumnezeu Adevărat, iar voi, când veți ajunge acasă, veți putea să le povestiți rudelor și prietenilor voștri tot ce ați văzut și ați auzit, însă peste câțiva ani noi vă vom trimite soli care să vă facă cunoscute în întregime mărețele și luminoasele adevăruri divine.

9. Și după ce ați auzit explicațiile acestea de la mine, care și eu sunt un sol al Domnului, puteți pleca acum în pace spre țara voastră, în numele Unicului Dumnezeu Adevărat, iar de veți avea de-a face pe mare cu vreo furtună, chemați-L în ajutor pe Unicul Dumnezeu Adevărat, și furtuna se va potoli pe dată, iar apoi nu veți mai avea de întâmpinat nicio altă neplăcere pe parcursul lungii voastre călătorii! Și aceasta să vă servească totodată și drept mărturie a faptului că Unicul Dumnezeu Adevărat este pretutindeni prezent, cu forța și puterea Duhului Său, ca Stăpân al întregii naturi și al tuturor elementelor, și că toate forțele naturii se supun Voii Sale atotputernice.

10. Și atunci grecii i-au mulțumit foarte mult îngerului pentru învățămintele și povețele sale.

11. Dar înainte de a se așterne la drum, cel care vorbise în numele tuturor a mai întrebat: „Prietene drag și însuflețit de Duhul lui Dumnezeu! Dar acel Unic Dumnezeu Adevărat, care poate că se află pe aici, printre voi, desigur, într-o formă umană, asemenea ție, va mai ști el oare de noi, când ne vom afla pe Marea cea Mare, departe de orice țărm, în mijlocul vreunei furtuni nemiloase?”

12. Îngerul a spus: „Dacă până și eu voi putea ști aceasta, cu atât mai mult va putea Duhul atotputernic al lui Dumnezeu! Uite, eu, ca evreu ce mă aflu acum în fața ta, n-am fost nicicând, sub chipul aceasta al meu, la Atena, acolo unde locuiți voi, și totuși știu cu exactitate, în Spirit, cum este acest mare oraș, și chiar tot ce se află în propria ta casă și ce se petrece în fiecare clipă acolo! Mă crezi?”

13. Și grecul a spus, puțin cam stingherit: „O, eu aș vrea să cred că tu, prin forța ta interioară cea minunată, poți ști toate acestea; dar sub casa mea se află, de pildă...”

14. Iar îngerul a continuat: „... o catacombă, în care tu păstrezi mult aur, argint și pietre prețioase, pe care piratii tăi cei iscusiți le-au jefuit acum șapte ani de pe o corabie comercială romană. După legile noastre, o asemenea faptă ar reprezenta un păcat imens în fața lui Dumnezeu. Căci nu trebuie să-i faci aproapelui tău ceea ce ție cu siguranță că nu ți-ar plăcea să-ți facă el! Pe când tu, i-ai făcut o jertfă considerabilă zeului tău Mercur, drept mulțumire pentru această captură fericită! Dar la vremea aceea tu nu cunoșteai încă legile Dumnezeului nostru, așa că nici nu puteai păcătui împotriva lor.

15. Însă pe viitor să nu mai faci așa ceva, și nici voi, ceilalți; căci altminteri nu veți mai avea parte de grația Unicului Dumnezeu Adevărat. În plus, voi vă aflați sub jurisdicția înțeleaptă a Romei, care interzice cu strășnicie jaful și furtul. Așadar, dacă veți respecta legile impuse de jurisdicția romană, nu veți încălca nici poruncile lui Dumnezeu. Ai înțeles ce ți-am spus?”

16. Și grecul a spus: „Văd bine că vouă, adevăraților copii ai Unicului Dumnezeu, nimic nu vă poate scăpa. Iar dacă atunci aș fi știut despre legile voastre pur divine așa cum știu astăzi, un asemenea jaf n-ar fi avut loc niciodată, și așa ceva nici nu se va mai petrece vreodată! Dar cum, pe acest pământ, este imposibil să desfaci ceea ce ai făcut odată, te întreb acum pe tine ce anume să fac cu aceste comori furate.”

17. Atunci îngerul a spus: „Cel pe care l-ai jefuit de comorile acelea este oricum mai bogat decât tine, așa că nu are nevoie de comorile pierdute. Dar aveți în țara voastră nespus de mulți oameni săraci, cărora le puteți face un bine. Căci astfel grăiește Domnul Dumnezeu: «Ceea ce faceți pentru cei sărmani, pentru Mine faceți, iar Eu vă voi răsplăti fapta atât în lu-

mea aceasta, cât şi, însutit, în Împărăția Mea!» Folosiți deci comorile acestea care vă prisosesc împărțindu-le sărmanilor, şi în felul acesta vă veți ispăşi păcatul în fața lui Dumnezeu şi a oamenilor! Şi acum, puteți merge în pace în drumul vostru!”

18. Atunci grecii au mulțumit încă o dată şi au pornit la drum.

Capitolul 61

Hrana îngerilor. Referire la *Cărțile a şasea şi a şaptea* ale lui Moise

1. Între timp însă era gata şi gustarea noastră de dimineață, iar Lazăr a venit la Mine şi ne-a poftit la masă. Şi noi ne-am şi dus pe dată la masă şi am mâncat fără zăbavă.

2. În timpul mesei, Nicodim al nostru s-a mirat foarte tare, văzând că şi îngerul mânca şi bea cu multă poftă, şi M-a întrebat dacă şi spiritele din Ceruri mănâncă şi beau asemenea oamenilor materiali de pe acest pământ.

3. Eu i-am spus: „În primul rând, vezi bine că spiritul acesta mănâncă şi bea, la fel ca şi Mine, care sunt totuşi, în esență, Spiritul Suprem. Dar pentru ca voi să-l puteți vedea, acest spirit trebuie să aibă şi el un trup, pe timpul şederii sale aici; iar acest trup, oricât de delicat şi de eteric ar fi el, trebuie să fie hrănit cu hrana acestui pământ, pentru a rămâne vizibil ochilor voştri atâta vreme cât va fi necesar. Când nu va mai fi necesar, el se va lepăda într-o clipă de trupul său, şi va redeveni un spirit pur, invizibil ochilor voştri.

4. E adevărat că şi în Cerul spiritelor pure se bea şi se mănâncă, însă într-un mod spiritual, şi nu material. Iar hrana spirituală constă în iubirea cea pură şi în înțelepciunea divină. Aceasta impregnează întreaga infinitate şi hrăneşte toate făpturile cele fără de număr, mai întâi spiritele, şi apoi, prin intermediul lor, întreaga creație materială, începând cu incomensurabilul spațiu eteric, prin care plutesc de colo-colo miriadele de sori şi de planete sau pământuri, asemenea peştilor prin mare sau păsărilor prin aer. Abia apoi corpurile cereşti îşi primesc din eter hrana care le este necesară şi pe care, la rândul lor, o oferă tuturor creaturilor care trăiesc în şi pe ele. Dar aceste corpuri cereşti sunt hrănite prin intermediul atmosferei lor, care, la rândul ei, se hrăneşte din eterul care-o înconjoară din toate părțile. Ai înțeles bine ce ți-am spus?”

5. Şi Nicodim a spus: „Da, Doamne şi Învățătorule, pe cât de bine poate înțelege un om obişnuit ceea ce provine din înțelepciunea Ta nețărmurită! Atunci când voi deveni mai spiritual, cu siguranță că voi înțelege mai bine asemenea chestiuni spirituale. Acum însă îmi mai scapă multe, pentru că de fapt nici nu ştiu exact ce este un spirit pur, cum arată el, şi nici ce diferență există între eter şi aer, nici ce este de fapt un soare, cât de mare este el şi cât de departe se află față de Pământ. Căci Tu vorbeşti despre mai mulți sori, şi, în înțelepciunea Ta, Tu trebuie să ştii foarte bine ce înseamnă aceasta. Dar de unde să ştiu eu aşa ceva?! Şi, chiar dacă aş cunoaşte cât se poate de bine tot ce există pe lumea aceasta, oricum, despre Spiritul cel Pur nu pot şti nimic, pentru că acesta rămâne inaccesibil simțurilor noastre materiale şi deci imposibil de conceput pentru mintea noastră.

6. Ce este un spirit? Ce formă are el, unde şi cum trăieşte? Acestea sunt întrebări la care niciodată un muritor nu va putea răspunde într-un mod satisfăcător. Am dreptate sau nu?”

7. Eu am spus: „O, da, aici ai grăit foarte drept; căci, fireşte, atâta vreme cât omul rămâne muritor, el nu va fi în stare să înțeleagă nici cel mai clar răspuns la cele patru întrebări ale tale. Dar atunci când el, prin respectarea învățăturii Mele, va ajunge la renaşterea în Spirit şi, astfel, la nemurire, va găsi chiar în el însuşi răspunsuri cât se poate de clare la întrebările tale cam neobişnuite. Căci numai Spiritul poate pătrunde în el însuşi şi deci şi în profunzimile spirituale din Dumnezeu, ceea ce Eu v-am demonstrat destul de limpede noaptea trecută. Cum însă memoria ta nu pare a fi una dintre cele mai bune, pui acum din nou întrebări la care Eu am dat răspunsuri chiar foarte clare. Dar pentru că tu nu poți înțelege nici măcar aspectele din

lumea aceasta, nu trebuie să te mire deloc că le înțelegi chiar mai puțin pe cele spirituale şi cereşti.

8. De ce ați dat deoparte *Cartea a şasea şi a şaptea* a lui Moise, precum şi *Anexa profetică,* şi nu le mai citiți niciodată? Acolo se află multe învățături care v-ar fi lămurit cât se poate de bine despre cerul înstelat şi despre natura lumii spiritelor. Caută cărțile acelea şi citeşte-le, şi atunci ai să te luminezi mai bine în sufletul tău! Căci ar exista oare materia, dacă nu ar exista puterea şi voința spiritelor, care să o creeze, să o dirijeze şi să o mențină?!"

Capitolul 62

Valoarea liberului-arbitru al oamenilor. Despre experiențele profeților în lumea de dincolo. Despre mântuire

1. Nicodim a spus: „Da, da, Tu ai perfectă dreptate, dar numai Tu, pentru că în noi, oamenii, nu există nici adevăr, nici înțelepciune şi nici adevărata forță a vieții! Dar pentru noi, cei care trăim în permanență înconjurați de lume este şi rămâne totuşi ceva dificil să ne rupem complet de ea pentru a deveni în întregime spirituali. Chiar şi cele mai înțelepte învățături nu-i sunt de prea mare folos omului care trăieşte în orbire, dacă nu poate ajunge să experimenteze el însuşi adevărurile spirituale.

2. Iar când doar un singur om dobândeşte pentru sine unele cunoştințe, şi mii de alții din jurul său nu, atunci şi aceasta le serveşte tot foarte puțin celor din jur, fiindcă în felul acesta ei trebuie să-i dea crezare doar celui inițiat, fără a găsi vreodată în ei înşişi confirmarea concretă a celor auzite. Ei bine, cu totul altfel ar fi dacă toți oamenii ar putea să aibă aceste experiențe. Atunci s-ar face într-adevăr progrese mari în evoluția spirituală a oamenilor!"

3. Eu am spus: „Tu judeci chestiunile spirituale cum judecă orbul culorile! Nu cumva Cel care i-a creat pe oameni ar trebui să ştie cel mai bine cum să-i trateze pe aceştia, pentru ca ei să poată atinge, mai devreme sau mai târziu, obiectivul pe care El l-a trasat pentru ei? Eu am făcut în fața voastră minuni care v-au silit să credeți că Eu sunt Mesia cel prorocit, Eu şi nimeni altul, însă această silire nu a servit cu nimic mântuirii sufletelor voastre, iar voi nu veți dobândi această mântuire decât atunci când veți trăi potrivit învățăturilor Mele.

4. Căci, crede-Mă: dacă aş dori să vă transform pe voi, oamenii, în nişte maşinării, Mi-ar fi suficient un singur gând asociat cu Voia Mea, şi întregul Templu, întregul Ierusalim şi întreagă această mare țară în care locuiesc evreii nu ar putea decât să Mă recunoască pe dată şi indubitabil pe Mine drept Mesia - Iehova Savaot! Dar i-ar ajuta oare aceasta în vreun fel pe evrei sau chiar pe păgâni? Îți spun Eu: nu mai mult decât pe această strachină de lemn, care, după cum vei vedea, va începe de îndată să se rotească după Voia Mea în toate direcțiile!

5. Ia priveşte, strachina se mişcă deja şi pluteşte prin aer la fel ca o pasăre! Ai vrea oare să-ți schimbi existența ta cu a ei? Uite, acum a prins viață de-a binelea şi se poate mişca în toate direcțiile. Dar ea nu are o conştiință proprie, Conştiința Mea este cea care o pătrunde şi îi dă viață. Poți chiar să-i pui străchinii întrebări, iar ea, deşi nu are gură şi limbă, o să-ți răspundă. Dar vei putea tu crede vreodată că strachina are o viață a ei şi că este înzestrată cu inteligență şi cu darul vorbirii?!

6. Şi îți spun chiar mai mult: cu atotputernicia Mea, Eu pot să mențin viața aparentă a acestei străchini pe vecie. Dar va avea ea oare vreodată, în condițiile acestea, o viață proprie, independentă şi liberă, asemenea Mie? Niciodată! Căci atâta timp cât ea este menținută vie doar prin simpla Mea putere, este complet moartă. Căci viața ei fictivă nu reprezintă decât forța Voinței Mele în ea şi, prin urmare, propria Mea viață. Dacă Eu îmi retrag această voință, ea revine la vechea moarte şi la necesara judecată a întregii materii, şi, oricât de vivace s-ar mişca ea acum în toate direcțiile, nu vei mai vedea la ea niciun strop de viață.

7. Şi, vezi tu, o asemenea viaţă ar avea şi oamenii dacă Eu i-aş sili prin atotputernicia Mea, sau chiar şi numai prin minuni, care nu i-ar lăsa să gândească liber. Iar pentru oameni este infinit mai avantajoasă o necredinţă liberă decât o credinţă impusă prin mijloace miraculoase. Căci cea mai măreaţă operă a lui Dumnezeu în om este liberul-arbitru cel desăvârşit. E drept că omul poate fi îndrumat de Dumnezeu, fără niciun prejudiciu pentru el, referitor la ce are de făcut pentru a dobândi desăvârşirea vieţii sale interioare. Dar el nu trebuie nicicând să fie silit prin nicio forţă, nici de Dumnezeu şi nici de vreun alt spirit. Căci dacă ar fi astfel, aceasta ar însemna pentru el o judecată şi deci o moarte deplină, şi el ar înceta să mai existe ca fiinţă liberă şi independentă.

8. Şi tocmai din acest motiv Eu nu încuviinţez decât rareori experienţe precum cele solicitate de tine în lumea spiritelor pure, şi chiar dacă Eu le permit câteodată unor oameni să aibă asemenea experienţe în lumea de dincolo, pentru că ei sunt aleşi pentru ele, asemenea profeţilor, acestea nu le sunt permise decât respectivilor aleşi - care provin de sus şi au trecut deja, în altă lume, proba vieţii în trup -, pentru că lor aceste experienţe nu ar putea să le dăuneze, dar nu şi altor oameni, pentru că acestora din urmă le este suficient să-i creadă pe profeţi, dacă doresc aceasta. Iar dacă nu o doresc - caz, din păcate, foarte frecvent -, ei rămân liberi în gândirea şi în autodeterminarea faptelor lor, ceea ce pentru ei este totdeauna mai bine decât să fie constrânşi să creadă, prin mijloace exterioare sau chiar interioare.

9. E drept că omul nu se poate mântui decât prin Dumnezeu şi în Dumnezeu, însă doar în măsura în care el, de bunăvoie, împlineşte Voia lui Dumnezeu şi, în conştiinţa sa, a devenit, într-un fel, una cu Dumnezeu. Dacă însă Dumnezeu i-ar lua omului voinţa sa cea liberă şi, prin atotputernicia Sa, ar sădi în inima lui propria Sa Voie, atunci omul ar deveni, după cum am mai spus, pe deplin mort, întrucât doar Voia atotputernică a lui Dumnezeu ar fi cea care l-ar însufleţi, aşa cum Voia Mea a însufleţit strachina. Dumnezeu însă l-a creat pe om şi l-a făcut să trăiască astfel încât el să se poată dezvolta singur, încetul cu încetul, şi aspectul acesta este atât de înţelept, încât nicio raţiune sau minte nu-şi poate imagina ceva mai înţelept. Şi acum consider că am explicat suficient de mult această chestiune. Dacă ai înţeles, atunci să ne ridicăm de la masă şi să ieşim din nou pe-afară, să vedem ce se mai petrece!”

Capitolul 63

Poporul şi templierii

1. La îndemnul acesta al Meu, s-au ridicat cu toţii şi M-au urmat afară, chiar în locul unde fuseserăm înainte de masă. De aici se vedea Emmausul, un mic sat din apropiere de Ierusalim. De la Ierusalim duceau multe drumuri într-acolo, însă doar cărări de picior. Drumurile de căruţă făceau un ocol foarte mare, astfel încât ajungeai acolo mult mai repede pe jos. În acea zi de marţi, oamenii se îndreptau în grupuri mari spre aşezarea respectivă. Căci acolo se ţinea în ziua aceea un târg de pâine, de unde oamenii se aprovizionau de obicei pentru toată săptămâna. Dar, din cauza evenimentelor din noaptea precedentă, în sat nu se copsese aproape deloc pâine, şi totuşi oamenii se îndreptau în număr mare într-acolo.

2. Când Nicodim al nostru a aflat de la Mine toate acestea, el a spus: „O, Doamne şi Învăţătorule, o să se petreacă ceva rău. Căci acolo se află brutăriile Templului, care îi aduc acestuia mii de dinari de argint. Şi iată că astăzi nu va fi pâine, iar mulţimea o va cere cu furie! O, se va ajunge inevitabil la o răzmeriţă! Ce-i de făcut? Şi partea cea mai proastă este că tocmai eu sunt supraveghetorul-şef al brutăriilor Templului de la Emmaus şi răspund în faţa Templului pentru asigurarea cu pâine la timp şi în cantitate suficientă. Vai, vai, povestea aceasta chiar că nu se va termina bine! O, Doamne şi Învăţătorule, oare ce se poate face în cazul acesta? De unde să procur eu pâinea pentru atâţia oameni? Tu, Doamne, m-ai putea ajuta cu siguranţă, dacă aceasta ar fi Voia Ta cea sfântă!”

3. Eu am spus: „Te voi ajuta. Dar Eu îți spun ție și vouă tuturor: dacă nu vedeți tot timpul semne și minuni, voi nu credeți, oricât de evident ar fi adevărul care vi se prezice! Totuși mulțimea nu va crea probleme prea mari din cauza lipsei de pâine, căci a văzut și ea fenomenele din noaptea trecută. Și aproape că nu există om în oraș sau prin împrejurimi care să nu fie încă și astăzi înspăimântat din cauza acelor apariții - și va mai fi încă multe zile așa -, astfel că răzmerița prevăzută de tine la Emmaus nu se va produce, chiar dacă mulțimea n-ar primi pâine deloc. Dar pâine va fi în cantitate suficientă.

4. Însă Eu vreau să vă atrag atenția asupra altui aspect, care astăzi și mâine îi va crea Templului încurcături mai mari decât eventuala lipsă de pâine de la Emmaus. Priviți la puhoiul de lume care umple drumurile ce duc spre Ierusalim! Acești oameni vin cu toții de la sate și vor să găsească explicații în Templu și să afle din gura preoților de ce natură au fost viziunile din timpul nopții. Și, cu ocazia aceasta, nu le va fi deloc moale templierilor! Cu siguranță că ei vor ține mii de predici despre penitență și vor vorbi despre mânia lui Dumnezeu, spunându-i mulțimii că Dumnezeu n-ar mai putea fi împăcat decât prin penitențe grele și prin ofrande mari.

5. Dar poporul va răspunde: «De ce ne spuneți aceasta abia acum, voi, care ați fi putut și ar fi trebuit să-L întrebați pe Dumnezeu încă de multă vreme care este părerea Lui despre noi? Căci noi știm că încă din timpuri străvechi Dumnezeu își înștiința întotdeauna poporul cu mulți ani înainte - atunci când acesta uita uneori cu ușurătate de El - prin proroci și prin clarvăzători, la ce putea să se aștepte dacă nu se reîntorcea la El. Însă de data aceasta nu a venit niciun proroc să ne avertizeze că Dumnezeu e mânios pe noi! Și chiar dacă în ultimul timp s-a mai ridicat câte un proroc care să ne îndemne la penitență și la adevărată îndreptare, voi l-ați declarat a fi profet mincinos și l-ați prigonit, la fel ca și pe toți cei care-l ascultau și voiau să se îndrepte. Și dacă acum ați văzut, ca și noi, semnele cele cumplite, din care rezultă limpede că mânia lui Dumnezeu va veni cu toată puterea asupra noastră, vreți să dați vina pe noi. Noi însă nu vom accepta așa ceva și ne vom lipsi de rugăciunile voastre, adresându-ne direct lui Dumnezeu și rugându-L să ne ierte greșelile - și vom face aceasta pentru că voi nu ne-ați spus dinainte cum suntem noi priviți de Iehova.»

6. Vorbele acestea îi vor pune pe preoți în mare încurcătură, iar unii dintre ei îi vor spune norodului: «Păi, desigur că Dumnezeu de aceea este atât de mânios pe voi, pentru că nu vreți să ne ascultați și să ne credeți pe noi, ci vă îndreptați spre anumiți profeți mincinoși, care sunt împotriva noastră și-și dau toată silința să vă înstrăineze de noi.»

7. Atunci poporul va spune: «Aici vă înșelați, căci noi n-am ascultat de niciun profet mincinos și de niciun ghicitor. Cei pe care i-am ascultat nu erau profeți mincinoși, căci ei predicau deschis și declarau cu voce tare, în fața întregii lumi, că Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Voi însă i-ați prigonit, cum ați făcut în toate timpurile, și acesta trebuie să fie motivul pentru care Dumnezeu ne-a făcut cunoscută mânia Sa cea mare și ne-a pedepsit aspru, dându-ne pe mâna dușmanilor. Voi, preoții, nu sunteți profeți, și asta se vede limpede din faptul că n-ați știut până în momentul acesta cum apărem noi în fața lui Dumnezeu.»

8. Și atunci iarăși va spune un preot: «Dar dacă voi credeți asta despre noi, că nu știm nimic și nu mai reprezentăm nimic pentru popor - de ce atunci ați venit aici, la Templu? Puteați să rămâneți foarte bine acasă!»

9. Iar mulțimea va spune atunci: «Nici nu am venit pentru voi, ci pentru Templu și pentru Dumnezeu, pe care vrem să-L rugăm din toată inima noastră să ne ierte păcatele. Iar voi n-aveți decât să vă rugați alături de noi, dacă vreți, dar noi nu vă vom aduce nicio jertfa pentru aceasta. Jertfele noastre le vom oferi celor sărmani și necăjiți.»

10. Atunci preoții se vor retrage, iar poporul va face mare tărăboi în Templu și prin curțile sale. Iar tu, prietene Nicodim, te poți duce acum, dacă vrei, jos la Templu, ca să te convingi tu însuți de toate cele pe care ți le-am spus acum ție și tuturor celorlalți, și cu ocazia

aceasta poți să-i spui mulțimii câteva cuvinte adevărate de consolare. Dar despre prezența Mea aici să nu vorbești deloc!”

11. Nicodim Mi-a mulțumit pentru aceste cuvinte şi a adăugat: „Am să urmez întocmai îndemnurile acestea şi, pe cât posibil, am să încerc să liniştesc poporul. Dar ce le voi răspunde oare marelui-preot, fariseilor şi bătrânilor, dacă mă vor întreba unde mi-am petrecut noaptea aceasta de teroare, întrucât ei acum trebuie să ştie cu siguranță că n-am fost nici în Templu şi nici acasă la mine, unde precis că m-au căutat? Căci dacă le voi spune adevărul, Te voi da de gol şi pe Tine, şi pe mine!”

12. Eu am spus: „Du-te fără grijă la Templu, căci nimeni nu te va întreba unde ai fost, iar Eu te voi inspira ce să spui! Deseară însă, dacă vrei, poți să te întorci. Căci voi mai rămâne aici întreaga zi.”

13. Atunci Nicodim a luat-o în jos, dar se uita mereu în jur, ca să se asigure că nu e pândit de vreun evreu habotnic. Eu însă l-am trimis pe Rafael pe urmele lui, ca să-l conducă până la poarta oraşului, astfel ca nimeni să nu-l vadă. La poartă îngerul a dispărut brusc şi, în aceeaşi clipă, s-a şi aflat din nou în mijlocul nostru.

14. După care le-am spus câtorva ucenici că pot să meargă şi ei la Templu, dacă doresc, pentru a fi martori la ceea ce se va petrece acolo, până pe la orele prânzului. Şi ucenicii au coborât spre oraş şi au rămas acolo până după prânz, după care au revenit la noi şi ne-au povestit ce au văzut.

Capitolul 64

Mulțumirile sclavilor eliberați

1. Atunci Lazăr Mi s-a adresat: „Doamne, sunt şi eu destul de curios cum se va sfârşi astăzi povestea aceea din Templu. Căci văd încă mulți oameni sosind din toate părțile. Când toți acei oameni vor intra în Templu, va fi acolo o învălmăşeală şi o gălăgie cum nu s-a mai văzut cu siguranță de multă vreme. Lui Nicodim îi va fi destul de greu să se facă auzit! Cu adevărat, se poate ajunge la un mare tărăboi acolo!”

2. Eu am spus: „Nu-ți face griji în privința aceasta! Căci mai am încă destule mijloace la îndemână pentru a împiedica să se producă o prea mare învălmăşeală. Dar cu siguranță că nu se va ajunge acolo.

3. Însă uite că de-acum s-au trezit şi tinerii noştri şi le este foame. Aşa că, du-te tu, Rafael, până la ei şi vezi să capete ceva de mâncare şi de băut, dar băutura să fie amestecată cu două părți de apă!”

4. Rafael a rezolvat repede treaba aceasta, ceea ce i-a bucurat mult pe tineri, şi ei erau foarte nerăbdători să-Mi mulțumească cu sinceritatea lor copilărească.

5. În cel mai scurt timp erau cu toții sătui şi au ieşit din casă, iar Rafael i-a adus la Mine. Aici s-au aşezat unul lângă altul într-un şir lung, Mi-au mulțumit cu voce tare pentru buna îngrijire pe care o primiseră şi apoi M-au rugat să vin la ei, pentru ca fiecare în parte să-Mi poată arăta iubirea sa. Căci, fiind atât de mulți, n-ar fi putut să se apropie de Mine toți deodată.

6. Atunci Eu le-am spus: „Dragii Mei copii, chiar nu este necesar! Dar dacă totuşi aşa vreți voi, atunci veniți unul câte unul la Mine şi arătați-Mi iubirea voastră. Căci de aş veni Eu la voi, s-ar putea naşte lesne vreo pizmă între voi, pentru că vă veți spune: «Dar de ce oare Tatăl cel Bun n-a venit mai întâi la mine, sau la cutare ori la cutare? Cu siguranță că El îl iubeşte mai mult pe unul sau pe altul decât pe mine sau pe vecinul meu!» Şi pentru a nu se crea o asemenea situație între voi, veniți voi câte unul sau chiar câte doi la Mine şi arătați-Mi iubirea voastră, iar atunci nu veți putea spune: «Ia uite, pe acesta sau pe acela Tatăl cel Bun l-a

apreciat mai mult!» Căci nu mai depinde de-acum decât de voi înşivă, cine vrea să vină primul la Mine."

7. Iar tinerii au spus: „Da, Bunule Tată, dar noi am vrea ca fiecare dintre noi să fie primul lângă Tine, iar aceasta ar duce la o îmbulzeală destul de neplăcută pentru Tine! De aceea Te rugăm pe Tine să ne spui, din care capăt sau din care punct al şirului nostru să începem. Căci o ordine trebuie să existe chiar şi în iubire, fiindcă dezordinea n-ar da prea bine. Bunul Dumnezeu a ordonat totul atât de bine în ţara aceasta frumoasă, încât, din veneraţie pentru El, trebuie să facem şi noi totul într-o bună rânduială!"

8. Eu am spus: „Bine atunci; dacă chiar astfel doriţi voi să fie, începeţi din partea dreaptă a şirului vostru şi veniţi!"

9. Decizia aceasta i-a mulţumit pe tineri şi au început să vină în fugă la Mine, începând din partea dreaptă, doi câte doi, şi anume, mai întâi băieţii, şi apoi fetiţele. În faţa Mea se plecau adânc, apoi îmi luau mâinile şi le strângeau la pieptul lor, după care se înclinau din nou şi se întorceau în ordine în şirul lor de mai înainte.

10. Şi după ce Mi-au arătat astfel întreaga lor iubire şi s-au reaşezat în ordinea dintâi, s-au înclinat din nou adânc în faţa Mea şi M-au întrebat ce ar trebui să facă ei acum.

11. Iar Eu le-am spus: „Bucuraţi-vă de frumuseţile care vă înconjoară! Priviţi de pildă ţinutul acesta încântător, priviţi florile şi toate celelalte minunăţii, şi în acelaşi timp gândiţi-vă la bunul Dumnezeu, care a creat toate acestea prin înţelepciunea şi atotputernicia Sa, şi dacă pentru aceasta îi veţi fi cât se poate de recunoscători în inimile voastre, atunci vă veţi fi folosit timpul în modul cel mai util, şi veţi avea totodată o mare bucurie în suflet. Dar pentru aceasta nu trebuie să rămâneţi şi să mergeţi mereu aşa, în linie, ci păşiţi liber, ca noi toţi de aici, iar atunci vă veţi simţi mult mai bine decât dacă v-aţi strădui să rămâneţi aliniaţi pe un rând. Iar acum, duceţi-vă şi urmaţi-Mi sfatul!"

12. Şi, mulţumindu-Mi pentru sfatul cel bun, copiii au rupt rândul şi s-au împrăştiat în toate direcţiile pe munte, iar apoi şi-au petrecut timpul într-un mod foarte plăcut în natura cea răcoroasă a muntelui.

Capitolul 65

Viziunea sufletului după moarte

1. Cât despre noi, ne-am urmat cărarea, până pe cel mai înalt vârf al acestui munte. Aici exista o adevărată pădurice de măslini, sub care se aflau o mulţime de bănci şi de scaune foarte frumoase, şi toţi s-au aşezat şi l-au lăudat pe Lazăr pentru grija şi pentru bunul său gust. Lazăr a mulţumit şi el pentru aprecierile primite, care l-au bucurat foarte mult. De pe culmea aceasta deschisă în toate direcţiile, priveliştea era magnifică. Se putea vedea valea Iordanului şi - desigur, în depărtare, - chiar şi o parte a Mării Moarte.

2. Un timp destul de îndelungat, toţi au admirat plini de entuziasm şi fără să scoată o vorbă frumoasele ţinuturi, oraşele, aşezările şi satele din împrejurimi. După ce au admirat pe săturate acest spectacol, Agricola a spus: „Dragilor, vouă, care sunteţi aici, şi mai ales Ţie, Doamne şi Învăţătorule, trebuie să vă declar deschis că în întregul nostru imperiu atât de întins n-am mai văzut niciodată un ţinut şi un peisaj atât de minunat ca acesta. Cu adevărat, într-un ţinut atât de minunat omului trebuie să i se pară moartea mai grea şi mai amară decât într-un ţinut mai pustiu şi mai puţin frumos! Căci aici parcă ai dori să tot trăieşti, pentru a te bucura fără încetare de o asemenea privelişte splendidă! Ce crezi, Doamne şi Învăţătorule, de părerea aceasta a mea?"

3. Eu am spus: „Prietene, sigur că ai avea perfectă dreptate dacă, după moartea trupului, sufletul unit cu Spiritul Divin n-ar avea capacitatea de a contempla şi admira ţinuturi infinit mai minunate din alte lumi şi de a se bucura de ele - presupunând că admirarea unor ţinu-

turi şi privelişti splendide ar reprezenta pentru un suflet suprema satisfacţie. Totuşi Eu cred că, după desprinderea sa de trup, un suflet desăvârşit poate beneficia de satisfacţii cu mult superioare admirării unor privelişti, oricât de frumoase ar fi ele.

4. Să luăm de pildă cazul în care tu ar trebui să tot admiri necontenit priveliştea aceasta - să zicem că timp de doar o sută de ani -, având totodată din plin toate cele necesare vieţii; ei bine, Eu te asigur că priveliştea aceasta atât de minunată ar începe cât de curând să te plictisească peste măsură, încât să nu mai vrei s-o revezi niciodată în viaţă. Sigur, în compania unor prieteni buni, când şi când, contemplarea unor ţinuturi frumoase are un efect înălţător asupra inimii omului. Apoi însă, sufletul începe să-şi dorească o variaţie, pentru a trăi experienţe mai mari şi mai ample, din care să înveţe aspecte noi.

5. Iar dacă un suflet perfect poate să vadă prin ochii trupului său ceea ce îl înconjoară în prezent, atunci când el va deveni spirit pur va avea facultatea de a vedea, auzi şi simţi la un nivel încă şi mai înalt decât în acest trup greoi şi obosit. Nu v-am demonstrat Eu şi mai înainte, în faţa casei, în ce constă vederea interioară a sufletului - ceea ce te-a surprins şi pe tine foarte mult -, atunci când cei pe care Eu i-am trezit pentru scurt timp în Spirit şi care nu fuseseră niciodată la Roma ţi-au descris oraşul tău natal mai bine decât ai fi putut s-o faci tu vreodată?

6. Aşadar, trebuie să admiţi că sufletul posedă, în starea sa de libertate pur spirituală, o facultate de a vedea mult mai mare decât în trupul cel limitat! Şi cum acesta este un fapt dovedit - desigur, dacă tu acorzi deplină crezare cuvintelor şi minunilor făptuite de Mine, dar şi propriilor tale experienţe din domeniul spiritual -, chiar că nu mai poţi susţine că într-un asemenea ţinut ţi-ar fi mult mai greu să mori trupeşte decât într-un ţinut pustiu şi posomorât! Şi faptul că fiecare suflet continuă să trăiască după moartea trupului, fiind pe deplin conştient de viaţa sa, sper că nu-l mai pui la îndoială, nu-i aşa?”

7. Iar Agricola a spus: „Desigur, Doamne şi Învăţătorule, întrucât am trăit deja eu însumi, în Spania, în Sicilia şi în Egipt, diferite experienţe în legătură cu supravieţuirea sufletului după moartea trupului, într-un mod care nu lasă loc la nicio îndoială. Dar aici este vorba de cu totul altceva, şi tocmai acesta este motivul pentru care mi-am permis mai înainte să fac acea observaţie!”

8. Eu am spus: „Şi despre ce altceva e vorba aici? Vorbeşte, căci mai avem destul timp, până la prânz, să discutăm!”

9. În acel moment s-au apropiat de Mine numeroşii vameşi aflaţi printre noi şi M-au întrebat dacă s-ar putea repezi, până spre seară, până acasă la ei, pentru a se asigura că totul este în ordine acolo şi că subalternii lor nu-şi permit vreun abuz împotriva populaţiei, care continua să curgă puhoi pe toate drumurile.

10. Eu am spus: „Aşa să faceţi! Faceţi fapte bune pentru a repara răul destul de mare pe care l-aţi comis de-a lungul multor ani împotriva oamenilor, şi atunci păcatele voastre vor fi iertate! Şi, aşa cum sunteţi liberi să plecaţi acum, sunteţi liberi să vă şi întoarceţi.”

11. După care vameşii s-au înclinat în faţa Mea şi, mulţumindu-Mi pentru tot ce primiseră, au plecat în grabă.

Capitolul 66

Despre natura sufletului şi a Spiritului. Sufletul în lumea de dincolo

1. Eu însă i-am spus din nou lui Agricola: „Acum poţi să vorbeşti despre problema ta!”

2. Şi Agricola a spus: „Doamne şi Învăţătorule, faptul că sufletul omului continuă să trăiască şi după moartea trupului este de-acum bine demonstrat şi este un adevăr de necontestat. Dar unde va ajunge el atunci şi care este mai exact natura sa şi natura Spiritului celui Pur? Cum, potrivit învăţăturii Tale, spaţiul este infinit, fireşte că şi sufletele şi chiar şi spiritele pure

trebuie să se afle şi ele în interiorul acestui spaţiu infinit de mare; căci ceva exterior acestuia este exclus să existe.

3. Şi încă o întrebare: cu ce seamănă sufletul sau Spiritul Pur şi de ce oamenii obişnuiţi nu le pot vedea întotdeauna? Doamne, lămureşte-mă doar în privinţa acestor ultime întrebări, iar apoi n-am să Te mai întreb nimic altceva; căci tocmai neştiinţa noastră totală în privinţa aceasta este cea care face ca moartea să ni se pară atât de amară şi de înspăimântătoare. Iar dacă noi, oamenii, am primi o rază de lumină şi în direcţia aceasta, în momentul morţii nu ne-ar fi atât de greu şi nu ne-am mai agăţa atât de înspăimântaţi de viaţa aceasta mizeră a trupului."

4. Eu am spus: „Ei bine, ar fi extrem de uşor pentru Mine să-ţi explic toate acestea, dacă tu ai putea să înţelegi; dar tu încă nu poţi înţelege, deşi de când te afli aici ai auzit multe pe această temă şi ai şi fost tu însuţi martorul a nenumărate minuni în toată regula. Este deci greu să îţi explic mai mult decât am făcut-o deja.

5. Sufletul omului este o substanţă pur eterică şi, prin urmare, el este alcătuit - dacă poţi înţelege aceasta - din foarte mulţi atomi sau particule cât se poate de mici de lumină, spre a compune o formă omenească desăvârşită, prin Înţelepciunea şi Voia atotputernică a lui Dumnezeu, iar Spiritul Pur este tocmai Voia lui Dumnezeu, adică focul celei mai curate Iubiri care există în Dumnezeu.

6. Spiritul Pur este un gând al lui Dumnezeu, născut din Iubirea şi din Înţelepciunea Sa, căruia Voia Sa îi conferă o existenţă reală. Cum Dumnezeu este însă în Sine focul născut din Iubirea şi din Înţelepciunea Sa, la fel se petrece prin urmare şi cu gândul, care, constituindu-se într-o existenţă proprie, s-a separat oarecum de Dumnezeu. Şi la fel cum focul este o forţă, un asemenea gând născut din Dumnezeu este şi el o forţă în sine, conştientă de ea însăşi şi capabilă să acţioneze prin ea însăşi, în lumina strălucitoare care i-a dat naştere. Ca forţă pură, el poate pătrunde orice obiect din ceea ce tu numeşti materie, dar el, la rândul lui, nu poate fi străbătut de materie, fiindcă materia nu este, într-o accepţie mai largă, decât o exteriorizare a Spiritului lui Dumnezeu.

7. Sufletul este, într-un anumit fel, o materie descompusă din nou prin forţa Spiritului, care o determină să revină la forma sa spirituală primordială, «materie» care, în uniune cu Spiritul său, îşi constituie un corp de substanţă luminoasă eterică.

8. Iată că ai aici o descriere pe scurt a ceea ce reprezintă sufletul şi Spiritul cel Pur.

9. Cât despre unde ajunge un suflet atunci când îşi părăseşte trupul - aceasta va fi pentru tine şi mai greu de înţeles, dacă ar fi să precizăm un anumit loc în spaţiu. Am să-ţi dau totuşi un mic indiciu, din care te vei putea lumina întrucâtva. Căci realitatea propriu-zisă o vei putea înţelege abia când vei fi ajuns la renaşterea ta completă în Spirit sau la unificarea deplină a Spiritului cu sufletul tău, pentru că sufletul nu va putea înţelege pe deplin asemenea aspecte profunde până când forţa Spiritului din el nu-l va transforma într-atât, încât să fie apt să se reunească întru totul cu Spiritul.

10. După dispariţia trupului, un suflet se stabileşte, de regulă - în special la început -, chiar în locul în care a trăit în trup pe pământ, cel puţin atunci când el nu este complet desăvârşit în momentul trecerii sale în împărăţia netrupească a lumii de dincolo.

11. În asemenea cazuri, deşi se află acolo, el totuşi nu mai aude şi nu mai vede nimic din lumea naturală, în mijlocul căreia a trăit în trupul său. Existenţa sa este un fel de vis luminos, în care sufletul trăieşte, cum s-ar spune, într-un peisaj născut din sine însuşi şi se comportă ca şi cum s-ar afla încă într-o lume perfect naturală, şi prin urmare lumea pe care a părăsit-o nu-i lipseşte câtuşi de puţin.

12. Dar Dumnezeu permite adesea ca acest spaţiu în care sufletul locuieşte să fie distrus, şi el să se regăsească atunci într-un loc nou, mai adecvat stării sale interioare. Adeseori este nevoie de mult timp pentru ca un astfel de suflet să ajungă, cu ajutorul a numeroase experienţe de genul acesta, la concluzia că toate cele pe care el are impresia că le deţine acolo sunt

doar nimicnicie. Şi, abia când a ajuns la înţelegerea aceasta, el începe să reflecteze mai serios la starea şi la existenţa sa şi să conştientizeze tot mai mult faptul că a părăsit vechea lume pământească, şi atunci în el se naşte dorinţa de a dobândi o stare permanentă şi imuabilă.

13. În acest moment, el este povăţuit de spirite mai elevate în legătură cu ceea ce are de făcut; iar dacă face ceea ce i se recomandă, lumina din interiorul său se intensifică necontenit, pe măsură ce este pătruns tot mai mult de Spiritul său. Iar pe măsură ce Spiritul său interior îl pătrunde, crescând în el, asemenea copilului în pântecele mamei, toate cele din jurul său încep să prindă consistenţă.

14. Şi, odată ce un suflet ajunge să fie complet pătruns de Spiritul său, el devine perfect lucid, clarvăzător şi pe deplin conştient şi îi revin toate amintirile: ce a fost el odată, cum s-a dezvoltat, ce a făcut în lumea în care a fost întrupat, cum arăta acea lume şi cum era ea organizată.

15. Un asemenea suflet poate apoi pătrunde cu privirea atât pământul acesta, cât şi Luna, Soarele şi toate celelalte planete care se rotesc în jurul lui - ceea ce desigur că nu a reuşit până acum niciun astronom, nici dintre greci şi nici dintre vechii topografi egipteni -, precum şi ceilalţi sori dintr-una sau din mai multe teci globale, despre care v-am vorbit ieri mai mult decât suficient, şi se poate delecta nespus la vederea formei lor şi a organizării lor cu adevărat minunate, bucurându-se din plin de iubirea, înţelepciunea şi puterea Unicului Dumnezeu Adevărat."

Capitolul 67

Diferitele trepte ale beatitudinii în cazul sufletelor desăvârşite

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Aşadar, toate acestea îl aşteaptă, în mod evident şi chiar necesar, pe un suflet desăvârşit. Şi totuşi, aceste realizări ale unui suflet care a atins, perfecţiunea trebuie privite ca fiind o infimă parte din adevărata beatitudine supremă, căci dacă nu ar exista decât acestea, sufletul desăvârşit ar începe cu timpul să se plictisească la fel de mult de ele, cum te-ai plictisi tu aici dacă ar fi să admiri neîntrerupt priveliştea aceasta, cu toată frumuseţea ei neasemuită, chiar şi numai timp de o sută de ani.

2. Singurul aspect care îi poate conferi sufletului o beatitudine şi mai mare este, evident, capacitatea de a avea o reală putere creatoare divină şi de a săvârşi cu o înţelepciune divină tot ceea ce Dumnezeu Însuşi săvârşeşte şi creează.

3. Un grad şi mai înalt, aproape suprem, al beatitudinii unui suflet desăvârşit constă în faptul de a putea fi în permanenţă cu Dumnezeu, unicul Stăpân şi Creator al Infinităţii, ca şi cum ar fi cu cel mai bun prieten al său, de a-L iubi fără măsură şi de a putea îmbrăţişa, într-o singură clipă, împreună cu El, întreaga Sa Creaţie spirituală şi materială.

4. Însă adevărata beatitudine supremă a unui suflet desăvârşit este aceea de a se bucura de cea mai deplină libertate dumnezeiască, fiind pe deplin reunit, prin iubire, cu Dumnezeu.

5. Faptul că ceea ce ţi-am spus Eu acum este purul adevăr poţi deja să îl constaţi tu însuţi, cu propriii tăi ochi trupeşti, în persoana acestui tânăr slujitor al Meu. M-ai întrebat deja de câteva ori despre tânărul acesta, cine este el şi de unde vine. Şi iată că acum am să-ţi dezvălui aceasta:

6. Uite, tânărul acesta este de la începuturi un spirit pur, el fiind pentru totdeauna un arhanghel al celor mai înalte Ceruri ale lui Dumnezeu, adică al libertăţii divine supreme, ceea ce îţi poţi da seama şi din faptul că momentan se află aici, lângă Mine."

7. La aceste cuvinte, Agricola a căscat ochii mari şi a spus: „Cum? Acesta să fie un spirit, şi chiar unul pur şi desăvârşit?! Bine, dar pare făcut din carne şi sânge, şi mănâncă şi bea asemenea nouă!

8. Faptul că poate făptui minuni asemenea Ție eu mi l-am explicat prin aceea că, fiind de un timp îndelungat ucenicul Tău, a fost înzestrat de către Tine cu înțelepciunea şi puterea necesare. Căci, dacă ar fi doar un spirit pur, noi, oamenii, nu l-am putea vedea. Dacă-l atingi, îl simți întru totul ca pe un om obişnuit. Dar fiindcă Tu ai spus-o acum, eu trebuie să Te cred, deşi aceasta îmi măreşte şi mai mult confuzia. Cum de poate avea spiritul acesta pur acum un trup?"

9. Iar Eu i-am răspuns: „Ți-am spus doar mai înainte că acum putem discuta despre multe aspecte tainice, fiindcă avem timpul necesar, aşa că vom lămuri şi chestiunea aceasta. Dar iată că Rafael al Meu se află deja în fața noastră; tu poți să-i ceri chiar lui să îți explice tot ceea ce vrei să mai afli, căci el îți va spune exact ceea ce ți-aş spune şi Eu; ți le va spune şi arăta în toată libertatea, cu puterea, înțelepciunea şi forța divină pe care şi le-a însuşit pe deplin. Poți începe aşadar să-l întrebi!"

Capitolul 68

Despre natura îngerilor

1. Şi atunci Agricola i s-a adresat lui Rafael: „Mult iubite slujitor al Dumnezeului, Domnului şi Învățătorului nostru! Ce fel de trup ai tu de fapt aici, pe pământ, în calitatea ta de spirit pur? Este el făcut, la fel ca şi al meu, din carne şi sânge?"

2. Rafael a răspuns: „Pune mâna pe mine şi judecă singur!"

3. Atunci romanul a pipăit mâinile şi picioarele îngerului şi a constatat că ele erau ca ale oricărui om, tot din carne şi sânge, şi a spus: „Da, într-adevăr, aici nu se simte nimic spiritual - şi totuşi, cum se face că eşti un spirit pur, şi încă unul atât de vechi?!"

4. Şi îngerul a spus: „Mai pune o dată mâna pe mine, şi spune-mi apoi ce părere ai!"

5. Atunci romanul a dat din nou să-l atingă pe înger, dar acum n-a mai simțit niciun fel de trup, iar în locurile unde-l atingea, degetele sale treceau prin el ca prin aer.

6. Şi după această a doua experiență, el a spus, surprins la culme (romanul): „Ei bine, toate acestea pot zăpăci chiar şi cel mai inteligent om! Prima dată totul era consistent, iar acum totul este doar aer, şi, deci, pur şi simplu nimic! Spune-mi acum - dacă această arătare absolut aerată care eşti acum mai poate vorbi -, ce-ai făcut cu trupul tău palpabil de mai înainte?"

7. Îngerul a spus: „Nimic, îl am aici, exact aşa cum l-am avut şi mai înainte! Faptul că la început l-ai simțit ca pe un trup solid a fost voia mea cea liberă; iar faptul că nu l-ai mai simțit deloc a doua oară, a fost tot voia mea. Căci ceea ce noi, spiritele pure, voim, se petrece întocmai cum vrem noi, în libertatea şi înțelepciunea noastră, fie de îndată, fie treptat, într-o anumită ordine stabilită cu înțelepciune.

8. Căci noi, prin iubirea noastră de Dumnezeu, suntem întru totul în înțelepciunea şi în Puterea Sa, pe care noi le putem suporta şi pe care le cunoaştem într-un mod perfect, astfel că Iubirea lui Dumnezeu este şi iubirea noastră, înțelepciunea Sa este şi înțelepciunea noastră, Voia Sa este şi voia noastră, iar Puterea Sa este şi puterea noastră. Şi totuşi, în Dumnezeu mai există şi profunzimi insondabile, pe care niciun spirit creat nu le va putea pătrunde vreodată; căci dacă ar putea face aceasta, fericirea lui ar înceta, pentru că atunci el nu ar mai putea aştepta de la Dumnezeu o nouă beatitudine şi mai mare. Poate un roman să înțeleagă aceasta?"

9. Şi atunci au spus mai mulți romani: „Ei bine, prietene - căci eşti prietenul nostru, chiar dacă eşti un spirit -, pentru a le înțelege perfect, este nevoie de mai mult decât de mintea noastră de romani! Căci situația va fi fiind aşa cum zici tu; dar pentru a afla cum este posibil aceasta, noi va trebui să aşteptăm să ajungem noi înşine desăvârşiți în sufletele noastre."

10. Îngerul a spus: „Ascultați, eu nu vorbesc acum decât cu Agricola şi nu cu voi toți laolaltă; căci ştiu preabine că voi nu aveți aceeaşi capacitate de înțelegere. De aceea, ascultați

şi urmăriți cu atenție ce-i voi spune şi explica eu celui mai inteligent dintre voi! Vorbeşte deci, Agricola, dar numai tu!”

11. Atunci Agricola a spus: „Da, da, prietenul meu pur spiritual, în principiu am înțeles ceva din cele spuse de tine; dar nu în totalitate, nu mai mult decât ceilalți - însă voi aştepta şi eu timpurile mai bune promise de Domnul! Totuşi, încă ceva aş mai vrea să aflu de la tine - şi în aceste condiții renunț de bunăvoie la multe alte întrebări -, şi anume, cum de poți să te dematerializezi la voință, rămânând în acelaşi timp la fel de prezent ca atunci când trupul tău era perceptibil? Căci aceasta este pentru mine cel mai greu de înțeles. Acum eşti ceva real, şi acum nu mai eşti decât un nimic absolut, şi totuşi, acest nimic este acelaşi aspect real de mai înainte. Cum este posibil aşa ceva?”

12. Îngerul a spus: „Dar este cât se poate de limpede! Noi, spiritele, suntem la origine şi în mod fundamental, în sfera noastră pur spirituală şi imperceptibilă pentru voi, singura manifestare care există cu adevărat. În afară de aceasta, tot ceea ce există în lumea materială nu reprezintă decât o aparență generată de voința noastră, pentru ca sufletele voastre materiale să dispună astfel de un mediu propice, în care voi să vă puteți manifesta pentru a dobândi, asemenea nouă, cea mai deplină şi mai adevărată libertate de viață.

13. Dar vreau să-ți demonstrez şi mai bine aceasta. Agricola, ia acum o piatră de pe jos! Bun, ai acum în mână o piatră materială extrem de dură! Şi îmi vei spune acum că piatra aceasta, aşa cum este ea, este cea mai evidentă realitate! Căci simți în propria-ți mână greutatea şi soliditatea ei, care ție ți se par indestructibile, şi-ți spui în sinea ta: «Acesta este un obiect cât se poate de real!» Dar eu îți spun ție că situația se prezintă, cu acest ceva real al tău, la fel cum a fost şi cu trupul meu din carne de mai înainte şi cu trupul meu spiritual, care doar el este permanent. Căci duritatea şi greutatea pietrei pe care o mai ai încă în mână depind şi ele doar de statornicia voinței noastre. Câtă vreme noi vom dori ca ea să fie o piatră dură şi grea, va fi.

14. Dar este suficient ca eu singur, de pildă, să doresc ca această piatră să devină aidoma mie - din punct de vedere al materiei -, şi vei putea să treci cu mâinile prin ea, aşa cum ai făcut cu mine. Şi dacă aceasta se va produce, atunci materia pietrei, generată de voința noastră de spirite, îşi va fi redobândit realitatea sa primordială, căci altfel, persistența propriei mele voințe o face să-ți apară ca o piatră dură şi grea. Dar ca să înțelegi mai bine toate acestea, mai verifică o dată piatra, strângând-o bine în mână, şi vezi dacă mai este aceeaşi!”

15. Agricola a spus: „Este la fel cum era!”

16. Şi îngerul a spus: „Şi cum este ea acum?”

17. Agricola a spus: „O, acum n-o mai văd decât ca pe un norişor în mâna mea, iar din duritatea şi greutatea ei n-a mai rămas nimic! Ah, ce ciudățenie! Nu mi-aş fi închipuit niciodată că aşa ceva este cu putință! Bine, dar totuşi, cum poți să realizezi asta?”

Capitolul 69

Puterea îngerilor. Relația dintre Spirit şi suflet. Renaşterea spirituală

1. Şi îngerul a spus: „Doar ți-am explicat deja că aceasta se petrece numai prin stăruința voinței noastre, şi că întreaga materie, oricât de diferențiată ți-ar apărea ea ție, nu este nimic altceva decât stăruința Voinței Spiritului lui Dumnezeu; căci diferitele substanțe ale materiei, elementele sale constitutive, care o fac să existe sub ochii tăi, toate acestea sunt doar gândurile noastre” Formele şi culorile sale sunt ideile alcătuite din gândurile noastre. Funcționalitatea sa o reprezintă conceptele hrănite de ideile noastre, iar intenția noastră, prin care se va ajunge la fericitul scop final al întregii materii, este atingerea unui țel spiritual superior de către tot ceea ce este acum materie.

2. De aceea, o existență adevărată şi reală nu întâlneşti decât la noi, spiritele nemuritoare, iar materia nu există decât prin noi şi depinde în orice moment de noi, după cum te-ai convins cu siguranță, cât se poate de bine, prin exemplul cu piatra. Dar tu mai ai încă norişorul acela în mână, aşa că eu am să-l reumplu acum cu deplina persistență a voinței mele, iar tu vei avea astfel din nou piatra de dinainte în mâna ta!”

3. Şi îngerul a făcut aceasta, iar în mâna romanului piatra a redevenit solidă şi grea, ca mai înainte.

4. Aceasta l-a impresionat şi mai mult pe roman, iar el i-a spus îngerului: „Piatra aceasta o voi păstra ca pe o comoară, în amintirea minunilor petrecute aici! Dar încă o întrebare: şi în mine există un suflet, iar în el - potrivit învățăturii voastre -, un Spirit absolut egal cu tine! De ce atunci eu nu pot făptui prin Spiritul acesta al meu ceea ce tu, ca spirit, eşti în stare să făptuieşti?”

5. Iar îngerul a spus: „Deoarece sufletul tău nu s-a maturizat încă suficient pentru aceasta şi nu s-a identificat încă cu Spiritul din tine. Dar ceva tot realizează Spiritul tău prin perseverența voinței sale, încă necunoscută sufletului tău, şi anume, îți clădeşte şi îți menține trupul tău vremelnic. Aceasta însă sufletul tău nu poate sesiza, la fel cum nu este conştient nici de structura trupului său, întrucât constructorul său interior, care nu este din această lume, nu i-l poate revela, căci, după cum am spus, el nu este încă suficient de matur pentru aceasta.

6. Spiritul interior acționează desigur necontenit pentru a ajuta sufletul să se maturizeze cât mai repede şi să se elibereze pe deplin, dar el nu poate şi nu are voie câtuşi de puțin să-l constrângă, pentru că aceasta ar face sufletul încă şi mai material şi l-ar întemnița mai mult decât orice influențe ale lumii exterioare. De aceea sufletului întrupat i s-a dat o voință şi o rațiune proprie, pentru ca el să se autodetermine şi să se desprindă tot mai mult de cele lumeşti, cu ajutorul învățăturilor exterioare şi al propriei sale voințe, şi, pătrunzând în sine însuşi, să urmeze din ce în ce mai constant şi mai fidel căile spirituale.

7. În măsura în care sufletul urmează tot mai mult aceste căi spirituale, el se uneşte cu Spiritul său interior din lumea de dincolo. Iar atunci când, prin rațiunea sa tot mai limpede şi prin voința sa, devenită astfel şi ea tot mai liberă, se va fi detaşat cât mai deplin de cele lumeşti, el va deveni una cu Spiritul său, iar această unificare este ceea ce noi numim renaştere spirituală; astfel, fiind una cu Spiritul său, chiar dacă se află încă în trup, sufletul va fi în stare să făptuiască tot ceea ce eu, care sunt un spirit pur, pot făptui.”

Capitolul 70

Despre natura aerului

1. (Rafael): „Însă dacă voi vrea să am din nou un trup la fel ca şi tine, nu trebuie decât să voiesc aceasta, şi trupul va exista de îndată ca atare. Uite, acum vreau aceasta, astfel că poți să mă pipăi din nou, şi mă vei regăsi exact aşa cum eram înainte.”

2. Romanul a făcut întocmai, şi a constatat că Rafael îşi recăpătase aparența umană.

3. Rafael a spus: „Dar o existență pur spirituală, eliberată de trup, este mult mai desăvârşită decât una legată de un trup oarecare - chiar dacă fac aceasta deliberat. Uite, îmbrăcat în acest trup, eu pot făptui mai puține decât fără el! Atunci când tu mă vezi făptuind câte ceva miraculos, în momentul acela eu fac ca acest trup să dispară, pentru a-l recrea imediat după aceea. E drept că pot face multe şi în trup, dar nu într-un mod la fel de desăvârşit ca şi în afara lui. Iar acum, dacă mai ai întrebări, formulează-le, şi eu îți voi răspunde!”

4. Agricola a spus: „O, întrebări aş mai avea eu multe! Ai putea, de pildă, prin stăruința voinței tale, să transformi o parte a aerului în vreo materie oarecare?”

5. Îngerul: „Desigur, căci în primul rând aerul este deja materie şi cuprinde în sine toate substanțele imaginabile, şi de aceea este uşor de transformat în orice fel de materie doreşti;

iar în al doilea rând, Spiritul meu are libertatea absolută de a-şi manifesta voinţa în deplinătatea ei, deci şi, aşa cum îmi sugerezi tu, de a transforma aerul în orice materie. Spune-mi doar în ce anume vrei să îl transform!”

6. Agricola a spus: „Prietene, las aceasta întru totul la aprecierea ta! Fă cum doreşti, iar eu voi fi pe deplin mulţumit!”

7. Şi îngerul a spus: „Bine deci! Atunci aerul care adie prin faţa noastră să se transforme pe dată, la o depărtare de doisprezece paşi în faţa noastră, într-o coloană solidă şi perfect rotundă, cu un diametru de şase picioare şi înălţimea de treizeci! Aşa să fie! Şi acum, du-te şi studiază această coloana, care se înalţă deja în faţa noastră: mai este ea aer sau este cel mai solid granit?”

8. Atunci toţi romanii s-au dus acolo şi au cercetat coloana.

9. Şi toţi au spus: „O, minune a minunilor! Ce uluitor! Este cu adevărat o coloană de granit solidă, cum nici la Roma n-am mai întâlnit! Da, da, în spiritul cel pur se află esenţa, şi întreaga materie nu este decât efectul stăruinţei voinţei libere a unui spirit pur!”

10. Atunci a întrebat îngerul: „Ce greutate credeţi că are coloana aceasta?”

11. Şi Agricola a spus: „Bine, prietene, aşa ceva cu greu am putea aprecia noi! Dar, cu aproximaţie, am putea presupune că această coloană ar putea cântări sute de mii de livre, şi ar fi necesari mai mult de o mie de bărbaţi pentru a o clinti din loc.”

12. Îngerul a spus: „Aici ai apreciat destul de bine! Şi totuşi, îţi declar că mie, ca spirit pur, îmi este mai mult decât uşor ca, doar prin voinţa mea, să ridic coloana aceasta cât de sus doreşti tu. Precizează-mi înălţimea sau distanţa până la care să o deplasez doar prin voia mea, şi aceasta se va petrece pe dată întocmai!”

13. Iar Agricola a spus: „Ei bine, dacă aceasta îţi este dorinţa, atunci eu spun: ridică această coloană la o înălţime de o sută de staturi de om, într-o poziţie perfect verticală, şi apoi aşeaz-o pe câmpul acela, care se află exact la jumătatea drumului spre Emmaus!”

14. Îngerul a spus: „Foarte bine, aşa să fie deci chiar acum!”

15. Şi nici n-a apucat îngerul să rostească bine vorbele acestea, că deja coloana se afla în aer la înălţimea indicată, şi îndată după aceea a putut fi văzută înălţându-se pe câmpul de lângă drumul spre Emmaus.

16. Experienţa aceasta însă chiar i-a zăpăcit de-a binelea pe toţi, îndeosebi pe romani, care nu-şi mai puteau reveni din mirare.

17. „Dar bine, a spus îngerul, cum de sunteţi chiar atât de surprinşi de toate acestea?! Există oare ceva imposibil pentru un spirit pur?! Doar toate au la bază voinţa liberă a spiritului pur! Dacă noi, spiritele pure, suntem în măsură să plimbam prin spaţiu pământuri, sori şi sori centrali de toate tipurile, şi chiar teci globale întregi, cum oare să nu ne fie cu atât mai uşor să transportăm o asemenea coloană într-o clipă, acolo unde dorim? Cel care se joacă cu leii precum cu muştele, acela cu siguranţă că nu se va speria de o gâză!”

Capitolul 71

Despre natura Spiritului

1. (Rafael): „Dar pentru că mai avem timp, vreau să vă mai arăt ceva; căci altminteri aţi putea crede că eu mă ocup numai de pietre. Vedeţi, această coloană va rămâne aici timp de secole, iar persistenţa voinţei mele libere o va menţine încă o mie de ani! Dar pentru ca în special voi, romanii, să vă convingeţi că unui spirit pur nimic nu-i este cu neputinţă, eu vreau ca exact în locul în care aerul s-a transformat în imensa noastră coloană de granit să răsară acum un curmal bine dezvoltat şi plin de fructe, iar la dreapta şi la stânga acestuia, doi smochini, plini şi ei de rod.

2. Priviți, eu am spus aceasta şi am vrut, iar pomii respectivi, plini de roade, se şi află la locul indicat! Iar acum, duceți-vă cu toții şi gustați din fructele acelea, căci sunt sigur că le veți găsi foarte gustoase!”

3. Atunci s-au ridicat cu toții şi au mers să verifice minunea. Şi toți au spus că n-au mai mâncat niciodată nişte fructe mai de soi şi mai bune.

4. Şi îngerul a spus: „Iar acum, să apară de nicăieri o duzină de oi pe pajiştea cea verde din fața casei dragului şi iubitului nostru frate Lazăr! Ia uitați-vă, ele pasc deja vesele la locul stabilit şi sunt de-acum proprietatea bunului nostru Lazăr.

5. Şi acum consider că prin toate aceste fapte v-ați convins pe deplin de ceea ce poate realiza un spirit desăvârşit cu voința sa cea liberă. Gândiți-va puțin şi spuneți-mi dacă ați înțeles tot, după care Domnul vă va lumina în continuare. Dar acum, meditați temeinic la toate cele văzute.”

6. Agricola a spus: „O, dragul meu prieten din Cerurile lui Dumnezeu, n-ar fi deloc greu de meditat la toate acestea, dacă ne-am afla şi noi în sferele înalte în care te afli tu; dar noi mai avem încă mult timp până să ajungem acolo! Totuşi, ceea ce tu, prietene ceresc, ne-ai revelat, cu îngăduința Domnului, cred că am înțeles într-o măsură cel puțin suficientă pentru natura omenească; dar este ceva ce noi nu putem înțelege la fel de bine ca şi tine, şi anume, cum poate fi voia stăruitoare a Spiritului substanța tuturor formelor materiale de pe pământ şi chiar a altor lumi din spațiul cel infinit?

7. Prin urmare, materia nu reprezintă de fapt nimic, şi nici sufletul, întrucât el nu este în sine decât un fel de produs al materiei, şi doar Spiritul cel Pur este o realitate. Dar ce este atunci Spiritul cel Pur şi din ce este el alcătuit? Aceasta este o întrebare la care un muritor, care nu gândeşte şi nu voieşte decât prin prisma unui suflet, încă material cel puțin pe jumătate, şi a unui trup pe deplin material, nu va putea răspunde nicicând cu claritate până când nu va fi ajuns el însuşi un spirit pur. Astfel că tu, prietene dumnezeiesc, va trebui să ai puțină răbdare cu noi, dacă, în ciuda miracolelor pe care ni le-ai făcut în acest scop, explicațiile tale nu ne vor dărui acea iluminare totală, cu ajutorul căreia să înțelegem apoi pe deplin ce reprezintă de fapt Spiritul cel Pur şi din ce este el alcătuit.

8. Da, e uşor să rosteşti cuvântul «spirit», dar a-l înțelege este cu totul altceva! Pentru noi, o meditație mai scurtă sau mai lungă asupra unor astfel de chestiuni este inutilă şi complet neproductivă, aşa că tu, dragul nostru prieten dumnezeiesc, poți să ne dai, fără întârziere, noi explicații încă şi mai clare în privința adevăratei esențe a Spiritului Pur, aceasta, fireşte, dacă prostia noastră nu a devenit deja insuportabilă pentru tine.”

9. Rafael a spus: „A-L iubi pe Dumnezeu mai presus de orice şi a vă sluji pe voi, oamenii, care sunteți meniți a deveni copiii Săi, asemenea nouă, spiritele pure, este cea mai mare bucurie şi fericire a noastră! Cum ar putea aşadar să mă deranjeze ceva ce este în măsură să vă lumineze şi mai mult? Fiți în continuare atenți la ceea ce am să vă mai spun despre natura unui spirit pur!

10. De fapt, singur Dumnezeu este Spiritul cel mai pur, aflat la originea tuturor Spiritelor, şi, în această calitate, El este atât substanța de bază, cât şi eternul element primordial din care provin toate elementele.

11. Spiritul Pur în sine este, ca substanță şi element, un foc şi o lumină, adică iubirea şi înțelepciunea însele. Dar nu trebuie să vă imaginați aici un foc material sau o iubire senzorială, şi, prin urmare, nici vreo lumină precum cea a soarelui pământesc sau a unei lămpi aprinse - deşi între cele două există o oarecare corespondență; căci focul Spiritului este viață pură, iar lumina acestuia este înțelepciunea sa.”

Capitolul 72

Despre natura eterului

1. (Rafael): „Voi vedeți aerul acesta perfect transparent, şi de aceea vă imaginați că el nici nu există de fapt. Dar când aerului acestuia i se imprimă o mişcare atât de puternică, încât prin forța sa vijelioasă el să poată smulge cedrii cei imenşi din rădăcini şi să ridice marea în valuri spumegânde, înalte cât munții, atunci sunteți nevoiți să recunoaşteți totuşi că aerul trebuie să fie un element anume, şi chiar unul foarte puternic. Aerul este deci şi el un corp, ce cuprinde în sine toate elementele şi corpurile imaginabile, într-o stare primordială liberă de aproape orice legătură.

2. Apa, în special cea de ploaie sau cea de izvor, este tot un element ca şi aerul, doar că într-o stare mai legată. Apa sărată a mărilor este firește mai densă, deci şi mai legată.

3. Dar dacă ne vom ridica deasupra pământului la o înălțime cam de vreo zece leghe, acolo nu vom mai întâlni aer aşa cum este cel care ne învăluie aici, ci eterul cel mai curat, care pentru ochii voştri ar putea fi un nimic cum nici nu vă puteți imagina altul mai deplin. Căci dacă priviți deasupra pământului, la o distanță de mai multe leghe, chiar şi aerul cel mai curat, care învăluie munții îndepărtați, vă va apărea ca un abur albăstrui; dar dacă spațiul care vă separă pe voi de aceşti munți nu ar fi umplut decât cu eterul cel pur, atunci n-ați vedea munții ca fiind de culoare albăstruie, ci în culoarea lor naturală nealterată. Şi, vedeți voi, între Pământ şi Soare este o distanță atât de mare, încât eu nu pot să vă indic o măsură pământească, pe care voi să o puteți înțelege - ceea ce v-a explicat de altfel şi Domnul Iisus Însuşi! Iar spațiul acesta incomensurabil pentru voi este plin de eterul cel complet imperceptibil pentru simțurile voastre.

4. Însă eterul acesta, în pofida faptului că vă apare ca un neant absolut, nu este nicidecum atât de vid cum am putea crede după aspectul său; căci în el sunt cuprinse toate substanțele şi elementele fără de număr, într-o stare chiar mai liberă decât în cel mai curat aer atmosferic al pământului. Aici există forțe mai libere şi mai apropiate de ceea ce reprezintă focul şi lumina primordială; ele hrănesc aerul pământului, care la rândul său hrăneşte apa, iar apa hrăneşte pământul şi toate cele care trăiesc şi se mişcă pe acesta. Iar dacă toate acestea se găsesc deja în eter, aceasta denotă că el este ceva foarte consistent, şi nicidecum nimicul pe care îl percepeți cu simțurile voastre.

5. Dar eterul nu este încă nici pe departe ceva pur spiritual, ci el seamănă mai mult cu substanța sufletului, însă doar în sensul că el este un mediu spațial, în care se întâlnesc şi se combină nenumăratele forțe primordiale născute din Dumnezeu, pentru ca în final ele să acționeze în comun.

6. Acum firește că din nou mă vei întreba: «Bine, dar cum este posibil ca nişte forțe atât de diferite să acționeze într-un mod atât de unitar?» Iar eu îți răspund: nimic mai firesc şi mai simplu!

7. Uite, noi avem pe acest pământ al lui Dumnezeu, precum şi în mările acestuia şi în apele sale, un număr atât de inimaginabil de mare pentru voi de soiuri de plante, de arbuşti, de copaci, precum şi de animale, şi chiar şi de minerale, încât nici chiar cel mai renumit savant al timpului acestuia n-ar fi în stare să-l scrie şi să-l rostească! Aceste specii formează împreună cu Pământul un tot unitar şi acționează împreună pentru unul şi acelaşi scop esențial, şi totuşi, pe pământ sau în pământ, ele sunt atât de diferite, ca formă şi ca structură, încât ar fi imposibil să nu le distingi de la o primă privire, aşa cum nu poți să confunzi un smochin cu un curmal, un bou cu un leu, o privighetoare cu o găină, o vulpe cu o broască țestoasă sau plumbul cu aurul.

8. Pe pământ sunt uşor de sesizat astfel de deosebiri; în eter însă, în aer şi în apă ele nu pot fi sesizate nici prin vedere sau auz, nici prin miros sau gust şi nici prin vreun simț nervos, deşi nenumăratele forțe ale naturii şi elementele primare produse de ele în eter, în apă şi în aer se deosebesc între ele mult mai pregnant decât obiectele materiale ale acestui pământ.

9. Astfel, focul spiritual, invizibil simțurilor tale, care se află ascuns în substanța eterului, este o forță omniprezentă care, provenind din Dumnezeu, umple necontenit spațiul cel infinit şi nu încetează în veşnicie să acționeze şi să creeze. Dumnezeu Însuşi este, în centrul Său, Spiritul creator etern şi veşnicul Om primordial, şi El umple spațiul pe care îl creează fără încetare cu gândurile şi cu ideile Sale mărețe, care, pline fiind de Iubirea Sa, devin un foc al vieții asemănător Lui, care, la rândul său, prin înțelepciunea Sa, capătă forme ordonate ce devin, prin Voia Sa, făpturi diferențiate între ele şi cu o existență de sine stătătoare, dotate cu capacitatea de a se reproduce la nesfârşit şi de a se dezvolta, înălțându-se pe scara Ordinii Divine eterne, de a se unifica şi de a ajunge să fie asemenea lui Dumnezeu."

Capitolul 73

Spiritul cel Pur în cadrul materiei

1. (Rafael): „Dar pentru ca tu, Agricola, să înțelegi toate acestea şi mai uşor, să-ți mai dau câteva exemple, pe care eu şi Domnul i le-am dat şi prietenului şi fratelui nostru Lazăr; dar cum tu ai înțeles într-o măsură mult prea mică cele înfățişate de Domnul, va trebui, potrivit Voii Sale, să ți le clarific mai bine. Aşa că fii acum foarte atent la toate cele pe care ți le voi mai spune!

2. La Roma tu ai o grădină imensă, care îți aduce multe bucurii! Şi ai pus să crească în ea mii de feluri de plante, flori şi pomi fructiferi. Ai acolo din abundență toate soiurile de struguri, smochini, meri, peri, pruni, cireşi, portocali, lămâi şi castani, precum şi pepeni de toate felurile. Dar pentru ca în grădina ta, care este într-adevăr foarte mare, să existe mereu toate aceste specii, tu trebuie să recoltezi în permanență toate semințele necesare, pentru ca să ai o rezervă corespunzătoare din ele, pe care, la timpul cuvenit, să le sădeşti în pământul cel fertil al grădinii tale.

3. Ei bine, sămânța a fost pusă în pământ, şi, spre marea ta bucurie, începe să încolțească şi să dea nişte mlădițe sănătoase. Este acum o plăcere să vezi toată această frumusețe; dar pentru aceasta a fost oare necesar să pui aceste mii de semințe în tot atâtea soluri diferite, şi să asiguri un pământ special pentru fiecare specie? Tu îmi vei spune: «În grădina mea imensă, aflată în apropierea revărsării Tibrului în Marea cea Mare, nu există decât un singur soi de pământ foarte bun şi fertil, şi totul creşte aici cât se poate de bine.»

4. Bun, îți spun eu acum, dar dacă vara nu plouă - cum se petrece aproape întotdeauna la Roma -, atunci slujitorii tăi trebuie să ude grădina cu stropitorile. Ai cumva pentru fiecare soi de plantă şi un anumit tip de apă? Şi-mi vei spune din nou: «Nu, nici vorbă! Eu pun să fie udate toate plantele, arbuştii şi pomii cu unul şi acelaşi fel de apă, care este adusă prin conducte. Iarăşi bine, spun eu! Deci nu foloseşti decât unul şi acelaşi fel de apă - apă dulce, căci apa sărată a mării este în general improprie pentru revigorarea plantelor când pământul este uscat.

5. Ştim acum că marea ta grădină are un singur tip de pământ şi este udată cu unul şi acelaşi fel de apă. Aerul din grădina ta este şi rămâne şi el unul şi acelaşi, iar lumina şi căldura de la soare sunt şi ele invariabil aceleaşi şi, cel puțin pe suprafața grădinii tale, dacă excludem diferențele de anotimpuri, ele se repartizează întotdeauna în mod egal, indiferent de intensitatea lor.

6. Ei bine, şi din moment ce condițiile pentru dezvoltarea celor mai diferite specii de plante, arbuşti şi pomi sunt absolut aceleaşi, atunci aceste cauze identice ar trebui de asemenea să aibă asupra tuturor plantelor, arbuştilor şi pomilor unul şi acelaşi efect, atât în privința formei, cât şi a mărimii, gustului şi mirosului lor. Şi totuşi, ce deosebiri între ele!

7. Dacă zdrobeşti între dinți sâmburele unei lămâi, el are un gust amar. Atunci fructul de unde îşi dobândeşte gustul său acrişor atât de plăcut? Şi la fel se petrece în cazul tuturor

creaturilor. Fiecare este, în felul său, cu totul diferită de celelalte. Ei bine, dar cum se împacă oare aceasta cu uniformitatea hranei lor? Butucul de vie arată altfel decât smochinul, şi ce diferenţă imensă este între fructele lor! Iar când ai pus în pământ o sămânţă de bostan obişnuit şi una de pepene, prima îţi produce un rod obişnuit, lipsit de gust şi de miros, în timp ce a doua îţi răsplăteşte nobila ta strădanie cu un fruct mai dulce decât mierea; şi totuşi, în toate aceste cazuri a fost vorba de acelaşi pământ, aceeaşi apă, acelaşi aer, aceeaşi lumină şi exact aceeaşi căldură de la soare.

8. Iar dacă reflectezi un pic mai mult, vei ajunge să te întrebi tu însuţi: «Bine, dar cum pot oare produce, nişte forţe care sunt absolut identice, efecte atât de diferite?!» Eu ţi-am spus doar că toate miriadele de substanţe sufleteşti se găsesc în primul rând în eter, apoi în aer şi în apă; dar nici cel mai ager ochi sau cel mai ascuţit simţ gustativ ori olfactiv nu va distinge în niciunul din aceste elemente primordiale omniprezente nici măcar urma gustului sau a mirosului vreunei plante ori a rodului ei, fie ele dulci, acre sau amare - ca să nu mai vorbim de formă sau de culoare. Ei bine, cum se face atunci că, plecând de la acelaşi pământ, de la aceeaşi apă, acelaşi aer, aceeaşi lumină şi aceeaşi căldură, fiecare dintre seminţele atât de diferite atrage spre sine şi asimilează exact aceleaşi elemente constitutive, în aceeaşi manieră mereu neschimbată şi identică cu ea însăşi în care o realizează întotdeauna seminţele de acelaşi tip, de mii şi mii de ani?

9. Uite, aici transpare Spiritul cel Pur chiar şi în materia organică, dovedindu-i observatorului atent şi destupat la minte că doar el, Spiritul Pur, este o realitate, că ceea ce simţurile omului percep şi consideră a fi real nu reprezintă de fapt nimic şi că, în sămânţă, doar ceea ce se află ascuns este real, fiindcă este pur spiritual. Iar acest Spirit Pur sălăşluieşte în minuscula teacă aproape invizibilă ochiului tău, ce este ascunsă în embrionul încastrat în bobiţa de sămânţă. Acest Spirit Pur, închis în micuţa teacă, este un gând plin de iubire, de lumină şi de forţă a voinţei, adică o idee perfect distinctă de celelalte nenumărate gânduri şi idei, ele însele la fel de bine diferenţiate şi delimitate."

Capitolul 74

Impactul Spiritului asupra materiei

1. (Rafael): „Acest Spirit distinct din teaca de sămânţă, posedând o inteligenţă deplină şi fiind perfect conştient de forţa sa, care este de fapt chiar el însuşi, îşi dă foarte lesne seama când sămânţa, care este locuinţa sa materială creată chiar de el, se află în stadiul în care el, Spiritul cel Pur, îşi poate începe activitatea.

2. Când sămânţa este pusă în pământul umed şi învelişul exterior substanţial-material se înmoaie - fiindcă părţile ei sufleteşti-substanţiale încep să intre în legătură cu elementele asemănătoare din solul cel umed care o înconjoară - Spiritul cel Pur începe, de îndată să facă uz de inteligenţa şi de forţa voinţei sale. El recunoaşte cu exactitate particulele care îi sunt necesare în pământ, în apă, în aer, precum şi în lumina şi în căldura soarelui, le atrage spre sine şi creează din ele, în ordine, ceea ce corespunde naturii sale, şi astfel vezi înălţându-se din pământ o plantă care are mereu acelaşi specific. Vlăstarul - care este, într-un anume fel, de la rădăcină şi până în vârful tulpinii, substanţa exterioară a plantei - este produs de către Spirit doar cu scopul ca el, Spiritul cel Pur, să se poată multiplica în mod creator în noile boabe de sămânţă, perpetuându-şi la nesfârşit identitatea sa, iar Spiritul care acţionează astfel contribuie, împreună cu particulele sufleteşti pe care le-a atras spre sine, la formarea unor creaturi superioare şi mai perfecţionate.

3. Iar ceea ce ţi-am spus despre plante este valabil, într-o măsură mai mică, şi la minerale şi, într-o măsură mult mai mare, la toate animalele şi mai ales la om. Iar la începuturile primordiale, a fost valabil şi în cazul formării tuturor corpurilor cereşti, a tuturor tecilor globa-

le şi a întregului Mare Om Cosmic, pe care vi l-a descris suficient de limpede Domnul (Iisus) Însuşi.

4. Din toate acestea, îţi poţi da fără îndoială seama că adevărul şi realitatea nu se află decât în Spiritul cel Pur şi că toate cele materiale nu sunt nimic altceva decât voinţa stăruitoare a Spiritului, pe care acesta o poate struni treptat şi o poate dizolva, pentru a o transforma în cele din urmă într-un trup de substanţă sufletească asemănător lui însuşi, într-o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp, pe măsură ce această substanţă sufletească, prin propria sa voinţă care s-a trezit în ea, devine mai mult sau mai puţin aptă pentru ordinea de viaţă interioară a Spiritului.

5. De-acum înainte, observă cu atenţie întreaga natură, şi vei găsi în ea tot ce ţi-am explicat eu acum! Căci nu poţi aştepta de la mine ca, în timpul scurt pe care-l petrecem împreună, să-ţi explic în detaliu, pentru fiecare mineral, fiecare plantă şi fiecare animal în parte, în ce măsură conţin ele elemente pur spirituale sau elemente substanţiale-sufleteşti. Este suficient că ţi-am explicat foarte clar raporturile reciproce dintre ceea ce este pur spiritual, substanţa sufletească şi, în sfârşit, materie. Căci regula pe care ţi-am dezvăluit-o eu ţie acum este valabilă în eternitate şi pentru întreaga infinitate; şi dacă poţi înţelege *alpha,* vei înţelege la fel de bine şi *omega.* Iar tot ce există între acestea două le seamănă întru totul - dacă facem abstracţie de nenumăratele diferenţe de formă.

6. Iar acum, că ţi-am dezvăluit atâtea în acest mod extraordinar, spune-mi şi tu, cât se poate de deschis, cum ai înţeles, cu mintea ta, toate acestea. Avem destul timp să discutăm pe tema aceasta. Vorbeşte aşadar şi spune-ne ce ai reţinut!”

Capitolul 75

Spiritul, forţa cea ascunsă

1. Agricola a spus: „Prietene ceresc, ar fi cu adevărat imposibil să explici cuiva toate chestiunile acestea mai limpede şi mai convingător decât ni le-ai explicat tu acum nouă, tuturor! Faptul că noi nu putem pătrunde şi înţelege toate aceste chestiuni în adevărata lor profunzime, aşa cum le pătrunzi şi le înţelegi tu, aceasta cu siguranţă că ţie îţi este chiar mai limpede decât ne este nouă; căci ceea ce omul acesta pământesc nu are capacitatea de a înţelege, oricâtă bunăvoinţă ar avea, nici nu va înţelege vreodată. Un aspect însă îmi este de-acum pe deplin limpede, şi anume, că realitatea fundamentală nu trebuie căutată, şi nici nu poate fi găsită, decât în Spiritul cel Pur. Te-aş mai ruga deci, prietene ceresc atât de drag, ca, pentru o înţelegere şi mai bună a învăţăturii tale despre spiritualitatea pură, să ne dai şi câteva exemple concrete. Căci, uite, noi, romanii, avem un vechi dicton, care spune: *Longum iter per praecepta, brevis et efficax per exempla!* ('Lung e drumul pe calea preceptelor, dar scurt şi eficient pe calea exemplului.') Şi acest proverb este fără îndoială foarte adevărat. Adesea, sau poate chiar întotdeauna, un exemplu cât de mic îi spune mai multe căutătorului decât toate învăţăturile şi preceptele teoretice, şi din acest motiv te rog să ne dai şi nouă câteva mici exemple adecvate.”

2. Rafael a spus: „Ah, prietene, ar fi o mulţime de exemple cât se poate de clare şi de convingătoare, însă, cu toate acestea, tu tot nu vei putea înţelege pe deplin, cu simţurile tale naturale, Spiritul Pur. Spiritul, în calitate de forţă ascunsă omniprezentă, vede totul şi guvernează totul - ceea ce va face şi Spiritul tău, dar nu astăzi, şi nici mâine, ci abia atunci când în tine toate vor fi cu adevărat perfect ordonate.

3. Uite-i acolo pe ucenicii Domnului; doi dintre ei sunt încă jos, la Templu, însă unul dintre aceştia doi este un împătimit al celor lumeşti! Şi, uite, aceşti ucenici, cu excepţia acestuia din urmă, se află deja foarte aproape de această fază în care mă aflu eu acum ca spirit pur; dar a ajunge aici nu a fost nici pentru ei atât de uşor cum ţi-ai putea tu eventual imagina. Ei au fost în majoritatea lor pescari la Marea Galileii, în apropiere de Capernaum, au avut casă şi

pământ, neveste şi copii, şi iată, au părăsit tot şi-L urmează de bunăvoie şi cu mare bucurie pe Domnul Iisus, pentru a ajunge în împărăţia Cerului şi a dobândi şi ei forţa şi puterea Sa! Şi pentru că, de dragul împărăţiei lui Dumnezeu, au întors spatele întregii lumi, ei au atins în scurt timp ceea ce tu, care eşti un om puternic al acestei lumi, vei putea dobândi abia după mult timp.

4. Şi vei ajunge la aceasta pe măsura iubirii tale faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele tău; căci puterea iubirii tale pentru Dumnezeu şi pentru aproapele tău îţi va demonstra chiar ea cât anume din Împărăţia lui Dumnezeu s-a trezit şi s-a maturizat deja în lăuntrul tău.

5. Împărăţia lui Dumnezeu din tine este chiar iubirea de care vorbesc, iar această iubire este şi Spiritul tău, unicul adevăr şi unica realitate, viaţa cea veşnică şi indestructibilă. Ei bine, niciun exemplu, oricât de bine ales ar fi, nu-ţi poate demonstra că este aşa, ci trebuie să descoperi aceasta în tine însuţi. Dar atâta timp cât tu nu ai avut această experienţă, trebuie să crezi şi să speri în înfăptuirea sigură a celor pe care Domnul vi le-a făgăduit, cu toată certitudinea, vouă tuturor, căci acesta este un mare adevăr etern!

6. Şi totuşi, am să-ţi fac o mică demonstraţie, din care te vei convinge mai clar de faptul că întreaga materie şi întreaga realitate sălăşluieşte doar în Spirit. Voi, romanii, aveţi un dicton care se aplică aici foarte bine şi care sună astfel: *Quod a principia non valet, aut vaiere nequit, etiam in successu non aliquid vaiere potest; ex nihilo nihil erit* ('Ceea ce nu are valoare şi nu a avut niciodată, nu va avea nici în viitor. Din nimic nu se naşte nimic.'). Din aceasta reiese limpede, chiar şi numai potrivit simplei raţiuni omeneşti, că Spiritul Pur trebuie să fie o realitate; căci de ar fi, potrivit noţiunilor materiale ale oamenilor, doar un nimic, deloc conştient de sine, atunci cum oare ar putea deveni el vreodată ceva înzestrat cu conştiinţă de sine?!

7. Iar pentru ca tot ce există să poată lua naştere din Spiritul Pur şi să se menţină prin el, trebuie întâi de toate ca acest Spirit Pur să fie ceva adevărat, pentru ca toate celelalte să rezulte în consecinţă. Astfel că, doar Spiritul care sălăşluieşte în micul germene reprezintă cu adevărat ceva, în timp ce restul seminţei nu reprezintă în sine nimic, ci este ceea ce este doar datorită Spiritului care sălăşluieşte în ea. Spiritul acesta acţionează conform inteligenţei sale intrinseci, prin forţa voinţei sale, şi astfel el dă naştere unei plante, unui arbust, unui pom, unui animal, pe scurt, unei întregi lumi.

8. Cât despre ceea ce reprezintă Spiritul în sine, ţi-am explicat deja de mai multe ori, iar dacă tu nu poţi înţelege încă aspectele acestea în toată profunzimea lor, este pentru că tu însuţi încă nu eşti suficient de pătruns de propriul tău Spirit; însă poţi măcar să-ţi reprezinţi în sufletul tău realitatea primordială a Spiritului ca pe o flacără şi o lumină vie, foarte conştientă de sine, deci ca fiind iubirea cea mai înălţătoare şi înţelepciunea supremă. Mai multe despre aceste aspecte nu-ţi poate spune nici Domnul Însuşi!"

Capitolul 76

Eliberarea de materie

1. Şi Agricola a spus: „Uite, deja m-am luminat ceva mai mult şi-mi amintesc acum câteva fraze ale înţeleptului de demult, Platon. Acesta, fiind mult timp preocupat să descopere esenţa spirituală a lui Dumnezeu, a sfârşit prin a avea o viziune, un fel de vis luminos. În această viziune i s-a spus că îi va fi dat să vadă esenţa spirituală a lui Dumnezeu, în acel moment, a avut impresia că totul în jurul său s-a transformat în foc şi lumină. El însuşi a simţit cum se dizolvă ca persoană, fără a-şi pierde însă deloc cunoştinţa. Şi, în mijlocul acelui foc, el nu a simţit nicio arsură, ci doar o mare căldură binefăcătoare, plină de iubire şi de viaţă, care l-a transportat în extaz, şi o voce, asemenea celei mai pure armonii a unei harpe eoliene, i s-a adresat din mijlocul acelei mări de foc şi de lumină: «Simte şi vezi esenţa spirituală a lui Dumnezeu şi contemplă-te pe tine însuţi în El şi prin El!» Şi Platon a văzut atunci propria sa

formă ca om şi a văzut totodată în jurul său nenumărate alte forme asemenea lui. În formele acestea el a mai identificat, în imagini minuscule, care toate erau vii, o infinitate de alte forme, care, toate, la rândul lor, alcătuiau împreună o unică formă umană. Şi iată, explicaţia ta seamănă foarte mult cu viziunea acestui mare înţelept, renumit în rândul oamenilor instruiţi.

2. Ei bine, cu siguranţă că Platon nu a văzut acel foc şi acea lumină cu ochii trupului său, ci cu ochii Spiritului, şi de aceea îmi spun şi eu acum că atunci când voi deveni eu însumi mai spiritual, voi avea şi eu, în Spiritul meu, experienţa acelui foc şi a acelei lumini. Am judecat bine?"

3. Iar Rafael a spus: „O, foarte bine şi corect ai judecat, iar eu nu pot să-ţi spun decât că situaţia cam aşa se prezintă. Dar Platon, care a fost un păgân, n-a putut ajunge la viziunea şi la percepţia foarte clară pe care i-o poate da unui om învăţătura Domnului nostru Iisus. Dar ca să-ţi mai aduc aici o dovadă foarte concretă a faptului că Spiritul Pur este unica realitate adevărată, îţi voi mai oferi unele experienţe din domeniul pur spiritual, aşa că, fii din nou foarte atent la ceea ce îţi voi mai dezvălui, prin bunăvoinţa Domnului nostru Iisus!

4. Uite, ceea ce ne înconjoară acum aici nu este decât un aer pur, complet transparent, şi oricât ţi-ai forţa privirile, tu nu vei zări în el decât cel mult nişte ţânţari şi musculiţe zburând de colo-colo, şi poate ici şi colo vreo insectă mai mare sau vreo pasăre! Dar eu îţi voi deschide pentru un scurt timp vederea interioară a sufletului tău şi vei fi uimit de tot ce vei vedea în aerul acesta atmosferic al nostru."

5. Agricola a spus: „Fă aceasta, prietene ceresc, căci binele de care voi avea parte astfel va ajuta cât de curând mii de alţi oameni!"

6. Rafael a spus: „Preabine deci; nu trebuie decât să vreau, şi iată-te ajuns în punctul în care doream să te aduc. Ce vezi acum în aer?"

7. Agricola a spus: „O, dar este de nedescris! Infinitatea aceasta de făpturi, de plante, de ţinuturi şi chiar de siluete omeneşti! Şi văd de asemenea o mulţime fără sfârşit de viermişori foarte mici şi strălucitori, care se mişcă şi plutesc de colo-colo, şi brusc se reuneşte câte un roi şi pe dată se transformă într-o formă compactă; dar ea nu dăinuie vreme îndelungată astfel, ci ia foarte repede o altă formă. Şi este lumină peste tot, doar că lucrurile nu au o trăinicie prea mare, căci se modifică repede; doar puţine forme se menţin mai multă vreme. Ah, un asemenea spectacol ar tulbura chiar şi o minte foarte aşezată!

8. Bine, dar ce sunt totuşi aceste miriade de miriade de viermişori strălucitori şi figurile şi siluetele acestea nenumărate de toate felurile, care se tot transformă în permanenţă? Iar de încerc să apuc vreuna dintre ele, mă trezesc că nu am nimic în mână! Ah, aceasta este o adevărată farsă!"

9. Iar Rafael a spus: „Ei bine, mai aşteaptă puţin şi vei avea parte de ceva mai durabil!"

10. Atunci au apărut în preajma romanului tot felul de păsări şi chiar peşti, care păreau a zbura sau înota prin aer, iar acesta a înşfăcat o pasăre şi un peşte ciudat, pe care le ţinea bine în mâini.

11. Având această captură în mâini, el i s-a adresat îngerului (Agricola): „Uite, prietene ceresc, am prins ceva! Redă-mi acum vederea obişnuită ca să mă conving dacă mai ţin în mâini pasărea şi peştele!"

12. Şi îngerul a spus: „O, dorinţa aceasta îţi poate fi îndeplinită pe loc! Deci iată-te înconjurat din nou de aerul obişnuit, aşa că-ţi poţi studia captura după bunul tău plac!"

13. Agricola a vrut de îndată să-şi studieze mai atent pasărea şi peştele; dar nu mai avea nimic în mâini.

14. Foarte surprins de aceasta, el l-a întrebat pe înger (Agricola): „Bine, dar ce s-a petrecut? Unde sunt pasărea şi peştele? Deci tot ce am văzut n-a fost decât un fel de vis, lipsit total de realitate?"

15. Îngerul a spus: „Ba dimpotrivă! Acum o clipă tu erai foarte aproape de adevărata realitate, dar acum nu mai eşti. Pasărea şi peştele le ai în continuare, dar nu în mâna ta trupească, ci în cea sufletească, şi-ţi spun că nu te vei despărţi prea curând de cele două animale care ţi-au plăcut atât, decât dacă le vei părăsi tu; căci, uite, acasă la tine, la Roma, tu, ca patrician de viţă veche, ai o placă memorială, pe a cărei faţetă exterioară sunt zugrăvite în aur o pasăre identică, cu un spic în cioc, şi un peşte identic, cu un viermişor în gură, şi pentru că pui încă mare preţ pe asemenea distincţii onorifice lumeşti, nu vei scăpa prea curând de ele.

16. Cu ochii sufletului ai văzut în aer multe forme - acelea erau apariţii corespunzătoare noilor tale experienţe; dar nu le-ai putut încă reţine în mâinile tale pentru că ele se prezentau vederii sufletului tău sub forme trecătoare, ce se modificau în funcţie de propriile tale gânduri; dar pasărea şi peştele gravate pe placa onorifică, care continuă să-ţi placă atât de mult, au rămas neschimbate în mâna sufletului tău - ce reprezintă dorinţele şi aspiraţiile exterioare ale sufletului. Dacă doreşti să le vezi şi fizic, îţi pot înlesni şi aceasta.”

17. Agricola a spus: „Dacă îţi este cu putinţă, atunci fă aceasta! Căci aş vrea să mă asigur că sunt într-adevăr pasărea şi peştele meu! Şi poate că astfel m-aş putea descotorosi mai uşor de această prostie pur lumească.”

18. Şi îngerul a spus: „Priveşte-ţi mâinile şi vei vedea în ele gravurile de pe placa ta onorifică!”

19. Atunci Agricola şi-a privit din nou mâinile şi a observat în cea dreaptă pasărea, un fel de fenix, iar în stânga un fel de mic delfin. Foarte impresionat de apariţiile acestea, el l-a întrebat imediat pe înger cum ar putea să scape cât mai repede de aceste animale incomode.

20. Îngerul a spus: „Tu poţi scăpa foarte uşor de aceste două animale, care nu-ţi folosesc la nimic, dacă îţi întorci complet inima de la ele şi ţi-o îndreptţi întru totul spre Domnul Dumnezeu. Dacă poţi face aceasta, cele două animale vor părăsi cât de curând sufletul tău; iar în mâinile trupului tău ele nu pot rezista decât atâta vreme cât le menţin eu! Vezi: eu vreau ca ele să dispară, iar tu ai deja mâinile eliberate! Ţi-am arătat astfel tot ceea ce este posibil pentru a înţelege fenomenele din ce în ce mai clar cu ajutorul adevărului interior; restul va trebui să cauţi şi să descoperi în tine însuţi.”

Capitolul 77

Procesul transformării interioare a omului

1. Atunci, la un semn al Meu, îngerul s-a dus la Lazăr, şi ambii au intrat în casă pentru a se ocupa de pregătirea unui prânz bun, în special pentru tinerii care acum se jucau prin corturi.

2. Iar Agricola s-a întors spre Mine, spunându-Mi: „Doamne şi Învăţătorule, după explicaţiile acestui spirit, am un sentiment foarte ciudat, care mă face să mă simt altfel decât de obicei! În preajma Ta am auzit şi am văzut multe aspecte extraordinare - şi totuşi, nu am mai avut niciodată ca acum sentimentul înstrăinării de mine însumi! De unde vine oare acest sentiment şi ce semnificaţie are el?”

3. Eu am spus: „Prietene drag, toate acestea se încadrează perfect în ordinea divină, deoarece, într-un fel, dacă nu te înstrăinezi de tine însuţi, nu te poţi apropia cu adevărat de Împărăţia lui Dumnezeu. Când începi să te simţi oarecum înstrăinat de tine însuţi, acesta este un semn că ai fost trezit în Spirit din somnul tău, şi ai făcut un prim pas către sufletul tău. Iar faptul că tu începi să ai acest sentiment pentru prima oară în viaţa ta, e un semn că Spiritul a început să acţioneze în tine. Prin urmare, poţi să consideri că este un semn foarte bun. Şi aceasta ţi se va mai petrece de multe ori, cu o intensitate din ce în ce mai mare.

4. Faptul că trăieşti asemenea experienţe nu trebuie decât să te bucure, fiindcă ele reprezintă cel mai clar indiciu că sufletul tău a început să se unească destul de puternic cu Spiri-

tul tău interior! Căci, atâta timp cât tu rămâi în starea ta obişnuită de zi cu zi, înseamnă că eşti încă ataşat de lumea aceasta şi nu ai în tine puterea de a te apropia cu adevărat de Împărăţia lui Dumnezeu; dar, odată revelat Spiritul Pur într-un om, el începe să-l pătrundă cu viaţa şi lumina sa în întregime, şi atunci, pentru omul respectiv începe o altă viaţă - vreau să spun una cu totul nouă, pe care înainte nu şi-a imaginat-o niciodată. Şi în aceasta constă dovada supremă a faptului că, în momentul în care sufletul său se desprinde de trup, omul intră într-o viaţă cu totul nouă, pe care nici măcar nu şi-a imaginat-o şi cu atât mai puţin a cunoscut-o în timpul vieţii trupului.

5. Iar când vorbesc despre desprinderea sufletului de trup, Eu nu mă refer la adevărata moarte a trupului, ci la acea stare a omului, în care el începe să se lepede aproape complet de dorinţele sale senzoriale şi lumeşti şi începe să trăiască doar în Spirit.

6. Atunci Spiritul începe să se unească tot mai puternic cu sufletul, iar acesta din urmă va crea legături tot mai strânse cu singura lume adevărată, cea a vieţii Spiritului. Şi această lume necunoscută şi nebănuită era până acum ascunsă adânc în inima omului, la fel ca şi micuţa flăcăruie a Spiritului Pur din inima germinativă a seminţei.

7. Însă atâta timp cât sămânţa nu moare şi nu se descompune în pământ, astfel încât părţile ei până atunci solide să înceapă să se asemene cu Spiritul, Spiritul rămâne şi el inactiv şi ascuns, însă atunci când substanţa seminţei începe să se înmoaie şi să se descompună în pământ, iar particulele sale, care devin tot mai eterice, încep să semene cu Spiritul care sălăşluieşte în embrion, Spiritul începe să ordoneze aceste particule asemănătoare lui şi le pătrunde tot mai mult, şi - aşa cum ai văzut chiar tu la orice plantă care încolţeşte şi începe să crească - atunci apare o stare existenţială cu totul nouă. Iar ceea ce constaţi tu la scară mică la oricare dintre plante se petrece, la scară mare şi într-un mod mult mai complet, la om, atunci când, prin voinţa sa fermă, el desfiinţează şi dizolvă în fiinţa sa toate dorinţele sale lumeşti şi toate poftele sufleteşti şi trupeşti legate de viaţa exterioară şi începe să se identifice din ce în ce mai mult cu Spiritul său interior.

8. Ei bine, în condiţiile acestea, un om legat atâta vreme de cele lumeşti s-ar putea desigur să nu se simtă pe deplin în largul lui. Dar atunci când, cu timpul, va începe să se simtă din ce în ce mai confortabil în viaţa sa interioară, singura adevărată, viaţa exterioară o să ajungă să i se pară tot mai străină. Aşa că, să nu-ţi faci niciun fel de probleme dacă Rafael al Meu te-a scuturat puţin mai tare; căci aceasta îţi va fi de un mare folos.

9. El este deja, prin natura lui, un spirit pur, şi tocmai de aceea a putut acţiona asupra Spiritului tău mai direct decât orice om, chiar foarte trezit, dar care nu a atins încă deplina sa renaştere spirituală. Iar dacă Eu am permis să se petreacă astfel este pentru că aceasta, departe de a-i dăuna sufletului tău, îi este chiar de un mare folos. Aşa că, după cum ţi-am mai spus, să nu-ţi faci nicio grijă din cauza acestui sentiment puţin straniu! Iar dacă sentimentul acesta te va încerca din nou, să te bucuri din plin în inima ta; căci el îţi arată apropierea tot mai mare a Împărăţiei lui Dumnezeu de inima sufletului tău. Ai înţeles deci bine toate acestea?”

10. Agricola a spus: „Îţi mulţumesc, o Doamne, pentru explicaţia aceasta atât de binevoitoare! Eu am în continuare acest sentiment, dar acum nu mă mai deranjează atât de mult. Aş vrea să mai aflu ceva, şi anume, cum de a putut şti îngerul cu atâta exactitate ce animale sunt zugrăvite pe vechea mea placă memorială; căci placa se află la loc sigur, la Roma, iar noi suntem aici. Cum de poate el vedea la o aşa mare depărtare?”

11. Eu am spus: „În cazul acesta, nici nu a avut nevoie de aşa ceva, căci, în calitatea sa de spirit pur, el a putut citi totul, până în cele mai mici amănunte, în sufletul tău. De altfel, un spirit pur ca el ţi-ar fi putut chiar aduce acea placă de la Roma într-o clipită!”

12. Agricola a spus: „Aceasta ar putea fi totuşi ceva mai dificil de făcut; căci chiar dacă un spirit pur poate străbate şi dizolva întreaga materie, totuşi materia nu poate trece prin materie. Placa mea se află într-un seif de piatră, prevăzut cu un capac de fier. Ar trebui să dis-

trugă întregul seif pentru a extrage din el placa; iar dacă ar fi apoi adusă, străbătând văzduhul cu această viteză nemaipomenită, ea ar fi distrusă de aer!”

13. Eu am spus: „Tu judeci după puterea ta de înțelegere. Dar spiritele pure înțeleg aceste aspecte cu totul altfel. Uite, îngerul nici n-ar avea nevoie să se deplaseze de aici până la Roma; i-ar fi de ajuns vrerea sa şi conştiinţa sa atotpătrunzătoare. El ar putea să descompună complet placa ta de la Roma, aşa cum a descompus mai înainte piatra, iar apoi să o recompună aici prin voia sa într-o clipă, în forma pe care o avea - cum a făcut cu piatra pe care o mai ții încă în mână. Şi astfel, vezi bine, unui spirit pur nimic nu-i este cu neputință! Dacă înțelegi aceasta, meditează bine la acest subiect, şi în sufletul tău se va face mai multă lumină!

14. Dar iată că deja se întorc cei doi ucenici de la Templu, împreună cu alți doi oameni. Ei ne vor povesti ce se mai petrece acolo jos. De aceea, să ne odihnim până la sosirea lor!”

Capitolul 78

Hangiul din vale povesteşte despre evenimentele din Templu

1. În scurt timp, cei doi ucenici au ajuns la noi împreună cu cei doi bărbați. Unul era hangiul din vale, pe care îl cunoaştem deja, un vecin al lui Lazăr din apropiere de Betania, la care Eu am poposit de câteva ori, iar cel de-al doilea era un bun prieten al acestuia, tot hangiu, care avea şi el un mare han situat aproape de un important drum militar, din apropiere de Betleem, unde de asemenea am poposit odată şi am vindecat mulți bolnavi.

2. Iar cei doi ucenici erau Toma şi Iuda Iscarioteanul. Ultimul a vrut să înceapă pe dată să povestească toate cele petrecute în Templu, în cele mai mici amănunte.

3. Însă Eu l-am oprit, spunând: „Tu să vorbeşti când îți voi cere Eu; căci, până una-alta, Eu sunt încă, pentru voi toți, Domnul şi Învățătorul, care ştie cel mai bine cui să-i încredințeze această sarcină dintre voi patru!”

4. La această admonestare a Mea, Iuda Iscarioteanul s-a retras puțin cam îmbufnat şi i-a spus lui Toma: „Ah, ştiam eu că iarăşi voi fi dat la o parte!”

5. Şi Toma a spus: „Dar nu ți-am spus eu încă de pe drum să nu te bagi iarăşi în față? Oare n-ai învățat până acum, din miile de povețe, că în fața Domnului nostru Iisus contează doar acela care se comportă cu smerenie, întotdeauna şi în orice loc? Eu nu m-am băgat în față şi de aceea nici nu am primit vreo mustrare de la Domnul nostru Iisus. Îți spun deci încă o dată aceasta. Doar mai sunt aici doi oameni care au urmărit tot ce s-a petrecut în Templu, încă dinainte de a ajunge noi. Deci aceia ştiu mai multe decât noi, iar Domnul nostru Iisus, de dragul mulțimii adunate aici, îi va pune pe ei să povestească, iar noi vom fi solicitați cel mult să depunem mărturie pentru ce spun ei, dacă va fi necesar. Să mergem aşadar în linişte înapoi la locurile noastre şi să admirăm peisajul; căci mai sunt pe-aici multe de observat, din care de asemenea putem trage învățături foarte bune!”

6. Această dojana a lui Toma l-a potolit până la urmă pe Iuda Iscarioteanul, care s-a aşezat pe vechiul său loc, împreună cu acesta.

7. Iar Eu, adresându-Mă hangiului din vale, de lângă Betania, i-am spus: „Ei bine, prietene, povesteşte acum mulțimii ce s-a petrecut în Templu; căci tu ai fost astăzi la Templu încă dinainte de mijirea zorilor, împreună cu mulți alți oameni din localitatea ta! Ce spun templierii despre semnele văzute noaptea trecută, ce spune poporul şi, în ultimă instanță, ce părere ai chiar tu?”

8. Hangiul a spus: „Doamne şi Învățătorule! Într-adevăr, am fost la Templu încă dinainte de ivirea zorilor, şi aceasta din cauza aparițiilor luminoase din noaptea trecută, care au fost atât de ieşite din comun, cum probabil că niciun evreu sau păgân n-a mai văzut vreodată, însă dacă aş fi putut bănui că Tu Te mai afli în Ierusalim, aici, pe Muntele Măslinilor, în loc

să mă duc în Templu, aş fi dat fuga direct aici, chiar din timpul fenomenelor celor cumplite, împreună cu prietenul acesta al meu, care şi el Te cunoaşte. El a rămas peste noapte la mine, şi astăzi dimineaţă intenţiona să se întoarcă acasă - venea din Galileea, unde avusese nişte treburi; dar fenomenul apărut ca din senin azi-noapte l-a împiedicat să plece mai departe, şi am urcat împreună la Ierusalim, în speranţa că vom primi ceva explicaţii despre ceea ce s-a petrecut. Dar când am ajuns în Templu, în mare grabă, am găsit acolo un vacarm atât de mare, încât nu-ţi puteai auzi nici propriile cuvinte.

9. Iar preoţii urcau pe rând în amvon şi începeau să explice una sau alta; dar mulţimea îşi dădea imediat seama de inepţiile care i se spuneau, refuza să-l mai asculte pe preotul în cauză şi cerea să vină un altul.

10. La început, poporul îl asculta în linişte pe noul-venit, dar de îndată ce începea şi acesta să vorbească despre penitenţe severe şi despre mari ofrande, îşi manifesta nemulţumirea şi spunea: «Voi aruncaţi mereu păcatele voastre grave pe umerii noştri, ai sărmanului popor, şi noi trebuie să fim de fiecare dată ţapii voştri ispăşitori! Câte ofrande n-am adus până acum la Templu! Câte penitenţe cumplite n-am făcut - iar voi ne spuneaţi că astfel intrăm în graţiile lui Iehova! În noaptea aceasta însă am văzut preabine ce graţie ne dăruieşte El şi că toate ofrandele făcute de noi în Templu şi toate penitenţele noastre grele n-au folosit la nimic; dimpotrivă, acum ne este mai mult decât evident că toate ofrandele şi toate penitenţele noastre, pentru că ele erau în afara oricăror precepte mozaice, au fost întru totul zadarnice, şi n-au făcut decât să înteţească şi mai mult mânia lui Dumnezeu, în loc s-o domolească. Şi aceasta nu este vina noastră, ci a voastră; căci voi, cu despotismul vostru preoţesc, ne-aţi îndemnat la multe fapte ruşinoase şi mizerabile, spunându-ne: 'Dacă veţi face cutare sau cutare faptă, veţi ajunge direct în Ceruri!' Aşadar, voi sunteţi aceia care aţi stârnit mânia lui Dumnezeu, şi nu noi, care nu am făcut decât să urmăm cu strictețe învăţăturile voastre şi să vă ascultăm orbeşte. Voi sunteţi cei care trebuie să faceţi ofrande şi penitenţă pentru toate păcatele pe care le-aţi comis împotriva noastră, precum şi împotriva profeţilor celor mulţi trimişi de Dumnezeu, şi atunci Dumnezeu îşi va întoarce din nou faţa spre noi. Iată care este părerea noastră, a poporului!»„

Capitolul 79

Poporul dezvăluie atrocităţile comise de farisei

1. (Hangiul): „Atunci fariseul a spus că el n-a ucis niciodată niciun proroc şi nici actualii săi colegi de breaslă.

2. Dar mulţimea a ridicat din nou glasul şi a spus: «Tu eşti de patruzeci de ani preot şi pretinzi că n-ai fost de faţă atunci când, acum vreo douăzeci şi cinci de ani, o mână criminală l-a sugrumat pe piosul Zaharia, între marele altar sacrificial şi sacristie?!

3. Şi nici n-a trecut anul de când, prin bunăvoinţa voastră, Ioan, fiul acestui Zaharia, a fost prins de zbirii lui Irod în pustiul de pe malul Iordanului, însă Irod, care şi-a dat curând seama că Ioan era un om înţelept, inspirat de Duhul lui Dumnezeu, l-a tratat mai degrabă ca pe un prieten şi i-a lăsat pe ucenicii lui să vină să-l vadă oricând. Dar Satana v-a dat curând de ştire despre starea cea bună în care se afla acest profet pios, iar voi v-aţi muncit minţile zi şi noapte cum să-l faceţi pe Irod să-l ucidă. Şi după multă chibzuială şi discuţii, v-a venit ideea să vă folosiţi de mama cea haină a frumoasei Irodiada, pe care Irod o iubea foarte mult, pentru a scăpa de profet. Şi astfel l-aţi ucis şi pe acest proroc, pentru faptul că a vorbit prea mult despre voi în faţa poporului.

4. Şi iată că acum se află printre noi şi predică un alt mare proroc, venit din Galileea, despre care Ioan însuşi a spus că el nu este vrednic nici măcar să-I dezlege cureaua încălţărilor şi că el, Ioan, este doar o voce care strigă în pustiu, pentru a pregăti calea acestui mare proroc,

despre care, datorită faptelor şi învăţăturilor Sale, se spune pretutindeni că este chiar profeţitul Mesia.

5. Şi voi, voi ce spuneţi? Că este scris că din Galileea nu va veni niciun profet şi că toţi cei care cred în El sunt afurisiţi.

6. Noi însă spunem: chiar dacă astfel stă scris, că din Galileea nu va veni niciun profet, totuşi, după ştiinţa noastră, nu stă scris nicăieri că în Galileea nu s-ar putea naşte Mesia!

7. Iar acest mare profet a predicat de curând la sărbătorile din Templu, şi a făcut-o într-un mod atât de înţelept, încât chiar şi slugile voastre mârşave, care aveau sarcina să pună mâna pe El şi să-l târască în faţa voastră, s-au văzut în situaţia de a recunoaşte că niciodată vreun om n-a mai vorbit astfel. Şi furia voastră a crescut tot mai mult. Iar atunci când El v-a aruncat adevărul în faţă, cu o forţă cu adevărat divină, aţi turbat de furie, încât aţi vrut să-L omorâţi cu pietre chiar aici, în Templu. El însă s-a făcut nevăzut, iar voi, înciudaţi, a trebuit să aruncaţi la pământ pietrele pe care le aveaţi în mâini.

8. Lazăr, stăpânul Betaniei, a fost în consiliul vostru, şi, ca omul cel mai bogat din întreaga Iudee, a adus ofrande foarte mari Templului. Dar cum ofrandele lui atât de mari nu vă mai ajungeau, şi îl băteaţi la cap zi şi noapte cu cererile voastre, el a considerat că aceasta este prea de tot, mai ales când i-aţi spus cu toată seriozitatea că ar fi mai bine şi mai folositor pentru el să dea tot ce are Templului, şi nimic săracilor, iar sărăntocii n-aveau decât să muncească, pentru a primi ceva de mâncare; căci Dumnezeu n-ar vedea cu ochi buni ca omul bogat, printr-o milostivenie nechibzuită, să încurajeze la cei săraci trândăvia fără rost. Iată ce i-aţi spus voi, iar noi am aflat aceasta chiar din gura lui.

9. Până la urmă, Lazăr a acceptat şi aceasta, desigur cu inima strânsă; dar el s-a înţeles cu cele două surori ale sale şi le-a spus: 'Noi avem încă mult pământ necultivat. Din cauza Templului, eu nu voi mai face pomeni cu atâta largheţe; în schimb, am să-i întreb pe toţi săracii care vin la noi, cu excepţia infirmilor, dacă nu vor să facă pentru noi diferite munci, după puterile lor, contra unei simbrii foarte bune.' Lazăr a făcut aceasta, a angajat mulţi lucrători şi şi-a cultivat cu ajutorul lor proprietăţile sale întinse. Templului a continuat să-i facă ofrande mari, ceea ce noi cunoaştem preabine. Dar voi aţi aflat destul de curând toate acestea; sigur că nu i-aţi putut face cine ştie ce reproşuri acestui om bun, căci în esenţă el făcea voia voastră, dar numeroşii săi lucrători şi servitori vă stăteau ca un ghimpe în talpă, şi aţi început să vă daţi toată silinţa ca să-i îndepărtaţi de *Lazăr,* prin toate mijloacele pe care le aveaţi la dispoziţie.

10. Astfel, v-aţi trimis slugile, ba la o proprietate a lui, ba la alta, ca să le spună: 'Cum puteţi să lucraţi aici? Voi nu ştiţi că acest pământ este blestemat, pentru că fostul său proprietar a fost un necredincios care, de trufaş ce era, a refuzat de zece ori să-i plătească Templului zeciuiala?!'

11. Dar lucrătorii nu s-au luat după vorbele acestea, ci le-au răspuns solilor voştri: 'Se poate să fie aşa, deşi nu scrie nicăieri asta; dar acum pământul acesta este al unui om care niciodată nu i-a refuzat Templului zeciuiala cuvenită, şi n-o va face nici în cazul acestor pământuri, dacă ele vor da roade. Aşa că, lăsaţi-ne să muncim, şi vom vedea dacă Iehova îi va refuza pământului acestuia binecuvântarea Sa!'

12. Şi când planul acesta a eşuat, voi v-aţi trimis solii la o altă proprietate a bunului Lazăr, ca să caute să-i îndepărteze pe lucrătorii lui prin alte mijloace. Voi chiar aţi ajuns să blestemaţi Muntele Măslinilor, care este proprietatea sa, fiindcă el nu a vrut să vi-l facă plocon - în timp ce voi plănuiaţi să scoateţi bani din el, vânzându-l vreunui grec sau vreunui roman bogat.

13. Oare toate acestea au fost făcute potrivit Vrerii lui Dumnezeu, care v-a spus, prin Moise: 'Să nu râvneşti la bunurile aproapelui tău'? Şi până la urmă, când bunul Lazăr v-a interzis cu fermitate aceste acţiuni împotriva sa, aţi vrut să-i demonstraţi cât de mare este puterea voastră. Dar el a fost mai isteţ decât voi: a trecut cu toate proprietăţile sale sub suveranitatea totală a romanilor, şi, devenind cetăţean roman, se află acum sub protecţia lor, şi le plăteş-

te acestora un tribut mult mai mic; după toate acestea, străjile romane şi, mai nou, nişte câini mari şi fioroşi opresc accesul solilor şi al slugilor voastre pe proprietăţile sale. Doar când şi când îl poate vizita din partea voastră vreun fariseu sau vreun cărturar mai bătrân şi ceva mai cinstit.

14. Şi, spune tu acum, fariseu nenorocit, ce ai câştigat voi prin toate acestea? V-aţi impus vreodată drepturile în faţa vreunui tribunal roman? Iată de ce Dumnezeu v-a arătat în noaptea aceasta ce va face cu Ierusalimul şi cu Templul vostru, cu siguranţă foarte curând. Şi acum, contrazi-ne, dacă eşti în stare! Câte comori, câţi bani şi câte bunuri ale bietelor văduve şi orfani nu v-aţi băgat în buzunare, promiţându-le în schimb că vă veţi îngriji de binele lor pământesc şi de cel veşnic! Dar, odată ajunşi în ghearele voastre, ei erau sortiţi veşniciei, prin grija voastră, în ce mod, o ştim cu toţii în mare parte, iar conştiinţa voastră murdară trebuie să o ştie şi mai bine!

15. Când aflaţi de existenţa vreunei fecioare sau a unei tinere neveste sărace, unul dintre templierii voştri se deghizează şi merge s-o corupă pe respectiva fecioară pentru a vă satisface poftele voastre desfrânate sau s-o determine pe nevasta cea tânără să comită adulter, pentru ca apoi, sub ameninţarea cu lapidarea, ea să fie obligată să rămână pentru totdeauna amanta voastră. Ce ruşine, ce oroare pentru Templu!

16. Se ştie de mult că voi nu mai credeţi în Dumnezeu, şi de aceea v-aţi arogat cu obrăznicie dreptul de a-I lua locul acestui Dumnezeu în care poporul mai crede încă, şi, în numele lui Iehova, i-aţi dat poporului tot felul de legi care slujesc setei voastre nepotolite de putere şi lăcomiei voastre, de care chiar şi păgânii au ajuns să se scârbească. Dar în noaptea aceasta s-a manifestat din nou vechiul Dumnezeu, spre a vă arăta şi a ne arăta, prin semne măreţe şi clare, că El este Acelaşi care a fost încă din timpul lui Avraam, Isaac şi Iacov.

17. Iar noi, poporul, suntem pe deplin îndreptăţiţi să vă spunem în faţă, înaintea lui Dumnezeu, că nu noi, ci voi singuri sunteţi cauza tuturor păcatelor, pe care, cu timpul, legile voastre neruşinate le-au introdus şi în obiceiurile noastre; căci voi pur şi simplu ne-aţi instigat la păcate, pentru ca noi să fim obligaţi apoi să aducem ofrande tot mai mari, ca voi să ne eliberaţi de păcatele comise, cu ajutorul jertfelor voastre puturoase şi al sentinţelor voastre arbitrare şi deşarte. Astfel că voi singuri sunteţi vinovaţi de toate, după cum a rezultat foarte limpede şi din cel de-al doilea semn înfricoşător. Iar acum, fiindcă vă credeţi atât de puternici în faţa lui Dumnezeu şi a poporului, înţelegeţi-vă cu Dumnezeu în faţa noastră şi spuneţi-ne ce va face El cu voi şi cu noi!»

18. Iată, Doamne şi Învăţătorule, cuvânt cu cuvânt, ceea ce a rostit mulţimea către preot, care, foarte înspăimântat şi stingherit, a ascultat toate acestea mut şi nemişcat ca un viţel speriat şi nu a putut răspunde până la urmă nimic altceva decât: «Această mulţime este prea puternică pentru mine, trebuie să fie trimis aici un cărturar!»

19. Iar mulţimea a strigat: «Să vină numai încoace, şi-i vom arăta şi lui că vocea mulţimii este în mult mai mare măsură vocea lui Dumnezeu decât cuvintele prosteşti şi goale de conţinut ale unui templier samavolnic şi lacom!»

20. La aceste vorbe, preotul a dispărut, iar noi a trebuit să aşteptăm aproape o jumătate de ceas până când a apărut cărturarul anunţat.”

Capitolul 80

Locuitorul din Betleem îl ia la întrebări pe cărturar

1. (Hangiul): „Urcând la tribună, acest cărturar a început să vorbească cu o mină extrem de severă şi cu o voce gravă: «Dumnezeu n-a vorbit decât cu Moise şi cu Aaron, şi nu stă scris nicăieri că El ar fi vorbit cu poporul fără un intermediar; căci poporul a fost întotdeauna prea lipsit de sfinţenie în ochii Lui, ceea ce el a şi demonstrat chiar prin faptul că, aflându-se

încă sub conducerea lui Moise, a turnat un viţel din aurul luat cu sine şi i s-a închinat. De aceea, Dumnezeu nici nu a mai vorbit direct cu poporul, devenit nelegiuit în ochii Săi, ci doar prin intermediul unor proroci deşteptaţi de El şi prin intermediul nostru, al preoţilor. Aşa încât, să ţineţi bine minte că nicicând vocea poporului nu se poate compara cu vocea lui Dumnezeu; iar dacă voi susţineţi aceasta despre voi, comiteţi un păcat deosebit de grav faţă de Dumnezeu şi faţă de noi, preoţii Săi adevăraţi. Dar noi, preoţii, vă iertăm totuşi, din compasiune pentru prostia şi slăbiciunea voastră. Însă dacă şi Dumnezeu vă va ierta, aceasta este o altă chestiune.»

2. Însă mulţimii i-a fost suficient acest discurs, şi un bărbat de statură înaltă, un locuitor al Betleemului, după cum arăta, a ieşit în faţă şi i s-a adresat cărturarului, în numele poporului: «Faptul că Dumnezeu a vorbit cu Moise şi cu Aaron, aceasta o ştim şi noi la fel de bine ca şi tine, cărturar înfumurat ce eşti! Dar mai ştim totodată că la început Dumnezeu S-a adresat doar poporului, însă cum poporul se înspăimânta de vocea Sa prea tunătoare, I-a cerut lui Dumnezeu să-Şi facă cunoscută Voia Sa preasfântă doar prin intermediul lui Moise, promiţându-I că Ii va face Voia, chiar dacă nu-I va mai auzi vocea Sa prea tunătoare. Şi atunci poporul s-a retras de partea cealaltă a văii. Şi din acel moment, Moise a primit el singur legile lui Dumnezeu pe muntele Sinai. Dar să lăsăm aceasta, căci vreau să-ţi atrag atenţia asupra unui alt aspect, cărturarule înfumurat!

3. Spui că Dumnezeu n-a vorbit cu poporul cel profan, ci doar cu Moise şi cu Aaron, iar mai apoi cu profeţii şi cu voi, preoţii. Noi nu contestăm aceasta, însă Te rugăm să ne explici de ce voi v-aţi abătut atât de mult de la legile lui Moise, punând în locul acestora propriile voastre legi egoiste şi tiranice. Şi de ce preoţii i-au ucis pe aproape toţi profeţii, inclusiv, mai recent, pe Zaharia şi pe Ioan? De ce căutaţi să-L ucideţi acum şi pe profetul din Nazaret, care totuşi face minunile cele mai mari din câte a săvârşit vreodată vreun profet şi care le predică oamenilor cuvântul adevărat al lui Dumnezeu?

4. Dacă n-am fi auzit noi înşine, de mai multe ori, cuvintele Sale cu adevărat dumnezeieşti şi nu L-am fi văzut făptuind minuni pe care nu le poate făptui nimeni în afară de Dumnezeu, n-am vorbi acum. Dar suntem mii de oameni care am văzut cu ochii noştri toate acestea, şi de aceea, acum, când mânia lui Dumnezeu împotriva voastră este la fel de vizibilă precum soarele în miezul zilei, putem să vă spunem în faţă, fără reţinere şi fără teamă, ceea ce ştim, ceea ce simţim şi ceea ce înţelegem foarte bine. Pentru că tu ai o părere atât de bună despre tine, va trebui să ne răspunzi acum foarte clar la întrebarea pe care ţi-am pus-o, căci altminteri vei simţi forţa pumnilor poporului tău necredincios, ca pe o materializare a celui de-al doilea semn nocturn, astfel încât să vedeţi, tu şi încă mulţi alţi mizerabili de teapa ta, întreaga noastră nelegiuire şi afurisenie!»

5. Şi după ce locuitorul din Betleem a rostit vorbele acestea, cărturarul, pierzându-şi total gravitatea sa încrâncenată de la început, a rămas la marea tribună înspăimântat, palid şi tremurând; el a mai găsit atâta curaj încât să se scuze cu o indispoziţie neaşteptată, care, dată fiind vârsta sa înaintată, i-a scăzut puterea de a-i răspunde mulţimii la aceste întrebări.

6. Vorbitorul însă i-a spus: «Ia-o din loc, bătrâne profanator al sfintei case a lui Dumnezeu - căci noi ştim de multă vreme din ce sămânţă rea fac parte cei de teapa ta, altminteri te vom blagoslovi cu pumnii!»

7. La această poruncă a omului din Betleem, cărturarul a părăsit în cea mai mare grabă amvonul şi s-a furişat undeva sub porticurile Templului.”

Capitolul 81

Bătrânul rabin vorbeşte despre decăderea poporului evreu

1. (Hangiul): „Dar curând a apărut în amvon un rabin bătrân mai respectabil, cunoscut ca fost prieten al bătrânului şi piosului Simion, iar ulterior, al venerabilului Zaharia. Când a apărut acesta, întreaga mulțime s-a liniştit, l-a salutat şi l-a rugat să-i acorde o dreaptă mângâiere în această situație critică.

2. Şi rabinul a spus: «Dragii mei frați din sânul lui Avraam! Iertați-mă că la vârsta mea înaintată nu-mi mai pot folosi cuvântul la fel de bine ca odinioară. Dar bunăvoința nu-mi lipseşte nici acum, şi voi încerca să vă dăruiesc această dreaptă mângâiere.

3. Semnele pe care ne-a fost dat să le vedem în noaptea aceasta, prin hotărârea atotputernicului Dumnezeu, au fost cu adevărat de aşa natură încât i-au făcut chiar şi pe păgâni să se cutremure, şi na fost evreu, fie el saducheu ori samaritean, care să le privească fără teamă în suflet. Eu însă am spus în simplitatea mea: Bunule Iehova! Cu siguranță că nu pentru persoana mea ai făcut Tu să apară aceste semne cumplit de înspăimântătoare pe cerul Tău înstelat, la fel cum nu doar pentru mine ai făcut vreodată să răsară şi să încălzească soarele Tău iubit; căci el a luminat acest pământ cu multe secole înaintea mea şi-l va lumina în continuare, Dumnezeu ştie câte secole! Eu, un moşneag de aproape o sută de ani, nu mă voi mai bucura prea multă vreme de binefacerea acestui drag soare dumnezeiesc. Căci lumina soarelui nu pătrunde în mormintele pline de putreziciune; şi chiar dacă ar putea pătrunde, ea tot nu le poate aduce nicio bucurie morților. În lumea aceasta lipsită de bucurii, pentru orice om cu bun-simț, totul este trecător, în afară de puterea lui Dumnezeu, care dăinuie veşnic, iar sufletele noastre nu depind decât de Vrerea Celui Atotputernic. Ce se petrece după moartea noastră, aceasta nu o poate şti cu certitudine niciun om. Dar Moise şi toți profeții care i-au urmat ne-au învățat aceasta şi trebuie să îi credem - iar de nu îi credem, atunci suntem asemenea saducheilor care s-au desprins dintre noi, lăsându-se atraşi de filozofii greci.

4. Din păcate însă, chiar şi printre noi - da, trebuie să recunosc, chiar în acest Templu, există mai mulți saduchei decât între voi, afară, în acest mare oraş unde cei bogați, datorită bogăției lor, aproape că nu mai cred în nimic; iar ceea ce mai fac ei în domeniul religiei fac numai de ochii lumii, astfel că doar poporul de rând se mai teme de Dumnezeu; dar ei, în sufletul lor, nu mai au nici credință şi nici Dumnezeu.

5. Însă oamenii cei sărmani care îi slujesc văd toate acestea şi-şi spun în mintea lor: 'Dacă voi, care sunteți bogați şi deținești mijloacele cunoaşterii, nu mai credeți în Moise şi în proroci, deci nici în Dumnezeu, de ce ar trebui noi, cei săraci, să credem, pentru plăcerea voastră, în ceva care pentru voi nu înseamnă nimic?!'

6. Şi astfel, dragii mei, un rău îl determină pe celălalt, iar noi ne aflăm acum aproape în punctul în care se aflau oamenii în timpul lui Noe şi al lui Lot. Atunci, la fel ca şi acum, Dumnezeu a trimis mesageri aleşi la oamenii de pe acest pământ, care i-au avertizat cât se poate de serios, cu vorba şi cu pilda, pe cei care-L uitaseră complet pe Dumnezeu, şi le-au şi arătat în detaliu urmările inevitabile ale îndărătniciei lor. Dar oamenii s-au cufundat mult prea mult în această lume moartă şi coruptă, astfel încât nu i-au ascultat defel pe aceşti mesageri divini sau i-au prigonit cu încrâncenare, i-au schingiuit şi chiar i-au ucis, adeseori cu o cruzime de nedescris. Şi, vedeți voi, dragii mei prieteni şi frați, între noi fie spus, la fel se prezintă situația şi acum la noi, în acest Templu - şi, din păcate, poate chiar mai rău!

7. Evreii puri s-au menținut doar până pe la jumătatea epocii Judecătorilor. Pe atunci nici nu exista vreun oraş propriu-zis în întreaga țară; oamenii care trăiau în țara patriarhului Iacov locuiau în case simple sau în colibe izolate, în jurul muntelui Horeb, pe care se afla Lăcaşul cel sfânt al Chivotului Legii. Pe atunci evreii nu aveau nevoie de o cetate rezistentă pentru a se apăra în fața dușmanilor externi, căci Iehova Însuşi era cetatea lor, stavila lor de netrecut şi sabia lor ascuțită. Nu cunoşteau alt stăpân în afara lui Dumnezeu, trăiau într-o pace deplină, erau sănătoşi la trup şi la minte şi nu sufereau de sărăcie.

8. Dar spre sfârşitul epocii ultimilor Judecători, ei au început să devină mai leneşi şi mai greoi, nesocotind din ce în ce mai mult poruncile şi celelalte precepte şi încălcându-le

adeseori. Şi atunci au primit fără zăbavă tot felul de avertismente, în urma cărora cei mai buni au căutat să se îndrepte, însă cei mai lumeşti nu au ţinut cont de ele decât în aparenţă, în timp ce lumea materială cea lipsită de viaţă câştiga supremaţie în inimile lor. Şi astfel, aceşti evrei lumeşti au devenit foarte curând oameni bogaţi, de vază, pe care nu-i mai mulţumeau locuinţele lor simple şi nici judecătorii aleşi de Dumnezeu, ci îşi doreau de-acum, asemenea păgânilor, un rege strălucitor şi puternic, un oraş şi cetăţi solide. Astfel că, sub Samuel, au revendicat cu toată hotărârea un rege, iar Domnul Dumnezeu a rostit: «Iată, acest popor nerecunoscător nu se mai mulţumeşte cu guvernarea Mea părintească, sub care a trăit sănătos, s-a îmbogăţit şi a dobândit prestigiu. La toate marile păcate pe care le-a comis deja în faţa Mea, îl adaugă acum pe cel mai mare, acela de a cere un rege! Ei bine, va avea un rege, precum şi oraşe şi cetăţi; dar aceasta nu va fi spre binele, ci spre marea sa pedeapsă!»

9. Vă înfăţişez toate acestea pe scurt, ca să puteţi înţelege mai uşor cauza acestei decăderi depline a adevăratului popor evreu de odinioară.

10. Încă de sub domnia lui Saul a trebuit să se clădească o cetate solidă, dacă nu chiar un oraş în toată regula. Atunci au început şi războaiele cu filistenii, iar taţii trebuiau să accepte să îi dea regelui pe fiii lor şi cele mai bune slugi, pentru război, şi pe deasupra să-i ofere acestuia şi cei mai buni boi, măgari, vaci şi oi. Acestea au fost prin urmare binefacerile primului rege al evreilor, deja de pe vremea lui Samuel, care, la porunca lui Dumnezeu, l-a uns pe Saul. Samuel era convins că în urma unei astfel de măsuri de corecţie poporul se va trezi şi se va întoarce plin de remuşcare la guvernarea lui Dumnezeu. Dar nicidecum! Acesta nu îşi dorea decât un rege mai puternic şi mai înţelept, iar Samuel l-a uns pe David, care la scurtă vreme a ridicat oraşul Betleem şi a pus temeliile Ierusalimului. Fiul său, Solomon, a desăvârşit cu costuri imense şi cu pompă şi mai mare oraşul şi Templul, în timpul acesta însă poporul s-a afundat în cea mai lucie sărăcie şi a trebuit să îndure o mulţime de necazuri.

11. Cum a dus-o poporul mai apoi sub regii ulteriori, până aproape de cotropirea babiloniană, aceasta o ştim din *Cronici.* Ne-am putea imagina că după aceşti patruzeci de ani de subjugare, evreii eliberaţi au revenit la sentimente mai bune. Dar nu, ei îşi doreau din nou regi şi, asemenea păgânilor, preoţi şi mari-preoţi!

12. Şi chiar în această perioadă, care se întinde până în zilele noastre, Dumnezeu a trimis cea mai mare parte dintre proroci, care să cheme poporul să se întoarcă la Dumnezeu, însă acest popor, pe care regii şi preoţii l-au ţinut prea mult în ignoranţă şi mizerie, nu a auzit şi nu a înţeles mai nimic din ceea ce-i proroceau profeţii. Şi, pe deasupra, regii şi preoţii îi şi prigoneau pe profeţi, adeseori cu cea mai oarbă furie şi cu cea mai aprigă sete de răzbunare - şi astfel de scene voi aţi văzut cu ochii voştri şi încă veţi mai vedea, deşi în timpurile noastre şi chiar de mai multă vreme încoace evreii nu mai au regi, ci sunt nevoiţi să accepte jugul de fier al păgânilor.

13. Totuşi, şi de data aceasta Dumnezeu S-a milostivit de poporul Său şi, conform Făgăduinţei, ne-a trimis un Mesia în persoana înţeleptului din Nazaret, pe care eu îl cunosc încă de pe vremea lui Simion, întrucât şi Simion L-a recunoscut pe El în Templu, L-a tăiat împrejur şi I-a dat numele de Iisus. Eu nu vă pot spune toate acestea decât în situaţia aceasta de excepţie, iar ceea ce vă spun acum eu, un moşneag cu părul alb, este purul şi sfântul adevăr, însă în alte vremuri, templierii însetaţi de putere i-ar prigoni cu cea mai crâncenă dorinţă de răzbunare pe toţi cei care ar îndrăzni să rostească asemenea vorbe.

14. Vedeţi voi, această introducere necesară fiind făcută, eu pot acum să vă spun de ce a încuviinţat Dumnezeu cumplitele fenomene din noaptea trecută! În curând templierilor li se va umple paharul nelegiuirilor lor în faţa lui Dumnezeu, iar acum marea răbdare a lui Iehova nu mai atârnă decât de un fir de păr! Şi, odată umplut paharul, se va petrece cu Ierusalimul - ceea ce aţi văzut în cel de-al doilea semn, şi aceasta poate chiar în mai puţin de cincizeci de ani.

15. Cele douăsprezece coloane de foc, care în final s-au unit într-una singură, înfăţişează în mod evident unirea celor douăsprezece seminţii ale lui Israel într-una singură - Mesia care a venit printre noi şi care, până la urmă, nefiind acceptat de către templierii cei orbi, Se va întoarce din nou acolo de unde a venit.

16. Totuşi, după cum mi-a povestit înţeleptul Nicodim, mai târziu, în noapte, a apărut spre apus un al treilea semn, mai liniştitor, dar care a putut fi văzut, desigur, numai de către cei care L-au primit pe Mesia, care cred în El şi care trăiesc potrivit învăţăturii Sale de o înţelepciune divină. Dar despre aceasta vă va putea spune mai multe chiar Nicodim, fiindcă a văzut el însuşi această a treia apariţie.»

17. După care, îndemnând poporul la cea mai mare răbdare, bătrânul s-a retras din amvon, în elogiul mulţimii.

18. Şi locuitorul din Betleem a spus: «Da, acesta este într-adevăr un bătrân de felul lui Aaron, dar el singur nu poate face nimic împotriva celorlalţi! Important este totuşi că şi în Templu se mai găsesc câţiva farisei şi cărturari care cred în Mântuitorul din Nazaret!»

19. Şi s-au mai rostit câteva astfel de consideraţii, în aşteptarea plină de nerăbdare a cinstitului Nicodim, care a mai întârziat o vreme.”

Capitolul 82

Cuvintele liniştitoare ale lui Nicodim către popor

1. (Hangiul): „Şi atunci, de după o perdea, un fariseu din cei mai zeloşi, sesizând în rândurile mulţimii o atitudine de acceptare a credinţei în Mântuitorul din Nazaret, a ieşit în faţă, s-a urcat la tribuna cea mică şi a spus: «Mă folosesc de puterea mea nelimitată de marepreot pentru a vă spune următoarele: cel care crede în Mântuitorul din Nazaret, susţinând că acesta ar fi prorocitul Mesia, acela va fi afurisit de către Templu!»

2. Dar abia a rostit sentinţa aceasta infamă, că mulţimea a şi înconjurat tribuna şi a început să strige la el: «Iar noi îţi spunem ţie: toţi aceia care nu cred că Mântuitorul din Nazaret este prorocitul Mesia sunt afurisiţi de noi! Şi dacă un ticălos mizerabil de fariseu, care ar trebui să-L fi recunoscut pe Mesia chiar înaintea poporului, îndrăzneşte să rostească, în setea lui oarbă de putere, o asemenea sentinţă împotriva noastră, atunci el este afurisit de noi de şapte ori, şi-şi merită moartea! Ticălosule, tu n-ai văzut semnele din noaptea trecută? Nici acestea n-au pătruns prin pielea ta cea groasă? Aşteaptă numai, fariseule ticălos, că ţi-o tăbăcim noi şi ţi-o facem mai subţire! Ai picat tocmai bine; căci de mult te luasem la ochi, ticălos mizerabil!»

3. Şi când a văzut fariseul-şef o asemenea primire din partea mulţimii, a început să strige după ajutoare.

4. Dar mulţimea striga şi mai tare: «Jos cu blasfemiatorul!»

5. Atunci, apropiindu-se de tribună, goliatul nostru din Betleem l-a apucat pe fariseul-superior cu o mână zdravănă şi, pentru început, l-a scuturat bine până l-a ameţit, iar apoi l-a tras jos din amvon şi l-a târât până la perdeaua prin care acesta pătrunsese mai înainte în sala cea mare a Templului, i-a tras acolo câteva palme şi apoi i-a spus cu o voce tunătoare: «Acestea sunt ofrandele şi dijma cu care îi va trata de acum încolo poporul, căruia i s-au deschis deja ochii, pe preoţii de teapa ta! Acum dispari şi să nu te mai arăţi, dacă vrei să scapi cu viaţă!»

6. Iar fariseul-superior, ameţit de-a binelea, a luat-o repede la picior şi s-a furişat în vreun cotlon din locuinţa sa.

7. Îndată după aceste fapte, a apărut un trimis al guvernatorului roman, s-a suit într-un amvon destinat vorbitorilor mireni şi mesagerilor şi a spus: «În numele legii, guvernatorul vă avertizează să vă abţineţi de la orice acte de violenţă; dar de vorbit puteţi vorbi după cum do-

riți! Gândiți-vă că Templul acesta a fost ridicat în cinstea Dumnezeului vostru, astfel că trebuie evitată orice necuviință! Iar dacă cineva va fi nedreptățit de vreun preot stupid sau de vreun slujitor al Templului, acela să vină la noi şi să ne spună, şi i se va face dreptate deplină!»

8. Goliatul nostru din Betleem i-a mulțumit pentru aceste cuvinte bine intenționate, dar a mai adăugat ceva: «Aceste cuvinte, pentru care îți mulțumesc în numele întregului popor, sunt desigur pline de bun-simț, dar atunci când forțele Cerurilor încep să-şi înscrie vrerea cu mâna lor atotputernică pe marele firmament, intervențiile omeneşti nu prea mai au putere pe acest pământ!»

9. Şi romanul a spus: «Prietene, aceasta o ştim şi noi şi credem cu putere în dictonul: *Contra jovem fulminantem tonantemque non valet vis envit, et contra vim coelorum vane frustraque pugnat ars mortalium* ('Împotriva lui Jupiter, care este precum fulgerul şi tunetul, forța sabiei este neputincioasă, iar împotriva puterii Cerurilor, orice luptă a muritorilor este inutilă.'); însă nici violența manifestată de oamenii muritori între ei nu este de natură să îmbunătățească intențiile forțelor invincibile ale Cerurilor față de noi! O ordine cinstită şi temperată este totuşi cea mai potrivită pentru noi, muritorii, iar un om paşnic şi aşezat nu va dispera nici chiar atunci când întreg pământul va începe să se năruie. Aceasta este părerea mea! Aşa că respectați voia guvernatorului! *Dixi* ('Am spus').»

10. Cu aceasta, romanul şi-a luat rămas bun, iar poporul i-a lăudat cumpătarea.

11. Chiar atunci Nicodim şi-a făcut apariția la tribuna cea mare, iar mulțimea l-a salutat cu ovații. El însă a spus: «Prieteni şi frați ai mei! De fapt nu am nimic nou a vă spune, şi totuşi am venit pentru a vă confirma cele care v-au fost spuse deja de bătrânul şi bunul meu prieten. Ceea ce v-a spus el este perfect adevărat, fapt pentru care garantez cu însăşi viața mea trupească, şi mă bucur cu atât mai mult cu cât constat că în sala aceasta mare şi sfântă a Templului am de-a face cu oameni care împărtăşesc întru totul părerile mele şi convingerea mea interioară cea mai deplină.

12. E drept că înaintea mea a vorbit din amvonul cel mic, în modul cel mai necuviincios, un fariseu foarte încrezut, fără ca cineva din consiliul nostru preoțesc să-l fi îndemnat măcar cu un cuvânt să o facă; dar înclin să cred că voi l-ați pus la punct cum se cuvine. El s-a plâns pentru aceasta la înaltul-consiliu - deşi în vremurile de acum, aceasta nu înseamnă prea mult -, dar i s-a răspuns că cine seamănă vânt culege furtună şi că a fost total lipsit de înțelepciune din partea lui să meargă să-i spună poporului, în starea de agitație în care acesta se află, nişte cuvinte pe care le-ar fi acceptat mai uşor numai în timpuri mai liniştite.

13. Înaltul fariseu lipsit complet de modestie a şters-o destul de iute cu obrajii cam umflați, iar eu am fost însărcinat de către consiliul reunit să vă transmit că trebuie să vă mulțumiți cu cele spuse de antevorbitorul meu. Iar acum, că ați găsit aici, în Templu, această mare mângâiere, mulțumiți-I în inimile voastre cum se cuvine lui Dumnezeu şi apoi întoarceți-vă la casele voastre! Iar de veți întâlni alți oameni, să le explicați şi lor toate acestea, ca să nu mai bată drumul de pomană până aici, căci astăzi după-amiază şi mâine, fiind înainte de sabat, Templul va fi, ca întotdeauna, închis.»

14. Mulțimea l-a întrebat apoi pe Nicodim despre semnificația celui de-al treilea semn, pe care, după spusele vechiului său prieten, rabinul, l-ar fi văzut el însuşi.

15. Nicodim însă le-a spus: «Am să fac şi aceasta, dar numai între noi şi mai în şoaptă, căci pereții aceştia au urechi! Aşa că, aşteptați-mă în după-amiaza aceasta pe drumul care duce la Emmaus! Eu voi veni acolo şi vă voi descrie în tot adevărul cel de-al treilea semn şi vi-l voi explica cât de bine voi putea.»

16. Promisiunea aceasta a satisfăcut pe deplin mulțimea, care a început să se retragă din Templu.

17. Eu şi prietenul acesta al meu am luat-o şi noi din loc, şi chiar la plecare am dat peste aceşti doi ucenici ai Tăi, care ne-au spus despre Tine, şi de aceea am şi venit în grabă aici.

18. Aceasta este tot ce s-a petrecut astăzi în Templu, Doamne, şi iartă-mă dacă nu am povestit prea bine!”

Capitolul 83

Consfătuirea fariseilor

1. Eu am spus: „Dragă prietene, ai povestit foarte bine evenimentele din Templu, şi astfel ai demonstrat că ai urmărit cu cea mai mare atenție tot ce s-a petrecut acolo, în special ceea ce se referă la Mine. Totuşi, trebuie să îți spun că în toate acestea te-a ajutat foarte mult Voia Mea; căci fără Mine omul este slab, cu Mine însă el este puternic şi plin de forță.

2. Într-adevăr, în Templu s-au petrecut multe în favoarea cauzei noastre celei drepte şi adevărate. Poporul, bătrânul rabin şi Nicodim M-au prezentat foarte bine drept ceea ce sunt, şi ți-ai putea imagina că acum Templul este în întregime convertit. Dar nimic din toate acestea! Acum rabinul şi Nicodim vor avea de furcă cu ceilalți farisei şi cu marele-preot, pentru că M-au declarat în fața mulțimii a fi adevăratul Mesia cel prorocit. Dar Eu le-am pus celor doi vorbele potrivite în gură, iar Nicodim i-a aruncat deja în față marelui-preot nişte cuvinte atât de usturătoare, încât acesta, împreună cu fariseii, n-a mai ştiut ce să-i răspundă.

3. Marele-preot le-a reproşat cu asprime bătrânului rabin şi lui Nicodim că au ajuns până acolo încât să mărturisească numele Meu în plin Templu, în fața mulțimii, şi că au aruncat toată vina asupra Templului, când de fapt, într-o astfel de situație, ar fi trebuit să stârnească în rândurile mulțimii cât mai multe îndoieli asupra Mea; ei ar fi trebuit să le spună oamenilor cu cea mai mare seriozitate că Dumnezeu este atât de furios pe ei pentru că se lasă ademeniți de tot felul de falşi învățători şi de răzvrătiți, şi că pentru aceasta au fost blestemați.

4. Însă Nicodim i-a răspuns marelui-preot Caiafa: «O, dacă sunteți atât de pricepuți şi de înțelepți, duceți-vă voi înşivă în Templu, care mai este încă plin de lume - deşi după discursul meu mulți s-au retras şi s-au îndreptat spre casele lor -, şi vorbiți-i mulțimii în felul vostru, şi veți vedea destul de repede cum veți fi primiți! Nu noi i-am vorbit primii mulțimii! Voi, cu zecile, i-ați predicat în felul vostru, şi ce a rezultat din aceasta? Toți predicatorii au trebuit să-şi ia tălpăşița unul după altul, ca să nu dea de bucluc.

5. Ce-ați fi făcut voi dacă noi nu am fi liniştit poporul cu vorbe chibzuite, şi acesta ar fi năvălit peste voi şi ar fi început să vă bruftuluiască? Prin urmare, nu este oare mai înțelept ca, la mare ananghie, să-ți ascunzi năduful şi să-ți salvezi astfel pielea, în loc să-i predici poporului ceva de care el nu mai vrea deloc să audă?!

6. În noaptea aceasta chiar că nu era momentul să-i vorbeşti unui popor înfuriat şi disperat despre pedepse, ci el trebuia doar consolat şi liniştit - ceea ce noi amândoi am şi făcut, şi prin aceasta cu siguranță că n-am comis nicio greşeală. Cât despre faptul că nu ați fi greşit deloc față de popor, aceasta este o cu totul altă problemă! Ieşiți acum în sala cea mare a Templului şi încercați numai să îl convingeți de aceasta, iar eu vă garantez că nu veți scăpa la fel de uşor precum înaltul-fariseu şi cărturar atunci când şi-a exprimat dezacordul față de mulțimea care susținea cu tărie că vocea-sa este vocea lui Dumnezeu!

7. Şi, pe lângă toate acestea, Caiafa, nu ne-ai cerut tu însuți, mie şi bătrânului rabin, în calitatea noastră de oameni iubiți de popor, să mergem în fața mulțimii şi s-o liniştim prin orice mijloace posibile? Ei bine, aceasta am şi făcut. Şi atunci de ce ne faceți reproşuri? Doar puteți foarte bine să vă expuneți în continuare punctul de vedere în fața poporului, care cu siguranță că va mai rămâne în Templu până după ora prânzului! Noi doi însă nu vom mai avea de-a face cu mulțimea. Dar luați aminte că poporul ne ştie de-acum toate păcatele!»

8. Marele-preot a spus: «Dacă începem să ne temem de popor, atunci nu mai suntem preoți! Nu trebuie să cedăm câtuşi de puțin în fața poporului, orice-ar fi! Aceasta este voia mea cea fermă şi principiul de bază al acțiunilor mele.»

9. La care Nicodim i-a răspuns: «Tu eşti marele-preot şi, în multe privinţe, poţi să faci ceea ce doreşti. Dacă însă, după cum se întrevede acum, tot poporul îşi va întoarce faţa de la noi şi se va pune sub protecţia romanilor - ce vei face? Atunci nu vei avea decât să afuriseşti poporul într-una, zi şi noapte, iar lui îi va păsa la fel de puţin pe cât de puţin le pasă acum păgânilor, samaritenilor şi saducheilor. Cum îi vei readuce înapoi de partea Templului pe rebeli?

10. Ce ai realizat prin îndărătnicia ta împotriva lui Lazăr cel bogat din Betania, şi cât ai câştigat din aceasta? Acum el, cu toate proprietăţile sale cele mari, a devenit un cetăţean roman, şi nu mai ai nicio putere asupra lui! Dacă înainte vreme el îi dădea Templului cel puţin o sută de livre de aur şi cinci sute de livre de argint anual, acum le plăteşte mult mai puţin romanilor, iar Templului niciun bănuţ. Până acum a mai plătit încă zeciuiala. Da? cât de curând n-o va mai plăti probabil nici pe aceasta, întrucât, după ştiinţa mea, se pare că s-a înţeles cu romanii şi în privinţa aceasta. Ei bine, şi dacă îndârjirea ta de mare-preot îi va determina pe mulţi alţii să urmeze exemplul lui Lazăr, cât de curând nu vom mai rămâne în Templu decât noi!

11. Aceasta este părerea şi convingerea mea fermă. Viitorul va demonstra că eu am rostit purul adevăr, şi acesta va fi şi începutul împlinirii celui de-al doilea semn tragic şi înspăimântător, văzut în noaptea aceasta! Continuaţi numai aşa, şi foarte curând se va termina cu toate! Am încheiat!»

12. Este uşor de imaginat că vorbele acestea nu i-au convenit deloc marelui-preot. Dar nu mai putea spune nimic, căci şi alţi bătrâni ai Templului şi ai Ierusalimului erau de partea lui Nicodim.

13. Totuşi, după o vreme, marele-preot a replicat cu o oarecare iritare: «Eu ştiu ce trebuie să facem ca să ne consolidăm poziţia! Falsul profet din Galileea trebuie să cadă la fel ca Ioan, iar atunci poporul se va întoarce la noi. Am dreptate sau nu?»

14. Mulţi dintre farisei şi cărturari s-au declarat atunci de acord cu Caiafa, însă Nicodim, bătrânul rabin şi-i alţi câţiva bătrâni au clătinat din cap, iar bătrânul rabin a spus: «Eu sunt cel mai bătrân dintre voi şi ştiu tot ce s-a petrecut de optzeci de ani încoace în Templu şi în întreaga Ţară a Iudeilor. Adeseori, în mijlocul poporului, ori chiar în Templu, s-au ridicat oameni cucernici şi însufleţiţi de Duhul lui Dumnezeu, care au predicat şi au acţionat cu multă înţelepciune. Dar consiliul de conducere al Templului i-a prigonit de fiecare dată prin toate mijloacele, şi chiar i-a ucis când a putut. Totuşi, întrebaţi-vă şi întrebaţi-i şi pe bătrânii din întreaga Iudee, şi căutaţi în toate anuarele noastre, şi veţi afla că Templul şi prestigiul său nu au avut niciodată nimic de câştigat prin astfel de fapte, ci întotdeauna de pierdut, şi aceasta iremediabil!

15. Unde sunt toţi samaritenii, toţi saducheii, şi unde va fi în curând întreaga Galilee? Câţi dintre ai noştri nu au devenit esenieni, greci sau romani?! Cine, în afară de câţiva negustori greci, mai vine să ne mai viziteze din Tir sau din Sidon, cine din Capadochia, din Siria şi din numeroasele oraşe de pe malul Eufratului? Vedeţi voi, în anii tinereţii mele, toţi aceştia mai erau încă nişte adepţi de nădejde ai Templului, iar Templul era copleşit de ofrande şi de comori de tot felul, drept pentru care a devenit foarte arogant şi crud! Preoţii au încălcat porunca lui Dumnezeu 'să nu ucizi!', iar urmarea imediată şi evidentă a fost pierderea completă a mai multor provincii şi oraşe.

16. Iar dacă veţi continua să acţionaţi în modul plin de cruzime al predecesorilor voştri, în scurt timp - după cum v-a înfăţişat foarte limpede cel de-al doilea semn ceresc - îi veţi pierde şi pe puţinii care mai au o slabă legătură cu Templul. Aceasta este părerea mea; voi însă puteţi proceda cum credeţi de cuviinţă!»

17. Mulţi au aprobat vorbele acestea foarte înţelepte ale rabinului, iar cei mai tineri nu le-au prea mai găsit obiecţii.

18. Atunci Caiafa, adresându-se din nou lui Nicodim, l-a întrebat dacă şi el încuviinţează opinia bătrânului rabin.

19. Iar Nicodim a spus: «Eu am vorbit deja şi vă repet că în consiliul vostru eu nu voi mai lua cuvântul, nici pentru şi nici împotrivă. Situaţia este aşa cum a expus-o bătrânul meu prieten. Pentru convingerile mele interioare nu trebuie să dau nimănui socoteală, iar în public nu voi mai vorbi deloc de astăzi înainte.

20. Sunt unul dintre conducătorii Ierusalimului şi sunt împuternicit de către împărat să administrez toate cetăţile sale, iar la nevoie dispun şi de *jus gladii* ('dreptul de viaţă şi de moarte'). Voi puteţi face acum ceea ce doriţi, dar eu şi prietenul meu vă părăsim până la sabat, însă dacă vreunul dintre voi doreşte să schimbe cu noi câteva cuvinte pline de bun-simţ, ne găseşte la proprietatea mea din Emmaus. Şi acum, rămâneţi în paza Domnului Dumnezeu!

21. Cu aceste cuvinte solemne, cei doi au părăsit marele-consiliu, deşi marele-preot ar fi dorit să-i mai reţină."

Capitolul 84

Marele-consiliu este divizat

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Atunci conducătorii Templului au început să şuşotească între ei, căci nu ştiau defel ce atitudine să ia. Caiafa a venit cu propunerea să mai încerce totuşi cineva să ia cuvântul şi să schimbe atitudinea mulţimii. Dar nimeni nu a mai avut curajul să o facă.

2. Şi, întrucât se apropia ora amiezii, un slujitor al Templului a fost însărcinat să iasă afară în sala cea mare şi să le explice oamenilor că ar fi timpul să se retragă, căci Templul urma să fie închis pentru curăţenia de dinaintea sabatului. Slujitorul le-a transmis acest ordin celor ce se mai aflau încă în Templu, în număr destul de mare, dar a fost foarte prost primit.

3. Căci locuitorul cel uriaş din Betleem se mai afla încă în Templu şi s-a răstit la servitor cu o voce tunătoare: «Ştim noi preabine când trebuie să ne retragem din Templu! Şi chiar ne vom retrage atât de bine, încât nu vom mai reveni niciodată în el. Căci Templul şi cei care se află acum în el sunt singurii vinovaţi de nenorocirea care se va abate în curând asupra acestei Ţări a Făgăduinţei. Du-te la stăpânii tăi şi spune-le cum vorbeşte mulţimea acum, iar cel căruia nu-i convine n-are decât să vină să ne contrazică!»

4. Servitorul a avut înţelepciunea să nu răspundă acestui discurs, ci s-a grăbit să i-l transmită consiliului, cuvânt cu cuvânt.

5. Iar Caiafa a spus: «Situaţia este aşa cum v-am spus eu de multă vreme: nazarineanul ne-a trădat pe toţi! Şi i-a făcut prieteni pe romani prin magia sa, iar aceştia îl consideră a fi cel puţin un semizeu. Dacă situaţia va continua astfel, ei îl vor face vicerege al evreilor, iar atunci, mare minune dacă vom scăpa teferi! De aceea, trebuie să facem tot ce putem pentru a scăpa de omul acesta; căci, odată ajuns mai puternic decât noi, vom fi cu toţii pierduţi!»

6. Atunci unul dintre bătrâni a spus: «Tot ce pot să vă spun este că, şi într-un caz, şi în celălalt, este un joc foarte periculos. Căci dacă el este prietenul romanilor celor puternici, aceştia vor afla cât de curând, prin intermediul ucenicilor săi, de-acum în număr foarte mare, ce am făcut noi cu el, şi atunci va fi vai de noi! Iar dacă-l lăsăm să-şi facă în continuare mendrele, fără să ne alăturăm lui, în cel mult trei ani vom deveni absolut inutili în întreaga Ţară a Iudeilor! Ah, ce-i de făcut?»

7. Iar un alt bătrân a spus: «Dacă aş fi mare-preot, eu ştiu foarte bine ce aş face.»

8. «Ce anume?», a întrebat Caiafa.

9. Şi bătrânul a spus: «Acum suntem numai între noi, aşa că pot vorbi deschis, iar voi ascultaţi-mă, dacă credeţi că merită efortul: adevărul este că noi le-am întors spatele lui Moise al nostru, precum şi lui Iehova şi tuturor celorlalţi proroci, şi dacă mai respectăm anumite principii, o facem doar pentru a atrage poporul, de dragul câştigului pe care ni-l aduce. Căci niciunul dintre noi, cei care ne aflăm acum aici, nu crede cu adevărat în Dumnezeu, în Moise

sau în vreun proroc. Şi dacă vedem acum că tot poporul crede în nazarinean şi îl urmează, să facem şi noi la fel, cel puţin *pro forma,* şi astfel vom câştiga foarte mult în faţa poporului şi chiar a romanilor!»

10. La aceste cuvinte, Caiafa a sărit ca ars şi a spus: «Şi tu vrei să ne trădezi pe toţi? Îi blestem pe toţi cei care vor vorbi serios, aşa cum ai făcut-o tu!»

11. Bătrânul a răspuns: «Spune-mi aceste cuvinte înaintea mulţimii, căci aici, în consiliu, nu ai niciun drept să-mi arunci aşa ceva în faţă! Şi ţine minte aceasta, căci altminteri ne vom vedea începând de astăzi în faţa guvernatorului!»

12. Un alt bătrân a adăugat: «Când suntem reuniţi, în marele-consiliu, ca acum, fiecare are dreptul să-şi spună deschis părerea, căci altminteri consiliul nu serveşte la nimic. Dar atunci când suntem în faţa mulţimii, ştim bine ce trebuie să spunem. Iar dacă tu, ca actual mare-preot, vrei să le impui tuturor numai voinţa ta, atunci toate întrunirile noastre nu mai au nicio valoare, şi ar fi bine ca pe viitor ele să nici nu mai existe. Câte n-a întreprins deja Templul pentru a pune mâna pe nazarinean, şi tot n-am reuşit să-i venim în niciun fel de hac! În zilele de sărbătoare el a fost în Templu şi a predicat în faţa poporului. De ce n-ai dispus atunci ca el să fie prins?»

13. Caiafa a spus: «Cine s-ar încumeta să se opună mulţimii?!»

14. Şi bătrânul a spus: «Ei bine, dacă astfel se prezintă situaţia, atunci de ce afuriseşti un bătrân care-ţi declară că noi, cu puterea noastră ştirbită, nu putem face decât foarte puţin sau chiar nimic împotriva galileanului? Dacă - presupunând că aşa ceva este posibil - întreprindem ceva serios, care să reziste măcar câteva zile, atunci este clar că ne-am şi săpat propriul nostru mormânt; dacă nu întreprindem nimic şi-i urmărim doar activitatea cu aparentă indiferenţă, atunci mai putem dăinui încă o vreme, mai ales dacă acceptăm să aplicăm unele reforme în activitatea Templului. Dacă însă urmăm planul tău, n-avem decât să ne luăm cât de curând tălpăşiţa de aici. Am zis!»

15. De data aceasta, marele-consiliu era complet divizat. O parte ţinea cu bătrânii, o alta cu marele-preot, şi s-a ajuns la o adevărată gâlceava. Atunci bătrânii s-au ridicat şi au plecat acasă, căci ei aveau casele şi proprietăţile lor. N-au mai rămas alături de Caiafa decât fariseii, dar şi ei şi-au luat curând rămas bun, fiind deja aproape miezul zilei.

16. Astfel se prezintă acum situaţia în Templu, iar Eu v-am povestit toate acestea ca să vă daţi seama cât de mic a fost efectul pe care l-au produs avertismentele din această noapte asupra acestui neam de năpârci! Ei sunt şi rămân incorigibili, aşa cum au fost dintotdeauna, şi de aceea lumina va fi luată de la ei şi le va fi dată păgânilor. Dar iată că vine şi Lazăr al nostru cu Rafael, ca să ne poftească la masa de prânz, aşa că să intrăm din nou în casă!”

17. Atunci a spus Agricola: „Doamne şi Învăţătorule, pe mine m-a necăjit atât de tare ceea ce ne-ai spus Tu despre înaltul-consiliu, precum şi povestea de dinainte a hangiului, încât tare îmi vine să-i aduc la cunoştinţă guvernatorului provinciei întreaga tărăşenie şi să trimit un sol şi la marele guvernator Cyrenius - şi atunci marele-preot va trebui să-şi deschidă ochii şi să-şi dea seama ce înseamnă aceasta!”

18. Eu am spus: „Prietene, tu ştii foarte bine de ce putere dispun Eu! Dacă aş vrea să-i judec prin forţă pe cei de jos, aceasta nu ar servi la nimic, căci - după cum v-am explicat deja - atotputernicia Mea nu poate îndrepta voinţa unui om. Aceasta trebuie să fie rodul deschiderii sale faţă de învăţătură şi al hotărârii sale de a o respecta sau nu în toate faptele sale. Dar dacă un om nu vrea nici măcar să recunoască faptul că învăţătura este bună şi adevărată, darămite să şi-o însuşească, atunci el este un ticălos care îşi va găsi judecata în sine însuşi, pe lumea cealaltă. Aşa că să lăsăm acum acestea şi să intrăm în casă!”

19. Şi atunci ne-am ridicat cu toţii şi am intrat în sala cea mare, unde ne aştepta un prânz foarte gustos.

Capitolul 85

Despre adevăratul post şi adevărata rugăciune

1. Întrucât vameşii cei mulţi ne-au părăsit curând după masa de prânz, şi aveam de-acum mai mult spaţiu în sală, câţiva dintre tinerii sclavi (dintre cei mai mari şi mai serioşi) au putut să ia loc alături de noi şi să mănânce în tovărăşia noastră. Astfel, treizeci dintre ei au mâncat la un loc cu noi, şi le-a fost dată capacitatea de a înţelege limba noastră şi chiar de a o vorbi, spre a înţelege puţin, pentru ei înşişi şi pentru tovarăşii lor, din ceea ce noi discutam.

2. Noi am mâncat şi am băut cu voie bună, iar când vinul a dezlegat tot mai mult limbile oaspeţilor, bine cunoscuţii noştri evrei-greci au început să discute între ei despre preceptele iudaice cu privire la post, iar unul dintre ei a făcut observaţia: „De la Moise încoace evreii au avut nişte zile fixe din an, ba chiar şi săptămâni întregi, în care trebuiau să postească. Profeţii trebuiau să postească chiar mai mult şi mai des, pentru ca în felul acesta cerinţele trupului lor scădeau, iar spiritul le devenea mai deschis şi mai limpede. La fel, şi clarvăzătorii trebuiau să postească destul de mult şi destul de des, ca să aibă vise luminoase şi viziuni. Cel care dorea să obţină o anumită graţie de la Dumnezeu trebuia să-I facă lui Dumnezeu făgăduinţa solemnă că va posti atâtea şi atâtea zile şi că se va ruga până când Dumnezeu îl va asculta, iar cel care îşi ţinea făgăduiala făcută lui Dumnezeu, acela şi obţinea graţia Lui - ceea ce şi reiese din Scriptură.

3. Dar, în lumea aceasta nouă, care este de-acum şi a noastră, nu se mai vorbeşte despre niciun fel de post. Se pare că Domnul şi Învăţătorul vrea să desfiinţeze acum vechea lege a postului, precum şi obiceiul făgăduinţelor solemne. Căci noi ne aflăm deja de o bună bucată de vreme lângă El şi în preajma Lui, şi am auzit chiar foarte multe învăţături cu adevărat dumnezeieşti de la El, şi L-am văzut făptuind multe minuni. Dar la vechea lege a postului El n-a făcut chiar nicio referire, iar noi, la fel ca şi ucenicii Săi cei vechi, n-am postit încă niciodată şi nici nu ne-am rugat în mod deosebit. Prin urmare, ar fi bine să aflăm chiar din gura Sa ce trebuie să credem despre vechea lege a postului."

4. Şi, după remarca aceasta, unul dintre ei M-a întrebat cum este de fapt cu vechea lege a postului.

5. Eu însă l-am privit şi am spus: „Am vorbit deja despre aceasta într-o împrejurare potrivită, doar că voi aţi uitat, la fel ca multe altele, aşa că vă mai spun o dată: Eu nu desfiinţez vechea lege a postului. Cel care posteşte cu gând curat, acela făptuieşte ceva bun pentru sine - căci prin post şi prin rugăciuni către Dumnezeu sufletul devine mai liber şi mai spiritual; dar mântuirea n-o dobândeşte nimeni doar prin simplul post şi prin rugăciune, ci prin credinţa în Dumnezeu şi prin împlinirea Voii Tatălui din Ceruri, pe care v-am vestit-o şi v-o vestesc Eu vouă. Iar aceasta o poate realiza oricine chiar şi fără post.

6. Cel care, având un anumit prisos material, practică adevărata binefacere pentru aproapele său, acela posteşte cu adevărat, iar un asemenea post îi este plăcut lui Dumnezeu şi îi foloseşte omului pentru dobândirea Vieţii celei Veşnice. Cel care are mult, acela să şi dea mult, iar cel care are doar puţin, acela să împartă puţinul său cu aproapele său şi mai nevoiaş, iar astfel îşi va strânge comori în Ceruri! Căci, pentru a te mântui, este mai bine să dai decât să primeşti.

7. Însă acela care doreşte să ţină un post adevărat şi meritoriu în faţa lui Dumnezeu, pentru dobândirea Vieţii Veşnice a sufletului său, să se abţină de la comiterea oricăror păcate, din iubire pentru Dumnezeu şi pentru aproapele. Căci păcatele împovărează sufletul, astfel încât acestuia îi va fi greu să se înalţe la Dumnezeu.

8. Însă cel care, asemenea fariseilor şi altor bogătaşi, practică îmbuibarea şi beţia şi este surd la vocea celor sărmani, acela păcătuieşte împotriva legii postului, la fel ca şi cei care preacurvesc sau comit adulter.

9. Dacă trupul voluptuos al vreunei fecioare sau chiar al femeii altuia te ademeneşte şi te atrage spre desfrânare, întoarce-ți ochii şi refuză-ți poftele carnale, şi în felul acesta ai postit cu adevărat!

10. Dacă te-a jignit sau te-a mâniat cineva, iartă-l pe acela; du-te la el şi împacă-te cu el, iar în felul acesta ai postit în mod autentic.

11. Dacă îi faci un bine aceluia care ți-a făcut rău, şi-l binecuvântezi pe cel care te-a blestemat, aceasta înseamnă că ai postit în chip adevărat.

12. Hrana pură care intră pe gură pentru a hrăni şi a întări trupul, aceea nu-l spurcă pe om; dar ceea ce adeseori iese pe gură, ca de pildă calomnia, defăimarea, propunerile necuviincioase, sperjurul, blestemul, mărturia mincinoasă, minciunile de tot felul şi blasfemiile, toate acestea îl impurifică pe om, iar cel care le comite, acela încalcă postul cel adevărat.

13. Căci a posti în chip adevărat înseamnă o totală lepădare de sine şi față de toate lucrurile, înseamnă a-ți purta răbdător pe umeri povara primită şi a Mă urma pe Mine; căci Eu însumi sunt blând şi răbdător din toată inima Mea.

14. Puțin contează ceea ce un om mănâncă spre a-şi potoli foamea. Doar că fiecare trebuie să aibă grijă ca hrana lui să fie curată şi bună de mâncat, în special cu mâncărurile din carne trebuie să fiți atenți, dacă vreți să vă păstrați trupul sănătos timp cât mai îndelungat, căci carnea animalelor este dăunătoare sănătății omului, întrucât ea trezeşte spiritele rele în nervi.

15. În rest, atunci când veți pleca în lumea largă printre tot felul de popoare în numele Meu, mâncați ceea ce vi se va pune în față! Dar să nu întreceți niciodată măsura la mâncare şi la băutură, iar aceasta va însemna un post adevărat. Toate celelalte sunt superstiții şi o mare prostie a oamenilor, de care ei vor trebui eliberați, dacă şi ei înşişi vor vrea.

16. În ceea ce priveşte modul în care evreii se roagă, acesta nu numai că nu are nicio valoare în fața lui Dumnezeu, dar este pentru El o oroare. Ce pot să reprezinte pentru un Dumnezeu preaînțelept aceste bolboroseli interminabile, mai ales atunci când ele mai trebuie şi plătite unora care pretind că au privilegiul de a se ruga pentru ceilalți, sub pretextul că numai rugăciunea lor este eficientă?! Eu vă spun vouă: pot să vină mii de astfel de bolborositori şi să-I adreseze timp de mii de ani astfel de rugăciuni lui Dumnezeu, şi Dumnezeu nu le va asculta mai mult decât ascultă răgetele unui măgar hămesit; căci o asemenea rugăciune valorează tot atât cât valorează orăcăitul fără sens al unor broaşte într-o mlaştină.

17. Dumnezeu, în calitate de Spirit, posedă cea mai înaltă înțelepciune şi rațiunea cea mai lucidă, şi este El Însuşi Adevărul etern. Aşadar, cel care vrea să se roage cu folos lui Dumnezeu trebuie să se roage în Spirit şi în tot adevărul. Şi singura rugăciune în Spirit şi în tot adevărul este doar a aceluia care se retrage în lăcaşul cel tainic din inima sa, pentru a-L ruga şi implora pe Dumnezeu în tăcere. Dumnezeu, care pătrunde toate măruntaiele şi inimile tuturor oamenilor, va vedea în inima voastră şi, când voi vă veți ruga în Spirit şi în tot adevărul, El va recunoaşte acesta rugă şi vă va da ceea ce ați cerut.

18. Dar ruga cea mai adevărată înălțată către Dumnezeu constă în respectarea poruncilor Sale şi în împlinirea Voii Sale, din iubire pentru El. Cel care se roagă în felul acesta, acela se roagă în tot adevărul şi se roagă necontenit. Astfel se roagă necontenit şi îngerii din Cerurile lui Dumnezeu, ei, care fac întotdeauna Voia Sa.

19. Dumnezeu nu vrea să fie implorat, adorat şi slăvit prin intermediul psalmilor, al harfele, al țambalelor şi al goarnelor voastre, ci prin faptele voastre neobosite îndeplinite în spiritul Cuvântului şi al Vrerii Sale.

20. Voi v-ați ruga mult mai autentic şi L-ați slăvi cu adevărat pe Dumnezeu dacă ați privi operele Sale şi ați recunoaşte în ele tot mai mult şi mai mult iubirea şi înțelepciunea Sa, astfel încât să faceți să crească în voi iubirea față de El şi să deveniți voi înşivă tot mai înțelepți, însă toate celelalte, pe care voi le-ați socotit până acum drept rugăciune, sunt deşarte şi lipsite de valoare în fața lui Dumnezeu.

21. Acum ştiţi ce înseamnă cu adevărat postul şi rugăciunea, şi să nu mai întrebaţi de ce, potrivit învăţăturii Mele, Eu şi ucenicii Mei nu postim şi nu ne rugăm în maniera în care o fac evreii cei orbi şi fariseii. Noi însă postim şi ne rugăm în Spirit şi în tot adevărul fără încetare, astfel că este o prostie foarte mare să Mă întrebaţi de ce noi am renunţat la postul şi la rugăciunea făcută în vechea voastră manieră lipsită de orice valoare.

22. Cât despre ucenicii Mei, atâta timp cât Eu voi fi printre ei şi în preajma lor, ca adevărat mire al sufletelor lor, ei nu trebuie să postească. Stomacul lor va posti destul atunci când Eu nu voi mai fi printre ei, iar indiferenţa oamenilor nu le va mai da decât te miri ce de mâncare, sau poate chiar nimic. Dar, atâta vreme cât ei se află alături de Mine, nu trebuie să sufere de foame sau de sete. Aţi înţeles cu toţii ce v-am spus?”

23. Şi toţi au răspuns: „O, Doamne şi Învăţătorule, îţi mulţumim din inimă pentru poveţele Tale atât de înţelepte! Le-am înţeles cu toţii foarte bine. Sfinţit şi slăvit fie numele Tău!”

24. Eu am spus: „Aşadar, purtaţi-vă întocmai, şi veţi trăi! Iar acum, mâncaţi şi beţi şi întăriţi-vă trupurile!”

25. Şi atunci toţi au început să mănânce şi să bea cu multă poftă.

Capitolul 86

Nişte servitori deghizaţi ai Templului vin la Lazăr

1. Şi, după ce toţi au mâncat şi au băut bine, a venit un servitor al lui Lazăr şi i-a spus: „Stăpâne, sunt nişte oameni afară care vor să vorbească cu tine! Cred că sunt din Betleem, dar îmi par foarte nevoiaşi şi amărâţi. Ce să le spun?”

2. Lazăr m-a întrebat pe Mine: „Doamne, oare ce ar putea să vrea oamenii aceia de la mine? Dacă mi-ai da o mică idee despre aceasta, mi-ar fi mai uşor să vorbesc cu ei.”

3. Eu am spus: „Să nu te încrezi în ei! Nu sunt din Betleem, ci sunt templieri deghizaţi, care, sub masca politeţii, vor să obţină de la tine un cât de mic indiciu despre unde Mă aflu Eu. Te vor asigura că vor să devină ucenicii Mei, dacă vor putea da de urma Mea. Dar sub mantiile lor au funii şi săbii pentru a Mă prinde, a Mă lega şi a Mă târî apoi în faţa marelui-consiliu al lui Caiafa. Căci cuibul acela de desfrânaţi de acolo de jos a prins din nou curajul de a încerca să Mă omoare, acum, când cea mai mare parte a poporului s-a retras. Dar timpul Meu nu a venit încă. De aceea, du-te împreună cu Rafael al Meu afară, şi Eu îţi voi pune în gură cuvintele pe care trebuie să le rosteşti; iar Rafael îşi va face şi el treaba lui.”

4. Atunci Lazăr a ieşit repede afară împreună cu Rafael şi a găsit vreo douăzeci de bărbaţi care îl aşteptau într-unul din corturile din faţă.

5. Şi când a ajuns lângă ei, aceştia s-au ridicat de pe locurile lor, iar unul dintre ei, înclinându-se adânc în faţa lui, a luat cuvântul şi a spus: „Dragul şi bunul nostru prieten! Noi toţi suntem din împrejurimile vechiului oraş al lui David şi, din cauza semnelor îngrozitoare văzute în noaptea aceasta, ne-am aşternut la drum încă înainte de miezul nopţii, şi ne-am grăbit să venim încoace pentru a afla de la vreun om înţelept la ce trebuie să ne aşteptăm. Şi din acest motiv noi ne-am dus întâi la Templu şi am auzit acolo tot felul de poveşti, însă nimic nu ne-a putut linişti şi mulţumi. Dar cum mulţimea din Templu începuse să-şi piardă răbdarea, a urcat la tribună un rabin foarte bătrân ca să înveţe poporul: în principal, el a dat vina pe templieri şi pe felul incorect în care au tratat ei învăţătura lui Moise, ceea ce noi cu toţii am simţit îndată a fi un adevăr deplin. La sfârşit, el a ajuns să vorbească despre profetul Iisus din Galileea, şi şi-a exprimat destul de deschis părerea că nazarineanul acesta ar fi profetul Mesia. Şi toată mulţimea l-a ovaţionat, scoţând strigăte de bucurie.

6. Atunci noi ne-am gândit că bătrânul a spus adevărul, şi am luat hotărârea fermă să-l găsim pe nazarinean şi să devenim, dacă se poate, ucenicii lui. Încă de azi-dimineaţă ne tot

interesăm unde ar putea fi el, şi am aflat de la un om, pe care îl cunoaştem puţin, că tu ai putea să ne dai vreo informaţie în privinţa aceasta, întrucât se ştie că acest proroc este un mare prieten al casei tale, astfel că, a spus acel om, tu ar trebui să ştii cel mai bine unde se află acum acest mare om al lui Dumnezeu. Dacă ai cumva vreo idee în această privinţă, fii atât de bun şi spune-ne, ca să mergem de îndată la el şi să devenim, dacă se poate, ucenicii lui devotaţi!"

7. Şi Lazăr a răspuns cu multă seriozitate în glas: „Voi ştiţi preabine că eu am fost odinioară un adept zelos şi un susţinător al Templului. Dar, după părerea mea, aviditatea Templului a crescut pe zi ce trecea, până într-atât încât pur şi simplu a vrut să-mi ia totul şi să facă din mine un muritor de foame. Toate argumentele mele, oricât de rezonabile şi de întemeiate, nu au mai avut niciun rezultat, aşa că nu mi-a rămas altă cale pentru a pune capăt prigoanei tot mai mari a Templului, decât să mă fac cetăţean roman şi să mă pun cu totul sub protecţie romană, sabia Romei protejându-mă acum de orice atac din partea lui. Cea mai mică violenţă a voastră, în interesul Templului, comisă împotriva mea, v-ar duce chiar mâine în faţa judecătorilor romani, şi, luaţi aminte că severitatea lor necruţătoare v-ar condamna probabil la moarte; căci astfel stă scris în documentul meu de asigurare a protecţiei romane. Şi motivul pentru care vă spun dinainte toate acestea este numai pentru a putea discuta mai uşor despre problema voastră.

8. Uitaţi, discursul vostru profund mincinos a fost foarte bine gândit. Dar aţi uitat ceva, şi anume, că Lazăr are capacitatea de a pătrunde pe dată intenţiile secrete ale oricui. Şi astfel v-am ghicit şi pe voi imediat şi ştiu preabine cine sunteţi şi ce vă poate pielea.

9. Aţi spus că sunteţi din împrejurimile vechiului oraş al lui David - şi când colo sunteţi de aici, şi sunteţi cunoscuţi drept cei mai venali slujitori ai fariseilor celor avizi de bani şi de putere! Cu ce drept şi din care motiv încercaţi să mă minţiţi atât de sfruntat? Pretindeţi că vreţi să-L găsiţi pe renumitul Iisus din Nazaret pentru a devenii ucenicii Lui, dar dosiţi funii şi săbii pentru ca să-L prindeţi şi să-L sugrumaţi pe loc sau să-L târâţi în faţa înaltului vostru consiliu. Cum îndrăzniţi să veniţi în felul acesta la mine?! Ei bine, această îndrăzneală drăcească o să vă coste scump, pe voi şi pe înaltul vostru consiliu! O, zbiri fără de Dumnezeu ce sunteţi, laolaltă cu înaltul vostru consiliu - obrăznicia aceasta este cu adevărat prea mare pentru ca eu, care sunt acum cetăţean roman, să o las nepedepsită!

10. Vorbiţi deci şi spuneţi ce diavol v-a îndemnat să încercaţi să mă faceţi pe mine, Lazăr din Betania, om cunoscut şi stimat de toţi, să devin trădătorul celui mai dumnezeiesc, mai bun şi mai cinstit om!? N-am făcut niciodată aşa ceva vreunui duşman al casei mele, şi s-o fac acum celui mai bun şi mai nevinovat dintre oameni, doar pentru că El stă în calea politicii voastre mincinoase, îi readuce la Dumnezeu pe oamenii pe care voi i-aţi abătut de la El şi le predică adevărul care le-a lipsit atâta vreme?! Vorbiţi, mişeilor! De ce îmi faceţi mie una ca asta? Şi cine v-a spus vouă că eu aş putea şti cel mai bine unde s-ar afla Mântuitorul din Galileea?"

11. În acel moment, zbirii deghizaţi au rămas încremeniţi, iar purtătorul lor de cuvânt de mai înainte a spus: „Dar cum poţi afirma aşa ceva despre noi înainte de a ne fi cercetat?"

12. Iar Lazăr a spus cu voce tunătoare: „Ce, îndrăzniţi să spuneţi că nu sunteţi nişte mincinoşi şi nişte zbiri fără de Dumnezeu?! Ah, categoric, asta o să vă coste scump! Eu am pretutindeni o mulţime de hanuri, şi niciodată nu am cerut niciun bănuţ de la vreun călător sărac. Şi, potrivit legii romane, eu trebuie să-i tratez în mod egal pe toţi călătorii, fie ei evrei sau păgâni, de oriunde vor fi venind. Şi dacă L-am găzduit vreodată şi pe Profetul din Galileea, credeţi voi că sunteţi în măsură să mă trageţi acum la răspundere pentru aceasta?! Eu întotdeauna mi-am îndeplinit îndatoririle mele de evreu şi, acum, de cetăţean roman, şi nu o să fiu controlat de nişte creaturi mizerabile cum sunteţi voi!

13. Aţi văzut şi voi marile semne din noaptea trecută, de natură să umple de îngrijorare inima oricui - doar inimile voastre de vite au rămas închistate, şi iată că nu vă sfiiţi să începeţi să păcătuiţi, împreună cu înaltul vostru consiliu, chiar în prima zi după cutremurătoarele sem-

ne prevestitoare! Iar acum o să vă dovedesc că nu m-am înşelat când v-am spus ceea ce v-am spus!”

14. Atunci Lazăr i-a spus lui Rafael: „Demască-i tu pe blasfematorii aceştia, pentru ca să se vadă cu claritate ce sunt ei de fapt!”

15. Rafael s-a postat în faţa celor douăzeci de zbiri şi le-a spus: „Scoateţi-vă singuri, după voia lui *Lazăr,* hainele cu care v-aţi deghizat, căci altminteri am s-o fac eu!”

16. Iar purtătorul lor de cuvânt a spus: „Este nevoie de ceva mai mulţi astfel de tinerei cu caş la gură ca tine, ca să ne oblige să ne scoatem mantiile. Ai înţeles asta, băieţaş?”

17. Atunci Rafael a spus: „Bine, fiindcă trebuie să fac uz de o putere pe care voi o apreciaţi drept nesemnificativă, aşa să fie: jos cu aceste mantii care maschează săbii şi funii!”

18. Şi de-abia a rostit Rafael vorbele acestea, că mantiile lor au şi dispărut cu totul, iar cei douăzeci au rămas ca loviţi de trăsnet; căci niciodată nu mai fuseseră demascaţi în felul acesta.

19. Iar Lazăr a spus: „Tot mai vreţi să pretindeţi că sunteţi din Betleem şi că aţi venit la mine pentru a afla unde se află Mântuitorul din Nazaret, doar ca să îl urmaţi şi să deveniţi ucenicii Săi? Grozavi ucenici, care au asupra lor săbii şi funii şi care poartă pe hainele lor însemnele gardienilor şi zbirilor Templului şi ai înaltului-consiliu! Ce-o să faceţi acum? Vă aflaţi în stăpânirea mea, iar tânărul acesta poate foarte bine să vă desfiinţeze şi pe voi, aşa cum a desfiinţat mantiile voastre mizerabile! De aceea, vă mai întreb o dată: ce aveţi de gând să faceţi acum?”

20. Şi purtătorul de cuvânt a spus cu vocea tremurândă: „Ascultă-ne, taică Lazăr! Depunem aici armele şi funiile noastre şi ne predăm ţie fără condiţii. Suntem răi şi mizerabili, dar nu atât din propria noastră voie, cât din cauza înaltului-consiliu, căruia trebuie să-i slujim pentru o simbrie de nimic. Am fost încă de la naştere foarte săraci şi n-am avut nicicând ocazia să învăţăm o meserie mai bună; dar întrucât suntem puternici şi zdraveni, Templul a făcut din noi, din păcate, ceea ce suntem acum. Dacă ne-am putea rupe de Templu şi am găsi pe undeva o altă slujbă, am fi cu siguranţă foarte fericiţi. Iar faptul că ne-am purtat la început cu acea viclenie drăcească faţă de tine, este pentru că aşa ne-a poruncit înaltul-consiliu; dar noi n-am fi făcut niciodată aşa ceva din propria noastră voie. Suntem deci prizonierii tăi şi fă cu noi ceea ce doreşti! Am văzut puterea acestui tânăr al tău, căreia nu ne-am putea opune nicicum, astfel că ne predăm întru totul ţie. Nu-i vom mai sluji nicicând Templului şi nu vom mai atenta la viaţa Mântuitorului din Nazaret!”

21. Iar Lazăr a spus: „Atunci, smulgeţi-vă de pe haine aceste însemne şi apoi mergeţi spre regiunea Betleemului, unde de asemenea am nişte proprietăţi; intraţi acolo în slujba mea, şi veţi primi o simbrie mai mare decât cea din Templu! Iar pentru ca să fiţi acceptaţi de către administratorul meu, am să vă dau acum un document, pe care mi-l va procura de îndată tânărul meu prieten de aici.”

22. Şi n-a terminat bine de vorbit, că Rafael i-a şi întins documentul, şi după ce cei douăzeci şi-au scos însemnele Templului de pe haine, Lazăr le-a dat scrisoarea de angajare şi, pe deasupra, fiecăruia câte şapte dinari, pentru hrană şi drum, până la noua lor destinaţie, şi le-a spus: „Dacă îmi veţi sluji bine şi veţi trăi după adevăratele legi ale lui Moise, fiecare dintre voi va primi, pe lângă întreţinerea completă, o simbrie de o sută de dinari pe an. Şi acum, aşterneţi-vă la drum, ca să nu vă prindă noaptea! Curând voi sosi şi eu acolo şi voi vedea cum îmi slujiţi.”

23. Şi atunci toţi au mulţumit şi au pornit foarte bucuroşi la drum spre Betleem. Şi, mergând ei agale, îşi frământau din răsputeri mintea să ghicească cine putea fi tânărul acela atât de delicat şi de puternic totodată, şi-şi tot dădeau cu părerea.

24. Dar purtătorul lor de cuvânt le-a spus: „Presupunerile acestea nu duc la nimic; când Lazăr va veni la noi, ne va spune el ceva!”

25. Cu aceasta, discuţia s-a încheiat, iar cei douăzeci şi-au continuat liniştiţi drumul.

26. Lazăr, după ce şi-a pus servitorii să ducă săbiile şi funiile în casă, a revenit împreună cu Rafael în sala de mese.

27. Când cei doi au ajuns din nou printre noi, Eu i-am spus lui Lazăr: „Ţi-ai făcut treaba foarte bine, şi astfel, douăzeci de suflete au fost smulse din ghearele iadului; dar situaţia nu va fi aceeaşi şi cu înaltul-consiliu! Purtătorul de cuvânt al celor douăzeci ar fi trebuit deja să-i raporteze înaltului-consiliu ce a aflat despre Mine, după care urma să primească noi însărcinări privind prinderea Mea. Dar cum niciunul dintre zbirii aceştia şireţi, ale căror veşti înaltul-consiliu le aşteaptă cu nerăbdare, nu se va mai lăsa văzut prin Templu, planul înaltului-consiliu a eşuat pentru moment, şi aşa trebuia să fie. Astfel, tot ce s-a petrecut a fost permis pentru a se obţine acest rezultat.

28. Dar ce va face acum înaltul-consiliu? O parte a sa se va duce, după masa de prânz, la Emmaus, în vizită la Nicodim, pentru a afla câte ceva despre cel de-al treilea semn. Dar Nicodim, împreună cu bătrânul rabin şi cu un alt bătrân, şi anume, Iosif din Arimateea, sunt oameni foarte deştepţi, iar trimişii înaltului-consiliu nu prea vor auzi acolo ceva care să poată fi folosit în scopurile lor malefice. Astfel că totul este spre bine. Iar noi să ieşim din nou afară, în locul în care am fost şi astăzi de dimineaţă, şi să petrecem liniştiţi întreaga după-amiază, până la căderea serii!”

Capitolul 87

Mai-marii Templului vin la Nicodim

l. La cuvintele acestea ale Mele, s-au ridicat cu toţii şi M-au urmat pe colină, inclusiv cei câţiva tineri sclavi care erau cu noi; tovarăşii lor însă au rămas împreună şi s-au jucat cu oile a căror proveniență o cunoaştem. Şi când am ajuns pe colina cea înmiresmată şi ne-am aşezat cât mai comod, am şi văzut solii înaltului-consiliu înaintând pe drumul spre Emmaus şi oprindu-se la coloana cea miraculoasă, pe care au început s-o studieze din toate părţile cu multă mirare, căci nu puteau pricepe cum ajunsese acolo. Fiindcă pentru construirea şi ridicarea unei asemenea coloane ar fi fost necesare mai multe luni de zile, iar ei trecuseră pe acolo abia cu câteva zile în urmă şi nu văzuseră nici urmă de coloană. Apoi s-au gândit că Nicodim va şti cu siguranţă să le explice aceasta, căci coloana se afla pe pământurile sale.

2. Eu le-am comunicat celor prezenţi toate acestea, iar ei s-au amuzat foarte tare şi i-au urmărit cu mare atenţie pe aceşti farisei şi evrei respectabili, care nu se puteau desprinde de lângă coloană.

3. Atunci Agricola Mi-a spus: „Doamne şi Învăţătorule, poate că n-ar fi rău să putem auzi maniera prostească şi fără îndoială răutăcioasă prin care aceşti nelegiuiţi îşi explică apariţia şi semnificaţia acestei coloane.”

4. Eu am spus: „Dragul Meu prieten, îţi poţi închipui şi singur, chiar şi fără a-i asculta, că judecăţile lor sunt mai mult decât prosteşti; căci de unde să aibă ei inspiraţia să formuleze o judecată înţeleaptă asupra unor aspecte cu totul extraordinare?!

5. Cel care vrea să aibă o judecată bună şi dreaptă, acela trebuie să fie el însuşi bun şi drept. Dar cei de acolo sunt plini de răutate şi de falsitate. Atunci cum ar putea ei să judece drept vreun fenomen? Dar pentru a te convinge totuşi de câtă orbire şi prostie dau dovadă aceşti zelatori ipocriţi când vorbesc despre coloana respectivă, o să-ţi dezvălui câteva dintre vorbele rostite de ei. Ascultă deci!

6. Uite, unul dintre ei spune că diavolul este cel care a făcut să urce această coloană din fundul iadului, căci, atunci când o atingi, ea este încă foarte fierbinte - de fapt coloana s-a încins datorită razelor soarelui. Şi aceasta s-ar datora faptului că Nicodim nu ţine întru totul cu înaltul-consiliu. Ei bine, iată o judecată lăudabilă din partea unui înţelept al Templului! Şi

imediat, mai mulți dintre ei sunt de acord cu această părere, făcând şi alte adăugiri la fel de stupide.

7. Dar există printre ei şi unul care îi ia întrucâtva apărarea lui Nicodim. Acela spune: «Nu vreau să neg posibilitatea ca această coloană să fi apărut astfel, dar nici nu pot să accept ipoteza aceasta ca pe un adevăr absolut; căci dacă diavolul ar fi voit într-adevăr să facă să iasă din iad câte o astfel de coloană pe proprietatea fiecăruia dintre bătrânii care nu sunt chiar întru totul de acord cu noi, cum ar fi de pildă şi Lazăr din Betania, atunci întreaga Țară a Iudeilor ar trebui să fie presărată cu o mulțime de astfel de coloane.

8. Eu însă sunt de altă părere în chestiunea aceasta. Nicodim a fost întotdeauna şi este încă un prieten a tot ceea ce are o tentă mai extraordinară. De aceea, la el au găsit întotdeauna o bună găzduire toți magicienii, de oriunde ar fi venit ei. Probabil că vreun astfel de vrăjitor autentic, indian sau persan, i-o fi instalat aici, drept recunoştință, cu ajutorul științei sale secrete şi în colaborare cu forțele elementelor - adică spiritele aerului, ale apei, ale pământului şi ale focului -, acest monument, care cu siguranță că lui i-a făcut o mare bucurie. Astfel de fapte nu ar trebui să le fie deloc imposibile unor vrăjitori adevărați.»

9. Această părere şi-a găsit şi ea câțiva adepți. Doar că primul dintre comentatori a mai adăugat această observație înțeleaptă: «În fond, este aproape unul şi acelaşi lucru, căci noi ştim că astfel de vrăjitori se află fără îndoială în colaborare cu iadul şi că îşi făuresc minunile cu ajutorul diavolilor.»

10. Şi al doilea i-a răspuns: «Aşa este, şi, pe de altă parte, nici nu ştim de ce sunt în stare duhurile elementelor! Chiar şi în plante există unele forțe ascunse!»

11. Şi cu părerea aceasta au fost iarăşi de acord mai mulți dintre ei.

12. Dar iată că vine şi un al treilea şi spune: «În anumite privințe, sunt de acord cu teoriile voastre; dar eu personal am o altă părere. Această coloană poate fi şi opera romanilor, care să o fi aşezat eventual pe timp de noapte pe pământul lui Nicodim drept răsplată pentru faptul că, în taină, el s-a dovedit un mare prieten al lor. Căci nici pentru romani aşa ceva n-ar fi imposibil. Au multe care şi alte mijloace, şi au şi oameni foarte robuşti. Iar dacă totul este pregătit, o asemenea coloană poate fi instalată chiar şi într-o singură noapte. Astfel că este evident că în niciuna dintre variantele enunțate prezența acestei coloane nu semnifică nicidecum prietenie față de Templu. Dar să lăsăm acum aceasta şi să ne îndreptăm spre Emmaus, căci acolo vom afla cu siguranță mai multe amănunte despre originea şi rostul acestei coloane.»

13. Şi iată că sinistrul grup înveşmântat în negru începe să se îndepărteze de coloană, întorcând însă de mai multe ori capul după ea, şi îşi reia drumul spre Emmaus, aşa cum poate sesiza fără îndoială orice om cu un ochi puțin mai ager!

14. S-au făcut şi alte observații dintre cele mai stupide şi mai răutăcioase despre originea şi scopul acelei coloane, dar nu merită să mai pierdem nicio clipă vorbind despre ele, pentru că nimeni n-ar trage din ele vreun folos pentru mântuirea sufletului său. Şi mai bine vă voi povesti dinainte câte ceva despre felul în care vor fi primiți delegații aceştia ai înaltului-consiliu la Nicodim şi despre ce vor face ei acolo. Pentru o mai bună înțelegere, am să relatez însă faptele pe scurt, ca şi când ele s-ar fi petrecut deja. Ascultați deci!

15. Nicodim îi vede încă de departe pe delegați cum se apropie de casa lui, ceea ce nu-i face nicio plăcere nici lui şi nici celor câțiva prieteni ai lui aflați acolo, printre care şi doi romani; dar într-o asemenea situație, cel mai potrivit este să fii şiret precum şerpii şi blând precum porumbeii!

16. Bătrânul rabin se gândeşte şi spune: «Trebuie să se fi petrecut ceva deosebit în Templu, ca să-i fi determinat pe aceşti evrei habotnici şi pe aceşti farisei să se deplaseze gratis până aici, când altminteri trebuie să-i plăteşti cu bani grei pentru fiecare pas.»

17. La care Nicodim răspunde: «Foarte bine judecat! Dar acum trebuie să ne concentrăm; căci avem de-a face cu vulpile cele mai viclene ale Templului. Voi aşteptați-mă aici, iar

eu, ca stăpân al casei, le voi ieşi în întâmpinare cu aerul cel mai prietenos cu putinţă - căci altminteri ei ar socoti aceasta o mare lipsă de respect la adresa Templului!»

18. Şi Nicodim iese repede înaintea oaspeţilor şi îi salută curtenitor, după obiceiul Templului, salut pe care aceştia i-l şi întorc de îndată. Acum Nicodim îi întâmpină şi îi întreabă cărui fapt datorează el o asemenea cinste.

19. Şi unul îi răspunde de îndată: «Prietene, despre aceasta putem vorbi mai bine în casa ta cea mare şi splendidă, întrucât cu adevărat drumul acesta lung ne-a obosit destul de tare; dar întâi trebuie să ştim ce fel de oaspeţi ai.»

20. Nicodim răspunde: «Numai pe bătrânul rabin, pe Iosif din Arimateea şi doi romani, care, după cum ştiţi, sunt aici vecinii mei şi pe care nu poţi să nu-i iei în seamă cu o asemenea ocazie. Apoi mai este şi familia mea, care se odihneşte aici după spaima de azi-noapte. Deci numai oameni care vă sunt cunoscuţi!»

21. Şi fariseul spune: «Ei bine, dacă nu sunt şi alţii pe la tine, atunci nu-i nicio problemă; căci în faţa acestora se poate vorbi deschis, şi, într-o anume privinţă, cei doi romani ne sunt chiar bine-veniţi. Restul îl vom discuta în casă.»

22. După care, ei intră în casă şi sunt conduşi de Nicodim, cu ceremonia de uzanţă, la ceilalţi oaspeţi, care şi ei îi salută pe cei sosiţi cu prietenie şi deferentă şi, urându-le bun venit, le oferă de îndată locurile de onoare la masa lor - ceea ce, după cum ştiţi şi voi, pentru farisei are o mare importanţă. Şi li se serveşte fără întârziere vinul cel mai bun în pahare de argint, precum şi pâine, ouă şi sare. Ei mănâncă şi beau cu mare poftă, de altfel o altă bine-cunoscută virtute a fariseilor; căci nimic nu este mai presus pentru farisei decât un ospăţ zdravăn, cu multă mâncare şi băutură.

23. Dar cum nu fac deloc economie la vin, limbile li se dezleagă repejor, şi unul dintre farisei spune: «Acum, că ne-am refăcut pe deplin forţele, trebuie să vă facem cunoscute, fără niciun ocoliş, motivele sosirii noastre aici, iar voi ne veţi spune apoi cu sinceritate ceea ce ştiţi în legătură cu aceasta.

24. După ce astăzi, înainte de miezul zilei, aţi părăsit înaltul-consiliu din cauza unor divergenţe de păreri - ceea ce, în calitate de bătrâni, aveţi tot dreptul să faceţi -, s-au mai dezbătut acolo încă multe aspecte, legate mai ales de persoana rebelului din Nazaret.

25. Într-adevăr, omul săvârşeşte anumite fapte deosebite, şi niciunul dintre noi nu contestă aceasta; chiar şi vorba sa este înţeleaptă şi convingătoare. Dar toate acestea sunt totuşi aspecte pe care un om talentat le poate învăţa. Doar am văzut noi înşine destul de des magicieni din Răsărit, care se pricepeau să facă fapte atât de incredibile, încât păgânii îi luau adesea drept zei, fiindcă nu ştiau că zeii aceştia din carne şi sânge îşi realizau miracolele cu ajutorul unor mijloace tainice, pe care, bineînţeles, nu le divulgau niciodată nimănui. Iar nazarineanul trebuie să fie vreun astfel de magician. Dar ceea ce este primejdios la el, în special în ceea ce ne priveşte pe noi, evreii, este faptul că nu se sfieşte să spună în faţa întregii lumi că el este Mesia cel prorocit al evreilor şi că doar cei care cred în el vor avea parte de viaţa veşnică.

26. Noi însă i-am descifrat planul şi ştim preabine că el doreşte să se ridice cu timpul la rangul de rege al evreilor, ceea ce va aduce asupra ţării noastre război după război; căci romanii cei puternici sigur că nu ne vor cruţa într-un asemenea caz. Şi, pentru a preîntâmpina aceasta, am luat în consiliu decizia de a-l prinde pe orice cale posibilă pe individ, pentru a-l preda apoi justiţiei aspre a romanilor. Dacă el este cu adevărat Mesia, deci Dumnezeu, cu siguranţă că nu va putea fi ucis, şi atunci vom crede şi noi în el; dar dacă el va fi ucis, atunci va fi mai mult decât evident că nu este decât un vrăjitor, care, cu ajutorul vrăjitoriilor sale, doreşte să-şi dobândească un tron în Ţara Iudeilor.

27. Dar, pentru a pune mâna pe omul acesta periculos, trebuie mai întâi să ştim unde se află. În scopul acesta, îndată după consiliu, am trimis douăzeci de zbiri de-ai noştri, dintre cei mai şireţi şi mai robuşti, la Lazăr, care, după ştiinţa noastră, îşi petrece întotdeauna săptămâna aceasta de sărbătoare pe Muntele Măslinilor, proprietatea sa. Şi i-am trimis la Lazăr,

fiindcă noi am aflat că el ştie cu cea mai mare siguranţă unde se află magicianul din Nazaret. Însă zbirii ar fi trebuit să ne înştiinţeze imediat după aceea ce au aflat prin vicleşug de la Lazăr, ceea ce ar fi trebuit să se petreacă cel mult într-un ceas. Dar niciunul dintre ei nu s-a întors încă, iar noi am venit încoace la tine pentru că ne-am gândit că Lazăr i-ar fi putut trimite la tine, în ideea că tu, care eşti unul dintre conducătorii Ierusalimului, puteai şti aceasta cel mai bine, datorită numeroşilor tăi supraveghetori. Dar ne convingem acum de contrariul.

28. Însă pentru că tot ne găsim aici, te întrebăm chiar noi dacă ştii cumva unde s-ar putea afla nazarineanul. Căci dacă ştim asta, ştim şi ce avem de făcut în continuare. Fenomenele din noaptea trecută ar fi putut fi foarte lesne şi opera sa - eventual, cu ajutorul ticăloşilor de esenieni; căci despre ei se spune că sunt capabili să producă asemenea fenomene cu ajutorul a nu ştiu ce oglinzi arcadiene. Noi bănuim acum că el s-a dus la esenieni. În acest caz, nu mai avem nicio şansă cu planul nostru. Ce poţi să ne spui tu, prietene Nicodim, despre toate acestea şi ce ne sfătuieşti?»„

Capitolul 88

Nicodim le vorbeşte templierilor

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Puteţi să vă imaginaţi cu uşurinţă că aceasta l-a supărat foarte tare pe Nicodim al nostru.

2. Şi după câteva clipe de reflecţie profundă, el a spus (Nicodim): «Prieteni, aceasta este o chestiune în care e greu să te pronunţi şi este şi mai greu să dai vreun sfat! Doar aţi văzut şi aţi trăit voi înşivă în Templu momentul când Nazarineanul, atunci când voi aţi vrut să-L lapidaţi datorită afirmaţiei Sale că El există încă dinaintea lui Avraam, s-a făcut complet invizibil în mijlocul Templului, iar voi aţi rămas cu pietrele voastre în mâini! Am meditat în sinea mea în toată liniştea şi foarte profund la chestiunea aceasta, şi am ajuns la concluzia că nu se poate obţine nimic cu forţa de la un om ca El, căruia nimic nu-i este imposibil - şi de aceasta a trebuit să mă conving eu însumi, ca unul dintre conducătorii oraşului. Cunoscând aceste aspecte pe care voi le ignoraţi, eu am să mă feresc cu înţelepciune să întreprind vreodată vreun act duşmănos împotriva acestui om. Sfatul meu ar fi deci acesta: să nu întreprindeţi nimic împotriva lui, ci aşteptaţi cu toată răbdarea să vedeţi ce se va petrece până la urmă.

3. Căci dacă toată povestea aceasta este de natură divină, atunci nu serveşte la nimic să ne împotrivim; însă dacă ea este una pământească şi umană, se va nărui de la sine. Iar dacă, cu timpul, omul va deveni un pericol pentru romani, ei sunt destul de ageri pentru a-L opri fără întârziere. Dar până acum, El nu s-a dovedit deloc a fi periculos sub aspect politic, şi, după ştiinţa mea, se bucură de mare stimă la romani, cu care se înţelege foarte bine. Aşa că, ar fi complet lipsit de înţelepciune din partea noastră dacă ne-am apuca să anticipăm hotărârile romanilor celor puternici, desigur, fără niciun rezultat.

4. De ce să sting o scânteie care nu mă arde? Totuşi, aţi presupus foarte corect că fenomenele din noaptea aceasta ar fi putut fi generate de Nazarinean, iar eu vă declar că încă din timpul nopţii am împărtăşit şi eu părerea aceasta. Iar în această situaţie, vă pun întrebarea de bun-simţ: la ce ar putea servi până la urmă această urmărire oarbă a Nazarineanului? Căci El, cu puterea Sa inimaginabilă, vă va putea produce mult mai multe necazuri decât până acum, iar voi în schimb nu-I veţi putea veni de hac în niciun fel, după cum v-aţi putut deja convinge de doi ani încoace. Câţi bani şi câţi oameni aţi sacrificat deja din cauza Lui?! Şi cu ce rezultat? Nu aţi avansat cu nimic faţă de acum doi ani!

5. Acum aţi trimis din nou douăzeci dintre cei mai buni zbiri ai voştri pe urmele Lui. Şi unde sunt ei? Au avut şi ei, fără îndoială, aceeaşi soartă pe care au avut-o şi toţi ceilalţi pe care i-aţi trimis în căutarea Lui! Vă rog, fiţi rezonabili şi renunţaţi să mai prigoniţi un om împotriva căruia, după cum ştim din experienţă, nu puteţi întreprinde nimic, dar care ne poate

nimici pe toți, iară ca noi să putem opune nici cea mai mică rezistență. Voi pe El nu-L puteți prinde nici cu vorba, şi cu atât mai puțin cu funiile. Şi pentru ce atunci atâtea consilii şi atâta zbucium inutil?

6. Când ați trecut mai înainte prin pajiştile mele, ați văzut desigur o coloană, la a cărei ridicare nu a lucrat nicio mână omenească. Cine altul decât Nazarineanul ar fi putut-o aduce acolo, de cine ştie unde? Ieri, ea nici nu exista, iar în dimineața aceasta era deja aici, înălțându-se în văzduh! Cu siguranță că nu forțe omeneşti au adus-o! Dacă ar fi fost aşa, atunci totul de jur împrejurul coloanei ar fi fost călcat în picioare, căci înălțarea unei astfel de coloane presupune ajutorul a sute de mâini omeneşti. Iar dacă Nazarineanul poate săvârşi, după cum se vede, asemenea fapte - şi, precizez, doar prin Voința Sa -, atunci voi ce-ați vrea să faceți împotriva Lui, cu toată puterea şi forțele de care dispuneți?!

7. Indiferent dacă face toate acestea printr-o forță proprie Lui sau printr-o nouă modalitate de magie, este totuna; căci noi nu putem porni o luptă împotriva Sa nici într-un caz şi nici în celălalt. De aceea, acceptați sfatul meu: trebuie să încetați orice luptă împotriva Lui, căci altminteri am putea să ne pierdem atât averile, cât şi viața! Eu personal mă voi abține întru totul, pe viitor, să întreprind ceva împotriva Sa. Acesta este aşadar sfatul meu sincer şi-i întreb acum pe cei doi romani aici de față dacă am dreptate sau nu.»

8. Şi cei doi romani au spus: «Da, împărtăşim şi noi aceeaşi părere: cu o forță de origine divină nu se poate măsura nicio forță materială, pământească.

9. Odată, în Egiptul Superior, aflându-ne după o călătorie de două zile mai sus de Memfis, am cunoscut un om, care avea tenul ce-i drept mai închis la culoare pentru un egiptean, însă nici nu putea fi considerat propriu-zis un negru. Caravana noastră era compusă din două sute de bărbați, iar scopul nostru era acela de a vizita Țara Negrilor şi de a descoperi noi ținuturi pentru a le cuceri.

10. Şi, mergând de-a lungul Nilului, am ajuns la o trecătoare foarte îngustă şi greu de trecut, unde ne-a ieşit în drum, ivit dintr-o peşteră, omul de care v-am spus, destul de sumar îmbrăcat. Înfățişarea lui ne-a impresionat pe toți, iar privirea sa ne-a înlemnit într-o clipită, astfel încât n-am mai putut face nici măcar un singur pas, nici înainte şi nici înapoi. Şi atunci omul ni s-a adresat într-o greacă perfectă: 'Ce căutați voi în pustietatea aceasta?'

11. Unul dintre noi a spus: 'Am vrea să vizităm Țara Oamenilor Negri, să vedem cum locuiesc şi trăiesc aceşti oameni, ce obiceiuri şi tradiții au, şi dacă n-am putea înfiripa cu ei un comerț cu mărfuri rare.'

12. Şi omul a spus: 'Până la țara aceasta mai sunt încă multe zile de mers, după modul vostru de a vă deplasa; desigur că eu aş putea să ajung acolo mult mai repede, căci am la dispoziția mea forțe ale naturii necunoscute vouă. Dar eu vă spun vouă, romani avizi de cucerire: atâta timp cât stau eu aici de veghe, voi nu veți pune piciorul în această țară încă foarte fericită şi nevinovată. Şi chiar de-ați fi de o mie de ori mai mulți decât acum, tot n-ați putea înainta nici măcar un pas împotriva voinței mele! Vă recomand prin urmare să faceți cale întoarsă şi să vă duceți înapoi de unde ați venit, căci altminteri vă voi țintui locului, iar cu carnea voastră se vor hrăni apoi leii şi vulturii mei.'

13. Ei bine, cuvintele atât de categorice ale acestui om bizar au produs o asemenea impresie asupra noastră, încât, cu toate armele noastre, nu ne-am fi încumetat să mai facem un singur pas nici pentru toate comorile din lume.

14. Însă întrucât omul avea de-acum o expresie ceva mai binevoitoare pe chip, unul dintre noi a îndrăznit totuşi să i se adreseze, cu multă smerenie în glas: 'Ascultă-ne încă un pic, dragă omule misterios şi atât de puternic, şi spune-ne cine eşti şi cum ai ajuns să dobândeşti o asemenea forță a voinței! Iar apoi, conform dorinței tale, vom face imediat cale întoarsă.'»”

Capitolul 89

Romanul povesteşte despre puterea nubianului

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „«Şi atunci omul acela misterios a spus: 'Eu mai sunt încă un om adevărat, din care au existat mulţi în timpurile vechi; scopul lor în viaţă consta în a-şi revela în toată plenitudinea Spiritul din ei înşişi şi în a nu-şi lăsa sufletul să se înece în mlaştina patimilor materiale ale cărnii.

2. Voi însă nu mai sunteţi de mult oameni, ci doar nişte fantome de oameni, care au nevoie de arme din fier pentru a se apăra de duşmanii din afară, dar care totuşi sunt incapabili să-l înfrângă pe cel mai mare duşman al lor, şi anume, patimile senzoriale ale cărnii, pentru ca apoi Spiritul din ei să iasă la iveală, liber şi puternic.

3. La ce oare vă serveşte viaţa aceasta exterioară a voastră, dacă nu ştiţi să vă folosiţi de ea pentru a vă trezi şi pentru a-l reda Spiritului care există în voi libertatea şi forţa?! Omul devine un om adevărat abia atunci când s-a regăsit pe sine însuşi în Spiritul său; dar aceasta nu se poate petrece în veci în condiţiile modului vostru de viaţă, pentru că astfel voi vă îndepărtaţi în permanenţă de acest ţel, în loc să vă apropiaţi de el.

4. Totuşi, apar şi printre voi oameni care, chiar dacă nu şi-au atins încă pe deplin acest ţel, se află totuşi pe calea cea bună. Dar pe aceştia voi îi prigoniţi şi-i asupriţi cu înverşunare, astfel că ei nu ajung niciodată să-şi atingă scopul, iar voi rămâneţi complet morţi în spirit şi sfârşiţi prin a muri ca nişte animale, după o viaţă pământească scurtă şi chinuită, iar apoi destinul vostru este moartea cea veşnică.

5. Şi voi, în orbirea voastră cea mare, mă luaţi pe mine drept un înţelept egiptean, care vă spune toate acestea doar pentru a vă impune mai mult respect. Dar eu vă spun că vă înşelaţi foarte tare. Şi, ca să vă convingeţi că v-am spus purul adevăr şi că un om adevărat poate realiza mult mai multe prin voinţa Spiritului său lăuntric, vă voi oferi acum nişte probe ale adevăratei forţe a vieţii care sălăşluieşte în lăuntrul unui om adevărat - şi aceasta, ca să aveţi la ce medita pe drumul vostru de întoarcere.

6. Priviţi acel vultur uriaş de acolo din înălţimi! Eu vreau ca el să coboare acum aici, la picioarele mele, şi să facă apoi tot ce îi voi porunci eu! Priviţi-l cum coboară din înălţimi ca o săgeată - şi iată-l ajuns aici!' Şi, în timp ce noi eram ca împietriţi în faţa acestui fenomen, omul i-a poruncit vulturului să-i aducă un peşte de soi din Nil.

7. Şi în câteva clipe peştele era acolo, iar omul ne-a spus: 'Vedeţi, aşadar, că întreaga natură îi slujeşte omului celui adevărat!'

8. Apoi el a despicat peştele, l-a curăţat şi l-a aşezat pe o piatră fără îndoială încinsă, căci în câteva clipe peştele cel mare era perfect fript, ceea ce am putut constata când omul ni l-a oferit să-l gustăm - şi noi l-am găsit bine fript şi extrem de gustos.

9. Şi atunci omul a spus: 'Iată, chiar şi natura cea mută îl slujeşte pe omul cel adevărat! Dar vreau să vă arăt în continuare cum omul adevărat este stăpânul întregii naturi! Aţi mâncat acum peştele pe care mi l-a adus vulturul acesta din Nil şi care apoi s-a prăjit pe această piatră; dar acum vă uitaţi în jur, întrebându-vă dacă eu aş avea de băut şi altceva decât apa cea tulbure a Nilului. Şi am să vă arăt şi aceasta. Priviţi această stâncă; vedeţi cât este de uscată şi de încinsă de dogoarea soarelui; şi totuşi ea ne va oferi de îndată o apă foarte proaspătă şi în cantitate îndestulătoare! Eu vreau aceasta - şi iată apa care să vă astâmpere setea! Beţi, aşadar!'

10. Iar noi am înaintat şi am băut, iar apa aceea era una din cele mai proaspete şi mai curate din câte există!

11. Şi acest om ciudat a spus mai departe: 'Vedeţi că şi acest element îl slujeşte pe omul cel adevărat!'

12. Şi atunci noi l-am întrebat dacă el trăieşte singur în sălbăticia aceasta sau dacă mai are vreo companie, eventual nişte ucenici, care să se antreneze în dobândirea adevăratei vieţi sub îndrumarea sa.

13. El a spus: 'Acesta este probabil pentru voi doar un deşert, însă pentru mine el înseamnă mai mult decât Elizeul visat de voi, care de fapt nici nu există decât în fantezia voastră cea oarbă. Pentru mine, în schimb, oraşul vostru ar fi un deşert insuportabil al spiritului, pentru că în el nu există nici măcar un singur om adevărat.

14. Desigur, ca persoană, eu sunt singur aici, dar nu şi ca om spiritual; căci, de fapt, sunt înconjurat de câţiva ucenici, pentru care viaţa interioară a devenit esenţială şi care găsesc deşertul acesta încântător. Şi ei, ca şi mine, locuiesc în palate ca acesta în care locuiesc şi eu de aproape cincizeci de ani şi în care, înaintea mea, au locuit mulţi alţi oameni adevăraţi. Cei câţiva ucenici ai mei de ambele sexe vin din timp în timp pe la mine şi primesc noi reguli de conduită, potrivit cărora ei urmează să-şi perfecţioneze viaţa lor interioară.

15. Aceasta este prin urmare una dintre posibilele mele companii, aflată în apropierea mea - dar nu în peştera aceasta, în care eu locuiesc întotdeauna singur şi care este posibil ca, din punctul vostru de vedere, să însemne doar o beznă adâncă; însă pentru mine aici este mai multă lumină decât este pentru voi ziua în amiaza mare. Căci dacă interiorul unui om a ajuns să se lumineze prin intermediul Spiritului său etern, care este ca o lumină izvorâtă din lumina eternă a Unicului Dumnezeu Adevărat, atunci pentru acest om adevărat nu mâi există întuneric. În voi însă lumina interioară a vieţii nu este decât un întuneric adânc; ah, ce beznă trebuie să fie acolo! Da, în cazul vostru este valabil dictonul potrivit căruia nu vezi pădurea cea deasă din cauza copacilor.

16. Din peştera mea eu văd întreg pământul, împreună cu făpturile sale, cu oamenii săi, precum şi cu oraşele sale cele trufaşe, şi pot să ştiu tot ceea ce se petrece în orice loc de pe el. Pe lângă aceasta însă, eu pot vedea şi alte lumi, pe care voi le numiţi stele, şi mă pot delecta cu iubirea, înţelepciunea şi puterea Unicului Dumnezeu Adevărat. Şi, vedeţi voi, aceasta este cea de-a doua companie a mea.

17. Însă eu pot să şi comunic în orice moment cu toate spiritele, şi, prin graţia lor, să devin tot mai înţelept, iar aceasta este cea de-a treia companie a mea.

18. În sfârşit, întrucât voinţa omului adevărat are în ea o forţă de neconceput pentru voi, care acţionează până departe, eu pot de asemenea, dacă este necesar, pentru a înfrunta vreun duşman care ar vrea să ne facă rău, să apelez şi la o a patra companie, pe care de altfel doresc să v-o şi arăt, dar să nu vă speriaţi: voi acum vă aflaţi sub protecţia mea, şi nu o să păţiţi niciun rău. Aceasta voiesc eu, priviţi deci!'

19. Şi, în câteva clipe, noi ne-am văzut înconjuraţi de o haită întreagă de lei şi de pantere, împotriva cărora nu s-ar fi putut apăra nici mai multe sute de războinici dintre cei mai viteji. Pe noi ne-a cuprins o adevărată groază; omul însă a dat o poruncă, şi bestiile s-au împrăştiat pe dată. 'Dacă ar fi necesar, a spus el, aş putea aduna un număr şi mai mare de astfel de războinici. Iar acum, cred că aţi aflat destule despre felul în care un om adevărat este stăpânul naturii şi al forţelor acesteia, astfel că vă las să vă întoarceţi în pace de unde aţi venit!'

20. Unul dintre ai noştri l-a mai întrebat totuşi dacă nu ne-ar putea oferi câteva sfaturi, pentru ca, trăind după ele, noi să putem dobândi această adevărată demnitate umană.

21. Iar omul a spus: 'Aceasta ar fi ceva foarte greu pentru voi, care sunteţi încă prea dependenţi de plăcerile lumeşti şi nu aveţi nici cea mai vagă idee despre Unicul Dumnezeu Adevărat. Căci în primul rând trebuie să îl recunoşti pe Unicul Dumnezeu Adevărat, apoi să te recunoşti pe tine însuţi, şi abia după aceea, prin Duhul din Dumnezeu, să recunoşti legile prin a căror respectare exactă poţi ajunge la adevărata viaţă interioară. Dar pentru aceasta trebuie să o rupi definitiv cu cele lumeşti şi cu deşartele ei tentaţii senzuale - ceea ce vă va fi destul de greu să faceţi, având în vedere modul vostru de viaţă.

22. Dar peste un timp nu foarte îndepărtat vor veni şi la voi învăţători luminaţi din Asia, şi ei vă vor învăţa să-L cunoaşteţi pe Unicul Dumnezeu Adevărat, precum şi legile Sale. Să-i ascultaţi pe aceştia, să-i credeţi, să-i înţelegeţi şi să faceţi precum vă învaţă ei, iar atunci veţi fi călăuziţi pe drumul cel bun, pe care veţi putea înainta apoi, astfel încât să atingeţi adevărata desăvârşire a vieţii - sau vor putea face aceasta sufletele voastre, după moartea voastră trupească! Şi cu aceasta v-am spus tot ce v-ar putea fi de folos, aşa că duceţi-vă acum în pace, şi, atâta timp cât aparţineţi acestei lumi, să nu vă mai treacă prin cap ideea de a mai pătrunde în ţinuturile acestea! Pe viitor, doar oamenii desăvârşiţi şi aleşi de Dumnezeu vor mai putea pătrunde aici nepedepsiţi!'

23. Şi de îndată ce omul acela straniu a rostit aceste vorbe, noi n-am mai putut rămâne pe loc; căci simţeam că o forţă tainică ne îndeamnă şi ne mână neostoit înapoi, astfel încât nu ne-am mai putut întoarce nici capul spre acele ţinuturi în care îl întâlnirăm pe acest om extraordinar, şi uite-aşa, după numai o zi de mers, am ajuns în oraşul Memfis chiar în faptul zilei. Este lesne de imaginat că ceea ce trăisem ne-a frământat în cel mai înalt grad, de-a lungul întregii noastre călătorii de întoarcere.»”

Capitolul 90

Romanul îi avertizează pe templieri despre puterea Domnului nostru Iisus Hristos

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Şi au spus romanii: «Când am ajuns înapoi la Roma, oraşul ni s-a părut într-adevăr ca un deşert, şi, aflând că am putea găsi la voi, evreii, oameni care predică şi cunosc aceleaşi adevăruri pe care le cunoştea omul cel deosebit din Egiptul Superior, am părăsit Roma şi ne-am cumpărat pământuri aici, pentru ca astfel, retraşi din lumea cea mare, să ne putem îngriji mai mult de viaţa noastră interioară. Dar în Templul vostru, pe care voi ni l-aţi lăudat, n-am găsit ce căutam, aşa cum am găsit deja de câteva ori la omul acesta, care, în mod curios, este foarte contestat de voi şi care într-adevăr făptuieşte mai mult bine decât am văzut noi vreodată! Şi pe un asemenea om căutaţi voi să-l prindeţi?! O, fiţi de o sută de mii de ori fericiţi că nu vă urmăreşte el pe voi; căci dacă el s-ar hotărî vreodată să facă aceasta, aţi fi pierduţi pentru vecie!

2. Căci noi am trăit şi am văzut cu propriii noştri ochi de ce sunt capabili astfel de oameni adevăraţi şi desăvârşiţi. Ce-aţi face, de pildă, dacă el v-ar trimite dintr-o dată câteva mii de fiare - lei, pantere, hiene şi tigri - în mijlocul oraşului sau chiar şi numai în împrejurimile acestuia?! Ah, ele v-ar hăpăi în câteva săptămâni pe toţi, fără ca voi să vă puteţi apăra în vreun fel - şi după câte se povesteşte, el a făcut odată ceva asemănător în Galileea, iar noi nu ne îndoim de aceasta câtuşi de puţin.

3. Şi, din moment ce noi, romanii, avem cel mai profund respect faţă de un astfel de stăpân al naturii - cum pare a fi acest om -, ce vreţi atunci să întreprindeţi împotriva lui, voi, nişte bieţi ţânţari în comparaţie cu el?! Dacă nu renunţaţi la ideile acestea, o să ajungeţi fără îndoială la mare ananghie. De aceasta vă asigurăm noi, romanii!»

4. Şi când au auzit fariseii asemenea vorbe din gura celor doi romani, nici nu mai ştiau ce să răspundă. Abia după o vreme unul, puţin mai luminat la minte decât ceilalţi, a spus: «Da, da, este posibil să ai dreptate. Dar ce se poate face oare? Marele-preot Caiafa a hotărât toate acestea definitiv şi irevocabil, în acord deplin cu Irod, şi noi suntem obligaţi să vrem şi noi ceea ce vor ei doi. Dacă ar depinde doar de noi, am lăsa evenimentele să se desfăşoare în voia lor şi am aştepta liniştiţi deznodământul. Dar în chestiunea aceasta nu se poate discuta cu marele nostru preot, astfel că noi trebuie să facem cum ni se spune, fie că vrem, fie că nu vrem.»

5. Romanii au spus: «Cel care nu se lasă sfătuit nu poate fi nici ajutat. Dar veți ajunge cât de curând la vorbele noastre! Căci ceea ce pot realiza asemenea oameni nu pot realiza armate întregi. De aceasta noi ne-am convins. Dacă ne credeți sau nu, ne e totuna. Ceea ce va urma însă în mod inevitabil vă va oferi dovada incontestabilă a faptului că noi, romanii, v-am spus deplinul adevăr - căci noi am văzut şi ştim multe!»

6. Şi în momentul acela romanii s-au ridicat şi au părăsit adunarea, căci orbirea şi răutatea evidentă a fariseilor le deveniseră de nesuportat.

7. Iar fariseii l-au întrebat atunci pe Nicodim de ce plecaseră cei doi romani atât de grăbit.

8. Nicodim a spus: «Ah, îmi este greu să vă dau un răspuns; căci aceasta m-a surprins şi pe mine foarte tare. Însă nu ar fi trebuit să amintiți de Irod în fața lor, căci romanii nu pot să-l înghită deloc din cauza asasinării ruşinoase a lui Ioan, pe care romanii aceştia doi, precum şi alții, îl prețuiau în mod deosebit şi despre care susțin că ar fi fost şi el cu siguranță un om adevărat. Vă spun eu vouă că Irod nu se bucură în ochii romanilor de prea multă prețuire!»

9. Unul dintre farisei a spus: «Ăsta să fi fost motivul, crezi tu?»

10. Şi Nicodim a răspuns: «Desigur; altminteri chiar că nu ştiu ce i-a determinat să plece atât de brusc. Dar vă spun încă o dată: fiți prudenți cu romanii; căci cu ei nu e de glumit!»

11. La aceste vorbe ale lui Nicodim, fariseii au spus: «Prietene, îți mulțumim pentru buna găzduire, iar acum vom porni la drum, pentru a ajunge încă pe lumina zilei la Templu; căci noaptea este întotdeauna duşmanul călătorului!»

12. Şi atunci fariseii s-au ridicat şi au plecat în grabă spre casă.

13. Iar Nicodim şi ceilalți s-au bucurat foarte mult de aceasta. Cei doi romani s-au întors şi ei la Nicodim, bucuroşi că au scăpat de acei oaspeți nedoriți. Şi, spre marea bucurie a tuturor, Nicodim le-a descris şi explicat celor prezenți cel de-al treilea semn ceresc.”

14. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Spune-mi acum, prietene Agricola, ce părere ai despre povestea aceasta?”

15. Agricola a spus: „Părerea mea este că îmi vine să intru de îndată cu o armată în Ierusalim şi să-i nimicesc, ca un leu turbat, pe nemernicii aceia fără Dumnezeu şi fără onoare! Dar a fost totuşi bine că cei doi romani le-au impus ticăloşilor de templieri un oarecare respect față de Tine şi chiar şi față de noi, şi, după părerea mea, aceasta le va mai tempera imboldul de a Te urmări. Ah, mi-ar plăcea să-i vizitez pe cei doi compatrioți ai mei!”

16. Eu am spus: „Aceasta se va petrece chiar mâine, căci şi Eu abia aştept să-i întâlnesc. Dar dacă tu crezi că aceşti slujbaşi ticăloşi ai Templului şi-au mai temperat elanul de a Mă urmări, te înşeli amarnic. Vor fi poate mai temperați în aparență, dar în forul lor interior îşi vor urmări planurile cu o viclenie şi mai încrâncenată, însă aceasta nu are importanță, pentru că de Mine nu se vor putea atinge decât atunci când judecata lor va fi inevitabilă. Dar acum să lăsăm toate acestea, şi spuneți-Mi ce părere aveți despre omul cel adevărat despre care au povestit cei doi romani.”

17. Agricola a spus: „Îmi amintesc foarte bine acum că am auzit şi la Roma de mai multe ori vorbindu-se despre cazul acesta, care pe mine însumi m-a uimit foarte tare. Vreau neapărat să-i cunosc personal pe cei doi romani! O, povestea aceasta este minunată şi măreață! De-ar exista mai mulți astfel de oameni adevărați, ar fi mult mai bine pe pământ! Mă întreb dacă omul acela mai trăieşte încă.”

18. Eu am spus: „Da, desigur, mai trăieşte şi va ajunge aici chiar mâine împreună cu ucenicii săi. Căci, în spirit, Eu i-am transmis că Mă aflu întrupat aici, printre oameni, iar el şi-a chemat de îndată ucenicii şi s-a aşternut la drum, astfel că ziua de mâine va fi una memorabilă.”

Capitolul 91

Cei care se supun Voii lui Dumnezeu sunt îndestulați. Potopul material şi cel spiritual

1. Toți s-au bucurat peste măsură de această veste.

2. Iar Eu i-am spus lui Lazăr: „Pune să ni se aducă pâine şi vin, ca să ne veselim împreună!”

3. După ce s-a adus pâine şi vin în cantități suficiente, noi am mâncat şi am băut cu toții plini de voioşie, şi toți L-au lăudat în Mine pe generosul dătător al acelor bunătăți.

4. Şi, pe când mâncăm şi beam noi aşa, Helias a noastră, care avea nişte ochi ageri, nea făcut atenți că fariseii, care treceau chiar atunci prin dreptul coloanei, s-au oprit din nou în fața ei.

5. Eu însă am spus: „Să-i lăsăm să o cerceteze; căci tot nu vor găsi la ea nimic pentru vindecarea sufletelor lor, iar inimile lor vor rămâne împietrite până la moarte şi dincolo de ea!”

6. Şi Helias a spus: „Ah, dacă aş avea măcar puțină atotputernicie, aş face ca drumul către casă al acestor ticăloşi să fie înțesat cu năpârci şi vipere, cu scorpioni şi şopârle veninoase!”

7. Eu am spus: „O, frica de a nu fi urmăriți de romani este mult mai bună decât pedeapsa la care te-ai gândit tu! Priveşte, nici nu s-au oprit prea mult timp la coloană, ci pornesc grăbiți spre casă, căci au observat că în urma lor vin câțiva oameni, şi, bănuind că aceştia ar putea fi romani, încep chiar să alerge. Vezi, varianta aceasta se dovedeşte mai bună decât năpârcile şi viperele, scorpionii şi şopârlele tale veninoase!”

8. Cu aceasta Helias a fost de acord, şi a continuat să mănânce şi să bea liniştită.

9. Eu însă i-am spus lui Lazăr că trebuie să aibă grijă ca sclavii cei tineri să primească şi ei nişte pâine şi ceva vin amestecat cu apă.

10. Însoțit de Rafael, Lazăr a plecat ca să-Mi îndeplinească dorința. Dar când au ajuns ei la corturile care-i adăposteau pe tineri, aceştia aveau deja de toate pe masă.

11. Iar Lazăr a spus: „Ei poftim! Şi acum ce facem?”

12. Şi Rafael a spus: „Acum ne ducem veseli înapoi. Căci de la cel care împlineşte cu atâta zel şi bucurie Voia Sa, Domnul nu mai are nevoie de fapte. O simplă intenție desăvârşită, supusă întru totul Voii lui Dumnezeu, reprezintă în fața Sa o faptă deja împlinită. Şi atunci Domnul Însuşi săvârşeşte fapta, aşa cum vezi în cazul de față. O, dacă oamenii ar înțelege cu adevărat aspectul acesta şi ar trăi în inimile lor în conformitate cu el, ce viață liniştită şi lipsită de griji ar duce ei pe acest pământ, şi de câtă beatitudine ar avea ei parte încă din această lume! Dar iată că ei sunt orbi şi se rătăcesc în materia cea moartă care îi sufocă. Sunt nevoiți săşi dobândească pâinea cea de toate zilele cu sudoarea frunții, în timp ce ar putea-o avea de la Domnul Dumnezeu fără niciun efort fizic, şi chiar una mai pură şi mai bună decât şi-o pot pregăti ei.

13. Mâine la Emmaus îi vei putea cunoaşte pe acei oameni adevărați care încă mai trăiesc în Egiptul de Sus, şi te vei minuna de puterea nelimitată a voinței lor. Nu vor fi decât şapte, deja desăvârşiți; femeile, copiii şi cei care încă nu au atins încă această stare au fost lăsați acasă cu doar unul dintre cei deja desăvârşiți, întrucât cu greu ar putea supraviețui fără el. Însă învățătorul lor, care este unul dintre ultimii discipoli ai şcolilor de înțelepciune din străvechiul Egipt, va veni la Emmaus împreună cu câțiva dintre ucenicii săi mai avansați, şi vei vedea cât de repede îl va recunoaşte el pe Domnul nostru Iisus, precum şi pe noi toți. Dar acum să ne întoarcem la El!”

14. Cei doi s-au întors la noi, iar Eu l-am întrebat pe Lazăr dacă tinerii au tot ce le trebuie.

15. Lazăr a spus: „O, da, Doamne şi Învăţătorule, tinerii au tot ce le trebuie - dar noi doi n-am putut contribui cu nimic la aceasta. Căci atunci când am ajuns la corturi, tinerii erau deja îndestulaţi cum nu se poate mai bine. Tu, Doamne, n-ai făcut decât să pui puţin la încercare vrerea mea; dar de făptuit, ai făptuit Tu Însuţi, aşa cum faci de fapt întotdeauna! Doar Ţie îţi datorez întreaga mea mulţumire; căci fără Tine noi nu suntem nimic şi nu putem face nimic. Doar Tu eşti totul!”

16. Eu am spus: „Preabine, preabine, dragul Meu prieten şi frate Lazăr! Acum aşează-te din nou aici şi veseleşte-te împreună cu noi toţi!”

17. Lazăr şi-a reluat, asemenea lui Rafael, vechiul său loc alături de Mine, şi se pregătea să înceapă cu Mine o discuţie despre oamenii adevăraţi care urmau să vină mâine la Emmaus. Dar cei doi hangii pe care îi cunoaştem deja i-au luat-o înainte şi M-au întrebat dacă n-ar putea să mai rămână câteva zile cu Mine, pentru a-i vedea şi ei pe acei oameni adevăraţi din Egiptul de Sus.

18. Eu am spus: „O, desigur! Cel care M-a primit cu prietenie pe Mine şi pe ucenicii Mei, acela este şi el primit de Mine în orice moment şi poate rămâne oricând lângă Mine. Şi cu cât mai numeroşi vor fi martorii care Mă vor înconjura, cu atât mai repede se va răspândi Evanghelia Mea. Da, cu oamenii aceia, care mai trăiesc şi astăzi la fel de simplu ca şi patriarhii de la începuturile acestui pământ, veţi asista la adevărate minuni!”

19. Şi atunci a spus Lazăr: „Dar, Doamne şi Învăţătorule, aceia trebuie să fie totuşi descendenţi ai lui Noe, şi nu descendenţi direcţi ai lui Adam, căci, pe timpul lui Noe, Marele Potop trebuie să fi cuprins în aceeaşi măsură şi întregul Egipt!”

20. Eu am spus: „Dragul Meu prieten şi frate! Nu trebuie să confunzi, după cum ţi-am mai explicat odată, Marele Potop natural, care a fost declanşat la vremea respectivă de puternicii locuitori ai Hanohului[5], cu Potopul Universal al păcatelor, căci altminteri nu vei ajunge niciodată la o înţelegere corectă.

21. Ca urmare a Marelui Potop, care a avut loc în partea apuseană a Asiei în timpul lui Noe, au pierit fără îndoială mulţi oameni şi multe dobitoace, căci apa a trecut cu adevărat şi peste marele Ararat, dar totuşi apa cea naturală nu s-a revărsat chiar peste întregul pământ, care pe atunci nu era populat nici pe departe în toate zonele sale locuibile, însă Potopul Păcatului - care înseamnă uitarea de Dumnezeu, desfrânarea, îngâmfarea, zgârcenia, invidia, setea de putere şi lipsa de iubire - s-a revărsat peste toată rasa umană, prin care trebuie înţeles Pământul Spiritual, şi aceasta este ceea ce a înţeles Moise prin Potopul Universal.

22. Cei mai înalţi munţi, peste care s-a revărsat Potopul, sunt marea îngâmfare a celor care domneau asupra popoarelor din acele timpuri, iar scufundarea lor este umilirea care i-a lovit atunci pe toţi acei regi, în fiecare ţară într-un mod specific. Despre restul vom mai discuta mâine, la Emmaus. Iar acum să ne mai întărim trupurile cu nişte pâine şi vin!”

Capitolul 92

Despre binefacere. Providenţa Divină îi ghidează pe oameni

1. Şi, pe când stăteam noi aşa în frumoasa noastră pădurice de măslini şi ne simţeam foarte bine, unul dintre cei şaptezeci, între care se afla şi femeia adulteră, a spus: „O, ce bine ne este aici! Avem parte de cea mai înălţătoare hrană spirituală pentru sufletele noastre şi de cea mai bună hrană pentru trupul nostru! Cât de fericiţi suntem! De-ar putea beneficia toţi aceia care se află acum în mare mizerie, cum ne aflam şi noi, de o asemenea stare de mare fericire! Mi-aş dori ca toţi oamenii care îndură suferinţă să poată fi ajutaţi spiritual şi trupeşte, dacă aceasta ar fi cu putinţă!”

[5] Vezi „Casa (Gospodăria) Domnului” Vol.3

2. Eu am spus: „Prietene, cu putință ar fi toate, însă din multe considerente înțelepte ele nu sunt nici oportune şi nici permise. Există o mulțime de oameni foarte amărâți şi împovărați cu tot felul de necazuri, pe care tu, cu inima ta bună şi deci foarte plăcută Mie, i-ai ajuta cu mult drag. Dar chiar dacă tu i-ai ajuta pe aceştia din toate puterile tale, de fapt nu le-ai fi deloc de folos, ci în cazul lor fapta ta ar determina exact contrariul!

3. Este aşadar foarte lăudabil din partea ta că în starea ta de bine te gândeşti la cei nevoiaşi şi necăjiți şi că nutreşti dorința de a-i ajuta. Dar, procedând astfel, vei fi departe de a-i salva pe toți.

4. Vezi tu, nimeni nu cunoaşte nevoile şi necazurile oamenilor mai bine decât Mine şi nimeni nu este mai milostiv şi mai iubitor decât Mine. Însă doar cu iubirea şi cu milostenia Mea i-aş ajuta prea puțin pe oameni, dacă alături de ele n-ar interveni şi înțelepciunea Mea supremă.

5. Să luăm ca exemplu o familie săracă. Ah, ei îi merge foarte prost! Nu are de lucru, nu are un acoperiş deasupra capului, nu are pâine şi rabdă de foame şi de sete. Ea cerşeşte din casă în casă, din oraş în oraş, abia adunând într-o zi întreagă ceva cu care să-şi potolească foamea, în timp ce alții, care trăiesc în mare huzur, îi arată acestei familii uşa atunci când vine să le ceară.

6. Este fără îndoială cât se poate de rău din partea bogaților că întâmpină cu inima împietrită această familie nevoiaşă, şi, văzând una ca asta, ție îți vine desigur să spui: «O, Dumnezeule mare, preabun şi atotputernic, oare poți Tu lăsa nepedepsită o asemenea împietrire strigătoare la cer? Nimiceşte-i pe aceşti oameni cu fulgerul din Cerurile Tale!» Dar, vezi tu, Dumnezeu nu va da totuşi ascultare unei asemenea cereri! Şi oare de ce?

7. «Bine, te întrebi tu, dar egoismul oamenilor trebuie oare să dăinuie la nesfârşit?» Nu, îți răspund Eu ție, nici vorbă de aşa ceva! Dar, după hotărârea înțeleaptă a lui Dumnezeu, toate îşi au vremea lor pe acest pământ, unde oamenii trebuie să se maturizeze pentru a deveni adevărați copii ai lui Dumnezeu! Aşadar bogatul are la dispoziție timpul în care el să fie bogat şi să facă fapte bune cu surplusul său față de cei sărmani, iar săracul îşi are timpul său, pentru a-şi exersa răbdarea şi abnegația şi pentru a-I oferi lui Dumnezeu nevoile şi sărăcia sa drept ofrandă; iar apoi Dumnezeu îl va ajuta pe sărman în modul cel mai potrivit pentru mântuirea sufletului său, tot aşa cum îl va pedepsi la timpul cuvenit pe bogatul cu inima împietrită. Căci atât bogatul, cât şi săracul sunt meniți a deveni copii ai lui Dumnezeu.

8. În ce priveşte familia noastră cea săracă, este posibil să fi fost şi ea odată avută şi să se fi arătat împietrită față de alți sărmani, şi iată că, pentru salvarea acestor suflete, roata fericirii lor pământeşti a trebuit să fie întoarsă. Dacă tu ai ajuta-o acum, familia aceea ar deveni cât de curând din nou trufaşă şi s-ar răzbuna pe cei care au tratat-o cu răutate. Dacă însă răbdarea lor va fi încercată suficient de mult timp, ajutorul le va veni încetul cu încetul, cât mai puțin perceptibil cu putință, iar din aceasta ei vor recunoaşte mult mai bine şi mai limpede binefacerea lui Dumnezeu decât dacă i-ai ridica tu peste noapte la o minunată bunăstare.

9. Cât despre bogatul cel împietrit, el se va confrunta treptat cu greutăți din ce în ce mai mari. Ba va eşua în afaceri, ba va avea o recoltă proastă, ba va suferi pierderi în turmele sale, ba se va îmbolnăvi, el însuşi sau nevasta lui ori unul dintre copiii săi preferați. Pe scurt, loviturile sorții vor veni peste el una după alta.

10. Dacă va privi atunci în sine însuşi şi-şi va recunoaşte propriile sale păcate, el va beneficia din nou de ajutor; dar dacă nu, va pierde tot şi va ajunge şi el pe drumuri sau, după caz, chiar şi mai rău.

11. Cel care se va milostivi atunci de el şi-l va ajuta va fi şi el miluit şi ajutat de Dumnezeu. Dar nimeni nu-l va putea ajuta întru totul, până când Voia lui Dumnezeu nu va permite aceasta. De aceea, prietene, fii liniştit şi veseleşte-te. Căci Eu ştiu cel mai bine cine este pregătit pentru a fi ajutat!”

Capitolul 93

Răul şi judecata sa

1. Ascultând cuvintele Mele, omul şi-a regăsit liniştea pe deplin şi a început să mănânce şi să bea, iar tovarăşii săi s-au grăbit să-i urmeze exemplul.

2. Însă femeia care se afla împreună cu bărbatul său printre ei a spus, adânc mişcată: „O, cât de bun şi de drept este Domnul nostru Iisus! Cel care L-a recunoscut cu adevărat, acela trebuie să-L iubească mai presus de orice! O, dacă templierii de acolo de jos ar putea să-L recunoască, L-ar iubi şi ei cu siguranţă mai presus de orice şi ar respecta învăţăturile Sale înţelepte! Dar diavolul în persoană îi împiedică, pentru că ei au devenit slugile sale credincioase, şi astfel nu mai sunt demni de vreo îndurare a Domnului Dumnezeu. O, când vor ajunge în iad se vor căi ei cu siguranţă pentru aceasta şi vor spune: «De ce oare ne-am lăsat orbiţi de diavol în halul acesta?!» Dar acolo nu le vor mai folosi la nimic aceste regrete! O Doamne Iisuse, îţi mulţumim că ne-ai revelat Împărăţia Graţiei Tale, pe care Tu le-ai refuzat-o aşa-zişilor înţelepţi ai acestei lumi!”

3. Eu am spus: „Ai grăit bine şi drept, după puterea ta de înţelegere; ceva însă aş vrea să reţii, şi anume, **că în iad nu există căinţă, care să îndrepte un spirit infernal, astfel încât acel spirit să regrete cu adevărat faptele rele pe care le-a comis pe acest pământ**. Căci dacă vreun spirit al iadului ar ajunge la o asemenea căinţă, el s-ar îndrepta şi ar fi salvat. Într-un spirit rău însă - deci într-un diavol - nu se va naşte nicicând o asemenea căinţă, care ar fi una bună, ci doar o căinţă la fel de rea ca şi el, care nu îl face decât să regrete că nu a comis infinit mai multe rele în lumea aceasta.

4. Orice om cu oricât de puţină minte va înţelege că un astfel de suflet nu prea mai are perspective de îndreptare şi, deci, nici de mântuire.

5. Şi, aşa cum la un înger din Ceruri totul este cu desăvârşire şi în profunzime bun, la un diavol totul este cu desăvârşire şi în profunzime rău. Cu cât un înger gândeşte şi voieşte în el însuşi, cu atât el este mai asemănător lui Dumnezeu, mai liber şi mai puternic; şi cu cât un diavol gândeşte şi voieşte în el însuşi, cu atât el se îndepărtează mai mult de Dumnezeu, de libertate şi de putere; căci răul adânc înrădăcinat în el îi anihilează toată puterea, iar aceasta reprezintă judecata şi moartea sa.

6. Da, dragii Mei, dacă diavolul ar fi capabil de o adevărată căinţă venită din forul său interior, atunci el n-ar mai fi diavol şi nici nu s-ar afla în iad. De aceea, un diavol nu se va putea îndrepta în veci din interior - îndreptarea fiind totuşi posibilă, după nişte perioade incomensurabil de lungi de timp, prin intermediul unor influenţe exterioare. Dar influenţele acestea trebuie întotdeauna să corespundă pe deplin naturii sale profunde, care - după cum vă spuneam - este cu desăvârşire şi în totalitate rea. Şi astfel răul care acţionează din afară asupra diavolului nimiceşte răul interior, şi doar astfel într-un spirit profund rău poate apărea treptat-treptat puţin mai multă lumină, şi, în felul acesta, el poate să se îndrepte câte puţin.

7. De aceea, chinurile spiritelor iadului par a veni întotdeauna din afară, cum se petrece şi în cazul unor oameni foarte răi pe acest pământ. Dacă în cazul unui om închistat în răutate povaţa, avertismentele şi cele mai înţelepte legi nu mai au niciun efect, iar el se străduieşte în sinea sa tot mai mult doar să încalce legile ordinii, atunci el nu se mai poate îndrepta nicicum din interior, din sine însuşi. Acest răufăcător ajunge atunci pe mâna unor judecători foarte severi, care-i aplică nişte pedepse dintre cele mai chinuitoare.

8. Şi, îndurând toate aceste suferinţe, răufăcătorul se întoarce încet-încet, tot mai mult, în sine însuşi şi începe să se gândească la cauza suferinţelor sale; el îşi recunoaşte neputinţa şi îşi dă seama de intransigenţa legii; încet-încet, chiar începe să-şi dea seama că el singur este cauza şi pricina suferinţelor sale, datorită faptelor sale condamnabile, pe care le-a comis cu bună ştiinţă şi cu o plăcere diabolică împotriva legilor de drept comun. Şi pentru că acum înţe-

lege că spiritele care îl chinuiesc în prezent sunt tocmai faptele sale reprobabile, el începe în sfârşit să le repudieze pe acestea în sinea sa şi să-şi dorească să nu le fi comis vreodată. Şi iată, acesta este deja un prim pas spre îndreptare!

9. Dar pedepsele din exterior nu trebuie să înceteze nicidecum în faza aceasta, fiindcă răufăcătorul a început să-şi repudieze faptele doar pentru că ele au dus la efecte neplăcute pentru el. Acum, ajutat de povețe din afară, el trebuie să înceapă să recunoască în sinea sa că această răutate este cu adevărat rea prin natura sa, şi din acest unic motiv el să înceapă a o detesta, şi nu doar pentru faptul că are urmări neplăcute pentru el.

10. Şi, odată ce răufăcătorul recunoaşte aceasta şi începe să deteste răul din cauza lui însuşi, alegând binele de dragul binelui, el va deveni mai răbdător în acceptarea pedepsei sale, găsind suferințele sale perfect justificate şi considerându-le o binefacere pentru viața sa. Şi abia atunci când răufăcătorul va fi ajuns în punctul acesta, va fi sosit vremea să înceteze şi pedepsele exterioare, în măsura în care el se va fi îndreptat cu adevărat.

11. Dacă judecătorii lumii ar înțelege aceasta, ei l-ar putea transforma chiar şi pe răufăcătorul cel mai cumplit într-un om bun. Dar ei recurg de îndată la pedeapsa cu moartea, şi în felul acesta răufăcătorul, nefiind deloc îndreptat, devine în lumea spiritelor un diavol pe de-a-ntregul. Dar pe viitor voi nu trebuie să mai acționați aşa!

12. Iar dacă vă va fi dat să judecați, atunci judecați aşa cum v-am învățat Eu, printr-o judecată dreaptă, astfel încât să-l îndreptați cu adevărat pe păcătos, ceea ce este perfect posibil, şi nu să-l transformați într-un diavol şi mai înrăit.

Capitolul 94

Despre pedeapsa cu moartea

1. Atunci Agricola a spus: „Doamne şi Învățătorule! Eu mi-am întipărit adânc în suflet cuvintele Tale sfinte şi prea-adevărate; şi eu însumi voi trăi în spiritul lor pe cât îmi va sta în putință. Totuşi mai am o întrebare: trebuie abolită pedeapsa cu moartea în absolut toate cazurile?”

2. Eu am răspuns: „O, prietene, ştiu preabine la ce vrei să te referi acum! Tu ai aflat de la unul dintre ucenicii Mei că acum vreun an, pe malul Mării Galileii, în apropiere de Cezareea lui Filip, Eu însumi am aplicat un soi de lege marțială împotriva unor zbiri profund înrăiți, care căutau să pună mâna pe Mine, şi de aceea Mă întrebi aceasta!

3. Iar Eu îți spun: Abia atunci când vei putea să îți dai seama, la fel ca Mine, că un răufăcător crud, îndârjit şi care este în permanență impulsionat să facă rău şi numai rău este deja un diavol pe de-a-ntregul, cu toate că el există în starea de om, abia atunci vei putea să aplici, în cazul lui, chiar şi pedeapsa cu moartea. Trebuie să ştiți că Moise avea pe deplin trezită în el această capacitate, căci era inspirat de Dumnezeu prin intermediul Duhului Sfânt. Dar ia aminte că, dat fiind faptul că tu, spre deosebire de Mine sau de Moise, nu dispui de o asemenea capacitate ce este rezervată celor foarte puțini şi aleşi, este cazul să nu te grăbeşti niciodată să aplici această pedeapsă!

4. Este adevărat că Mie îmi revine încă din eternitate dreptul de a ucide din punct de vedere trupesc întreaga specie umană şi, în consecință, sunt marele executor al tuturor creaturilor materiale din întreaga infinitate. Dar ceea ce Eu ucid din punct de vedere material fac să învie pentru totdeauna din punct de vedere spiritual.

5. Dacă şi tu ai putea face aceasta, ai putea omorî de câte ori ai vrea şi ai putea-o face cât ai clipi. Dar cum tu nu ai puterea aceasta, nici să nu omori, decât în cazuri extreme, de pildă într-un război de apărare sau într-un război de pedepsire dictat de Dumnezeu împotriva unor popoare înrăite şi incorigibile, sau în caz de legitimă apărare împotriva unui criminal sau unui tâlhar de drumul mare. În toate celelalte situații însă, atâta timp cât nu ai încă în tine lu-

mina Mea deplină, tu nu trebuie să omori şi nici să dispui moartea cuiva! Ai înțeles bine toate acestea?"

6. Agricola a spus: „Îți mulțumesc, Doamne şi Învățătorule! Acum mi-e limpede totul, şi, ca judecător, eu însumi voi respecta foarte strict poveţele Tale. Totuşi, împăratului eu nu-i pot dicta ce să facă, chiar dacă, uneori, între patru ochi, mai acceptă şi el câte un sfat bun!"

7. Eu am spus: „Poți face aceasta, deşi nu vei obține prea multe. Căci în Roma voi aveți, ce-i drept, unele legi chiar foarte bune, dar şi o mulțime de obiceiuri foarte proaste, alături de care greu poate prinde rădăcini ceva bun şi adevărat.

8. Să ştii de la Mine: în pofida marilor nenorociri care se vor abate şi asupra ei, **Roma este şi va rămâne un Babilon, marea desfrânată a lumii, chiar dacă în ea se vor afla şi foarte mulți adepți zeloşi ai învățăturii Mele.**

9. Desigur, voi aplicați pedeapsa capitală pentru tâlhărie şi omucidere, precum şi pentru alte fapte criminale. Dar cu prilejul marilor voastre festinuri, anumiți gladiatori trebuie să se lupte până la moarte, spre marea voastră distracție, iar învingătorul este răsplătit. Uite, acesta este un obicei rău şi nu-i foloseşte niciunui popor spre mântuire! Tot aşa, aveți tot felul de lupte cu fiare, în care adeseori oamenii trebuie să moară într-un mod sângeros, şi totuşi voi găsiți în asta o mare plăcere! Acesta este de asemenea un mare rău, care nu are cum să atragă asupra voastră binecuvântarea de Sus, fără de care, crede-Mă, niciun stat şi niciun popor nu va putea dăinui.

10. Dacă poți şi vrei să-ți aduci contribuția, fă în aşa fel încât acest mare rău să dispară din oraşul vostru şi din imperiul vostru cel mare, şi măcar să nu mai participați la el, voi, cei cărora acum vi s-au deschis ochii, şi cu atât mai puțin tinerii aceştia pe care îi vei lua cu tine la Roma. În felul aceasta, tu te vei bucura oriunde şi oricând de binecuvântarea Mea.

11. Eu nu v-am dat să urmați cu strictețe decât două porunci, cele două porunci ale iubirii; dar pentru a le respecta, nu trebuie să vă desfătați cu astfel de lupte barbare.

12. Căci cel care poate să privească cu indiferență cum se sfârşeşte un om sau chiar şi un animal, acela nu are în inima sa prea multă iubire; căci dacă el are în sine adevărata iubire vie, va avea şi adevărata compasiune şi îndurare. Dar cum poate un om să îşi iubească aproapele dacă el găseşte plăcere în a vedea alți oameni murind în chinuri?! De aceea, țineți departe de voi tot ceea ce este nedemn de inima unui om bun!

13. De-l vezi pe aproapele tău plângând, tu să nu râzi; căci astfel îi dai de înțeles că durerea sa îți este complet indiferentă, şi deci, şi el însuşi, care totuşi îți este frate.

14. Iar dacă fratele tău este vesel şi se bucură de norocul său, bucură-te şi tu pentru scurta lui bucurie, pe care i-a dat-o acest mic noroc pământesc! În loc să fii prost dispus, bucură-te împreună cu el, şi astfel inima ta nu va avea decât de câştigat, devenind mai generoasă!

15. Dacă vezi un om flămând când tu eşti foarte sătul, să nu crezi că acel flămând se simte la fel de bine ca şi tine, care ai burta plină, ci gândeşte-te la foamea lui cea mare şi hrăneşte-l, şi atunci inima ta va resimți o mai mare mulțumire decât cea pe care ți-o dă burta ta cea plină; căci plinătatea inimii îl face pe om mult mai fericit decât un stomac îndestulat.

16. Dacă ai buzunarul plin cu bani de aur şi argint şi mai ai şi acasă încă şi mai mulți, şi dacă un sărman vine la tine, te salută şi vrea să vorbească cu tine, nu-ți întoarce fața de la el şi nu-l face să simtă că tu eşti bogat, iar el un sărac, ci fii prietenos cu el şi bucură-te dacă poți să-l ajuți să scape de vreun necaz! Făcând aceasta, inima ta se va umple cât de curând de bucurie, iar sărmanul îți va rămâne prieten şi nu va uita nicicând bunătatea ta.

17. De aceea, adevărata iubire pentru aproapele constă tocmai în a face pentru celălalt tot ceea ce, în mod rezonabil, ți-ai putea dori să ți se facă şi ție.

18. Dacă un copil sărman îți cere ceva, tu nu-l alunga de la tine, ci binecuvântează-l şi fericeşte-i inima, şi într-o zi, în Cerul îngerilor Mei, şi tu vei fi pe deplin fericit! Fiindcă tu trebuie să spui împreună cu Mine: lăsați copiii să vină la mine şi nu-i opriți; căci a lor este

Împărăția Cerurilor! Şi adevărat vă spun vouă, tuturor: dacă, în inimile voastre, nu ajungeți şi voi asemenea copilaşilor, nu veți intra în Împărăția Mea! Căci, vă spun vouă, Împărăția Cerurilor este în primul rând a lor.

19. Eu ştiu însă că la voi mai există încă un obicei înfiorător, conform căruia, anumiți copii sărmani sunt torturați crâncen în secret până când din gura lor încep să curgă nişte bale foarte rele şi veninoase, din care apoi preoții voştri ticăloşi şi magicienii prepară o otravă extrem de periculoasă. Şi aceasta, prietene, se mai petrece încă şi astăzi la Roma! Într-un loc în care se pot comite cu sânge rece astfel de orori, iadul este încă foarte activ, iar binecuvântarea Mea va lipsi. De multă vreme nişte judecători înțelepți şi drepți ar fi trebuit să pună capăt cât se poate de ferm unei asemenea atrocități strigătoare la cer! Dar în privința aceasta nu s-a făcut nimic sau, oricum, foarte puțin.

20. Şi vă mai spun vouă: Eu îi voi privi cu ochi plini de mânie pe aceia care vor comite asemenea abuzuri chiar şi împotriva animalelor; căci şi animalele sunt creaturile Mele şi au în ele viață şi simțire, iar un om cu bun-simț nu trebuie să-şi bată joc de ele. Dar un copil, chiar şi cel mai sărman dintre copii, este infinit mai presus decât toate animalele de pe pământ, iar cine comite asemenea fapte împotriva lui, acela este un diavol şi un blestemat!

21. Şi ți-aş mai putea înşira aici încă o grămadă de alte fărădelegi la fel de sângeroase ale romanilor, care vouă nu vă sunt necunoscute şi care sunt tolerate pe ascuns, în schimbul plății unui anumit tribut. Dar voi trebuie să desființați aceste practici nelegiuite. Şi dacă veți dori cu adevărat aceasta, ajutorul Meu nu se va lăsa nicicând aşteptat, însă mai întâi trebuie să doriți aceasta cu adevărat voi înşivă; căci pe acest pământ, aşa cum v-am mai spus-o deja de nenumărate ori, Voința Mea nu trece niciodată peste cea a oamenilor, decât numai în cazul vreunei judecăți, care însă este şi ea precedată de multe avertismente. Şi aceasta presupune multă luptă din partea voastră - dar o cauză bună merită întotdeauna să luptați pentru ea. M-ai înțeles tu oare întru totul?"

22. Agricola a spus: „Da, Doamne şi Învățătorule, Te-am înțeles. Din păcate, la Roma situația este încă, în mare măsură, chiar aşa cum ai descris-o Tu! Totuşi, deja de foarte mult timp oamenii mai buni, cum suntem noi, dezaprobă profund aceste practici, şi noi le-am interzis cu discreție şi în rândul preoților, în special în ceea ce priveşte prepararea secretă de otrăvuri. Şi totuşi, se mai întâlnesc asemenea cazuri, iar noi în general nu putem face prea multe împotriva preoțimii noastre, care are de partea ei vulgul, şi poate foarte uşor, dacă vrea, să-l instige împotriva împăratului şi a noastră.

23. Ei bine, luptele noastre cu tauri sau cu alte animale sunt mai uşor de eliminat, iar înfruntările dintre gladiatori, care la vechii romani au fost extrem de populare, se află şi ele într-o puternică descreştere la noi, căci puțini oameni mai acceptă să privească la asemenea lupte. Se mai întâlnesc uneori astfel de practici pe la marile festinuri, dar mai mult aşa, *pro forma,* şi nicidecum cu adevărata cruzime din vechime. Doar luptele cu tauri continuă să fie spectacolul preferat al romanilor. Dar vom face şi în privința aceasta tot ce ne stă în putință ca măcar să le rărim şi să le înlocuim cu alt gen de spectacole, de natură să cultive nişte gusturi mai nobile.

24. Este de la sine înțeles că aceste barbarii şi abuzuri nu sunt precum nodul gordian, pe care să îl poți tăia aşa, dintr-o dată, iar pentru curățirea acestor adevărate grajduri ale lui Augias este necesară o forță herculeană. Dar chiar dacă noi, romanii, nu mai suntem astăzi precum Hercule sau precum Alexandru, vom izbuti totuşi cu timpul să facem câte ceva şi în direcția aceasta. Iar hotărârea şi voința nu ne vor lipsi."

25. Asigurarea aceasta au întărit-o şi ceilalți romani, iar Eu am spus: „Bine deci, şi de fiecare dată când voi vă veți aduna în numele Meu, acolo voi fi şi Eu în Spirit, alături de voi, şi vă voi sprijini în tot ce veți face bun şi drept! Iar ceea ce vă spun Eu vouă este în veci adevărat; căci adevăr vă spun: Cerul şi pământul pot să piară, dar cuvintele Mele nu vor înceta

nicicând să se împlinească! De aceea, acționați mereu în numele Meu, iar Eu vă voi veni de fiecare dată în ajutor şi vă voi da Viața cea Veşnică!”

26. Şi, după ce am rostit vorbele acestea, toți Mi-au mulțumit pentru această făgăduială îmbucurătoare şi, ridicând paharele pline, au băut pentru fericirea viitoare a tuturor oamenilor şi a copiilor lor.

Capitolul 95

Cei trei magicieni din India şi minunile lor

1. Atunci a apărut din nou un servitor de la han şi i-a spus lui Lazăr: „Stăpâne, au urcat până la noi trei bărbați, care vor să stea de vorbă cu tine! Nu ştiu cine sunt şi ce vor; după aspect însă, par să fie orientali.”

2. Lazăr a spus: „Eu voi rămâne aici, aşa că să vină ei încoace şi să-mi spună ce au pe suflet! Du-te să le spui aceasta şi condu-i aici!”

3. Iar servitorul a mers să le transmită celor trei străini cuvintele lui Lazăr.

4. Cei trei au acceptat de îndată şi, urmându-l pe servitor, au venit la noi.

5. După datina evreiască, Lazăr a făcut şapte paşi către ei şi le-a spus: „Ce doriți voi şi ce treabă aveți cu mine? Vorbiți, căci eu sunt proprietarul acestui han!”

6. Iar unul dintre străini a spus cu voce prietenoasă: „Stăpâne, noi venim din India şi suntem trei magicieni cu totul deosebiți şi maeştri şi în alte arte, şi am vrea să dăm şi aici, în oraşul acesta, câteva reprezentații, pentru a ne câştiga existența, căci scopul nostru este să ne îndreptăm spre Vest, poate la capătul pământului, ca să găsim locul unde apun soarele, luna şi stelele. Dar am aflat încă de departe că tu eşti unul dintre cei mai bogați oameni ai acestui oraş şi, pe lângă aceasta, un foarte mare iubitor a tot ceea ce este măreț şi minunat. De aceea, fiindcă am fost îndrumați încoace, am prins curaj şi am urcat până la tine, pentru a ne adresa ție direct. Ți-ar plăcea, în chip demonstrativ, să-ți arătăm câteva din numerele noastre extraordinare, ție şi numeroşilor tăi oaspeți?”

7. Lazăr a spus: „Ah, stimați artişti, în prezența acestor oaspeți cu totul distinşi, aceasta nu depinde de mine, ci mai ales de ei! Mă voi consulta mai întâi cu ei şi vă voi comunica apoi voia lor.”

8. Cu aceasta, cei trei magicieni s-au declarat mulțumiți, iar Lazăr M-a întrebat ce trebuie să facă.

9. Eu am spus: „Lasă-i să ne dea câteva probe ale artei lor, pentru ca şi romanii, care continuă să vadă ceva extraordinar în aceste vrăjitorii, să-şi dea bine seama de diferența dintre faptele şi semnele Mele şi lucrările acestor magicieni! Căci aceasta va contribui mult la întărirea credinței lor în Mine, şi mâine vor înțelege mult mai uşor tot ceea ce poate realiza omul adevărat prin forța voinței sale, şi faptul că aceste vrăjitorii nu sunt nimic în comparație cu realizările voinței unui asemenea om. Du-te deci la ei şi spune-le că pot să-şi facă demonstrațiile propuse!”

10. Atunci Lazăr s-a dus înapoi la magicieni şi le-a comunicat ceea ce-l învățasem Eu, iar apoi s-a întors la Mine.

11. Cei trei magicieni şi-au scos baghetele lor magice din mantiile cele largi şi au trasat cu ele trei cercuri pe pământ, în jurul lor, iar apoi altele trei în aer. Romanii erau numai ochi şi urechi.

12. Primul din cei trei, magicianul principal, a rostit atunci cu voce tare: „Onorabili domni, priviți aceste baghete: ele sunt făcute din lemnul unui copac miraculos care creşte în munții noştri foarte înalți, dar care nu se întâlneşte decât foarte de rar! Cel care are norocul şi cunoştințele necesare să găsească un asemenea copac şi să taie la timpul cuvenit trei rămurele

din el, acela poate să făptuiască apoi, prin propria sa voință, ținând o astfel de baghetă în mână, aproape tot ceea ce-şi poate dori un om, ceea ce vă vom demonstra de îndată."

13. Şi atunci unul dintre ei a scos din haină o pasăre moartă şi a spus: „Uitați aici pasărea aceasta moartă! Am s-o rup acum în bucăți cât mai mici, bucățile respective le voi macină între două pietre, apoi le voi da foc şi le voi transforma în cenuşă, şi în final, cu ajutorul acestei baghete magice, voi face ca din cenuşa respectivă să renască această pasăre, care, deşi acum e moartă, îşi va lua zborul chiar sub ochii voştri."

14. Şi magicianul s-a apucat de treabă. Cele două ajutoare ale sale, care aveau asupra lor fosfor şi aşchii de lemn pline de răşină, au făcut un foc, şi pasărea complet zdrobită a fost arsă până s-a transformat în cenuşă. Marele magician s-a aplecat spre pământ şi a început să scormonească cu bagheta sa în cenuşă, bolborosind nişte cuvinte ininteligibile, şi iată că o păsărică identică a început să țopăie pe pământ, după care şi-a luat zborul!

15. Şi magicianul ne-a întrebat dacă suntem mulțumiți de această minune.

16. Atunci un roman a spus: „Ah, a fost ceva cu totul deosebit! Mai arătați-ne o minune, şi vă vom răsplăti pe cinste!"

17. Magicianul a spus: „Dorința voastră va fi de îndată îndeplinită!"

18. Apoi a scos din haina sa cea largă un mănunchi de flori uscate şi a spus: „Aşa cum bagheta aceasta a putut să învie o pasăre complet zdrobită, tot aşa va readuce la viață florile acestea complet uscate, şi încă la un asemenea grad de prospețime, de parcă ele ar fi încă sădite într-o grădină!"

19. Şi, ținând florile în mâna stângă, a trecut cu bagheta peste ele, şi iată că ele şi-au recăpătat dintr-o dată toată prospețimea.

20. Atunci, arătând buchetul cel proaspăt, el a spus, adresându-se în special romanilor: „Vedeți, prin puterea acestei baghete, tot ceea ce a fost bătrân şi ofilit este nevoit să reîntinerească şi să capete un suflu nou! Dacă distinşii oaspeți doresc aceasta, eu v-aş mai putea face o demonstrație a puterii baghetei mele - însă doar una singură, căci marile minuni nu le pot face decât în fața a mii de oameni!"

21. Romanii, cu excepția lui Agricola, au spus: „Da, da, tot ce am văzut a fost remarcabil, aşa că poți să ne faci şi a treia demonstrație!"

22. Şi magicianul principal a spus: „Mă bucur foarte mult că am găsit aici, pe dealul acesta frumos, atât de mulți susținători ai acestei magii superioare, până acum complet necunoscute, şi sper că distinşii oaspeți vor asista şi la marile mele reprezentații. Astfel că vă voi oferi acum cea de-a treia demonstrație."

23. Şi atunci magicianul a scos dintr-unul din buzunarele hainei sale o bucată de pâine şi a spus: „Oricare dintre voi se poate convinge că aceasta este cu adevărat o bucată de pâine, şi totuşi eu o voi transforma, printr-o formulă foarte eficace şi prin simpla atingere cu această baghetă magică, într-o piatră cât se poate de dură!"

24. Câțiva romani au spus: „Aceasta ar fi într-adevăr ceva deosebit; căci noi vedem foarte bine cum se mai desprind firimituri din această bucată de pâine. Fă-ți deci această demonstrație!"

25. Şi atunci magicianul a atins cu bagheta sa bucata de pâine - care de fapt fusese de la bun început o piatră, pe lângă care a lăsat să cadă pur şi simplu câteva firimituri de pâine - şi a spus: „Stimații mei domni, vreți să cercetați acum dacă această pâine mai este pâine?"

26. Cu aceste cuvinte, el le-a întins pâinea cea falsă romanilor, care s-au minunat tare constatând că bucata de pâine devenise într-adevăr piatră. Şi de data aceasta, erau hotărâți să-l răsplătească din belşug pe magician.

27. Eu însă i-am făcut un semn lui Rafael, iar acesta s-a postat între aceşti romani încă destul de orbi şi cei trei magicieni, şi-a ridicat mâna dreaptă şi a spus: „Nu, niciodată o înşelătorie dovedită nu trebuie răsplătită, ci, dimpotrivă, trebuie întotdeauna pedepsită aspru, căci aceste înşelătorii sunt menite să încătuşeze sufletele oamenilor şi să le ucidă! Acestea au fost

minuni false, iar voi, păgâni orbi ce sunteți, nici măcar n-ați observat înşelătoria! Dar eu am să v-o demasc de îndată!”

Capitolul 96

Rafael îi demască pe magicieni

1. Şi, în aceeaşi clipă, magicienii s-au trezit dezbrăcați de robele lor imense, iar din numeroasele lor buzunare au început să cadă o mulțime de obiecte, precum şi mai multe păsări, atât moarte, cât şi vii, şi buchete de flori ofilite sau proaspete.

2. Rafael le-a explicat romanilor, care l-au şi înțeles, cum îşi săvârşiseră magicienii indieni minunile lor, iar apoi le-a spus: „Şi pentru o asemenea înşelătorie ordinară voi vreți să-i mai şi răsplătiți pe oamenii aceştia?!”

3. Atunci romanii s-au retras mai în spate, iar magicienii au spus: „Ei bine, prietene tânăr şi atât de frumos, mai bine nu ne pricepem s-o facem!”

4. Iar Rafael a spus: „Atunci munciți acasă la voi şi câştigați-vă pâinea cinstit, şi nu într-un mod atât de ruşinos!”

5. Magicienii au dat să plece, dar îngerul le-a spus: „O să plecați, însă doar atunci când o să vă permitem noi. Acum însă eu mai am de discutat câte ceva cu voi. Îmbrăcați-vă deci, şi apoi vom sta de vorbă!”

6. Plouați de-a binelea, magicienii şi-au adunat hainele de pe jos şi le-au îmbrăcat.

7. Iar marele magician i s-a adresat lui Rafael: „Ah, flăcăule atât de plăcut la chip, dar de ce ne dezonorezi într-un mod atât de ruşinos în fața acestei societăți distinse, şi doar pentru un fleac?! Căci noi nu am cerut niciun preț pentru cele trei demonstrații, şi am fi acceptat cu recunoştință doar o donație benevolă. Şi, de altfel, mai ştim să facem multe alte demonstrații, nu doar pe acestea trei!”

8. Rafael a spus: „Cu ceea ce ştiți voi m-am lămurit perfect! Toate minunile voastre se bazează pe o înşelătorie jalnică, pentru care vă mai şi lăsați plătiți, iar faima voastră nu se datorează decât faptului că sunteți nişte trişori foarte abili. Chiar acasă la voi, din câte ştiu, există o lege care pedepseşte aspru minciuna şi escrocheria. Şi totuşi, voi trăiți numai de pe urma unor astfel de escrocherii abile şi mârşave - fiind chiar respectați şi bine răsplătiți pentru aceasta, în timp ce alți răufăcători, dacă sunt descoperiți, nu scapă de o pedeapsă binemeritată - şi mai şi distrugeți sufletele oamenilor. Căci cei care nu vă cunosc secretele cred că voi săvârşiți miracole, datorită discursurilor voastre pompoase, în care îi anunțați că faceți cutare şi cutare faptă numai prin forța baghetei, a cuvântului şi a voinței voastre.

9. Dar ce altceva este oare o astfel de minune decât o escrocherie ordinară, mult mai rea şi mai mizerabilă decât oricare alta?! În timp ce alte escrocherii stârnesc disprețul oamenilor, şi aceştia îl duc pe impostor în fața judecătorului, înşelătoriile voastre vă aduc mari onoruri, iar pe voi vă fac să fiți veneranți ca nişte zei de către oamenii cei orbi. Nu v-ați prezentat voi oamenilor drept înalte ființe dumnezeieşti şi n-ați acceptat de la popor jertfe şi adorație? Ba în țara voastră vi s-a ridicat chiar şi un templu, unde poate fi venerată şi adorată imaginea voastră! Dar vă spun eu vouă că aceasta este o operă a iadului şi a celor mai infame duhuri ale sale, iar voi vă aflați într-o adevărată cârdăşie cu ele, nu fiindcă ele v-ar ajuta să vă săvârşiți înşelătoriile voastre, ci prin faptul că voi săvârşiți pe pământ ceea ce ele săvârşesc în iad; căci la un diavol totul este minciună şi înşelătorie.

10. E drept că voi v-ați însuşit meşteşugurile voastre mârşave de la preoți, căci voi înşivă faceți parte din infama castă a preoțimii din țara voastră, iar acum sunteți aici apostolii lor, însărcinați să atrageți cât mai mulți oameni în mrejele voastre. Dar degeaba ați venit în acest loc, unde, vă asigur eu, se va pune capăt acțiunilor voastre mârşave!

11. La sosire, aţi pretextat că mergeţi la capătul pământului, spre Vestul îndepărtat, ca să descoperiţi şi să studiaţi locul unde apun soarele, luna şi stelele; şi totuşi, vouă nu vă este deloc străină forma Pământului, căci există la voi oameni care cunosc foarte bine Pământul şi care au cunoştinţe exacte despre Soare, Lună, planete şi stelele fixe. Aspectele acestea însă voi nu le-aţi împărtăşit niciodată poporului, ba l-aţi şi ameninţat cu pedepse foarte aspre în caz că va îndrăzni vreodată să creadă şi să spună despre Pământ şi despre stele altceva decât minciunile cu care i-aţi împuiat voi capul. Iar pentru minciunile acestea sfruntate ale voastre, sărmanii oameni mai trebuie să vă şi aducă cele mai mari jertfe şi să se lase torturaţi de voi în fel şi chip.

12. Nu v-aţi gândit oare niciodată că a-l trata astfel pe aproapele vostru reprezintă o mare nedreptate? Voi îi propovăduiţi norodului un dumnezeu suprem şi bun, şi unul rău, aflat într-o luptă permanentă cu dumnezeul suprem, şi totuşi, deşi voi înşivă nu aţi crezut nicicând într-un asemenea dumnezeu, vă lăsaţi cinstiţi şi adoraţi de popor de parcă aţi fi adevăraţii fii ai acestui dumnezeu! Ce fel de făpturi sunteţi voi deci? V-o spun eu: sunteţi mult mai răi decât cele mai rele fiare de pe acest pământ! Căci ele trăiesc şi acţionează aşa cum le învaţă şi le îndeamnă instinctele lor; voi însă, făpturi dotate cu raţiune, inteligenţă şi cu o voinţă complet liberă, sunteţi mult mai răi faţă de confraţii voştri decât sunt fiarele cele mai fioroase unele faţă de altele. Ce părere aveţi aşadar despre vorbele acestea şi ce puteţi să-mi răspundeţi?”

Capitolul 97

Pledoaria magicianului principal

1. Şi magicianul principal a spus: „O, dragă tinere atât de frumos şi de înţelept! Nu contestăm în niciun fel faptul că, în ceea ce ne priveşte, situaţia este chiar aşa cum ai prezentat-o tu, dar să ştii că noi am găsit-o aşa încă de când ne-am născut şi nu am inventat-o noi. Cel care a rânduit astfel treburile de la începuturi să răspundă pentru toate aceste rele, în faţa acelui posibil Dumnezeu adevărat! Eu, copil de preot fiind, astfel am fost educat şi învăţat, şi nu este vina mea că sunt astăzi ceea ce sunt! La noi, blajina înşelătorie trece drept o virtute esenţială; căci omul de rând poate fi îndrumat prin tot felul de arte secrete spre o credinţă fermă şi lipsită de orice dubii - ceea ce nu este deloc greu dacă faci totul aşa cum trebuie -, şi iată-l pe acesta pe deplin fericit, trăind în limitele unei anumite ordini bine stabilite, fără teama de moartea trupului, căci el crede ferm şi neîndoielnic într-o altă viaţă după moartea sa trupească! Ia-i credinţa aceasta, şi chiar din clipa aceea el va fi mai nefericit decât cel mai nenorocit animal! Iar dacă vei vrea să-i faci pe toţi oamenii să devină nişte înţelepţi, vei ajunge victima furiei poporului înainte chiar de a începe aceasta. Deocamdată, nu poţi face deci nimic altceva decât să laşi totul aşa cum este. Dacă trebuie schimbat ceva, să o facă un Dumnezeu atotputernic, căci noi, oamenii, suntem prea neputincioşi pentru aşa ceva.

2. Cu arta şi cu ştiinţa mea, eu am călătorit mult prin lumea aceasta, am ajuns chiar şi în imperiul de dincolo de Marele Zid, dar nu am întâlnit încă niciun loc în care oamenii obişnuiţi sa fi stăpânit marea înţelepciune a lumii în totalitatea ei. De regulă, ea este apanajul castei preoţeşti. Iar dacă poporul trăieşte liniştit şi mulţumit, este datorită acestei credinţe oarbe pe care preoţimea i-o transmite. Şi fără îndoială că aceasta este metoda cea mai bună de a menţine un popor într-o anumită ordine şi de a-l determina să lucreze cu hărnicie pământul.

3. Omul ştie preabine că trăieşte şi că va muri în mod negreşit. Dar dacă el trăieşte în bună sănătate şi în îndestulare, atunci el va iubi viaţa şi, în mod natural, va fi duşmanul morţii, de care se teme mai presus de toate. Dacă această frică ar fi continuă, ar începe să-l copleşească într-atât pe om, încât el ar deveni incapabil de orice muncă şi chiar de vreo dezvoltare spirituală şi ar deveni în mod firesc un mare duşman chiar al vieţii - cum de altfel există la noi un astfel de popor, care-şi blestemă viaţa şi nu face copii pentru a nu aduce pe lume nişte fiinţe

nenorocite; numărul acestei populații crește doar prin intermediul celor care vin din afară, excluzând femeile, pe care deci nici nu prea le întâlnești printre ei. Dar aici apare rolul preoților-lor. Cu cea mai mare abnegație, ei le vorbesc oamenilor despre niște zei invizibili și foarte puternici, și, pentru că ei înșiși par să facă minuni și să vorbească cu înțelepciune, trec în ochii oamenilor drept niște puternici trimiși și slujitori ai acestor zei.

4. Minunile sunt dovada înțelepciunii lor. Poporul crede ce i se spune, căci a văzut cu ochii lui confirmarea, și este fericit, întrucât credința sa a eliminat din ideea de moarte orice teamă legată de o dispariție totală și i-a dat perspectiva certă și indubitabilă a unei vieți veșnice mai bune după moartea trupului.

5. Iată ce face această preoție demnă de toată stima; dar, vai, ea are și tristul privilegiu de a ști că moartea trupului este sfârșitul omului, ca de altfel și al animalelor sau al plantelor. Dar, pentru ca preotul să poată menține mereu trează credința poporului, acesta din urmă nu trebuie să cunoască în niciun caz tainele preotului, ci trebuie să vadă întotdeauna în preot o ființă superioară, ale cărei înțelepciune și forță nu pot fi cunoscute de sufletul omului pios decât după moarte. Căci dacă o face din timpul vieții, aceasta înseamnă moartea sa. Și oamenii chiar cred aceasta, consideră înțelepciunea și puterea preotului drept sfinte și duc în condițiile acestea o viață potolită, ordonată și pe cât posibil fericită. Acesta este și motivul pentru care sunt urmăriți la noi, cu mare severitate, făcătorii de minuni din afara tagmei preoțești și pedepsiți ca trimiși ai unei făpturi malefice pentru a seduce acest popor fericit. Căci este fără îndoială mai bine ca unul singur să sufere pentru binele poporului, decât să sufere întregul popor din cauza unui singur om rău intenționat.

6. Desigur, și printre noi, preoții, există unii care dețin dovezi faptice despre continuarea vieții sufletului după moarte. Dar aceste dovezi nu sunt pentru poporul de rând, ci numai pentru un mic număr de oameni, care sunt inițiați în misterele profunde ale vieții.

7. Pentru poporul de rând și primitiv, dar profund credincios, au valoare doar dovezile palpabile, însoțite de un fast cât mai mare și mai misterios. Pe acestea poporul le privește cu uluire și cu stupefacție și, simțindu-se pe deplin edificat, el crede, jertfește și muncește cu mare bucurie. Și toate acestea, tinere prieten atât de gingaș, nu sunt chiar așa de rele cum mi le-ai prezentat tu mai înainte, în cuvinte foarte tăioase. Așadar, acum te rog să-mi faci onoarea de a-mi spune părerea ta!”

Capitolul 98

Mărturisirea marelui magician

1. Și Rafael al nostru a spus: „În felul tău primitiv-pământesc și material este posibil să ai dreptate; căci, la o bubuitură de tunet sau la un zgomot mare, chiar și animalele pădurii devin atente și o iau la sănătoasa, cuprinse de frică. Iar spectacolele voastre vrăjitorești au un efect cu atât mai mare asupra poporului, care vă înțelege limba și predicile. Căci dacă oamenii voștri n-ar ști să vorbească și n-ar înțelege discursurile voastre mincinoase, ar rupe-o la fugă precum animalele din fața acțiunilor voastre vrăjitorești, pe care voi le faceți cu mare pompă, sub pretextul că îi slujiți pe zei, și, în spaima lor, s-ar ascunde în peșterile și în gropile pământului. Dar, încă o dată îți spun, judecând conform gândirii voastre oarbe, este posibil să aveți dreptate în ceea ce privește poporul vostru.

2. Totuși, de ce ați plecat din țara voastră și ne prezentați acum nouă, care suntem vădit mai luminați decât voi, minunile și înșelătoriile voastre lipsite de valoare? Ar trebui cumva să vă considerăm și noi niște puternici mediatori între Dumnezeu și oameni și să credem că sunteți niște zei adevărați?! În țara voastră, care este destul de mare, puteți face tot ceea ce doriți și vă puteți lăsa veneraţi de popoarele voastre cele oarbe; și atunci ce vă mână încoace, la noi, și ce sperați să obțineți cu înșelătoriile voastre? Cu siguranță că nu aur, argint, perle sau

pietre prețioase, din care aveți deja cu prisosință acasă! Vreți cumva să ne convertiți şi pe noi la concepțiile voastre şi să ne faceți să credem că sunteți cu adevărat mesagerii lui Dumnezeu? Da, da, acesta este planul vostru, căci fără îndoială că ați prefera să aveți întregul pământ la picioarele voastre, nu doar India! Dar vă spun eu vouă că aici, la noi, cu astfel de intenții ascunse nu veți avea niciun succes, ci numai necazuri. De data aceasta puteți pleca nepedepsiți înapoi în țara voastră, dar să nu mai îndrăzniți vreodată să veniți cu asemenea intenții la noi. Şi nici acasă la voi să nu faceți prea multe astfel de fapte, căci s-ar putea ca Unicul, Adevăratul şi Eternul Dumnezeu şi Tată să-Şi piardă până la urmă răbdarea cu voi şi să vă facă simțită dreapta Sa mânie! M-ai înțeles bine, vrăjitorule obraznic?"

3. Magicianul a spus: „Tinere înțelept şi cu chip atât de plăcut! Noi recunoaştem că tu ai dreptate în toate şi că noi, indienii, orbecăim prin întuneric. Dar, cu toate acestea, noi suntem un popor fericit, întrucât avem tot ceea ce îi poate da unui om fericirea pe acest pământ. Datorită credinței sale ferme, poporul beneficiază de avantajul de a nu cunoaşte frica de moarte, pe care nici nu o ia în considerare. Singurul aspect de care se teme este starea nefericită a sufletului său după moartea trupului, care îi este prezisă, în cazul în care el nu respectă legile. Iar faptul că poporul indian crede cu adevărat aceasta şi se teme de o astfel de situație după moarte este demonstrat cu prisosință de penitențele ieşite din comun pe care el le face pentru a-şi ispăşi păcatele de tot felul.

4. Poporul este prin urmare foarte fericit să poată respecta legile prescrise. Iar dacă poporul este atât de fericit - şi, după câte ştim, aceasta se datorează şi înşelătoriilor noastre -, atunci marele Dumnezeu cel înțelept şi atotputernic, dacă el există cu adevărat, nu poate să fie supărat pe noi pentru aceasta şi nici nu ar trebui să-şi verse mânia sa asupra noastră. Căci el doar nu poate dori în niciun caz ca oamenii de pe acest pământ să fie nefericiți. Iar dacă modul nostru de a face poporul indian fericit - şi asta pentru toate timpurile - nu îi este pe plac, atunci cu siguranță că nu-i va fi imposibil să ne facă cunoscut felul în care doreşte el să conducem şi să călăuzim acest popor.

5. Cât despre călătoriile noastre în țări străine, noi le facem, în multe privințe, pentru scopuri lăudabile. Fără îndoială că nu călătorim pentru a dobândi aur şi alte comori, noi, care ne arăm pământurile cu pluguri din aur! Fierul vostru ar fi pentru noi mai valoros decât aurul, pe care noi îl avem din belşug. Şi nici dorința de faimă nu ne mână în lume; căci avem acasă admiratori mai mult decât suficienți. Şi nu urmărim nici să ne câştigăm în țări străine prozeliți pentru credința noastră; căci nu călătorim niciodată în calitate de preoți, ci doar ca magicieni şi ca înțelepți din îndepărtatul Orient. Dar cum noi simțim cel mai bine în adâncul sufletului nostru că ceva la noi nu este aşa cum ar trebui, noi, preoții, căutăm în țări străine tocmai acel ceva care ne lipseşte.

6. Presimțim şi noi că trebuie să existe un Dumnezeu preaînțelept şi atotputernic, care a creat prin voința Sa toate cele pe care noi le percepem cu simțurile noastre. Bătrânii noştri înțelepți chiar ne-au învățat că în Apusul îndepărtat, acolo unde se duc să se culce soarele, luna şi toate stelele, ar exista un popor anume, singurul care se află în permanentă legătură cu Unicul Dumnezeu Adevărat, Îl cunoaşte bine şi poate cu siguranță să ne spună mai multe despre El. Dar iată că, deşi am înaintat deja destul de mult spre Apus, animați de această dorință tainică, totuşi nu am găsit încă acest cel mai fericit popor de pe pământ. Şi, cu acest presentiment al existenței unui Dumnezeu, pe care îl avem, şi cu ceea ce tu, prietene grațios, ai numit «arta noastră amăgitoare», ni se pare totuşi că ne aflăm mai aproape de adevăr decât toți înțelepții din numeroasele țări pe care le-am străbătut deja.

7. Tinere încântător, îți mărturisesc aici deschis că, din miile de înțelepți pe care i-am întâlnit deja, nu am găsit niciunul mai înțelept decât tine. Noi credem că tu trebuie să-L cunoşti bine pe Unicul Dumnezeu Adevărat, şi de aceea ne-ar bucura nespus să putem sta de vorbă cu tine mai pe îndelete; căci până acum tu ai fost singurul care a recunoscut minunile noastre drept ceea ce sunt ele în realitate. În elanul tău tineresc, ne-ai admonestat cu mare

severitate, şi sigur că aveai şi dreptate. Dar iată că prin cele trei demonstraţii făcute de noi aici, în faţa ochilor voştri, - pentru care ne-ai calificat drept nişte escroci ordinari - noi ne-am atins totuşi scopul nostru tainic, astfel că, până la urmă, şi falsele noastre minuni s-au dovedit a fi bune la ceva.

8. Dacă cumva noi am găsit în tine ceea ce căutăm de atâta amar de vreme şi cu atâta trudă, atunci îţi dăm asigurarea fermă că nu vom mai practica nicicând în vreo ţară străină falsele noastre minuni. Dar dacă ne-am înşelat din nou, atunci ne vedem nevoiţi să ne continuăm în felul nostru specific căutarea, şi considerăm că nimeni nu ne va putea reproşa că procedăm greşit. Nu suntem nişte escroci, ci doar nişte oameni isteţi, şi în general stă în firea noastră să şi găsim întotdeauna ceea ce căutăm, în cazul în care este într-adevăr ceva de găsit. Tinere atât de înţelept şi de plăcut, să nu fii supărat pe noi şi permite-ne să te căutăm din nou mâine, de data aceasta însă nu în calitate de magicieni, ci de căutători ai lui Dumnezeu!”

Capitolul 99

Cum L-au căutat indienii în zadar pe Dumnezeu

1. Rafael a spus: „Nu sunt deloc supărat pe voi, întrucât ştiu preabine cine sunteţi voi. Totuşi, să ţineţi bine minte ceea ce vă spun: Dumnezeu este în Sine adevărul etern şi Înţelepciunea însăşi, şi de aceea El nu poate fi găsit şi nici înţeles prin vreo înşelătorie; căci Dumnezeu este sfânt, însă o înşelătorie - indiferent în ce ar consta ea şi din ce motive ar fi pusă la cale - este ceva nelegiuit, deci condamnabil şi cât se poate de nedemn de un Dumnezeu preasfânt.

2. Cel care vrea să îl caute pe Dumnezeu, care este Adevărul Suprem, şi să-L găsească, trebuie să-L caute cu toată smerenia şi cu tot adevărul din sufletul său, şi astfel îl va găsi; însă niciodată prin minciună sau prin înşelătorie!

3. Dar există în ţara voastră nişte înţelepţi bătrâni şi retraşi din lume, pe care voi îi numiţi «pirmanji»[6], şi care îl cunosc şi ei pe unicul şi adevăratul Dumnezeu. De ce nu vă lăsaţi iniţiaţi de ei?”

4. Şi primul magician a spus: „Ştim preabine că ei deţin o cunoaştere mai profundă, dar cum să ajungi la ei? Ţinuturile în care locuiesc ei nu sunt accesibile decât vulturilor, şi niciunei alte făpturi muritoare. Ştim despre ei doar atât, că îşi au lăcaşurile undeva prin văile munţilor celor mai înalţi; dar unde anume, aceasta este o bună întrebare.

5. E drept că pe câţiva dintre ei i-am cunoscut personal şi chiar am vorbit cu ei; dar, cu toată abilitatea noastră, nu am putut scoate nimic de la ei. I-am recunoscut datorită faptului că ne-au putut spune cu mare exactitate toate câte ni s-au petrecut din copilărie încoace şi ne-au şi prezis ce avea să ni se petreacă în viitor. Aceasta a fost acum vreo zece ani, şi până acum, tot ce ne-au prezis ei s-a împlinit în cel mai mic detaliu!

6. Dar când am încercat să vorbim cu ei despre posibila existenţă a unui Dumnezeu adevărat, ei au evitat să ne răspundă direct. Atunci noi am insistat şi mai mult, dându-le de înţeles că ei se află în puterea noastră.

7. Dar ei au spus: „Noi nu ne aflăm în puterea nimănui din această lume, ci numai în puterea Unicului şi Adevăratului Dumnezeu!”

8. După care ei ne-au părăsit subit, dispărând pur şi simplu din faţa ochilor noştri. Desigur, prin aceasta noi am dobândit o intuiţie mai puternică a existenţei unui Dumnezeu adevărat, dar fără să avem o idee mai clară despre El.

9. Marele nostru preot nu ştie nici el mai mult decât noi. De aceea, trimite aproape în fiecare an câţiva dintre cei mai destoinici subalterni ai săi în lumea largă, ca să afle vreo in-

[6] Aceşti birmanezi din văile superioare ale Himalayei au cu siguranţă mai multe în comun cu Butanul sau cu Tibetul decât cu Birmania din zilele noastre [n.t]

formație mai concretă despre Unicul şi Adevăratul Dumnezeu, despre care în Cartea noastră străveche este scris: JA SEAM ZKRIT ('Eu sunt ascuns'). Dar unde să-L căutăm? Aceasta este deci trista explicație a faptului că noi nu am reuşit până acum să-L găsim pe acest Dumnezeu ascuns. Poporul nostru are misiunea simplă de a crede fără nicio umbră de îndoială că Dumnezeu se află ascuns pe muntele nostru cel înalt, sfânt şi inaccesibil, într-un palat aurit, iar noi, prin minunile noastre, îi întărim fără încetare această convingere; dar unde oare să-L găsim, pentru noi înşine, pe acest Unic şi Adevărat Dumnezeu ascuns? Iată o altă întrebare!

10. L-am căutat deja pe tot pământul, chiar şi în cele mai greu accesibile locuri, am descoperit multe fenomene surprinzătoare, dar pe Cel Ascuns nu L-am aflat până în clipa de față. Şi totuşi, pe acest pământ, în aer şi chiar şi printre stele, totul arată ca într-o gospodărie, a cărei organizare dovedeşte limpede prezența unui stăpân foarte bun şi foarte înțelept, însă de îndată ce întrebi de el şi ai dori să-l cunoşti, el nu este nicicând acolo, şi nimeni nu se poate lăuda că l-ar fi văzut vreodată. Şi totuşi el trebuie să se afle pe undeva, de unde să se îngrijească de ordinea casei sale. Iar acum, tinere preaînțelept, atingem în sfârşit punctul-cheie.

11. Nu este uşor să aduci alinare unui om sau, în timp, chiar unui întreg popor, în suferința sa, şi totodată tu însuți să duci necontenit lipsă de orice alinare, până la ultima ta suflare. Astfel că Dumnezeu - dacă El există - nu ne poate lua în nume de rău faptul că noi, care am fost încă din vremuri imemoriale consolatori încercați ai sărmanului popor orb, căutăm şi noi până la urmă un strop de alinare adevărată. Spusele tale ne-au convins că am căutat această alinare prin mijloace inadecvate. Dar cine ne va spune care sunt mijloacele cele bune?

12. Tu ne-ai precizat că Dumnezeu, ca Adevăr primordial etern, nu poate fi căutat decât tot prin Adevăr. Aceasta, dragul nostru prieten, e foarte uşor şi foarte frumos de spus. Dar ce este Adevărul şi unde îl putem afla noi în lumea aceasta?! Fericite sunt acele rare ființe care au o cât de mică idee despre un astfel de adevăr. Dar ce om poate oare să pretindă că îl deține în întregime?! O, arată-ne tu acest om, şi, pentru o fărâmă din acest tezaur spiritual, noi îl vom urma până la capătul lumii şi-i vom oferi toate comorile imperiului nostru imens!

13. Poți să crezi ce vrei despre noi. Dar eu îți spun cât se poate de deschis şi fără nicio reținere – chiar de-ai fi tu însuți Cel Ascuns pe care îl căutăm de atâta vreme -, şi anume, că omul care caută neabătut adevărul, prin toate mijloacele pe care le poate el descoperi şi suportând toate greutățile posibile în lumea aceasta, acela nu valorează mai puțin, ci poate chiar mai mult, decât omul cel fericit care, după ce a descoperit adevărul prin cine ştie ce împrejurare, îl păstrează cu obstinație numai pentru el, lăsându-i pe sărmanii săi frați, care îl caută şi ei, să plece de lângă el cu foamea şi cu setea lor de spiritualitate, când doar câteva cuvinte de-ale lui ar fi putut să-i îndestuleze pe deplin pe aceştia pentru mii de ani. Ba îți spun mai mult decât atât:

14. Dacă noi ne îndoim atât de mult de existența Unicului Dumnezeu Adevărat este pentru că El se lasă prea mult timp căutat, astăzi şi dintotdeauna. Cu ce ne sunteți voi de fapt superiori pentru ca Unicul Dumnezeu Adevărat să vi se fi revelat vouă? Cine ştie dacă tu Îl vei fi căutat vreodată cu mai multă ardoare decât noi?!

15. Da, prieteni, cu noi, indienii, este destul de dificil de discutat în privința aceasta. Căci noi nu suntem de azi - de ieri, ci, aşa cum suntem acum, am fost încă din timpuri imemoriale. E-adevărat, ne aflăm încă în acelaşi punct şi poate încă pentru mii de ani de aici înainte, deşi nu se ştie ce ne rezervă viitorul. Dar, oricum ar fi, aceasta nu este cu adevărat vina noastră.

16. Să presupunem că tu ai ascuns o comoară foarte valoroasă şi le spui apoi slugilor tale: «Duceți-vă şi aduceți-mi comoara ascunsă! Dacă o găsiți, răsplata voastră va fi mare; însă dacă n-o găsiți - voi fiind cu ochii legați -, veți fi pedepsiți pentru toată viața.» O, cu adevărat, aceasta ar fi o dreptate cum nici la tigrii şi hienele noastre nu întâlneşti!

17. Dacă un Dumnezeu plin de înțelepciune şi bunătate trebuie să ceară aşa ceva de la noi, nişte viermi neputincioşi ai pământului, atunci pentru om ar fi fost cu mult mai bine să nu

fi fost creat niciodată. Dacă pe mine mă întreabă cineva de drumul spre un loc necunoscut lui, este de datoria mea sfântă să devin călăuza sa plină de bunăvoinţă, ceea ce eu niciodată nu am refuzat, atunci când am putut să o fac.

18. Dar dacă noi Îl căutăm pe Dumnezeu şi adevărul Său cu toată ardoarea şi cu toate mijloacele de care dispunem, repetând necontenit în sufletul nostru: «O, Dumnezeule Creator, unde eşti Tu, unde Te ascunzi?», iar El nu ne învredniceşte nici cu cel mai neînsemnat răspuns, există trei posibilităţi: fie El pur şi simplu nu există, iar universul se menţine din eternitate potrivit vreunei reguli care s-a dezvoltat de la sine şi întâmplător în natură, intrând cu timpul într-o anumită ordine, fie El este un Dumnezeu căruia nu-I pasă decât de chestiuni de mare amploare, fie Dumnezeu este o fiinţă atât de surdă şi de insensibilă, încât oamenii au pentru El exact aceeaşi valoare pe care o au pentru noi păduchii de pe o frunză sau puzderia de musculiţe din aer.

19. Şi, prietene, în oricare din aceste trei variante, ne putem dispensa perfect de Dumnezeu. Căci El le este de mai mare folos animalelor decât nouă, bieţi oameni înzestraţi cu minte şi raţiune! Totuşi, dacă El există undeva, rămâne de mirare că nu Se lasă descoperit.

20. Ce ai de spus aşadar despre aceste cuvinte sincere? Tu cunoşti acum care sunt motivele noastre întemeiate pentru a ne îndoi de existenţa unui Dumnezeu adevărat. Răspunde-ne deci, dacă vrei!”

Capitolul 100

Calea cea adevărată care conduce la Dumnezeu

1. Rafael a spus: „Vedeţi voi, acum, pentru prima oară, aţi rostit cu adevărat adevărul şi L-aţi căutat cu adevărat pe Dumnezeu, Eternul Adevăr, şi de aceea vă pot spune că niciodată nu v-aţi aflat mai aproape de El ca acum! Dar în voi mai sunt încă destule rele care vă împiedică să-L descoperiţi plenar pe Unicul Dumnezeu Adevărat, şi, atâta timp cât nu veţi identifica pata aceasta neagră din voi şi nu veţi scăpa de ea, nu-L veţi putea afla pe Cel Ascuns, oricât de aproape s-ar găsi El de voi.”

2. Şi magicianul a spus: „Şi care ar fi pata aceasta neagră?”

3. Rafael a răspuns: „Trufia voastră preoţească. Căci vai de omul din popor pe care îl observaţi că, întâlnindu-vă, din neatenţie nu vă salută. Fapta aceasta este socotită de voi, pe loc, drept o mare fărădelege, pentru care el va trebui să se supună unei penitenţe dure, care poate consta fie într-o pedeapsă corporală de o cruzime cutremurătoare, fie, dacă este bogat, în alte jertfe, care la voi ating adeseori proporţii fabuloase! Iar aceasta este o pată grosolană, care vă împiedică să-L găsiţi pe Dumnezeu, atâta timp cât ea rămâne în sufletul vostru. Căci pe Dumnezeu îl pot afla doar acei oameni care se străduiesc în sufletul lor să-I semene Lui sau care îi sunt deja din ce în ce mai asemănători.

4. Şi a fi asemenea lui Dumnezeu înseamnă să fii plin de iubire faţă de aproapele tău, iar inima ta să fie plină de smerenie, blândeţe, răbdare şi îndurare faţă de oricine, şi atunci Dumnezeu Se va milostivi de voi şi se va lăsa descoperit de voi, în spiritul iubirii Sale şi al eternului adevăr.

5. Dacă îl veţi căuta pe Dumnezeu doar în adevăr şi prin adevăr, veţi ajunge, ce-i drept, foarte aproape de El, dar esenţa Sa propriu-zisă n-o veţi recunoaşte şi n-o veţi putea înţelege niciodată; însă dacă îl veţi căuta în iubirea adevărată, în smerenie, în blândeţe, răbdare şi îndurare, îl veţi găsi, îl veţi recunoaşte şi veţi dobândi Viaţa cea Veşnică a sufletelor voastre.

6. A fost odată, în ţara aceasta şi în mijlocul acestui popor, un mare profet, plin de Duhul lui Dumnezeu. Calea sa era lumina şi adevărul, iar puterea lui Dumnezeu însufleţea fiecare cuvânt al său. Conform Voinţei lui Dumnezeu, el a trebuit să fugă odată într-o ţară îndepăr-

tată, fiindcă oamenii din țara sa îi voiau moartea, în țara cea îndepărtată, el şi-a găsit refugiul într-o peşteră ascunsă de privirile oamenilor, pe un munte foarte înalt. Şi, după ce a locuit o bună bucată de vreme în peşteră, unde se hrănea cu tot soiul de rădăcini, I-a înălțat rugi lui Dumnezeu ca El să I se arate măcar o singură dată, după care să poată muri fericit în peştera sa din munte.

7. Şi atunci a auzit o voce care i-a spus: «Aşează-te la gura peşterii, căci Eu voi trece prin fața ei!»

8. Şi profetul s-a dus la gura peşterii şi a aşteptat ca Dumnezeu să treacă prin fața acesteia. Şi iată, pe când aştepta el aşa, o furtună puternică a trecut prin fața peşterii cu o asemenea forță, încât ducea stânci întregi ca pe pleavă!

9. Şi atunci profetul şi-a spus: «Aha, prin urmare, acesta a fost Dumnezeu! Deci Dumnezeu se află în furtună, şi astfel se lasă El cunoscut de oameni?»

10. Dar de îndată a auzit o voce care i-a spus: «Te înşeli! Căci Dumnezeu nu a fost în furtună! Aşteaptă un pic, şi Dumnezeu va trece prin fața ta!»

11. Şi profetul a aşteptat din nou. Şi, îndată după furtună, a trecut prin fața peşterii o coloană de foc, adică o flacără mare, şi profetul şi-a spus: «Deci prin foc ni Te revelezi Tu, Doamne, nouă, oamenilor?»

12. Şi din nou a auzit cu claritate o voce care i-a spus: «Nu, Dumnezeu nu a fost nici în foc! Dar mai aşteaptă puțin, căci chiar acum va trece Dumnezeu prin fața ta!»

13. Şi profetul a continuat să aştepte, tremurând de teamă. Şi, pe când aştepta el aşa, a trecut o adiere lină prin fața peşterii, şi Dumnezeu era în acea adiere lină.

14. Şi din nou s-a auzit vocea: «Cel ce vrea să-L vadă pe Dumnezeu trebuie să-L caute în iubire, smerenie, blândețe, răbdare şi milostivenie; cel care-L caută în altă parte şi pe alte căi, acela nu-L va afla!»

15. Şi, vedeți voi, ceea ce i-a spus vocea marelui profet în peşteră, aceea vă spun şi eu acum vouă, şi vă arăt şi calea cea dreaptă! De veți voi să-L căutați pe Unicul, Adevăratul Dumnezeu pe calea aceasta, îl veți găsi, dar niciodată pe calea pe care mergeți voi acum. Aceasta vă spun eu vouă! M-ați înțeles bine?”

Capitolul 101

Despre învățăturile religioase ale Indiei

1. Atunci magicianul a spus: „Da, tinere drăgălaş, de o neînchipuită înțelepciune! Dar tu cu siguranță că nu ai nici şaisprezece ani; cum a fost oare posibil ca la o vârstă atât de fragedă să dobândeşti atâta înțelepciune, cum eu n-am mai întâlnit nici la un om în vârstă? La ce şcoală ai învățat şi cine a fost mentorul tău?”

2. Rafael a spus: „Aspectele acestea nu le predă niciun mentor în vreo şcoală din lumea aceasta, ci sunt învățăturile lui Dumnezeu către oricare om care-L iubeşte pe El mai presus de orice şi-şi iubeşte aproapele ca pe sine însuşi. Voi desigur pretindeți că din iubire vă mințiți poporul şi îl înşelați pentru binele său, fără de care, după părerea voastră, acesta ar fi disperat. Dar eu vă spun vouă că greşiți. Căci există în rândurile poporului vostru chiar destul de mulți oameni luminați de Dumnezeu, care în sinea lor nu pun mai mult preț pe voi decât mine. Dar ei se tem cumplit de pedepsele voastre şi de jertfele impuse de voi, şi de aceea încă se mai prefac a vă respecta, în sinea lor însă vă disprețuiesc, şi au şi motive întemeiate pentru aceasta. Dar dacă ați începe să eliminați treptat, una după alta, toate inepțiile voastre, înlocuindu-le cu ceea ce v-am învățat eu, atunci poporul v-ar lăuda şi v-ar aprecia mai mult decât acum.”

3. Magicianul a spus: „Da, da, dacă aceasta ar depinde numai de noi, ai avea perfectă dreptate: căci în realitate noi, ucenicii ZIEN-TU-VIESTA ('Față curată') şi ZAN-SKRIT, nu

suntem atât de cruzi şi avem multă milă faţă de oameni, însă adepţii jalnicului ZOU ROU AZ TO ('De ce răscoleşti?'), care văd Divinitatea în foc, sunt foarte cruzi faţă de popor prin învăţăturile, obiceiurile şi practicile lor. E drept că noi i-am alungat până la malurile Mării celei Mari, dar nu am putut scăpa de ei cu totul. Şi fiindcă au rămas totuşi, în parte, credincioşi marilor noştri preoţi şi s-au subordonat autorităţii noastre, noi îi tolerăm, fără a le acorda însă drepturi depline. Astfel, popoarele noastre din India ar putea fi ghidate încetul cu încetul către ceva mai bun, însă nu şi locuitorii de la malul mării, adepţii agitatorilor, căci aceştia au mers prea departe în credinţele lor aberante.

4. Noi, care am aflat aici de la tine adevărul cel curat, vom depune cu siguranţă toate eforturile pentru a le transmite şi celorlalţi, cu timpul, acest adevăr. Dar, desigur, mai întâi trebuie să verificăm pe propria noastră piele veridicitatea deplină a învăţăturii tale. Dacă aceasta se va confirma în cazul nostru, atunci nu ne va lipsi elanul de a o transmite mai departe. Dacă însă ea nu se va confirma în fapte, deşi ne îndoim de aceasta, vom avea desigur pentru tine acelaşi înalt respect şi vom considera că suntem încă prea departe pentru a fi demni de realizarea a ceea ce ne-ai prezis tu cu atâta siguranţă, însă nu vom face nimic pentru a tulbura o credinţă populară care până acum a fost mereu tihnită.

5. Dar odată ce vom fi găsit chiar şi numai o urmă palpabilă a Unicului şi Adevăratului Dumnezeu, vom depune toate eforturile ca să-i transmitem acest adevăr şi poporului - pentru început, cel puţin celor mai răsăriţi din rândurile lui. Şi astfel, ni se pare că această chestiune s-a rezolvat cum nu se poate mai bine; iar tu, tinere încântător şi atât de înţelept, primeşte mulţumirile noastre cele mai călduroase pentru strădaniile tale şi permite-ne să păstrăm în sufletele noastre amintirea sfântă a făpturii tale şi a acestor clipe! Aceasta va fi o alinare permanentă pe calea atât de încercată a vieţii noastre!

6. Tu însă, care beneficiezi de fericirea nespusă de a-L fi cunoscut încă din fragedă tinereţe pe Unicul Dumnezeu Adevărat şi nemurirea sufletului, gândeşte-te şi la sărăcia noastră spirituală atunci când te vei afla în faţa Creatorului tău preasfânt în eternitate! Mijloceşte pentru noi ca El să coboare asupra noastră lumina adevărată a vieţii şi să ne facă şi nouă cunoscută Voia Sa preasfântă!”

Capitolul 102

Marea intuiţie a celor trei magicieni. Aducerea diamantului în mod miraculos

1. La acest discurs de rămas bun al magicianului, toţi, până şi Eu, am simţit lacrimi în ochi, şi le-am făcut semn lui Rafael şi lui Lazăr să nu-i lase încă pe magicieni să plece; căci doream ca încă din seara aceasta ei să-L descopere pe Dumnezeul lor cel ascuns.

2. Şi atunci Rafael şi cu Lazăr s-au apropiat de cei trei, care erau pe cale să plece, iar Rafael le-a spus cu o amabilitate de-a dreptul divină: „Încotro vreţi să plecaţi la ora aceasta? Uitaţi, soarele s-a apropiat deja de orizont, iar suita voastră este instalată în oraş, aşa că rămâneţi la noi în noaptea aceasta; căci şi aici este un han foarte bun!”

3. Magicianul a răspuns: „O, tinere prieten divin! Nu doar noaptea aceasta, ci încă multe alte nopţi şi zile am dori să ni le petrecem în compania ta şi am dori încă multe adevăruri să auzim din gura ta. Dar ne simţim acum mult prea nedemni pentru a mai putea îndura prezenţa ta cea sfântă şi a vă deranja pe tine şi întreaga ta societate, fără îndoială la fel de sfântă şi ea. Dar, desigur, dacă voi doriţi aceasta, ne vom supune totuşi dorinţei voastre cu mare bucurie. Iar ceea ce vom consuma, vom plăti până la ultimul bănuţ, aşa cum se cuvine între oamenii cinstiţi.”

4. Atunci Lazăr a spus: „La mine, să nu vă faceţi griji pentru plata consumaţiei; cât despre găzduirea voastră, va fi una din cele mai bune!”

5. Cu aceasta, cei trei au fost pe deplin mulțumiți. Doar magicianul principal a insistat ca unul dintre cei doi subalterni ai lui să coboare în oraş şi să-i anunțe pe ceilalți că ei trei îşi vor petrece noaptea aceasta pe munte.

6. Rafael însă a spus: „Nu mai este nevoie de aşa ceva, căci treaba a fost deja rezolvată!”

7. Magicianul a întrebat: „Dar cum a fost posibil aşa ceva? Eu ştiu foarte bine că n-a fost trimis încă niciun sol în oraş, şi, presupunând că ar fi plecat vreunul, el nu are de unde să ştie în ce han sunt cazați oamenii noştri.”

8. Rafael a spus: „Nu vă faceți griji. Căci pentru adevărații prieteni ai Unicului Dumnezeu Adevărat nimic nu este imposibil pe lumea aceasta! Eu însumi i-am înştiințat pe tovarăşii tăi despre voi, şi, drept dovadă, iată aici cupa ta de aur, cu marginea bătută în diamante, rubine şi smaralde, pentru ca tu să o ai când îți vei bea vinul împreună cu noi! Pe fundul cupei sunt gravate inițialele numelui tău.”

9. Văzând aceasta, magicianul a strigat: „Ne aflăm la capătul căutărilor noastre, căci numai Dumnezeu poate să facă astfel de fapte! Ah, aici ne aşteaptă evenimente cu adevărat mărețe!”

10. Rafael a spus: „S-ar putea să ai dreptate! Totuşi, să nu mă luați pe mine drept Cel pe care Îl căutați de-atâta vreme! Dar este posibil să-L găsiți pe El aici! Şi acum, să nu mai vorbim despre aceasta!”

11. Mulțumiți pentru moment, magicienii au început să mediteze la toate cele auzite.

12. Apoi, cum soarele coborâse dincolo de orizont, Lazăr al nostru le-a spus magicienilor: „Prieteni, probabil că sunteți foarte surprinşi de toate aceste evenimente, dar eu vă spun că toate acestea nu sunt decât o mică parte din tot ceea ce urmează să mai aflați aici, în starea cea bună de spirit în care vă aflați acum. Dar să dați dovadă de răbdare, blândețe şi smerenie adevărată, şi atunci veți putea lua cu voi în imperiul vostru îndepărtat multă binecuvântare! Iar în ce priveşte mâncarea pe care o veți consuma aici, ea este deja plătită şi răsplătită!”

13. Iar magicianul a spus: „Stăpâne al casei, dar cine a plătit pentru noi?”

14. Şi Lazăr a spus: „Nu mai insistați atâta cu întrebările, căci de plătit a plătit Cel căruia îi aparțin toate comorile acestui pământ!”

15. Magicianul: „Chiar şi cele din marele nostru imperiu?”

16. Lazăr: „Da, chiar şi cele din marele vostru imperiu!”

17. Şi magicianul a spus: „Cunoşti tu deci imensele noastre comori pământeşti?”

18. Lazăr a spus: „Eu nu, dar tânărul acesta cu siguranță, şi încă Cineva din societatea aceasta, chiar cu mult mai bine!”

19. Şi magicianul l-a întrebat pe Rafael: „Aşadar, tu ai fost în țara noastră, de vreme ce ştii atât de bine ce este acolo?”

20. Şi Rafael a spus: „Uite, tu ai acasă un diamant enorm, de o valoare inestimabilă, după sistemul vostru pământesc de valori, iar piatra aceea tu o păstrezi într-un loc despre care nu ştie nimeni din întreaga Indie în afară de tine!”

21. Aici magicianul a făcut ochii mari şi a spus: „Da, este adevărat! Dar poți tu oare, tinere drăgălaş, să-mi şi descrii diamantul?

22. Rafael a spus: „Cea mai bună descriere ar consta în a-ți aduce piatra ta cea prețioasă într-o clipită aici şi a o depune în mâinile tale, precum ți-am adus mai înainte cupa de aur! Dar întâi de toate să urmăreşti cât timp voi lipsi eu de aici pentru treaba aceasta!”

23. Magicianul a spus: „Tinere, dacă aşa ceva îți este cu putință, atunci tu nu eşti om, ci zeu! Căci de aici şi până în țara noastră sunt mai mult de şaptezeci de zile de călătorie, iar tu vrei să-mi aduci această piatră, cum s-ar spune, într-o clipă?! Dacă ar fi posibil aşa ceva, atunci ar fi fără îndoială o minune dumnezeiască!”

24. Rafael a spus: „Ei bine, cât timp am lipsit?”

25. Magicianul a răspuns: „Până acum, nici măcar o clipă!”

26. Şi Rafael a spus: „Şi totuşi, iată-ți piatra cea valoroasă! Priveşte cu mare atenție la ea şi vezi dacă este aceeaşi despre care tocmai am vorbit!”

27. Şi Rafael i-a înmânat magicianului diamantul, iar acesta aproape că a leşinat când a văzut piatra pe care o cunoştea atât de bine. A trecut mult până să îşi vină în fire. În starea sa de stupefacție, el se uita ba la piatră, ba la Rafael, neputându-şi reveni.

Capitolul 103

Calea spre desăvârşirea vieții

1. După o vreme de profundă uluire, magicianul a spus: „Tinere cu puteri miraculoase! Dacă tu nu eşti Dumnezeu, atunci eu chiar că nu ştiu cum să mi-L imaginez pe El: căci aceste două fapte ale tale nu-i sunt cu putință niciunei creaturi născute din femeie. Pentru aşa ceva este nevoie de atotputernicia unui Dumnezeu! Mai întâi cupa, şi apoi acest diamant mare, de o valoare inestimabilă, cum nu cred că mai există altul. Ar fi trebuit să ajungă aici în zbor, prin aer, şi deci să străbată această distanță extraordinară mai repede decât fulgerul. Însă atunci ar fi trebuit să auzim la sosirea lui un vâjâit oarecare! Dar nimic din toate acestea! Piatra a ajuns aici cu cea mai mare viteză şi fără niciun zgomot! Ei bine, cum poate să înțeleagă o ființă umană aşa ceva? Fără nicio îndoială, L-am găsit în sfârşit în tine pe Dumnezeul care ne-a fost mereu ascuns! Şi de-acum nimic nu ne va mai putea desprinde de lângă tine, în afară de forța ta atotputernică!”

2. Rafael a spus: „O, prieteni şi de-acum frați ai mei, nu mă considerați a fi mai mult decât un om, e drept că, prin mila lui Dumnezeu, ceva mai evoluat decât sunteți voi acum! Ce sunt eu față de Dumnezeu? Un nimic, lipsit de orice putere! Tot ceea ce săvârşesc, săvârşesc doar prin intermediul Duhului lui Dumnezeu, care s-a revărsat în interiorul meu, fiindcă eu sunt preaplin de iubirea pentru Dumnezeu şi, prin ea, de Voia Lui. Şi, de aceea, tot ceea ce vrea Voia aceasta a lui Dumnezeu din mine, aceea se petrece; căci Cuvântul şi Voia lui Dumnezeu sunt unica realitate, sunt ceea ce face ca toate lucrurile şi ființele să existe şi sunt pretutindeni fapta împlinită.

3. În mine nu există decât o scânteie din Duhul lui Dumnezeu; însă aceasta este legată de Duhul etern şi infinit al lui Dumnezeu. Şi ceea ce voieşte Duhul etern şi infinit al lui Dumnezeu tot aceea voieşte şi scânteia din mine care este strâns legată de El - această scânteie de care sunt fără încetare conştient şi care nu poate voi altceva decât ceea ce voieşte Dumnezeu -, şi de aceea tot ceea ce voieşte în mine Duhul lui Dumnezeu se împlineşte pe dată.

4. De altfel, şi în voi există aceeaşi scânteie, însă cam în felul în care există germenele vieții într-o sămânță. Atâta timp cât sămânța nu ajunge în pământ, ea rămâne ca şi moartă. Abia atunci când, în stratul de pământ, ea se eliberează de tot ce este exterior şi material în ea, şi doar substanța sufletească se uneşte cu germenele spiritual cel viu, abia atunci începe şi acest Spirit să devină activ şi să facă minunile pe care voi le-ați văzut deja de nenumărate ori.

5. Tot astfel, şi omul material trebuie, prin voia cea liberă a sufletului său, să ucidă şi să distrugă toate tendințele materiale din sine. El nu trebuie să se mai agațe cu vreo iubire oarecare de nimic din ce este lumesc. Străduania sa trebuie să fie una singură: de a-L recunoaşte şi a-L iubi tot mai mult pe Dumnezeu şi de a îndeplini în toate Voia cea revelată a lui Dumnezeu, oricâte sacrificii ar presupune aceasta din partea sufletului şi a trupului său.

6. În felul acesta, Duhul lui Dumnezeu devine activ în om şi îl umple în întregime, făcându-l asemenea lui Dumnezeu şi dăruindu-i toată forța şi puterea, precum şi Viața cea Veşnică, indestructibilă.

7. De aceea v-am şi spus mai înainte că un om nu-L poate afla pe Dumnezeu, care este din veşnicie iubirea, înțelepciunea şi adevărul, decât numai prin iubirea curată pentru El şi prin adevărul care se naşte din aceasta, şi în niciun alt mod.

8. Dacă vei ține un bob de sămânță în aer, chiar dacă soarele îl va lumina cu cele mai frumoase raze ale sale, el se va usca şi nu va încolți, şi nici nu va produce vreun rod! Şi iată, exact la fel se petrece şi cu un om care-L caută pe Dumnezeu pe baza înțelepciunii lumeşti exterioare! El se usucă şi se sfrijeşte, şi toate strădaniile sale se dovedesc a fi fost zadarnice.

9. Însă dacă sămânța încă plină de seva vieții este pusă în pământ, parabola aceasta capătă o cu totul altă semnificație: aceea că omul trebuie să se lepede de toate dorințele sale lumeşti şi senzoriale! El trebuie să devină plin de smerenie şi de blândețe, răbdător, iubitor şi îndurător față de semenii săi, şi prin aceasta el se va umple de iubirea pentru Dumnezeu! Atunci, el este cu adevărat un bob de sămânță plin de seva vieții, pus la germinat în pământul roditor al vieții celei adevărate. Spiritul Divin din el îl pătrunde întru totul, îl face să crească şi îl coace pentru Viața cea Veşnică divină şi pentru contemplarea lui Dumnezeu.

10. Cel care procedează astfel Îl găseşte pe Dumnezeu, care altfel i-ar fi rămas ascuns, şi nu-L va mai pierde în veci. Mulți dintre cei pe care îi vedeți aici, în fața voastră, L-au găsit deja, în felul acesta, pe Dumnezeu în inimile lor. Faceți ca ei şi veți ajunge ca ei. Dar voi, înainte de toate, va trebui să vă lepădați complet de toate tentațiile lumeşti care încă mai există în voi. M-ați înțeles bine acum?"

Capitolul 104

Greşeala magicienilor

1. Şi primul magician a spus: „Da, eu deja încep să pricep câte ceva. Mă frământă însă o întrebare, şi anume, de ce oare nu ni s-a dăruit noua încă de demult acest sublim şi divin adevăr, cu permisiunea Unicului, Adevăratului şi desigur Atotştiutorului Dumnezeu, sub forma unei revelații? Căci noi zăcem în întuneric de foarte multă vreme, tot căutând acel Ceva, pe care nu l-am găsit decât acum. Totuşi, şi noi suntem oameni, şi L-am adorat întotdeauna pe Dumnezeu sub numele sugestiv de DEL AI L AM A ('creează şi distruge'), şi nu am aderat la învățătura ZOROUASTO, şi cu toate acestea, nici măcar noi, preoții, nu am primit niciodată nicio revelație, ceea ce a şi constituit motivul pentru care am pierdut orice credință, fără însă a înceta vreodată să o menținem pe cea din rândul poporului. Care este de fapt cauza acestei situații? Să fie vorba oare de un vechi blestem tainic aruncat asupra noastră, sau suntem chiar noi vinovați, fără s-o vrem cu adevărat? Sau poate e de vină clima noastră?"

2. Rafael a spus: „Vinovații sunteți chiar voi, şi nu vreun vechi blestem sau clima voastră! Căci nu o dată, ci de multe ori au fost deşteptați şi la voi oameni, pentru a vă arăta că mergeți pe o cale greşită. Şi ce ați făcut voi cu oamenii aceia? I-ați condamnat ca fiind eretici ai învățăturii voastre aberante, iar când ați reuşit să puneți mâna pe ei, nu a existat martiriu de o cruzime suficient de mare pentru moartea lor. Şi vina pentru aceasta o poartă trufia voastră nemărginită şi setea voastră nepotolită de putere.

3. Ați fi vrut ca Dumnezeu, Stăpânul Infinității, să vi se dezvăluie vouă, pentru ca apoi voi să-i transmiteți poporului revelația aceasta după bunul vostru plac, cu picătura, altfel spus, într-o oră, nici cât ați primit voi într-o clipă pentru un întreg mileniu. Dar vezi că Dumnezeu n-a fost de acord cu voi în chestiunea aceasta şi v-a dat, în locul luminii din Ceruri, întunericul iadului, în care vă mai zbateți încă, o bună parte dintre voi, chiar şi acum. Iar pentru aceasta vina n-o poartă nimeni altcineva decât numai voi înşivă!

4. Căci Dumnezeu este, prin însăşi esența Sa primordială, cea mai sublimă şi mai pură iubire. El este suprema bunăvoință, smerenie, indulgență, răbdare, este blândețea şi milostivenia însăşi. El disprețuieşte orice fel de fast lumesc. Trufia oamenilor este pentru El o oroare, iar setea de putere un apanaj al iadului, care v-a inspirat să-i țineți poporului destule predici rele. Căci şi în iad, fiecare duh malefic doreşte să fie un stăpânilor; şi, fără minciună, înşelătorie, trufie şi sete de putere, niciun diavol nu ştie să trăiască şi să supraviețuiască. Iar acum,

întrebați-vă singuri dacă în cazul vostru situația a fost vreodată altminteri! Şi dacă nu, atunci cum ar fi putut să aibă loc vreo revelație divină în cazul vostru?!

5. În orbirea voastră de oameni bine situați erați firește de părere că Dumnezeu, ca Ființă Supremă, nu S-ar putea revela decât celor care se cred stăpânitorii supremi ai acestei lumi. Căci pe omul din popor voi îl socoteați a fi mult sub nivelul animalelor. Dar aici v-ați înşelat amarnic, căci Dumnezeu este tocmai smerenia, blândețea, răbdarea şi iubirea eternă, precum şi milostivenia însăşi; bunăvoința Sa se îndreaptă doar către aceia care sunt şi ei la fel cum este El Însuşi încă din eternitate, iar principiul Său cel sfânt sună astfel: «Lăsați-i pe cei mici şi neînsemnați să vină la Mine; căci a lor este Împărăția Cerului, care este de fapt împărăția iubirii, a înțelepciunii, a adevărului şi a vieții veşnice!»

6. Şi iată, tocmai aspectul acesta vi l-au predicat cei umili din rândul poporului vostru, până la picioarele rugului, iar voi i-ați redus la tăcere cu lovituri de pietre şi - celor care se mai găseau încă în temnițele voastre de tortură, în loc să-i ascultați - le-ați smuls limba din gură cu cleştele înroşit! Spuneți aşadar, ce-ar mai fi putut face Dumnezeu pentru voi, când din setea voastră nemărginită de putere ați procedat astfel cu aceia pe care Dumnezeu i-a deşteptat pentru a vă scoate din orbirea voastră?! Câte mii de astfel de oameni n-au fost torturați în modul cel mai nemilos?! Şi voi vă mai întrebați a cui este vina pentru faptul că L-ați aflat abia acum şi aici - şi, firește, doar în parte - pe Cel care v-a fost ascuns până în momentul de față?!

7. Citiți-vă istoria, şi veți găsi acolo confirmarea deplină a tot ce v-am spus! Dar atunci va trebui să spuneți: «O, Dumnezeule mare, iartă-ne nouă faptul că, în orbirea noastră nemăsurată, ne-am făcut vinovați fără încetare de toate păcatele diavoleşti față de Tine! Noi singuri suntem vinovați de îndelunga noastră orbire! Dăruieşte-ne acum lumina Ta, ca să Te putem afla pe Tine, Preasfinte!». Şi atunci Domnul Dumnezeu vă va ierta păcatele şi vă va dărui îndurarea Sa! M-ați înțeles bine acum?"

Capitolul 105

Întrebarea magicianului despre modul de transmitere a revelațiilor

1. Magicianul a spus: „Da, abia acum începem să înțelegem mai bine. Căci până acum noi gândeam încă mult prea conform vechilor noastre obiceiuri lumeşti, şi eram convinşi că Dumnezeu, această Făptură Supremă care sălăşluieşte poate undeva deasupra stelelor, nu Se poate revela pe pământul acesta decât unor oameni care, potrivit poziției lor sus-puse, sunt oarecum de acelaşi rang cu El. Aşa că, dacă vreun om dintre cei umili pretindea vreodată că a primit de la Însuşi Dumnezeu vreo revelație, o astfel de afirmație era considerată de preoți drept cea mai cumplită blasfemie împotriva sfințeniei şi măreției fără margini a Domnului Dumnezeu, sacrilegiu pe care profetul din popor îl plătea de regulă cu viața sa. Din păcate, toate acestea sunt mai mult decât adevărate.

2. Totuşi Dumnezeu ar fi trebuit să ştie ce făceam noi, preoții! N-ar fi putut El să Se reveleze măcar o singură dată vreunui mare-preot, de pildă, într-un asemenea fel, încât acel mare-preot să fie forțat să considere că revelația vine chiar de la Dumnezeu şi că Dumnezeu Şi-a exprimat prin ea, cu toată claritatea, tocmai Voia Sa cu privire la îndatoririle preoților şi ale mirenilor?! Dacă s-ar fi petrecut măcar o dată astfel, niciun profet dintre oamenii de rând nu ar mai fi fost condamnat la moarte pentru o revelație primită de la Dumnezeu. Căci atunci ar fi ştiut toți preoții, de la cei mai de sus până la cei mai de jos, că şi un om obişnuit, ba chiar şi un sclav sau o femeie, poate primi de la Dumnezeu o revelație, şi atunci aceşti oameni n-ar mai fi fost prigoniți de preoți, ci dimpotrivă, ar fi fost respectați, ascultați şi crezuți de toți. Dar noi, cu adevărat, nu ne amintim ca vreun mare-preot de la noi să fi primit vreodată o astfel de revelație sau asemenea indicații de la Dumnezeu.

3. Şi cum aşa ceva nu s-a petrecut, noi am păstrat în mod firesc modul nostru de a gândi, şi toate au rămas aşa cum fuseseră ele instituite. Iar dacă mă gândesc acum cu o judecată limpede şi cu tot calmul la toate acestea, am senzaţia că nu numai noi, preoţii, suntem vinovaţi pentru toate aceste secole de cumplită întunecime, ci şi faptul că aproape permanent ni s-a refuzat o revelaţie supremă de origine divină, care să poată fi recunoscută uşor şi pe care, evident, să o primească un mare-preot, un rege sau chiar ambii deodată - ceea ce ar fi făcut-o să fie şi mai eficientă.

4. Sigur că aceasta este doar o părere a mea, şi sunt departe de a susţine că ea trebuie să fie şi cea mai justă. Dar, analizând situaţia cu mintea mea de om, am totuşi impresia că, dacă o revelaţie divină i-ar fi dată poporului prin intermediul unor oameni care încă din timpuri imemoriale s-au bucurat de mare cinstire, ea ar fi mult mai eficientă decât una care i-a fost dată de regulă prin nişte oameni de joasă condiţie, care oricum nu aveau mijloacele necesare pentru a pune în valoare o revelaţie, oricât de autentică ar fi fost ea, în rândul celorlalţi oameni, şi cu atât mai puţin în rândul preoţilor şi al regilor. Dacă o revelaţie s-ar răspândi printre oameni pornind de sus în jos, spre popor, ea ar avea mai mult de câştigat, dacă nu chiar totul. Ce părere ai tu, tinere prieten de o mare înţelepciune şi putere divină?"

Capitolul 106

Destinul poporului indian

1. Rafael a spus: „Părerea pe care ai expus-o aici şi care e drept că nu este cu totul absurdă provine din faptul că voi, în timp ce v-aţi dezvoltat o serie întreagă de arte şi de ştiinţe frivole, aţi lăsat ca pe cărţile voastre de istorie să se aştearnă un strat foarte gros de praf şi, considerând praful acesta drept sfânt, voi nu vă mai citiţi istoria, şi în concluzie nici nu mai ştiţi nimic din ceea ce s-a petrecut înainte de voi.

2. Dar află de la mine că, la începuturile existenţei voastre, Dumnezeu cel adevărat nu a încetat să vi Se reveleze timp de mai bine de o mie de ani, şi întotdeauna doar bătrânilor şi patriarhilor. Şi un timp totul a mers destul de bine. Însă când bătrânii şi patriarhii au ajuns încetul cu încetul prea bogaţi şi prea plini de ei, au început să adauge în poruncile lui Dumnezeu şi propriile lor legi, ca şi cum acestea ar fi făcut parte tot din revelaţie, iar poporul a crezut în ele şi li s-a supus.

3. Şi, destul de curând apoi, legile lor lumeşti au început să le elimine cu totul pe cele dumnezeieşti, până într-atât, încât pe preoţii şi patriarhii deveniţi prea însetaţi de putere şi prea avizi de bani niciun îndemn nu i-a mai putut întoarce la Dumnezeu. Şi atunci Dumnezeu a deşteptat în rândul poporului clarvăzători şi profeţi, pentru ca ei să-i avertizeze pe cei mari şi puternici, care, în goana lor de a-şi satisface poftele lumeşti, îl părăsiseră cu totul pe Dumnezeu şi, cu legile lor lumeşti, împovărau peste măsură bietul popor.

4. Însă cei mari şi puternici au pus mâna pe profeţi şi i-au biciuit, iar apoi i-au ameninţat cu pedepsele cele mai aspre dacă vor mai îndrăzni vreodată să se prezinte, în faţa lor sau a oricui, drept profeţi deşteptaţi de Dumnezeu şi să facă preziceri în calitatea aceasta.

5. Vizionarii şi profeţii făceau diferite minuni şi preziceau ce avea să li se petreacă celor mari şi puternici dacă se vor încăpăţâna în nelegiuirea lor. Dar n-a folosit la nimic. Ei au fost prinşi, torturaţi şi ucişi. Totuşi, mai mulţi dintre ei au reuşit să fugă, şi Duhul lui Dumnezeu i-a condus în locuri unde nu-i mai putea găsi nimeni.

Astfel au apărut aşa-zişii pirmanji[7] (birmani), deşi văioagele lor inaccesibile mai fuseseră locuite înaintea lor şi de simpli oameni primitivi.

[7] Aceşti birmanezi din văile superioare ale Himalayei au cu siguranţă mai multe în comun cu Butanul sau cu Tibetul decât cu Birmania din zilele noastre [n.t]

6. Iată cum a fost la voi cu mult timp înainte, şi fiindcă voi L-aţi părăsit întru totul pe Dumnezeu, v-a părăsit şi El pe voi, şi a trebuit să cunoaşteţi această îndelungată noapte a judecăţii şi a morţii sufletelor!

7. Voi aţi găsit acum lumina vieţii. Dar în ţara voastră nu se va face încă multă vreme lumină. Căci atâta timp cât voi, preoţii, o veţi folosi doar pentru voi, lumina aceasta nu va aduce mare folos. Dacă însă veţi vrea să duceţi lumina aceasta şi în rândurile poporului, veţi întâmpina mari dificultăţi din partea acestuia şi a suveranilor săi. Ei nu vă vor da ascultare, iar de veţi insista cu ideile voastre, veţi fi şi voi prigoniţi în acelaşi fel cum i-aţi prigonit la rândul vostru pe vizionari şi pe profeţi."

8. Şi magicianul a spus: „Vedem preabine adevărul din vorbele tale. Însă în ceea ce ne priveşte, noi trei, precum şi suita noastră, cu siguranţă că nu purtăm decât o vină extrem de mică pentru denaturarea învăţăturii de la Dumnezeu, căci noi am sesizat răul încă de multă vreme, şi tocmai de aceea am şi plecat în lumea largă, în căutarea adevărului, pe care l-am şi găsit aici, într-un chip atât de miraculos.

9. Iar dacă în ţara noastră situaţia este într-adevăr chiar atât de deplorabilă - aspect de care nu ne mai îndoim câtuşi de puţin -, atunci se pune întrebarea ce am putea face noi când ne vom întoarce. Să păstrăm ceea ce am găsit aici doar pentru noi, sau am putea să comunicăm toate acestea, la timpul şi locul potrivit, şi prietenilor şi semenilor noştri? Căci dacă noi, în ciuda faptului că ni s-a revelat adevărul şi am luat decizia să respectăm principiile sale în viaţa noastră de zi cu zi, vom accepta totuşi acasă să reluăm practicile noastre rele şi absurde, atunci fără îndoială că suntem nişte escroci mai mari decât am fost până să fi cunoscut acest adevăr.

10. Până acum noi credeam că îi facem un bine poporului când îl înşelam şi-i turnam minciuni dintre cele mai sfruntate. Acum însă situaţia s-a modificat. Noi, care cunoaştem lumina cea adevărată a vieţii, să trebuiască să jucăm acasă vechiul rol de mincinoşi şi de escroci, neputând să urmăm decât noi singuri şi în mare taină această cale a vieţii luminoase?! Nu, prietene, aceasta nu se poate! Mai curând plecăm cu toate comorile noastre, cu neveste, copii şi servitori până la capătul de la apus al lumii, pentru a trăi acolo nestingheriţi, potrivit adevărului deja recunoscut! Ce părere ai despre aceasta, tinere prieten divin de puternic şi de înţelept? Ce sfat bun ne poţi da?"

11. Rafael a spus: „Ah, dragii mei prieteni - ce îmi sunteţi deja -, în cazul acesta chiar şi nouă ne este greu să vă dăm un sfat cu adevărat bun! Există în ţara voastră fără îndoială încă foarte mulţi care ar dori să aibă ceea ce voi aţi găsit deja aici, măcar într-o mică parte. Dar de vor primi toate acestea de la voi, atunci nici ei nu vor mai putea rezista în acele ţinuturi ale Indiei. Căci la voi acasă este chiar iadul, iar în mijlocul iadului cu greu vei reuşi să făureşti într-un om Cerul, fiindcă omul care doreşte să se îndrepte către adevăr întâlneşte la fiecare pas în calea sa mii de pericole care-l pândesc din umbră, asaltându-l din toate părţile.

12. Astfel că puteţi fireşte să vă întoarceţi în India voastră, şi puteţi încerca cu mare precauţie să vedeţi dacă tovarăşii voştri, cei pe care îi cunoaşteţi a fi mai buni, suportă sau nu un astfel de adevăr, însă cei care îl vor îmbrăţişa nu trebuie să rămână prea mult timp în ţara întunericului şi a judecăţii iadului, căci altminteri acestea îi vor înghiţi pe dată! Dar dacă, de dragul desăvârşirii propriei voastre vieţi, voi preferaţi să nu vă mai întoarceţi în ţara voastră, atunci mâine şi poimâine veţi găsi lesne o mulţime de posibilităţi privind locul unde aţi putea să vă stabiliţi. Fie una, fie alta, acesta este sfatul meu, iar voi veţi face aşa cum vi se pare a fi mai bine."

13. Magicianul a spus: „În condiţiile acestea, alegerea nu ne va fi deloc dificilă! Şi dacă tovarăşii noştri se vor dovedi la fel de avizi de lumina cea adevărată a vieţii ca şi noi şi vor simţi că această lumină trebuie să existe pe undeva în Apusul îndepărtat, atunci vor pleca şi ei cu siguranţă să o găsească. Dar dacă îi preocupă mai puţin decât pe noi lumina aceasta, atunci să rămână în noaptea lor cea neagră şi în moartea lor! Ceva însă tot vom face, spre mântuirea

lor: avem mulți servitori cu noi și, dintre aceștia, putem trimite câțiva acasă. Le vom da să le ducă niște scrisori ticluite într-un limbaj secret pe care nu îl înțeleg decât preoții. Dacă tovarășii noștri le vor lua în serios, ne vor urma și vor găsi, la rândul lor, lumina; dacă nu, atunci să rămână în noaptea lor! Am judecat bine sau nu?"

14. Și Rafael a spus: „De data aceasta ai judecat corect! Însă voi mai aveți acasă bogății pământești foarte mari. Ce se va petrece cu ele?"

15. Magicianul a spus: „Prietene dumnezeiesc! Principalele bogății le avem cu noi - iar cea mai de preț comoară am găsit-o chiar aici, și ea este pentru noi mai valoroasă decât toate țările, toate împărățiile și toate comorile pământului! Ceea ce mai avem acasă, să ia servitorii pe care îi vom trimite înapoi în India și să împartă între ei, după cum vom hotărî noi, ca să nu izbucnească vreo ceartă între ei; și apoi pot veni din nou pe urmele noastre. Aici vor afla încotro ne-am îndreptat. Și consider că în felul acesta totul este foarte bine aranjat!"

16. Rafael a spus: „Într-adevăr, este bine așa! Faceți astfel, și veți fi binecuvântați! Acum însă, meditați la cele auzite de la mine și pregătiți-vă în inimile voastre pentru evenimente și mai mari. Eu, împreună cu prietenul acesta al meu, ne vom duce să ne îngrijim de o cină bună."

17. Și atunci Rafael și Lazăr au intrat în casă și au dat dispozițiile necesare, căci se cam lăsase întunericul.

Capitolul 107

Revelația în India

1. În momentul acela, Agricola Mi-a spus: „Bine, Doamne și Învățătorule, dar eu mi-am închipuit India ca pe o țară a minunilor și a celei mai înalte culturi, asemenea Vechiului Egipt, o țară în care abundă artele și științele de tot felul. Și uite, se dovedește a fi tocmai contrariul a ceea ce-mi închipuiam eu despre ea! O Doamne, oare când va ajunge poporul acesta la lumina vieții?"

2. Eu am spus: „O va primi și el. Dar acum el nu este încă suficient de pregătit. Poporul de rând este însă foarte ascultător și foarte răbdător, cucernic în felul său, și cu o credință fermă. Dacă i-ai lua-o acum, l-ai ucide, și aceasta ar fi foarte rău pentru sufletele lor. De aceea este preferabil, pentru moment, să nu i se dea Indiei prea multă lumină înainte de vreme, în schimb ea trebuie hrănită oarecum cu picătura, ceea ce s-a și petrecut, motiv pentru care și are în rândurile ei înțelepți de o factură deosebită și clarvăzători, cum evreii nu mai au astăzi. Iar înțelepții și clarvăzătorii aceștia răspândesc deja printre mulți oameni o luminiță suficientă, căci fără ea, aceștia trei n-ar fi găsit niciodată drumul cel lung până aici.

3. Când Eu am venit în lumea aceasta la Betleem, într-un staul de oi, au venit trei înțelepți[8] din această țară a Soarelui Răsare, pentru a Mă saluta și a-mi oferi aur, smirnă și tămâie. Apoi s-au întors în țara lor, dar, cu ceva timp în urmă, ei au revenit, iar acest hangiu, vecin al lui Lazăr, i-a văzut și i-a ospătat. Prin urmare, există și acolo înțelepți, însă doar puțini!

4. Pe deasupra, preoții hinduși nu mai sunt chiar atât de înverșunați - cum erau acum vreo sută, și cu atât mai mult cu trei, patru sau cinci sute de ani înainte - împotriva înțelepților și clarvăzătorilor, care de altfel stau ascunși în continuare. Căci, în ciuda faptului că, în general, ei respectă încă vechile legi ale intoleranței și ale penitențelor pline de cruzime, mai multe molime cumplite, precum și cutremure mari de pământ, furtuni și inundații devastatoare, prezise din vreme de clarvăzători, au secerat cam două treimi din indieni, în special pe cei supuși și pe deținătorii puterii. Acestea i-au făcut pe preoți și pe regi ceva mai blânzi și mai in-

[8] Vezi „Copilăria și adolescența lui Iisus" de Jakob Lorber, n.r.

dulgenți. Astfel că va mai dura un timp până când poporul acesta înclinat spre plăcerile trupeşti se va dovedi pe deplin pregătit să primească mai multă lumină.

5. Rafael i-a tratat pe magicieni întocmai după Voia Mea, astfel că i-a şi câştigat foarte repede de partea sa, şi aceasta este bine. Totuşi, înainte de ziua de mâine, nu aveți voie să Mă demascați față de ei. Dar iată că Rafael şi Lazăr se şi întorc şi ne vor pofti curând la cină. După cină vom reveni aici ca să contemplăm Creația."

6. N-am terminat bine de spus acestea, şi Lazăr, însoțit de Rafael şi de cei trei magicieni, a venit în fața Mea şi ne-a poftit la cină. Iar când am ajuns în casă, aşezându-ne în bine cunoscuta ordine la mese, magicienii s-au arătat foarte surprinşi de amenajarea minunată a sălii celei mari şi chiar şi mai surprinşi de masa aranjată special pentru ei, cu tot fastul indian imaginabil, pe care tronau cele mai bune mâncăruri cu specific indian.

7. Magicianul principal s-a ridicat şi i-a spus lui Lazăr: „Bine, distinse prieten al nostru, dar de ce atâta risipă pentru noi trei? Cu banii aceştia ar putea fi săturați mii de sărmani, mai mulți ani la rând! N-aveți şi voi oameni sărmani în țara voastră, şi chiar şi în oraşul acesta?"

8. Lazăr a spus: „Ba da, avem destui, şi eu unul mă îngrijesc de mulți dintre ei! Uite, la masa aceea lungă de lângă peretele cel lat al sălii stau vreo şaptezeci dintre ei, iar pe multe din proprietățile mele, alte mii şi-au găsit un adăpost, precum şi o ocupație corespunzătoare şi asigurarea existenței! Iar de mai vin şi alți oameni sărmani la mine, au şi ei uşa deschisă în oricare din casele mele. Nu vă faceți deci griji pentru mica cinstire pe care mi-am permis să v-o aduc, ca străini ai locului, servindu-vă în stilul vostru specific de acasă! Mâncați şi beți aşadar după pofta inimii!"

9. Cei trei au şi făcut întocmai, minunându-se de gustul nespus de bun al bucatelor şi al vinului şi repetând întruna că nu mai puseseră nicicând ceva atât de gustos în gură.

Capitolul 108

Dorul magicienilor de Dumnezeul Cel Adevărat

1. Iar noi am mâncat şi am băut de asemenea plini de voie bună. Doar că de data aceasta nu s-a vorbit prea mult în timpul cinei. Numai romanii au vorbit între ei în limba latină, în rest, la celelalte mese oamenii au fost foarte tăcuți.

2. Când am terminat cu toții de mâncat, magicianul s-a ridicat din nou de la locul său şi i-a spus lui Lazăr: „Prietene, ceea ce am mâncat şi am băut aici a fost nespus de gustos, iar acum trebuie să şi plătim! Spune-ne cât îți datorăm, şi îți vom plăti cu dragă inimă!"

3. Şi Lazăr a spus: „N-ați primit oare şi sare lângă pâine?"

4. Magicianul a spus: „Ba da, uite, aici, în acest vas de aur, ce-a mai rămas din ea!"

5. Şi atunci Lazăr a spus: „Ei bine, atunci totul este deja plătit. Căci noi avem o tradiție: oaspetele străin căruia îi punem în față sare nu trebuie să plătească. Lăudați-L pentru aceasta pe Unicul şi Adevăratul Dumnezeu; căci El este plătitorul meu pentru toate, în vecii vecilor!"

6. Magicianul: „Da, prietene, ai perfectă dreptate! De L-am fi aflat şi noi pe El aşa cum L-ați aflat probabil voi toți, I-am mulțumi cu şi mai multă ardoare decât o putem face acum! Suntem însă mulțumiți în adâncul sufletului nostru chiar şi pentru faptul că am dobândit aici măcar certitudinea deplină că există într-adevăr un Unic Dumnezeu, în veci Adevărat. Căci dacă El nu ar exista, tânărul nostru cel drăgălaş n-ar fi fost nicidecum în măsură să săvârşească în fața ochilor noştri minuni care îi sunt cu putință doar unui Dumnezeu şi să rostească cuvinte cum noi n-am mai auzit nicicând, nici din gura celui mai mare înțelept.

7. Da, pe acest Dumnezeu binevoitor, pe care voi Îl cunoaşteți mai bine decât noi, îl slăvim şi îl preamărim din toate puterile noastre; căci fără îndoială că El ne-a arătat, prin Voia

Sa, calea către încoace şi, prin intermediul vostru, ni S-a revelat nouă, bieţi căutători orbi, mai clar decât a făcut-o El vreodată în timpul lungilor ani în care noi am căutat o dovadă a existenţei Sale.

8. Prietene, văzând gospodăria aceasta a ta atât de bine aranjată, se înţelege de la sine - chiar dacă nu s-ar şti nimic despre tine - că tu trebuie să fii un gospodar foarte înstărit şi foarte înţelept! Dar dacă i-am întreba pe oamenii tăi unde te găseşti, iar ei n-ar putea, oricâtă bunăvoinţă ar avea, să ne dea vreo informaţie despre tine - aceasta ar fi pentru noi ceva foarte neplăcut, de natură să ne amărască sufletul. Căci dacă o casă este proprietatea unui gospodar evident foarte destoinic şi este aranjată astfel încât orice om raţional să rămână mut de uimire şi de admiraţie, atunci este de înţeles şi firesc să te străduieşti să cunoşti mai îndeaproape un astfel de stăpân înţelept al casei. Dar este deprimant ca după îndelungi căutări şi cercetări să nu-l găseşti niciodată pe acest înţelept tată de familie, ci doar urmele certe şi foarte clare ale existenţei sale.

9. Cu timpul ajungi la sentimentele unui fiu al cărui tată, pe care el îl iubeşte mai presus de orice, a plecat într-o călătorie la numeroasele sale proprietăţi şi nu s-a întors de multă vreme acasă. Fiul este pe zi ce trece tot mai îngrijorat. El încearcă să-şi aline amărăciunea cu ajutorul prietenilor săi lumeşti, dar nopţile pline de amărăciune şi zilele se succed, iar tatăl nu se întoarce acasă la fiul său, într-o bună zi sau noapte. Atunci amărăciunea fiului ajunge de nesuportat, astfel că el porneşte la drum în căutarea tatălui său multiubit. El merge pe la toate proprietăţile tatălui său şi găseşte pretutindeni urmele incontestabile ale trecerii sale pe acolo. Pe scurt, el găseşte absolut orice - în afară de tatăl său! El coboară în adâncurile pământului şi urcă pe cele mai înalte creste ale munţilor, strigând în gura mare: «O, tată drag, unde te afli tu? De ce, de ce fiul tău nu te mai poate găsi? Dacă el a păcătuit cumva împotriva legii tale, iartă-l pe el, sărmanul, căci este slab şi orb, şi lasă-ţi auzită de el sfânta-ţi voce de tată!»

10. Astfel îl caută fiul pe tatăl său şi îl strigă. El găseşte mii de lucruri, aude susurul vântului prin păduri, urletul furtunii ce aleargă peste câmpii şi mări; aude chiar şi armonia pe mii de voci a veselilor cântăreţi ai aerului şi vede fulgerele sclipind din mijlocul norilor; doar chipul tatălui său nu se arată de nicăieri, şi niciun ecou nu-i aduce sunetul vocii sale.

11. Aceasta este soarta noastră, a fiilor Marii Indii, încă de multă vreme, şi nimeni dintre noi nu mai ştie cine le-a dat oamenilor Cartea Cărţilor a noastră, JA SEAM SKRIT! Un singur element din Carte rămâne adevărat, şi anume, că acel unic şi mare stăpân al casei le rămâne şi le va rămâne veşnic ascuns tuturor oamenilor. Căci dacă cei care-L caută nu-L pot afla, cum atunci ar putea să-L găsească aceia care nici măcar nu-L caută?!

12. Noi, care am avut aici fericirea de a ne fi apropiat atât de mult de urma paşilor Săi, suntem deja copleşiţi. Cât de fericiţi am fi însă dacă L-am afla, L-am vedea şi am putea vorbi noi înşine cu El, cu toată iubirea şi în toată smerenia! Dar dacă nu suntem demni de o astfel de îndurare - aspect de care începem să fim convinşi -, atunci vă rugăm pe voi, prieteni dragi, să nu ne uitaţi atunci când vă veţi afla în faţa chipului Său cel sfânt!

13. Şi acum, îi înălţăm încă o dată, din adâncul inimii noastre, slavă şi cinstire pentru seara aceasta, Lui şi vouă, prietenii Săi!”

Capitolul 109

Toate la timpul lor! Domnul nostru Iisus Hristos respectă ordinea pe care Dumnezeu a instaurat-o în lumea materială

1. Cuvintele acestea i-au impresionat din nou în cel mai înalt grad pe cei prezenţi, iar Petru Mi-a spus în taină: „Doamne, uite cât de mult tânjesc aceşti oameni după Tine! De ce nu li Te dezvălui?”

2. Eu am spus: „Știu Eu preabine de ce, şi nu te preocupa tu de aceasta! Voi toți sunteți încă asemenea copiilor fără experiență, care tânjesc după fructul dintr-un pom cu mult înainte ca el să se fi copt. Oare nu ştii că toate pe pământul acesta îşi au şi trebuie să-şi aibă timpul lor?! Şi Eu simt în Mine însumi un mare imbold de a Mă revela întru totul acestor trei oameni, însă iubirea din Mine şi eterna înțelepciune din aceasta îmi spun: nu înainte de timpul potrivit! Căci doar cu o clipă prea devreme, şi multe s-ar distruge şi n-ar mai putea fi îndreptate apoi decât printr-o îndelungă punere la încercare a liberului-arbitru. Destul că făpturile umane, supuse slăbiciunii, sunt adesea păcătoase. Ce s-ar petrece oare dacă şi eternul Stăpân al Ordinii imuabile a Creației şi-ar încălca El însuşi rânduiala?!

3. Fii convins că simțirea Mea este în cazul de față mai puternică decât a ta şi a tuturor celor prezenți aici. Dar Eu îmi cunosc şi Ordinea Mea eternă, şi dacă, într-un fel, împotriva ei pot păcătui toți oamenii şi toți îngerii, Eu însă nu, în niciun caz, pentru că orice nerespectare a ei din partea Mea ar însemna totodată şi sfârşitul tuturor creaturilor. Căci dacă piatra de temelie a unui templu sau a unei case este putredă şi se năruie, ce se va petrece cu templul respectiv sau cu întreaga casă?!

4. Laud credința ta şi inima ta bună - însă de această durere a ta nu Mă voi preocupa decât la vremea potrivită! Gândeşte şi simte împreună cu Mine, şi atunci drumul tău va fi uşor!”

5. Auzind cuvintele acestea de la Mine, Petru şi le-a înscris în adâncul inimii şi n-a mai rostit nicio vorbă.

6. Dar magicianul a sesizat ce-i spusesem Eu lui Petru şi i s-a adresat de îndată lui Rafael, spunând: „Prietene preaînțelept şi plăcut la vedere! Am observat aici un bărbat cu o înfățişare care impune mult respect şi care i-a adresat unui om mai în vârstă nişte cuvinte cu o semnificație deosebită. Acela trebuie să fie un mare înțelept! N-ai putea să-mi spui cine este? Căci trebuie să-ți mărturisesc deschis că atât eu, cât şi cei doi tovarăşi ai mei începem să simțim o atracție misterioasă şi inexplicabilă, tot mai puternică, pentru el. Ah, aş da orice să pot face cunoştință cu omul acela! Dacă tu ai putea mijloci aceasta, ți-aş face cu mare bucurie o ofrandă generoasă!”

7. Rafael a spus: „Puțină răbdare, prietene! Căci nu toate se pot face la fel de rapid cum ți-am adus eu diamantul tău cel mare din îndepărtata Indie! Ai deci răbdare. Căci acolo unde voința perfect liberă a unui om trebuie să prevaleze, nicio constrângere atotputernică nu trebuie să o oprească. Vom ieşi de îndată pe afară, şi acolo ți se vor oferi suficiente ocazii să-L cunoşti mai îndeaproape pe Omul care te-a impresionat atât de mult. Dar deocamdată, ai răbdare şi aşteaptă!”

8. Magicianul s-a mulțumit cu atât, iar noi am ieşit din nou afară şi ne-am reluat locurile pe colină. Iar magicienii şi-au găsit loc printre noi.

Capitolul 110

Puternicul vânt de la miazănoapte şi rostul său. Marea Moartă

1. Şi, de îndată ce noi ne-am reluat vechile noastre locuri, un vânt deosebit de rece a început să bată dinspre miazănoapte, iar Lazăr Mi-a spus cu voce scăzută: „Doamne, dacă vântul acesta se întețeşte, va trebui să ne întoarcem cât de curând în casă!”

2. Eu i-am răspuns: „Prietene, vântul acesta nu ar bate dacă nu aş voi Eu. Astfel, acest vânt a început să bată pentru că Eu l-am chemat, în Mine Însumi. Şi fiindcă Eu l-am vrut, el este bun; căci tot ceea ce Tatăl voieşte în Mine este bun. De aceea, nu trebuie să se sperie nimeni de vântul acesta puțin cam aspru, şi nici să se teamă că s-ar putea îmbolnăvi, în rest, vei ghici în curând şi chiar vei înțelege de ce am chemat Eu vântul acesta.”

3. Şi de îndată ce i-am spus aceasta lui Lazăr, vântul a început să sufle şi mai tare, iar indienii s-au întors către Rafael şi i-au spus: „Ascultă, tinere puternic şi foarte înţelept, potrivit învăţăturii pe care ne-ai dat-o, am înţeles că un om, dacă este unit cu Spiritul cel pur şi viu, născut din Dumnezeu, poate realiza adevărate miracole prin puterea voinţei sale, unite cu cea a lui Dumnezeu. Totuşi, din când în când, mai apar în natura cea mare fenomene împotriva cărora până şi omul cel mai desăvârşit ar lupta zadarnic, în pofida puterii voinţei sale! Iar vântul acesta cât se poate de supărător este un exemplu! Noi suntem de părere că elementele sunt de regulă surde la voinţa noastră, oricât de puternică ar fi ea, şi că puţin le pasă de ea."

4. Rafael a spus: „În privinţa aceasta, vă înşelaţi cât se poate de tare! Dacă până şi piatra cea mai dură este nevoită să se supună pe dată forţei unei voinţe care este unită cu cea a lui Dumnezeu, cu atât mai mult o va face aerul, care este compus din multiple elemente specifice sufletului, şi se află deci într-o mai mare înrudire cu Spiritul decât piatra cea atât de materială.

5. Aflaţi însă de la mine că şi vântul acesta, care vouă vi se pare atât de supărător, tocmai de aceea bate un pic mai tare, fiindcă noi voim aceasta, iar voi veţi vedea de ce: îndreptaţi-vă numai privirea în direcţia în care bate vântul, şi veţi înţelege pe dată de ce trebuie să bată vântul acesta cu atâta putere şi din ce în ce mai tare!"

6. Şi atunci nu doar cei trei magicieni, ci toţi cei prezenţi şi-au îndreptat privirile în direcţia în care bătea vântul. Şi ce au observat ei destul de curând în zona Mării Moarte, care nu se afla la o depărtare prea mare de Ierusalim? Nişte nori negri de fum se înălţau, acoperind orizontul sudic şi, din timp în timp, printre aceştia răzbăteau şi nişte limbi de foc, care se stingeau totuşi destul de repede.

7. Observând aceasta, magicianul principal l-a întrebat pe Rafael: „Ce se petrece acolo? Să fie vreun incendiu, poate chiar al unui oraş?"

8. Rafael le-a răspuns: „O, nu, dragii mei prieteni, acolo se află o apă foarte întinsă, numită de evreii de aici Marea Moartă, fiindcă niciun animal nu poate supravieţui mai mult de o oră nici în ea, şi nici deasupra ei, la mare înălţime.

9. Nu numai peştii şi celelalte vieţuitoare marine mor în apa acelei mări, dar mor şi păsările în aerul de deasupra ei, motiv pentru care acestea din urmă nici nu prea sunt văzute zburând pe acolo. Şi nici plantele, de niciun tip, nu pot creşte pe fundul apei sau pe malurile acesteia un timp mai îndelungat. Căci pe fundul acestei mări este un strat foarte întins şi foarte adânc de pucioasă şi de bitum, care în anumite momente se aprinde, străpungând cu o forţă imensă fundul lacului - deci, evident, aceasta se petrece în adâncurile apei -, după care focul trece cu forţă prin masa de apă şi ajunge la suprafaţa acesteia, stingându-se însă apoi destul de repede, căci apa pătrunde în fisurile făcute în sol şi împiedică arderea în continuare a pucioasei şi a bitumului. Astfel, în timp ce erupţia dintr-o anumită fisură se potoleşte pentru, că aceasta este inundată de apă şi se închide, apar erupţii în alte puncte, care fireşte că vor fi şi ele înăbuşite la rândul lor în acelaşi fel.

10. Când focul intră în acţiune în subsolul acestui mare lac, acest fenomen de o mare violenţă durează câteva ore; dar urmările sale, constând de regulă într-un clocot puternic al mării în diferite puncte, care degajă fum şi abur, durează adeseori, într-o descreştere continuă, câteva zile, şi nu este deloc recomandat ca oamenii şi animalele să se apropie în astfel de momente de mare, mai ales pe timp de vânt, căci gazul otrăvitor care se ridică atunci îi poate ucide.

11. Şi uite, întrucât erupţia de acum este una foarte puternică, iar fumul cel otrăvitor ar ajunge foarte curând la noi, purtat de curenţii de aer dinspre sud, şi ar constitui un mare pericol, Voia atotputernică a Unicului şi Adevăratului Dumnezeu a determinat apariţia acestui vânt rece şi bogat în substanţe vitale dinspre nord, care, în primul rând se va înteţi pe măsură ce focul submarin câştigă în intensitate, iar apoi va duce fumul şi aburul departe, spre deserturile din Arabia, unde nu poate provoca nimănui niciun rău, căci acolo, mai ales în apropierea mării, nu trăieşte nicio vietate.

12. Dacă vă veți gândi acum puțin mai adânc la cele spuse de mine, veți înțelege preabine motivul pentru care a început să bată vântul cel rece din nord, şi în plus veți înțelege că acesta nu din voie proprie s-a hotărât dintr-o dată să bată, ci pentru că astfel i-a poruncit lui să facă o voință foarte înțeleaptă şi deosebit de puternică. Şi, înțelegând toate acestea, este deja foarte limpede că voința unui om desăvârşit, reunită cu cea a lui Dumnezeu, poate porunci tuturor elementelor, iar acestea trebuie să i se supună.

13. Tu vei putea de asemenea să apreciezi ce înseamnă înțelepciunea şi Voia lui Dumnezeu dacă îți voi explica faptul că marea cea nefastă are afluenți din mai multe direcții, dar nicio vărsare la suprafața pământului. Ei bine, de ce aceasta? Pentru că marea aceasta, ca şi multe alte mări de pe acest pământ, are nevoie de apa sa pentru domolirea focului aflat sub ea, şi în al doilea rând fiindcă o scurgere pe suprafața terestră a acestei ape cu adevărat otrăvitoare ar face neroditor şi nelocuibil pământul pe o întindere foarte mare; şi astfel, Iubirea, Înțelepciunea şi Voia adevăratului Dumnezeu acționează şi acolo unde omul cel orb nu le vede.

14. Dar cel care priveşte cu ochii Spiritului creaturile de pe acest pământ şi întreaga organizare a lumii va descoperi pretutindeni Voia lui Dumnezeu în acțiune, şi astfel îl va afla uşor pe marele şi sfântul Tată şi Ordonator al lumilor, al oamenilor şi al spiritelor, şi va simți în el însuşi puterea Voii omnipotente a lui Dumnezeu, iar atunci el nu se va mai întreba dacă voia unui om, unită cu Voia lui Dumnezeu, poate sau nu să stăpânească asupra elementelor. Ai înțeles bine toate acestea?”

Capitolul 111

Îndoielile magicianului indian

1. Magicianul principal a spus: „Da, de înțeles am înțeles eu, precum şi cei doi tovarăşi ai mei. Dar ar mai fi aici de pus multe întrebări pentru a înțelege pe deplin înțelepciunea supremă a Unicului şi Adevăratului Dumnezeu. Căci în natura cea vastă, pe lângă o serie de aspecte foarte înțelept organizate, există şi altele, care desigur sunt în sine minunat alcătuite, dar a căror funcție şi utilitate nu se explică în raport cu celelalte.

2. Vezi tu, tinere prieten, înainte de toate, considerațiile de acest fel îi derutează tocmai pe oamenii care sunt cei mai preocupați de aflarea unui Dumnezeu preaînțelept şi atotputernic, şi, ele, în loc să îi facă pe aceşti oameni să-L cunoască pe Dumnezeu, îi îndepărtează de tot, căci ei descoperă o forță şi o putere care, e-adevărat, a alcătuit şi a organizat totul într-un chip absolut minunat, dar care cu siguranță că nu mai este în stare să-şi dea prea bine seama ea însăşi de ce a făcut ceva într-un fel anume, şi în ce măsură unele fenomene decurg în mod firesc din celelalte!

3. Îmi dau seama că problema aceasta ridicată de mine este una foarte îndrăzneață. Dar cel care n-a simțit niciodată nici cea mai mică îndoială arată clar că prea puțin este interesat să ştie dacă există sau nu Dumnezeu şi cum este El constituit sau dacă sufletul omului continuă să trăiască după moartea trupului, şi cum anume şi unde, astfel încât să fie conştient de propria sa individualitate.

4. Şi cum eu caut deja de mult timp, sunt bântuit şi de îndoieli, tot de mult timp, şi ca atare am şi multe întrebări de pus. Astfel că eu consider foarte bine-venită explicația ta de mai înainte despre marea voastră cea rea, despre zăcământul ei subacvatic de sulf şi bitum şi despre aprinderea lui din timp în timp, precum şi despre apariția vântului din nord, care acum suflă şi mai puternic, precum şi despre faptul că toate acestea sunt atât de bine organizate pentru ca vaporii rezultați să nu afecteze în niciun chip făpturile vii. Toate acestea par ar fi în regulă. Dar acum apare o altă întrebare legată de marea cea rea, la care noi nu suntem în stare să răspundem.

5. De ce oare Dumnezeu, care este atât de înțelept şi de bun, a creat o asemenea mare nefastă? Noi cunoaştem destule împărății şi țări foarte mari, unde nu găseşti aşa ceva. De ce trebuie să existe neapărat una aici? La ce serveşte zăcământul ei subacvatic de sulf şi de bitum, şi la ce aburii ei otrăvitori, în care nu pot supraviețui nici oamenii, nici animalele şi nici măcar ierburile sau copacii? Până la urmă, astfel de mări sunt ele totuşi bune la ceva pe pământ şi servesc ele vreunui scop înțelept, sau au apărut doar din întâmplare, iar lui Dumnezeu nu-I rămâne decât să se preocupe ca ele să nu le dăuneze prea mult creaturilor mai importante din preajma lor?

6. Oare un Dumnezeu înțelept şi bun nu Şi-ar fi putut atinge scopul Său cel nobil - dacă există un astfel de scop - şi altfel decât printr-un mijloc nefast? Vezi tu, tinere prieten al meu, divin de înțelept şi de puternic, când începi să gândeşti mai adânc şi să meditezi mai profund la aspectele acestea, ajungi adeseori la concluzii dintre cele mai bizare!

7. Pe de o parte, poți spune: un Dumnezeu bun nu poate crea nimic rău; căci în miere nu există niciun pic de amăreală. Trebuie prin urmare să existe şi un anti-dumnezeu, rău, aflat într-o luptă permanentă cu Dumnezeul cel bun, dar care nu-l poate învinge niciodată pe primul, tot aşa cum nici Dumnezeul cel bun nu-l poate învinge pe cel rău. Dumnezeul cel bun creează în continuare ceea ce este bun, iar cel rău distruge în permanență operele Celui bun.

8. Însă dacă accepți aşa ceva, atunci este trist să fii o creatură, şi încă şi mai trist să fii un om conştient de sine, căci ar însemna să ai în permanență certitudinea distrugerii tale. Cum să mă bucur de viață, când singura mea perspectivă este că o voi pierde în scurt timp pentru totdeauna, şi aceasta, nu oricum, ci îndurând cele mai cumplite suferințe şi trecând prin cele mai disperate nelinişti?!

9. Aşa că, până la urmă, renunți şi la presupunerea aceasta, şi-ți spui: ori nu există niciun Dumnezeu, ori există atât de mulți, câte creaturi există, şi fiecare Dumnezeu îşi creează creatura sa fără să se mai ocupe de nimic altceva; ori nu există un Dumnezeu, ci doar o forță a naturii, care, fără să fie conştientă de sine, acționează totuşi în permanență, fiind silită să acționeze, într-un fel sau altul, de împrejurările născute şi ele în mod orbesc şi întâmplător din ele însele, tot aşa cum şi vântul bate orbeşte, fără intervenția vreunei voințe sau inteligențe, şi îşi schimbă direcția cu fiecare obstacol pe care îl întâlneşte în cale şi care-l sileşte să o apuce în altă parte. Acelaşi fenomen se constată şi la pâraie sau la fluvii, care îşi modifică involuntar direcția ori de câte ori se lovesc, în curgerea lor orbească, de anumite obstacole, care le silesc să îşi croiască alt curs.

10. De pildă, un bob de sămânță cade într-un pământ bun şi produce un rod frumos, pe când o altă sămânță, la fel de sănătoasă, nimereşte într-un pământ sterp, se usucă şi nu produce niciun rod. Nici sămânța şi nici pământul nu sunt conştiente de puterea şi de capacitatea lor; însă o împrejurare oarecare, generată la rândul ei de alte împrejurări întâmplătoare, a făcut ca unul dintre soluri să fie bogat şi altul arid, şi această împrejurare face ca sămânța să încolțească sau nu.

11. Şi n-ai decât să cercetezi şi să gândeşti cât vrei, şi să acumulezi oricât de multă experiență pe întreg pământul, căci nicăieri nu vei descoperi o anumită ordine bine determinată, ci doar simple hazarduri, care se determină unul pe celălalt.

12. Ei bine, după asemenea cercetări, omul pierde sentimentul divinității, şi nu-l mai regăseşte apoi prea lesne. Tu aveai desigur dreptate să spui că, prin observarea atentă a multiplelor fenomene din natura cea mare, omul îl poate afla pe Unicul Dumnezeu Adevărat, preaînțelept şi atotputernic - şi probabil că aşa şi este. Dar ce-i de făcut atunci când, la o examinare mai atentă, descoperi unele lucruri care par a nu avea nicio legătură cu vreo anumită ordine bine determinată şi care în consecință te fac să pui la îndoială existența unui Dumnezeu unic, adevărat, înțelept, bun şi atotputernic - ca de pildă zăcământul acela de pucioasă din subsolul mării celei rele? Într-o asemenea situație, prietene, omul nu se mai poate ajuta singur, ci trebuie să-l ajute Însuşi Dumnezeu, dacă El există cumva. Iar dacă El nu-l ajută, atunci fie nu

există în realitate, fie nu-i pasă deloc de oameni, fie nu este în stare să-l ajute pe om fără anumite condiţii preliminare, după cum avem zilnic suficiente ocazii să constatăm.

13. Tu trebuie deci să-mi explici rostul acelei mări nocive, şi apoi putem discuta mult mai uşor despre problema aceasta a noastră foarte importantă!”

Capitolul 112

Despre diversitatea formelor tuturor creaturilor

1. Rafael a spus: „Ştii, prietene, despre problema aceasta nu vom putea vorbi prea uşor unul cu altul. Căci tu eşti încă prea necopt şi prea marcat de vechea ta filozofie indiană. Eu ar trebui să-ţi înfăţişez ţie acum întreaga alcătuire a vieţii organice, împreună cu întreaga organizare, de o ingeniozitate perfectă, a lumii, iar aceasta nu se poate face atât de rapid cum ţi-ai putea imagina tu, în fantezia ta de hindus. Căci pentru aceasta ai avea nevoie de mai mult decât de educaţia voastră indiană. Am să-ţi dau totuşi nişte puncte de reper, aşa că, deschide-ţi acum inima şi urmăreşte-mă cu atenţie!

2. Ascultă-mă deci! Tu eşti un om. Trupul tău este alcătuit din nenumărate organe, care ţie îţi sunt complet necunoscute. Fără o asemenea structurare organică a trupului tău, viaţa sufletului tău în trup ar fi de neconceput. Şi totuşi, organele cele mai importante ale trupului tău nu au o înfăţişare prea ordonată! Să luăm de pildă venele! Cât de neregulat par a se încrucişa ele în interiorul braţelor tale! Şi totuşi, ele în sine sunt dispuse într-o ordine perfect funcţională. Sau uită-te la poziţia firelor tale de păr! Ele cresc în dezordine pe capul tău, precum şi pe întregul tău trup, şi totuşi fiecare fir este numărat de Dumnezeu şi se află la locul său precis! Iar la alţi oameni, ele stau cu totul altfel decât la tine, aflându-se totuşi exact la locul lor, căci lui Dumnezeu, în înţelepciunea Sa, I-a plăcut să-i confere fiecărui om o altă înfăţişare şi totodată şi o altă structură sufletească, pentru ca oamenii să se recunoască mai uşor între ei şi să se iubească mai mult.

3. Şi tot astfel, Dumnezeu le-a dat până şi animalelor domestice o înfăţişare puţin diferită, pentru ca oamenii să-şi poată recunoaşte mai uşor animalele lor, în timp ce animalele sălbatice se aseamănă cât se poate de mult între ele, căci pe acestea omul nu are nevoie să le distingă. Compară acum şi păsările de curte cu păsările sălbatice şi vei constata între ele aceeaşi diferenţă!

4. Dar să admitem acum că, pe pământul acesta, toate ţinuturile ar semăna unele cu altele precum un ochi cu celălalt, şi că toate casele ar semăna ca două picături de apă, fără ca una să poată fi mai mică sau mai mare decât cealaltă; aş vrea acum să aflu de la tine cum ţi-ai recunoaşte tu, de la distanţă, locul tău natal şi cum ţi l-ai regăsi?!

5. Şi, mai departe, uită-te la pomii fructiferi dintr-o gospodărie, şi apoi şi la cei care aparţin altei gospodării, şi vei constata în aspectul lor o mare diversitate, deşi fac parte din una şi aceeaşi specie! Iar Dumnezeu a încuviinţat aceasta, pentru ca fiecare proprietar să-şi poată recunoaşte de departe pomii săi, ca pe nişte prieteni vechi şi dragi.

6. Şi acum îţi voi da încă un exemplu, înainte de a trece la chestiunea principală, aşa că, ascultă-mă! Uite, cum ar fi de pildă dacă toate fetele, tinere sau mai în vârstă, ar avea chipul identic, dar şi aceeaşi înălţime, aceeaşi înfăţişare, aceeaşi vestimentaţie, aidoma păsărilor din aer şi animalelor sălbatice de pe câmp şi din pădure? Ţi-ai putea atunci deosebi fiica de nevasta ta sau de fiica vecinului, de mama ta ori de surorile tale? Dacă tatăl tău ar arăta ca tine, iar fiii tăi de asemenea, cum ţi-ar plăcea ţie, ca om raţional, treaba aceasta? Ţinuturi identice, apoi oameni cu înfăţişări şi forme identice, într-un cuvânt, totul, tânăr sau bătrân, să arate exact la fel, absolut identic - şi acesta este doar un exemplu! Ei, ţi-ar plăcea aşa ceva?”

7. Magicianul a spus: „O prietene, ar însemna pentru noi să murim încă de vii! Ah, lasă-mă cu exemplele acestea morbide! În condiţiile acestea, ar dispărea la om orice proces de

gândire, care, de fapt, fără comparații, nici nu este posibil! Ei bine, încep să mă dumiresc dinainte unde vrei să ajungi de fapt! Dar continuă, căci fiecare vorbă din gura ta valorează mii şi mii de livre de aur, din cel mai pur!”

Capitolul 113

Necesitatea diversității în toate cele create

1. Şi Rafael a spus: „Ai răspuns corect. Căci în condițiile unei astfel de uniformități a creaturilor ar dispărea orice farmec al vieții şi, odată cu acesta, şi orice gândire. Gândirea porneşte în fond de la faptul că omul constată cu simțurile sale diversitatea lucrurilor şi formele lor foarte variate şi mereu în schimbare, le compară între ele şi judecă asupra utilității lor, observă diferența dintre forme şi le dă apoi denumiri diferite, şi din toate acestea s-a născut limba vorbită a oamenilor şi, mai apoi, limbajul scris.

2. Dar dacă un ținut ar fi identic cu celălalt, un pom cu celălalt, un animal cu celălalt şi toți oamenii între ei, bărbați şi femei, părinți şi copii, tineri şi bătrâni, ce atracție ar mai putea exercita toate acestea asupra simțurilor omului? Cu siguranță că niciuna! El n-ar mai trebui să observe nimic, şi cu atât mai puțin să gândească. Chiar şi limba vorbită ar fi foarte săracă, la fel şi scrierea - şi aceasta ar fi urmarea firească a faptului că Dumnezeu cel preaînțelept ar fi creat lumile şi ființele potrivit normelor tale stricte de ordine!

3. Însă întrucât Dumnezeu este chiar mult mai înțelept decât suntem noi în stare să ne imaginăm, El a şi creat totul într-o rânduială mult mai bună decât o vom putea noi concepe vreodată, şi, prin aceasta - prin însăşi diversitatea infinit de mare pe care a hotărât-o pentru creaturile Sale -, El îi învață deja pe oameni în permanență, încât omul, pentru care au fost create toate câte sunt, să poată observa varietatea vietăților din toate soiurile şi speciile, să le poată recunoaşte mai lesne, să le poată denumi, să poată gândi în legătură cu ele şi să le poată apoi şi folosi în beneficiul său - ceea ce însă nu ar fi putut face niciodată conform ideilor tale despre ordine.

4. Ai putea simți oare o iubire profundă față de o femeie, dacă ea ar semăna atât de tare cu toate celelalte femei, cum seamănă o muscă cu cealaltă? Nici n-ai putea-o remarca, aşa cum nu poți remarca o muscă anume, astfel încât să poți spune: «Uite, aceasta este preferata mea!» Căci de îndată ce musca ta preferată s-ar amesteca printre celelalte, n-ai mai putea-o recunoaşte în veci ca fiind a ta, şi tot astfel ai păți şi cu femeia ta, şi la fel şi femeia ta cu tine.

5. Din toate acestea însă, îți poți da deja seama că tocmai această dezordine, care ți se pare ție că există în rândul creaturilor lui Dumnezeu, reprezintă de fapt o dovadă mult mai trainică şi mai incontestabilă a existenței unui Creator atotputernic, a iubirii şi a înțelepciunii Sale, decât acea ordine pe care tu ai căutat-o atâta vreme, fără să o fi găsit însă!

6. Ți-am atras deja atenția asupra faptului că venele tale, pe care le poți vedea şi urmări foarte bine la mâinile şi la picioarele tale, precum şi la capul tău, nu sunt dispuse sub epiderma ta într-o ordine perfect simetrică, aşa cum ți-ar plăcea ție să le vezi, ci într-o diversitate remarcabilă, atât în cazul tău, cât şi în al tuturor oamenilor. Ei bine, de ce se petrece aşa?

7. Iată, nu vei întâlni prea uşor doi oameni care să semene perfect unul cu celălalt! Dacă însă, din motivele pe care ți le-am enumerat, Domnul Dumnezeu i-a făcut pe oameni atât de diferiți din punctul de vedere al aspectului exterior, El i-a făcut la fel de diferiți şi din punctul de vedere al organizării lor interne şi, deci, şi sub aspectul înzestrărilor lor sufleteşti. Căci dacă toți oamenii ar avea exact aceleaşi talente, foarte curând ei s-ar putea dispensa complet unul de altul, iar iubirea față de aproapele ar ajunge o vorbă goală.

8. Ai văzut aşadar cum tocmai acea dezordine, cum îți apare ea ție, este mărturia cea mai fidelă a existenței lui Dumnezeu şi a unei Ordini Divine Supreme, preaînțelepte şi pline de iubire; şi acum ne putem întoarce la marea noastră cea rea!”

Capitolul 114

Pământul ca organism

1. (Rafael): „Uite, Dumnezeu a dispus apariția acestei mări, precum şi a altora asemănătoare, cu aceeaşi înțelepciune cu care a ordonat toate celelalte aspecte despre care ți-am vorbit mai înainte.

2. Trupul tău este hrănit, menținut în viață şi dezvoltat din punct de vedere fizic prin ceea ce mănânci şi bei şi prin respirația ta regulată. Dar elementele hrănitoare conținute în mâncare şi în băutură, precum şi în aerul inspirat reprezintă o cantitate extrem de redusă. Tu tragi aer în piept, dar eşti nevoit să expiri apoi aproape aceeaşi cantitate pe care ai inspirat-o mai înainte. Doar o parte foarte mică, infimă chiar, trece din plămânii tăi în sânge, ca element hrănitor esențial pentru viața ta, şi restul este expirat. Din toate alimentele şi băuturile diverse pe care le înghiți, cea mai mare parte nu sunt adevărate substanțe nutritive, ci doar purtătoare ale acestora. Doar un minim cu adevărat infim îți rămâne ție ca substanță nutritivă, tot restul trebuind să fie evacuat din trup, pe calea cunoscută.

3. Şi uite, aşa cum aceasta reprezintă o necesitate absolută în cazul oamenilor, al animalelor şi chiar al plantelor, căci fără ea nu s-ar putea menține viața, tot aşa ea este o necesitate imperioasă şi pentru un corp ceresc! Trebuie să fie şi el înzestrat cu organe, prin intermediul cărora să-şi poată evacua dejecțiile la suprafața epidermei sale. Şi acum, să mai privim o dată marea noastră cea rea, şi vom descoperi că este şi ea un organ la fel de necesar Pământului[9] pentru evacuarea dejecțiilor sale interioare, de-acum inutile, ca şi organele cu aceeaşi funcție din trupul tău - pe care le cunoşti cu siguranță.

4. Pământul este şi el în aceeaşi măsură o făptură vie, organică şi sufletească, cum eşti şi tu sau oricare altă ființă care respiră, acționează şi se mişcă în spațiul cel infinit al Creației.

5. Experiența te va fi învățat însă că dejecțiile oamenilor, ale animalelor şi ale plantelor pot fi folosite foarte bine ca îngrăşământ pe ogoare, pe câmpii şi în vii. Eu însă îți pot spune: ceea ce reprezintă la scară mică dejecțiile animalelor, se regăseşte şi la scară mare, raportat la Pământ.

6. Ogoarele cele fertile, ba chiar şi munții şi mările sunt, în realitate, toate, dejecții ale Pământului; căci ele toate s-au format prin focul vieții interioare a Pământului, dar, fireşte, încă din timpuri imemoriale. Şi tot ce este expulzat la suprafață, ca de pildă sulful, sărurile, apa şi tot felul de metale şi de minerale, toate folosesc la formarea solului celui fertil, fără de care plantele şi copacii n-ar putea exista, deci nici animalele, şi cu atât mai puțin ființa umană.

7. Prin urmare, dacă Pământul face şi astăzi, cu ajutorul organelor sale interne şi al porilor săi, ceea ce a făcut şi a trebuit să facă încă din timpuri imemoriale, în virtutea Ordinii preaînțelepte a veşnicului Creator, acțiunea aceasta nu poate fi considerată a fi una rea.

8. Şi dacă un astfel de sol sau mare nu sunt adecvate vieții plantelor, animalelor sau oamenilor, pentru aceasta ele nu trebuie considerate a fi neapărat rele. Omul are minte şi rațiune, şi poate evita lesne astfel de locuri care încă nu sunt bune de locuit. Pământul are o mulțime de ținuturi locuibile, iar oamenii se pot mulțumi pe deplin cu acestea. Dar marea ocupă o suprafață mult mai mare decât uscatul. Cine se va apuca oare să spună: «Uite cât de neînțelept a procedat în cazul acesta Dumnezeu, că n-a făcut din cea mai mare parte a Pământului un ogor fertil în loc să fi făcut atâta apă nefolositoare! Nouă, oamenilor, şi cu siguranță şi majorității animalelor de uscat şi majorității plantelor, ne-ar fi ajuns desigur cu prisosință lacurile, fluviile, râurile, pâraiele, izvoarele, precum şi ploaia şi zăpada!»

[9] Vezi şi „Pământul” de Jakob Lorber, n.r.

9. Da, spun eu, toate acestea ar fi foarte bune şi frumoase, dacă toate lacurile, fluviile, râurile, pâraiele, izvoarele, precum şi ploaia şi zăpada ar avea altă origine decât marele ocean. Căci dacă acesta nu ar exista, nu ar exista nici apă dulce pe uscat.

10. Şi acum consider că ţi-am spulberat toate dubiile prin aceste exemple luate chiar din natură. Iar dacă ţii cont de explicaţiile mele, atunci vei fi pe deplin lămurit şi cu privire la existenţa adevăratului Dumnezeu, la iubirea, bunătatea, înţelepciunea şi puterea Sa, şi niciun fenomen din lume nu te va mai amăgi în credinţa ta cea dreaptă şi în cunoaşterea adevăratului Dumnezeu.

11. Iar dacă vreo persoană cu oarecare putere de convingere va încerca să-ţi impună o altă învăţătură, tu explică-i toate acestea aşa cum ţi le-am explicat şi eu ţie. Dacă acceptă modul tău de gândire, consideră-l a fi un om care caută adevărul şi tratează-l ca pe un frate; dacă însă el refuză ceea ce este evident, consideră-l un păgân cu mintea întunecată şi un eretic, fiindcă nu vrea să accepte adevărul cel luminos, şi evită compania sa!

12. Trebuie făcută însă o diferenţă între cel care nu vrea să accepte şi cel care, dintr-o sărăcie a spiritului, nu poate să înţeleagă şi deci nici să accepte adevărul. Primul nu merită să ai prea multă răbdare cu el, fiindcă doar din trufie şi îngâmfare nu vrea să accepte adevărul, şi vrea ca toate să se învârtă după el. Însă cu al doilea să ai răbdare; căci lui nu voinţa îi lipseşte, ci mintea! Iar dacă, datorită răbdării şi iubirii tale, el va reuşi să înţeleagă mai bine, până la urmă va accepta şi adevărul.

13. De-acum ţi-am explicat foarte multe. Dacă vei ţine cont de ele, ai să descoperi în tine aspecte şi mai măreţe, însă acum, întreabă-ţi sufletul şi spune-mi dacă ai înţeles bine cele explicate!”

Capitolul 115

Rostul arborilor otrăvitori din India. Dezvoltarea Pământului. Migraţia mărilor

1. Atunci magicianul a spus: „Lumina cunoaşterii mijeşte în mine precum primele luciri ale zorilor. Sunt însă aspecte care mai întâi trebuie să prindă rădăcini în mine, înainte ca ele să facă parte de-a binelea din viaţa mea. Nu mă mai îndoiesc însă nicio clipă că este chiar aşa cum mi-ai spus tu. Doar o mică întrebare aş mai avea, şi dacă răbdarea ta nu va fi ajuns la capăt, răspunsul tău ar fi foarte instructiv pentru mine.”

2. Rafael a spus: „Ei bine, despre ce este vorba? Întreabă!”

3. Şi magicianul a spus: „Uite, tinere preafrumos şi preaînţelept! La noi, în India, în special pe o insulă mare, dar şi în unele văioage din regiunile de coastă, care altminteri ar putea fi foarte luxuriante, cresc nişte tufişuri foarte ciudate, o adevărată spaimă a acestei ţări. Tufişurile acestea sunt atât de răufăcătoare şi de otrăvitoare, încât doar prin miasmele lor ucid tot ceea ce se apropie de ele. Sunt mult mai periculoase decât marea descrisă de tine mai înainte şi nu pot fi deloc stârpite. Uneori, în necunoştinţă de cauză, oamenii se apropie de această plantă, iar apoi trebuie să sfârşească printr-o moarte necruţătoare.

4. Ei bine, la ce este bună o asemenea plantă a iadului?”

5. Rafael a spus: „Ah, prietene, o astfel de plantă are o importanţă chiar foarte mare în ţara în care Domnul Cerurilor şi al Pământului a făcut-o să crească; deoarece ea le este dată oamenilor din acea ţară ca paznic credincios, pentru a-i opri să locuiască în aceste mici regiuni ale ţării, pe care Domnul Dumnezeu le-a sortit unui alt scop, în vederea menţinerii Pământului.

6. Strămoşii voştri ştiau deja, pentru că li s-a revelat aceasta, cum să evite văile respective şi să nu-şi dureze casele în ele, căci ele nu sunt încă nici pe departe pregătite pentru a fi locuite, întrucât în ele mai bântuie încă forţe elementare primare, şi la fel le-a fost revelat şi

faptul că tufişurile în discuţie au menirea să absoarbă în ele otrava emanată de adâncurile pământului, pentru ca aceasta să nu învenineze şi alte ţinuturi şi să le facă nelocuibile.

7. Şi, din moment ce aspectele acestea le-au fost odinioară revelate oamenilor, şi le-au fost mereu prezise timp de o mie de ani prin profeţi, niciun om nu mai are dreptul să se plângă dacă, uitând de acest avertisment, se duce totuşi în asemenea ţinuturi, despre care ar trebui să ştie preabine că nu sunt încă nici pe departe pregătite să găzduiască oameni şi animale. Ai înţeles acum şi aceasta?"

8. Magicianul a spus: „Da, am înţeles! Dar cum se face că anumite ţinuturi ale pământului s-au maturizat mai repede decât altele?"

9. Rafael a spus: „Cu adevărat, eşti încă foarte orb! Ai văzut vreodată un om la care toate părţile corpului să se dezvolte pe deplin dintr-o dată? De cât timp este nevoie ca trupul omului să se dezvolte pe deplin, şi de cât timp oare pentru ca şi sufletul său să atingă o adevărată maturitate?! Crezi cumva că Dumnezeu cel preaînţelept Şi-a încălcat în vreo privinţă Ordinea Sa eternă? O, nicidecum! Dumnezeu este ordinea cea mai desăvârşită în Sine şi ştie foarte exact ce creează, cum creează şi de ce creează ceva!

10. Priveşte munţii cei înalţi din jurul nostru! Cu multe mii de ani în urmă ei erau cu mai mult de două ori mai înalţi decât acum, şi deci, în raport cu înălţimea lor, văile dintre ei erau de două ori mai adânci decât în prezent. Dar pe atunci asemenea văi erau încă complet nelocuite, doar nenumărate lacuri le umpleau, având în ele imense animale de apă.

11. Şi atunci Domnul şi Stăpânul din eternitate a trimis furtuni cumplite, cu fulgere şi tunete, şi mari cutremure, care au distrus munţii cei înalţi, iar sfărâmăturile căzute din ei au umplut văile cele adânci. Şi în curând, în locul lacurilor celor mari, fluvii năvalnice au străbătut văile, rostogolind, mai departe şi mai departe, cu forţa lor imensă, bucăţile de munte pe care, în înaintarea lor, le măcinau din ce în ce mai tare. Căci tot nisipul de pe fundul fluviilor, râurilor, pâraielor şi mărilor nu este de fapt altceva decât rezultatul măcinării tot mai fine a unor munţi care cu mult timp înainte au fost gigantici. Iar când văile s-au umplut în felul acesta, Dumnezeu a făcut şi fluviile cele năvalnice să sece tot mai mult şi mai mult, ele restrângându-se încet-încet, şi ţărmurile lor devenind cu timpul terenuri arabile.

12. Şi ceea ce s-a petrecut în preistoria pământului se petrece şi astăzi, chiar dacă la o scară redusă. Astfel, poţi înţelege că Domnul Dumnezeu este Ordinea eternă în Sine şi că nu are cu adevărat niciun motiv să se grăbească în vreo privinţă. Căci tocmai aceasta este fericirea Sa cea mai mare, să vadă cum în întreaga infinitate eternă toate decurg în mod necesar unele din altele, într-o ordine perfectă. Iar dacă aceasta este situaţia, atunci întrebarea ta, şi anume, de ce ţinuturile de pe uscat nu au devenit locuibile toate odată, devine complet lipsită de sens!

13. Uite, mai vreau să-ţi mai spun ceva! Cam din paisprezece mii în paisprezece mii de ani, Oceanul se deplasează din sudul pământului înspre nordul acestuia, şi tot astfel el va migra după aceea înapoi! De astăzi în vreo opt mii până la nouă mii de ani, peste vârful acesta de munte, pe care ne aflăm noi acum şi vorbim despre acest subiect, se va întinde Marea cea Mare. În schimb, vor fi asanate în sud ţinuturi întinse, iar oamenii şi animalele vor găsi acolo hrană din belşug. Şi astfel, din nou, o mulţime de ţinuturi acum încă nedezvoltate şi nelocuibile din jumătatea de nord a pământului se vor dezvolta şi vor deveni locuibile pentru generaţiile viitoare de oameni, respectiv, atunci când jumătatea de nord a pământului se va fi eliberat din nou de mare.

14. Acum consider că ţi-am spus destule, pentru un învăţat ca tine, şi ţi le-am putut spune fiindcă ştiu că voi, învăţaţii Orientului, cunoaşteţi preabine conformaţia Pământului, deşi aţi ascuns mereu cunoştinţele acestea ale voastre faţă de restul oamenilor. Mai ai şi alte întrebări?"

15. Şi magicianul a spus: „Nu mai am, tinere nespus de înţelept! Dar văd că tu vorbeşti despre întregul Pământ, ca şi când ai fi fost de la bun început de faţă la crearea sa şi ai fi văzut

cu ochii tăi tot ceea ce s-a petrecut cu el! Şi cel mai surprinzător este faptul că noi, oricât am dori, nu-ţi putem aduce niciun contraargument! Căci întreaga noastră experienţă din lumea aceasta mare ne arată că este chiar aşa cum ne-ai spus tu, astfel că existenţa unui Dumnezeu adevărat şi etern este dovedită mai mult decât limpede pentru noi, iar de mai mult nu mai avem nevoie, fiindcă de-acum ştim ce avem de făcut pentru a-L afla cu adevărat pe Dumnezeu.

16. Noi am vrea să te răsplătim mai mult decât regeşte pentru marea ta bunătate, dacă tu ai accepta o răsplată de la noi. Dar tu te-ai pronunţat deja categoric împotriva ei, astfel că nu ne rămâne altceva de făcut decât să-ţi mulţumim din tot sufletul, dar şi să te rugăm încă o dată sa te gândeşti la noi dacă te vei afla vreodată faţă în faţă cu Domnul Dumnezeu cel veşnic.

17. Acum însă aş vrea să mai schimb câteva cuvinte şi cu acel bărbat, faţă de care am simţit o atracţie atât de mare în timpul cinei; şi apoi vom părăsi dealul acesta cu multă bucurie şi mângâiere în suflet şi ne vom duce jos la ai noştri, să le spunem şi lor că, în sfârşit, am găsit din plin ceea ce de atâta vreme am căutat zadarnic. Aşadar, îmi este permis să schimb acum câteva cuvinte cu acest bărbat?”

Capitolul 116

Întrebarea referitoare la Adevăr

1. Atunci Eu am spus: „O, desigur, apropie-te! Chiar dacă noaptea aceasta este cam întunecoasă, ne putem cunoaşte totuşi mai îndeaproape şi pe întuneric! Ce doreşti de fapt de la Mine? Ce vrei să mai afli de la Mine, mai mult decât ţi-a spus sau ţi-a arătat deja tânărul - în aparenţă - slujitor al Meu? Vorbeşte, dar fii scurt!”

2. Magicianul a spus: „Tu trebuie că eşti într-adevăr un om mare şi înţelept. Atenţia mea a fost atrasă de tine în sală şi inima mea a fost atât de impresionată la vederea ta, încât a trebuit să mă stăpânesc foarte tare pentru a nu mă repezi în modul cel mai necuviincios la tine şi a te strânge la pieptul meu. Eu nu am mai cunoscut nicicând un astfel de sentiment, şi de aceea am ţinut să te întreb de ce eu şi tovarăşii mei ne-am simţit atât de puternic atraşi de tine, când de fapt am fi putut să-l admirăm liniştiţi pe slujitorul tău cel atât de drăgălaş. Ah, omule drag, te rugăm, dezleagă pentru noi enigma aceasta!”

3. Eu am spus: „Lumina dă naştere luminii, iubirea cheamă iubirea, iar viaţa trezeşte viaţa; căci un mort nu-l poate deştepta pe un alt mort, iar un orb nu-i poate fi călăuză unui alt orb. Aceasta este explicaţia pentru ceea ce aţi simţit voi pentru Mine. Celelalte le veţi înţelege mai târziu.”

4. Vorbele acestea au produs o impresie profundă asupra celor trei, care au început să reflecteze în linişte la cele auzite, în timp ce noi am continuat să privim la fenomenul din sud.

5. După o vreme de meditaţie adâncă, magicianul li s-a adresat celor doi tovarăşi ai săi: „Auziţi, acesta trebuie să fie un mare înţelept; căci a rostit prin doar câteva cuvinte atât de multe, încât ai avea la ce să te gândeşti şi despre ce să vorbeşti mulţi ani de-acum înainte. O, cât de fericiţi am fi dacă ne-ar mai spune câteva astfel de cuvinte! Dar el pare a fi foarte scump la vorbă, ca de altfel toţi marii înţelepţi; căci lor li se par adesea extrem de prosteşti şi de neînsemnate întrebările noastre de oameni încă lipsiţi de înţelepciune, chiar dacă pentru mintea noastră ele par a fi foarte înţelepte. Dar bine a spus el, că iubirea trezeşte iubire, iar pentru că noi îl iubim atât de mult, îl voi mai întreba ceva înainte de a porni în jos, spre hanul nostru!”

6. Cum ceilalţi doi s-au declarat de acord cu aceasta, magicianul s-a apropiat din nou de Mine şi Mi-a spus: „Dragă prietene, întrucât am dedus din vorbele tale că eşti un înţelept chiar foarte mare, n-am putut să rezist impulsului inimii mele de a te mai deranja cu întrebări-

le mele. Însă chiar tu ai spus că iubirea trezeşte tot iubire, şi concluzionez de aici că tu ne iubeşti pe noi, şi iubirea ta pentru noi a trezit apoi şi iubirea noastră pentru tine, căci altminteri nu te-am putea iubi atât de mult cum te iubim! Iar dacă tu ne iubeşti aşa cum te iubim şi noi pe tine, atunci cu siguranță că nu te vei supăra că te mai deranjez cu încă o mică întrebare!"

7. Eu am spus: „O, sigur că nu; căci mai aveți timp destul să Mă întrebați câte ceva, şi aveți şi timp suficient să Mă ascultați, cum şi Eu am destul timp să vă răspund vouă. Astfel că poți să pui întrebarea, iar Eu voi răspunde la ea în felul Meu.

8. Însă vino cu întrebări demne de un om adevărat! Omul se preocupă adeseori de mii de aspecte, însă el are nevoie de unul singur, iar acela este Adevărul. Dacă omul ar avea tot, şi doar Adevărul i-ar lipsi, el ar fi totuşi cel mai sărac om de pe pământ.

9. De aceea, omul să caute în primul rând Adevărul, care este adevărata Împărăție a lui Dumnezeu pe pământ! Şi, odată ce l-a găsit, el a găsit tot. Deci nu întreba nici tu de nimic altceva decât de Adevăr, căci doar de el aveți nevoie!"

10. Şi magicianul a spus atunci: „Da, mare înțelept, ai vorbit foarte bine! Adevărul în toate privințele şi din toate domeniile este de fapt cel mai de preț bun al omului care gândeşte şi este conştient de propria sa existență. Şi nimic nu este mai dureros pentru omul care gândeşte şi caută decât lipsa Adevărului. Dar oare unde poate fi găsit acest Adevăr?

11. Noi căutăm Adevărul de treizeci de ani bătuți pe muchie, şi abia aici am dat de urmele sale, dar în plinătatea sa luminoasă încă nu l-am găsit. De aceea te întreb acum pe tine, care ai găsit deja Adevărul în toată plenitudinea sa: Ce este Adevărul, unde se află el şi unde poate fi găsit?

12. Pe omul lipsit de gândire, parțial sau chiar complet, îl poți mulțumi foarte uşor; căci el ia şi minciuna drept adevăr. O credință oarbă îi este suficientă pentru a fi fericit. Dar cu totul altfel este cu omul care gândeşte şi caută. Acela nu poate crede orbeşte. Pentru ca viața să aibă vreo valoare pentru el, el trebuie să vadă adevărul la lumina zilei şi să-l atingă cu mâna. Căci fără astfel de dovezi palpabile privind adevărul, el rămâne cea mai nenorocită ființă de pe întreg pământul, mai mizerabilă decât un vierme călcat în picioare în țărâna nimicniciei, dar care măcar nu este conştient că există.

13. Noi, care gândim şi căutăm, suntem deci cât se poate de nenorociți, căci nu putem găsi Adevărul. Însă întrucât tânărul acesta înțelept, de o putere cu adevărat dumnezeiască, ne-a condus pe urmele lui şi pentru că tu însuți ne-ai atras atenția că trebuie să ne preocupăm doar de aflarea Adevărului şi că, odată ajunşi în posesia lui, vom avea totul, te mai întrebăm o dată: Ce este Adevărul, unde se află el şi unde poate fi găsit?"

Capitolul 117

Ce este Adevărul şi unde sălăşluieşte el. Cum au căutat cei trei magicieni Adevărul

l. Eu am spus: „Vă aflați în pragul templului în care sălăşluieşte Adevărul. Căci dacă există un adevăr, el trebuie să se reveleze în viață, şi nu în moarte; căci morții nu-i serveşte adevărul la nimic. Omul adevărat este adevăratul templu al Adevărului, iar Adevărul sălăşluieşte în inima sa.

2. Când un om caută Adevărul, el trebuie să-l caute în sine însuşi şi nu în afara sa; căci Adevărul este Viața, iar Viața este Iubire. Cel care simte o iubire sinceră pentru Dumnezeu şi pentru aproapele său, acela are şi Viața, iar Viața aceasta este chiar Adevărul, şi ea sălăşluieşte în om.

3. De aceea am spus mai înainte că voi vă aflați în pragul templului Adevărului, pentru că omul este el însuşi Adevărul, Calea spre acesta şi Viața, înțelegeți voi toate acestea?"

4. Şi magicianul a spus: „Da, da, omule preaînțelept, tu ai cu siguranță dreptate, însă doar în ceea ce priveşte persoana ta. În cazul nostru însă, situația nu se prezintă încă nici pe departe aşa. Ştim din gura tânărului, şi acum şi din gura ta, ce avem de făcut pentru a-L găsi pe Dumnezeu, şi, împreună cu El, întregul adevăr. Avem deja bobul de grâu, şi-l vom semăna în țarina inimii noastre. Dar cum va încolți el şi ce rod va da, aceasta o vom vedea abia mai târziu; căci nu poți recolta înainte de a fi semănat!

5. Astfel că în noi nu există încă viață, nici iubire adevărată şi, prin urmare, nici adevăr. Singura noastră mângâiere este gândul că voi, care sunteți tot oameni, L-ați găsit deja pe adevăratul Dumnezeu şi deci şi Adevărul deplin, ceea ce ne-au demonstrat cât se poate de limpede faptele acestui tânăr, precum şi cuvintele sale. Prin urmare, cu străduanii corespunzătoare, şi noi putem dobândi aceasta. Iar dacă ne vei putea arăta o cale mai scurtă pentru a ne atinge scopul, îți vom fi recunoscători pe vecie!”

6. Eu am spus: „În Babilon, voi ați citit Scriptura evreilor şi ați admirat înțelepciunea lui Moise. Cunoaşteți deci legea evreilor, şi deja vă spuneți în sinea voastră: «Da, aceasta este o lege adevărată! Cel care o respectă, acela va dobândi fericirea.» Respectați-o aşadar şi voi, şi atunci veți fi fericiți!”

7. Magicianul a spus: „Prietene, ne-ai văzut tu oare pe noi vreodată şi ne-ai cunoscut în vechiul Babilon, despre care se spune că a fost odinioară cel mai mare oraş al lumii? Noi nu ne amintim de aşa ceva!”

8. Şi Eu am spus: „Dacă slujitorul Meu a ştiut unde îți păstrezi tu, acasă la tine, diamantul cel mare, cu atât mai mult ştiu Eu, ca Stăpân al său, ce ați făcut voi cu zece ani în urmă, exact pe vremea aceasta, în Babilon, fără să am nevoie să merg vreodată în acel oraş în ruine.

9. Căci Eu vă spun vouă că un om, al cărui suflet a fost în întregime pătruns de Spirit, nu are deloc nevoie să fie personal prezent într-un anumit loc pentru a lua cunoştință de ceea ce se petrece acolo, ci dacă el a ajuns să fie una cu Spiritul lui Dumnezeu, atunci prin Spiritul acesta sfânt el este prezent pretutindeni, vede şi aude totul şi, prin urmare, ştie totul. Aceasta v-a mai spus-o de altfel şi slujitorul Meu, dar v-o mai spun şi Eu o dată, pentru ca voi să țineți cont şi să acționați întocmai.

10. Ştiți aşadar ce aveți de făcut, şi, prin urmare, nu mai am nimic să vă spun. Dacă însă vă mai preocupă ceva, întrebați!”

11. Şi magicianul a spus: „Eşti un om nespus de înțelept - noi acum am înțeles aceasta pe deplin. Căci astfel de calități, de a şti şi de a vedea totul, noi n-am mai întâlnit decât o singură dată în India, la un înțelept cu puteri neobişnuite, care nu ne-a lămurit însă cum de îi este posibil aşa ceva unui om. L-am întrebat în mod special despre aceasta. Dar el nu ne-a răspuns decât atât: «Nu sunteți încă destul de copți pentru aceasta şi nu ştiți nimic despre viața din interiorul omului. Dar duceți-vă până acolo unde apune Orion şi celelalte stele care-l însoțesc mereu în aceeaşi ordine, şi acolo veți reuşi să vă cunoaşteți mai bine pe voi înşivă!» Aceasta a fost tot ce am putut scoate de la acel înțelept.

12. Apoi am şi plecat foarte curând spre apus, cu prețul a multe eforturi şi înfruntând multe primejdii, iar la capătul unei lungi căutări, v-am găsit pe voi, care ne-ați descris mult mai limpede calea spre dobândirea adevărului interior. Dacă acum ne vom duce şi mai departe spre apus, poate că, drept răsplată pentru eforturile noastre, vom descoperi pe deplin ce este adevărul din om şi cum să-l dobândim şi pentru noi înşine.

13. Căci în călătoria aceasta pe urmele stelelor am constatat că, pe măsură ce înaintam spre apus, am întâlnit oameni tot mai înțelepți şi cu puteri tot mai miraculoase, iar cărțile lor conțineau şi ele o înțelepciune tot mai profundă, chiar dacă adeseori bine ascunsă, cum am putut constata şi acum zece ani în Babilon, din cărțile pe care ni le-a arătat un om din seminția voastră.

14. Erau scrise firește în ebraica veche, care nu ne este atât de familiară precum cea pe care o vorbiți voi aici. Dar ea semăna foarte bine cu limba noastră veche, astfel că am reuşit s-o înțelegem şi i-am putut descifra foarte bine şi semnele grafice, care semănau mult cu ale noastre.

15. Şi am găsit în scrierile acelea şi o profeție, conform căreia Duhul lui Dumnezeu v-a promis un Mesia (Mediator) între Dumnezeu şi voi, evreii. L-am întrebat pe omul nostru cu multă insistență despre aceasta, dar el nu a ştiut să ne spună prea multe. Căci, spunea el, timpul şi ora sunt exprimate foarte tulbure şi imprecis şi de asemenea stă scris că în fața lui Dumnezeu o mie de ani abia fac cât o zi. Şi astfel evreii ar mai trebui să-l aştepte încă multă vreme pe Mesia cel făgăduit. El însuşi era însă de părere că profetul, în limbajul său metaforic, s-ar fi referit la cu totul altceva decât la sosirea reală în viitor a unui mediator de natură divină.

16. Dar, întrucât tot am ajuns să vorbim aici despre aceasta, şi până acum, în cele câteva ceasuri, ne-am convins pe deplin că voi sunteți nişte oameni de o înțelepciune de-a dreptul uluitoare, mai ales tu, mi-aş dori să aud şi de la tine o opinie despre acel Mesia care v-a fost făgăduit. Care este realitatea? Cum trebuie înțeleasă prevestirea vechiului profet din Scriptura voastră?”

Capitolul 118

Misiunea lui Mesia. Consfătuirea magicienilor

1. Eu am spus: „La naşterea Mediatorului, cu treizeci de ani în urmă, nişte înțelepți au venit totuşi din țara voastră şi I-au adus în dar aur, smirnă şi tămâie. N-ați aflat nimic despre aceasta?”

2. Şi magicianul a spus: „Da, da, ai perfectă dreptate. Pe atunci însă eram încă foarte tineri şi eram învățăcei, prea puțin preocupați de asemenea aspecte; în plus, acei înțelepți n-au vorbit despre fapta lor decât cu foarte puțini oameni din cercul lor, iar veştile respective cu siguranță că n-au produs asupra acestora din urmă impresia pe care au sperat-o cei trei înțelepți, astfel că noi n-am aflat prea multe despre toate acestea. Pe la noi se spunea doar că acestui popor din apus, care odinioară a fost mare şi puternic, i s-ar fi născut un nou rege, al cărui braț îi va alunga pe dușmanii şi opresorii poporului. Dar despre faptul că regele nou-născut ar fi în acelaşi timp şi Mediatorul cel făgăduit s-a vorbit extrem de puțin sau chiar deloc.

3. Ştim că acum câțiva ani cei trei înțelepți au plecat din nou în călătorie. Dar de atunci n-am mai auzit nimic despre ei, despre locul în care au ajuns sau despre eventualul scop al noii lor călătorii. Ştim doar că, aparent, ei au plecat sub acelaşi pretext ca şi noi, şi că sunt nişte magicieni foarte iscusiți.

4. Ceea ce ți-am spus acum, omule iubit şi preaînțelept, este adevărul pur şi adevărat, şi poate că astfel vei găsi scuzabilă întrebarea noastră în legătură cu Mediatorul care v-a fost făgăduit. Dacă ai vrea să ne vorbeşti mai în amănunt despre acest subiect, ți-am fi foarte recunoscători în inimile noastre.”

5. Eu am spus: „Ei bine, ascultați deci! Cel despre care ați crezut că este regele nounăscut a fost chiar Mediatorul cel făgăduit, care a venit în lume pentru a le aduce, nu doar evreilor, ci tuturor oamenilor de bună-credință de pe acest pământ, adevărata lumină a vieții divine.

6. De la El şi prin El se va pogorî fericirea asupra tuturor popoarelor şi toți vor spune: «Slavă Aceluia care vine la noi înveşmântat în mantia iubirii, a adevărului şi a dreptății eterne; căci El a privit cu îndurare toate greşelile noastre şi ne-a izbăvit de jugul cel greu al judecății şi al morții!»

7. Cel care Îl va asculta şi va trăi după învăţăturile Sale, acela va dobândi Viaţa cea Veşnică! Vedeţi, tocmai în aceasta constă marea prorocire care se dezvăluie în faţa voastră! Soarele Cerurilor şi al Vieţii celei Veşnice a răsărit pentru popoare, şi mii de oameni se încălzesc deja la razele sale înviorătoare, iar voi aţi venit din îndepărtatul Orient, căci şi voi aţi simţit în voi puţin din strălucirea acestui Soare.

8. Întrucât inimile voastre sunt încă oarbe, voi mai căutaţi încă Soarele Vieţii şi nu reuşiţi să recunoaşteţi unde se află el. Totuşi, micuţa rază care se află în voi v-a adus aproape de el, iar voi n-aveţi decât să vă deschideţi ochii inimii şi să întrebaţi stelele voastre, pentru ca ele să vă arate unde se află acest Soare!"

9. Magicianul le-a spus tovarăşilor săi: „Ascultaţi, omul acesta grăieşte într-adevăr minunat! El trebuie să ştie mai multe. Şi va fi în măsură să ne explice mai în amănunt ce înseamnă că Soarele Vieţii este aproape de noi. Căci se pare că aici e cheia!

10. Ne spune să întrebăm stelele, ca ele să ne indice poziţia acestui Soare, de care noi ne-am afla foarte aproape, dar pe care însă nu reuşim să-l vedem datorită orbirii din inima noastră. Dar ce oare ne vor putea spune aceste stele fără grai? Putem să le întrebăm la nesfârşit, şi tot nu vom obţine vreun răspuns de la ele! Părerea mea este că mai curând vom putea afla chiar de la el ceva mai concret despre poziţia acestui Soare al Vieţii amintit de el decât de la stele, care încă nu ne-au arătat niciodată nimic, deşi în cadrul reprezentaţiilor noastre le-am întrebat adeseori despre diferite aspecte, pe care însă noi le cunoşteam de multă vreme, pentru ca apoi să le declarăm oamenilor, cu un aer savant, că le-am citit în stele. Poporul cel orb credea fireşte aceasta, dar noi nu, şi cu atât mai puţin ar crede oamenii aceştia, care se află în deplina lumină a adevărului.

11. Deci nu ne ajută cu nimic să întrebăm stelele, căci ştim preabine care este situaţia cu ele. Dar este posibil să obţinem ceva întrebându-i pe aceşti înţelepţi - cu condiţia să o facem cu inteligenţă, altminteri vom obţine şi de la ei la fel de puţin ca şi de la stele!"

12. Atunci a spus un al doilea magician: „Să punem problema într-un mod inteligent ar fi foarte bine, numai să fim capabili de aceasta! Căci ce am putea să obţinem noi cu inteligenţa noastră oarbă? Înţelepţii aceştia le ştiu pe toate cu precizie, cu mult înainte ca noi să fi găsit ceva inteligent de spus. Cred deci că ar fi mai înţelept din partea noastră să ne mulţumim cu ceea ce am aflat până acum, iar pentru restul să ne încredem în bunăvoinţa lor; căci nu vom scoate nimic de la ei dacă vom încerca să-i forţăm câtuşi de puţin. Şi, pe lângă aceasta, văd eu însumi de-acum foarte clar că suntem încă departe de a fi suficient de maturi pentru a primi adevărurile superioare referitoare la Unicul Dumnezeu Adevărat şi la viaţa spirituală ascunsă din om.

13. Îi putem ruga totuşi să ne indice, dacă doresc, calea cea mai scurtă pentru dobândirea luminii interioare a Adevărului şi a Vieţii. Căci ştim din propria noastră experienţă că un om poate dobândi o mare iscusinţă doar prin propria sa gândire şi căutare, dar cu ajutorul unei călăuze înţelepte şi experimentate el va dobândi cu mult mai sigur şi mai rapid o mulţime de cunoştinţe şi iscusinţe. Şi, astfel, sunt de părere că şi aici, nişte îndrumări scurte, dar esenţiale, ne-ar putea folosi mai mult decât o sumedenie de întrebări inutile ale căror răspunsuri, oricât de bune şi de adevărate, nu le-am putea înţelege. Noi nici măcar nu putem cere ceea ce ne lipseşte, pentru că nici noi nu ştim, necunoscându-ne pe noi înşine, înţelepţii aceştia ştiu cu siguranţă mai bine decât noi ce avem nevoie, şi de aceea eu sunt de părere să lăsăm totul la aprecierea lor mult mai înţeleaptă."

14. Şi primul magician a spus: „Într-adevăr, tu, în simplitatea-ta, eşti mult mai înţelept decât mine, care sunt mai învăţat! Să ne luăm aşadar după părerea ta; căci obţii întotdeauna mai mult cerând, decât pretinzând. Dar acum se pune întrebarea dacă este cazul să mai rămânem aici sau să ne ducem jos în oraş."

15. Magicianul care vorbise înainte a spus: „După părerea exprimată de tânărul cel înțelept, am face mai bine să rămânem aici, întrucât oamenii noştri ştiu deja că suntem cazaţi aici în noaptea aceasta. Dar tu eşti conducătorul nostru şi ai dreptul să decizi.”

16. Primul magician a spus: „Să lăsăm deci raţiunea să hotărască în acest caz! Dacă ai noştri au tot ce le trebuie acolo unde sunt, atunci am putea rămâne aici să mai învăţăm câte ceva de la aceşti înţelepţi, în pofida frigului care începe să se facă simţit - măcar până când ei se vor duce la odihnă.”

17. Şi ceilalţi doi au spus: „Suntem şi noi de aceeaşi părere; dar nu este cazul să mai punem întrebări, ci să aşteptăm o ocazie favorabilă ca să-i rugăm să ne spună de ce am avea nevoie pentru recunoaşterea adevărului celui adevărat!”

18. După care, fiind toţi trei de acord, au păstrat tăcerea.

Capitolul 119

Fenomenele vulcanice din zona Mării Moarte. Agricola îi vede pe sodomiţii de odinioară în împărăţia spiritelor. Diferitele niveluri de preafericire ale spiritelor

1. Între timp, fulgerele de lumină din zona Mării Moarte au devenit mai intense şi se repetau de-acum mult mai des decât la început. Tot acest spectacol, care te ducea cu gândul la o imensă furtună de foc în depărtare, dădea naştere la tot felul de comentarii.

2. Lazăr însuşi spunea că nu a mai văzut niciodată un fenomen de o asemenea intensitate; şi evreii-greci susţineau la fel. Cei şaptezeci de argaţi şi lucrători sărmani, împreună cu femeia adulteră, precum şi frumoasa Helias cu familia ei spuneau şi ei la fel şi se mirau cu toţii foarte tare de fenomenul acesta.

3. Doar romanii priveau acel spectacol natural cu destulă indiferenţă, iar Agricola Mi s-a adresat Mie: „Doamne, scena aceasta a naturii e destul de interesantă; însă munţii noştri în flăcări sunt cu totul altceva!”

4. Atunci Eu am spus: „Desigur, şi totuşi, ei nu sunt mai remarcabili decât marea aceasta; căci în marea aceasta se află îngropată o parte importantă şi foarte tristă a istoriei omenirii, la fel ca şi în Marea Caspică[10], pe care voi, romanii, o cunoaşteţi foarte bine. Şi de aceea fenomenele acestea sunt mult mai remarcabile decât munţii voştri în flăcări, pe care Eu îi ştiu foarte bine, aşa cum ştiu şi că prin erupţia puternică a Vezuviului vostru, cu doar câteva decenii în urmă, câteva oraşe au fost îngropate complet.

5. Şi totuşi fenomenul acesta este cu mult mai însemnat; căci în lupta aceasta a naturii sunt implicate multe mii de suflete omeneşti, atrase de spiritele naturii într-o luptă deşartă împotriva Mea, în timp ce munţii voştri aprinşi sunt o luptă doar a spiritelor naturii împotriva legilor Ordinii Mele. Şi, uite, aceasta constituie o mare diferenţă!

6. Dar, pentru ca să sesizezi aceasta şi mai bine, îţi voi deschide pentru câteva clipe vederea interioară, şi vei vedea aspecte foarte surprinzătoare!”

7. Şi în momentul acela Agricola a avut dintr-o dată cea de-a doua vedere şi a început să strige: „Doamne, eliberează-mă de priveliştea aceasta, căci este într-adevăr îngrozitoare! O, ce creaturi! Furiile noastre imaginare nu sunt nimic pe lângă acestea! De fapt, întreaga mare şi aerul de deasupra ei, până sus, dincolo de stratul de nori, sunt pline ochi de nenumărate siluete scârnave dintre cele mai oribile! O, dar aici se duce într-adevăr un război pustiitor, de o cruzime cum nu s-a pomenit vreodată pe pământ! Bine, dar ce vor de fapt făpturile acestea?

8. Dar văd totodată şi un număr la fel de mare de făpturi albe şi foarte frumoase grăbindu-se într-acolo, iar monştrii aceia fug din faţa lor. Cine sunt de fapt siluetele acelea omeneşti frumoase, care aleargă spre câmpul de luptă şi de orori?”

[10] Referire la evenimentele dinaintea Potopului, explicate în „Casa (Gospodăria) Domnului”, n.r.

9. Eu am spus: „Figurile cele oribile sunt foştii sodomiți. Lupta aceasta pe care ei vor să o ducă împotriva Mea îi domolește din ce în ce mai mult, iar spiritele cele albe care aleargă spre ei, şi pe care le vom numi spirite ale păcii şi ale ordinii, aduc şi ele, puțin câte puțin, ordinea în mijlocul lor.

10. Însă vântul acesta, pe care noi îl percepem acum cu simțurile noastre ca bătând foarte rece dinspre nord, nu reprezintă altceva decât acele nenumărate spirite albe, de care fug spiritele cele rele şi înverşunate ale focului, care se înalță din mare. Dacă te-ai săturat acum să priveşti, revino la vederea ta obişnuită!”

11. Şi pe dată Agricola şi-a redobândit starea sa naturală şi Mi-a spus: „Doamne, Doamne, dar au trecut mai mult de o mie cinci sute de ani de când Sodoma şi Gomora s-au scufundat în mare împreună cu celelalte zece oraşe! Oare sufletele celor care au trăit pe vremea aceea să nu fi ajuns încă, în împărăția spiritelor, la o înțelegere mai clară?”

12. Eu am spus: „Ei bine, prietene, tu ai avut aici, în fața ochilor, doar o mică dovadă a cât de dificil îi este unui suflet complet înrăit să se îndrepte măcar atât, încât să înțeleagă că este rău şi că, dacă rămâne aşa, nu va putea ajunge nicicând la o stare de libertate şi de fericire.

13. Dacă un suflet începe să înțeleagă aceasta, el se întoarce deja împotriva propriei sale răutăți, începe s-o urască şi s-o deteste şi caută în sine însuşi posibilități de îndreptare. Şi chiar dacă, din când în când, recade totuşi în vechiul lui păcat, el nu persevereză în el, ci se căieşte şi nu mai simte nicio dorință să-l mai comită. Şi astfel, treptat-treptat, vechile patimi ale acestui suflet scad în intensitate şi se domolesc, iar lumina sporeşte în el.

14. Şi fiindcă de această îndreptare a sufletelor înrăite se ocupă mai întâi spiritele albe ale păcii văzute de tine, un astfel de suflet de-acum îndreptat trece mai întâi în rândurile acestor spirite, unde învață practica răbdării, a ordinii celei drepte şi a păcii.

15. Şi, odată ce-şi va fi consolidat în sine aceste calități, el poate trece apoi la un alt stadiu, mai bun, pe care însă nu trebuie să-l perceapă ca pe o răsplată pentru îndreptarea sa, ci ca pe o urmare cât se poate de firească a ordinii sale interioare. Căci dacă un suflet îndreptat în felul acesta, pe nesimțite, ar deveni conştient de faptul că starea sa mai bună i-a fost dăruită lui de către Mine ca răsplată pentru strădaniile sale, cum de fapt se şi petrece, s-ar trezi în el cât de curând vechea trufie. Astfel că s-ar strădui fără îndoială şi mai mult să devină mai bun şi mai luminos, dar aceasta doar pentru a primi cât mai curând o răsplată şi mai mare, şi nicidecum de dragul binelui însuşi.

16. Din motivele acestea lesne de înțeles, în lumea de dincolo îndreptarea reală a unui suflet decăzut se produce într-adevăr extrem de lent. Căci pentru ca un suflet să rămână viu, atotputernicia Mea nu poate interveni asupra sa decât prin faptul că-l plasează în nişte condiții de viață pe care el însuşi să le perceapă ca fiind un rezultat firesc al acțiunilor sale rele. Şi doar astfel este posibil ca un suflet să se îndrepte cu adevărat, din el însuşi şi prin eforturile sale proprii. Dacă aceasta se petrece mai devreme sau mai târziu, nu are nicio importanță pentru Mine şi în raport cu eternitatea, față de care toate perioadele de timp, trecute sau viitoare, au aceeaşi valoare, tot aşa cum Mie îmi este totuna dacă un om a trăit pe acest pământ cu mii de ani mai devreme sau mai târziu. Căci, în raport cu eternitatea, primul om de pe acest pământ nu va avea niciun merit şi deci niciun avantaj față de cel care s-a născut ultimul.

17. Pentru suflet însă este totuşi infinit mai bine ca desăvârşirea vieții sale să se realizeze cât se poate de repede, pentru că, în primul rând, în felul acesta el are fără îndoială mai puțin de suferit, şi, în al doilea rând, pentru că un suflet zelos este în mod necesar mai avantajat față de unul trândav şi care înaintează doar şontâc-şontâc, aşa cum se petrece de pildă şi pe acest pământ cu un călător care porneşte plin de zel la drum, cu multe zile înaintea altuia care, mai nepăsător şi mai trândav, ezită să plece, în timp ce zelosul se bucură deja din plin de marile avantaje ale hărniciei sale, cel trândav abia dacă a făcut un pas pe calea cea lungă a drumeției sale, privind mereu înapoi şi tot chibzuind dacă să-l mai facă şi pe al doilea sau să mai

rămână o vreme pe-acasă. Ei bine, dacă un suflet atât de puțin întreprinzător va trebui în mod necesar să sufere un timp îndelungat de sărăcie, în timp ce vecinul său zelos, depășindu-l, beneficiază deja de multe bunuri, este clar că cel trândav nu se află nicidecum în avantaj față de cel zelos, ci dimpotrivă; căci cel ce s-a situat odată în frunte, acela în frunte va rămâne în vecii vecilor şi nu va mai putea fi ajuns nicicând de cel care şontâcăie în urma lui.

18. Mie îmi este absolut egal - căci Eu sunt şi rămân Acelaşi în eternitate. Dar aceasta face ca între gradele de fericire ale sufletelor să existe diferențe infinit de mari. Înțelegi, prietene?"

Capitolul 120

Întrebările lui Agricola privind destinul oamenilor

1. Agricola Mi-a spus, făcând ochii mari: „Doamne, doar Tu, cea mai liberă ființă din întreaga infinitate, poți rosti în fața oamenilor asemenea vorbe! Este adevărat că dacă, după o perioadă inimaginabil de lungă de timp, eu ajung la un anumit grad de fericire, continuând să am în față un viitor de fericire veşnică şi deplină, existența nefericită trăită un număr nesfârşit de mare de ani pământeşti nu mai reprezintă nimic, însă o zi cumplită de chinuri înseamnă totuşi ceva pentru omul cel trecător, şi, din punctul de vedere al amintirii rămase, ne putem întreba dacă eternitatea va compensa pe deplin suferințele îndurate.

2. Căci doar prin Voința Ta atotputernică avem nefericirea de a ne naşte în această lume. Iar aici, în loc de oameni, găsim nişte fiare gata să te sfâşie, şi nu primim altă educație decât cea a unui păgânism trufaş şi însetat de putere, o înşelătorie alcătuită dintr-o mulțime de minciuni şi escrocherii de toate felurile, pe care trebuie să le considerăm drept adevăruri sfinte, iar dacă un om cu o judecată mai matură şi mai luminată contestă câtuşi de puțin aceste «adevăruri», este distrus ca un vierme nenorocit; şi cunosc o mulțime de astfel de exemple şocante.

3. Iar în condițiile unei astfel de educații lipsite de credință, eu nu pot să devin altceva decât o fiară turbată cu înfățişare de om. Ei bine, şi odată ce am devenit astfel, ceea ce a fost inevitabil, Tu mă repudiezi întru totul, pentru o perioadă nesfârşit de lungă de timp, fără ca eu să am vreo posibilitate de a mă salva din acest mare necaz?!

4. Aşa încât, noi suntem îndreptățiți să Îți punem Ție, Unicul Dumnezeu Adevărat, această întrebare esențială: de ce Voința Ta atotputernică m-a forțat să devin om pe acest pământ? Înainte de aceasta, eu nu am fost nimic, n-am existat niciodată şi nici nu mi-am dorit vreodată să exist. Prin urmare, de ce am fost adus pe lume?

5. Şi dacă, până la urmă, m-am născut - şi nu prin voia mea, ci numai prin atotputerea Voinței Tale - de ce n-am ajuns pe lumea aceasta, prin grija Ta preaînțeleaptă, în nişte condiții în care să fi putut deveni de îndată un om adevărat, potrivit Ordinii Tale? De ce a trebuit să fiu mai întâi o fiară turbată, mai rea decât leii, panterele, tigrii şi hienele?

6. Aceasta, Doamne, este o întrebare extrem de importantă! Este desigur adevărat că toți oamenii trebuie să cunoască odată moartea trupului. Dar cel mai trist dintre toate nu este oare faptul că apoi vom avea de îndurat în lumea cealaltă o nesfârşit de lungă moarte sufletească, pe care atotputernicia Ta, pentru înțelepciunea mea, desigur foarte limitată, aceasta este ceva destul de neobişnuit! Căci eu, în calitate de judecător suprem roman, n-aş putea, potrivit principiilor mele raționale, să condamn vreodată un copil care a greşit în vreun fel față de părinții săi, şi aceasta cu atât mai mult cu cât în mod cert nu este vina acestui copil că a fost educat foarte prost sau adesea chiar deloc. Dacă părinții l-ar fi crescut altfel, adică mai bine, cu siguranță că şi copilul ar fi avut altă atitudine față de ei! Dar, în ultimă instanță, nici bieții părinți nu sunt întru totul vinovați; căci nici ei înşişi n-au avut vreodată parte de o educație mai bună, şi prin urmare nu le-au putut oferi nici copiilor lor ceva mai bun decât au primit ei.

7. Tu însă, Domnul meu şi Dumnezeul meu, ai în puterea Ta tot binele din eternitate, şi le-ai putea oferi bieţilor oameni, creaturile Tale, copiii Tăi, ceea ce este mai bun pentru inima şi sufletul lor. Dar, în marea Ta înţelepciune, Tu nu faci aceasta, de vreme ce oamenii trebuie să ajungă mai întâi nişte fiare turbate, pentru ca apoi să fie loviţi de judecata Ta, şi doar foarte puţini dintre ei să mai poată spune: «Domnul Cerurilor şi al pământului S-a milostivit în sfârşit de noi!»

8. Doamne, iartă-mă că mi-am spus atât de direct părerea. Dar atitudinea Ta atât de misterioasă faţă de cei trei magicieni m-a determinat s-o fac! Au ei vreo vină că sunt aşa cum sunt?! Te caută deja de atâta timp fără să Te fi putut găsi, iar acum, când se află lângă Tine, Tu nu vrei nicicum să li Te revelezi! O Doamne, explică-mi totuşi de ce înţelepciunea Ta nemărginită vrea ca situaţia să fie astfel, când, pe de altă parte, iubirea Ta părintească, milostenia şi bunătatea Ta vor ca toţi oamenii să fie fericiţi, plini de înţelepciune şi de bucurie! Căci dacă oamenii continuă să se dezlănţuie unii împotriva celorlalţi, este cât de poate de greu de imaginat că ei vor atinge vreodată ţelul suprem pe care Tu l-ai hărăzit lor. Doamne, Te rog să ne dai în privinţa aceasta o explicaţie!”

Capitolul 121

Despre ghidarea omenirii. Cunoaştere, raţiune şi liber-arbitru

l. Eu am spus: „Dacă memoria ta ar fi mai bună, ţi-ai aminti desigur preabine că despre acest aspect am mai discutat deja de mai multe ori, iar Eu am oferit de fiecare dată explicaţii cât se poate de amănunţite. Dar ţinerea ta de minte pare să mai fi slăbit, iar tu ai uitat ceea ce Eu am tot repetat, însă nu face nimic; mai avem ceva timp, aşa că vă mai pot spune încă o dată tuturor câte ceva despre chestiunea aceasta. Ascultaţi deci!

2. Cine nu a creat încă niciodată un soare, o lună sau un pământ locuibil, acela cu siguranţă că nici nu ştie cum să conducă toate aceste creaţii, să le menţină şi să le ghideze către destinul lor esenţial şi ultim. Eu însă ştiu toate acestea şi am stabilit o Ordine eternă, în afara căreia nimeni nu realizează sau obţine vreodată ceva.

3. Omul însă este creat după chipul Meu şi are deci în mod necesar o voinţă complet liberă, cu ajutorul căreia el trebuie să se transforme, să se maturizeze şi să se elibereze de atotputernicia Mea, pentru ca odată şi-odată să poată şedea, trăi şi acţiona plin de fericire alături de Mine în lumea de dincolo, ca o fiinţă puternică, liberă, independentă şi conştientă de sine.

4. Iată, toate creaturile fiinţează în cadrul legilor şi al normelor Mele, şi chiar şi omul, în privinţa trupului - dar nu şi în privinţa sufletului şi a Spiritului său, adică a voinţei şi a liberei sale cunoaşteri! Desigur, forma şi modul de funcţionare a sufletului, în toate componentele sale, sunt şi ele o necesitate ordonată de Mine, însă aceasta doar pentru a-i permite omului ca, tocmai prin voinţa sa liberă, să-l înnobileze şi să-l consolideze, ori, dimpotrivă, să-l degradeze şi să-l slăbească.

5. Însă voinţa sa cea liberă i-ar fi în foarte mică măsură de folos omului dacă el nu ar avea în acelaşi timp facultatea liberei cunoaşteri şi înţelegerea care decurge din ea şi care îi arată voinţei ceea ce este bun şi adevărat şi ceea ce este fals şi rău.

6. Abia când omul a dobândit cunoştinţele necesare şi şi-a exersat mintea, el are şi revelaţia Voinţei Divine, care îi arată calea cea dreaptă spre Viaţa Veşnică şi spre Dumnezeu. Omul poate atunci să accepte sau nu o astfel de revelaţie, întrucât liberul său arbitru trebuie să se manifeste chiar şi faţă de Dumnezeu, căci fără acesta el nu ar fi om, ci doar un animal lipsit de voinţă proprie, având doar instincte cărora nu li se poate opune.

7. La început nu exista pe pământ decât o singură pereche de oameni. Bărbatul se numea Adam, iar femeia Eva. Şi această primă pereche de oameni a fost înzestrată de Dumnezeu

cu toate calitățile. Avea cunoştinţe bogate, o minte foarte ageră şi o voinţă liberă şi puternică, în faţa căreia trebuiau să se plece toate celelalte creaturi.

8. Şi, pe lângă toate aceste calităţi, acea pereche de oameni a primit din gura lui Dumnezeu şi o revelaţie extrem de limpede şi de uşor de înţeles, care i-a arătat foarte clar ce are de făcut pentru a-şi îndeplini cât mai repede şi mai uşor menirea pe care i-a stabilit-o Dumnezeu. Dar Dumnezeu i-a făcut totodată cunoscut perechii de oameni şi faptul că, pe de altă parte, este pe deplin liberă şi să se opună Voii revelate a lui Dumnezeu, în măsura în care preferă să se supună instinctelor cărnii şi ale materiei din lumea aceasta; dar că, în felul acesta, ea însăşi îşi va pregăti judecata şi, odată cu aceasta, şi moartea.

9. O vreme, a fost foarte bine. Dar destul de curând, tentaţia senzorială, figurată de Moise sub forma simbolică a unui şarpe, a învins asupra recunoaşterii binelui şi adevărului din revelaţia divină, şi cei doi au încălcat porunca, pentru a vedea ce se va petrece.

10. Şi ceea ce a făcut prima pereche de oameni, fac acum aproape toţi oamenii!

11. Din partea lui Dumnezeu n-au lipsit niciodată revelaţiile, mai mici sau mai mari, dar El n-a silit niciodată vreun om să li se conformeze. Ferice însă de acela care le respectă şi-şi orânduieşte viaţa potrivit lor!

12. Fără îndoială că prima pereche de oameni a primit de la Dumnezeu cea mai curată şi mai bună educaţie, pe care a putut să o transmită neştirbită urmaşilor săi. Şi totuşi, dacă te vei uita la ce au ajuns oamenii cu două mii de ani mai târziu, pe timpul lui Noe, îi vei vedea preschimbaţi în diavolii cei mai afurisiţi!

13. Să fi dus oare prima pereche de oameni a pământului vreodată lipsă de cea mai perfectă educaţie? Nicidecum! Sau să n-o fi transmis ei mai departe copiilor lor? Ba le-au transmis-o, şi încă în sensul ei cel mai pur! Dar oamenii simţeau în ei şi dorinţa de a încălca poruncile lui Dumnezeu, căci aceasta era spre plăcerea trupului lor, şi astfel ei s-au scufundat cu timpul în cea mai mare imoralitate şi nelegiuire. Iar dacă Dumnezeu trimitea la ei oameni care să-i sfătuiască părinteşte să se reîntoarcă la El, trimişii aceia erau proscrişi şi exilaţi, şi adeseori chiar ucişi în cele mai cumplite moduri.

14. Până la urmă, oamenii care îl părăsiseră pe Dumnezeu s-au apucat chiar să distrugă Pământul, şi astfel s-a umplut paharul pentru ei. Ei înşişi au deschis zăgazurile marilor ape subterane, care apoi s-au revărsat puhoi asupra acestor nelegiuiţi şi i-au înecat pe toţi[11].

15. Această judecată nu a fost dorită propriu-zis de Dumnezeu, ci doar încuviinţată, ca un rezultat necesar al structurii interioare a Pământului; căci dacă sari în gol de pe o stâncă foarte înaltă şi te zdrobeşti şi mori, atunci şi aceasta este o judecată venită asupra ta, dar nu pentru că Dumnezeu vrea aşa, ci pentru că Pământul este astfel constituit încât orice greutate trebuie să cadă în mod necesar în jos - ceea ce omul, mulţumită inteligenţei sale, poate înţelege foarte bine.

16. Prin urmare, niciun om de pe pământ nu este atât de părăsit, încât să nu se poată ajuta singur dacă vrea aceasta cu adevărat. Dar dacă el, încă din copilăria sa, nu doreşte aceasta, atunci trebuie să-şi atribuie doar sieşi vina când va ajunge în necaz. Iar ceea ce spun Eu aici despre un om este valabil şi pentru un popor întreg.

17. Nu există popor pe întreg pământul care să nu aibă posibilitatea să iasă foarte bine din orice situaţie, cu condiţia să vrea cât de cât aceasta. Dar unde este oare această vrere?! Ea nu lipseşte niciodată când e vorba de a face rău, dar vrerea cea bună, pentru binele pur spiritual şi pentru adevăr, este rar întâlnită, fiindcă acestea nu sunt de natură să satisfacă simţurile carnale, iar sufletul unui astfel de om lipsit de bunăvoinţă, şi la fel şi sufletele celor care alcătuiesc un întreg popor, ajung la judecată şi la moartea materiei, şi atunci nici nu mai pot percepe sau înţelege nimic din cele care aparţin Spiritului, Luminii şi Vieţii. Iar dacă vrei să tre-

[11] Vezi „Casa (Gospodăria) Domnului” de Jakob Lorber, n.r.

zeşti astfel de suflete carnale din somnul lor, ele se manifestă furibund, se năpustesc turbate asupra celui nepoftit, precum lupii asupra oiţelor, îl sugrumă şi-l sfâşie fără milă.

18. Şi tot Dumnezeu să fie oare de vină dacă astfel de oameni, din motivele menţionate mai sus, ajung la o orbire deplină a sufletelor lor şi rămân aşa timp de secole întregi? Iar dacă Dumnezeu permite totuşi ca aceşti oameni să fie avertizaţi printr-o judecată, aceasta este fără îndoială dovada unei bunătăţi şi a unei înţelepciuni părinteşti; căci doar o mare suferinţă a cărnii poate desprinde sufletul de materie şi-l poate atrage spre Spirit, înţelegi tu acestea?"

19. Agricola a spus: „Da, Doamne, toate acestea îmi sunt acum clare. Te rog să mă ierţi că mai înainte mi-am permis să-Ţi cer socoteală în felul acesta, dar eram încă foarte orb."

20. Eu am spus: „Îmi plac oamenii de felul tău; căci ei sunt cu adevărat avizi să afle adevărul! Dar acum să privim din nou focurile!"

21. Şi atunci s-a aşternut iarăşi liniştea. Cei trei magicieni însă s-au tras mai la o parte, ca să se consulte în legătură cu Mine.

Capitolul 122

Cei trei magicieni Îl recunosc pe Domnul nostru Iisus Hristos

1. Şi magicianul principal le-a spus celorlalţi doi: „Putem fi liniştiţi, căci mi se pare că am aflat în acest bărbat înţelept Duhul lui Dumnezeu; pentru că niciodată un om nu a vorbit asemenea lui."

2. Şi astfel au mai vorbit ei încă o vreme despre Mine, în timp ce noi am rămas tăcuţi, urmărind flăcările care-şi modificau necontenit forma.

3. Când am început apoi să vorbesc din nou despre una şi alta, cei trei magicieni s-au apropiat de îndată ca să asculte ce spuneam Eu despre ordinea de pe Pământ şi despre fenomenele multiple de pe el şi din el.

4. Şi când Eu am încheiat aceste explicaţii, pe care le dădusem deja de mai multe ori, magicianul le-a spus tovarăşilor săi: „Aceasta n-o poate şti cu asemenea exactitate decât Acela care a creat El Însuşi Pământul şi care, prin urmare, îl cunoaşte perfect pe dinafară şi pe dinăuntru!"

5. Şi tare mult ar fi vrut magicianul să-Mi adreseze chiar Mie o serie de întrebări, dar nu avea curajul necesar. Eu însă L-am chemat şi i-am spus că poate să Mă întrebe tot ceea ce doreşte, iar Eu îi voi răspunde.

6. Atunci el s-a apropiat cu profundă veneraţie de Mine şi Mi-a spus: „Doamne, Doamne, ce să Te întreb? Ce-aş putea să Te mai întreb?! Prin toate întrebările mele de mai înainte urmăream doar să-L aflu pe Unicul şi Adevăratul Dumnezeu, să-L cunosc şi apoi să mă închin Lui din toată inima mea. Acum însă consider că L-am găsit în Tine pe Cel pe care L-am căutat zadarnic atâta vreme, aşa că nu mai am nimic de întrebat, ci doar să Te rog să le dezvălui unor străini ca noi Voia Ta. Căci de acum înainte scopul nostru cel sfânt va fi să o urmăm cu cea mai mare strictеţe.

7. Ce să facem pentru a ne dovedi demni de îndurarea şi de graţia Ta şi pentru a dobândi astfel Viaţa cea Veşnică după moartea trupului? O Doamne, doar aceasta Te mai rugăm să ne spui."

8. Eu am spus: „Dar oare sunteţi voi chiar atât de siguri că în Mine se află Acela pe care L-aţi căutat de atâta vreme fără să-L fi găsit?"

9. Magicianul a spus: „Mie mi-a spus-o simţirea mea încă dinainte ca Tu să rosteşti deschis, în cuvintele Tale cele sfinte, către bărbatul de lângă Tine, cine eşti de fapt. Astfel că eu nu mai am în sinea mea nicio îndoială că Tu eşti cu adevărat Cel căruia ne închinăm şi ne vom închina de acum în inimile noastre.

10. Nu degeaba ne-a atenționat încă dinainte tânărul Tău slujitor că ne-am apropiat de Adevărul cel mare şi luminos! Căci Tu Însuți eşti Adevărul cel mare şi luminos, Mediatorul între Duhul Tău şi oameni. Cel care Te are pe Tine, acela are totul: lumina, viața, înțelepciunea şi forța!

11. Pe Tine nu Te poate avea decât acela care recunoaşte Vrerea Ta şi i se supune în toate faptele sale. Esența Ta însă n-o poate avea nicio creatură umană muritoare, pentru că Tu eşti în Tine însuți Dumnezeu cel veşnic. Dar el poate să dețină Vrerea Ta cea sfântă, dacă i-a fost revelată, şi să o urmeze din toate puterile sale. Iar dacă face aceasta, Tu eşti în el, iar el Te recunoaşte, Te iubeşte şi Ți se închină.

12. Şi de aceea, Te implor încă o dată să ne dezvălui nouă Vrerea Ta cea sfântă, pentru ca să putem spune apoi din tot sufletul: O, Doamne şi Părinte din veşnicie, facă-se Voia Ta, prin noi şi pentru noi, pentru ca privirea Ta cea sfântă să se poată bucura de noi, creaturile Tale şi copiii Iubirii Tale!"

13. Eu am spus: „Da, da, dragul Meu prieten, aici ai gândit foarte bine şi adevărat, şi ai şi exprimat totul foarte corect. Dar cum poți tu să vezi în Mine, un om pământean cu totul asemănător ție, pe Unicul Dumnezeu Adevărat?! Tu nu vezi că şi Eu am fost adus pe lume şi că sunt un om asemănător ție, făcut din carne şi suflet? Oare Dumnezeu a avut vreodată un început, şi putea El vreodată să se nască în chip de om?"

14. Magicianul a spus: „Dumnezeu cel veşnic, al Cărui Duh sălăşluieşte acum, în mod evident, în toată plenitudinea Sa, în Tine, fireşte că nu a avut nicicând vreun început şi nici nu Se putea naşte în lumea aceasta ca om din pântecul unei femei. Dar acest Dumnezeu Te-a înzestrat totuşi pe Tine cu un trup, Te-a trimis în lumea aceasta ca pe un adevărat Mediator şi Ți-a insuflat întreaga plenitudine a Duhului Său.

15. Prin urmare, cel care Te vede pe Tine şi Te recunoaşte Îl vede pe Cel care este în Tine; iar dacă face Voia Ta, Îl recunoaşte cât de curând în sine însuşi. Căci Tu eşti întru totul Cel pe care noi L-am căutat atâta vreme zadarnic, şi nu ne vom mai schimba părerea în această privință.

16. Ba mai mult, cu acest prieten, care pare a fi un roman - căci noi am mai văzut prin alte părți că astfel se numesc oamenii de felul său -, Tu ai vorbit mai înainte cum numai Dumnezeu poate vorbi, şi aceasta confirmă încă o dată presupunerea noastră şi elimină orice dubiu în privința acestui adevăr luminos. Tu vei fi având motivele Tale bine întemeiate pentru care nu dorești să ni Te dezvălui încă în totalitate. Dar noi nu pretindem aşa ceva, căci nu ne considerăm încă nici pe departe demni de aceasta, şi nici nu cerem de la Tine, o Doamne, vreun semn oarecare, prin care să ne convingem şi mai mult că Tu eşti chiar Acela pe care L-am căutat atâta vreme şi acum L-am aflat pe deplin.

17. Căci este un semn mai mult decât suficient ceea ce ne-a spus tânărul Tău slujitor şi ceea ce a făcut el. Iar semnul cel mai clar şi pe deplin satisfăcător pentru noi au fost cuvintele cât se poate de sfinte pe care le-am auzit rostite de gura Ta. Căci acestea ne-au demonstrat limpede şi precis: astfel poate vorbi nu un om, ci numai un Dumnezeu!

18. Şi întrucât noi am înțeles aceasta, Te rugăm, în pofida nevredniciei noastre, să ne dezvălui totuşi ce trebuie să facem pentru a avea parte de îndurarea Ta şi de Viața cea Veşnică a sufletelor noastre."

19. Eu am spus: „Bine deci, dacă sunteți într-adevăr încredințați că Eu sunt Domnul Dumnezeu, faceți ceea ce v-a învățat mai înainte slujitorul Meu, şi veți trăi şi veți fi mântuiți! Iubiți-L pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe aproapele vostru ca pe voi înşivă, şi învățați-i aceasta şi pe copiii voştri şi familia voastră. Nu vă considerați pe voi, ca oameni, mai presus de semenii voştri, datorită comorilor voastre pământeşti foarte mari. Faceți-le lor doar ceea ce ați dori să vă facă şi ei vouă - şi atunci veți trăi, iar îndurarea lui Dumnezeu se va revărsa asupra voastră în vecii vecilor!

20. Şi dacă deja cunoaşteţi legea lui Moise, respectaţi-o în totalitate. Căci în legea aceasta omului îi sunt date cele mai curate norme de viaţă. Dacă le respectă, înseamnă că îl iubeşte pe Dumnezeu mai presus de orice, iar pe aproapele său ca pe sine însuşi, iar în legea aceasta îi este oferită întreaga înţelepciune a vieţii, din care ceilalţi înţelepţi din vechime nu le-au oferit oamenilor decât o mică parte.

21. Şi întrucât Cuvântul reprezintă pentru voi dovada supremă a misiunii Mele divine, respectaţi acest Cuvânt şi puneţi-l în practică, şi veţi trăi! Şi prin aceasta eu înţeleg nu viaţa cea vremelnică, ci Viaţa cea Veşnică a sufletelor voastre. M-aţi înţeles voi bine?”

Capitolul 123

Cum va fi primit Cuvântului Domnul nostru Iisus Hristos în India

1. Magicianul a spus: „Pentru că Tu eşti cel care ne-ai spus toate acestea, o Doamne, noi credem ferm Cuvântul Tău şi ne vom şi conforma lui, poate mai strict decât orice alt popor de pe pământ! Dar iată că acum se naşte o altă întrebare, şi anume: trebuie să ne întoarcem în India? Cum să facem? Să evităm ţara aceea plină de vicii ca pe duşmanul nostru de moarte sau să ne întoarcem acolo şi să le arătăm şi acelor orbi lumina pe care am găsit-o în sfârşit, după îndelungi le noastre căutări? De fapt, hotărâsem să părăsim pentru totdeauna patria noastră, unde ştim preabine ce se petrece, şi să ne sfârşim viaţa printre străini; dar întrucât L-am găsit în Tine pe Cel pentru care am părăsit de multă vreme ţara noastră, aceasta schimbă situaţia, şi am dori să respectăm, şi în privinţa aceasta, Voia Ta.”

2. Eu am spus: „Ţineţi minte: nicăieri profetul nu valorează mai puţin decât în patria sa! Voi sunteţi consideraţi de către ceilalţi preoţi nişte oameni puţin cam exaltaţi. De aceea v-au şi trimis în călătoria aceasta lungă, pentru că adeseori voi i-aţi dojenit cam prea tare. Dacă v-aţi întoarce la ei ca să-i luminaţi, aţi avea o primire foarte puţin favorabilă din partea lor, iar din partea poporului, care este prostit de-a binelea, una şi mai nefavorabilă. De aceea este mai bine, pentru salvarea sufletelor voastre, să rămâneţi la hotărârea luată înainte. Trimiteţi-vă servitorii înapoi în ţara voastră pentru a vă rezolva treburile şi spuneţi-le să revină apoi la voi! De toate celelalte nu vă mai preocupaţi! Căci ţara voastră este cu aproape două mii de ani prea necoaptă, adică prea oarbă şi prea mărginită pentru lumina din Mine. Voi însă veţi întâlni în Apus oameni mult mai deschişi să primească lumina Mea decât poporul vostru de acasă, şi acelora le puteţi oferi din ceea ce aţi primit voi aici!

3. În viitor, Orientul, căruia odinioară i-a fost dăruită Lumina cea strălucitoare, se va vedea nevoit să cunoască o lungă noapte, iar Lumina Vieţii va fi revărsată asupra Occidentului. Chiar şi ţinutul acesta, unde a răsărit acum Lumina Vieţii, va cădea şi el în cea mai profundă noapte şi beznă; căci acest popor, cu excepţia doar a câtorva oameni, nu a recunoscut ceasul celei mai măreţe şi mai salvatoare încercări ale sale. Aşadar, vai de el atunci când Lumina îi va fi luată şi va fi dată păgânilor!

4. Voi, care sunteţi străini veniţi din îndepărtatul Orient, M-aţi aflat pe Mine şi M-aţi recunoscut; şi tot nişte străini din ţara voastră au fost şi primii oameni care M-au găsit şi M-au recunoscut pe Mine în copilul cel nou-născut, atunci când Eu am îmbrăcat trupul acestei lumi. Însă din rândurile poporului acestuia vechi şi ales, încă foarte puţini sunt cei care M-au recunoscut, în schimb cu atât mai mulţi M-au hăituit până în ziua de astăzi, de câte ori au putut; şi tocmai de aceea va fi luată Lumina de la ei şi le va fi dată păgânilor.

5. Dar mai înainte ca Lumina să pătrundă, odată şi odată, din nou, în ţinuturile acestea, ea va ajunge în ţara voastră, la Marea cea Mare. Aţi înţeles toate acestea?”

6. Şi magicianul a spus: „Am înţeles, Doamne. Dar mi se pare chiar surprinzător ca tocmai copiii acestei ţări să nu Te recunoască, în timp ce noi, străinii, Te-am recunoscut atât de uşor şi atât de repede! Căci totuşi în faţa copiilor acestei ţări Tu vei fi făcut minuni foarte

mari - şi ei tot nu Te-au recunoscut?! Ei bine, cred că, în ciuda ignoranţei lor, nici cei mai proşti din rândul poporului meu n-ar fi fost atât de orbi! Multora dintre ei le-ar fi ajuns, ca şi nouă de pildă, Cuvântul Tău! Chiar şi marele nostru preot, dacă ar fi văzut şi el vreo minune, cum a săvârşit mai înainte câteva slujitorul Tău, ar fi acceptat şi el Lumina aceasta, cu toate că n-ar fi dat-o nicicând mai departe poporului; căci poporul este din timpuri imemoriale atât de afundat în credinţa sa cea oarbă, încât este incapabil să primească o astfel de lumină. Totuşi, nu este vina noastră, ci a vremurilor şi a egoismului multora dintre predecesorii noştri. Pe scurt, orbirea poporului nostru este explicabilă, căci în mijlocul său n-a strălucit nicicând o astfel de lumină; dar eu nu înţeleg orbirea acestui popor de aici, care vede la zenit Soarele cel mai strălucitor, şi totuşi el caută bezna celor mai adânci văgăuni ale munţilor acestui pământ.

7. Noi am căutat cu mari eforturi lumina, şi acum suntem mai mult decât fericiţi că am găsit-o în sfârşit - iar aceştia o au în propria lor ţară, sub ochii lor, şi o resping, o disprețuiesc şi o prigonesc! O, ei trebuie să fie atât de orbi încât nici nu-şi merită numele de oameni! Şi fiindcă astfel se prezintă situaţia cu oamenii aceştia, este mai mult decât firesc, o Doamne, ca Tu să iei Lumina de la ei şi să le-o dăruieşti păgânilor, care în mod limpede sunt mai demni de ea. Căci aici se vede dreptatea Ta cea eternă şi perfect luminoasă, şi aceasta este pentru noi o nouă dovadă a faptului că Tu eşti chiar Acela pe care noi L-am căutat atâta vreme zadarnic."

8. Eu am spus: „Da, da, astfel se prezintă din păcate situaţia cu poporul acesta al Meu! De aceea îmi voi deştepta alte popoare, încă de pe acum, şi chiar mai multe pe viitor; dar dintre cei mulţi chemaţi, întotdeauna vor fi doar puţini aleşi."

9. Magicianul a spus: „O Doamne, cum să înţelegem oare cuvintele acestea? Vor fi mereu mulţi chemaţi, însă între ei doar puţini aleşi?! Dacă le luăm ca atare, cuvintele acestea rostite de gura Ta dumnezeiască nu sună prea încurajator pentru mântuirea viitoare a oamenilor. Căci eu înţeleg prin aleşii cei puţini acei oameni pentru care Lumina cea adevărată a Vieţii va continua să strălucească, iar prin chemaţii cei mulţi, pe toţi acei oameni care ar trebui să ajungă şi ei la lumină, dar care sunt împiedicaţi s-o facă, de tot felul de situaţii şi motive, şi, asemenea compatrioţilor noştri, nu vor ajunge nicicând la Lumina cea adevărată.

10. Noi, cei care suntem aici într-un număr atât de mic, ne-am putea considera acum ca făcând parte dintre cei aleşi, dar din nefericita noastră ţară, cea mai mare parte, vai, nu intră nici măcar în categoria celor chemaţi! Oare ce se va petrece cu ei după moartea trupului lor?

11. Poporul acesta de aici face probabil parte din categoria celor chemaţi, şi are în rândurile sale şi câţiva aleşi de la care poate primi câte un sfat, dacă simte nevoia. La noi însă nu există deloc aleşi şi nici măcar chemaţi, şi astfel soarta poporului indian este una foarte tristă, dacă aşa trebuie înţelese ultimele cuvinte rostite de Tine, desigur, pentru toate locurile şi toate timpurile."

12. Eu am spus: „Nu ai înţeles cum trebuie ultima Mea afirmaţie, astfel că ţi-o voi explica mai bine."

Capitolul 124

Cei chemaţi şi cei aleşi

l. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Uite, astfel trebuie înţeles: chemat şi desemnat pentru lumină şi pentru viaţă este oricare om de pe acest pământ; dar ales pentru a fi un învăţător al oamenilor nu poate fi oricine, întrucât aceasta nici n-ar fi bine pentru ei. Ar putea fi oare bine pentru oameni - a căror menire constă în a se ajuta unul pe altul -, dacă fiecare om ar avea de toate şi ar fi în stare să facă el singur absolut orice? În situaţia aceasta, oamenii s-ar putea dispensa uşor unii de alţii, iar iubirea pentru aproapele n-ar mai fi decât o simplă vorbă goală, după cum le-am demonstrat deja în mai multe rânduri ucenicilor Mei. Ba, în asemenea

condiții, oamenii nu ar mai avea nevoie nici de limbaj! La ce le-ar mai putea folosi el, dacă niciunul nu ar mai avea nevoie să-i ceară nimănui nimic?!

2. Eu îți spun ție că dacă oamenii ar avea exact aceleaşi înzestrări, aceleaşi capacități, aceeaşi constituție trupească, case şi bunuri identice, ei s-ar situa, în pofida gradului lor de inteligență, care ar fi şi el acelaşi, exact la nivelul animalelor, dacă nu chiar sub acesta.

3. Dar, pentru ca oamenii să fie oameni şi nu animale, ei au fost făcuți complet diferiți unii de alții. Unul posedă ceva, iar celălalt altceva, şi astfel unul este nevoit să vină la celălalt şi să-i fie, în cutare sau cutare domeniu, fie maestru, fie ucenic.

4. Şi tot astfel trebuie să existe şi în sfera cunoaşterii spirituale câțiva aleşi, care să le poată dezvălui numeroşilor chemați adevărata lumină a vieții, iar cei chemați trebuie să-i asculte, să-i creadă şi să respecte întocmai învățătura lor.

5. Dacă cei chemați adoptă cu credință ceea ce le-a fost propovăduit, ei nu vor fi cu nimic inferiori celor aleşi, ci adesea chiar dimpotrivă; căci cel ales, care poartă în sine lumina cea vie, dar care nu trăieşte întru totul în conformitate cu aceasta, va avea apoi de dat seamă cu mult mai multă străşnicie pentru folosirea greşită a înzestrărilor sale decât cel doar chemat, a cărui sarcină a constat doar în a asculta, a crede şi a urma de bunăvoie învățătura.

6. Iată, cei aleşi sunt ajutoarele Mele, iar cei chemați sunt servitorii şi copiii Mei!

7. Dar, pentru ca să te convingi şi mai bine că un ales nu se află pe lumea aceasta într-o poziție mai avantajoasă decât un chemat, am să-ți exemplific aceasta şi printr-o parabolă. Ascultă-Mă deci!

8. A fost odată un rege, care avea trei administratori principali pentru palatul său. Dar regele acesta a trebuit să plece foarte departe, pentru a lua în primire un nou regat care îi revenea lui.

9. Înainte de a pleca, i-a chemat pe cei trei administratori la sine, le-a înmânat fiecăruia câte un talant şi le-a spus: «Folosiți-i până mă întorc într-un mod cât mai profitabil!»

10. Când supuşii săi (cei chemați) au aflat aceasta, ei au fost foarte nemulțumiți şi s-au supărat pe rege, fiindcă i-a părăsit şi nu le-a lăsat şi lor la plecare bani şi bunuri în administrare.

11. Ba chiar au trimis soli pe urmele regelui şi i-au transmis: «Nu vrem ca regele acesta să mai domnească de-acum încolo peste noi. De ce să fim noi mai prejos decât administratorii săi, căci doar şi noi i-am slujit la fel de bine ca şi ei!»

12. Regele, după ce a luat în primire regatul cel nou, s-a întors acasă. Şi după ce s-a instalat în cetatea sa, a pus de îndată să fie chemați administratorii cărora la plecare le lăsase talanții în grijă, pentru a vedea ce câştig a obținut fiecare din banii încredințați.

13. Şi atunci s-a apropiat primul şi i-a spus: «Doamne, iată, talantul tău mi-a produs alți zece!»

14. Iar regele i-a spus lui: «Eşti un slujitor credincios! Şi fiindcă mi-ai fost credincios în chestiunea aceasta minoră, vei avea de-acum putere peste zece oraşe!»

15. Apoi a ieşit cel de-al doilea în față şi a spus: «Doamne, talantul tău mi-a adus alți cinci!»

16. Iar regele a spus: «Pentru fapta acesta vei stăpâni peste cinci oraşe!»

17. Şi atunci a ieşit în față cel de-al treilea şi ultimul dintre cei trei administratori şi a spus: «Doamne, uite, banul tău încredințat mie l-am păstrat legat în năframa aceasta până la întoarcerea ta! Căci m-am temut de tine, fiindcă tu eşti un stăpân aspru care ia ceea ce nu a adunat şi culege de unde nu a semănat!»

18. Atunci regele i-a spus: «Ascultă, netrebnicule, chiar propriile tale cuvinte te condamnă! Căci dacă ştiai că sunt un om aspru şi iau ceea ce nu am adunat şi culeg de unde nu am semănat - de ce atunci n-ai dus talantul meu la zarafi, ca, la întoarcere, să mi-l recapăt cu dobândă?!»

19. Apoi regele le-a spus servitorilor săi: «Luați-i talantul leneşului acestuia şi dați-i-l primului argat, care are deja zece!»

20. Dar slujitorii i-au spus stăpânului: «O, rege al nostru, dar acela oricum are deja zece talanți! De ce să i-l mai dăm şi pe acesta?»

21. Iar acum vă spun Eu Însumi vouă tuturor: Celui care are i se va mai da, ca el să aibă din belşug; iar aceluia care nu are i se va lua şi puținul pe care îl mai are. Iar cei care n-au vrut ca regele să mai stăpânească asupra lor, aceia au păcătuit, şi pentru aceasta ei vor fi înecați în noaptea şi în întunericul judecății şi al morții sufletului!

22. Vezi, prietene, aşa se prezintă situația cu Mine şi nu va fi niciodată altfel! Celui care are i se va da şi mai mult, ca să aibă cu prisosință, însă celui care nu are i se va lua şi puținul pe care-l mai are şi i se va da celui care are deja foarte mult.

23. Cei mulți chemați însă, care n-au vrut să asculte de administratori şi care nu l-au mai vrut pe Stăpânul Luminii şi al Vieții, ca el să stăpânească asupra lor şi să-i însuflețească, aceia vor fi înecați în noaptea propriului lor suflet; iar administratorul cel trândav va avea de aşteptat mult timp până când un nou talant îi va mai fi încredințat vreodată.

24. Şi acum, spune-Mi cum ți-a plăcut parabola aceasta! Eşti de acord cu acest rege?”

Capitolul 125

Critica magicianului la adresa Parabolei Talanților

1. Magicianul a spus: „Doamne, dacă este aşa, rațiunea mea refuză să mă mai servească, şi chiar şi celui mai răbdător om începe să i se ridice părul pe cap! Doar n-oi fi Tu regele care, ca un tiran, ia ceea ce n-a adunat şi vrea să culeagă acolo unde nu a semănat?! Căci impresia mea este că tocmai de la Tine vin toate, şi că tocmai Tu ai semănat pretutindeni, şi de aceea poți lua şi culege ceea ce îți aparține Ție în mod necesar.

2. Cât despre cei nelegiuiți, mie mi se pare foarte just ca ei să fie pedepsiți, căci tocmai când oamenii răi fac cele mai mari atrocități, răbdarea divină este infinită, pe când, dacă un om de bine cade într-o mizerie din ce în ce mai mare, sfârşind prin a-şi pierde credința, el este totuşi obligat să-i restituie intact unui stăpân aspru şi nemilos talantul care i-a fost încredințat şi pe care, în marea sa disperare, l-a legat în colțul năframei, spre păstrare. Da, în privința aceasta este probabil mai bine să fii un chemat decât un ales!

3. Desigur, este corect ca administratorul cel foarte harnic să fie răsplătit după fapta sa. Dar ca administratorul puțin mai leneş şi mai temător să plece cu mâna goală, după ce a înapoiat în mod cinstit banul neatins, aceasta mi se pare cam prea dur din partea regelui Tău!

4. Eu sunt un iubitor de oameni şi nu suport să văd pe nimeni suferind, mai ales dacă respectivul nu este un şarlatan împătimit şi nu-şi merită suferința. Administratorul care a păstrat talantul în năframă şi i l-a restituit stăpânului său aşa cum l-a primit n-a avut desigur mintea şi viziunea celui dintâi şi nici măcar pe ale celui de-al doilea, care dintr-un talant a făcut alți cinci. Căci dacă ar fi avut şi el la fel de multă minte, ar fi putut câştiga şi el zece sau măcar cinci talanți. Însă având mai puțină minte şi totodată mai puțin curaj, el nu s-a încumetat să facă nimic cu acel talant, decât să-l restituie neatins stăpânului. Eu nu văd în modul acesta de a proceda nimic criminal, astfel că aş dori să Te întreb pe Tine ce s-a mai petrecut în continuare cu administratorul acela, pe care regele său l-a tratat ca pe un şarlatan.”

5. Eu am spus: „A rămas ce a fost şi mai înainte, un simplu administrator, fiindcă n-a dovedit a avea în sine însuşi aptitudini pentru o funcție mai înaltă! Căci, la fel ca oricare alt om, un ales nu face decât să primească o aptitudine sau un talent, pe care trebuie apoi să îl dezvolte el însuşi, dacă vrea ca liberul său arbitru să nu aibă de suferit.

6. Cel care-şi dezvoltă cu tot sârgul talentul care i-a fost astfel dăruit, acela va avea apoi o adevărată comoară, la care i se va adăuga tot mai mult şi mai mult, fără încetare, însă

cel care nu vrea să se smulgă din lenea sa pentru a-şi dezvolta talentul, acela nu trebuie să-şi reproşeze decât sieşi dacă, împreună cu talantul său păstrat în năframă, se va simți păcălit, chiar mai mult decât aceia care nu mai vroiau ca Regele Luminii să stăpânească asupra lor.

7. Iată de ce astfel de administratori trândavi nu ajung prea departe şi de ce servitorii cei chemați rămân să doarmă în noaptea lor, şi nu există pentru ei nimic mai deranjant decât zgomotele din miezul zilei, care îi trezesc din amorțeala lor cea dulce. Sau ar trebui cumva ca soarele să trimită soli la toți somnoroşii şi să-i întrebe dacă le convine sau nu ca el să se înalțe deasupra munților?! Vezi tu, în virtutea ordinii care guvernează lumile, soarele va face aceasta la fel de puțin ca şi Regele Luminii şi al Vieții!

8. Cel care a primit un talant a primit în acelaşi timp şi rânduiala regelui. Nu depindea decât de el să o pună în aplicare, şi nu regele este vinovat de lenea administratorului, ci administratorul însuşi, căci Regele Luminii ştie preabine cu ce calități l-a înzestrat. Şi astfel, dreptatea, sub aspectul ei real şi nu imaginar, este întotdeauna de partea regelui, şi nicicând de cea a administratorului celui leneş.

9. Gândeşte-te bine la toate acestea, şi, când vei fi înțeles această metaforă, să-Mi spui dacă încă mai crezi că regele este un tiran nemilos! Oare M-ai înțeles bine acum?"

10. Magicianul a spus: „O Doamne, acum am înțeles preabine, iar parabola Ta s-a clarificat pe deplin, deşi, ca simplă metaforă, ea a fost mai greu de înțeles. Prin urmare, cel care simte un talent deosebit în sine, acela trebuie să-l şi dezvolte cu sârguință, ca şi cum ar face aceasta prin sine însuşi. Şi, odată ce a făcut aceasta, restul îl va primi de la Regele Luminii, iar apoi el va putea deveni un adevărat învățător pentru mai mulți oameni, pe care Tu i-ai numit chemați. Căci cel care s-a dovedit a fi pentru sine un bun învățător, acela va putea fi cu uşurință învățător şi pentru mulți alții; însă cel care a fost cu sine însuşi un trândav va fi, într-o şi mai mare măsură, şi cu ceilalți, şi nici nu va avea ce să-i învețe pe semenii săi, şi astfel este întru totul drept ca aceluia care are ceva să i se mai dea şi pe deasupra, pentru a avea din belşug, iar celui care nu are să i se ia şi bruma pe care o mai avea. Aspectul acesta îmi este deacum perfect limpede - şi totuşi mai este aici ceva care îmi scapă, şi de aceea îmi iau acum libertatea să-mi expun în fața Ta această nedumerire.

11. Iată, adevărata hărnicie, precum şi zelul depus în toate chestiunile bune şi adevărate sunt virtuți ce nu pot fi îndeajuns lăudate, iar delăsarea este fundamentul viciilor de tot felul. Dar cine îi dă unui om hărnicia şi zelul, iar altuia delăsarea? După părerea mea, nici una, nici alta nu pot fi create de omul însuşi şi nu-i pot fi date decât de o voință superioară, divină!

12. Eu însumi am mai mulți copii şi am fost nevoit să constat că unii dintre ei, şi anume, fiul meu cel mai mare şi una dintre fiice, sunt deosebit de destoinici la învățarea meseriilor şi la dobândirea cunoştințelor ştiințifice, fără vreun imbold din partea mea, în timp ce ceilalți sunt leneşi şi indolenți şi trebuie să fie împinşi cu mari eforturi la învățătură. Şi doar sunt copiii aceloraşi părinți, sunt cu toții sănătoşi şi primesc aceeaşi instruire, şi totuşi între ei este o mare diferență, atât în ce priveşte talentele, cât şi zelul lor la învățătură. Care să fie aici cauza? De noi, părinții lor, nu poate să depindă, căci ne-am tratat toți copiii în acelaşi fel şi nu am fost părtinitori cu niciunul. De starea de sănătate trupească a noastră şi a copiilor noştri, iarăşi nu, căci - slavă Ție, o Doamne! - suntem pe deplin sănătoşi şi plini de forță, şi mâncăm cu toții aceeaşi mâncare. Şi totuşi, diferențele acestea sunt foarte evidente în una şi aceeaşi familie! Cum mi-aş putea explica aceasta?"

Capitolul 126

Despre educarea corectă a copiilor, potrivit predispozițiilor lor diferite. Importanța formării spirituale

1. Eu am spus: „Nimic mai simplu! Eu ți-am spus mai înainte că în rândul oamenilor trebuie să existe tot felul de deosebiri, pentru ca fiecare să aibă nevoie de celălalt şi, la rândul lui, să-i fie util celuilalt într-un domeniu sau altul.

2. Dacă toți oamenii ar fi la fel de harnici şi ar avea aceleaşi talente, ei foarte curând s-ar putea dispensa complet unul de altul. Dar iată că până şi copiii uneia şi aceleiaşi familii vădesc aptitudini diferite şi au posibilități diferite, însă dacă educatorul, încă de la început, îi va evalua foarte exact şi îi va instrui apoi potrivit talentelor şi posibilităților lor, ei toți vor ajunge la obiectivul final.

3. Dar dacă, în ciuda talentelor şi a predispozițiilor diferite ale copiilor tăi, tu doreşti de pildă ca ei să devină toți croitori sau țesători, fireşte că vei constata un zel deosebit doar la cei care au aptitudini reale în domeniul în care sunt instruiți. Cei care nu au niciun fel de talent pentru meseria respectivă nu vor dovedi niciun fel de zel pentru învățarea ei, şi, prin urmare, când vor deveni propriii lor stăpâni, nu se vor dovedi a fi prea utili semenilor lor, căci, fără un talent real, ei nu vor stăpâni nicicând atât de temeinic cunoştințele cu greu însuşite, precum aceia care au manifestat talent pentru cele învățate încă de mici.

4. Aşadar, este evident că principala cauză a unei strădanii mai mari sau mai mici din partea copiilor ține în principal de părinții şi de învățătorii lor. Fructele viței-de-vie sunt strugurii, iar cele ale smochinului, smochinele, şi ambele soiuri de fructe sunt dulci. Dar de vei trata smochinul ca pe vița-de-vie, atunci el nu-ți va produce prea multe smochine, iar de vei lăsa vița-de-vie să crească fără să o tai, aşa cum faci cu smochinul, ea se va sfriji destul de curând şi nu-ți va mai face struguri. Ai înțeles acum bine aspectele acestea?”

5. Şi atunci magicianul a spus: „O Doamne, îți mulțumesc pentru că m-ai luminat într-un mod atât de perfect şi de minunat! Da, abia astfel îşi poate da omul seama cât de orb şi de prost este el, în pofida pretinsei sale înțelepciuni! Cât de multe este în stare să inventeze un astfel de «înțelept» al lumii, şi până la urmă el nu vede pădurea din cauza copacilor! Totul ar fi uşor de înțeles pentru om, dacă el ar voi să deschidă puțintel ochii! Fiecare copil are în mod evident o altă conformație; uneori, unul este mai înalt decât altul, unul are o fire mai aspră, iar altul este mai blând şi mai delicat, şi astfel deseori există în rândul copiilor aceloraşi părinți diferențe foarte mari, chiar şi numai din punct de vedere exterior; şi cât de mari trebuie să fie atunci diferențele de natură interioară!

6. Oare diversitatea caracteristicilor exterioare ale ființei umane nu ar trebui să-i fie de ajuns unui om cu mintea ageră, pentru ca el să deducă de aici şi existența în respectiva ființă a unor talente şi capacități foarte diferite şi pentru ca un învățător, care se vrea înțelept, să o poată face pe o astfel de ființă umană atentă asupra talentelor sale şi să o ajute, cu sfatul şi cu fapta, să şi le dezvolte şi să le ducă la desăvârşire? O, nu, toate acestea nu-i ajung nici pe departe «înțeleptului» celui orb, cum am fost şi eu şi chiar mai sunt încă! Acesta vrea să-i vadă pe toți oamenii la fel; toți să gândească şi să acționeze la fel ca el însuşi şi să-şi asume sarcini a căror rezolvare le depăşeşte puterile, şi astfel oamenii devin adesea nu nişte adevărați înțelepți, ci nişte nătângi, ce nu sunt în stare să-şi fie de folos nici lor înşile şi nici altora. Îți mulțumesc aşadar încă o dată din adâncul inimii, o Doamne, pentru învățăturile acestea, căci le vom pune în aplicare cu mult folos, în primul rând chiar în cazul copiilor noştri.”

7. Atunci a intervenit Agricola: „Da, sunt într-adevăr învățături foarte prețioase, şi vom ține şi noi, romanii, cont de ele; căci în primul rând am eu însumi copii, iar în al doilea rând, tinerii pe care îi voi lua de aici cu mine la Roma vor fi şi ei educați în funcție de talentele lor. Sigur că mai întâi trebuie să beneficieze toți de o educație generală de bază, ca de pildă: citirea textelor, scrisul şi socotitul, precum şi înțelegerea limbilor care sunt vorbite în întregul Imperiu Roman; căci fără aceste cunoştințe preliminare nu se poate face nimic dintr-un om. Însă apoi fiecare trebuie educat potrivit talentelor sale deosebite. Doamne, este corect astfel?”

8. Eu am spus: „Desigur; căci toți oamenii trebuie mai întâi să ştie să meargă, să apuce cu mâinile, să vadă cu ochii şi să audă cu urechile, înainte de a fi apți să facă o anumită treabă.

Şi astfel, cunoştinţele preliminare, cum sunt cele enunţate de tine, îi sunt necesare omului pentru ca, pe baza lor, să poată dobândi mai uşor adevărata înţelepciune a vieţii. Dar trebuie avut totuşi în vedere ca oamenii să nu facă din cunoştinţele acestea preliminare şi din însuşirea lor principalul lor scop, ocupându-se viaţa întreagă cu studiul scrierilor şi al limbilor şi uitând în timpul acesta de formarea interioară, ce dezvoltă spiritul, în care în ultimă instanţă rezidă de fapt întreaga valoare a vieţii. Căci la ce i-ar folosi unui om să ştie să scrie şi să citească toate scrierile lumii şi să înţeleagă şi să vorbească limbile tuturor oamenilor, dacă mântuirea sufletului său ar avea de suferit?!

9. De aceea, căutaţi mai înainte de toate Împărăţia lui Dumnezeu pe pământ - şi căutaţi-o în voi înşivă -, şi toate celelalte vă vor fi date apoi împreună cu Împărăţia lui Dumnezeu din voi. Căci fără aceasta, omul - chiar de-ar deţine toate comorile pământului şi ar fi acumulat toate cunoştinţele înţelepţilor lumii - nu are de fapt nimic.

10. Însă cel care are Împărăţia lui Dumnezeu în sufletul său, acela are totul. Totul, adică cea mai profundă cunoaştere şi Viaţa cea Veşnică, împreună cu forţa şi puterea sa, iar aceasta reprezintă cu siguranţă mai mult decât tot ceea ce omul poate considera a fi măreţ şi valoros în lumea aceasta.

11. Mâine, la Emmaus, vă veţi convinge cu toţii ce înseamnă să fii un om desăvârşit. Eu vă spun: un om cu adevărat desăvârşit poate face mai mult decât toţi ceilalţi oameni nedesăvârşiţi, de pe întreg pământul, la un loc.

12. De aceea, înainte de toate, străduiţi-vă să deveniţi oameni desăvârşiţi! Şi devenind astfel, veţi fi totul şi veţi avea totul.

13. Dar vă mai spun totodată că pentru dobândirea Împărăţiei lui Dumnezeu este nevoie de o anumită forţă. Cei care doresc să o aibă, aceia trebuie să o ia realmente cu asalt; iar cei care nu vor face aceasta cu greu o vor dobândi pe deplin, încă de aici, de pe pământ."

Capitolul 127

Împărăţia lui Dumnezeu

1. La aceasta, magicianul a spus: „O Doamne, dar cum este posibil aşa ceva? Şi cum poate omul, în slăbiciunea şi micimea sa, să folosească forţa pentru a lua cu asalt Împărăţia lui Dumnezeu şi pentru a o dobândi? Şi apoi, pentru ca omul să dobândească adevărata împărăţie a lui Dumnezeu şi să o ia cu asalt, el mai trebuie să ştie şi unde se află ea!"

2. Eu am spus: „În timpul cel scurt de doar câteva ore petrecut de tine aici tu ai aflat multe, şi M-ai recunoscut chiar şi pe Mine, şi tot nu ştii încă ce este Împărăţia lui Dumnezeu şi în ce constă ea?!

3. Împlinirea întocmai a Voii recunoscute a lui Dumnezeu este adevărata Împărăţie a lui Dumnezeu din voi! Dar împlinirea Voii recunoscute a lui Dumnezeu nu este ceva chiar atât de simplu cum îţi închipui tu; căci oamenii acestei lumi se opun din răsputeri şi-i prigonesc pe cei care aspiră cu adevărat la Împărăţia lui Dumnezeu. De aceea, trebuie ca fiecare dintre cei care vor să-şi însuşească întru totul Împărăţia lui Dumnezeu să nu se teamă deloc de aceia care nu pot ucide decât trupul omului, dar nu-i pot dăuna în niciun fel sufletului. Omul însă ar trebui să-L iubească mai presus de orice pe Dumnezeu, care, în virtutea Compasiunii Sale divine, poate chiar să-i salveze sufletul din adâncurile iadului!

4. Cel care îl iubeşte pe Dumnezeu mai presus de orice şi nu se teme de oameni, şi, în ciuda prigoanei la care îl pot supune oamenii, respectă Voia recunoscută a lui Dumnezeu, acela este cel care ia cu asalt şi în forţă Împărăţia lui Dumnezeu. Iar cel care face aceasta, acela o va şi dobândi fără îndoială.

5. Dar luarea cu asalt şi în forţă a Împărăţiei lui Dumnezeu presupune şi altceva, şi anume, ca omul să dea dovadă de abnegaţie în tot ceea ce face, în măsura în care este posibil,

să-i ierte din inimă pe toți cei care-l hulesc, să nu poarte nimănui pizmă sau supărare, să nu se pună pe sine deasupra altora, să reziste cu stoicism ispitelor care îl încearcă din când în când şi să respingă cu străşnicie lăcomia, beția, preacurvia şi desfrânarea. Cel care respectă toate acestea este şi el unul dintre cei care iau cu asalt Împărăția lui Dumnezeu şi o dobândesc cu forța.

6. Însă acela care, deşi îl recunoaşte pe Dumnezeu şi îl iubeşte mai presus de toate, şi-l iubeşte şi pe aproapele său ca pe sine însuşi, iubeşte totodată şi lumea, şi se teme de ea, şi nu îndrăzneşte să mărturisească numele Meu, fiindcă aceasta i-ar putea aduce anumite prejudicii lumeşti, acela nu ia cu asalt Împărăția lui Dumnezeu şi nici nu o va dobândi în lumea aceasta, iar în lumea de dincolo va avea de dus multe lupte până să se desăvârşească.

7. Acela care ştie deja şi crede că Eu sunt Mesia cel prorocit trebuie să şi facă ceea ce Eu vă învăț, v-am învățat şi vă voi învăța şi de acum încolo, altfel el nu este demn de Mine, iar Eu nu-i voi fi de prea mare ajutor la formarea vieții sale interioare. Eu Însumi sunt viața sufletului său, prin Duhul Meu, care se află în el, şi care se numeşte iubire de Dumnezeu. Prin urmare, cel care-L iubeşte pe Dumnezeu mai presus de toate, şi de aceea şi face necontenit Voia Sa, va avea sufletul plin de Duhul Meu, care este perfecțiunea vieții eterne a sufletului.

8. Dacă însă vreunul Mă recunoaşte, dar se teme totuşi de lume şi-şi spune în sinea sa: «Da, îl recunosc pe Mesia întru totul, cred în taină în tot ceea ce El propovăduieşte şi respect învățăturile Sale; dar întrucât lumea este aşa cum este şi omul trebuie, să trăiască în mijlocul ei, nu las să răzbească nimic în afară din ceea ce mărturisesc eu în taină, pentru ca nimeni să nu poată spune ceva rău despre mine!», acela nu este un adevărat mărturisitor al Ființei Mele şi al Numelui Meu şi nu are încă iubirea de Dumnezeu cea adevărată şi dătătoare de viață, şi astfel greu va putea primi în sine, încă din viața sa pământească, plenitudinea împărăției lui Dumnezeu; căci plenitudinea Împărăției lui Dumnezeu constă tocmai în iubirea supremă de Dumnezeu, iar aceasta nu cunoaşte teama şi nici sfiiciunea față de lume.

9. Cel care Mă recunoaşte pe Mine în fața lumii atunci când este nevoie, pe acela îl voi recunoaşte şi Eu în fața Tatălui din Ceruri, însă pe cel care nu Mă recunoaşte în fața lumii atunci când este nevoie nu-l voi recunoaşte nici Eu în fața Tatălui din Ceruri."

10. Magicianul a întrebat de îndată: „Doamne, dar cine este Tatăl Tău, şi unde este Cerul? Poți oare să ai şi Tu un tată, Tu, care eşti Stăpânul întregii eternități?"

11. Eu am spus: „Iubirea cea veşnică de Dumnezeu este Tatăl, iar Cerul este Înțelepciunea Sa nelimitată.

12. Cel care Îl iubeşte pe Dumnezeu mai presus de toate, acela Îl recunoaşte pe Dumnezeu şi deci Mă recunoaşte şi pe Mine în fața lumii întregi, şi pe acela îl recunosc şi Eu în iubirea Mea, şi tocmai în aceasta constă adevărata Viață Veşnică a sufletului omului. Şi pentru că omul, tocmai printr-o astfel de iubire vie de Dumnezeu, poate şi trebuie să ajungă la cea mai înaltă înțelepciune - care în fapt este Cerul sau Împărăția lui Dumnezeu -, el primeşte în sine şi Împărăția lui Dumnezeu, care apoi nu-i va mai putea fi luată nicicând. Voi ştiți acum în ce mod trebuie înțelese aceste aspecte; țineți minte sfaturile Mele, înscrieți-le în inimile voastre şi urmați-le întocmai, şi veți avea în voi adevărata Viață Veşnică! Acum însă, acordați-Mi câteva clipe de odihnă, şi între timp gândiți-vă la tot ce v-am spus!"

Capitolul 128

Unde se află Cerul?

l. Şi atunci s-a aşternut tăcerea, care însă n-a durat prea mult, căci e greu să se păstreze liniştea când sunt adunați laolaltă aşa de mulți oameni, în special într-o noapte în care sunt atât de multe de văzut. Şi astfel evreii-greci au început destul de repede să şuşotească între ei, fiecare pretinzând a Mă fi înțeles mai bine.

2. Unul dintre ei le-a spus celor aflați în dispută: „Ascultați-mă! Cel care susține că a înțeles cel mai bine vorbele şi învățăturile Domnului nostru Iisus, acela le-a înțeles de fapt cel mai puțin; nu a spus El ca nimeni să nu se înalțe deasupra celorlalți, ci să fie în toate smerit şi modest? Iar cel care-i spune fratelui său: «Tu nu înțelegi aceasta!» sau «Nu ai înțeles bine aceea!», este clar că se înalță deasupra fratelui său şi arată clar că tocmai el a înțeles greşit sau chiar nu a înțeles deloc această învățătură.

3. Cu totul altceva este dacă vreunul zice către fratele său: «Ascultă, vorbele acestea sau acelea eu nu le-am înțeles prea bine! Tu cum le-ai înțeles?» Şi dacă acesta din urmă îi explică fratelui său cu toată dragostea şi modestia ceea ce a înțeles el, aceasta nu înseamnă cu siguranță că el îşi plasează propria sa inteligență puțin mai luminată deasupra celei a fratelui său, ci este un act al adevăratei iubiri pentru aproapele, însă cu disputa aceasta a voastră eu nu sunt deloc de acord.”

4. După admonestarea aceasta foarte îndreptățită, s-a aşternut iarăşi liniştea în mijlocul evreilor-greci, iar ei s-au înțeles după aceea mult mai bine.

5. Cei trei magicieni au găsit şi ei ceva ce nu pricepuseră prea bine din învățătura Mea, şi anume, localizarea Cerurilor; căci ei spuneau: „Din învățătura Domnului (Iisus) rezultă clar că Împărăția lui Dumnezeu înseamnă a-L recunoaştere pe deplin pe Dumnezeu, Voia Sa, Iubirea Sa şi Înțelepciunea Sa şi a trăi şi făptui conform Voii recunoscute a lui Dumnezeu, şi că sufletul unui om care a realizat toate acestea în sinea sa se află întru totul în Împărăția lui Dumnezeu, şi, prin urmare, acest om desăvârşit deține Viața cea Veşnică. Dar unde oare se va duce sufletul său atunci când îi va părăsi trupul?”

6. Primul magician a vrut să-Mi adreseze întrebarea aceasta.

7. Eu însă i-am luat-o înainte, spunând: „Ştiu preabine ce vă frământă şi ce anume ai vrea să afli! Dar aspectul acesta nu l-ai înțelege încă, fiindcă sufletul tău este mult prea puțin eliberat de materia cărnii, însă când el se va uni mai strâns în tine cu Atributul Iubirii Mele, atunci propriul tău Spirit îți va arăta locul acestei împărății, în care sufletul tău va trăi apoi etern, într-o libertate supremă. Dar trupul tău material încă nu poate înțelege aşa ceva.

8. Unde Mă aflu Eu Însumi acum? Uite, în această lume, creată chiar de Mine Însumi! Iar tu, când vei fi ajuns şi tu la adevărata desăvârşire interioară a vieții, şi trupul tău - această judecată, această necesitate dată ție de către Mine doar în vederea edificării vieții tale interioare - îți va fi luat, atunci tu vei putea crea totul, asemenea Mie, din tine însuți, şi vei putea trăi şi exista, asemenea Mie, în lumea şi în locurile pe care ți le vei fi creat tu însuți.

9. Faptul că până şi în sufletul tău încă foarte material sălăşluieşte o forță creatoare îl poți deduce foarte lesne din visele tale. Căci unde este oare lumea din visele tale foarte animate? Ea nu există decât în inteligența şi în voința sufletului tău, care acționează chiar şi în vis, deşi dimineața, la revenirea în trup, tu atribui toate cele petrecute hazardului. Gândeşte-te la aceasta, şi o să începi să vezi totul mult mai clar! Dar pentru ziua de astăzi consider că Mi-am încheiat treaba, şi acum vom merge să ne odihnim până dimineață, dar nu în casă, ci în aceste corturi bine amenajate. Căci mâine vor avea loc mari revelații.”

10. După care, M-am ridicat împreună cu ucenicii Mei. Ne-am instalat pentru noapte într-un cort mare, şi fiecare s-a pregătit pentru odihnă.

Capitolul 129

Sfera de acțiune a apostolilor şi a copiilor lui Dumnezeu în lumea de dincolo

1. Ne-am odihnit cu toții foarte bine în corturi, iar când ne-am trezit, era o dimineață senină. Eu, împreună cu Petru, Ioan şi Iacov am ieşit pe-afară cu mai bine de o jumătate de oră înainte de răsăritul soarelui şi am început să contemplăm natura abia trezită din somn. Păsărelele erau deja foarte vioaie, salutând cu feluritele lor triluri răsăritul soarelui. La orizont

se profilau nişte norişori rozalii, parcă tiviţi cu aur. Vârfurile munţilor înalţi străluceau incandescent, iar deasupra văii Iordanului pluteau văluri de ceaţă, care începeau încet-încet să se ridice. Dinspre Galileea se vedea venind în zbor un stol de cocori, într-o formaţie perfectă, care însă a cotit-o curând spre apus; căci mirosul ce venea dinspre Marea Moartă, care clocotea încă puternic, a determinat aceste păsări extrem de sensibile să-şi schimbe direcţia spre vest. Şi au mai fost multe alte scene şi fenomene specifice unei frumoase dimineţi de toamnă, din care cei somnoroşi n-au prins însă nimic, întrucât toate acestea preced de regulă răsăritul soarelui.

2. Ioan a spus, cucerit de-a binelea de frumuseţea acestui răsărit: „Doamne, oare vom vedea şi în Cerurile Tale astfel de dimineţi splendide?”

3. Eu am spus: „Nu ca aceasta, ci incomparabil mai minunate şi mai durabile; căci pe aceasta nu o poţi prelungi, însă cea din Ceruri poate fi şi va fi una veşnică. Căci Eu vă repet, ceea ce v-am mai spus de atâtea ori: Niciun ochi trupesc n-a văzut vreodată şi nicio inimă n-a trăit toate fericirile pe care Dumnezeu le-a pregătit celor care-L iubesc. Şi, în starea aceasta pământească a voastră, n-aţi fi în stare să o suportaţi nici pe cea mai mică dintre ele. Dar, odată ce Duhul Meu vă va fi pătruns pe deplin, veţi fi capabili să suportaţi şi dimineaţa Cerurilor Mele, cu o bucurie incomensurabilă!”

4. Şi Ioan a spus: „Doamne, oare din Cer vom putea vedea pământul acesta?”

5. Iar Eu am spus: „Nu numai pe acesta, ci şi nesfârşit de multe altele. Căci vouă, în calitate de copii ai Mei şi de fraţi ai Mei din punct de vedere trupesc, vă va fi dat să conduceţi alături de Mine întreaga Creaţie nesfârşită, şi evident că va trebui să vedeţi ce aveţi de condus!”

6. Şi Ioan a mai spus: „Doamne, ce fel de spirite conduc acum, la porunca Ta, infinitatea Creaţiei Tale? Conducătorul principal şi primordial eşti, firește, chiar Tu. Dar alături de Tine se află nenumărate legiuni de îngeri dintre cei mai puternici, asemenea lui Rafael al nostru. Ei sunt oare cei care Te slujesc, potrivit Voii Tale, în conducerea Creaţiei Tale nesfârşite, sau există şi infinit de mulţi alţii? Şi ce vor face ei atunci când, prin graţia Ta, noi vom împărtăşi cu Tine grija Creaţiei celei infinite?”

7. Eu am spus: „O, dragul Meu Ioan, cât de copilăros eşti câteodată în ceea ce priveşte Împărăţia lui Dumnezeu! Căci oare nu Duhul Tatălui Meu, care este în Mine, este Cel care conduce infinitatea din eternitate în eternitate?! Toţi îngerii sunt însufleţiţi de Duhul acesta Sfânt, care este, în mod necesar, pretutindeni şi în toate câte există! Şi, dacă voi veţi ajunge la desăvârşire, ar fi oare posibil aceasta altfel decât prin acest Duh Sfânt?!

8. Există fără îndoială o multitudine nesfârşită de suflete create, însă un singur Duh pătrunde toate sufletele desăvârşite, şi el este cel care le şi oferă acestora Viaţa cea Veşnică, înţelepciunea, iubirea, puterea şi forţa, prin care apoi ele vor acţiona în Ceruri asemenea Mie şi vor fi părtaşe la conducerea lumilor şi a creaturilor de pe acestea, în regiunile materiale infinite ale spaţiului.

9. Dar toate acestea şi încă nesfârşit de multe altele tu le vei înţelege mai bine atunci când vei fi ajuns desăvârşit, iar aceasta se va petrece la scurt timp după ce Eu voi fi plecat din lumea aceasta, pentru a-Mi regăsi deplina divinitate, care este totodată şi a voastră, adică atunci când Mă voi fi întors în Dumnezeul Meu, care este şi Dumnezeul vostru.

10. Căci trebuie mai întâi ca Eu să Mă aflu în întregime în Mine Însumi, ca Dumnezeu şi Tată Etern, pentru ca apoi să vă pot trimite Duhul lui Dumnezeu (Duhul Sfânt). Şi acesta, când se va fi pogorât asupra voastră, vă va călăuzi spre toate adevărurile, astăzi încă de neînţeles pentru voi, iar atunci voi veţi putea săvârşi fapte la fel de măreţe, ba chiar şi mai măreţe decât săvârşesc Eu Însumi acum. Cum va fi posibil aşa ceva, vă va învăţa chiar Duhul Sfânt, care vă va transfigura sufletele.

11. Dar iată că încep de-acum să dea semne de trezire şi ceilalţi care sunt cu noi aici, şi în curând vor fi şi ei în picioare, iar soarele tocmai se înalţă deasupra orizontului. De aceea, să

stăm acum puțin liniștiți şi să urmărim fenomenele care însoțesc răsăritul soarelui; aceste fenomene, deşi se petrec frecvent, au totuşi un caracter de noutate şi de raritate ca niciun alt fenomen natural de pe acest pământ!

12. Şi iată că dinspre poalele muntelui urcă deja spre noi cei trei magicieni, care azinoapte, când noi ne-am aşezat cu toții pentru odihnă, au coborât totuşi până la ai lor în oraş şi le-au povestit acestora timp de câteva ceasuri tot ceea ce au văzut, au aflat şi au auzit aici. Cei trei vor lega o prietenie foarte strânsă cu oamenii desăvârşiți din Egiptul de Sus care vor sosi după-amiază la Emmaus şi ne vor fi de mare ajutor împotriva câtorva farisei orbi din Ierusalim, care vor veni neinvitați acolo. Acum însă, câteva clipe de liniște!"

13. Şi am stat un timp într-o liniște deplină, în timp ce ceilalți oaspeți făceau o gălăgie din ce în ce mai mare, pe măsură ce se trezeau.

Capitolul 130

Plecarea spre Emmaus

1. Atunci a apărut din casă şi Lazăr al nostru, în tovărăşia lui Rafael. El venea direct spre noi şi vroia să ne spună ceva, dar Rafael i-a făcut semn să se oprească, spunându-i că Eu îmi doresc încă puțină liniște. Atunci Lazăr s-a oprit şi a aşteptat să îl chem Eu. Dar nu a aşteptat decât câteva clipe, după care Eu Însumi l-am chemat şi i-am spus direct că trebuie întâi de toate să se ocupe de pregătirea unui mic dejun bun. Iar el a şi făcut aceasta de îndată şi şi-a pus toată casa în mişcare. Şi n-a durat nici măcar un ceas până când totul a fost gata.

2. Rafael l-a ajutat din plin la acțiunea aceasta, deşi într-o manieră mult mai naturală decât de obicei, şi astfel lui Lazăr i-a luat mult mai puțin timp decât în alte ocazii, când ar fi avut de pregătit o masă atât de mare, cu mijloace naturale.

3. Căci pe cale supranaturală nu se putea face astăzi nimic, din cauza magicienilor, care urmăreau cu ochi de vultur orice fenomen pe care l-ar fi bănuit a fi venit în taină de la Mine.

4. Şi când bucatele s-au aflat în cea mai desăvârşită ordine pe mese, hangiul lui Lazăr i-a făcut acestuia semn că masa este servită.

5. Când Lazăr M-a înştiințat despre aceasta, Eu i-am spus: „Frate, ştiam aceasta şi fără atenționarea ta. Dar este bine că M-ai atenționat, pentru străini; aşa că, să ne ridicăm şi să intrăm în casă pentru a lua micul dejun!"

6. Spunând acestea, M-am - şi ridicat împreună cu cei trei ucenici menționați mai înainte şi am intrat în sala cea mare, iar la îndemnul lui Lazăr toți cei prezenți Mi-au urmat exemplul.

7. Câțiva dintre ucenicii Mei se tot întrebau între ei oare ce planuri aveam Eu pentru astăzi, de eram aşa de grăbit. Dar Eu nu am răspuns deloc acestor întrebări lipsite de sens - pur şi simplu, aşezat fiind la masă, am mâncat şi am băut fără să răspund nimănui nimic.

8. Şi când am terminat de mâncat, ceea ce s-a petrecut destul de repede, Agricola M-a întrebat, la rândul lui: „Bine, Doamne şi Învățătorule, astăzi chiar că nu Te înțeleg deloc! De obicei erai foarte calm şi plin de răbdare, dar astăzi le faci pe toate cu o asemenea grabă, încât nu-Ți acorzi nici măcar timpul să-Ți savurezi mâncarea cu liniştea pe care Ți-o cunosc! Ce intenții ai de fapt pentru ziua de astăzi?"

9. Eu am spus: „Dar v-am spus încă de ieri că astăzi voi merge la Nicodim, în Emmaus, unde trebuie să fiu, din motive cunoscute doar de Mine. Însă vom putea ajunge acolo cu greu toți împreună, fiind atât de mulți. Şi, din considerente de prudență, trebuie să mergem pe drumuri diferite, în grupuri de maxim zece persoane. Dacă noi toți am forma un convoi, oamenii Templului s-ar sesiza foarte repede şi M-ar deranja în ceea ce am Eu de făptuit astăzi. Prin urmare, Eu voi pleca înainte cu ucenicii Mei, dar numai cu aceştia trei, şi pe un

drum cu totul neobişnuit, pentru a fi siguri că nu vom fi descoperiţi de templieri. Iar voi împărţiţi-vă în grupuri, aşa cum v-am spus, şi luaţi-o pe căi diferite într-acolo, iar în decursul a două ore vom fi cu toţii laolaltă în casa lui Nicodim.

10. Vă repet încă o dată, vouă, tuturor: Fiţi ageri precum şerpii, dar în inimile voastre să fiţi blânzi precum porumbeii; căci acolo jos este un adevărat cuib de năpârci, pe care nu-l poţi dovedi decât luptând cu propriile lor arme! Înţelegeţi bine toate acestea, şi respectaţi-le cu strictețe, şi veţi trăi astăzi o zi dintre cele mai binecuvântate, spre binele sufletelor voastre! Eu voi pleca acum de îndată. Cu Mine vor veni Petru, Iacov şi Ioan. Slujitorul Meu Rafael şi Lazăr îi vor conduce pe tinerii sclavi. Dacă voi, cei trei indieni, vreţi să veniţi şi voi cu Mine, vă puteţi aşterne pe dată la drum!”

11. Când cei trei au auzit propunerea aceasta, au sărit plini de bucurie de la locurile lor şi au şi pornit cu Mine la drum.

12. Văzând aceasta, Agricola M-a întrebat dacă am ceva împotrivă să vină şi el împreună cu Mine, ceilalţi romani urmând a veni fără el pe un alt drum.

13. Eu am spus: „Cum doreşti; dar cu aceasta grupul nostru este suficient de mare.”

14. Agricola s-a bucurat foarte mult.

15. Şi noi am plecat de îndată la drum, am coborât de pe Muntele Măslinilor, şi foarte curând am ajuns pe drumul cel mare care duce spre Emmaus şi care, în ziua aceea de sărbătoare, era foarte puţin circulat.

Capitolul 131

Pe drumul spre Emmaus

1. Şi când lăsasem Ierusalimul complet în urmă şi aproape ajunsesem la coloana pe care o plantase Rafael acolo, am întâlnit doi oameni sărmani care se îndreptau spre Ierusalim pentru a cerşi acolo. Unul dintre ei era complet orb, celălalt însă era văzător şi-l conducea pe primul. Amândoi arătau cât se poate de jalnic şi Ne-au adresat rugămintea să le dăm şi lor, de voim, ceva de pomană, căci sunt foarte sărmani şi amărâţi.

2. Iar Eu le-am spus: „Spuneţi-Mi drept: ce-aţi prefera să aveţi, sănătate şi putere, ca în loc să cerşiţi să puteţi din nou munci şi să vă câştigaţi pâinea, sau să primiţi de la noi ceva de pomană?”

3. Amândoi au spus: „Stăpâne, noi nu te cunoaştem! Sigur că, dacă tu ai putea să ne dai ceea ce ne-ai oferit prima dată, nouă ne-ar conveni cel mai mult. Dar cum aşa ceva este desigur cu neputinţă, vă rugăm să ne daţi totuşi o pomană după voia voastră.”

4. Eu am spus: „Dacă aţi putea crede, ar fi cu putinţă în cazul vostru şi prima variantă!”

5. Atunci orbul a spus: „Că lui Dumnezeu totul Îi este cu putinţă, aceasta o ştim şi o şi credem amândoi. Dar astăzi Dumnezeu nu mai face minuni, fiindcă oamenii au devenit prea răi şi prea duşmănoşi, începând cu marele-preot şi terminând cu noi, cei mai de jos. Căci oamenii s-au lepădat de poruncile lui Dumnezeu şi le-au înlocuit cu unele rele şi de-a dreptul jalnice. Iar dacă legile sunt rele, tot astfel ajung şi oamenii care trebuie să respecte legile cele rele - căci precum e învăţătura, la fel e şi credinţa, şi, deci, şi gândirea oamenilor. Oamenii s-au lepădat aşadar de Dumnezeu şi venerează acum din nou viţelul de aur, şi la fel S-a lepădat şi Dumnezeu de ei, iar cât de curând va trimite asupra lor o judecată foarte aspră; căci însoţitorul acesta al meu, care este văzător, mi-a descris semnele din noaptea de alaltăieri, şi ele chiar că nu prevestesc nimic bun pentru aceşti oameni, care şi-au întors complet faţa de la Dumnezeu. Iată deci, omule, care după voce pari a fi cumsecade, de ce Dumnezeu nu mai poate şi cu siguranţă nu mai vrea să facă minuni în vremurile acestea ticăloşite!”

6. Eu i-am spus: „Omule, e drept că ochii tăi nu au mai văzut lumina zilei deja de vreo zece ani, datorită răutății vecinului tău invidios, care râvnea la averea ta, dar ți-ai păstrat lumina inimii, fapt pentru care îți va fi redată lumina ochilor! Eu vreau ca tu să-ți recapeți vederea şi întreaga putere!”

7. Şi din clipa aceea orbul şi-a recăpătat vederea şi, în acelaşi timp, şi toată vigoarea. El era însă atât de surprins, încât nu-şi putea veni deloc în fire.

8. După câteva clipe, a căzut în genunchi în fața Mea şi a spus cu multă emoție, dar cu o voce foarte viguroasă: „Doamne, nu ştiu cine eşti, dar tu mi-ai redat vederea! Şi aceasta nu prin vreun leac obişnuit, omenesc. Tu nu te-ai folosit de nicio unsoare, nu mi-ai atins ochii nici măcar cu un deget, ci doar ți-ai exprimat vrerea, iar eu am devenit văzător. Doamne, pentru aceasta tu trebuie să fii însufleţit de Duhul lui Dumnezeu, asemenea marilor profeți din vechime! Da, Doamne, ceea ce ai făcut tu acum pentru mine este un miracol! Cu ce oare să te răsplătesc eu pe tine, eu, care sunt atât de sărac?”

9. Eu am spus: „Cu nimic altceva decât să respecți poruncile lui Dumnezeu, să munceşti şi să rămâi în țara care te hrăneşte! Iar tu, care eşti călăuza sa, să faci la fel, iar pentru aceasta, fii şi tu pe deplin sănătos şi în putere!”

10. Şi omul, care era puțin olog, s-a simțit dintr-o dată pe deplin sănătos şi puternic, Mi-a mulțumit în genunchi şi M-a întrebat apoi: „Doamne, profetule mare şi miraculos, întrucât poți face astfel de minuni şi ai ştiut totodată şi cum şi-a pierdut tovarăşul meu lumina ochilor, poate ne vei putea spune şi unde am putea găsi noi ceva de lucru contra unei simbrii modeste. Căci în vremurile acestea, foarte greu găseşti pe undeva de lucru!”

11. Eu i-am spus: „Duceți-vă în Betania, la proprietatea lui Lazăr, şi spuneți-le celor două surori ale sale, care acum se află acasă, ce vi s-a petrecut, şi că Eu v-am trimis acolo, şi veți fi de îndată luați în slujbă! Acum însă ridicați-vă şi faceți aşa cum v-am sfătuit Eu!”

12. Şi atunci cei doi au mulțumit încă o dată, s-au ridicat de jos şi au pornit la drum.

13. În drum spre Betania, au tot vorbit despre Mine şi despre cei care erau cu Mine, şi se tot întrebau cine aş putea fi Eu şi cei care Mă însoțesc. Despre Mine considerau că aş fi un mare profet, eventual Ilie reîntors. Dar, neputându-şi face nicio idee despre cine ar putea fi însoțitorii Mei, au amânat totul până la sosirea lor în Betania.

14. În timpul acesta, Eu a trebuit să le fac față celor trei magicieni, căci aceasta era prima minune făptuită de Mine pe care ei au văzut-o.

15. Şi primul magician a spus: „Doamne, acum văd bine că trebuie să fii un adevărat Dumnezeu. Căci o asemenea faptă doar Dumnezeu poate face!”

16. Şi, reluându-ne drumul spre Emmaus, Eu le-am spus: „Tăceți din gură! Voi vorbiți astfel fiindcă nu ştiți ce zace în om. Dar la Emmaus veți afla mai multe!”

17. Atunci cei trei n-au mai pus alte întrebări.

Capitolul 132

Domnul nostru Iisus Hristos şi cerşetoarea

1. În apropiere de Emmaus ne-a ieşit în întâmpinare o altă cerşetoare, care a început să se jelească în gura mare că ea este o văduvă foarte săracă şi mamă a doi copii mici, pe care trebuie să-i poarte în brațe, cerşind din oraş în oraş, pentru a căpăta măcar atâta pomană încât să-şi asigure sieşi şi celor doi copii ai săi o hrană amărâtă, şi că noi nu puteam să o lăsăm să plece fără să-i dăm nimic.

2. Şi Eu i-am spus: „Dar de ce țipi atât de tare? Noi nu suntem surzi, şi putem să-ți dăm ceva la fel de bine şi dacă ne ceri cu mai multă modestie şi calm!”

3. Femeia a spus: „Stăpâne, am făcut şi aşa; dar majoritatea oamenilor au inimile împietrite şi surde, astfel că ei nu mai reacționează la modestia săracului. Doar cu o jelanie zgo-

motoasă mai poți stoarce de la câte unul o pomană amărâtă, şi acesta este motivul pentru care mi-am exprimat rugămintea către voi atât de tare."

4. Eu am spus: „Tu eşti într-adevăr săracă, dar nu sărăcia e problema ta; problema este că ție îți place mai mult să cerşeşti decât să munceşti. Tu n-ai încă treizeci de ani, eşti zdravănă şi sănătoasă, şi ai putea preabine să munceşti ca să-ți câştigi pâinea pentru tine şi gemenii tăi. Dar tu preferi să cerşeşti, şi ai făcut o artă din afacerea aceasta a ta de a stoarce ceva de pomană de la oamenii de rând. Dar astfel de demonstrații de sărăcie n-au nicio valoare în fața Mea, care iau în considerare numai adevărul. Şi, în plus, trebuie să-ți mai spun ceva!"

5. Femeia a spus: „Ei bine, chiar că nu ştiu ce-ai mai avea tu să-mi spui mie!"

6. Şi Eu am spus cu o voce prietenoasă, dar cu multă seriozitate: „O, destul de multe, draga Mea! Dacă tu te îndrepți şi încetezi să mai păcătuieşti, Eu te voi ajuta, dar dacă nu, te asigur că nu voi face nimic pentru tine! Şi chiar dacă vei țipa de o sută de ori mai tare decât ai făcut-o până acum, Eu tot nu te voi mai asculta! Încearcă să înțelegi bine ce îți voi spune acum!

7. Uite, tu cari în spate o boccea! Ce ții ascuns în ea? Ei bine, ai acolo o rochie foarte frumoasă din mătase persană, care te-a costat o livră de argint curat pe timpul când erai încă avută! Odată ajunsă într-un han, îți culci cei doi gemeni, îmbraci rochia cea frumoasă şi, dându-te drept străină, cauți să te vinzi vreunui bărbat de acolo. În zorii zilei următoare te prezinți apoi cu exact aceeaşi înfățişare ca acum şi strigi în gura mare să ți se dea de pomană. Spune tu dacă aşa ceva este corect față de Dumnezeu şi față de oameni! Eu nu te condamn pentru toate acestea, ci doar îți cer să-Mi spui cum apreciezi tu purtarea aceasta. Vorbeşte! Ce răspuns poți să-Mi dai?"

8. La vorbele acestea ale Mele, cerşetoarea cea obraznică s-a fâstâcit cu totul şi nu mai ştia ce să-Mi răspundă.

9. I-a trebuit ceva timp ca să-şi redobândească cumpătul, şi apoi a spus (cerşetoarea): „Dar bine, Stăpâne, eu nu te-am mai văzut niciodată şi nici n-am mai vorbit cu tine! Cum poți tu să ştii toate acestea? Trebuie că ai în preajma ta nişte spioni secreți, care m-au trădat! Da, da, din păcate totul este adevărat. Dar ce vină poate avea o biată văduvă sărmană şi părăsită, dacă uneori, la mare ananghie, se dedă la nişte fapte care desigur că nu-I pot fi plăcute lui Dumnezeu? Totuşi, această sărmană văduvă pe care o ai în fața ochilor tăi nu este chiar atât de rea; căci să ne uităm numai la nevestele fariseilor, ale cărturarilor şi chiar şi ale leviților, care sunt totuşi considerate a fi pure în fața lui Dumnezeu: ai mai multe motive să le certi pe ele decât pe mine, care de multe ori sunt atât de chinuită de sărăcie că nici nu-ți poți imagina! De altfel, eu recunosc deschis că tu ai spus despre mine adevărul. Dar dacă mă vei ajuta, nu voi mai recurge niciodată la astfel de practici! Prietene, e uşor să judeci şi să condamni; dar de ajutat nu vrea nimeni să ajute!"

10. Eu am spus: „Fii convinsă că Eu nu doresc nici să te judec, şi cu atât mai puțin să te pedepsesc, deşi dețin din plin puterea să o fac. Dar vina ta constă în faptul că o muncă ceva mai anevoioasă nu-ți place la fel de mult ca viața aceasta desfrânată şi fără țel! Şi tocmai aceasta este şi motivul pentru care eşti acum atât de săracă şi de nevoiaşă, iar Eu tocmai de aceea ți-am reproşat purtarea ta, pentru ca în final să te îndrepți cu adevărat; căci unor spirite atât de nehotărâte Dumnezeu nu le oferă ajutor. L-ai rugat oare vreodată pe Dumnezeu cu toată seriozitatea şi încrederea să te ajute?"

11. Cerşetoarea a spus: „O prietene, lasă-mă cu Dumnezeul cel surd şi neîndurător al evreilor; căci o piatră ne ascultă mai curând pe noi decât Dumnezeul tău! Când strig în gura mare către oameni, în ciuda inimii lor adeseori împietrite, ei tot mă mai bagă în seamă şi-mi mai dăruiesc câte un bănuț; dar Dumnezeul tău este mai surd decât o piatră!"

12. Eu am spus: „O, nicidecum, Dumnezeu nu este deloc astfel. Dar tu nu L-ai recunoscut niciodată cu adevărat pe Dumnezeu, nu ai crezut în El şi nici nu L-ai iubit, şi de aceea nici nu I te-ai adresat în mod serios Lui cu vreo rugăminte adevărată, pentru ca El să te ajute

în nevoia ta. Însă Dumnezeu tocmai de aceea te-a încercat cu necazurile tale, pentru ca tu, în necaz, să-L cauți pe El; şi, acolo unde te aştepți mai puțin, acolo Dumnezeu îți vine în întâmpinare, pentru a te ajuta cu adevărat - iar tu susții că Dumnezeu este mai dur şi mai surd decât o piatră?!

13. Uite, aici eşti nedreaptă cu Dumnezeu, şi El totuşi nu te judecă pentru aceasta, ci vrea să te salveze - trupeşte şi sufleteşte -, pentru ca tu să nu te pierzi cu totul şi în privința sufletului tău!

14. Pe când erai încă nemăritată şi părinții tăi mai trăiau, erai un copil foarte cuminte şi cu credință în Dumnezeu, iar Dumnezeu şi părinții tăi erau foarte mulțumiți de tine. Apoi ai crescut, şi un bărbat cumsecade ți-a cerut mâna şi te-a luat de nevastă. Dar ca nevastă tu ai încetat destul de repede să mai fii aşa cum erai ca fată, devenind peste măsură de orgolioasă.

15. Pe bărbatul tău îl disprețuiai şi ai devenit aspră chiar şi cu părinții tăi, reproşându-le că te-au dat unui bărbat pe care nu-l poți iubi. Şi de aceea părinții tăi, deja bătrâni şi bolnavi, s-au cătrănit atât de tare încât au murit. Atunci ai devenit şi mai aspră cu bărbatul tău, până când şi el a început să se stingă treptat. Apoi a murit - şi astfel ai ajuns tu o văduvă nevoiaşă.

16. Dar sărăcia aceasta apăsătoare Dumnezeu a trimis-o asupra ta în primul rând pentru că ai încălcat porunca Sa, care le pretinde copiilor să-şi respecte şi să-şi iubească părinții, pentru ca să aibă o viață lungă şi să le meargă bine pe pământ, iar în al doilea rând, pentru că nu l-ai respectat pe bărbatul pe care ți l-au hărăzit părinții tăi, deşi el te iubea, şi, din cauza vanității tale, i-ai făcut viața din ce în ce mai grea.

17. Şi iată că de atunci a trecut un an, iar ție nici măcar nu ți-a dat în gând să-ți recunoşti şi să-ți regreți greşelile şi să-L rogi pe Dumnezeu să ți le ierte. Şi totuşi susții că Dumnezeu este mai dur şi mai surd decât o piatră şi nu se îndură de oameni, oricât de stăruitor L-ar ruga aceştia pe El. Ei bine, tot mai crezi că Dumnezeu este nemilos?"

18. Atunci cerşetoarea, chinuită de remuşcări, a spus: „Stăpâne, oricine ai fi, pe tine cu adevărat Dumnezeu te-a trimis în întâmpinarea mea! Eu acum văd limpede, şi ştiu ce urmează să fac. Rochia asta nenorocită din boccea o voi vinde, iar cu banii obținuți îmi voi cumpăra un veşmânt de penitență; căci până nu-mi voi fi spălat păcatele mele cele grele, Dumnezeu nu-mi va asculta nicio rugăminte!"

19. Eu am spus: „Haina de penitență nu te va spăla de păcate; dar poți să vinzi rochia, ca să-ți iei pâine. Zdrențele tale de cerşetoare sunt deja o haină de penitență. Căieşte-te tu, astfel înveşmântată, pentru păcatele tale şi fereşte-te să mai comiți altele, şi atunci Dumnezeu te va ierta şi de cele vechi, de care nu poți scăpa singură!"

20. Şi cerşetoarea a spus: „Prietene, spune-mi totuşi cine eşti de fapt, de-mi cunoşti cu atâta exactitate întregul curs al vieții! Şi mai spune-mi ce trebuie să fac pentru ca Dumnezeu să-mi poată ierta păcatele! Eşti cumva vreun preot sau vreun profet, sau poate chiar un esenian, căci se spune că ei ştiu cu exactitate tot ce a făcut fiecare om pe care îl întâlnesc, pot să dezlege toate păcatele oamenilor, să-i vindece pe bolnavi şi chiar să învie morții? Aş vrea să ştiu toate acestea, ca să-ți pot acorda cinstirea ce ți se cuvine!"

21. Eu am spus: „Eu nu asta aştept de la tine! Să faci numai ceea ce te-am sfătuit Eu, şi în felul acesta Mă vei cinsti cel mai bine, oricine aş fi Eu! Şi acum, mergi în pace!"

22. Ea mi-a mulțumit pentru această învățătură, după care Agricola al nostru şi cei trei magicieni i-au dăruit câțiva bănuți, şi ea a pornit spre Ierusalim. Iar noi am plecat mai departe şi ne-am apropiat de zidurile oraşului Emmaus.

Capitolul 133

Micii cerşetori din Emmaus

1. Şi cum ne apropiam de poarta de intrare în oraş, au venit la noi şapte copii aproape goi, în vârstă de şase până la unsprezece ani, şi ne-au cerut pâine, spunând că le este foarte foame.

2. Eu însă le-am spus: „Bine, copiii mei dragi, dar unde să găsim noi pâine aici, pe drum, ca să vă dăm vouă?”

3. Copilul cel mai mare, un băiat, a spus: „O, părinte bun şi iubit, dacă ai vrea numai să te milostiveşti de noi, ai putea să faci şi aici rost de o pâine şi chiar şi de o haină pentru noi! În oraş se găseşte pâine din belşug, dar dacă ne apropiem de careva şi-i cerem pâine, ne ia la goană cu lovituri de bâtă şi nu ne dă nimic. Dar tu pari să fii atât de bun, tu şi cei care se află cu tine, astfel că vă rugăm pe voi să binevoiţi să ne faceţi rost de nişte pâine!”

4. Agricola a spus: „Copiii mei dragi, dar voi nu aveţi părinţi care să vă dea pâine?”

5. Băieţelul a spus: „Părinţi avem noi, şi tată şi mamă. Însă amândoi sunt foarte bolnavi şi nu-şi pot câştiga existenţa, astfel că noi trebuie să mergem să cerşim şi pentru ei, şi pentru noi, ca să nu murim de foame cu toţii. O, dragi părinţi, e foarte trist să fii atât de sărac, fără locuinţă, fără pâine şi fără veşminte!”

6. Agricola a spus: „Bine, dar unde locuiesc atunci părinţii voştri bolnavi, dacă nu aveţi o casă?”

7. Băieţelul a răspuns: „Acolo, în spatele oraşului, se află o veche stână de oi, care-i aparţine unui locuitor de aici; el n-o mai foloseşte, fiindcă şi-a construit una nouă, şi ne-a dat voie să stăm noi în cea veche. Dar veniţi cu noi şi vă veţi putea convinge singuri de sărăcia noastră lucie!”

8. Şi Agricola a intervenit din nou: „Dar aici locuieşte un anume Nicodim, care trebuie să fie un părinte foarte bun! Nu v-aţi dus încă niciodată la el?”

9. Băiatul a spus: „Da, îl cunoaştem preabine şi am auzit multe despre el. Dar n-am îndrăznit să ne ducem la el, fiindcă este un domn prea mare. Mai sunt şi alţi asemenea domni mari pe-aici, care şi ei trebuie că sunt nişte oameni foarte buni. Dar, la ce folos, dacă nu ne-am încumetat noi să ne ducem la ei?”

10. Agricola a spus: „Bine, dar şi noi putem fi nişte domni foarte mari, şi totuşi aţi îndrăznit să ne vorbiţi!”

11. Băieţelul a răspuns: „Foamea ne-a mânat să o facem, şi înfăţişarea voastră blândă şi miloasă! Dacă l-am întâlni pe Nicodim odată pe drum, poate că ne-am adresa şi lui. Dar el este de regulă în oraş, iar acolo nu-i ştim locuinţa, şi nici nu îndrăznim, goi cum suntem, să intrăm în oraş, de teamă să nu avem necazuri.”

12. Eu le-am spus copiilor: „Fiţi liniştiţi, micuţii Mei, căci veţi primi ajutor! Duceţi-ne acum la părinţii voştri bolnavi! Eu îi voi ajuta, după care ne vom îngriji şi de pâine, şi de haine!”

13. Şi copiii au spus cu toţii: „În fiecare zi ne-am rugat lui Dumnezeu să ne ajute, şi astăzi dimineaţă, când ne-am rugat din nou, ni s-a părut că auzim o voce care spunea: «Astăzi veţi primi ajutor!» Le-am povestit aceasta părinţilor noştri, iar ei ne-au spus: «Lui Dumnezeu orice Îi este cu putinţă; dar pe noi doar moartea ne mai poate ajuta!» I-am îmbărbătat pe bieţii noştri părinţi cât de bine am putut, şi am plecat la cerşit. Şi, vedeţi voi, părinţilor buni şi dragi, nu ne-am rugat degeaba, căci Bunul Tată iubit din Ceruri v-a trimis pe voi la noi! O, dar înainte de a face vreun pas către părinţii noştri, trebuie să-I mulţumim Tatălui iubit din Ceruri pentru faptul că S-a îndurat de noi!”

14. Şi, după ce s-au aşezat în genunchi, micuţii au început să se roage, ridicând braţele spre cer: „O, Tată iubit şi sfânt din Ceruri, care eşti atât de bun, Îţi mulţumim Ţie că ne-ai ajutat în sărăcia noastră, trimiţând la noi aceşti oameni! Acceptă mulţumirile acestea ale noastre, bunule Tată iubit şi sfânt!”

15. Apoi s-au ridicat de jos şi ne-au rugat să-i urmăm.

16. Şi am pornit la drum, profund impresionaţi noi înşine de scurta rugă de mulţumire a micuţilor, şi am ajuns destul de curând la coliba cu pricina, situată sub teşitura unei stânci. Ajunşi acolo, i-am găsit pe cei doi părinţi, numai piele şi os, ghemuiţi pe pământul gol.

17. Când i-a văzut Agricola pe cei doi oameni în asemenea mizerie, a spus, profund impresionat: „Nu, aşa ceva nu poţi întâlni la noi, păgânii, care suntem totuşi consideraţi nişte oameni aspri şi nemiloşi! Oare evreii aceştia leneşi nu au atâta timp să vină din când în când până aici şi să vadă dacă cei de aici n-au nevoie de vreun ajutor? Prin preajmă trăiesc şi păstori. Măcar ei ar fi putut să vină şi să vadă ce fac oamenii aceştia aici, căci cu siguranţă trebuie să-i fi văzut pe aceşti copii intrând şi ieşind! Ah, n-am mai văzut niciodată atâta nepăsare!”

18. Eu am spus: „Prietene, hai să-i ajutăm mai întâi pe oamenii aceştia, iar despre restul vom discuta mai târziu!”

Capitolul 134

Domnul nostru Iisus Hristos la familia cea săracă

1. După care Eu, întorcându-Mă către bolnavi, le-am spus: „Cum de aţi ajuns într-o asemenea mizerie? Povestiţi pentru cei care se află aici cu Mine!”

2. Atunci a spus bărbatul, care era complet anchilozat de gută: „Stăpâne, noi am fost dintotdeauna oameni sărmani. Ne-am câştigat însă pâinea cu munca braţelor noastre, şi o duceam destul de bine. Dar acum trei ani ne-a lovit guta, mai întâi pe mine, şi apoi şi pe femeia aceasta a mea, sfârşită de atâta muncă. Până la sărbătorile de Paşti din anul acesta am avut o locuinţă în oraş. Însă binefăcătorul nostru a murit, iar noul proprietar al casei n-a vrut să mai ţină oameni care nu-i puteau fi de folos. Am încercat să găsim la alţi oameni un loc unde să ne aciuăm. Dar nimeni nu a vrut să ne primească, din cauza bolii şi a copiilor. Ca să nu stăm chiar sub cerul liber, fără nicio protecţie împotriva frigului şi a ploii, nu ne-a rămas alt loc unde să ne ducem decât această colibă, care ne-a fost pusă la dispoziţie. Că în coliba aceasta boala noastră s-a tot agravat, se vede după înfăţişarea noastră. Iar faptul că nu mai avem aproape deloc haine este din cauză că pe cele puţine pe care le mai aveam a trebuit să le vindem pentru a ne procura măcar puţină pâine. Acum însă am epuizat toate resursele, şi suntem condamnaţi la foamete, căci nu ne vine niciun ajutor de nicăieri. Fie acestea toate jertfa noastră adusă preaînţeleptului şi atotputernicului Dumnezeu; căci El trebuie să ştie preabine de ce ne-a lăsat să ajungem într-o asemenea mizerie!

3. Conform Scripturii, Iov a suferit mult, dar noi, cu siguranţă, şi mai mult! Căci încă de copii am cunoscut suferinţa, şi puţine au fost zilele noastre senine. Iar acum, când am mai şi îmbătrânit şi ne-au năpădit bolile, iată-ne ajunşi pe treapta cea mai de jos a nefericirii pământeşti! Dacă voi, domnilor preabuni, ne puteţi ajuta cu câte ceva, îndurați-vă de noi! Domnul din Ceruri vă va răsplăti cu siguranţă.”

4. Eu am spus: „De aceea am şi venit aici, ca să vă aducem ajutorul atât de aşteptat de voi! Dar ţineţi minte: Pe cei pe care Dumnezeu îi iubeşte şi i-a destinat pentru fapte măreţe în împărăţia spiritelor, pe aceia El îi încearcă mai mult şi mai greu decât pe cei pe care nu i-a hărăzit decât pentru fapte mărunte.

5. Vremea încercărilor voastre pământeşti a ajuns la final, şi voi veţi putea să fiţi în sfârşit fericiţi pe acest pământ şi să vă creşteţi cum se cuvine cei şapte copii ai voştri, acum mai puri decât îngerii, astfel încât ei să nu cumva să ajungă necuraţi la maturitate. Iar acum, Eu vă spun vouă: Ridicaţi-vă şi umblaţi!”

6. Şi, în aceeaşi clipă, cei doi părinţi s-au ridicat de jos, fiind perfect vindecaţi şi chiar arătând foarte bine.

7. Ei erau cât se poate de surprinşi: „Ah, omule minunat! Ce ai făcut cu noi? Căci atât de puternici şi de sănătoşi n-am fost niciodată! O, dar cine eşti tu, de săvârşeşti asemenea fap-

te? Eşti fie un mare profet trimis de Dumnezeu, fie un înger în trup de om; căci aşa ceva nu s-a mai auzit în Israel. Ah, atâţia bolnavi de gută au folosit mii de leacuri fără să le fie deloc mai bine - iar tu ne-ai spus doar: «Ridicaţi-vă şi umblaţi!», şi noi am fost pe dată vindecaţi. O, slăviţi-L cu toţii pe Dumnezeul Israelului pentru faptul că i-a dat unui om asemenea puteri dumnezeieşti!"

8. Cei şapte copii plângeau şi ei de bucurie când i-au văzut pe părinţii lor mai sănătoşi ca niciodată, iar băieţelul cel mai mare a spus: „O, dragi părinţi, doar mi s-a spus, şi v-am repetat-o adeseori şi vouă: când suferinţa atinge culmea, şi ajutorul lui Dumnezeu este cât se poate de aproape pentru cei care I-l solicită. Chiar astăzi necazurile noastre pământeşti atinseseră culmea - şi iată şi ajutorul de la Dumnezeu! Lui, Tatălui iubit, bun şi sfânt din Ceruri, toate mulţumirile, slava şi cinstirea noastră! De fericire că dragii noştri părinţi sunt din nou sănătoşi şi în putere, ne-a trecut chiar şi foamea care ne chinuia cumplit! O, dacă am avea acum şi nişte haine, oricât de sărăcăcioase, ne-am putea duce repede să câştigăm o bucată de pâine!"

9. Eu i-am spus băiatului: „Du-te în spatele stâncii a cărei ieşitură a format grota care v-a servit până acum drept locuinţă! Acolo ai să găseşti trei boccele. Adu-le încoace, şi imediat vă veţi putea îmbrăca cât se poate de bine!"

10. Când a auzit băiatul vorbele acestea, a şi dat fuga afară, însoţit de fraţii săi, şi de îndată cei şapte copii au revenit în colibă cu cele trei boccele, pe care părinţii le-au desfăcut uşor, şi au găsit în ele haine pentru ei şi pentru copii. Şi apoi n-au mai contenit cu mulţumirile, laudele şi lacrimile de bucurie, iar uimirea lor n-a cunoscut margini.

11. Totuşi, oamenii aceştia erau flămânzi, căci nu mâncaseră de aproape două zile.

12. Iar Eu le-am spus din nou copilaşilor: „Copii, mai duceţi-vă o dată în locul unde aţi găsit mai înainte boccelele cu haine! Veţi găsi de data aceasta acolo pâine şi vin. Aduceţi-le pe toate încoace, şi mâncaţi şi săturaţi-vă cu ele!"

13. Şi atunci copiii au dat din nou fuga afară şi au găsit într-un coş mai multe pâini din cele mai bune şi mai multe urcioare cu un vin foarte bun. Şi le-au adus pe toate în colibă şi au mâncat şi s-au săturat cu ele. Părinţii au spus, printre lacrimi de mulţumire şi de bucurie, că nu mai mâncaseră niciodată o pâine atât de bună şi nici nu băuseră un vin atât de bun. Pâinea şi vinul, susţineau ei, trebuie să fi fost aduse de îngeri din Cerurile lui Dumnezeu; căci oamenii au ajuns prea răi şi prea necredincioşi, ca asemenea bucate atât de bune şi de divine să se găsească pe pământ!

14. Eu însă le-am spus: „Dragii Mei copii, mâncaţi şi beţi acum fără grijă şi bucuraţi-vă; căci Dumnezeu v-a încercat foarte tare, iar voi aţi suportat fără să cârtiţi şi într-o stare de perfectă supunere faţă de Voinţa Sa tot ce a venit asupra voastră. Dumnezeu însă v-a ajutat acum, când nevoile voastre au atins culmea, în mod miraculos şi cât se poate de rapid, şi de ajutorul acesta veţi avea parte nu doar până la sfârşitul vieţii voastre pământeşti, ci şi dincolo de mormânt, pentru totdeauna! Însă de ce v-a încercat pe voi Dumnezeu pe acest pământ atât de tare, veţi înţelege cum se cuvine abia în lumea cealaltă."

Capitolul 135

Agricola şi păstorii

1. Şi după ce le-am vorbit astfel acestor sărmani, iată că s-au apropiat de colibă nişte păstori, pentru a vedea dacă bolnavii nu muriseră cumva.

2. Văzându-ne însă pe noi, au dat să se retragă repede. Dar Agricola al nostru a ieşit repede din colibă şi le-a strigat: „Le-aţi adus cumva sărmanilor acestora mâncare şi băutură sau vroiaţi să-i ajutaţi şi să-i sprijiniţi în vreun alt fel?"

3. Păstorii însă au spus: „Mărite domn, nici una şi nici alta, ci venim în calitate de slujitori ai stăpânului nostru, care este un om foarte aspru! El ne-a dat poruncă să vedem dacă oamenii aceştia mai locuiesc aici sau dacă nu cumva or fi murit. În oricare dintre cazuri, coliba trebuie evacuată chiar astăzi, întrucât el a tocmit meşteri pentru prima zi după sabat ca să repare coliba, şi de aceea noi trebuie să-i gonim pe aceşti pârliți.”

4. Agricola a spus: „Pentru faptul că acționați la porunca stăpânului vostru nu vă pot condamna, însă voi ştiați bine în ce sărăcie se află familia aceasta! De ce nu ați făcut niciodată nimic pentru ea?”

5. Păstorii au spus: „Mărite domn, noi ne zbatem ca să ne putem duce zilele noi înşine! Cum să mai avem grijă şi de alții? Stăpânul nostru este un om prea zgârcit ca să ne dea nouă, slugilor sale, suficient de mult, ca şi noi la rândul nostru să ne putem milostivi de alți sărmani. Noi înşine abia avem din ce trăi - cum am putea să le uşurăm şi altora viața?!”

6. Agricola a spus: „Îmi pare nespus de rău pentru voi! Află tu, care ai vorbit acum, că familia aceasta a fost răsplătită dintr-o dată mai mult decât regeşte - şi fiecare dintre binefăcătorii ei ar fi fost şi el răsplătit la fel! Dar cum voi v-ați dovedit a avea inimile la fel de împietrite ca şi stăpânul vostru, nu puteți aştepta de la noi vreo răsplată. Spuneți-i de altfel şi stăpânului vostru că, dacă s-ar fi îngrijit mai bine de familia aceasta sărmană, eu, care sunt un nobil roman foarte bogat, i-aş fi ridicat aici nu o colibă nouă, ci un adevărat palat regal şi i-aş fi dăruit pe deasupra şi zece mii de pogoane de pământ! Acum însă, pentru lipsa de milostenie de care a dat dovadă, n-are decât să împartă cu voi răsplata bunătății sale! Să vă fie ruşine, evrei care vă numiți «copiii lui Dumnezeu», căci noi, păgânii, suntem infinit mai milostivi decât voi! Cum se numeşte stăpânul vostru cel lipsit de omenie şi ce este el?”

7. Şi unul dintre păstori a spus cu sfială: „Stăpânul nostru este un cetățean extrem de bogat din Ierusalim şi se numeşte Barabe[12]. Altminteri nu are nicio funcție.”

8. Agricola a spus: „Preabine! Spuneți-i că familia aceasta care a fost săracă o să plece acum împreună cu noi, iar voi şi stăpânul vostru cel grozav puteți să faceți apoi cu coliba aceasta ce doriți. Dar vă garantez eu că nu veți avea niciun noroc cu ea! Iar acum, mai aşteptați câteva clipe ca să vedeți familia aceasta sărmană plecând de aici şi să-i puteți duce dragului vostru stăpân vestea că de-acum cocioaba lui este complet liberă!”

9. Atunci Agricola a reintrat în colibă, iar păstorii au rămas uitându-se unul la altul, şi unul a spus: „Ați văzut? Ați râs de mine când v-am povestit visul meu despre această familie sărmană, şi v-ați distrat pe seama mea când, de câteva ori, am vrut sa-mi împart rația mea amărâtă cu aceşti copii goi. Apoi i-ați amenințat şi i-ați gonit, când ei au vrut să revină la mine să mă vadă. Şi iată acum rezultatul! Am spus-o mereu: cu familia aceasta se va petrece odată şi-odată o minune, şi ar fi bine să facem câte ceva pentru ea! Dar voi n-ați făcut decât să râdeți. Iar acum eu sunt cel care râde, văzând cât de frumos ați fost răsplătiți pentru judecata voastră sclipitoare!”

10. Şi astfel au continuat să vorbească păstorii între ei, până când am ieşit noi din colibă împreună cu toată familia, acum foarte bine îmbrăcată şi arătând foarte bine, şi ne-am aşternut la drum. Păstorii s-au mirat foarte tare de înfățişarea lor, şi mai ales de deplina lor însănătoşire.

11. Băiatul cel mai mare s-a dus însă la păstorul cel milos şi i-a spus: „Ceea ce vei găsi în colibă, îți aparține ție!”

12. Căci în colibă rămăsese în coş o pâine şi o cană plină cu vin, iar în pânza în care fuseseră învelite hainele se aflau câteva monede de aur de mare valoare.

13. Şi, după ce ne-am depărtat puțin, ceilalți păstori au vrut să intre şi ei în colibă împreună cu păstorul cel milos şi să împartă cu acesta ceea ce lăsaserăm noi.

[12] Nu are nicio legătură cu acel Baraba căruia i se va reda libertatea înainte de crucificarea lui Iisus [n.t].

14. Văzând aceasta, Agricola s-a întors repede la colibă şi le-a spus păstorilor celor neruşinaţi: „Dacă îndrăzniţi să luaţi chiar şi numai o fărâmă din aceste bunuri, voi pune să fiţi crucificaţi chiar astăzi! Înţelegeţi-mă bine!' Un roman îşi ţine întotdeauna cuvântul!”

15. Şi când au auzit păstorii ameninţarea aceasta, au luat-o la fugă.

16. Iar Agricola i-a spus păstorului celui milostiv: „Ia ceea ce vei găsi acolo şi du-te acasă, căci de acum înainte nu vei mai avea nevoie să slujeşti la nimeni!”

17. Şi cu aceasta Agricola s-a întors la noi, iar noi am intrat în oraş. Mulţi dintre cei care ne urmaseră, venind de pe Muntele Măslinilor, ne aşteptau la poartă şi ne-au salutat.

18. Iar Agricola le-a spus, arătând spre familia cea sărmană: „Căile Domnului sunt mereu pline de minuni şi de fapte bune!”

Capitolul 136

Domnul nostru Iisus Hristos vorbeşte cu Nicodim despre săraci

1. În momentul acela l-am zărit şi pe Nicodim, care a venit repede să ne întâmpine, împreună cu prietenul său, Iosif din Arimateea.

2. Când cei doi au ajuns la Mine, M-au salutat cu cea mai mare bucurie, iar Nicodim a spus: „Doamne, ce binecuvântare pentru locul acesta, să îl vizitezi chiar Tu Însuţi! Am avut eu, aşa, o presimţire că ai putea veni astăzi încoace - şi iată, presimţirea mea s-a adeverit! O Doamne, pot oare îndrăzni să te invit în casa mea, pentru a lua prânzul împreună?”

3. Eu am spus: „Prietene, suntem foarte mulţi şi nu avem cum să încăpem cu toţii în casa ta; în plus, în cursul după-amiezii vei primi din nou vizita unor farisei, cu care n-aş vrea să Mă întâlnesc, astfel că voi merge mai degrabă în hanul cel mare, care de asemenea îţi aparţine. Iar acolo poţi veni şi tu cu prietenul tău, Iosif din Arimateea, şi cu rabinul cel bătrân şi cumsecade, precum şi cu nevasta şi cu copiii tăi, ca să-L vadă şi ei pe Mântuitorul lumii. Cât despre cei doi romani, ei locuiesc chiar lângă hanul tău, şi cu siguranţă ca vor veni să Mă vadă, întrucât mai ales pentru ei am venit Eu încoace.”

4. Nicodim a spus: „O Doamne, Tu ai dreptate în toate; dar aş dori totuşi să atingi şi locuinţa mea cu picioarele Tale sfinte, pentru ca să fie şi ea binecuvântată!”

5. Eu am spus: „Prin aceasta casa ta nu va fi nicidecum mai binecuvântată - iar dacă tu crezi aşa ceva, este o pură superstiţie. Eu voi intra totuşi în casa ta, dar aceasta abia după-amiază, când vor fi plecat fariseii. Acum însă trebuie să-i aşteptăm aici pe cei care urmează să vină, pentru ca ei să ştie cu toţii unde Mă voi afla în cursul zilei de astăzi.”

6. Nicodim a întrebat cine sunt cei care urmează să mai sosească.

7. Şi Eu am spus: „Toţi cei pe care i-ai văzut alaltăieri pe Muntele Măslinilor, în afară de vameşi! Lazăr şi Rafael vor sosi şi ei cât de curând aici, cu grupul cel mare de tineri sclavi, doar că pe un alt drum! Şi astfel, în următoarea oră, vor ajunge aici, la Emmaus, câteva sute de oameni, care cu greu şi-ar putea găsi adăpost în casa ta, în schimb vor putea intra foarte bine în hanul tău, care are loc pentru câteva mii de oameni; aşa că vom rămâne acolo!”

8. Şi atunci Nicodim a întrebat ce era cu familia care ne însoţea, iar Eu i-am spus: „Prietene, familia aceasta ar fi foarte îndreptăţită să vă aducă acuzaţii grave, vouă, celor din Emmaus; căci nu se poate ca voi să nu fi observat aceşti copii goi şi chinuiţi de foame, cutreierând oraşul şi cerându-le oamenilor pâine, ceea ce, cu siguranţă că s-a petrecut de multe ori; ar fi fost normal ca voi să vă interesaţi de unde vin aceşti copii şi de ce sunt atât de neajutoraţi. Dar voi n-aţi făcut aceasta, fapt care nu vă face cinste şi nu vă ridică deloc în ochii Mei! Este adevărat că Tu nu ai o vină prea mare, căci în majoritatea timpului te afli în oraş, şi la fel şi prietenul tău Iosif din Arimateea, dar aici sunt destui alţi cetăţeni, care nu sunt chiar săraci, şi care s-ar fi putut îngriji foarte lesne de o familie sărmană. Dar ei n-au făcut-o, şi în conse-

cinţă nici Eu nu voi face nimic pentru ei, deşi sunt mulţi aici cărora ajutorul Meu le-ar prinde foarte bine.

9. Ştii bine stâna de oi cea veche şi dărăpănată din afara oraşului, aparţinând unui anume Barabe, care locuieşte în Ierusalim. Ei bine, chiar în stâna respectivă am găsit Eu familia aceasta, aflată în cea mai mare mizerie! Bărbatul şi femeia zăceau pe pământul gol şi umed, chinuiţi de gută, şi, lesne de înţeles, nu mai puteau lucra şi câştiga nimic; doar cei şapte copii ai lor, complet goi, cerşeau pâine pentru ei de la cetăţenii cei lipsiţi de inimă din Emmaus, care în ultimele două zile nu le-au mai dat nimic, iar astăzi li s-a mai şi transmis din partea bogătaşului Barabe că trebuie să părăsească vechea stână. Dacă Eu n-aş fi venit încoace şi nu i-aş fi ajutat, vă întreb acum pe voi ce ar fi făcut familia aceasta? Acum fireşte că ea este salvată pentru totdeauna; în schimb, cetăţenii cei nemiloşi din Emmaus nu vor avea parte de niciun ajutor din partea Mea. Iată că acum ştii care este situaţia cu familia aceasta!”

10. Extrem de cătrănit de cele auzite, Nicodim a spus: „O Doamne, dacă aş fi avut cea mai vagă bănuială despre toate acestea, m-aş fi ocupat fără întârziere de ei! Dar de-acum sunt gata să fac orice pentru ei, spre a îndrepta această greşeală!”

11. Eu am spus: „Tu nu ai comis nicio greşeală, aşa că nu ai nimic de îndreptat! Iar familia aceasta are de-acum tot ce-i trebuie, aşa că nu va mai fi o povară pentru niciunul din locuitorii Emmausului; însă dacă vei căuta, vei găsi, atât în împrejurimile acestui târg, cât şi în cele ale Ierusalimului, încă destule familii cărora ajutorul tău le-ar prinde foarte bine. Dar acum să vorbim despre altceva!

12. Ce fac cei doi romani care s-au stabilit aici? Dacă ai posibilitatea, anunţă-i că romanul Agricola se află aici şi că tovarăşii lui vor sosi şi ei cât de curând! Şi mai spune-le totodată că egiptenii pe care ei i-au întâlnit în ţara lor vor fi şi ei aici cam într-un ceas! Despre prezenţa Mea însă şi despre cine sunt Eu să nu le spui deocamdată nimic; căci pentru aceasta am Eu motivele Mele tainice, pe care le veţi înţelege singuri mai târziu! Iar acum, fă astfel încât cei doi romani să ajungă cât mai curând la noi; căci mai întâi vreau să discut cu ei!

13. Ziua de astăzi va fi una plină de mari revelaţii, pe care nimeni dintre voi nu le-a bănuit vreodată; de aceea du-te şi aranjează cât mai bine totul!”

14. Şi atunci Nicodim s-a dus repede la cei doi romani şi le-a comunicat tot ce-i spusesem, iar cei doi romani n-au stat pe gânduri, ci au pornit de îndată spre noi, împreună cu Nicodim.

Capitolul 137

Curiozitatea locuitorilor din Emmaus

1. Când cei doi romani au ajuns la noi, nu ştiau ce să mai facă de bucurie la vederea lui Agricola, pe care ei îl cunoşteau foarte bine. Căci lui îi datorau toată fericirea lor pământească, precum şi faptul că veniseră în Ţara Iudeilor, pentru a-L cunoaşte aici mai îndeaproape pe Dumnezeul cel Adevărat şi Voia Sa. Şi au vrut să-i povestească de îndată tot ce aflaseră deja; însă Agricola le-a explicat că toate acestea n-ar însemna nimic pe lângă cele pe care le vor auzi, vedea şi afla astăzi. Foarte surprinşi, cei doi romani l-au întrebat dacă este sigur că egiptenii urmau să sosească chiar în acea zi.

2. Agricola însă le-a spus doar atât: „Voi, care îmi sunteţi prieteni de mult timp, ascultaţi-mă: să credeţi cu tărie în ceea ce veţi auzi astăzi aici; căci toate cele spuse se vor îndeplini cu exactitate, şi vă veţi putea convinge de aceasta cât de curând, de îndată ce aceşti egipteni deosebiţi vor ajunge aici!”

3. Atunci cei doi romani au spus: „Ei bine, nu ne-am fi putut imagina că astăzi se vor petrece fapte atât de deosebite!”

4. Şi în continuare s-a vorbit despre tot felul de aspecte. Dar iată că între timp au început să sosească şi ceilalţi, în grupuri mici, unul după altul, iar în piaţeta respectivă atmosfera a devenit foarte însufleţită. Şi în sfârşit a ajuns şi Lazăr al nostru cu Rafael şi cu marele grup de sclavi tineri, a căror graţie şi frumuseţe cei doi romani nu conteneau să o admire; cât despre Rafael, pe el îl considerau a fi chiar un zeu.

5. Dar Agricola, precum şi ceilalţi romani, care ajunseseră şi ei, au spus: „El lasă impresia aceasta, dar nu este ceea ce credeţi voi! Însă nu mai puneţi atâtea întrebări, căci toate vi se vor lămuri la timpul cuvenit!”

6. Cei doi romani s-au conformat, dar au mai întrebat totuşi dacă n-ar fi fost mai bine să ne retragem în vreun han oarecare; căci o adunare atât de mare de oameni într-un spaţiu deschis şi la o oră atât de neobişnuită ar atrage prea mult atenţia în această localitate mică. Ar fi fost prin urmare mai indicat să ne ducem într-un han mai mare.

7. Propunerea lor a fost bună, aşa că ne-am retras în hanul cel mare al lui Nicodim.

8. Dar mulţi dintre locuitori au văzut totuşi unde ne-am dus, şi de aceea au început să intre şi ei, unul câte unul, pentru a vedea ce se petrece acolo.

9. Însă Nicodim al nostru le-a spus: „Prieteni, astăzi voi nu aveţi ce căuta aici; căci vedeţi doar că nişte romani sus-puşi vor să ţină chiar aici o mare şi foarte importantă întrunire, la care pot să participe doar câţiva dintre evreii de frunte, printre care şi eu! Plecaţi deci de aici cât mai repede şi în linişte, altminteri aţi putea avea probleme, şi aceasta cu atât mai mult cu cât, din câte am înţeles eu, romanii - numai ei ştiu de ce - nu vă prea agreează! Astfel că, plecaţi acum repede de aici şi să nu vă mai arătaţi întreaga zi!”

10. După acest avertisment al lui Nicodim, curioşii s-au retras cât se poate de repede, şi am scăpat de ei pentru toată ziua; căci oamenii din Emmaus, dacă auzeau de demnitari romani, nu numai că stăteau în casele lor, dar chiar plecau pentru toată ziua din oraş şi nu se mai întorceau decât noaptea târziu.

11. Şi după ce Nicodim i-a îndepărtat astfel pe cetăţenii cei curioşi din Emmaus, s-a întors la noi şi a spus: „De-acum ne putem simţi în largul nostru; curioşii aceştia nu vor mai reveni toată ziua pe-aici, şi nici măcar nu se vor mai lăsa zăriţi, nici chiar de departe. Însă dacă am procedat corect îndepărtându-i printr-un mic şiretlic, în loc să le spun adevărul, aceasta este o altă chestiune! Totuşi, părerea mea este că dacă, recurgând la un mijloc nu chiar dăunător, reuşeşti să serveşti unui scop nobil, atunci îl poţi aplica de îndată şi fără preget; căci de multe ori şi părinţii mai raţionali şi mai înţelepţi sunt nevoiţi să-şi călăuzească copiii prin tot felul de şiretlicuri şi tertipuri, atunci când urmăresc să facă din ei oameni adevăraţi! Dacă ar trebui să le spui copiilor doar adevărul gol-goluţ, n-ai obţine mare lucru de la ei!”

12. Şi Eu i-am spus: „Mijlocul la care ai recurs a fost foarte bun şi chiar şi adevărat, şi ţi-a permis să atingi un scop bun! Cel care vrea să ajungă la lumina deplină a adevărului trebuie să străbată mai întâi calea minciunii şi a amăgirilor; căci fără aceasta nu ajunge nimeni la adevărul deplin.

13. Uite, întreaga lume, şi aici înţelegem trupul omului şi tot ceea ce este material, sunt pentru suflet şi spirit o amăgire şi, prin urmare, o minciună; dar fără ele niciun suflet n-ar putea ajunge la adevărul vieţii! Totuşi, în esenţă, lumea materială este şi ea un adevăr deplin, şi nu o amăgire sau o minciună; dar acest adevăr este ascuns în profunzime şi nu este vizibil, iar el poate fi descoperit prin corespondenţe.

14. Şi astfel, nici presupusul tău şiretlic nu a fost o minciună; căci aici este vorba în principal de atragerea păgânilor, şi nu de atragerea evreilor, care oricum deţin lumina cea adevărată încă de la Moise. Dacă nu vor să se folosească de ea, este doar vina lor că întunericul în care se încăpăţânează să rămână îi va duce la pieire. Astfel că tu ai vorbit drept când le-ai spus oamenilor că aici se va ţine o consfătuire a romanilor, şi în concluzie ţi-ai făcut treaba foarte bine. Dar iată că în momentul acesta urmează să sosească în oraş şi egiptenii noştri,

şapte la număr; anunță-i pe romani despre aceasta, pentru ca ei să se pregătească să-i primească!”

15. Nicodim s-a dus de îndată la romani, care se aşezaseră la una dintre mese, şi le-a dat această veste. Iar cei doi romani s-au ridicat în mare grabă şi l-au întrebat pe Nicodim de unde ştie aceasta.

16. Şi Nicodim le-a spus: „De la Cel care ştie aceasta, precum şi infinit de multe altele, şi pe care voi veți avea prilejul chiar astăzi să-L cunoaşteți mai îndeaproape. Dar acum lăsați întrebările şi duceți-vă să-i întâmpinați pe noii-veniți!”

Capitolul 138

Sosirea celor şapte egipteni. Cuvântul plin de recunoştință adresat Domnului nostru Iisus Hristos de către egiptean. Despre hrana cea adecvată

1. Şi atunci cei doi romani au dat fuga afară, iar când au ajuns în pragul uşii, cei şapte egipteni se aflau deja în vestibulul hanului, şi primul dintre ei, care cu câțiva ani în urmă oprise expediția romanilor, s-a apropiat de romanii pe care îi cunoştea preabine, le-a întins mâna lui cea brună şi a spus (egipteanul): „Vă salut ca pe nişte prieteni, pentru că aşa ne-am şi despărțit, acum câțiva ani, în îndepărtatul Egipt de Sus. Este adevărat că voi v-ați amintit de atunci de multe ori de mine şi că ați venit încoace pentru a înțelege mai bine ce este un om adevărat şi pentru a descoperi aceasta în voi înşivă; dar nu v-ați aşteptat să mă revedeți într-o bună zi şi pe mine în țara aceasta.

2. Eu însă nu atât pentru voi am venit încoace, cât mai ales pentru un Om - pe care voi încă nu-L cunoaşteți -, pentru ca El să ne boteze şi pe noi cu flacăra adevărului celui veşnic al Duhului Său. El Însuşi Şi-a înştiințat încă de ieri discipolii Săi cei mulți că noi vom veni astăzi încoace şi că îi vom sluji drept adevărați mărturisitori. Şi a venit şi El astăzi cu ucenicii Săi încoace, pentru că ştia preabine că noi vom fi aici, fiindcă El ne-a chemat, cu Voia Sa atotputernică. Aşadar, lăsați-ne să intrăm în hanul acesta şi să ne închinăm în fața Aceluia pentru care noi nu suntem încă decât nişte copii neputincioşi!”

3. Şi cei doi romani au întrebat: „Te referi cumva chiar la vestitul Mântuitor din Galileea, despre care am aflat fapte de-a dreptul uimitoare, dar pe care nu L-am văzut încă?”

4. Iar egipteanul a spus: „Da, da, prieteni, chiar la El! Lăsați-ne să mergem cât mai repede la El!”

5. Şi atunci romanii au deschis uşa încăperii celei mari, iar cei şapte egipteni au păşit cu multă venerație în sală, au venit direct la Mine, s-au plecat adânc în fața Mea, şi primul dintre ei a spus: „Iată, Stăpâne din vecii vecilor, că ai binevoit să Te îmbraci în trupul copiilor Tăi! Fii pentru aceasta preaslăvit de toate creaturile, cărora le-ai deschis astfel poarta marii Tale Împărății eterne a vieții!

6. Atunci când Tu ai revărsat în chip sublim Duhul Tău asupra întregii infinități şi ai creat fără încetare din Tine Însuți făpturi fără de număr, pe atunci nicio vietate nu era liberă de înțelepciunea şi de puterea Ta, ci era încătuşată de Voia Ta. Acum însă Te-ai încătuşat Tu Însuți cu carnea oamenilor, a creaturilor Tale, pentru ca Tu Însuți să poți elibera toate creaturile şi să le poți călăuzi în Împărăția vieții Tale dumnezeieşti veşnic libere. Pentru aceasta, Dumnezeule etern, fii preaslăvit şi preamărit mai presus de orice!

7. Atât de libere şi de independente le-ai făcut Tu acum pe creaturile Tale, încât ele aud cuvântul Tău, iar Tu, Creatorul lor, le eşti chiar învățător şi le arăți calea pe care trebuie să păşească pentru a ajunge la asemănarea deplină cu Tine. O, pentru aceasta fii veşnic preaslăvit de fiecare atom al infinității Tale eterne, care şi el este menit să acceadă cândva la o viață pe deplin liberă!

8. Dar, o, Mare Dumnezeu, Stăpân în eternitate şi Creator al nostru, lasă-ne acum să ne desfătăm privirile cu chipul Tău! Căci, ascultaţi cu toţii, voi creaturile, voi oamenii: s-a scurs eternitate după eternitate, şi făpturi fără de număr s-au născut din El, pe care El le-a contemplat ca fiind gândurile Sale, şi care s-au întors înapoi în El. Dar niciodată ochiul vreunei făpturi nu şi-a privit Creatorul cel atotputernic şi etern, iar acum Voia Sa a fost de a se lăsa văzut şi atins de creaturile Sale, cu întreaga Sa Fiinţă, eternă şi nesfârşită, şi iată că El, Eternul şi Nesfârşitul, se află ca Dumnezeu vizibil în chip de om printre voi, fără să-I fie ştirbite cu ceva nici puterea şi nici măreţia, iar voi îl vedeţi şi vorbiţi cu El - şi totuşi nici nu vă daţi seama şi nu puteţi înţelege pe Cine aveţi voi în mijlocul vostru! Gândiţi-vă numai la cele ce v-am spus, şi ziceţi apoi cu toţii: O Doamne, sunt nevrednic să stau sub acelaşi acoperiş cu Tine; dar rosteşte Tu doar un singur cuvânt către mine, şi sufletul meu va dobândi prin acel singur cuvânt al Tău viaţa cea veşnică!”

9. Şi atunci egipteanul şi-a încrucişat mâinile pe piept şi, pătruns de simţăminte solemne, M-a privit din cap până-n picioare, iar însoţitorii săi au făcut la fel. Şi în momentele acelea nimeni n-a îndrăznit să scoată nici măcar un sunet, şi toţi ochii erau îndreptaţi către Mine.

10. Iar după o vreme Eu le-am spus egiptenilor: „Vă urez bun venit, prieteni ai Mei sosiţi aici din ţara voastră cea îndepărtată! Astăzi, voi Mă veţi ajuta foarte mult în instruirea acestor fraţi ai voştri şi în întărirea sufletelor lor! Dar iată că de aproape două zile sunteţi pe drum, fără altă hrană decât cea spirituală. Acum însă ar fi bine să-i oferiţi trupului vostru o întărire şi din roadele acestui pământ, iar aceasta vi se va oferi cât de curând sub formă de pâine şi vin!”

11. Egipteanul a vrut să refuze, spunând că simpla Mea vedere i-a întărit suficient de mult pe ei toţi.

12. Eu însă i-am spus: „Ştiu şi Eu preabine că un suflet împlinit de Spirit nu mai simte foamea trupului. Totuşi trupul trebuie să-şi primească şi hrana sa naturală; căci altminteri, cu timpul, el n-ar mai putea sluji sufletului ca instrument desăvârşit. Prin urmare, şi voi trebuie să aveţi acum parte de o hrană corespunzătoare, pentru ca astfel să vă recuperaţi forţele, spre a Mă sluji cu atât mai bine în folosul fraţilor voştri!”

13. După cuvintele acestea ale Mele, ei au acceptat în sfârşit cu plăcere să primească mâncarea, iar Nicodim s-a îngrijit să fie aduse neîntârziat la masă un vin dintre cele mai bune, precum şi cea mai bună pâine şi sare.

14. Şi de îndată ce pâinea, vinul şi sarea s-au aflat pe o masă special aranjată, Eu am spus din nou: „Haideţi, copiii Mei care veniţi de departe, aşezaţi-vă la masă şi mâncaţi şi beţi!”

15. Şi atunci cei şapte s-au aşezat de îndată la masă şi au mâncat şi au băut cu toată plăcerea; căci abia acum îşi dădeau seama cât de înfometaţi şi de însetaţi fuseseră. Şi nu conteneau să laude bunătatea pâinii şi a vinului, declarându-le drept hrană divină din Ceruri!

16. Şi primul dintre ei, luând din timp în timp din pâine şi din vin, a spus: „Eu am gustat adeseori o astfel de pâine şi o asemenea băutură în spirit, dar niciodată ca pe o hrană fizică! În ele sunt cu siguranţă reunite toate elementele vieţii, într-o formă desăvârşită, astfel că ele întăresc nu doar trupul, ci şi sufletul!

17. O, cât de departe ar putea ajunge toţi oamenii în privinţa vieţii lor interioare cu o astfel de hrană, dacă ei ar şti ce gustă prin această hrană şi ce conţine ea; dar ei nu ştiu nimic din toate acestea, şi nu văd lumina din plină zi. Însă, cu timpul, îşi vor da seama că prin această hrană ei primesc Cuvântul cel viu al lui Dumnezeu şi Voia Sa. Dacă ar putea ei înşişi să pătrundă această taină, ar ajunge oameni desăvârşiţi; dar ei sunt încă departe de aceasta - şi vor trebui să rămână nişte învăţăcei, atâta timp cât nu o vor înţelege şi nu o vor pune în practică în propria lor viaţă.”

18. Toți cei prezenți au rămas foarte surprinşi de aceste afirmații, pe care egipteanul le rostea cu mare simplitate şi modestie. Chiar şi ucenicii Mei cei vechi începeau să înțeleagă o mulțime de aspecte; dar niciunul dintre ei nu s-a încumetat să intre într-un dialog cu egipteanul.

19. Iar cei trei magicieni ai noştri şopteau între ei: „Abia acum vedem cât se poate de limpede ce ne mai lipseşte încă! O, ce diferență între noi şi aceşti şapte oameni!”

20. Lazăr, care era în spatele meu, s-a apropiat de Mine şi Mi-a spus: „O Doamne, înțelepciunea acestui om mă copleşeşte de-a binelea! El este cu infinit mai mult înaintea noastră, care ne aflăm abia la începutul-începutului!”

21. Eu i-am spus: „Nu-ți face niciun fel de griji, o să ajungeți şi voi tot acolo, ba chiar şi mai departe; trebuie să aveți însă răbdare şi stăruință, căci nu dobori un copac cu o singură lovitură de topor! Iar Eu nu pentru umilirea voastră i-am adus aici pe oamenii aceştia adevărați şi care sunt, ce-i drept, extrem de puțini, ci doar pentru învățarea voastră. Şi veți avea posibilitatea să vedeți ce pot realiza nişte oameni adevărați şi ce veți putea realiza şi voi atunci când, urmând învățătura Mea, veți deveni şi voi oameni adevărați.

22. Dar acum, să-i lăsăm să mănânce şi să bea; căci de două zile ei chiar n-au mâncat şi n-au băut nimic, însă Nicodim să se ocupe ca şi noi să primim cât de curând ceva de mâncare şi de băut, şi la fel şi tinerii noştri din camera de alături, unde tu i-ai instalat împreună cu Rafael.”

23. Şi de îndată ce i-am spus acestea lui Lazăr, el a şi dat fuga să-i transmită cererea Mea lui Nicodim, care a pus iute la treabă întregul personal al hanului.

Capitolul 139

Recunoaşterea Domnului nostru Iisus Hristos de către cei doi romani. Domnul nostru Iisus Hristos cere să nu fie dezvăluit lumii înainte de vreme

l. Şi atunci cei doi romani, care se numeau Agrippa şi Laius, au venit la Mine conduşi de Agricola; s-au plecat adânc în fața Mea, iar Agrippa, care era el însuşi un roman foarte distins, de viță princiară, Mi-a spus: „Doamne, ne-am simțit profund surprinşi când am auzit laudele pe care Ți le-au adus aceşti egipteni, pe care noi îi cunoaştem foarte bine! Într-adevăr, dacă ar fi fost vorba de alți egipteni decât aceştia, pe care noi i-am cunoscut cu câțiva ani în urmă în țara lor deşertică, am fi putut crede - ceea ce de altfel este foarte posibil în această lume plină de înşelătorii -, că Tu Te-ai înțeles cu ei, pentru ca ei, în schimbul unei recompense bune, să mărturisească în favoarea Ta! Însă un asemenea pact ar fi fost imposibil de încheiat cu aceşti oameni; căci ei sunt stăpânii naturii, care le oferă tot ceea ce au nevoie, şi nu pot decât să disprețuiască recompensele de rând venite din partea oamenilor.

2. Eu însumi am vorbit despre ei chiar ieri, când nişte farisei loviți de orbire şi-au manifestat mânia față de Tine, precum şi intențiile de a Te urmări, şi le-am dat exemplul acestor oameni cu aptitudini deosebite şi desăvârşiți, dorind să-i fac să înțeleagă, pornind de la propria mea experiență, că şi Tu ai putea fi un asemenea om desăvârşit, față de care noi, oamenii, cu toate armele noastre, rămânem neputincioşi. Cel puțin am reuşit, eu şi fratele acesta al meu, Laius, să-i punem întrucâtva pe gânduri pe aceşti afurisiți, ceea ce consider a fi ceva bun. Dar cum să-mi fi imaginat eu că-i voi revedea pe oamenii aceia tocmai aici, la Emmaus, şi mai ales că Tu, chiar în acel moment - după cum ne-a informat distinsul nostru prieten Agricola -, le povesteai discipolilor Tăi, cuvânt cu cuvânt, pe Muntele Măslinilor din apropierea Ierusalimului, tot ceea ce le-am povestit noi fariseilor despre aceşti oameni desăvârşiți?!

3. Din toate acestea, noi doi am tras concluzia că, în pofida aparenței Tale exterioare absolut omeneşti, Tu trebuie să fii, în Spirit, în mod incontestabil şi necesar, Adevăratul Dumnezeu, care a creat din vecie toate făpturile. Căci dacă nu ai fi existat Tu Însuți, în Spirit,

din eternitate, altfel spus, dacă Tu ai fi avut un început, ar fi trebuit să fi existat înaintea Ta un altul, din care Tu să fi provenit, situație care ar presupune însă prezența unui Dumnezeu veşnic şi a unui alt Dumnezeu, vremelnic, ceea ce nouă ni se pare cu neputință, pentru că singură Ființa primordială a Adevăratului Dumnezeu conține în ea Însăşi toate condițiile acestei forțe şi acestei puteri creatoare universale, prezente în Tine în mod incontestabil, aşa cum noi deja am putut foarte bine să ne dăm seama, cunoscându-Te. Şi fiindcă - ce minune! - situația chiar aşa se prezintă, după cum Spiritul pătrunzător al acestor oameni desăvârşiți a recunoscut pe dată, am venit şi noi doi în mare grabă la Tine pentru a Te saluta ca pe eternul Stăpân, Dumnezeu, Creator şi Tată al lumii acesteia de sub soare şi al lumii spiritelor, şi pentru a mărturisi în fața Ta şi a tuturor celor prezenți că noi credem cu toată sinceritatea tot ceea ce am declarat aici deschis în fața Ta. Iartă-ne Doamne, dacă vreodată am greşit față de Tine!”

4. Iar Eu am spus cu multă prietenie în glas: „O, dragii Mei prieteni, cei care vin la Mine aşa cum ați venit voi nu comit în veci nicio greşeală în ochii Mei, astfel că nici nu am a le ierta vreuna! Dar cele pe care le ştiți acum, păstrați-le deocamdată pentru voi; căci lumea nu este încă pregătită să înțeleagă asemenea adevăruri profunde. Şi, spunându-le oamenilor aşa ceva, doar i-ați înfuria, ceea ce n-ar face decât să-i înrăiască şi să le întunece mintea şi mai mult.

5. Însă atunci când voi veți fi aflat că Eu M-am ridicat din nou în Cerurile Mele, Eu voi revărsa Duhul Meu asupra voastră, şi atunci veți putea vesti în gura mare tuturor oamenilor ceea ce ați mărturisit acum deschis în fața Mea!

6. Dar acum haideți să vorbim între noi ca nişte oameni obişnuiți, ca şi când n-ar exista nicio altă diferență între noi, decât aceea dintre un învățător şi ucenicii săi! Şi niciun ucenic nu poate fi atât de desăvârşit ca învățătorul său, atâta timp cât el mai are ceva de învățat de la acesta din urmă; dar atunci când ucenicul va fi învățat totul de la învățătorul său, va fi şi el la fel de desăvârşit ca şi învățătorul său. Iar Eu tocmai de aceea am venit în lumea aceasta, pentru ca oamenii să învețe de la Mine să fie atât de desăvârşiți, pe cât de desăvârşit este Tatăl Ceresc.

7. Căci dacă oamenii de pe acest pământ sunt destinați şi meniți să fie copiii lui Dumnezeu, atunci ei trebuie să ajungă să-I şi semene pe deplin lui Dumnezeu în toate; căci cel care nu-I seamănă pe deplin lui Dumnezeu în toate, nici nu va fi un copil al lui Dumnezeu şi nu va ajunge la Dumnezeu.

8. Învățătura Mea este o adevărată evanghelie, pentru că ea îi învață pe oameni cum să ajungă la deplina asemănare cu Dumnezeu şi le arată calea pe care trebuie să o urmeze. Aşadar, cel care aude Cuvântul Meu, crede în el, îl păstrează în sine şi i se conformează, acela va dobândi asemănarea cu Dumnezeu, va avea în sine Viața cea Veşnică şi va fi de-a pururi preafericit.”

Capitolul 140

Menirea omului. Scopul întrupării Domnului nostru Iisus Hristos

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Dar nu trebuie să vă imaginați acum toate acestea ca şi cum ele ar fi deosebit de greu de dobândit, ci dimpotrivă, ca pe ceva foarte simplu; căci jugul pe care îl aşez pe grumazul vostru prin poruncile Mele este unul blând, iar povara sa este uşor de purtat. Dar în vremurile acestea sumbre, Împărăția lui Dumnezeu presupune o sforțare, iar cei care doresc să o aibă trebuie să o cucerească cu forța; altfel spus, este greu pentru oricine în aceste vremuri să se dezbare de toate vechile obiceiuri care sunt adânc înrădăcinate în om, datorită tentațiilor şi seducțiilor acestei lumi, deci să se lepede de omul cel vechi ca de o haină veche şi zdrențuită şi să se îmbrace în omul cel nou, născut din învățătura Mea.

2. Dar când, în vremurile care vor veni, oamenii vor fi educați în spiritul învățăturii Mele încă din copilărie, ei vor ajunge la maturitate plini de o voință fermă şi orientată în bine, şi de aceea pentru ei învățătura Mea va fi o povară uşoară.

3. Iar învățătura Mea este în sine foarte simplă şi lesne de înțeles; căci ea nu cere de la om nimic altceva decât ca el să creadă în Unicul Dumnezeu Adevărat şi să-L iubească pe El mai presus de orice, ca pe Tatăl său cel bun şi ca pe Creatorul său, şi să-l iubească pe aproapele său ca pe sine însuşi, altfel spus, să-i facă aproapelui său ceea ce şi-ar dori şi el la rândul lui să i se facă. Ei bine, atâta iubire de sine are fără îndoială orice om, încât să nu-şi dorească în niciun fel ca aproapele lui să-i facă rău - şi tot astfel trebuie să nu-i facă nici el aproapelui său vreun rău!

4. Nu răsplătiți niciodată răul cu rău, ci faceți-le bine chiar şi duşmanilor voştri, iar atunci veți face un mare pas spre dobândirea asemănării cu Dumnezeu, care lasă să strălucească soarele Său atât asupra celor buni, cât şi asupra celor răi! Mânia şi răzbunarea trebuie să dispară din inimile voastre, şi trebuie înlocuite cu milostenia, bunătatea şi blândețea. Când veți reuşi aceasta, nu veți fi departe de asemănarea deplină cu Dumnezeu, şi acesta este chiar țelul pe care voi toți trebuie să vă străduiți să-l atingeți.

5. Dar, după cum am mai spus, aceasta nu este chiar atât de simplu de făcut în aceste timpuri cum ne-ar plăcea nouă să credem, ci, în mod inevitabil, îl va costa pe fiecare un anumit efort! Dar cel care va lupta cu curaj poate să fie sigur de izbândă, iar răsplata victoriei nu va întârzia să i se arate; însă cel care se va dovedi a fi un fricos va obține răsplata unui fricos, şi lui i se va putea spune: dacă ai fi luptat, ai fi fost un învingător; cum însă tu te-ai temut de luptă, nu poți avea pretenție la răsplata învingătorului, şi singur eşti răspunzător pentru faptul că vei părăsi câmpul de bătălie cu mâna goală.

6. Iar Eu sunt de părere că nimeni nu trebuie să se teamă de luptă, când răsplata învingătorului este atât de mare.

7. Eu sunt cel care vă spun vouă toate acestea, iar dacă voi credeți cu tărie în sinea voastră că Eu sunt Cel recunoscut de voi, consider că nu aveți nevoie de o dovadă mai bună."

8. Şi atunci cei doi romani au spus: „Doamne, există fără îndoială şi laşi, şi cunoaştem noi înşine destui; dar noi, care am înfruntat de atâtea ori moartea, am pierdut orice fel de teamă față de ea! Cel ce pleacă la război cu teama de moarte în suflet este un războinic slab; însă cel care disprețuieşte moartea şi durerile legate de ea este un adevărat erou care va învinge aproape mereu, iar răsplata nu va întârzia să apară pentru el. Spune Tu, Doamne şi Învățătorule veşnic în Spirit, dacă am vorbit drept sau nu."

9. Eu am spus: „Foarte drept; dar există încă mulți pe lumea aceasta care se tem atât de tare de moartea trupului, încât preferă să se agate de minciună şi de amăgirile lumeşti, doar pentru ca trupul lor să aibă o scăpare! Ei se tem de cei care le pot ucide trupul, dar care sufletului lor nu-i pot aduce nicio atingere; însă nu-L iubesc pe Acela care le poate salva şi sufletul din fundul iadului, adică de la moartea cea veşnică.

10. Dar să lăsăm asta acum; căci Eu nu am venit în această lume pentru a o judeca, ci pentru a aduce salvarea şi viața fiecărui om care crede în Mine şi trăieşte după învățătura Mea. Dar vor exista mulți care în lumea de dincolo vor striga către Mine: «Doamne, Doamne!»; iar Eu le voi răspunde: «De ce Mă strigați voi, străinilor? Eu nu vă cunosc! Dacă ştiați că Eu sunt Domnul şi cunoşteați Voia Mea, de ce nu ați respectat-o?»

11. De aceea, Eu vă zic vouă acum: nu este suficient să Mă recunoaşteți şi să credeți că Eu sunt Domnul, ci trebuie să şi faceți ceea ce vă învăț Eu; căci numai prin faptele sale omul va ajunge la asemănarea deplină cu Dumnezeu.

12. Şi celui care M-a recunoscut pe Mine şi Mă iubeşte mai presus de orice pe lume nu-i va fi greu să acționeze conform învățăturii Mele; căci cel care Mă iubeşte astfel Mă poartă deja în inima sa, în Spirit, şi prin urmare poartă şi desăvârşirea vieții, deci deplina asemănare cu Dumnezeu şi beatitudinea Vieții celei Veşnice.

13. Vedeți voi, v-am înfățișat foarte pe scurt cum se prezintă situația cu Mine şi cu voi, oamenii! Cine va acționa întocmai, acela va avea în sine Viața cea Veşnică! Dar acum, până la masa de prânz, să nu mai vorbim despre aceasta!"

Capitolul 141

De ce Dumnezeu consimte să-i iubească pe oameni. Ce este omul în fața lui Dumnezeu. Adevărata smerenie. Adevărata adorare a lui Dumnezeu. Iertarea păcatelor

1. Atunci Agrippa a spus: „O Doamne, Învățătorule preaînțelept din eternitate, cât de mare trebuie să fie iubirea Ta pentru oameni, creaturile Tale, încât să Te cobori Tu Însuți atât de jos, să vii din Cerurile Tale în chip de om, printre noi, viermi nenorociți ai acestei lumi murdare, ca să ne înveți şi să ne arăți calea pe care trebuie să păşim ca să dobândim Viața cea Veşnică!"

2. Eu am spus: „Prietene drag, vorbind astfel, tu ți-ai uşurat inima, şi cuvintele tale nu pot fi rele, pentru că inima ta este bună; dar în mintea ta abia acum începe să răsară puțină lumină, astfel că iubirea lui Dumnezeu pentru voi, oamenii, ți se pare un miracol de neînțeles, pentru că voi vi-L imaginați pe Dumnezeu ca pe un împărat foarte mare şi atotputernic, care doar arareori li se arată oamenilor obişnuiți şi chiar şi mai rar celor mai neînsemnați.

3. Dar vă înşelați amarnic dacă îl priviți pe Dumnezeu astfel; căci Dumnezeu este Creatorul tuturor făpturilor şi lucrurilor, şi nu un rege nespus de mândru, instalat pe un tron aurit, care îi priveşte pe toți supuşii săi ca pe nişte viermi dezgustători şi demni de dispreț, şi care-i amenință cu moartea pe toți cei care ar îndrăzni să se apropie de el fără încuviințarea sa.

4. Iar dacă toate făpturile sunt cu siguranță opera lui Dumnezeu, ele sunt totodată şi opera Iubirii Sale, care este identică cu El Însuşi, şi opera Înțelepciunii divine supreme, care le conferă formă şi le dă viață. Şi cum fără iubirea şi înțelepciunea lui Dumnezeu nicicând n-ar putea exista şi dăinui vreo făptură, atunci de ce ți se pare ție atât de surprinzător faptul că Dumnezeu vă iubeşte atât de mult pe voi, oamenii?

5. Căci voi înşivă nu sunteți altceva decât Iubirea pură a lui Dumnezeu şi din Dumnezeu şi însăşi existența voastră nu este decât Iubirea Divină întrupată din propria sa Voință! Iar dacă este aşa în mod categoric, cum de vi se pare vouă ceva atât de nemaipomenit faptul că Dumnezeu vă iubeşte în aşa măsură, încât a venit El Însuşi, întrupat în om, printre voi, ca să vă arate calea unei vieți divine atât de libere şi de independente, de parcă ar proveni din voi înşivă? Nu sunteți voi opera lui Dumnezeu? Ba da, fiți siguri de aceasta!

6. Iar Dumnezeu este din eternitate un maestru desăvârşit atât în aspectele mari, cât şi în cele mici; El n-a fost nicicând un nepriceput, un ageamiu, şi prin urmare nu are a se ruşina de operele Sale. Iar omul este cea mai desăvârşită dintre toate făpturile cele fără de număr, punctul culminant al iubirii şi al înțelepciunii dumnezeieşti, fiind menit a deveni el însuşi una cu Dumnezeu. Cum ar putea aşadar Dumnezeu să se ruşineze de opera Sa cea mai desăvârşită şi s-o considere nedemnă de a se apropia de El?!

7. Uite, prietenul Meu drag, de astfel de idei foarte lumeşti despre Dumnezeu ar trebui să te descotoroseşti! În primul rând, fiindcă ele sunt false, iar în al doilea rând, fiindcă ele nu te ajută cu nimic ca să te poți apropia de Dumnezeu, ci te îndepărtează, iar cu timpul, de prea multă falsă venerație, tu nici nu vei mai cuteza să-L iubeşti pe Dumnezeu - şi există la ora actuală un mare număr de oameni şi de popoare pe acest pământ, care, deşi sunt în mod evident operele iubirii şi ale înțelepciunii dumnezeieşti, cred şi consideră, ceea ce este desigur total greşit, că Dumnezeu este atât de măreț în raport cu creaturile Sale, încât doar vreun preot de rang înalt I s-ar putea adresa Lui, şi aceasta, doar prin anumite rugăciuni rostite în momente speciale, în cadrul unor ceremonii somptuoase. După care, acest mare-preot se consideră deja pe sine atât de măreț şi de sfânt, încât nu se mai poate apropia de el nici măcar un preot

de rang inferior lui, necum vreun profan; căci există credința că aceasta ar constitui o profanare a sfințeniei supreme a lui Dumnezeu - şi din asta s-a creat pentru oamenii cei sărmani şi orbi un păcat atât de îngrozitor, încât păcătosul trebuie pedepsit prin arderea pe rug. Vai, orbirea aceasta încăpățânată şi atât de prostească a oamenilor!

8. Priviți aici! Eu sunt Domnul din eternitate - şi cum de Mă aflu acum printre voi? Eu vă numesc copiii Mei, prietenii Mei şi frații Mei, şi ceea ce sunteți voi pentru Mine orice om are chemarea să fie, iar aici nu există noțiunea de superior sau inferior! Căci fiecare om este opera Mea desăvârşită, care trebuie să se recunoască şi să se respecte ca atare, şi nu să se renege până într-atât încât să se disprețuiască de parcă ar fi cea mai odioasă dintre creaturi; căci cel care, ştiind că este opera Mea, totuşi se disprețuieşte, acela îl disprețuieşte în mod necesar pe Creator, adică pe Mine. Şi la ce ar sluji aşa ceva?!

9. Prieteni, smerenia omului în inima sa este prima şi cea mai necesară dintre virtuți, pentru a se ajunge la lumina interioară a vieții! Dar de fapt virtutea aceasta constă doar în iubirea cea adevărată pentru Dumnezeu şi pentru aproapele tău. Ea este răbdarea cea blândă a inimii, prin care un om, chiar dacă îşi recunoaşte propria sa superioritate, nu doreşte niciodată să-i domine pe frații săi încă mult mai slabi decât el, ci cu atât mai mult îi învăluie cu iubirea sa şi caută să-i ridice şi pe ei, prin învățătură, sfat şi faptă, la nivelul propriei sale desăvârşiri. În aceasta constă adevărata smerenie, şi nu în disprețul față de propria ființă.

10. Eu Însumi sunt din toată inima Mea smerit şi plin de blândețe, iar răbdarea Mea aproape că nu are limite; cu siguranță însă că nu ați constatat niciodată la Mine ca Eu să Mă fi disprețuit vreodată pe Mine Însumi în fața oamenilor. Cel care nu are un respect îndreptățit față de sine însuşi, ca operă a lui Dumnezeu, acela nu-l poate respecta nici pe aproapele său şi nici pe Dumnezeu.

11. Pe cât de greşit este ca omul să se supraaprecieze pe sine, devenind în felul acesta un asupritor şi un prigonitor al semenilor săi şi pierzând astfel iubirea ca element divin al vieții, pe atât de greşit este şi ca el să se subaprecieze, iar motivul vi l-am explicat. Aşa că, să lăsăm toate acestea şi să ne bucurăm; căci dacă, acum că M-ați recunoscut, ați începe să manifestați față de Mine un respect plin de teamă, voi n-ați mai fi capabili să suportați nicio fărâmă de învățătură de la Mine.

12. De aceea, să vedeți în Mine un om desăvârşit, care poartă în Sine plenitudinea Duhului lui Dumnezeu, motiv pentru care El este acum Învățătorul vostru, şi atunci veți avea față de Mine atitudinea cea mai corectă şi cea mai folositoare pentru voi! Ați înțeles voi bine toate acestea?”

13. Iar Agrippa a spus: „Doamne şi Învățătorule, le-am înțeles fără îndoială foarte bine; căci spusele Tale sunt cel mai simplu şi mai curat adevăr. Dar ce să credem oare despre mulțimea de rugăciuni şi de psalmi, care sunt o practică de bază la evrei? Oare Tu, Unicul Dumnezeu Adevărat, pe care acum L-am recunoscut, nu doreşti să Ți se înalțe rugăciuni?”

14. Eu am spus: „Este scris de la Moise: «Sabatul este ziua Domnului Dumnezeu, şi în ziua aceea să te abții de la munci grele, înrobitoare, şi să te rogi cu inima curată Domnului Dumnezeu!» Eu însă vă spun vouă acum că fiecare zi este o zi a Domnului Dumnezeu, în care omul cel drept trebuie să facă fapte bune potrivit învățăturii Mele! Iar cel care face fapte bune potrivit învățăturii Mele, acela sărbătoreşte sabatul cel adevărat şi se roagă cu adevărat lui Dumnezeu fără contenire, şi acela va fi pe placul Meu.

15. Dacă un om este conştient de faptul că a păcătuit, el să se împace cu cel împotriva căruia a păcătuit şi să nu mai păcătuiască altă dată, iar atunci păcatele sale îi vor fi iertate; însă nu-i vor fi iertate nimănui păcatele numai pentru că s-a rugat, a postit sau s-a mortificat, atâta timp cât nu a renunțat să le mai comită.

16. Iar atâta vreme cât un om este înrobit păcatelor, el nu poate fi primit în Împărăția Mea, care este a Adevărului, căci păcatul este întotdeauna rodul minciunii şi al înşelătoriei.

Vedeți, așa trebuie să înțelegeți aceste aspecte de viață! Dar iată că ni se aduce masa de prânz; să mâncăm așadar, după care ne vom relua călătoria pe drumul adevărului!”

Capitolul 142

Ființele create de Dumnezeu: forma lor şi Spiritul care le animă

l. Şi s-au adus mâncăruri foarte bine pregătite pe toate mesele. Toți au luat loc la mese într-o ordine perfectă şi s-au apucat să mănânce şi să bea. Conform Voii Mele, cei şapte bărbați din Egiptul de Sus s-au aşezat la masa Mea şi au mâncat şi ei împreună cu noi. Cei şapte egipteni nu conteneau să laude bucatele şi mâncau cu multă plăcere, deşi se ospătaseră deja, mai înainte, cu pâine şi vin.

2. După o vreme, au venit şi Lazăr cu Rafael la masa Mea, căci până atunci fuseseră ocupați cu tinerii noştri, şi au început şi ei să mănânce cu multă plăcere.

3. Primul dintre egipteni, care manifesta o mare simpatie pentru Rafael, l-a studiat pe acesta din cap până-n picioare şi apoi Mi s-a adresat: „Doamne şi Învățătorule din vecii vecilor! Cât de inimaginabil de frumos este acest slujitor al Tău, în starea sa spirituală! Dacă vreodată mă voi dovedi şi eu demn de a intra în Împărăția Ta, voi primi şi eu o înfățişare mai nobilă? Căci trebuie să recunosc că înfățişarea mea este, în comparație cu cea a slujitorului tău, una nespus de urâtă; ea este, ce-i drept, foarte adaptată climei noastre, dar frumoasă sau nobilă nu este nicidecum. Ştiu, desigur, că în lumea aceasta nu contează în niciun fel înfățişarea exterioară, ci doar desăvârşirea sufletului; în Împărăția Ta însă trebuie să conteze totuşi în vreun fel şi conformația şi înfățişarea, căci altminteri noi nu am vedea la spiritele pure o asemenea frumusețe! În lumea noastră, culoarea pielii şi aspectul exterior fireşte că nu au nicio însemnătate pentru valoarea interioară a omului; în Împărăția Ta însă ele trebuie să însemne foarte mult. Şi mi-aş dori să cunosc şi eu aceasta, căci am deja o anumită intuiție, dar încă nu am ajuns la o viziune clară în această privință.

4. Desigur, în sufletul meu, eu pot vedea oricând întregul pământ cu toate făpturile sale, văd faptele rele ale oamenilor, pot să văd chiar până în centrul pământului, şi nu-mi sunt necunoscute nici miriadele de spirite din toate elementele, şi nici prezența Duhului Tău cel etern în toate făpturile; însă cauza acestei mari diversități de forme din Creația Ta materială şi în special din sferele spirituale ale Creației Tale n-am putut-o descifra până acum. Dacă ai binevoi, o Doamne şi Învățătorule, să ne luminezi cât de puțin şi în această privință, aceasta ne-ar linişti foarte mult sufletele.”

5. Eu am spus: „Dragii Mei prieteni, voi ați depus foarte mult efort şi multă muncă pentru căutarea şi găsirea adevărului; şi, în ciuda tuturor dificultăților, luptând cu curaj, voi v-ați atins în cea mai mare parte scopul, iar aceasta este de fapt ceea ce contează în viață.

6. Cât despre restul, şi mai ales ceea ce ai întrebat tu mai înainte, nu de ele depinde mântuirea sufletului, căci lui i se va arăta totul cu claritate atunci când el va renaşte prin Duhul Meu şi va deveni una cu acesta. Totuşi, vreau să vă dau câteva mici explicații; şi toate celelalte se vor clarifica apoi de la sine.

7. Vedeți voi, în toate timpurile oamenii şi-au făurit anumite instrumente care produc sunete - cum sunt la noi harpa, cavalul, trâmbița şi țambalul, la greci lira, fluierul şi harpa eoliană! Dacă aceste instrumente şi altele asemenea sunt bine acordate, atunci la folosire ele vor reda evident şi o melodie curată şi armonioasă, şi, mai mult, vor crea o adevărată armonie; dacă însă instrumentele acestea muzicale sunt dezacordate, altfel spus, dacă sunetele nu sunt puse într-o relație corectă unele cu altele, atunci prin ele nu poți obține o melodie, şi cu atât mai puțin o armonie.

8. Şi acum gândeşte-te la sufletul omului! Dacă acesta se află într-o relație bună şi corectă cu trupul său, el se găseşte într-o perfectă armonie a vieții, iar armonia aceasta îi conferă

apoi sufletului frumusețea sa, care firește că va putea fi admirată în deplinătatea ei abia atunci când sufletul se va afla în afara trupului, în Împărăția Mea. Dar, încă din lumea aceasta, cel care va privi cu atenție oamenii, buni sau răi, va putea constata foarte repede că un om bun are întotdeauna şi o înfățișare exterioară plăcută şi prietenoasă, în timp ce omul rău are, încă de departe, ceva respingător şi neprietenos, adică urât, pe care cu greu îl poate ascunde. Cauza pentru toate acestea se găseşte în armonia, iar în cazul oamenilor răi, în dizarmonia interioară a sufletului.

9. Astfel de diferențe poți distinge până şi în regnul animal sau în cel vegetal. Firește că toate aceste diferențe de formă şi înfățişare vor ieşi în evidență în modul cel mai concret abia în împărăția spiritelor, pe când în lumea fizică ele sunt de obicei mai greu sesizabile. Şi dacă vreodată voi veți dori să verificați toate acestea prin puterile voastre, veți descoperi foarte lesne tot restul. Voi, care sunteți nişte înțelepți, deja familiarizați cu forțele naturii şi cu elementele ei, dacă vă veți ocupa puțin de domeniul înțelegerii profunde a sufletului, veți putea identifica uşor cauzele şi efectele. Dar oamenii vor înțelege pe deplin toate acestea şi încă nesfârşit de multe altele abia atunci când vor fi renăscut complet în sufletele lor, prin Duhul Meu.

10. Aşa că, să nu mai rostim acum niciun cuvânt despre toate acestea, ci să ne terminăm masa şi să bem ce ne-a mai rămas, iar după aceea vom vedea noi cu ce ne vom mai ocupa în continuare!”

11. Şi după această învățătură a Mea, cei şapte au părut pe deplin mulțumiți, iar primul dintre ei a spus: „O Doamne şi Învățătorule, Îți mulțumim pentru învățătura aceasta, care ne satisface pe deplin; acum noi ştim pe unde ne aflăm şi cum putem aprofunda toate acestea.”

12. După care noi am terminat de mâncat, iar apoi ne-am ridicat de la mese, şi Eu i-am binecuvântat pe toți cei prezenți.

Capitolul 143

Pe colina de lângă Emmaus

1. Şi atunci Lazăr M-a întrebat ce intenții am Eu în continuare.

2. Eu am spus: „Vom ieşi acum cu toții pe-afară şi ne vom duce pe colina aceea dinspre răsărit; acolo vom avea parte chiar astăzi de momente absolut extraordinare pentru oamenii acestei lumi.”

3. Cu explicația aceasta s-au mulțumit cu toții, în afară de Nicodim; căci el ştia că după-amiază urma să primească vizita a doi farisei.

4. De aceea a venit la Mine şi Mi-a spus (Nicodim): „Doamne şi Învățătorule, Tu vezi în adâncul sufletului meu şi ştii preabine cât de mult aş vrea să fiu şi eu de față la tot ce se petrece! Dacă Te duci acum pe colină, care şi ea îmi aparține - cel puțin în această viață -, aş dori să merg şi eu cu Tine; dar din cauza celor doi farisei care şi-au anunțat sosirea, sunt obligat să rămân acasă, ceea ce pentru sufletul meu este o pierdere enormă. Ce să fac, Doamne? Pe de o parte îmi pare bine că Te retragi din fața privirii acestor afurisiți, pe de altă parte însă nu-mi convine deloc că din cauza lor ochii mei nu Te vor vedea şi urechile mele nu Te vor auzi, spre binele sufletului meu!

5. Te întreb aşadar încă o dată cum este mai bine să fac în cazul acesta. Să nu-i mai aştept pe cei doi farisei şi să merg împreună cu voi pe colină sau să aştept aici şi să aflu ce vor de la mine? Dar această a doua variantă nu-mi pare deloc necesară, căci Tu, o Doamne, le ştii oricum pe toate, şi prin urmare ştii preabine şi ce-i aduce astăzi pe cei doi farisei la mine. Dacă nu este vorba de ceva deosebit de important, i-aş lăsa să plece aşa cum au venit! Însă dacă este vorba despre ceva cu referire la Tine, atunci ar fi totuşi bine să rămân acasă. Ce părere ai Tu, Doamne şi Învățătorule, despre aceasta?”

6. Eu am spus: „Vino cu noi; cei doi farisei vor afla repede încotro ne-am dus şi vor porni cât de curând pe urmele noastre! Acolo vor avea ocazia să afle răspunsul la întrebarea lor în ceea ce Mă priveşte; căci Eu voiesc ca ei să vadă tot ce se va petrece pe această colină, ceea ce le va închide gura. Eu nu Mă voi ocupa deloc de ei, ci îi voi lăsa să facă aceasta pe cei doi romani, pe care ei îi cunosc deja, pe Rafael şi pe cei şapte egipteni, după care cei doi vor amuți de tot. Pe Mine însă nu Mă vor recunoaşte, şi de altfel nici nu vor întreba prea mult de Mine; căci nu este chiar atât de uşor să descoperi un om într-o mulțime de câteva sute.

7. Nici măcar nu este nevoie să laşi vorbă acasă unde ai plecat; căci vor afla cu uşurință în târg de la copii, de la slugi şi de la servitoare încotro te-ai îndreptat, şi vor porni îndată pe urmele tale. Să nu ai însă nicio teamă, căci nu Mă vei trăda din cauza lor! Cât despre cei care vor vorbi şi vor acționa în locul Meu, îi voi inspira Eu ce trebuie să rostească şi să facă; de aceea, să nu-ți fie frică şi să nu-ți faci griji, ci vino cu toată încrederea pe colina cea frumoasă pe care am propus Eu să mergem!”

8. Când a auzit Nicodim vorbele acestea ale Mele, s-a înveselit foarte tare şi le-a poruncit oamenilor săi ca după vreo trei ore să aducă pe colină pâine şi vin în cantitate suficientă.

9. Lazăr a întrebat ce să facă cu tinerii.

10. Eu am spus: „Să vină cu noi pe colină; căci vreau ca şi aceşti tineri să trăiască nişte experiențe mărețe; de aceea, să ne urmeze şi ei în cea mai bună ordine!”

11. Şi cum toate erau de-acum pregătite pentru plecare, ne-am ridicat şi am pornit, observați numai de nişte copii, către locul menționat, unde am şi ajuns foarte curând, distanța până acolo fiind destul de mică.

12. Colina nu se ridica decât cam la treizeci de staturi de om deasupra localității Emmaus; însă avea în vârful ei, care era puțin împădurit spre nord, un platou mare şi întins, plin cu iarbă deasă. Cam în mijlocul platoului din vârful colinei se ridica spre cer o formațiune de stânci, iar stâncile aveau o înălțime de unul sau două staturi de om şi erau uşor de escaladat din toate părțile. În vârful formațiunii de stânci Nicodim pusese să fie construit, după gustul vremii şi al locului, un foişor foarte arătos şi spațios, de unde se deschidea o perspectivă splendidă, ca aceea de pe Muntele Măslinilor.

13. Eu m-am instalat împreună cu ucenicii Mei în foişorul amintit, care oferea o privelişte amplă în toate direcțiile; toți ceilalți s-au grupat în jurul stâncilor şi erau cu toții foarte atenți la tot ce s-ar fi putut petrece în jur şi la tot ce aş fi putut Eu să fac sau să spun.

14. După o vreme, când toți cei prezenți se aşezaseră într-o oarecare ordine în jurul stâncilor, Eu l-am chemat pe Nicodim la Mine şi i-am spus: „Fii acum atent; căci cei doi farisei înrăiți, însoțiți de doi leviți, vor ajunge şi ei îndată la noi! Ceea ce va trebui să vorbiți şi să faceți tu, romanii, Rafael şi cei şapte egipteni vă va fi inspirat de Mine, pe buzele voastre şi în inima voastră; dar despre Mine să nu rostiți deocamdată niciun cuvânt în fața orbilor acelora!”

15. Şi cu aceasta Nicodim şi-a reluat locul său de lângă Iosif din Arimateea, Lazăr, romani, Rafael şi cei şapte oaspeți din Egiptul Superior şi a început să-i aştepte pe cei anunțați, care au şi apărut de îndată pe platoul colinei, cu un aer morocănos.

Capitolul 144

Fariseii vin să îl vadă pe Nicodim

1. Când ei (cei patru templieri) l-au zărit pe Nicodim, s-au dus direct la el şi i-au vorbit astfel: „Tu ştiai că te vom căuta astăzi într-o chestiune importantă; ai fi putut, din respect, să ne aştepți acasă la tine! Însă vedem că ai un număr mare de oaspeți străini în jurul tău, cărora probabil trebuie să le oferi o după-amiază agreabilă, şi considerăm că asta te scuză. Dar cine sunt toți aceşti străini? Pe cei de aici, din Ierusalim sau din împrejurimi, îi cunoaştem; dar cine

şi de unde sunt ceilalţi? Se dă cumva la Emmaus vreo petrecere despre care noi n-am fost anunţaţi?”

2. Nicodim a spus: „Aceşti oameni sunt nobili romani, greci, egipteni şi indieni, care au sosit astăzi la hanul meu, şi pe care i-am adus acum pe colina mea preferată, pentru ca să se poată delecta cu o privelişte frumoasă şi să se bucure de aerul curat al acestei zile splendide. Dar dacă vreţi să ştiţi mai multe, vorbiţi voi înşivă cu ei, căci ei ştiu toate limbile!”

3. În momentul acela a ieşit în faţă Agricola şi le-a spus: „Şi întrucât voi vă aflaţi aici în calitate de spioni ai Templului, sigur că sunteţi foarte interesaţi să aflaţi tot felul de noutăţi extraordinare, ceea ce vi se va şi oferi!

4. Eu, cel care vă vorbesc acum, sunt romanul Agricola, unul dintre slujitorii de frunte ai împăratului şi învestit aici cu toată autoritatea! Tot ceea ce ordon şi dispun în numele împăratului trebuie să fie executat. Cei pe care îi vedeţi aici, în jurul nostru, fac parte din suita mea şi sunt şi ei slujitori plini de putere ai împăratului. Pe cei doi prieteni ai mei de aici, Agrippa şi Laius, îi cunoaşteţi deja. Acolo, în spatele stâncilor, vedeţi câteva sute de tineri de ambele sexe; aceia fac parte din garda mea de corp, iar ceilalţi bărbaţi sunt aici tot pentru protecţia mea. Acolo în faţă puteţi vedea trei înţelepţi din India, ai căror numeroşi însoţitori sunt instalaţi în apropierea oraşului; şi ei fac parte din suita mea. Şi iată aici un tânăr a cărui voinţă poate înfăptui mai mult decât toate forţele de pe acest pământ. În sfârşit, chiar lângă mine se află tocmai acei egipteni cu puteri supranaturale, despre care v-au relatat ieri după-amiază cei doi romani aspecte absolut ieşite din comun; ei au venit să-i viziteze pe cei doi romani.

5. Astfel că ştiţi de-acum cu ce oameni aveţi de-a face, de unde sunt ei şi de ce sunt capabili. Iar dacă vreţi să-i cunoaşteţi mai îndeaproape pe aceşti oameni minunaţi şi desăvârşiţi, adresaţi-vă chiar lor; căci eu nu le pot porunci nimic acestor oameni, care sunt ei înşişi stăpâni deplini şi dispun de toate puterile. Eu am spus aşadar ce am avut de spus, iar acum e rândul vostru!”

6. Şi atunci cei doi farisei şi-au întors privirea către foişorul din vârful stâncilor şi l-au întrebat pe Nicodim cine se află acolo.

7. Nicodim însă le-a răspuns: „Se spune că nu e bine ca omul să le ştie chiar pe toate, şi aţi face bine să aplicaţi şi voi principiul acesta dacă nu vreţi să-i înverşunaţi pe aceşti nobili romani împotriva voastră; căci, după câte am dedus eu din spusele lor, Templul nu se bucură de o reputaţie prea bună în ochii lor.”

8. După răspunsul acesta, fariseii au renunţat să mai întrebe cine se află în foişor. S-au întors către primul dintre egipteni şi l-au întrebat dacă el este cumva chiar acel om, despre care cu o zi înainte cei doi romani le povestiseră fapte atât de neobişnuite şi de incredibile.

9. Şi egipteanul a răspuns cu o voce tunătoare: „Da! Şi ce anume vreţi de la mine, voi, care sunteţi lipsiţi de orice scânteie de credinţă în Dumnezeu, prigonitori ai tuturor acelora care, fiind însufleţiţi de Duhul lui Dumnezeu, le-au arătat celorlalţi oameni calea spre adevărul cel luminos şi plin de viaţă? Vorbiţi, ce doriţi să fac pentru voi?”

10. Aceste cuvinte atât de categorice ale egipteanului n-au fost deloc pe placul celor doi farisei distinşi, care deja îşi puneau problema dacă mai e cazul să-i mai ceară vreo minune.

11. Abia după o vreme, ei i s-au adresat din nou egipteanului (fariseii): „Dragă omule, noi am vrut doar să te întrebăm dacă ai fi de acord să făptuieşti şi aici, în faţa noastră, o minune, prin forţa credinţei şi a voinţei tale. Căci noi am auzit lucruri neobişnuite despre tine, de la martori demni de toată încrederea, şi dacă tot te afli acum tu însuţi aici, am vrea şi noi să ne convingem, în fapt, de forţa ta interioară. Săvârşeşte aşadar o minune în faţa noastră!”

12. Egipteanul a spus: „Da, da, am să fac până la urmă şi aceasta; dar mai înainte va trebui să-mi spuneţi voi care sunt aşa-zisele motive atât de importante pentru care aţi venit astăzi încoace împreună cu însoţitorii voştri, când, mâine fiind sabatul şi neavând voie să faceţi absolut nimic, ar fi trebuit să rămâneţi astăzi acasă şi să vă pregătiţi pentru ziua de mâine.

Spuneți-mi deci cât se poate de limpede şi de adevărat motivul atât de important pentru care ați venit astăzi încoace, şi apoi voi săvârşi o minune pentru voi; dar nu care cumva să-mi veniți cu vreo minciună! Căci dacă veți încerca să mă mințiți, eu voi face desigur o minune - dar nu spre binele, ci spre pieirea voastră!"

13. Şi primul dintre farisei a spus: „Văd bine că față de tine omul nu poate păstra nimic pentru el, astfel că nu mă voi sfii deloc să spun aici, deschis, întregul adevăr.

14. Vezi tu, în Galileea, care este tot un ținut evreiesc, subordonat Ierusalimului, s-a născut un profet, care săvârşeşte tot felul de minuni şi răspândeşte o învățătură nouă, îndreptată împotriva Templului şi împotriva noastră! El ademeneşte poporul şi-l instigă împotriva noastră. Noi ştim că el se desemnează pe sine drept Fiul lui Dumnezeu, se lasă adulat drept Mesia cel prorocit, iar pe noi, care am rămas la vechea învățătură a lui Moise, ne combate în fel şi chip. Însă noi ştim preabine că el este fiul unui dulgher bătrân, care, ca şi femeia sa, sunt oameni absolut obişnuiți. Şi întrucât acest profet ne prigoneşte pe noi necontenit, presupun că este cât se poate de firesc să-l prigonim şi noi pe el şi să-l urmărim.

15. Astfel, noaptea trecută, câteva dintre iscoadele noastre ne-au înştiințat că el s-ar afla în continuare împreună cu ucenicii săi în zona Ierusalimului, unde unelteşte împotriva noastră, ceea ce nu ne poate lăsa nicidecum indiferenți. Am fost asigurați că Nicodim, colegul nostru de breaslă, ar deține informații exacte în legătură cu locul în care se află respectivul, şi tocmai de aceea am venit încoace, pentru a discuta şi a ne sfătui cu el despre această situație şi despre modul cum ar trebui să procedăm. Iată deci motivul foarte important pentru care ne-am deplasat până aici!"

16. Atunci egipteanul a întrebat cu o mină foarte serioasă: „Şi ce anume ați vrea să faceți cu profetul, în cazul în care el s-ar lăsa prins de voi?"

17. Fariseul a spus: „L-am preda de îndată judecătorilor, am pune să fie cercetat cu maximă severitate, am depune mărturie împotriva lui şi l-am pune față în față cu toate nelegiuirile de care s-a făcut vinovat față de noi. Iar dacă se va dovedi că el a păcătuit prea grav împotriva Templului şi a statului - iar noi suntem în mare parte convinşi de aceasta -, atunci el va trebui fără îndoială să fie condamnat la moarte."

Capitolul 145

Egipteanul dezvăluie gândurile fariseilor

l. Egipteanul le-a spus: „Să ştiți că eu mai sunt încă un om al naturii absolut desăvârşit şi posed încă acele daruri de la Dumnezeu ce-i permit omului - care este apogeul şi deplinătatea întregii Creații - să devină stăpânul întregii naturi, al spiritelor şi elementelor acesteia; aşadar, eu pot face multe şi ştiu totul despre oamenii, animalele, plantele şi mineralele de pe întregul pământ, de la naşterea şi până la dispariția lor definitivă la un moment dat; cunosc de asemenea totul şi despre morala voastră, despre teozofia voastră şi despre politica voastră şi înțeleg şi toate limbile, chiar şi pe cele ale animalelor, fără să le fi învățat vreodată din vreo scriere; căci toate acestea le-am învățat de la Spiritul meu, pe care mi l-a revelat Dumnezeu încă dintr-al nouăsprezecelea an de viață al meu.

2. Şi astfel vă pot spune că încă de mult voi l-ați desființat complet pe Moise al vostru, şi, dintr-o prea mare sete de putere asupra celorlalți oameni şi dintr-o prea mare aplecare spre trândăvie, plăcere, preacurvie şi destrăbălare, v-ați făcut propriile voastre legi, care vă permit să-i chinuiți pe semenii voştri. Voi le puneți în cârcă poveri insuportabile, pe care voi înşivă nu vi le-ați asuma pentru nimic în lume, pentru că voi, în sinea voastră, nu mai credeți în niciun Dumnezeu. Căci dacă ați mai crede în Dumnezeu, aşa cum a crezut odinioară strămoşul vostru Avraam, atunci cu siguranță că n-ați fi desființat legile lui Moise, n-ați fi răstălmăcit

legile pe care Dumnezeu i le-a dat şi nu i-aţi fi ucis cu pietre pe profeţii pe care Dumnezeu i-a trezit printre voi pentru ca ei să vă arate în permanenţă cât de tare v-aţi abătut de la căile Sale.

3. Şi iată că acum s-a ridicat cel mai mare profet - şi, cu adevărat, pentru voi, ultimul -, exact la momentul care v-a fost anunţat de profeţii voştri. El propovăduieşte adevărul şi vă demonstrează că voi nu mai sunteţi copiii lui Dumnezeu, ci copiii diavolului, datorită păcatelor voastre mari şi grele împotriva Voii lui Dumnezeu. Asta fireşte că vă umple de mânie şi de turbare împotriva Lui, şi voi vă daţi toată silinţa să-L prindeţi şi să-L ucideţi.

4. Iar eu, care sunt un înţelept străin de ţara aceasta, vă spun vouă că El vă va permite să vă duceţi acest plan la îndeplinire, şi voi, în virtutea firii voastre profund înrăite, o veţi şi face. Dar nu veţi ucide decât trupul Său, pentru trei zile; însă Duhul Său cel veşnic şi atotputernic, pe care nu-L veţi putea ucide odată cu trupul, Îl va reînvia pe El, la sfârşitul celor trei zile. Şi atunci, ferice de cei care au crezut în El însă de mii de ori vai vouă, ipocriţilor pungaşi şi asupritori de oameni! Căci vi se va petrece exact ceea ce vi s-a arătat pe bolta cerului în noaptea de alaltăieri! M-aţi înţeles voi bine?"

5. Şi fariseul a spus, cu o expresie încrâncenată: „Cum îndrăzneşti tu, un străin, să ne ponegreşti astfel?! Nu ştii oare ce putere avem noi? Tu, care le ştii pe toate, ignori aceasta?!"

6. Egipteanul a spus: „Vă spun toate acestea tocmai fiindcă îmi este cunoscută preabine ineficienta puterii voastre şi realitatea deplină a forţei mele, care nu păleşte nici în faţa a mii şi mii de războinici! Vă spun adevărul adevărat. De ce nu vreţi să-l ascultaţi, spre mântuirea voastră, care încă mai este posibilă? Pentru că voi nu mai sunteţi copiii lui Dumnezeu, ci copiii diavolului care vă stăpâneşte! Iată de ce vă şi supără cele pe care vi le-am spus şi de ce vreţi să-L ucideţi pe Sfântul lui Dumnezeu! Dar, credeţi-mă, mie chipurile voastre congestionate de furie nu-mi inspiră teamă; iar motivul pentru aceasta îl veţi descoperi de îndată cu ajutorul minunii pe care o voi săvârşi! Vedeţi voi acolo sus, în înaltul cerului, planând nişte vulturi uriaşi?"

7. Fariseii şi leviţii şi-au ridicat pe dată ochii spre cer şi au şi văzut doisprezece vulturi ameninţători, iar un fariseu a spus: „Şi ce semnificaţie au păsările acelea, după părerea ta?"

8. Egipteanul a spus: „Vietăţile acestea eu le-am chemat încoace tocmai cu scopul de a vă demonstra vouă că un om desăvârşit este stăpânul întregii naturi. Şi am să le fac acum să coboare aici, ca să le puteţi observa de aproape!"

9. Atunci egipteanul a făcut un singur semn cu mâna, şi vulturii aceia regali s-au năpustit în jos ca nişte săgeţi, înconjurându-i pe templieri. Aceştia, speriaţi îngrozitor de acele lighioane cu înfăţişare ameninţătoare, l-au rugat pe egiptean să le poruncească să nu le facă niciun rău.

10. Şi egipteanul a spus: „Dacă vă temeţi chiar atât de tare de vietăţile acestea, atunci cum se face că nu vă temeţi de Acela pe care căutaţi să Îl prindeţi şi care are puteri infinit mai mari decât mine?!

11. Vedeţi aşadar cât de orbi şi de proşti sunteţi, şi prin aceasta, cât de avizi de răzbunare, cum un înţelept adevărat nu ar fi niciodată? El i-ar dojeni pe nebuni cu toată severitatea pentru faptele lor necugetate şi abia atunci când ei ar ajunge atât de îndărătnici, de răi şi de încrâncenaţi, încât nimic raţional să nu-i mai poată îndrepta, aşa cum este întru totul cazul vostru, al templierilor, el i-ar supune unei judecăţi drastice. Ce mi s-ar putea petrece mie dacă aş pune acum lighioanele acestea sălbatice, care îmi sunt supuse întru totul, să vă sfârtece? V-o spun eu: absolut nimic!

12. Vă spuneţi acum că, fireşte, nu mi-ar fi prea greu să termin cu voi patru - dar ce-aş face dacă aş fi înconjurat de o armată de oameni înarmaţi, trăgând cu săgeţile lor ascuţite în mine? Ei bine, atunci aş face cu întreaga armată ceea ce voi face acum, pentru câteva clipe, cu voi, doar cu forţa voinţei mele, pentru a vă oferi o demonstraţie! Încercaţi numai să vă mişcaţi din loc sau să vă folosiţi mâinile! Doar limbilor voastre le las deplină libertate, în rest însă sunteţi precum stana de sare, în care s-a transformat nevasta lui Lot din cauza nesupunerii ei."

13. Şi cei patru au încercat să-şi ridice picioarele şi să-şi mişte mâinile, dar n-a fost chip. Atunci ei l-au rugat stăruitor pe egiptean să binevoiască să-i elibereze din starea aceea chinuitoare; căci erau dispuşi să-şi modifice atitudinea.

14. Egipteanul a spus: „V-ar fi destul de greu s-o faceți; dar am să vă redau totuşi libertatea de mişcare!”

15. Atunci ei au reuşit să-şi mişte din nou picioarele şi mâinile, şi primul fariseu a spus: „Cu o asemenea putere incredibilă, tu ai fi putut ajunge încă de mult stăpânul atotputernic al întregii lumi. Căci cine ți-ar putea opune vreo rezistență?!”

16. Şi egipteanul a spus: „Dar eu nu sunt, ca voi, un nebun orb al acestei lumi, şi singurul aspect important pentru mine este adevărata cunoaştere a Unicului Dumnezeu Adevărat, graţia şi iubirea Sa cea vie, precum şi cunoaşterea cu exactitate a Voii celei sfinte a Tatălui etern, pentru a mă conforma ei cu strictețe - şi, vedeți voi, acestea înseamnă mai mult decât toate comorile lumii!

17. Dacă şi voi ați face la fel, ca preoți ce vă pretindeți, aceasta v-ar folosi mai mult decât tot aurul şi argintul vostru şi decât toate pietrele voastre prețioase!

18. Odinioară, regele vostru Solomon a fost un om înțelept şi cu multă putere, atâta timp cât nu s-a instalat pe un tron din aur şi nu a început să locuiască în iatacuri aurite; dar, înconjurându-se de strălucirea aurului, el şi-a pierdut curând înțelepciunea şi puterea şi a căzut în dizgrația lui Dumnezeu. Când unui om îi lipseşte vlaga, la ce-i vor folosi toate comorile nemăsurate, dacă el sfârşeşte prin a se îndoi chiar şi de existența lui Dumnezeu?!

19. Şi totuşi, Solomon, în pofida îndoielilor sale din ultimii săi ani, era cu mult mai bun decât sunteți voi astăzi. Datorită marii sale atracții pentru lux şi femei, el a căzut în dizgrația lui Dumnezeu, fiindcă Solomon nu mai ținea cont de El, deşi Dumnezeu i se înfățişase de două ori, îi vorbise şi-l avertizase să nu se abată de la căile Sale. Urmarea atitudinii sale a fost că marele său imperiu a fost împărțit, iar fiului său nu i-a mai fost lăsat decât un mic ținut din jurul Ierusalimului; iar această îndurare nu i s-a acordat lui Solomon decât de dragul tatălui său, David. Voi însă nu veți avea parte de nicio îndurare, şi, pentru că sunteți incapabili să vă îndreptați, veți pieri în mocirla nenumăratelor voastre păcate!”

Capitolul 146

Pedepsirea bogatului Barabe

1. Iar unul dintre farisei a spus: „Cum poți afirma cu atâta siguranță aşa ceva despre noi? Chiar şi dacă am fi nişte păcătoşi atât de mari, de ce să nu ne putem îndrepta şi noi? Faceți ca noi să cunoaştem întregul adevăr şi dovediți-ne că profetul din Galileea reprezintă cu adevărat mântuirea evreilor, şi atunci vom crede şi noi în el!”

2. Egipteanul a spus, arătând spre cei doisprezece vulturi: „Uitați aici! Păsările acestea de pradă vor crede mai curând în El decât voi! Oare n-a predicat El de mai multe ori la voi în Templu şi n-a făcut El chiar în fața ochilor voştri cele mai mari minuni?! De ce nu ați crezut în El? Cu cât a propovăduit mai mult şi cu cât erau mai mari minunile Sale, cu atât creştea şi furia care vă cuprindea şi setea voastră de răzbunare împotriva Lui! Şi dacă este aşa, în mod incontestabil, cum puteți susține atunci că nu faceți aceasta decât pentru a afla adevărul şi pentru a vă asigura, înainte de a crede în El, că El este Mântuitorul Israelului? Căci eu vă întreb acum: cine oare din lumea întreagă v-ar putea face mai bine să-L cunoaşteți pe El dacă nu chiar El Însuşi?! Dacă nu îl credeți pe El, pe cine sunteți dispuşi să credeți şi cum vreți să vă îndreptați?”

3. Fariseul a spus: „Adeseori este mai uşor să-i crezi pe martorii unui profet decât pe profetul însuşi!”

4. Egipteanul a spus: „Nici aceştia nu v-au lipsit defel; Moise şi toţi profeţii au mărturisit despre El, şi chiar şi în vremea aceasta aţi avut destui martori în viaţă. Pe aceştia de ce nu i-aţi crezut? Pe toţi cei care L-au vestit în faţa voastră i-aţi omorât cu pietre, iar ultimului aţi pus să-i fie tăiat capul cu securea. Şi acum spuneţi: «I-am crede mai uşor pe martorii lui decât pe profetul însuşi!» Acolo unde nu reuşeşte maestrul, cum să reuşească martorii săi cei lipsiţi de putere?

5. Da, da, de mine vă temeţi acum ca de moarte, fiindcă eu, un străin, v-am demonstrat de ce este în stare un om cu totul desăvârşit; dar de acest Dumnezeu, cel dintâi şi cel mai mare dintre oameni, nu vă temeţi, pentru că El, în virtutea iubirii, răbdării şi milosteniei Sale nemăsurate, v-a tratat până acum mereu ca pe nişte copii ai Săi. Dar să ştiţi de la mine: eu, om desăvârşit, nu sunt de fapt nimic în faţa Lui; căci El singur este Stăpânul vieţii mele şi al mântuirii mele, la fel cum este şi Stăpânul vieţii şi mântuirii voastre. Acesta este şi rămâne un adevăr etern.

6. Furia voastră împotriva Lui nu va înceta în veci. Uitaţi-vă numai la aceste păsări: de fiecare dată când eu pronunţ numele Lui, capetele lor se apleacă până la pământ - în schimb piepturile voastre se umflă de o ură de nestins! Aceste animale vă fac de râs în privinţa înţelepciunii şi a demnităţii; iar voi vă scufundaţi tot mai adânc în mlaştina pieirii voastre. Şi mai spuneţi că v-aţi putea îndrepta dacă aţi cunoaşte adevărul?! Dar cum ar putea cineva complet orb să vadă şi să înţeleagă lumina, când lumina nu sălăşluieşte şi nu poate sălăşlui în el? Iar voi nu puteţi cunoaşte un adevăr, pentru că adevărul nu a existat nicicând în voi.

7. Acela care vrea să descopere şi să înţeleagă adevărul trebuie să se fi născut el însuşi din adevăr. Voi însă aţi fost încă din moşii şi strămoşii voştri copii ai minciunii - şi cum aţi vrea să găsiţi şi să înţelegeţi dintr-o dată cel mai mare şi mai sfânt dintre toate adevărurile?! Într-un cuvânt, voi veţi rămâne în vechile voastre păcate şi vă veţi primi răsplata pentru toate fărădelegile voastre!”

8. Atunci vulturii cei uriaşi din jurul fariseilor au început să facă mişcări ameninţătoare, iar aceştia din urmă, speriaţi de moarte, l-au rugat din nou pe egiptean să-i împiedice să le pricinuiască vreun rău.

9. Egipteanul a spus: „Ce-i drept, carnea voastră cea spurcată ar fi prea rea pentru animalele acestea nobile! Dar acolo jos se vede o mare turmă de oi care paşte până spre poalele dealului! Ea este proprietatea unui oarecare Barabe, un cetăţean extrem de bogat din Ierusalim, care a lăsat să piară, în această stână dărăpănată, o familie foarte săracă, ce fusese chiar în slujba lui. E drept că le-a acordat oamenilor acelora pentru un scurt timp dreptul de a locui în acea colibă mizeră; dar cum boala lor cea cumplită dura prea mult, ba în ultimul timp se şi agravase, astfel încât el nu mai vedea nicio posibilitate ca ea să ia sfârşit, situaţia a început să-l deranjeze pe Barabe şi, sub pretextul că acea stână trebuia renovată pentru turma lui tot mai mare de oi, a dat dispoziţie ca oamenii cei sărmani, aşa pe moarte cum erau, să părăsească chiar astăzi acel adăpost mizerabil. O, ce fiu nobil şi milostiv al lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Iacov!

10. Dar iată că Atoateştiutorul Profet din Galileea, pe care voi îl urâţi atât de mult, a ajuns la această familie sărmană şi părăsită de toată lumea, ai cărei copii cerşeau goi pâinea pe care nu le-o mai dădea nimeni, deşi ţinutul acesta este cuptorul de pâine al aproape întregului Ierusalim, şi, prin Voia Sa atotputernică, le-a redat părinţilor sănătatea, apoi le-a dat pâine şi vin şi o îmbrăcăminte decentă şi i-a scos după aceea, cu ajutorul acestor nobili romani, din adăpostul lor cel mizer.

11. Aceşti părinţi şi copiii lor, deja foarte bine îngrijiţi, se află acum în mijlocul demnitarilor romani de acolo. Şi toate acestea le-a făcut Profetul pe care voi îl urâţi atât de mult!

12. Iar voi, care vă pretindeţi preoţi ai lui Dumnezeu, nu găsiţi nimic altceva de făcut decât să ţineţi zi şi noapte sfat în spelunca voastră de tâlhari şi de criminali, numită de voi

templul Domnului, privind modul în care să-L puteți prinde şi nimici pe acest mare binefăcător al oamenilor sărmani!

13. Spuneți-mi voi acum: cu care dintre bestiile turbate ale pădurilor sau ale deşertului ați putea fi voi comparați? Bine-cunoscutul Barabe este, e drept, un om foarte rău; dar voi sunteți de o mie de ori mai răi! Căci Barabe i-a fost cel puțin recunoscător Profetului că i-a eliberat cocioaba; voi însă nu faceți decât să vă hrăniți ura voastră secretă, care creşte în voi, pentru că Profetul vă întrece infinit în putere şi în bunătate! Şi de aceea pedeapsa lui Barabe pentru lipsa sa de omenie va fi una mai moderată!

14. Uitați-vă la vulturii aceştia uriaşi! Fiindcă voi nu sunteți destul de buni ca hrană pentru ei, se vor sătura cu turma de oi a «preamilostivului» Barabe, şi pentru ca să termine cât mai repede cu turma, ei vor fi ajutați de tot atâția lupi şi urşi! Aceasta este voia mea şi aşa să fie!"

15. Şi de cum a rostit egipteanul cuvintele acestea, vulturii cei uriaşi s-au şi ridicat în aer şi s-au năpustit asupra oilor care păşteau jos în vale, fiecare dintre ei înşfăcând câte o oaie şi îndreptându-se în zbor spre munți cu ea în gheare. Totodată însă au năvălit în vale şi o mulțime de lupi şi urşi, care au sfâşiat ce mai rămăsese din turmă, hăpăind-o cu lăcomie - timp în care păstorii, bineînțeles, au rupt-o la fugă.

16. Cei patru templieri priveau îngroziți acest spectacol, fără ca vreunul să îndrăznească să pronunțe un singur cuvânt.

Capitolul 147

Promisiunea fariseilor

1. Iar egipteanul i-a întrebat: „Ei bine, cum vă plac minunile acestea săvârşite de mine?"

2. Niciunul însă nu îndrăznea să-i dea un răspuns făcătorului de minuni; căci, fiind conştienți de nelegiuirile lor, se temeau mult prea tare de el!

3. El însă a continuat: „Oh, fățarnicilor ce sunteți! Vă temeți de mine acum, pentru că ați văzut ce pot să fac; dar căutați să-L prindeți şi să-L ucideți pe Acela prin a cărui Voie atotputernică, pe care eu o cunosc, am putut să fac toate acestea! O, nebuni orbi ce sunteți! Cine reprezintă oare mai mult: stăpânul sau sluga sa, învățătorul sau ucenicul său cel slab? Căci dacă tremurați astfel în fața mea, cum îi veți putea suporta Lui privirea?!"

4. Şi fariseii au răspuns cu deznădejde: „Da, da, omule nespus de puternic, ai vorbit foarte drept şi adevărat; dar, la urma urmei, cu ce suntem noi de vină pentru faptul că Templul are o atitudine atât de ostilă față de profetul din Galileea? Templul şi instituțiile sale au totuşi o influență foarte puternică în această lume; noi ne aflăm în mijlocul acestui curent şi nu putem înota împotriva lui! Şi, din moment ce nici chiar puternicul profet nu vrea sau nu poate transforma Templul, ce putem întreprinde noi, membrii săi neputincioşi, împotriva lui?! Ah, de-am avea forța ta inexplicabilă, am putea schimba foarte repede opinia consiliului-superior al Templului! Însă numai cu vorba, aşa ceva nu este cu putință. Pe viitor, ne-am putea cel mult abține să ne mai pronunțăm împreună cu ceilalți împotriva profetului, sau putem chiar părăsi Templul, adică să ducem o viață mai retrasă, pe cont propriu, dar să modificăm atitudinea Templului, aceasta nu avem cum s-o facem, ceea ce tu, cu înțelepciunea ta cea mare, înțelegi desigur. Dar tu, şi mai ales Marele Profet, cu astfel de miracole ați putea modifica atitudinea Templului şi a slujitorilor săi."

5. Egipteanul a spus: „Ştiu preabine ce vreți să pretextați pentru disculparea voastră; dar mai ştiu totodată că tocmai voi, în strânsă cârdăşie cu marele-preot, ați fost şi sunteți cei care ați format nucleul duşmăniei furibunde împotriva acestui cel mai mare profet care a păşit vreodată pe pământ - ceea ce este foarte rău.

6. Dar vă spun vouă, în spiritul înțelepciunii celei veşnice a lui Dumnezeu din interiorul meu: Marele învățător, însufleţit de Duhul lui Dumnezeu şi înzestrat cu întreaga Sa putere, nu prin simple semne şi minuni, ci mai ales prin învățătura Sa curată şi înțeleaptă doreşte să călăuzească oamenii pe calea luminii şi a vieții; căci minunile, e drept, îi pot constrânge pe oameni să creadă în El şi în cuvântul Său - dar ele nu le oferă niciodată adevărata certitudine pe deplin liberă a acestui mare adevăr; şi atâta timp cât omul nu are această certitudine, care nu poate fi obținută decât punând în practică învățătura, sufletul său poate fi considerat ca şi mort. Căci adevărata viață interioară nu poate veni dintr-o simplă credință oarbă şi impusă, ci numai dintr-o credință luminoasă, însufleţită prin faptă, iar această credință nu se dobândeşte prin minuni exterioare, ci doar acceptând Cuvântul cel viu al lui Dumnezeu ca pe un adevăr veşnic, şi punându-l în faptă.

7. Şi întrucât Marele învățător din Galileea ştie cel mai bine ce anume contribuie la adevărata mântuire a creaturilor Sale, El nu face decât puține minuni în fața lumii, dar îi învață pe oameni să recunoască cu adevărat Voia lui Dumnezeu şi îi îndeamnă să o urmeze. El nu face minuni decât dacă ştie precis că acestea nu dăunează mântuirii niciunui suflet.

8. Şi de aceea El nu doreşte să exercite nicio constrângere asupra Templului, lăsându-l să acționeze liber; dacă însă Templul nu se va potoli, el va fi lăsat pradă propriei sale judecăți şi pieiri, împreună cu toți adepții săi. Țineți bine minte aceasta şi nu uitați! Căci Dumnezeu, care există, care a existat şi care va exista veşnic, nu permite să fie luat în râs, întrucât El, cu suprema Sa demnitate divină, a destinat oamenii pentru o adevărată beatitudine eternă.

9. Căci dacă omul ar fi atât de neînsemnat, în primul rând Dumnezeu nu l-ar fi creat cu atâta înțelepciune şi măiestrie, încât chiar şi numai trupul său să reprezinte o capodoperă a întregii creații materiale; apoi El nu l-ar fi înzestrat cu un suflet capabil să devină - de îndată ce vrea aceasta - întru totul asemenea Lui, Creatorul, şi nu le-ar fi vorbit personal de atâtea ori oamenilor, ca să-i învețe despre Voia Sa, despre intențiile Sale cu ei şi despre ceea ce pot ei dobândi în final.

10. Gândiți-vă bine la toate acestea şi puneți-le față în față cu absurditatea vieții voastre, şi veți înțelege cu siguranță cât de mult v-ați abătut cu vorba şi cu fapta de la Voia lui Dumnezeu, şi astfel va trebui să recunoaşteți că tocmai datorită faptului că v-ați împotrivit dintotdeauna Voii lui Dumnezeu îl şi urâți acum atât de mult şi-L prigoniți pe Marele învățător din Galileea! Căci El vă arată mai mult decât limpede că toate faptele voastre sunt rele, întrucât ele contravin Voii lui Dumnezeu! M-ați înțeles acum bine?"

11. Fariseii au răspuns: „Da, de înțeles te-am înțeles, şi recunoaştem că ai vorbit foarte drept; însă din păcate ne dăm seama că nu vom putea schimba prea multe în Templu, chiar dacă am povesti în marele-consiliu cu exactitate tot ceea ce ni s-a petrecut aici. Pentru început însă, nu ne vom mai lăsa reduşi la tăcere de către marele-consiliu, ci ne vom exprima foarte deschis rezervele noastre. Şi nu vom mai fi de-acum încolo duşmanii Marelui Galilean; căci tu ne-ai demonstrat, prin propriul tău exemplu, până unde poate ajunge un om atunci când dispune de mijloacele necesare şi posedă o voință fermă. Şi dacă tu, ca om, ai ajuns atât de departe - de ce Galileanul să nu fi ajuns chiar mai departe?! Iar pentru noi, vom compara cu Scriptura învățăturile sale, despre care ştim de-acum destul de multe, fiindcă le-a rostit de-atâtea ori în Templu, şi, după ce le vom fi verificat în felul acesta, vom face din ele un cod al vieții noastre. Este bine aşa?"

12. Atunci, păşind în față, Rafael a spus: „De asemenea, va trebui să îndreptați multe din relele şi nedreptățile pe care le-ați pricinuit bieților oameni sărmani! Căci fără aceasta nu este cu putință iertarea păcatelor voastre; fiindcă atâta timp cât nu vă iartă oamenii pentru răul pricinuit, nu vă poate ierta nici Dumnezeu!"

13. Unul dintre farisei a spus: „Dar ce rele atât de mari le-am pricinuit noi oamenilor? Ne-am supus cu strictețe legilor Templului, în rest însă chiar că nu ştim ce rău atât de mare am putut săvârşi!"

14. Rafael a spus: „Aşteptaţi numai puţin - căci oamenii lui Nicodim tocmai ne aduc ceva de mâncare, pentru întărirea trupurilor noastre; şi de îndată ce vom fi luat gustarea, vă voi da câteva exemple care vă vor demonstra cât de rău v-aţi purtat voi cu bieţii oameni! Dar mai aveţi puţină răbdare!”

15. Fariseul a spus: „O să avem desigur răbdare; dar mă îndoiesc de faptul că vom accepta şi noi această gustare; căci vorbele pe care ni le-ai adresat tu nouă n-au fost deloc plăcute. Toate spusele şi faptele egipteanului acestuia plin de putere nu ne-au afectat atât de tare precum cele spuse de tine!

16. E drept că Templul a emis multe restricţii, pe care noi înşine trebuia să le transmitem oamenilor prin anumite porunci, ca membri de frunte ai Templului; însă legile, ale căror executori eram noi, au existat cu mult înaintea noastră. Şi noi nu avem nicio vină pentru faptul că există la noi astfel de legi! Iar dacă, acţionând în spiritul legii, le-am făcut rău oamenilor - ceea ce s-a petrecut cu siguranţă destul de des -, atunci ne întrebăm dacă noi am mai putea să îndreptăm acel rău!”

17. Rafael a spus: „Numai puţină răbdare, până când vom fi mâncat pâinea şi vom fi băut vinul, şi vă voi răspunde!”

18. Şi coşurile cu pâine şi vinul au fost aşezate în faţa diferitelor grupuri de oaspeţi. Şi toţi au mâncat.

19. Doar cei patru templieri n-au vrut să ia parte la masă, în pofida tuturor îndemnurilor; căci, spunea unul dintre ei: „Când un evreu a păcătuit, el trebuie să postească, să se roage şi să facă penitenţă în pânză de sac şi cu cenuşă pe cap, şi nu să mănânce şi să bea asemenea celor drepţi, care sunt cinstiţi şi curaţi în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor. Noi nu vom mânca şi nu vom bea până când nu vom afla cum şi prin ce fapte am ajuns nişte păcătoşi.”

Capitolul 148

Rafael dezvăluie păcatele fariseilor

1. După ce Rafael, sub ochii tuturor, a înghiţit câteva bucăţi de pâine şi un pahar cu vin, s-a întors degrabă la cei patru şi le-a spus: „Uitaţi, am şi terminat, iar acum vă voi ajuta să vă treziţi din iluzia că aveţi dreptate.

2. Mai înainte v-aţi scuzat, acuzând legile severe ale Templului şi spunând că nu voi le-aţi făcut şi conceput; dar cine oare v-a dat legea în baza căreia să trimiteţi la oameni complici de-ai voştri, deghizaţi în fel şi chip, spre a-i determina, prin tot felul de vicleşuguri şi seducţii, să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu, împotriva voastră şi a Templului? De cum se lăsa unul sedus, subordonaţii voştri vi-l şi pârâu, iar voi vă trimiteaţi neîntârziat zbirii acolo. Aceştia îl aduceau apoi în faţa voastră, şi, dacă el avea vreo avere, voi îi impuneaţi o ofrandă inimaginabil de mare pentru iertarea păcatelor sale, trebuind să vă aducă oi, viţei, vaci, boi, tauri şi măgari, cereale, păsări de curte, vin şi bani; în plus, dacă avea vreo fiică frumoasă, trebuia fie s-o ofere Templului, fie să plătească pentru ea o sumă imensă drept răscumpărare. Spuneţi acum voi singuri dacă astfel nu aţi Comis împotriva oamenilor păcatele cele mai strigătoare la cer!

3. Şi, în ultima vreme, v-aţi organizat şi mai bine! De-acum nu mai aveţi nevoie de seducători, care să-i determine pe oameni să comită păcate, ci vă trimiteţi direct zbirii şi ciracii să-i stoarcă de bani pe cei care au vreun bun - pe motiv că Templul ştie cu certitudine că ei au păcătuit grav împotriva lui -, iar pe cel care s-ar împotrivi, să-l pedepsească imediat!

4. Există oare vreo lege a lui Moise care să poruncească astfel de fapte? Şi nu sunt ele mai degrabă nişte păcate împotriva omenirii şi a lui Dumnezeu?

5. Dacă aflaţi de existenţa vreunei femei atrăgătoare, o ademeneaţi la adulter - şi, odată ce făceaţi din ea o păcătoasă, oricine de aici ştie ce urma să se petreacă cu ea.

6. Pe scurt, vă spun eu acum, că fapte atât de grave ca la voi în Templu nu s-au petrecut nici măcar în Sodoma şi în Gomora, şi totuşi îndrăzniţi să-mi spuneţi în faţă că n-aţi acţionat împotriva poporului decât în conformitate cu Legea, pe care nu voi aţi făcut-o?!

7. Puteţi oare justifica în vreun fel tratamentul crud pe care îl aplicaţi femeilor sterpe de la hotarele de nord ale Iudeii, sau poate nu ştiţi nimic nici despre tâlharii de drumul mare aflaţi în solda voastră, care, deghizaţi în soldaţi şi funcţionari romani, au confiscat de mai multe ori şi au păstrat pentru ei, adică pentru voi şi pentru Templu, comorile caravanelor cu încărcătură valoroasă?

8. Acest mod de a proceda, după ştiinţa mea, nu este înscris în nicio lege; în schimb stă scris că trebuie să fii corect faţă de străini şi să-i laşi să treacă slobod pe drumuri, atâta timp cât nu au venit ca duşmani. Iar dacă voi, ca evrei, aţi comis asemenea fapte nelegiuite, atât faţă de locuitorii acestei ţări, cât şi faţă de străini, cum veţi putea repara vreodată aceste nedreptăţi, precum şi mii de altele asemenea, pe care le-aţi făptuit cu neobrăzare împotriva bieţilor oameni?

9. Cum oare vă vor putea ierta vreodată cei pe care i-aţi ucis, sufleteşte şi trupeşte, cu o cruzime de nedescris, şi cum le veţi restitui tuturor acestor străini bunurile jefuite şi tuturor acestor evrei jertfele de ispăşire pe care le-aţi cerut de la ei pe nedrept, pentru nişte păcate inventate?

10. Eu am spus ce am avut de spus. Şi ce-mi veţi răspunde voi dacă mai adaug şi faptul că voi şi predecesorii voştri v-aţi străduit în permanenţă, din răsputeri, să-i prigoniţi şi chiar să-i ucideţi pe profeţi, doar pentru că aceştia vă reproşau ororile comise şi îi vorbeau poporului despre învăţăturile voastre false şi preceptele voastre mincinoase; şi că, exact din acelaşi motiv, căutaţi voi acum să-L nimiciţi pe Marele Profet din Galileea, fiindcă El mărturiseşte împotriva voastră, aşa cum fac eu acum şi acest prieten din Egiptul de Sus? Vorbiţi, justificaţi-vă în faţa mea; căci şi eu sunt un trimis al lui Dumnezeu, Domnul eternităţii!”

11. Atunci un fariseu a spus: „Se prea poate să fii; dar ceea ce nu înţeleg eu este cum de un tinerel ca tine a ajuns la o asemenea înţelepciune! Eşti cumva şi tu galilean şi ai învăţat toate acestea de la Marele Profet, ca să dezlănţui un asemenea atac public împotriva noastră? - deşi, din câte ştim, noi nu ţi-am făcut ţie niciodată vreun rău!

12. Tu ne-ai acuzat, în faţa acestor romani distinşi, de crime groaznice şi de nedreptăţi strigătoare la cer, pe care nici cu cea mai mare bunăvoinţă nu le-am mai putea repara; însă dacă ai lua în considerare vicisitudinile vieţii pe care o ducem, ai înţelege lesne, cu înţelepciunea ta, că niciun om nu poate înota împotriva curentului şi că fiecare trebuie să-şi potrivească haina în funcţie de vânt.

13. Acest om miraculos din Egiptul de Sus, şi acum vorbele tale atât de dure, nobile tânăr, ne-au convins pentru prima oară de existenţa certă a unei vieţi superioare în om. Ei bine, unui om care are foarte clară în sinea sa această convingere vie, fireşte că îi este uşor să vorbească şi să făptuiască; noi însă abia astăzi am văzut pentru prima oară fapte care ne demonstrează că Moise şi toţi ceilalţi profeţi reprezintă o realitate vie despre care noi înainte n-am avut habar, şi nu sunt nicidecum fantasmele unor minţi omeneşti înfierbântate. Aşadar, noi abia acum am înţeles cât de mult am păcătuit împotriva oamenilor, potrivit legilor celor înţelepte ale lui Moise. Dar iată că este cu neputinţă să îndreptăm acum toate acestea, la fel cum este cu neputinţă să împărtăşim Templului şi tuturor fariseilor din întreaga Ţară a Iudeilor marele adevăr pe care noi l-am înţeles.

14. Dumnezeu din Ceruri trebuie să ştie El bine de ce ne-a pedepsit un timp atât de îndelungat cu orbirea cea mai neagră; dar sunt totodată şi de părere că El nici nu ne poate condamna cu adevărat pentru faptul că, orbi fiind, ne-am prăbuşit în prăpastie. Vom face deacum, după forţele şi posibilităţile noastre, tot ce ne va sta în putinţă; dar ca să reparăm tot răul pe care l-am provocat datorită orbirii noastre este imposibil - decât poate doar în intenţie.

15. Vom face şi în Templu astfel ca, cel puțin din partea noastră, Marele Profet să nu mai fie prigonit, în sensul că nu vom mai participa la sfatul înaltului - în fapt, nelegiuitului - consiliu; însă dacă înaltul-consiliu va renunța şi el la prigonirea Marelui şi Puternicului Profet, aceasta cu adevărat noi nu o ştim! Având însă în vedere ce ați spus despre el, tu şi marele făcător de minuni din Egiptul de Sus, cu certitudine că el nu se teme de înaltul-consiliu nici cât v-ați putea teme voi. Căci ce ar putea întreprinde înaltul-consiliu, cu toate tertipurile şi hotărârile sale, împotriva unui om înzestrat cu puterea Duhului lui Dumnezeu? Ei bine, eu am încheiat ce am avut de spus, şi acum este rândul tău să spui dacă am grăit drept."

Capitolul 149

Minunea cea convingătoare a lui Rafael

1. Rafael a spus: „De vorbit, ai vorbit foarte bine şi drept, şi nu pot aduce niciun reproş cuvintelor tale; însă inconvenientul pentru voi este că noi, oamenii desăvârşiți, putem vedea şi gândurile voastre cele mai tainice, iar acestea nu corespund vorbelor tale!"

2. Fariseul a spus: „Cum aşa? Cum ai putea vorbi una şi gândi alta? Oare cuvântul nu este, într-un fel, el însuşi, întruparea unui gând?"

3. Rafael a spus: „Da, da, aşa ar trebui să fie; dar acest aspect nu a fost nicicând valabil şi în cazul vostru, cu atât mai puțin de data aceasta! Atunci când cuvântul tău este expresia limpede a gândurilor tale interioare, el reprezintă un adevăr; însă dacă, în timp ce gura ta rosteşte ceva, tu gândeşti exact contrariul, atunci cuvântul tău nu mai reprezintă adevărul, ci o minciună, pe care o poți impune unor oameni de felul tău, însă nu şi unora ca noi - căci noi avem capacitatea de a vedea şi auzi chiar şi gândurile oamenilor, şi atunci minciuna nu mai ține!

4. Într-o privință, ai rostit adevărul, şi anume, că intenționați să nu mai participați la înaltul-consiliu atunci când se va pune problema urmăririi Marelui Profet, precum şi că nu mai puteți îndrepta niciodată răul făcut, dar că ceea ce se mai poate îndrepta, aceea veți vrea să îndreptați; dar vreți să faceți toate acestea doar pentru faptul că vedeți în noi, şi chiar şi în Profet, nişte mari vrăjitori, şi nu nişte adevărați trimişi ai lui Dumnezeu. Şi doar pentru că vă temeți atât de tare de noi - în calitate de mari vrăjitori -, voi nu vreți să vă arătați a fi împotriva noastră. Eu îți spun însă că noi nu suntem nişte vrăjitori, ci adevărați trimişi ai lui Dumnezeu; iar Marele Profet din Galileea nici nu este de fapt un profet, ci El este Însuşi Cel pe care L-au anunțat profeții!

5. Dacă ați crede cu adevărat în El, ați putea dobândi şi iertarea păcatelor voastre; dacă însă nu credeți în El, nu vă însuşiți învățătura Sa şi nu trăiți în conformitate cu ea, atunci păcatul vostru rămâne în voi, şi cu el, şi moartea cea veşnică. El singur este Domnul, aşa cum au prorocit toți profeții despre El, şi-i poate ierta oricărui om care vine la El păcatele. Ca vrăjitor însă, cum îl considerați voi a fi, El nu vă va ierta păcatele voastre cele multe!

6. Faptul că nu suntem vrăjitori, aşa cum credeți voi, vi-l voi demonstra de îndată. Uitați-vă la mine şi constatați dacă am altceva asupra mea în afara acestui veşmânt uşor şi larg! Şi acum vă întreb: ce ați dori să creez acum numai şi numai prin voința mea? Alegeți însă ceva bun, adevărat şi deci rezonabil!"

7. Fariseii au început să se gândească ce să aleagă, ceva care să nu-i fie foarte uşor de realizat presupusului vrăjitor tânăr.

8. După o vreme, ei au spus (cei doi farisei): „Bine, prietene preafrumos, fă-ne un smochin în plină maturitate, plin cu fructe, care să dăinuie şi să rodească mulți ani de-acum încolo! Iar noi vom gusta pe dată din fructele sale!"

9. Rafael a spus: „E drept că stă scris: «Să nu ispiteşti atotputernicia lui Dumnezeu, ci slujeşte-L pe El.» Dar fiindcă aici se pune problema doar de a vă arăta vouă diferența dintre

un vrăjitor şi un om care acţionează prin intermediul Duhului lui Dumnezeu, cerinţa vă va fi îndeplinită de îndată! Unde vreţi să stea acest copac?"

10. Fariseul a spus: „Uite, acolo, la marginea colinei, se află o piatră maronie, îl poţi pune acolo!"

11. Rafael a spus: „Bine atunci; vreau aşadar ca de îndată să răsară la locul indicat un smochin aşa cum l-aţi descris voi. Aşa să fie!"

12. Şi, în aceeaşi clipă, smochinul s-a şi aflat la locul indicat. Atunci fariseii şi leviţii s-au speriat atât de tare, încât în teama şi uimirea lor, nu mai îndrăzneau să rostească niciun cuvânt.

13. Rafael însă le-a spus: „Iată, pomul cerut de voi se află la locul lui, înţesat cu fructe coapte; mergeţi şi gustaţi-i smochinele, şi apreciaţi voi înşivă dacă aceasta este o biată vrăjitorie sau este adevărul adevărat!"

14. Atunci unul dintre farisei a spus: „O, mesager atotputernic al lui Iehova, acum vedem că aici nu este vorba de niciun fel de vrăjitorie, ci de forţa şi puterea Duhului lui Dumnezeu în om! Dumnezeu să ne ierte că am păcătuit faţă de atotputernicia Sa! Noi nici nu îndrăznim să gustăm fructele pe care atotputernicia lui Dumnezeu le-a creat în chip atât de miraculos; căci aceasta ar însemna să-L ispitim pe Dumnezeu şi mai mult!"

15. Şi Rafael a spus: „Vai, vai! Atât de cucernici nu sunteţi voi încă, nici pe departe! Vă temeţi doar că fructele acelea v-ar putea pricinui vreun rău, şi de aceea nu îndrăzniţi să gustaţi din ele! Dar vor merge mai întâi ceilalţi oameni şi vor gusta din fructe, ca să vă edificaţi dacă ele v-ar putea pricinui vreun rău sau nu!"

16. Şi atunci Nicodim, Iosif din Arimateea şi alţi câţiva au dat fuga la pomul cel frumos şi au cules câteva fructe de pe ramurile sale, pe care le-au mâncat cu mare plăcere, lăudând întruna gustul lor deosebit. Şi atunci s-au dus şi fariseii la pom, şi, gustând şi ei din minunatele şi ademenitoarele fructe, au început să le laude.

17. Şi după ce au mâncat câteva smochine, s-au întors plini de uimire la înger, l-au studiat din cap până-n picioare şi au spus după un timp (fariseii): „Tinere, eşti cu adevărat doar un om ca şi noi sau eşti vreo făptură superioară?"

18. Rafael a spus: „Da, sunt cu adevărat un om, dar cu siguranţă că nu unul ca voi; căci, până în clipa de faţă, voi încă nu sunteţi oameni adevăraţi, ci doar nişte forme omeneşti care nu trăiesc decât pe jumătate şi cărora le mai lipsesc încă multe pentru a putea deveni oameni desăvârşiţi. Aşadar, ce aţi vrea să vă mai arăt?"

19. Fariseii, care începuseră de-acum să se lămurească, au spus: „O, dragă flăcăule, care eşti fără îndoială însufleţit de Duhul lui Iehova, la fel ca Samuel şi David, ne ajunge minunea pe care ai făptuit-o deja! Ne pare rău că L-am pus chiar şi o singură dată la încercare pe Dumnezeu, cerându-ţi să ne arăţi o minune; suntem de-acum pe deplin încredinţaţi că toate acestea nu sunt vrăjitorii, ci adevărate minuni dumnezeieşti. Ar însemna să hulim, cerându-ţi să mai făptuieşti o minune; însă tu, care te afli întru totul în graţia lui Dumnezeu, poţi să faci după cum doreşti.

20. Şi apoi, noi bănuim că numai tu ai putea fi constructorul miraculos al acelei coloane înalte din mijlocul pajiştii, care se vede foarte bine chiar şi de aici. Este clar că ea n-a apărut acolo pe cale naturală, căci nu se vede împrejurul ei niciun fel de urmă de călcătură a solului sau a ierbii, care ar fi trebuit să se producă în mod necesar cu ocazia ridicării unei coloane atât de grele; deci ea trebuie că a apărut pe o cale miraculoasă. Iar dacă tu poţi, prin harul şi puterea lui Dumnezeu din tine, să înalţi într-o clipă un pom plin de fructe coapte cu totul delicioase, de ce să nu-ţi fie cu putinţă să faci să apară chiar şi o astfel de coloană?

21. Căci absolut totul trebuie să-I fie cu putinţă lui Dumnezeu, care a creat din nimic întregul pământ, cu tot ce poartă şi hrăneşte el pe suprafaţa sa; şi pentru că harul şi puterea lui Dumnezeu sălăşluiesc în tine, şi ţie trebuie să-ţi fie totul cu putinţă ca şi Lui. Tu nu trebuie decât să vrei cu putere, şi tot ce vrei se îndeplineşte! De aceasta suntem de-acum pe deplin

convinşi, şi nu mai avem nevoie de nicio altă dovadă din partea ta. Dar pentru că tu deții înțelepciunea şi puterea, poți acționa după bunul tău plac.”

Capitolul 150

Despre esența omului

1. Atunci Rafael a spus: „Fie, chiar aşa am să şi fac! Iar pentru că voi credeți că eu am putut să creez această coloană de pe drumul spre Ierusalim, vreau să vă spun că ați intuit bine. Şi, în aceste condiții, această coloană simbolizează certitudinea că Spiritul interior din om este totodată, în mod necesar, şi un stăpân al tuturor forțelor naturii care sălăşluiesc în elemente, căci, fără Spiritul Divin care acționează pretutindeni, acestea nici n-ar putea exista; şi din moment ce Spiritul interior al omului este în mod incontestabil stăpânul naturii, lui trebuie să-i fie orice cu putință, potrivit normelor eterne ale Ordinii Divine.

2. Însă înainte ca omul să poată dobândi o asemenea putere, el trebuie mai întâi, prin stricta respectare a Voinței lui Dumnezeu, care i-a fost revelată prin Moise şi prin profeți, să facă să devină a sa această Voință a lui Dumnezeu, până într-atât încât să nu poată acționa altminteri decât îi indică Voia Domnului din inima sa - ceea ce nu este atât de greu pentru cel care L-a recunoscut pe Dumnezeu şi-L iubeşte mai presus de orice, căci tocmai iubirea de Dumnezeu îi conferă mereu mai multă forță în direcția aceasta, pe măsură ce în el creşte această iubire de Dumnezeu şi, prin ea, iubirea de aproapele.

3. Odată ce un om s-a unit astfel cu Dumnezeu, el este deja însuflețit de Duhul lui Dumnezeu; căci iubirea pentru Dumnezeu şi împlinirea Voii Sale celei sfinte reprezintă deja în sine Duhul lui Dumnezeu pe deplin activ în om, fiindcă de-acum voia aceasta nouă a sa nu mai este voia cea neputincioasă a trupului omenesc, ci Voia atotputernică şi curată a lui Dumnezeu.

4. Şi dacă un om şi-a însuşit pe deplin această Voință, tot ceea ce el voieşte trebuie să devină, în mod firesc, posibil; căci ceea ce va dori el atunci va dori şi Dumnezeu dintr-însul - şi, desigur, lui Dumnezeu totul Îi este cu putință!

5. De aceea, să nu vă miraţi atâta că vechii profeți făceau adesea minuni. Căci, ca simpli oameni, ei nu făceau prin ei înşişi mai multe minuni decât voi; însă, datorită neprihănirii lor, ei erau însuflețiți, adeseori încă din leagăn, de Duhul lui Dumnezeu, şi acel Duh atotputernic era cel care făcea marile minuni, iar Duhul acela le umplea inimile cu lumina întregii înțelepciuni de la Dumnezeu; astfel că vorbele care le erau inspirate de această înțelepciune în fața poporului nu erau vorbe omeneşti, ci dumnezeieşti.

6. Şi cum şi eu, la fel ca şi alți câțiva de aici, sunt însuflețit de Duhul şi de Voia lui Dumnezeu, rezultă în mod firesc că tot ceea ce doreşte Voia lui Dumnezeu din mine se împlineşte şi că nimic nu mi se poate împotrivi. Dacă aş vrea să zdrobesc pământul acesta şi să-l distrag complet - dacă aş dori cu adevărat să fac aşa ceva -, mi-ar reuşi la fel de sigur cum îmi va reuşi acum să distrug într-o clipită stânca aceea uriaşă de pe muntele care se vede în depărtare, între miazănoapte şi răsărit.

7. Distrugerea acelei stânci proeminente nu va păgubi pe nimeni, căci ea mai mult îi încurcă decât să le fie de folos celor care dețin acest munte şi pădurile sale. Aceasta este aşadar voia mea - şi iată, stânca nu mai există! Întreaga ei masă se află acum în adâncurile unei mări foarte întinse, cam la o mie de zile de drum de aici!”

8. Şi fariseii au răspuns plini de uimire: „Dar noi n-am văzut-o ridicându-se de la locul ei şi zburând prin aer!”

9. Rafael a spus: „Dar nici pomul acesta nu l-ați văzut crescând încetişor din pământ! Ce voieşte Duhul lui Dumnezeu se petrece întocmai cum voieşte Dumnezeu; căci timpul şi spațiul nu contează pentru Dumnezeu. Dacă, în schimb, Dumnezeu voieşte ca toate să se în-

făptuiască într-o ordine cronologică perfectă, cum se observă la fenomenele naturale de pe acest pământ, ele se petrec astfel, potrivit Voii Lui; căci timpul şi spaţiul sunt şi ele născute din Voia şi din Ordinea Sa!

10. Potrivit Voii Sale, cedrul creşte adeseori mai multe sute de ani până să ajungă la mărimea şi la vigoarea sa maximă, însă trifoiul ajunge la desăvârşire în doar câteva zile; iar când fulgerul izbucneşte din nori, el are nevoie de foarte puţin timp să ajungă pe pământ - şi din toate acestea puteţi vedea că Duhului lui Dumnezeu îi este cu putinţă orice, înţelegeţi voi ceva mai bine toate acestea?"

11. Şi fariseii au răspuns, încă foarte uluiţi: „Da, da, înţelegem desigur, atât cât pot înţelege nişte oameni după o îndelungă orbire; însă nu vom putea înţelege niciodată rapiditatea inimaginabilă cu care se poate manifesta Voia lui Dumnezeu într-un om, ca de pildă acum în tine! Faptul că un lucru poate fi aici şi acolo în acelaşi timp este ceva de neconceput pentru o minte omenească, oricât de luminată ar fi ea."

12. Rafael a spus: „Dar de ce nu? Oare voi nu puteţi, în imaginaţia voastră, să vă transpuneţi pe dată, de exemplu, în locuinţele voastre?"

13. Un fariseu a spus: „Ba da, desigur - însă fără ca aceasta să aibă vreo urmare!"

14. Şi Rafael a spus: „Bineînţeles, pentru că voi nu sunteţi una cu Spiritul lui Dumnezeu, care lucrează pretutindeni, umplând şi pătrunzând tot ce există! E drept că Spiritul acesta sălăşluieşte în profunzimile cele mai adânci ale sufletului vostru, însă el se află acolo încă complet izolat de Spiritul universal, fiindcă iubirea voastră prea mică pentru Dumnezeu nu îl hrăneşte îndeajuns pentru a se putea manifesta în întreg sufletul vostru şi pentru a-l pătrunde, răspândindu-se astfel în întreaga voastră fiinţă, şi aceasta nu în sens material, ci din punctul de vedere al voinţei, ce este prezentă în el la fel ca şi în Dumnezeu Însuşi, care a plantat în miezul sufletului această scânteie de Viaţă Indestructibilă.

15. Această expansiune în sfera voinţei înseamnă că sufletul însuşi îşi subordonează pe de-a-ntregul vrerea sa Vrerii recunoscute a lui Dumnezeu, lăsându-se de bunăvoie condus de aceasta.

16. Iar atunci când un suflet se lasă pătruns până în adâncurile sale de Vrerea lui Dumnezeu, pe care a recunoscut-o şi pe care o împlineşte întocmai, această Voinţă Divină revelează în suflet Spiritul din Dumnezeu. Acest Spirit se reuneşte pe dată cu Voinţa Divină, care acum pătrunde întregul suflet şi care izvorăşte din Dumnezeu, şi devine astfel una cu aceasta, aşa cum Dumnezeu, chiar dacă la un nivel infinit superior, este una cu Voinţa Sa, precum un ochi este identic cu celălalt - deşi, de obicei, în cazul omului, un ochi este mai pătrunzător şi vede mai bine decât celălalt.

17. Când un om a ajuns în faza aceasta, gândul său, cu ajutorul căruia s-a transpus în vreun loc, oricât de îndepărtat, nu mai este gol de conţinut şi de eficienţă, ci el chiar transpune din punct de vedere spiritual întreaga fiinţă a unui asemenea om desăvârşit la locul respectiv. Astfel, această fiinţă poate să audă şi să vadă totul pentru că, prin Atributul Voinţei Divine, care este nesfârşit şi pe care îl manifestă, ea poate pătrunde şi stăpâni totul, fără a-şi pierde în felul acesta nici măcar o clipă individualitatea. Şi fiindcă pătrunde şi stăpâneşte toate câte există, acest om desăvârşit, în calitate de gând unit cu Duhul cel adevărat al lui Dumnezeu, poate să făptuiască într-o singură clipă tot ceea ce el doreşte.

18. Însă atâta timp cât omul nu a atins starea aceasta binecuvântată a vieţii adevărate, el nu-şi poate împlini gândurile şi ideile decât prin intermediul trupului său, şi aceasta într-un mod imperfect şi numai în sfera materiei supuse judecăţii. Iar gândul în sine nu este mai mult decât reflexia ta în oglindă - fără o existenţă reală, fără forţă şi fără putere. Totuşi el îţi spune că te poţi afla într-o clipă în orice loc, oricât de îndepărtat ar fi, chiar dacă, după cum ai spus tu, fără niciun efect real.

19. Şi acum veți fi înțeles probabil cum de mi-a fost cu putință să desprind respectiva stâncă de pe acel munte destul de îndepărtat şi s-o scufund în adâncurile unei mări şi mai îndepărtate!

20. Dar minunile acestea eu nu le-am săvârşit în fața voastră pentru a vă inspira teamă sau pentru a vă constrânge să adoptați o nouă învățătură, care de fapt este cea mai veche învățătură din lume, ci doar pentru a vă arăta calea cea dreaptă pentru dobândirea adevăratei forțe a vieții divine desăvârşite, fără de care omul poate fi considerat de fapt mort în sufletul său, atâta vreme cât el nu va fi devenit una cu Voia lui Dumnezeu, în felul pe care vi l-am înfățişat."

Capitolul 151

Cum îi călăuzeşte Dumnezeu pe oameni

1. (Rafael:) „Însă pe voi, apucăturile Templului v-au rătăcit pe de-a-ntregul şi v-au îndepărtat de Dumnezeu, astfel că sunteți încă foarte departe de toate acestea şi vă veți îndepărta şi mai mult! Voi speraţi într-un Mesia lumesc, care să vă elibereze de autoritatea romană, ce vă este mai nesuferită decât orice, şi să facă din nou din voi un popor puternic şi temut; dar un asemenea Mesia nu va veni niciodată.

2. Căci adevăratul Mesia prorocit a venit deja, în persoana acestui Galilean, pe care voi îl urâți atât de mult, iar El va instaura pe pământ o împărăție spirituală şi vă va reda paradisul pierdut, care înseamnă de fapt adevărata recunoaştere, pierdută de mult de voi, a Unicului Dumnezeu Adevărat şi a Vrerii Sale, aspect cu mult mai prețios decât toate împărățiile şi comorile de pe pământ; voi însă nu vreți aceasta, şi-L prigoniți pe Sfântul Sfinților lui Dumnezeu, fiind gata chiar să-L şi ucideți.

3. Judecați prin urmare voi înşivă, dacă printr-un astfel de mod de gândire şi prin astfel de fapte ați putea vreodată dobândi adevărata viață umană desăvârşită! Vorbiți şi răspundeți-Mi la întrebare!"

4. Unul dintre farisei a spus: „Da, da, tu ai dreptate în toate, şi recunoaştem acum şi noi marele adevăr, că din propria noastră vină ne-am îndepărtat teribil de mult de adevăratul ideal al vieții omeneşti; dar totodată înțelegem că, dacă aşa se prezintă situația, noi suntem, se poate spune, iremediabil pierduți. Căci, în imensa sa orbire, Templul nu-şi va schimba gândurile; da, semnificația semnelor apărute pe cer noaptea trecută este acum cât se poate de limpede.

5. În ceea ce ne priveşte pe noi, cei patru, ne vom strădui din răsputeri să mergem pe drumul pe care ni l-ai înfățişat tu; dar sunt mii de alții asemenea nouă, şi chiar mai răi decât am fost noi vreodată; pentru ei, lumina aceasta nu se va aprinde nicicând. Oare ce se va alege de ei, dacă vor persevera în răutatea lor?"

6. Rafael a spus: „Ocazia se află aici şi mai puteți să profitați de ea încă o vreme. Cel care va veni de bunăvoie, acela va fi primit, însă cel care nu va veni, perseverând în orbirea sa, acela va pieri. Căci învățătura vieții interioare nu-i va fi impusă cu sila nimănui, pentru că aceasta nu i-ar face niciun bine sufletului său. Pe acest pământ, omului îi este dată viața trupească, dar viața interioară trebuie să şi-o dobândească singur.

7. Vă spun: în fiecare om, secretul şi necesitatea vieții interioare desăvârşite sunt atât de la îndemână şi atât de evidente, pe cât de limpede este lumina soarelui în miezul zilei! Dar cum sufletul trebuie lăsat liber ca să se autodetermine, acest aspect nu este de prea mare folos, căci omul este prin natura sa inert, şi deci inactiv, stare care pe de altă parte se dovedeşte din nou necesară, căci altminteri omul nu ar avea prilejul să se trezească pe sine însuşi la viață şi să devină în felul acesta un stăpân independent al vieții sale adevărate.

8. Dar marea majoritate a oamenilor de pe acest pământ nu se lasă nici măcar într-atâta scuturați din somnolența lor leneșă, încât să poată afla cât de minunat de plăcut este răsăritul zorilor. Ei preferă să dormiteze până la jumătatea zilei, iar dacă până la urmă se trezesc din somn, este pentru a se înfuria că s-a făcut amiaza mare şi că ei trebuie să-şi întrerupă somnul cel liniştit.

9. Şi atunci întreb eu, în numele Domnului: cu ce-am putea noi compara un asemenea neam omenesc? Animalele au timpul lor de somn şi de odihnă. Când se trezesc, ele devin active în felul lor, cum fac de pildă furnicile şi albinele, şi se îngrijesc cu sârg de viitorul lor, căci au aceasta în instinct; însă omul, în ciuda tuturor revelațiilor şi întrucât are în mod necesar o voință liberă, se complace în inerție şi nu-şi dorește lumina, ci noaptea şi întunericul cel adânc, unde să-şi poată continua cât mai confortabil somnul său aducător de moarte.

10. Şi dacă Dumnezeu, în atotputernicia Sa, nu poate şi nici nu trebuie să intervină în viața omului, așa cum intervine în cea a plantelor şi a animalelor, spre a nu face din viața de om, menită a fi liberă şi complet independentă, o viață constrânsă de animal sau de plantă, ce ar putea să facă El mai mult decât fac niște părinți grijulii, extrem de preocupați de binele şi de fericirea copiilor lor cărora le place să doarmă prea mult?

11. Ei încearcă să-i trezească pe cei mici întâi cu ajutorul a tot felul de zgomote; şi dacă ei tot nu vor să se ridice din pat, atunci părinții se văd nevoiți să pună mâna pe o vărguță şi să-i convingă pe copiii lor cei somnoroşi, prin niște argumente mai puțin plăcute, că este timpul să se scoale şi să treacă la treburile lor zilnice.

12. Şi, vedeți voi, exact aceasta face dintotdeauna şi Dumnezeu cu oamenii! De multe ori El îi somează prin mesagerii Săi iluminați să se trezească din somn pentru că s-a făcut ziuă; dar ei nu dau atenție chemării mesagerilor, ci chiar îi insultă, îi dau afară din casă şi îi agresează. Atunci vine Tatăl Însuşi şi spune cu glas tare: «Bine, copii, dar s-a făcut deja ziuă; sculați-vă şi mergeți la trebuşoarele voastre de zi cu zi!»

13. Şi atunci - la fel ca izraeliții pe vremea lui Moise -, copiii se fac că sunt gata să se scoale din pat pentru a se duce la treburi, însă de îndată ce Tatăl părăseşte pentru scurt timp încăperea, ei uită de chemarea Sa şi recad într-un somn încă şi mai profund.

14. Tatăl trimite din nou mesageri ca să vadă dacă copiii s-au sculat din pat; aceştia însă se întorc şi spun: «Tată, copiii Tăi dorm mai adânc ca niciodată!» Şi atunci Tatăl spune: «Ei, așa nu mai merge! Trebuie să-i dezvățăm de acest obicei; căci altminteri îi vom pierde pe toți! Acum trebuie să folosim joarda!»

15. Şi din nou vine Tatăl Însuşi cu jordița. Şi iată, câțiva dintre copii sar ei singuri de frica joardei din patul morții, se îmbracă şi se duc încă somnolenți la treburile lor zilnice, bombănind însă că Tatăl i-a silit cu joarda să se scoale din pat şi să treacă la treabă; marea majoritate a copiilor însă așteaptă întâi şfichiurile jordiței, dar apoi sunt cuprinşi de o furie oarba, se ridică fuga din pat şi se aruncă asupra Tatălui să-L strângă de gât. Ce merită deci aceşti copii?”

16. Fariseii au răspuns: „O, vai de asemenea copii! Tatăl, profund jignit, va fi cuprins de o furie nemărginită împotriva lor, îi va izgoni din casa Sa şi nu-i va mai recunoaşte drept copii ai Săi. Ei se vor vedea în situația de a rătăci ca niște câini de pripas prin tărâmuri străine şi sălbatice, printre păgâni nemiloşi, şi adesea vor fi obligați să facă pentru ei cele mai grele munci. Şi cine oare se va milostivi de ei?!”

17. Rafael a spus: „Doar singur Tatăl, dacă ei se vor întoarce plini de căință la El; însă pe cei care nu vor voi să se întoarcă, El nu-i va căuta ca să îi readucă, ci-i va lăsa în mizeria lor până când aceasta îi va sili să revină.

18. Voi faceți parte din acea categorie de copii care, deşi cu mari eforturi şi cu multe bombăneli, s-au îndurat să se dea jos din pat în miezul zilei. Dar, acum că v-ați ridicat, să nu vă întoarceți din nou în pat, ci rămâneți afară în marea zi a Tatălui, iar atunci Tatăl vă va îndrăgi şi vă va ajuta în munca pentru desăvârşirea voastră; însă dacă vă veți întoarce în vechiul

vostru pat, veți fi luați în primire de niște temniceri nemiloși, care poartă numele de: sărăcie, lipsuri, mizerie, orbire, abandon, durere şi disperare!

19. Căci omul adăposteşte în sine cele şapte Atribute ale lui Dumnezeu, care pregătesc în el fericirea Vieții Veşnice. Dar de asemenea el adăposteşte în sine şi cele şapte duhuri ale iadului, pe care le-am enumerat mai înainte, iar acestea îi pregătesc omului moartea cea veşnică împreună cu chinurile ei.

20. Iar ceea ce v-am spus eu acum este adevărul cel veşnic de la Dumnezeu. Dacă vă veți întoarce spre el, vă vor fi iertate păcatele şi veți ajunge la desăvârşirea vieții sufletelor voastre."

Capitolul 152

Diversitatea darurilor cu care este înzestrat Spiritul

1. Atunci cel de-al doilea fariseu a întrebat: „O, tinere plin de Duhul lui Dumnezeu şi, aş spune, un al doilea Samuel! Dacă ne-ar fi cu adevărat posibil să mai atingem desăvârşirea vieții interioare, vom avea noi oare şi forța interioară pe care am constatat-o la tine şi, mai înainte, la acest om desăvârşit din Egiptul de Sus?"

2. Rafael a spus: „Nu există desăvârşire a vieții care să nu fie strâns împletită şi cu forța interioară, fiindcă viața desăvârşită este forța desăvârşită însăşi, însă există, în mod necesar, o anumită diferențiere între darurile pe care Dumnezeu le acordă oamenilor, în funcție de particularitățile lor interioare, iar diferențierea aceasta există tocmai pentru ca spiritele preafericite să-şi poată sluji unele altora pentru vecie, pe măsura iubirii lor față de Dumnezeu şi, deci, a iubirii lor reciproce.

3. Prin urmare, atunci când viața sa interioară devine desăvârşită, unul primeşte darul previziunii, altul darul de a se exprima prin vorbe înțelepte, un altul darul invențiilor şi al creației, iar un altul pe cel al unei voințe puternice, altul forța iubirii, iar altul forța seriozității, un altul darul răbdării şi, în final, un altul forța milostiveniei sau a smereniei. Şi aşa mai departe, până la infinit, la unul prevalează o trăsătură, iar la celălalt alta, pentru ca, după cum am mai spus, un spirit să-l poată sprijini pe celălalt într-un fel sau altul; însă fiecare spirit întruneşte în sine toate calitățile şi, la nevoie, poate face uz de orice har sau Atribut imaginabil al Spiritului Divin.

4. Dacă voi veți atinge perfecțiunea vieții interioare, ceea ce este posibil, chiar dacă nu veți dispune pe deplin de darul acesta pe care îl am eu pe pământ, veți dispune în schimb, fără îndoială, de un alt dar, prin care le veți putea sluji semenilor voştri aşa cum v-am slujit eu acum vouă cu harul meu. Însă cel care a primit de la Dumnezeu un anumit har deosebit, de un nivel extraordinar, nu va fi lipsit nici de celelalte haruri.

5. Şi faptul că aşa este îl demonstrează infinita varietate de talente, aptitudini şi calități ale oamenilor de pe acest pământ. Unul este un foarte bun orator, celălalt e pictor, altul cântăreț, altul este un excelent socotitor, altul mecanic, altul un bun constructor; unul este țesător, altul farmacist, un altul miner. Şi astfel, fiecare este înzestrat chiar de la natură cu câte un talent deosebit; însă, acest talent deosebit nu-l împiedică să aibă toate celelalte aptitudini omeneşti, chiar dacă într-o măsură mai mică, şi să poată dezvolta şi duce la adevărata desăvârşire, prin efort propriu, oricare dintre harurile respective.

6. Iar dacă diversitatea darurilor lui Dumnezeu o constatați deja în această lume, veți înțelege firesc că ea trebuie să fie infinit mai mare în cazul oamenilor desăvârşiți, căci fără această diversitate n-ar fi posibilă fericirea cea adevărată şi completă.

7. Da, calea spre desăvârşire este aceeaşi pentru toți, asemenea luminii care vine de la soare sau asemenea ploii care cade din nori. Dar urmăreşte acum infinita diversitate de efecte ale aceleiaşi lumini solare şi ale aceleiaşi ploi asupra regnului mineral sau asupra plantelor şi

animalelor! Şi dacă observi deja atâtea diferenţe în rândul fiinţelor din lumea materială, cu atât mai mari trebuie să fie ele în împărăţia cea desăvârşită a îngerilor preafericiţi. Şi aceasta Dumnezeu a rânduit-o astfel, în suprema Sa înţelepciune şi iubire, pentru ca fericirea spiritelor să fie şi mai mare.

8. De aceea nu întrebaţi dacă, devenind desăvârşiţi, şi voi veţi fi înzestraţi cu însuşirile mele, ci mulţumiţi-vă să vă urmaţi neabătut, în smerenie deplină şi în iubire, calea cea luminoasă pe care deja aţi aflat-o, şi atunci veţi vedea şi veţi simţi clar harul Spiritului Divin pe care îl veţi fi dobândit!

9. Căci chiar şi trupul omului este compus din părţi şi membre complet diferite, şi fiecare în felul său joacă un rol foarte activ în existenţa omului, ca întreg; aţi auzit voi oare vreo plângere din partea părţilor componente sau din partea membrelor trupului vostru, ca de pildă că mâna stângă ar prefera să fie cea dreaptă sau că piciorul stâng ar prefera să fie cap, sau ochiul ureche, sau invers?

10. Dacă trupul este sănătos, atunci şi fiecare parte a sa şi fiecare membru al său sunt mulţumite cu poziţia, menirea şi proprietăţile lor, şi nu-şi doresc în veci vreo schimbare.

11. Şi, vedeţi voi, la fel se prezintă situaţia şi în această societate a oamenilor şi a spiritelor, care în ansamblul ei se aseamănă şi ea cu o fiinţă umană! Aici o parte reprezintă ochii - aceştia sunt vizionarii şi profeţii -, o parte urechile - aceştia sunt cei care aud şi înţeleg -, o parte mâinile - oamenii care acţionează -, o parte picioarele - cei care înaintează necontenit spre lumina supremă -, o parte inima - cei puternici în iubire -, o parte stomacul - cei care primesc binele şi adevărul de la Dumnezeu şi care hrănesc cu ele întreaga societate -, apoi o parte reprezintă creierul - aceştia sunt înţelepţii, care organizează întreaga societate -, şi aşa mai departe, de la mic la mare, până la infinit, şi fiecare părticică, oricât de mică, fiecare fibră a societăţii în parte este în felul ei puternică şi fericită şi contribuie la însuşirile şi calităţile întregii societăţi, aşa cum şi picioarele tale contribuie din plin la ceea ce fac ochii tăi, iar ochii tăi la ceea ce fac picioarele tale. Ochiul tău se bucură că este purtat odată cu întregul trup de picioarele tale, în locuri unde sunt de văzut noi şi noi minunăţii care aduc bucurie inimii şi minţii; dar bucuria aceasta le este transmisă apoi şi picioarelor, ca şi când piciorul ar fi el însuşi ochiul, urechea, mintea sau inima!

12. Dacă meditaţi bine la toate acestea, cu siguranţă că veţi fi mai mult decât mulţumiţi cu oricare dintre darurile Duhului lui Dumnezeu cu care aţi putea fi înzestraţi. M-aţi înţeles acum bine?”

13. Şi fariseii au spus, uluiţi de-a binelea de înţelepciunea lui Rafael: „O tu, adevăratule Samuel! Cât de divină este înţelepciunea ta! Abia acum te-am înţeles pe deplin! Şi toate acestea ţi le-ai însuşit de la marele şi înţeleptul galilean?”

14. Rafael a spus: „Numai de la El, în totalitate!”

15. Şi fariseii au spus: „Acum am vrea cu adevărat să-l cunoaştem şi noi şi să stăm de vorbă cu el! Nu mai suntem duşmanii săi, ci prietenii săi plini de căinţă. Spune-ne unde se află, ca să mergem la el şi să-i aducem mulţumirile noastre cele mai fierbinţi! Noi vom părăsi definitiv Templul şi-l vom urma pe el!”

Capitolul 153

Pocăinţa fariseilor

1. Rafael însă, în loc să le răspundă imediat fariseilor la întrebarea lor în legătură cu Mine, i-a chemat pe Lazăr şi pe Nicodim la el, după care i-a întrebat pe cei doi farisei: „Îl cunoaşteţi pe omul acesta, pe care aţi început să-l prigoniţi, mai ales voi doi, fiindcă n-a mai putut şi nici n-a mai vrut să vă dea tot ceea ce îi cercaţi?”

2. Cei doi farisei au spus: „O, pe foarte bogatul Lazăr îl cunoaştem desigur bine, şi ştim şi cât de mult i-am greşit! Ne vom răscumpăra faţă de el cât de curând, din bunurile noastre personale. Dar am aruncat asupra hanului său de pe Muntele Măslinilor o afurisenie, care este înregistrată în Templu; pe aceea cu siguranţă că n-o vom putea şterge din Cartea Neagră decât cu o sumă de răscumpărare considerabilă, însă îi vom da noi bani lui Lazăr din propria noastră avere, şi apoi el va putea anula afurisenia!”

3. Rafael i s-a adresat lui Lazăr. „Eşti mulţumit cu oferta aceasta?”

4. Lazăr a spus: „Foarte mulţumit, deşi eu consider această simplă intenţie bună drept faptă împlinită, şi deci vă sunt de pe-acum amândurora cel mai bun prieten. De altfel, trebuie să vă spun deschis, dragii mei prieteni, că afurisenia voastră mai curând mi-a folosit decât să-mi dăuneze; căci, aflând de la vameşi că hanul meu este afurisit de Templu, toţi străinii au venit aici, gândind în sinea lor: «Hanul de pe deal, cunoscut drept cel mai bun şi mai ieftin, sigur că le stătea ca un ghimpe în talpă celorlalţi hangii din oraş, şi cu siguranţă că ei i-au convins, prin tot felul de ofrande sau calomnii, pe oamenii Templului, despre care se ştie cât de mult le plac ofrandele! Aşa că de-acum ne vom duce doar la hanul de pe munte şi ne vom lăsa acolo banii pentru un serviciu mult mai bun şi mai ieftin!»

5. Aşa că, vedeţi, dragi prieteni, cum prin afurisenia voastră nu numai că nu mi-aţi dăunat, ci chiar mi-aţi făcut un mare serviciu, astfel că nu am niciun motiv să fiu supărat pe voi! Şi, în concluzie, nici nu este deloc necesar ca afurisenia să fie ştearsă din Carte, întrucât hanul meu a beneficiat din plin de pe urma ei.

6. În plus, mai trebuie avut în vedere şi faptul că s-ar putea să păţesc şi eu ce au păţit alţii: ei şi-au şters afurisenia, dar, după scurgerea unui an şi adeseori chiar mai repede, Templul a găsit un nou motiv să învinuiască hanul lor, iar posesorul respectivului han s-a trezit că trebuia să plătească o răscumpărare de două ori mai mare dacă dorea să i se şteargă noua afurisenie. Căci regula voastră sună aşa: «Dacă prima afurisenie este răscumpărată printr-o ofrandă, dar, dintr-un motiv oarecare, asupra aceluiaşi obiect Templul rosteşte o nouă afurisenie, atunci a doua afurisenie o reactivează şi pe prima, astfel că, în acest caz, trebuie răscumpărate două afurisenii. Şi afuriseniile pot urca astfel şi până la zece!»

7. Iar pentru a scăpa de cheltuiala aceasta uriaşă şi total inutilă, omul preferă să lase prima afurisenie nerăscumpărată, mai ales atunci când ea îi este şi de folos, şi să devină cetăţean roman cu toate drepturile - iar apoi Templul n-are decât să tot facă adunări în Cartea Neagră şi să admire suma cea frumuşică, imaginându-şi ce bine i-ar sta ei în cutia milelor, dacă cineva ar plăti-o!

8. Astfel că voi, dragi prieteni ai mei, în loc să-mi plătiţi mie banii de răscumpărare, mai bine dăruiţi-i sărmanilor ruşinoşi[13], căci mie afurisenia îmi este foarte utilă! Şi puteţi face la fel şi cu banii pe care aţi vrut să mi-i daţi pentru daunele pricinuite; căci - slavă Domnului - eu am fost răsplătit înmiit încă de multă vreme. Şi de-acum, dacă vreţi într-adevăr să faceţi ce i-aţi promis prietenului acestuia tânăr al nostru, noi rămânem, chiar şi fără răsplată, cei mai buni prieteni pentru totdeauna!»

9. Şi primul fariseu a spus: „Aşa vom face; căci noi am asistat aici la fapte care ne-au uluit în cel mai înalt grad şi care, în toate privinţele, oricum le-ai întoarce, reprezintă cel mai curat adevăr, în timp ce viaţa din Templul nostru a ajuns în totalitate a diavolului. De aceea, ne vom retrage definitiv din Templu cât se poate de repede, cum au făcut deja mulţi, iar apoi vom trăi întru totul potrivit convingerilor noastre.

10. Prietenul acesta tânăr cu înfăţişare de zeu, de care nu ne putem ascunde nici gândurile cele mai tainice, îţi poate confirma că suntem ferm hotărâţi să facem astfel; însă, mai înainte, am vrea să-l vedem pe Vestitul Galilean şi să vorbim cu el, spre a primi din gura lui unele sfaturi despre ceea ce am mai putea să facem pentru a atinge cât mai repede chiar şi numai

[13] Adică celor care îşi ascund mizeria şi nu cer nimic

cea mai de jos treaptă de desăvârşire a vieţii noastre interioare, atunci când vom fi renunţat la viaţa aceasta vremelnică pentru Viaţa cea Veşnică."

11. Lazăr le-a răspuns: „Bine, dar prietenul nostru cel tânăr, care este un adevărat slujitor al Domnului, v-a spus şi v-a şi arătat tot ceea ce aveţi de făcut pentru dobândirea desăvârşirii vieţii voastre interioare; mai multe nu vă va spune nici măcar Domnul Însuşi (Iisus)!"

12. Fariseul a spus: „Prietene, aici ai fără îndoială dreptate, căci nu poate exista decât un singur adevăr; dar chiar şi numai vederea acestui Mare Om al lui Dumnezeu trebuie totuşi să-i confere celui care a început să creadă în el o mai mare încredere decât simpla discuţie doar cu slujitorii şi cu ucenicii săi! În cazul nostru, cu siguranţă că nu doar o curiozitate deşartă ne îndeamnă să dorim a-l vedea şi a vorbi cu el; după tot ce am auzit aici vorbindu-se despre el şi după tot ce am văzut, s-a născut în noi o mare iubire pentru el, şi tocmai de aceea am vrea să-l vedem şi să vorbim cu el. Prietenul cel tânăr, plin de Duhul lui Dumnezeu, fără îndoială că ştie cu exactitate unde se află acum Sfântul lui Dumnezeu! De s-ar afla pe undeva prin Galileea, am dori să plecăm de îndată pe urmele sale, să-l găsim şi să avem parte de învăţătura şi de sfatul său."

13. Lazăr a spus: „Bine, dar El a învăţat de mai multe ori poporul în Templu! Voi L-aţi văzut doar! Nu v-ar fi fost mai uşor să vorbiţi cu El atunci?"

14. Fariseii au spus: „Doar ştii foarte bine că, în acea parte a Templului destinată poporului, n-ai să prea vezi niciodată aşa-zisul mare-consiliu, pentru că n-are ce căuta acolo, astfel că noi am auzit, desigur, vorbindu-se că el a fost în Templu şi chiar că a făcut acolo mari minuni, dar de văzut nu l-am văzut şi n-am vorbit cu el niciodată! De aceea, am dori să-l căutăm acum, să-l vedem şi, dacă este posibil, să vorbim cu el!"

15. Lazăr: „Totuşi, eu ştiu că mulţi farisei, cărturari şi bătrâni ai Templului L-au văzut şi au şi vorbit cu El, şi astfel i-au şi devenit ostili, fiindcă El le demasca nedreptăţile şi escrocheriile în faţa poporului! În plus, pe voi, în marele-consiliu, nu v-a preocupat nimic altceva decât cum să-L puteţi prinde în vreun fel pe Domnul şi apoi să-L ucideţi de îndată! Şi voi, care sunteţi cei mai înalţi în rang după marele-preot, să nu-L fi văzut într-adevăr până acum şi să nu fi vorbit cu El?! Vă spun sincer că asta mi se pare ciudat!"

16. Fariseul a spus: „Aşa este, şi totuşi acesta e adevărul! Îţi pot spune chiar că dacă Marele Mântuitor s-ar afla printre voi, noi cu siguranţă că nu l-am recunoaşte, decât dacă el însuşi ni s-ar face cunoscut! În taină, noi chiar am crezut că acest veritabil al doilea Samuel ar putea fi el; dar ni s-a părut totuşi a fi prea tânăr pentru aşa ceva, căci am auzit spunându-se că Marele Mântuitor ar avea vreo treizeci de ani, ceea ce noi nu ştim totuşi cu certitudine. Dar acum simţim în noi cea mai mare dorinţă de a-l vedea şi de a vorbi cu el! Aşa că, spuneţi-ne totuşi unde l-am putea găsi!"

17. Şi Lazăr, observând că în acel moment Eu Însumi ieşeam din foişor şi Mă îndreptam spre ei, nu a mai spus nimic.

Capitolul 154

Domnul nostru Iisus Hristos şi fariseii

1. Fariseii însă, văzând că Lazăr nu le dă niciun răspuns, s-au adresat din nou lui Rafael: „Spune-ne tu, de ce nu putem afla unde se află Marele Mântuitor din Galileea!"

2. Atunci am păşit Eu în faţa fariseilor şi le-am spus: „Iată-Mă, un bun păstor printre oiţele Mele, şi Eu nu fug atunci când lupii se apropie de turma Mea; căci oiţele acestea sunt ale Mele; Eu nu sunt un zilier care o rupe la fugă când vede lupul dând buzna în turma sa. Zilierul fuge, fiindcă oile nu sunt ale sale; ce-i pasă lui de bunurile stăpânului său?!

3. Însă Eu sunt Domnul Însuşi şi îmi iubesc oile, fiindcă ele sunt ale Mele, Mă cunosc şi-Mi aud oricând glasul, atunci când le chem.

4. E drept că şi voi sunteţi păstori; însă oiţele nu sunt ale voastre. Şi de îndată ce luaţi lâna de pe ele, prea puţin vă mai pasă dacă aceste oi atât de des tunse sunt sfârtecate de lupi sau de urşi; căci oricum carnea lor nu vă aparţine.

5. La început aţi venit şi voi în chip de lupi turbaţi aici, în mijlocul turmei Mele - dar Eu, ca bun păstor al ei, nu am luat-o la fugă şi nu Mi-am părăsit turma; căci mai degrabă Mi-aş da viaţa pentru ea decât să o părăsesc. Aţi face şi voi aceasta pentru turma voastră?"

6. Şi un fariseu a spus: „Doamne şi Învăţătorule, e drept că până în momentul acesta nu am făcut-o; dar acum, după ce am avut parte de imensa graţie de a te cunoaşte personal, chiar de-ar fi să rămânem ultimele dintre ajutoarele de păstor ale tale, ne-am da şi noi viaţa pentru siguranţa oiţelor tale! Da, noi n-am fost până acum pentru oameni decât nişte lupi sălbatici în blană de oaie! Însă acum ne-a răsărit în suflet o mare lumină, gândim cu totul altfel şi de aceea vrem să fim şi noi ucenicii tăi. Căci învăţătura Templului nostru nu este decât moarte, judecată şi întuneric adânc; însă învăţătura ta este lumina şi viaţa împreună cu forţa sa invincibilă, aspect de care ne-am convins aici în mod indubitabil.

7. De aceea am şi luat hotărârea fermă să părăsim pentru totdeauna Templul şi să ne conformăm întru totul învăţăturii tale, pentru a ajunge în felul acesta fie şi într-o mică măsură la desăvârşirea vieţii noastre, iar slujitorul acesta tânăr al tău şi, mai înainte, bărbatul acesta din Egiptul Superior ne-au arătat cât se poate de clar calea către ea. Dar noi vrem totuşi să te cunoaştem şi pe tine însuţi mai îndeaproape, pentru a primi de la tine, dacă se poate, câteva sfaturi în plus despre ceea ce trebuie să facem spre a avea parte fie şi doar de o fărâmă din graţia ta.

8. Mai înainte însă, iartă-ne nouă păcatele noastre cele multe şi mari, în special pe acelea pe care nu le vom mai putea îndrepta niciodată! Însă ceea ce vom putea îndrepta, ne vom strădui din toate puterile să îndreptăm, din iubire pentru tine, după cum ne vei sugera chiar tu, în marea ta bunătate şi îndurare. Şi, în final, te rugăm, o Doamne şi Învăţătorule, să ne ierţi pentru faptul că suntem atât de insistenţi!"

9. Eu am spus: „Da, da, toate ar fi bune şi frumoase cu voi, dacă nu aţi fi păcătuit atât de mult şi cu atâta lipsă de scrupule! Asemenea păcate comise ani de-a rândul, fără încetare, împotriva lui Dumnezeu, împotriva semenilor şi împotriva naturii înseşi v-au slăbit şi v-au sluţit într-atât sufletele, încât va fi nevoie să faceţi eforturi deosebit de mari, ca să-i redaţi sufletului vostru o înfăţişare umană.

10. Sigur că voi, în orbirea voastră lumească şi în îngâmfarea voastră nemăsurată, nu ştiaţi ce faceţi, şi doar acesta este motivul pentru care puteţi fi scuzaţi întrucâtva; dar pe de altă parte nici nu v-au lipsit avertismentele din partea Mea, pe care le-am strecurat în inimile voastre şi care vă spuneau limpede: «Aminteşte-ţi de Dumnezeu şi nu face nicio nedreptate oamenilor!» Dar nu aţi ţinut seama de aceste avertismente, şi fiecare dintre voi le prezentaţi celorlalţi legile voastre rele, spunând: «E mai înţelept să te ţii cu strictеţe de legile stabilite, decât să te laşi dominat de sentimentalisme de moment, ajungând astfel de batjocura oamenilor de vază şi puternici ai ţării!» Aceasta v-a dezumanizat până la urmă cu totul, şi, în sufletele voastre, aţi ajuns să fiţi nişte fiare sălbatice şi turbate. Iată unde aţi ajuns! Cum veţi face suflete omeneşti din aceşti tigri însetaţi de sânge?"

11. Cei doi farisei au spus destul de abătuţi: „Da, Doamne şi Învăţătorule, care vezi în sufletele noastre, toate acestea trebuie că sunt chiar aşa cum ai avut tu acum bunătatea să ni le înfăţişezi; dar tocmai de aceea noi avem nevoie de sfatul tău, pentru a şti cum am putea fi salvaţi. După cum am aflat de la slujitorii tăi, ţie îţi este cu putinţă orice, de aceea suntem plini de speranţă că încă ne mai poţi ajuta şi pe noi, cu condiţia să vrei aceasta. Căci noi, Doamne şi Învăţătorule, suntem cu adevărat ferm hotărâţi să facem tot ceea ce tu ne vei sfătui pentru îndreptarea sufletelor noastre!"

Capitolul 155

Cele trei trepte ale desăvârşirii interioare

l. Eu am spus: „Este cu mult mai simplu să promiți decât să-ți ții promisiunile! Voi mai sunteți încă mult prea ataşați de lume şi de comorile voastre cele mari, încă mânjite de sângele văduvelor şi al orfanilor, iar acest aspect reprezintă întotdeauna, în rândul oamenilor de lume, marele abis, peste care ei doar cu greu pot trece.

2. Dar cum lui Dumnezeu totul îi este cu putință, până şi cel mai înrăit păcătos şi om de lume se poate transforma foarte repede dacă, având credință şi încredere deplină în Dumnezeu, face tot ceea ce înțelepciunea dumnezeiască îl sfătuieşte să facă. El trebuie, printr-o transformare rapidă a voinței sale proprii, să facă să se producă în ființa sa un adevărat miracol, renunțând complet la toate slăbiciunile, obiceiurile, poftele şi patimile sale de mai înainte, care au pătruns în sufletul său datorită diferitelor spirite primitive şi necurate ale cărnii sale, murdărindu-l şi schimonosindu-l.

3. Iar acum trebuie să vă gândiți la nenumăratele patimi cu care sunteți împovărați şi să luați hotărârea fermă de a renunța la toate acestea şi de a Mă urma apoi pe Mine! Dacă veți putea face aceasta, veți putea ajunge destul de curând şi la desăvârşirea vieții voastre interioare; fără aceasta însă, vă va fi extrem de greu şi de anevoios!”

4. Fariseii au spus: „În ceea ce priveşte hotărârea noastră fermă, nu există nicio îndoială; căci dacă am avut-o din plin pentru făptuirea de păcate, de ce să n-o avem acum şi pentru făptuirea binelui?”

5. Eu am spus: „Da, da, aici nu sunteți departe de adevăr! Doar că dorința de a păcătui îşi găseşte întotdeauna în om o mare susținere, prin imboldurile şi patimile trupului său; însă pentru intențiile bune omul nu-şi găseşte nicio susținere în trupul său, ci doar în credința în Unicul Dumnezeu Adevărat, şi în special în iubirea pentru El, precum şi în speranța că toate făgăduielile făcute lui de către Dumnezeu se vor împlini pe de-a-ntregul.

6. Deci acela care, prin credința sa fermă şi vie, prin iubirea de Dumnezeu şi de aproapele şi prin speranță nestrămutată, îşi poate combate toate patimile cele rele ale trupului său, devenind astfel propriul său stăpân, nu va întârzia să devină deopotrivă şi stăpânul întregii naturi exterioare şi se va afla deja, tocmai datorită faptului că a devenit stăpân asupra lui însuşi, pe prima treaptă a desăvârşirii vieții sale interioare - deşi nu va duce deloc lipsă de ispite de tot felul, care îl vor îndemna să comită diverse păcate mai uşoare.

7. Dacă el se va dovedi în stare să încheie cu simțurile sale un pact atât de solid, încât ele să reziste tuturor ispitelor pământeşti şi să se întoarcă doar spre esența cea pur spirituala, acesta este un semn sigur şi luminos că Spiritul Divin i-a pătruns întru totul sufletul, iar acest om se va afla atunci pe treapta a doua a adevăratei desăvârşiri interioare.

8. Pe treapta aceasta omul a dobândit deja o asemenea forță şi libertate încât, având sufletul plin de Duhul lui Dumnezeu şi trăind doar în Spiritul acestuia, el să nu mai poată săvârşi niciun păcat; căci, fiind de-acum el însuşi pur, pentru el toate sunt pure.

9. Însă deşi un asemenea om este deja un stăpân deplin al întregii naturi şi are certitudinea interioară că nu mai poate greşi nicicum, întrucât toate faptele sale sunt călăuzite de adevărata înțelepciune divină, el totuşi nu se află încă decât tot numai pe treapta a doua a desăvârşirii sale interioare.

10. Există însă şi o a treia treaptă, supremă, a desăvârşirii vieții interioare.

11. În ce constă oare aceasta, şi cum o poate atinge cineva?

12. Aceasta constă în faptul că acel om, ştiind bine că acum, ca stăpân cu puteri depline al întregii naturi, poate face orice voieşte el, fără să greşească, îşi ține totuşi, cu smerenie şi blândețe, voința şi puterea în frâu şi, din cea mai pură iubire pentru Dumnezeu, nu face nimic din ce nu i-a fost poruncit direct de Dumnezeu să facă - o sarcină destul de dificilă pentru un

stăpân deplin al naturii, fiindcă, în înțelepciunea sa călăuzitoare, el ştie că voința divină care se găseşte în el nu poate acționa decât corect.

13. Însă un spirit cu o gândire mai profundă recunoaşte totodată şi faptul că între voința divină individuală ce este în el şi Voia universală şi infinită a lui Dumnezeu mai există încă o mare deosebire, motiv pentru care el îşi subordonează întru totul voința sa particulară Voinței Divine universale şi nu făptuieşte ceva prin forțe proprii decât atunci când este îndemnat nemijlocit la aceasta de unica şi perfecta Voie a lui Dumnezeu. Cel care acționează astfel a atins cel mai înalt grad al desăvârşirii interioare, şi acesta este cel de-al treilea grad al desăvârşirii vieții.

14. Cel care ajunge aici este una cu Dumnezeu; asemenea lui Dumnezeu, el are întreaga putere în cer şi pe pământ, pe care nimeni nu i-o mai poate lua vreodată.

15. Însă la această stare de desăvârşire supremă a vieții, în care se află arhanghelii, nu poate ajunge nimeni înainte de a fi trecut prin prima şi a doua treaptă a desăvârşirii vieții.

16. Orice arhanghel are puterea de a săvârşi într-o clipită tot ceea ce săvârşeşte şi Dumnezeu Însuşi; totuşi, niciun arhanghel nu acționează doar din voința sa proprie, ci numai atunci când Voința lui Dumnezeu îi porunceşte aceasta. De aceea, chiar şi cei mai mari arhanghели îl roagă de fiecare dată pe Dumnezeu, atunci când văd un neajuns, în special la oamenii acestui pământ, ca Dumnezeu să-i însărcineze să facă ceva.

17. Priviți-l pe acest tânăr! El se află pe treapta a treia a desăvârşirii interioare a vieții, iar voia sa este, putem spune, fapta deja împlinită; şi totuşi el nu face nimic din sine însuşi sau pentru sine însuşi, ci doar ceea ce voiesc Eu. Însă dacă Eu îi spun: «Acționează acum din tine însuți şi pentru tine!», atunci el va face şi astfel şi va demonstra cine este el.”

18. Fariseii au spus: „Aşadar, acest tânăr este deja egalul unui arhanghel?! Dar atunci, ar trebui ca în Tine să se afle în întregime Spiritul cel Pur al lui Dumnezeu?!”

19. Şi Eu am spus: „Da, da, binecuvântat fie cel care crede cu tărie aceasta în inima sa!”

Capitolul 156

Despre viața monahală şi despre sihaştri. Rostul ispitelor

1. Fariseii au spus: „Doamne şi Învățătorule, am aflat acum din gura ta cu adevărat dumnezeiască dificultățile pe care le presupune atingerea desăvârşirii interioare, dar şi nesfârşitele ei avantaje. Dificultățile nu ne-au descurajat să vrem să facem orice ne vei porunci. Suntem gata chiar, dacă va trebui, să ne schilodim trupurile în cele mai mari chinuri!”

2. Eu am spus: „O, aceasta ar fi cea mai mare nebunie; căci cel care vrea să învingă cu adevărat un duşman, trebuie să i se opună în câmp deschis, şi nu să se baricadeze în spatele vreunui zid de apărare. Pentru că, de îndată ce duşmanul vede zidul de apărare, el fireşte că renunță pentru o vreme la atacul său, dându-şi seama că nu va războ cu forța împotriva adversarului bine baricadat; dar el îl va asedia şi va aduce întăriri din alte părți. Şi atunci când se va simți destul de puternic, îl va ataca din nou pe adversarul său baricadat, şi îl va învinge cu uşurință.

3. Să luăm chiar şi cazul în care duşmanul nu i-a putut veni de hac adversarului său bine baricadat, atâta vreme cât acesta s-a aflat în interiorul fortificațiilor sale solide. Totuşi, acel adversar nu va putea rămâne de-a pururi în spatele baricadelor sale de frica duşmanului său mai puternic. El tot îşi va părăsi odată şi-odată fortificațiile şi va ieşi în câmp deschis. Şi ce va face el atunci când va fi atacat de duşmanul său, care îl pândeşte pe ascuns? Vă spun Eu vouă: această a doua luptă, deschisă, va fi pentru el mult mai dificilă decât dacă l-ar fi înfruntat pe duşmanul său față în față, încă de la început!

4. Sigur că omul se poate ascunde complet de lume, asemenea pustnicilor din Carmel şi Sion, care nu văd niciodată vreo femeie şi se hrănesc în mod jalnic cu rădăcini, fructe de pădure, miere şi roşcove. Ei se şi castrează, pentru Împărăția lui Dumnezeu, căci aşa nu mai sunt expuşi ispitei de a încălca vreo poruncă de-a lui Moise. De aceea ei nu posedă nimic, nu mai au nici părinți, nici neveste, nici copii, şi nici măcar bărbăție. Trăiesc în genunile sălbatice ale munților, pentru ca frumusețea câmpiilor mănoase să nu-i atragă; nu vorbesc unul cu altul, pentru ca să nu cumva să-i iasă vreunuia din gura vreun cuvânt care să-l supere pe el sau pe vecinul său.

5. În asemenea condiții de viață cât se poate de prosteşti şi ocolind în acest fel orice păcat, fireşte că ei respectă legile lui Moise; însă cu ce folos? V-o spun Eu vouă: cu niciun folos, nici pentru ei, nici pentru ceilalți oameni! Căci Dumnezeu nu de aceea i-a dat omului diferitele puteri, predispoziții şi aptitudini, pentru ca el să le irosească pe undeva, în vreo peşteră, ca pustnic, ci pentru a fi activ, potrivit Voii lui Dumnezeu celei revelate, fiindu-şi astfel de folos sieşi şi aproapelui său.

6. Şi, la fel, Dumnezeu nu le-a spus nicicând oamenilor: «Mutilează-ți trupul şi castrează-te, astfel încât trupul femeii să nu te mai atâțe şi tu să nu preacurveşti şi să nu comiți adulter!», ci Dumnezeu i-a spus lui Adam, atunci când i-a dat femeia, doar atât: «Mergeți, înmulțiți-vă şi populați pământul!» Iar Moise spune doar atât: «Să nu practici necuviința şi preacurvia, să nu pofteşti la femeia aproapelui tău şi să nu comiți adulter!»

7. Omul trebuie să se manifeste aşadar activ în lume şi să reziste de bunăvoie tentațiilor rele ale lumii, în felul acesta, sufletul său se va întări şi va fi impregnat de forța Duhului lui Dumnezeu, însă o existență trândavă nu va conduce niciodată vreun om la Viața cea Veşnică şi Adevărată, care presupune prin ea însăşi suprema activitate desăvârşită, în toate nenumăratele domenii ale vieții.

8. Fireşte că astfel de oameni păcătuiesc la fel de puțin cum ar putea păcătui de pildă o piatră; dar piatra are ea oare vreun merit? Sufletul va trebui să lepede la un moment dat trupul acesta mutilat; şi ce va face el oare în lumea de dincolo, în marea sa nevolnicie şi în totala sa inerție?

9. Acolo el va avea de înfruntat cele mai diverse încercări, care îl vor obliga la o adevărată activitate, iar pentru acest suflet deztrupat, ce va fi înzestrat cu aceleaşi calități pe care le-a avut pe pământ, încercările vor fi asemănătoare cu cele de aici, dar în mod necesar mai dificile, pentru că în lumea de dincolo, ceea ce un suflet gândeşte şi doreşte se şi transformă pentru el în realitate.

10. Aici sufletul se confruntă doar cu gânduri şi cu idei invizibile, pe care le poate înăbuşi şi alunga mai uşor; dar acolo unde gândurile şi ideile devin pe dată o realitate palpabilă - vă întreb Eu: cum se va lupta un suflet încă slab cu lumea pe care el însuşi o va crea? Ce se va petrece cu cel căruia simplul gând la nevasta cea tânără şi frumoasă a vecinului îi trezeşte o patimă arzătoare, atunci când acest gând, potrivit dorinței şi voinței sale, se va realiza pe deplin, chiar dacă numai în aparență?

11. De aceea, în lumea de dincolo va fi mult mai dificil cu ispitele. Şi ce va putea face oare sufletul spre a se elibera din captivitatea cea grea a propriilor sale patimi nefaste? Totuşi, în lumea de dincolo el va trebui să acționeze în primul rând prin el însuşi pentru a se elibera de propriile sale gânduri şi fantasme înşelătoare; căci dacă nu va depune el însuşi eforturi în acest sens, niciun sprijin nu-i va putea veni din mila lui Dumnezeu sau a vreunui alt spirit, aşa cum se petrece de regulă aici pe pământ.

12. Căci cel care nu-L caută cu adevărat pe Dumnezeu, ci se lasă în voia dorințelor sale lumeşti, acela îl va pierde pe Dumnezeu, iar Dumnezeu nu-i va trimite semne din care să poată înțelege cât de mult s-a îndepărtat de El. Abia atunci când el însuşi va simți din nou nevoia de a-L căuta pe Dumnezeu, Dumnezeu va începe să se apropie de el şi se va lăsa aflat de el, în măsura în care el va fi cu adevărat interesat să-L găsească şi să-L cunoască.

13. De aceea, trândăvia aşa-zis pioasă este vană; căci ea nu are nicio valoare în ochii Mei!”

Capitolul 157

Adevărata căinţă şi adevărata penitenţă

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Cel care doar îmi spune: «Doamne, Doamne!» este încă departe de adevărata Împărăţie a lui Dumnezeu; însă cel care crede în Mine şi face ceea ce l-am învăţat Eu va dobândi ceea ce Eu i-am prezis şi l-am învăţat, şi abia acţionând în acest fel, el va înţelege că vorbele pe care Eu le-am rostit nu sunt vorbe omeneşti, ci cu adevărat dumnezeieşti; căci cuvintele Mele sunt ele însele iubire, lumină, putere şi viaţă. Cuvintele Mele vă arată limpede Voia Mea. Şi cel care primeşte în sine Voia Mea şi i se supune va avea în sine Viaţa cea Veşnică şi nu va muri niciodată, chiar şi dacă ar fi să moară de sute de ori din punct de vedere trupesc, în caz că aşa ceva ar fi posibil.

2. Iar dacă voi doriţi cu adevărat să ajungeţi cât mai curând măcar la prima treaptă a desăvârşirii vieţii voastre, duceţi-vă acasă, împărţiţi săracilor comorile voastre imense şi total inutile, iar apoi reveniţi şi urmaţi-Mă, şi astfel vă veţi scurta cu mult drumul spre Împărăţia lui Dumnezeu, care pentru voi este încă atât de lung! Iar ca însoţitori ai Mei va trebui să fiţi îmbrăcaţi la fel de simplu ca şi noi, adevăraţii Mei ucenici şi Eu. Nu vă trebuie nici toiag, nici desagă, ci doar o inimă binevoitoare şi deschisă; căci de toate celelalte se va îngriji Tatăl din Ceruri!”

3. La îndemnul acesta, cei doi farisei şi cei doi leviţi s-au întunecat la faţă, iar primul fariseu a spus: „Doamne şi Învăţătorule, îmi dau bine seama că ai vorbit cât se poate de drept şi de adevărat; gândeşte-te însă că avem neveste şi copii, pe care trebuie să-i lăsăm într-o oarecare rânduială şi să le asigurăm cele de trebuinţă! Odată ce vom fi făcut aceasta, vom împărţi sărmanilor ceea ce ne prisoseşte şi te vom urma cu inima plină de bucurie.”

4. Eu am spus: „Oare nevestele şi copiii voştri sunt ei cu ceva mai buni decât toate nenumăratele văduve şi toţi orfanii, pe care voi i-aţi jefuit şi i-aţi aruncat în cea mai neagră mizerie? Dacă aceştia din urmă trebuie să-şi câştige acum prin muncă trudnică o amărâtă de bucată de pâine, în timp ce nevestele şi copiii voştri se scaldă în belşug şi, în înfumurarea lor, scuipă cu dispreţ atunci când văd o văduvă sărmană, al cărei avut l-aţi înghiţit voi, în modul cel mai nedrept şi mai nemilos, şi care munceşte alături de copiii ei, pe jumătate goi şi jigăriţi de foame, pentru o simbrie de mizerie, ce mare nedreptate ar fi oare dacă şi femeile şi copiii voştri cei mândri şi aroganţi ar suferi şi ei o dată de foame şi ar ajunge astfel să înţeleagă, pentru cel mai mare bine al sufletului lor, cum se vor fi simţit văduvele şi copiii acestora atunci când scuipau spre ei şi îi tratau ca pe nişte păduchioşi în zdrenţe, care nu merită nici măcar să fie încălziţi de razele soarelui?!

5. Dar nu doresc să vă constrâng în vreun fel să faceţi aceasta; căci voia voastră este la fel de liberă ca şi a Mea; însă pentru că voi M-aţi întrebat ce aveţi de făcut pentru a ajunge cât mai repede la desăvârşirea vieţii voastre interioare, Eu v-am dat sfatul cel mai bun şi mai adevărat.

6. Dar v-am spus încă de la început că este mult mai uşor să faci o promisiune decât să o ţii. Şi vă mai spun: cel care, de dragul numelui Meu, nu-şi poate părăsi casa, ogorul, nevasta şi copiii este departe de a fi demn de Mine; şi cel care ţine în mână coarnele plugului împărăţiei lui Dumnezeu, dar mai întoarce capul spre cele lumeşti, acela este încă departe de a fi pregătit pentru Împărăţia lui Dumnezeu! Acestea este bine să le ştiţi; iar acum, faceţi cum voiţi!”

7. Şi fariseul a spus: „Dar bine, Doamne şi Învăţătorule, Lazăr, care este desigur unul dintre prietenii tăi adevăraţi, la fel ca şi Nicodim şi Iosif din Arimateea, sunt totuşi mult mai bogaţi decât noi! De ce nu le ceri şi lor ceea ce ne-ai cerut nouă?”

8. Eu am spus: „Între bunurile lor şi bunurile voastre există o diferenţă ca de la cer la pământ! Bunurile lor sunt proprietatea lor strict legitimă. Ele sunt moşteniri de familie iar comorile cuprinse în ele, cu adevărat regeşti, sunt rodul unei destoinicii adevărate, dar complet dezinteresate, precum şi al adevăratei binecuvântări din Cerurile lui Dumnezeu. În plus, cei trei pe care i-ai numit sunt aproape unicii susţinători ai multor mii de oameni, ajunşi în mizerie datorită uneltirilor voastre haine. Prin aceasta, ei sunt până la urmă doar nişte adevăraţi administratori ai bunurilor pe care Dumnezeu le-a încredinţat lor pe acest pământ, şi ei nici nu-şi privesc proprietatea drept altceva, decât ca pe un dar primit de Sus, pe care trebuie să-l administreze pentru îndestularea celor sărmani.

9. Este oare acesta şi cazul bunurilor pe care voi le-aţi adunat prin jaf?! Oameni ca ei ar trebui să aibă bunuri chiar mai multe, şi chiar le-ar fi putut deţine într-un mod cât se poate de drept şi de plăcut lui Dumnezeu, dacă voi nu le-aţi fi luat prin tot felul de escrocherii şi chiar cu forţa mai mult de jumătate din ele. În timp ce voi v-aţi îmbuibat apoi cu ele, ei s-au văzut nevoiţi să reducă porţiile celor sărmani. Să fie oare aceste fapte comise de voi plăcute lui Dumnezeu, şi ar putea oare Dumnezeu binecuvânta vreodată astfel de bunuri? Ele au parte de blestemele iadului, dar niciodată de binecuvântarea lui Dumnezeu, căci dacă ar fi aşa, v-aş fi spus!

10. Prin urmare, să nu vă comparaţi cu aceşti trei oameni, şi nici cu romanii aceştia cu funcţii înalte, care şi ei sunt foarte bogaţi, dar bogăţia lor este dobândită pe drept! Ei sunt de asemenea binefăcători ai multor mii de oameni şi, deşi sunt păgâni, se bucură din plin de binecuvântarea de Sus; căci aceşti păgâni sunt infinit mai aproape de Dumnezeu decât voi, care sunteţi evrei.

11. Dar despre bogaţii îmbuibaţi ca voi, Eu spun cu toată forţa Mea divină ceea ce i-am mai spus odată şi unui bogat foarte asemănător vouă: mai curând trece o cămilă prin urechea acului, decât să intre un astfel de bogătaş în Împărăţia lui Dumnezeu! Aţi auzit?”

12. Atunci fariseii au spus: „O Doamne şi Învăţătorule, recunoaştem foarte bine adevărul din cuvintele tale, şi în sinea noastră am şi luat hotărârea să-ţi urmăm întocmai sfatul; te rugăm însă să ne dăruieşti forţa necesară pentru aceasta şi să ne insufli şi curajul cuvenit! Căci abia acum ajungem să înţelegem cu adevărat cât de dificil este pentru un suflet să se elibereze de iad, odată ce a ajuns în puterea sa. Dacă tu, Doamne şi Învăţătorule atotputernic, nu-i oferi ajutor celui captiv, el va rămâne prizonier pentru vecie!”

13. Eu am spus: „Aşa este, aici aveţi dreptate; de aceea voi trebuie să daţi înapoi fiecare bănuţ celor pe care i-aţi jefuit! Căci dacă nu faceţi aceasta, nu veţi putea intra în Împărăţia lui Dumnezeu, nici voi şi nici oricine altcineva!

14. Dar pentru că este imposibil să reparaţi răul pe care l-aţi făcut tuturor celor pe care i-aţi înşelat, împărţiţi tot ce aveţi sărmanilor, cu inima deschisă şi fără să vă temeţi de lume, căci multe păcate vă vor fi iertate, iar apoi puteţi veni să Mă căutaţi! Iar locul unde Mă voi găsi Eu îl veţi afla uşor, dacă doriţi cu adevărat să Mă urmaţi. Veţi avea de dat o luptă serioasă cu voi înşivă, dar cel care luptă cu înţelepciune şi în spiritul dreptăţii are victoria asigurată şi, atunci când cineva este sigur că va învinge, merită să-şi dea osteneala să lupte.

15. Acum că v-am spus tot ceea ce aveţi de făcut, nu mai puteţi spune că nu aţi ştiut, şi mai departe totul depinde numai de voinţa şi de înţelepciunea voastră.”

Capitolul 158

Despre adevărata înţelepciune şi adevărata precauţie

1. Unul dintre farisei a spus: „Prin urmare, Doamne şi Învăţătorule, conform celor spuse de tine, trebuie să dăm dovadă de înţelepciune şi de prudenţă la împărţirea comorilor noastre celor sărmani?”

2. Eu am spus: „Dacă Eu am spus odată ceva, este spus pentru veşnicie; căci cerul acesta vizibil şi pământul vor pieri cândva, însă cuvintele Mele niciodată.

3. Şi dacă cineva se apucă de o treabă bună, dar dă dovadă de prostie în ceea ce face, treaba respectivă va fi lipsită de valoare, pentru că ea nu va fi dusă la bun sfârşit, însă dacă cineva vrea să-i facă un bine aproapelui său, el nu trebuie să-l facă în văzul tuturor şi nici să aştepte laude din partea lumii, ci să îl săvârşească în taină, astfel încât aproape să nu ştie dreapta sa ce face stânga, iar Dumnezeu, care vede şi faptele cele mai tainice, va răsplăti o asemenea lucrare cu binecuvântarea Sa!

4. Dar ar fi oare înţelept să vă încredinţaţi toate comorile voastre Templului, pentru ca el să le împartă sărmanilor? Templul desigur că v-ar ridica în slăvi pentru aceasta în faţa lumii, ceea ce însă nu i-ar ajuta cu nimic pe cei sărmani!

5. Dacă vreţi să procedaţi cel mai bine, căutaţi-vă un mijlocitor corect; numele voastre vor rămâne necunoscute, voi vă veţi scuti de laudele şi osanalele lumii, iar sărmanii vor beneficia cu adevărat de ajutorul vostru! Căci este preferabil ca prin intermediul unui mijlocitor drept să asiguri îndestularea mai multor oameni sărmani, potrivit nevoilor fiecăruia, decât să-i dai unuia sau altuia deodată mulţi bani pe mână; căci faptul acesta l-ar putea conduce pe omul cel sărman, de multe ori umilit peste măsură, spre înfumurare, şi i-ar putea strica sufletul său răbdător şi încrezător în Dumnezeu.

6. Iar un asemenea mijlocitor aţi putea găsi destul de uşor. Chiar aici Eu vă pot recomanda deja cinci: pe Nicodim, pe Iosif din Arimateea, pe prietenul Lazăr, pe hangiul din valea Betaniei de Jos şi pe cel din apropierea lui, stăpânul marelui han de pe drumul militar care duce la Betleem.

7. Şi astfel v-am arătat şi calea aceasta; iar dacă ai voştri ar ajunge vreodată la ananghie, ei ar găsi cu siguranţă la aceşti oameni, cât se poate de repede, un refugiu pentru trupurile şi sufletele lor, care să fie şi pe placul Meu.”

8. Fariseii au spus: „Doamne şi Învăţătorule, Îţi mulţumim că ne-ai dat şi sfatul acesta! El va fi pus în practică chiar începând de astăzi în parte, dar cel mai sigur a doua zi după sabat! O, mulţumită acestui sfat al tău, ni s-a luat o piatră grea de pe inimă! Ei bine, acum ne va fi mult mai uşor.

9. Dar, Doamne şi Învăţătorule, ce-ar fi dacă am da fiecăruia dintre prietenii numiţi aici o parte din averile, noastre, pentru ca să nu cadă asupra unuia singur greutatea acestei poveri?”

10. Eu am spus: „Faceţi cum simţiţi, căci va fi bine oricum!”

11. Pe deplin mulţumiţi, cei doi farisei, de-acum întru totul aduşi pe calea cea bună, s-au dus la cei cinci ca să discute cu ei această chestiune.

12. Atunci s-au apropiat de Mine şi cei doi leviţi şi Mi-au spus: „Doamne şi Învăţătorule, dar noi ce să facem oare? Noi nu avem încă o avere prea mare, iar ceea ce posedăm provine din moştenire, astfel că deţinem o avere dobândită pe drept. Dar ca să te putem urma pe tine, am vrea să facem şi noi ce fac superiorii noştri.”

13. Eu am spus: „Sunteţi liberi s-o faceţi. Uitaţi-vă la primii Mei ucenici; şi ei posedă acasă proprietăţi pe drept dobândite, şi au neveste şi copii - dar, de dragul Împărăţiei lui Dumnezeu, le-au părăsit pe toate ca să Mă urmeze! Puteţi face şi voi la fel!

14. Eu vă mai spun doar atât: păsările îşi au cuiburile lor, iar vulpile vizuinile lor; Eu însă, Fiu al Omului pe acest pământ dinspre partea trupului, nu am nici măcar ceva pe care să-Mi pot aşeza capul.”

15. Cei doi leviţi au spus: „Şi totuşi, Cerul este tronul Tău, iar pământul acesta este suport pentru picioarele Tale!”

16. Atunci Eu am spus: „Aceste cuvinte nu v-au fost insuflate de trupul vostru, ci de Spiritul vostru interior! Rămâneţi la convingerile acestea şi înarmaţi-vă cu răbdare, şi astfel

veți ajunge cu ușurință la desăvârșirea vieții voastre! Duceți-vă așadar și voi, dar să nu discutați decât cu Lazăr!”

17. Cei doi leviți Mi-au urmat pe dată sfatul și s-au dus la Lazăr.

Capitolul 159

Viziunea spirituală a egiptenilor

1. Și atunci s-a apropiat Nicodim de Mine și Mi-a spus: „Doamne, Îți mulțumesc! Prin convertirea deplină a acestor doi înalți templieri m-ai scăpat de o mare neliniște; căci tocmai de aceștia doi m-am temut mereu cel mai tare.”

2. Eu am spus: „Dar gata cu toate acestea! Eu acum Mă voi odihni puțin, iar apoi voi face pentru cei doi farisei o minune; și abia după aceea ei vor crede cu toată tăria în Mine. Dar deocamdată, rămâneți și discutați între voi!”

3. După care am intrat în foișor și M-am odihnit puțin.

4. Am rămas acolo cam vreo jumătate de ceas; le-am spus însă lui Petru, lui Iacov și lui Ioan, care se aflau alături de Mine, să se ducă afară la cei șapte egipteni ca să le explice elementele principale ale Evangheliei și să le spună să se pregătească pentru minunea pe care urma să o săvârșesc Eu.

5. Cei trei ucenici au fost foarte bine primiți de către cei șapte egipteni, însă Petru a fost peste măsură de surprins să constate că în special primul dintre ei știa mai multe decât el însuși despre numeroasele Mele învățături și fapte și chiar și despre istoria tinereții Mele. Până și Iacov și Ioan, care, crescând alături de Mine, cunoșteau cel mai bine tinerețea Mea, au fost surprinși văzându-se nevoiți să-i dea dreptate întru totul egipteanului.

6. Iar Petru și-a spus în sinea lui: „Iată că Domnul nostru (Iisus) ne-a întins din nou o cursă! Trebuia să-i învățăm pe oamenii aceștia Evanghelia - iar ei o cunosc mai bine decât noi trei la un loc! Oare de ce ne-a făcut Domnul una ca asta?”

7. Omul din Egiptul Superior și-a dat seama ce gândea Petru, astfel că i-a spus: „De ce te frământi atâta, întrebându-te de ce te-a trimis Domnul (Iisus) la noi din moment ce noi cunoaștem și înțelegem învățătura Sa oricum mai bine decât voi? O, vedeți voi, fraților dragi, Domnul (Iisus) știa cât se poate de bine că voi ați început să uitați o mulțime de aspecte, astfel că v-a trimis la noi pentru o discuție de vreo jumătate de ceas, pentru ca prin noi să vă redobândiți învățăturile pierdute!

8. Dar este scris chiar și în cărțile voastre: «Cei care se află alături de Domnul au uitat multe. Dar iată că vin niște străini din țări îndepărtate și le restituie copiilor perlele și nestematele de o valoare neprețuită. Iar pentru aceasta Domnul este foarte prietenos cu străinii și-i primește în locuințele copiilor Săi.»

9. Vedeți voi, fraților dragi, că și incidentul acesta în aparență atât de neînsemnat pentru voi a fost prevăzut de Domnul cu mult timp înainte? Și cum tot ce au profețit prorocii despre El, de la fapta cea mai neînsemnată până la cele mai mari, trebuie să se împlinească întocmai, nu putea rămâne neîmplinită nici prezicerea aceasta micuță.”

10. Atunci Petru a spus: „O, prietene drag, spune-mi atunci, cum de ai ajuns să știi totul cu atâta exactitate?”

11. Iar egipteanul a spus: „Atunci când Spiritul și sufletul tău vor fi una - ceea ce se va petrece cât de curând cu voi, aleșii Săi -, vei înțelege aceasta foarte clar; dar sufletul încă prea legat de trupul său nu poate înțelege.

12. Eu însă știu nu doar ceea ce este scris în cărțile voastre, ci cunosc și vechile scrieri ale egiptenilor, ale perșilor, ale hindușilor, ale chinezilor, precum și vechile scrieri ale lui Meduhed de la japonezi. Pe scurt, toate care există pe acest pământ, de la Polul Nord până la Polul Sud, îmi sunt la fel de bine cunoscute precum îți este ție coliba ta de pescar din apropie-

re de Capernaum, unde Domnul (Iisus) a făcut deja atâtea minuni şi unde totuşi doar foarte puțini cred în El, fiindcă acolo trăiesc doar samsari şi cămătari loviți de orbire. Prin urmare, toate cele pe care le conține şi le poartă acest pământ îmi sunt bine cunoscute; însă dincolo de Pământ văd încă foarte slab.

13. Desigur, ştiu să fac deosebirea între stelele fixe şi planete şi, întrucât încă din tinerețe am învățat astronomia vechilor egipteni, pot calcula cu exactitate cursul şi poziția celor din urmă şi am ferma convingere că aceste planete sunt de fapt lumi asemănătoare pământului acestuia; dar până acum n-am putut străbate, în Spiritul meu, până la ele. Însă Domnul (Iisus) îmi va dărui cu siguranță aici şi această nouă însuşire, spre marea mea fericire.

14. Voi înşivă ați primit de la Domnul (Iisus), din gura Sa, explicațiile şi învățăturile cele mai clare posibile, în domeniul acesta. Şi eu am luat cunoştință de aceasta, astfel că, de puțin timp, ştiu totul despre cerul înstelat, însă mi-ar plăcea să pot vedea toate acestea, în Spirit, ca şi cum le-aş vedea cu propriii mei ochi, aşa cum pot vedea întregul pământ. Şi de aceasta vom avea parte aici, eu şi cei şase tovarăşi ai mei. Şi abia atunci, prietene, voi fi pe deplin desăvârşit; căci abia atunci voi înțelege şi mai bine măreția cea veşnică a Domnului Dumnezeu."

Capitolul 160

Credință şi viziune spirituală. Evoluția spirituală a egipteanului şi etapele ei

1. Petru a spus: „Bine, prietene, dar dacă ştii tot ce ştim şi noi, ce vrei mai mult? Căci «a crede cu tărie şi nestrămutat» nu este oare acelaşi lucru cu «a vedea în Spirit»?"

2. Iar egipteanul a spus: „Tu ai în parte dreptate, însă nu chiar pe de-a-ntregul! Căci credința fermă şi nestrămutată a sufletului trezeşte în om un mare zel, însoțit de speranța că odată şi-odată va vedea cu adevărat ceea ce crede; şi, pe măsură ce crezul său creşte în intensitate şi fermitate, creşte totodată şi nevoia şi dorința de a-şi vedea crezul său în toată desăvârşirea sa şi de a se bucura din plin de el. Vezi deci că, astfel privind lucrurile, vederea este cu mult mai presus decât simplul crez; căci ea reprezintă cu adevărat încununarea cea eternă a credinței!"

3. Petru a spus: „Da, aici tu ai întru totul dreptate; însă Domnul nostru Iisus nu este nicidecum prea grăbit să ofere atât de uşor darul viziunii. El ni l-a dăruit şi nouă, desigur, uneori, pentru câteva clipe; însă până acum nici nu s-a pus problema ca noi să şi păstrăm această prețioasă putere a sufletului."

4. Iar egipteanul â spus: „Da, sunt de acord cu tine! Totuşi, El v-a promis-o adeseori. Dar puterea aceasta nu vă va fi dăruită decât atunci când veți fi renăscut pe deplin în Spiritul Său. Şi apoi, nici nu trebuie să credem că de-acum, fiind încă ai acestei lumi, n-am mai avea nimic altceva de făcut decât să tot admirăm minunile Creației Sale nesfârşite; căci mai avem de îndeplinit pe acest pământ, din iubire pentru El şi pentru aproapele nostru, încă multe sarcini, şi aceasta înseamnă că nu putem să stăm să tot contemplăm într-una. Însă omul trebuie să-şi acorde din când în când şi câte o odihnă de sabat, iar atunci poate şi chiar trebuie să se dedice - sau măcar să se exerseze în practica - viziunii spirituale. Dar viziunea totală, deplină, omul o va putea dobândi doar după părăsirea trupului. Nu eşti şi tu de aceeaşi părere cu mine?"

5. Petru: „Acum da, întru totul; numai că tare mă întreb, cum de ai ajuns tu, în deşertul tău, la o asemenea înțelepciune de viață?! Cine ți-a fost învățător?"

6. Egipteanul: „În principal, eu însumi, prin căutările şi cercetările mele neobosite! Dar tatăl meu a fost astronom la Memfis, la Teba şi la Diathira, artă pe care am învățat-o şi eu de la el. Şi după ce mi-am însuşit-o pe deplin, el a început să mă inițieze în tainele cele mari şi

ascunse ale templului JA BU SIM BIL; însă el a murit înainte ca eu să mă fi desăvârşit în acest domeniu.

7. Moartea sa a fost pentru mine ca şi cum aş fi pierdut mii de vieţi. De aceea, am plecat împreună cu tovarăşii mei pe Nil în sus, cât de departe am putut. Acolo am găsit nişte grote, care ne ofereau suficientă protecţie împotriva razelor fierbinţi a-le soarelui. Grotele erau chiar lângă Nil, care, în acest loc, şerpuia printre pereţii masivi de stâncă, în mii de cascade. Mai departe nu se putea urca de-a lungul fluviului, decât dacă am fi luat-o spre dreapta, înaintând în marele deşert, şi am fi urmat drumul nubienilor; însă, fără apă, caprele pe care le luaserăm cu noi, precum şi noi înşine, am fi murit cât de curând de sete. Ei bine, în jurul grotelor noastre am găsit câteva petece de pământ pe care creştea suficientă iarbă ca să le asigure animalelor noastre hrana. Şi astfel am hotărât să rămânem acolo cu micile noastre familii.

8. Şi, în prima noapte pe care eu am petrecut-o în grotă, încredinţându-mă protecţiei Marelui Dumnezeu, mi-a apărut în vis tatăl meu mort din punct de vedere trupesc, şi el m-a povăţuit ce să fac şi cum să mă comport pentru a supravieţui acolo. Tot el mi-a dezvăluit că în ţinutul acela existau o mulţime de animale sălbatice: lei, pantere şi chiar şi vulturi uriaşi, şi m-a povăţuit cum să ajung, fără arme, doar printr-o credinţă deplină în Marele Dumnezeu şi printr-o voinţă fermă şi neînfricată, stăpânul tuturor acelor fiare.

9. Când m-am trezit în zori şi am ieşit afară, un leu masiv tocmai se îndrepta agale spre grota care probabil că fusese sălaşul său. Când a dat cu ochii de mine, s-a oprit în loc şi a început să biciuie aerul cu coada sa puternică. Plin de o voinţă fermă şi neînfricată, i-am ieşit în întâmpinare şi i-am poruncit cu o privire de oţel să părăsească pentru totdeauna ţinutul acela. Şi iată că leul a făcut cale întoarsă şi s-a pierdut în deşert. Acelaşi lucru s-a petrecut curând după aceea cu două pantere şi, în aceeaşi zi, şi cu un vultur uriaş, care fusese atras de caprele noastre aflate la păscut.

10. M-am convins aşadar, încă din această primă zi, de ceea ce poate realiza un om care are o încredere desăvârşită în Marele şi Unicul Dumnezeu Adevărat şi a cărui voinţă fermă nu se lasă înspăimântată. Seara, m-am instalat în faţa grotei, ne-am încredinţat pe noi toţi în paza atotputernicului şi măreţului Dumnezeu şi am poruncit întregii naturi să ne lase în pace. Şi aşa a şi fost."

Capitolul 161

Revelaţia egipteanului

1. (Egipteanul): „În timpul nopţii, tatăl meu a venit din nou la mine şi mi-a spus că am procedat foarte corect, însă totodată m-a făcut să cunosc Voia Marelui Dumnezeu şi m-a îndemnat s-o respect întocmai şi să o fac să devină a mea; în felul acesta, spunea el, voi ajunge un stăpân deplin al naturii şi al elementelor ei, aşa cum fuseseră şi primii oameni ai acestui pământ, pe atunci mult mai plin de pericole.

2. Dimineaţa, la trezire, le-am povestit şi celorlalţi visul meu şi i-am îndemnat să-I mulţumească din toată inima Marelui Dumnezeu pentru protecţia Sa, şi totodată să-L roage din tot sufletul să nu ne retragă nicicând această protecţie. Şi ei au făcut aceasta, după care eu le-am împărtăşit Voia lui Dumnezeu revelată mie în vis de tatăl meu şi i-am îndemnat s-o împlinească cu strictеţe, cu toată iubirea, respectul şi recunoştinţa posibile faţă de El.

3. Toţi mi-au promis solemn aceasta, şi iată că dintr-o dată s-a făcut lumină în grota noastră, care până atunci fusese întunecată chiar şi în miezul zilei; astfel am putut vedea că ea avea mai multe tuneluri, pe care le-am explorat cu mult curaj, descoperind noi grote, care aveau alte ieşiri în susul râului, mai mult sau mai puţin practicabile! Şi astfel am dobândit o sumedenie de locuinţe noi, în care mai apoi s-au instalat tovarăşii mei. În grotele acelea am găsit şi câteva izvoare de ulei de naft foarte curate. Am umplut cu el lămpile aduse cu noi şi

astfel am putut lumina foarte bine locuinţele noastre naturale. Am recunoscut cu toţii că descoperirea aceasta fusese un dar deosebit venit de Sus, astfel că I-am mulţumit din tot sufletul Marelui Dumnezeu.

4. Şi îndată ce I-am adus Lui mulţumirea noastră, am auzit înălţându-se o voce clară, care a rostit foarte limpede următoarele cuvinte: «Făptuiţi cu toţii după Voia Mea revelată vouă, şi toate fiarele din sălbăticia aceasta vor împlini voia voastră! Dar să cereţi de la ele doar atât cât vă este necesar pentru hrana trupului vostru; şi, pentru acelaşi motiv, să nu vă faceţi niciun fel de provizii!

5. În grota din mijloc veţi găsi sare în cantităţi mari; săraţi cu ea peştii pe care vi-i vor scoate vulturii din Nil, apoi aşezaţi-i pe pietrele încinse de soare şi mâncaţi-i! La ieşirea din prima grotă se află, sub o piatră cenuşie, un izvor de apă proaspătă; spargeţi această piatră, care nu este prea dură, şi veţi avea o apă bună de băut în cantităţi suficiente! Nu vânaţi leii şi panterele, şi nici celelalte fiare din ţinutul acesta, iar atunci ele vă vor sluji de câte ori veţi avea nevoie!»

6. Cu aceasta, vocea s-a stins, iar noi I-am mulţumit din nou lui Dumnezeu pentru această revelaţie, care ne-a făcut să ne dăm seama că, într-adevăr, noi ne stabiliserăm în acel ţinut prin Voia Domnului.

7. Toate acestea au avut un ecou puternic în inima şi în sufletul meu, pentru că se adevereau toate cele ce-mi fuseseră revelate. Apoi, continuând să cercetez, am dobândit darul cuvântului interior şi făptuiam conform vocii din interiorul meu. Şi-mi reuşeau cele mai multe lucruri; doar uneori, când apărea în mine o mică îndoială, dădeam greş, şi trebuia să înving orice umbră de îndoială din mine, după care toate îmi reuşeau atât de bine, încât nu ar mai fi putut nici măcar să-mi treacă prin cap să mă îndoiesc; după mai mulţi ani, am perceput în lăuntrul meu ceea ce adineauri a rostit Rafael către farisei. Căci de câte ori mă transpuneam cu gândul în vreun loc de pe pământ, oricare ar fi fost acela, mă regăseam acolo, pe deplin activ, cu toate simţurile mele, cu braţele şi cu picioarele mele.

8. Desigur, tovarăşii mei - exceptându-l pe unul - nu au ajuns atât de departe; dar sunt şi ei pe calea cea bună, şi de aceea i-am şi luat cu mine încoace, ca să-L vadă şi să-L audă aici, în persoana unui om asemenea nouă, pe Cel Prea-Înalt, pe Marele Dumnezeu, către care eu i-am călăuzit deja în Spirit. Şi de aceea sunt şi ei, la fel ca şi mine, însufleţiţi de cea mai înaltă bucurie şi fericire. După această scurtă relatare, tu ştii acum felul în care eu şi tovarăşii mei am ajuns la desăvârşirea vieţii noastre interioare.

9. Voi, ca adevăraţi copii ai Domnului, aveţi o sarcină mai uşoară. Noi însă suntem străini şi trebuie să facem mai mult pentru a fi primiţi de Domnul Dumnezeu în rândul copiilor Săi. Eşti mulţumit de relatarea mea?”

10. Petru a spus: „Pe deplin mulţumit, şi simt şi o imensă bucurie pentru faptul că Domnul Se revelează astfel pe Sine, şi în locuri atât de îndepărtate, celor care îl caută cu adevărat, îl iubesc şi I se încredinţează.

11. Dar iată că El tocmai iese din foişor pentru a face o minune în folosul celor doi farisei care au fost aduşi pe calea cea bună. Să ne deschidem deci inimile, ochii şi urechile!”

12. Atunci Eu M-am apropiat de Petru şi l-am întrebat: „Ia spune, Simon Iuda, cum v-aţi îndeplinit sarcina pe care v-am încredinţat-o faţă de aceşti străini?”

13. Iar Petru a spus: „Doamne, Tu ai ştiut preabine că străinii aceştia ne vor predica nouă Evanghelia, şi nu invers, şi de aceea ne-ai trimis la ei, ca ei să ne reamintească ceea ce noi am uitat, fiindcă am uitat destule din învăţăturile şi faptele Tale. Îţi mulţumim însă, Doamne, şi pentru aceasta; căci am învăţat multe de la aceşti străini!”

14. Eu am spus: „Atunci, totul e bine, iar acum o să mai săvârşim o minune, necesară pentru întărirea credinţei acestor patru templieri. Du-te şi spune-le să vină încoace!”

Capitolul 162

Avraam apare în fața celor patru templieri

1. Petru s-a dus şi le-a transmis templierilor cererea Mea, iar aceştia au venit degrabă la Mine şi au spus: „Doamne, ne-ai oferit deja dovezi atât de solide, încât nu mai avem nici cea mai mică îndoială referitoare la cine eşti tu, şi de aceea nu mai pretindem niciun semn de la tine; dar dacă tu vrei să mai săvârşeşti vreo minune, noi îți vom fi desigur profund recunoscători!”

2. Eu ani spus: „Desigur, ați înțeles destul de bine că Eu sunt Mesia cel prorocit şi că după Mine nu va mai fi altul; dar încă nu ați înțeles că Mesia este una cu acel Iehova care i-a dat lui Moise pe Sinai legile, şi de aceea a putut spune despre El Însuşi, în ultima zi de sărbătoare în Templu: «Mai înainte de Avraam am fost Eu!», motiv pentru care ați şi vrut să Mă lapidați. Şi pentru ca să înțelegeți şi să credeți cu tărie aceasta, am să vă ofer o dovadă deosebită. Fiți deci cu toții foarte atenți la tot ce se va petrece!

3. Eu, care sunt şi stăpânul lumii spiritelor, vreau ca Avraam al Meu să se înfățişeze aici şi să vă dea o mărturie despre Mine. Odată ce va fi apărut aici, puteți vorbi voi înşivă cu el!”

4. Şi atunci s-a pogorât lin un nor strălucitor asupra colinei, iar Avraam a ieşit din nor, s-a înclinat adânc în fața Mea şi a spus: „Cu câtă bucurie am aşteptat Ziua în care Tu Te vei fi pogorât pe lumea aceasta, iar acum am văzut ora Ta pe acest pământ, şi bucuria mea nu mai cunoaşte margini! Dar pe cât de mult mă bucur de Tine, o Doamne Iehova Savaot, pe atât de puțin mă bucur de urmaşii mei! Căci, cu adevărat, urmaşii mei născuți din Agar sunt, în purtarea lor, cu mult mai buni decât cei proveniți din Sara!

5. O, Doamne, iubirea Ta pentru neamul acesta degenerat şi răbdarea Ta cu el depăşeşte toate granițele Creațiilor Tale nesfârşite!

6. Odinioară, când Te-am rugat ca, de dragul celor câțiva oameni drepți, să nu distrugi cele zece oraşe, împreună cu Sodoma şi Gomora, Tu mi-ai răspuns cu amărăciune că le-ai cruța dacă în ele toate la un loc s-ar găsi măcar zece oameni drepți, sau până la urmă măcar doi. Dar cum nici atâția nu s-au aflat acolo, în afară de Lot, pe care Tu l-ai salvat, n-ai mai cruțat cele zece oraşe şi ele au căzut pradă focului.

7. Şi când îi privesc acum pe aceşti urmaşi ai mei, constat că la un număr de trei ori mai mare decât populația celor zece oraşe abia dacă găsesc un om drept, iar Tu, o Doamne, continui să cruți neamul acesta desfrânat şi adulter. Şi, în schimbul iubirii Tale nețărmurite şi al imensei Tale răbdări, mizerabilii aceştia Te mai şi prigonesc şi chiar sunt mânați de gândul mârşav de a Te ucide.

8. O Doamne, renunță odată la marea Ta răbdare! Doamne, eu l-am aşteptat mult timp pe Isaac; şi doar puterea Ta l-a conceput în pântecele Sarei. Şi când a ajuns el un tânăr în plină forță, Tu mi-ai cerut, ca să pui la încercare credința şi ascultarea mea, ca eu să Ti-l sacrific Ție. Eu m-am supus Voii Tale; dar în momentul în care am mers să-Ți împlinesc porunca, Tu Însuți mi-ai oprit brațul şi mi l-ai redat pe Isaac, dându-mi un țap pe care să-l sacrific în locul lui. O, cât de mare mi-a fost bucuria!

9. Totuşi, în locul țapului, ar fi fost mai bine să-l fi sacrificat pe Isaac, pentru ca el să nu mai fi dat naştere acestui neam care, încă de pe când se afla în deşertul de la poalele muntelui Sinai, a început să se închine unui vițel de aur, în prezența Ta preasfântă, iar acum este mai rău decât cei mai răi păgâni şi decât ceilalți copii ai lumii, zămisliți de Şarpe în marea destrăbălare a Babilonului. O, Doamne, întinde-Ți odată mâna Ta cea dreaptă şi nimiceşte-i pe toți dușmanii Tăi!”

10. Spiritul lui Avraam a rostit cuvintele acestea cu o voce teribilă.

11. Eu însă i-am spus: „Ştii bine că de-acum încolo nu mai vreau să-i judec pe oameni cu mânia Mea, ci, de dragul celor câțiva drepți, care nu şi-au plecat genunchiul în fața Mamo-

nului acestei lumi, îi voi lăsa să se judece ei înşişi. De aceea, să lăsăm acum lumea aceasta care persistă de bunăvoie în surzenie şi în orbire să-şi urmeze calea ei şi să atragă asupra sa judecata care îi va cauza pieirea.

12. Însă pe adevăraţii Mei copii îi voi călăuzi Eu Însumi pe căile luminii şi pe cărarea vieţii. Ceea ce mai poate fi salvat va fi acum salvat; iar cei care nu vor să se lase salvaţi şi nu vor să se elibereze de judecata şi de moartea pe care şi le-au căutat singuri, aceia să aibă parte de ceea ce şi-au dorit!

13. Dacă un om doreşte libertatea şi, odată cu ea, Viaţa cea Veşnică, le va primi, dar dacă el doreşte judecata şi moartea, chiar acestea îi vor fi date! Căci de acum încolo niciun evreu nu va mai putea spune: «Aş fi păşit şi eu pe calea luminii, dacă măcar aş fi ştiut de ea!» Eu Însumi am învăţat şi am povăţuit, şi chiar astăzi voi mai trimite şaptezeci de ucenici ca să ducă învăţătura Mea în toate colţurile Ţării Iudeilor şi s-o propovăduiască atât păgânilor, cât şi evreilor, iar peste un an, primii Mei ucenici vor răspândi şi ei Evanghelia aceasta în lumea întreagă. Ferice de acela care şi-o va însuşi şi-şi va orândui viaţa după ea!”

14. Şi atunci, plecându-se din nou adânc în faţa Mea, spiritul lui Avraam Mi-a mulţumit şi a dispărut.

15. Cei doi farisei au spus: „Doamne, Doamne şi Învăţătorule veşnic, aceasta a fost o mare minune. Dacă şi ceilalţi farisei ar fi văzut aceasta, ar fi devenit şi ei fără îndoială la fel de credincioşi cum suntem noi acum. De ce nu faci şi în faţa lor asemenea minuni?”

16. Eu am spus: „Pentru că Eu ştiu cel mai bine cum ar interpreta ei o astfel de minune! Voi patru sunteţi ultimii din Templu care au mai putut fi salvaţi; cu ceilalţi nu mai este nimic de făcut! Eu voi mai predica de mai multe ori în Templu şi voi săvârşi chiar şi minuni; dar vă veţi putea convinge voi înşivă ce impresie vor produce toate acestea asupra templierilor. Da, mulţi vor ajunge să creadă în Mine, însă mai-marii aceştia ai Templului, niciodată, în lumea aceasta!”

Capitolul 163

Moise şi Ilie le dau un nou imbold fariseilor aduşi pe calea cea bună

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Dar fiţi în continuare atenţi! Căci, pentru liniştirea conştiinţei voastre, vor veni acum şi alţi martori din lumea de dincolo şi vă vor spune că Eu sunt Mesia cel promis, mai întâi evreilor, şi, prin ei, întregului pământ! Dar alegeţi voi înşivă pe cine vreţi să vedeţi şi să auziţi!”

2. Şi cei doi au spus: „Doamne, dacă aceasta este Voia Ta, atunci lasă-ne să-i vedem pe Moise şi pe Ilie; căci cei doi au fost cu siguranţă cei mai mari profeţi ai Tăi!”

3. Eu am spus: „Într-adevăr! Şi pentru că i-aţi ales, Eu voiesc ca ei să vină!”

4. Şi cum am pronunţat cuvintele acestea, un fel de fulger a izbucnit pe cerul curat, şi cei doi mărturisitori, cu nişte chipuri foarte severe, au apărut în faţa celor doi farisei şi s-au înclinat şi ei adânc în faţa Mea. Cu o privire arzătoare, Moise a arătat cu mâna dreaptă spre Ilie şi a spus cu voce tunătoare: „Îl cunoaşteţi?”

5. Atunci cei doi farisei s-au speriat atât de tare, încât nu au putut răspunde; căci în Ilie ei l-au recunoscut preabine pe Ioan Botezătorul, la a cărui prindere şi decapitare ei înşişi contribuiseră din plin.

6. Şi Ilie le-a spus: „Abia când ascuţişul toporului v-a ajuns la beregată vă daţi şi voi seama că judecata voastră este aproape. Pentru voi acesta a fost ceasul al doisprezecelea spre a vă întoarce pe calea cea bună, şi, întrucât Domnul cel atotputernic a fost El Însuşi îndurător cu voi, vă iert şi eu fărădelegea pe care aţi comis-o împotriva mea. Dar vai şi-amar de aceia care se vor atinge cu mâinile lor mizerabile de trupul Domnului! Căci judecata şi blestemul lor sunt deja scrise pe firmament!”

7. Atunci unul dintre farisei a prins puțin curaj şi a spus cu voce tremurătoare: „O, mare proroc, dar cine ar fi putut bănui măcar că în tine se află ascuns spiritul lui Ilie?!

8. Ilie a spus: „Dar nu sta oare scris ca Ilie va veni mai întâi şi va pregăti căile Domnului? N-ați citit voi oare aceste cuvinte: «Iată, o voce strigă în deşert: Pregătiți calea Domnului! Iată, trimit îngerul Meu înaintea Ta, ca să-Ți netezească el calea pe care păşeşti!»?

9. Şi, dacă ați ştiut aceasta, de ce n-ați crezut? De ce m-ați prigonit pe mine şi de ce L-ați prigonit până acum pe Domnul (Iisus)?”

10. Fariseul a spus temător: „O, mare profet, ai răbdare cu marea noastră orbire; căci doar ea poartă vina pentru tot răul făptuit de noi şi prin noi!”

11. Ilie a spus: „Ceea ce v-a fost iertat de Domnul (Iisus) vă va fi iertat şi de noi! Dar păziți-vă bine, să nu vă mai orbească vreodată vreo ispită; căci din acest nou abis cu greu veți mai ridica la lumină!”

12. Şi atunci cei doi proroci au dispărut, iar fariseii s-au întors spre Mine, rugându-Mă să nu mai fac astfel de minuni; căci aceasta i-a înfricoşat deja prea tare.

13. Eu am spus: „Dacă întâlnirea aceasta v-a produs o asemenea teamă, cum v-ați simți oare dacă i-aş aduce acum aici pe toți cei care au părăsit lumea aceasta în chipul cel mai cumplit datorită setei voastre de răzbunare şi de persecuție?”

14. Iar fariseii au spus: „O, Doamne şi Învățătorule, nu ne face aşa ceva, căci aceasta ar însemna moartea noastră!”

15. Eu am spus: „Oh, în niciun caz, atâta vreme cât Eu sunt alături de voi în folosul credinței voastre; gândiți-vă însă că odată tot vă veți întâlni, cu siguranță, cu toate acele suflete în lumea cea mare de dincolo! Şi ce le veți răspunde, dacă ele vă vor cere cu tărie socoteală în fața tronului lui Dumnezeu?”

16. Iar fariseii au spus: „O, Doamne şi Învățătorule din veşnicie, noi vrem cu siguranță să facem în lumea aceasta tot ce ne vei porunci Tu să facem; dar, Te rugăm, nu ne lăsa să fim astfel traşi la răspundere în lumea de dincolo - căci nu-i vom putea răspunde nici unuia dintr-o mie! Dă-ne, în bunătatea şi milostenia Ta, un sfat referitor la ce am mai putea face pentru ca să fim scutiți în lumea de dincolo de o asemenea cazană cumplită şi înfricoşătoare!”

17. Eu am spus: „Ceea ce aveți voi de făcut, Eu v-am spus deja, şi în felul acesta veți ajunge la lumină şi la viață; dar vă mai spun totodată că ar fi bine să vă analizați temeinic conştiința, pentru a putea înțelege întreaga dimensiune a păcatelor şi a nelegiuirilor pe care le-ați comis.

18. Făcând aceasta, pentru început vă veți elibera de păcate, dar, de asemenea, veți simți o mare respingere față de ele, şi în inimile voastre le veți regreta cu adevărat; în plus, vă va fi uşor după aceea să luați hotărârea fermă de a nu mai comite niciodată vreun păcat, ba, mai mult, veți simți tot mai mult dorința vie de a repara din răsputeri toate relele pe care le-ați făcut vreodată cuiva. Sigur că nu veți reuşi să faceți aceasta pe deplin, în special față de cei care se află deja în lumea de dincolo; dar Eu atunci voi lua voința voastră fermă drept faptă deja împlinită şi voi repara Eu Însumi răul făcut de voi.

19. Însa voi trebuie să vă asumați din toată inima toate acestea, fiindcă altminteri se poate petrece cu voi ceea ce v-a spus profetul Ilie; căci veți mai avea de înfruntat multe ispite! Trupul nu-şi uită atât de uşor vechile sale deprinderi cum ar putea crede cineva bine intenționat. Voi veți porni desigur cu Mine la drum; însă, la fel ca şi ceilalți ucenici ai Mei, chiar când Eu Mă voi mai afla încă pe acest pământ iar voi veți fi în imediata Mea apropiere, veți cădea pradă multor ispite, şi abia atunci veți vedea cât de slab mai este încă trupul vostru, atâta timp cât spiritul vostru nu a dobândit o forță considerabilă. Şi de aceea este necesar să depuneți toate eforturile pentru ca sufletul vostru să se elibereze din captivitatea cărnii, iar aceasta nu se poate petrece decât dacă urmați întocmai tot ceea ce v-am recomandat Eu; căci păcatul nu părăseşte sufletul decât în măsura în care sufletul îl recunoaşte ca atare, îl regretă, îl detestă şi încetează să îl mai comită. Ați înțeles bine toate acestea?”

Capitolul 164

O demonstrație de viteză a lui Rafael

1. Fariseii au spus: „Îți mulțumim, o Doamne, pentru învățătura aceasta curată şi cât se poate de adevărată; aceasta ne place mult mai mult decât minunile terifiante, care ne-au umplut sufletele de teamă. Vom urma sfaturile Tale sfinte după puterile noastre. Dar pentru că, iată, din ziua aceasta nu au mai rămas decât câteva ceasuri, vom pleca acum în oraş şi vom rezolva încă de astăzi cele privitoare la comorile şi la familiile noastre, astfel ca mâine, în zi de sabat, să putem fi din nou la Tine."

2. Eu am spus: „Dacă vreți cu adevărat aceasta, puteți rămâne liniştiți aici, căci lucrurile se pot rezolva şi altfel! Îi voi da slujitorului Meu, care vouă vi se pare atât de tânăr, sarcina de a rezolva această chestiune în locul vostru, şi de a duce familiile voastre în casa lui Lazăr, în Betania, şi comorile voastre încoace; iar el va rezolva mai bine şi mai repede această problemă. Vă convine aşa?"

3. Fariseii au spus: „Da, Doamne, aceasta ne-ar conveni de minune, dacă ar fi cu putință!"

4. Eu am spus: „Lui Dumnezeu toate Îi sunt cu putință! Cât despre ceea ce poate slujitorul Meu, ați văzut deja. Mergeți deci şi vorbiți voi înşivă cu el!"

5. Fariseii: „Doamne şi Învățătorule, vorbeşte mai degrabă Tu cu el, căci totul se va aranja mult mai bine aşa decât prin sfatul nostru, poate mai stângaci sau mai neavizat!"

6. Eu am spus: „Bine deci, dacă aşa doriți voi în inimile voastre, am să fac Eu aceasta pentru voi!"

7. Şi atunci l-am chemat la Mine pe Rafael şi i-am încredințat interior această sarcină.

8. Rafael i-a întrebat pe farisei când doresc ei ca totul să fie gata.

9. Iar fariseii au spus: „O, dragă slujitorule al lui Iehova, aceasta depinde doar de tine. Dacă s-ar putea face încă înainte de venirea serii, ne-ar conveni foarte mult; căci mâine, în zi de sabat, nu se pot încheia niciun fel de afaceri."

10. Rafael le-a spus: „Şi ce-ați zice dacă eu aş fi rezolvat deja, în cele mai mici detalii, treburile voastre?"

11. Fariseii au spus: „Dar cum ar putea fi posibil aşa ceva?! Doar n-ai lipsit nicio clipă de aici! Şi cum ar fi putut ajunge familiile noastre deja în Betania? Ele au de străbătut întregul oraş, iar de la marginea oraşului le mai trebuie încă vreo două ore până în Betania, după măsurătoarea romană, oricât de bune picioare ar avea! Prin urmare, aceasta ar fi pur şi simplu imposibil!"

12. Rafael a spus: „Dar eu am ştiut încă de acum câteva ore că lucrurile se vor aranja astfel, şi am transportat familiile voastre în Betania cu indicațiile necesare, iar ele se află deja de o bună jumătate de ceas, în perfectă stare, acolo; iar comorile voastre se află deja în mâna acelora pe care chiar voi i-ați desemnat după sfatul Domnului să le administreze, astfel că întreaga chestiune este deja rezolvată.

13. Dar ca să vă convingeți voi înşivă măcar în parte că aşa este, veniți cu mine sus în foişor şi veți putea vedea acolo partea care cade în sarcina lui Nicodim!"

14. Atunci cei doi farisei şi cei doi leviți l-au urmat pe Rafael şi, în foişor, şi-au recunoscut comorile, aşezate cu grijă pe o masă.

15. Iar când au văzut aceasta, ei au strigat, ridicându-şi brațele spre cer (fariseii şi leviții): „Da, da, puterea lui Dumnezeu a făcut toate acestea! Niciun om nu ar putea face aşa ceva! Dar, spune-ne, slujitor gingaş al Unicului Dumnezeu Adevărat şi Atotputernic, cum ai reuşit aceasta?"

16. Rafael a spus: „Exact în modul pe care vi l-am explicat mai înainte! Căci gândul meu, reunit cu voința mea, care la rândul ei este întru totul Voia lui Dumnezeu, este una cu mine însumi; şi prin el pot fi prezent oriunde şi pot făptui în mod desăvârşit orice. Iar cel ce poate aceasta este desăvârşit asemenea lui Dumnezeu, în viața sa lăuntrică.

17. Dumnezeu Însuşi, ca ființă personală unică, este perfect prezent aici, în persoana Domnului (Iisus), şi nu se află nicăieri altundeva în întreaga infinitate. Totuşi, prin Voia Sa şi prin gândurile Sale extrem de precise, El este în acelaşi timp omniprezent şi acționează în întreaga infinitate. Şi dacă El nu ar exista, n-ar exista nici Pământul, Luna, Soarele, stelele şi niciun fel de făpturi în şi pe acestea. Căci, de la alfa la omega, toate corpurile cereşti şi creaturile de pe ele sunt gândurile şi ideile Sale, fixate şi menținute prin Voia Sa, şi, din oameni, El a făcut ființe independente, capabile să devină perfecte asemenea Lui - ceea ce este firește o operă a iubirii şi a înțelepciunii Sale eterne. Acum, că ați aflat cum stau lucrurile, să părăsim locul acesta!”

18. După care, cei cinci au coborât din nou la noi, iar unul dintre farisei, mergând la Nicodim, l-a anunțat că se afla ceva pentru el în foişor.

19. Nicodim însă i-a răspuns: „Prietene, am fost deja înştiințat, şi totul va fi cum nu se poate mai bine, căci aşa vrea Domnul! Dar acum să facem puțină linişte; căci Domnul vrea să mai săvârşească ceva, ce El, în Ordinea Sa, consideră a fi necesar pentru ziua de astăzi!”

Capitolul 165

Domnul nostru Iisus Hristos îi trimite pe negustorii de sclavi în patria lor

1. La cuvintele acestea ale lui Nicodim, toți au făcut linişte, iar Eu i-am chemat la Mine pe neguțătorul de sclavi Hibram şi pe tovarăşii săi şi le-am spus: „În aceste câteva zile voi ați auzit, ați văzut şi ați aflat multe lucruri. Ştiți acum la fel de bine ca şi ucenicii Mei ce trebuie să facă orice om ca să dobândească Viața cea Veşnică a sufletului. Dacă veți proceda şi veți trăi şi voi în felul acesta, veți dobândi cu siguranță şi voi ceea ce le-am prorocit tuturor celor care vor trăi şi vor făptui conform învățăturii Mele.

2. Însă şi voi mai aveți de îndreptat acasă destule fărădelegi pe care le-ați comis, în prostia voastră de păgâni; prin urmare, îndreptați pe cât posibil nedreptățile făcute semenilor voştri, şi veți primi pentru aceasta binecuvântarea Mea! Iar apoi căutați să-i învățați şi pe ceilalți oameni învățătura aceasta a Mea, şi faceți în aşa fel ca ea să fie cu adevărat pusă în practică! Întoarceți-vă urechile şi inimile de la prezicătorii voştri, străduiți-vă să fiți modele demne de urmat pentru ceilalți oameni şi fiți pentru ei nişte preoți adevărați, şi cât de curând Eu voi face să se reverse asupra voastră o mulțime de daruri spirituale!

3. Însă în drumul vostru spre casă să nu răspândiți vestea despre Mine; căci Eu deja le-am dus cuvântul Meu şi faptele Mele celor care aveau nevoie de Mine, acolo unde am considerat Eu că există oameni pregătiți pentru a-şi însuşi învățătura Mea, iar acum nu mai au nevoie de nimic în plus; iar când va veni vremea, Eu voi revărsa oricum asupra lor Duhul Meu, care-i va călăuzi în tot adevărul. Pe scurt, pe drumul spre casă să nu faceți niciun fel de zarvă în legătură cu Mine, ci aşteptați să ajungeți acasă, pentru a vă învăța propriul vostru popor; dar să nu vorbiți nici acolo prea mult despre minunile săvârşite de Mine, ci referiți-vă mai ales la învățătura Mea! Căci salvarea omenirii nu stă în minunile săvârşite de Mine, ci în învățătura Mea, şi mai ales în urmarea ei cu strictețe!

4. Iar când veți propovădui în numele Meu, să nu vă faceți griji dinainte în legătură cu ce veți spune, căci atunci când le veți vorbi oamenilor în numele Meu, Duhul Meu vă va insufla gândurile şi cuvintele necesare! Şi aceasta este valabil pentru toți cei care, după voi, vor învăța poporul în numele Meu.

5. Însă pentru nimic în lume să nu-Mi ridicați Mie vreun templu şi să nu faceți din anumite zile ale anului ceva deosebit, cum fac păgânii, ci stabiliți o zi din săptămână, care vi se pare mai potrivită, şi în această zi chemați-i pe oameni în casele voastre şi învățați-i! Apoi împărțiți-vă pâinea cu cei sărmani, şi să nu le cereți pentru aceasta onoruri, şi să nu pretindeți de la nimeni vreo răsplată sau vreo ofrandă; căci ceea ce ați primit fără plată, voi trebuie să dați mai departe semenilor voştri tot fără plată! Cât despre răsplată, să nu o aşteptați decât de la Mine, în toate privințele.

6. Dacă însă ar fi să vină la voi vreunul mai bogat, şi să vă ofere de bunăvoie o ofrandă drept mulțumire, pe aceea primiți-o şi împărțiți-o celor sărmani! Însă pentru aceasta să nu-l tratați pe cel care v-a adus respectiva ofrandă în numele Meu mai bine decât pe fratele său cel sărman, pentru ca el să nu ajungă un vanitos şi să nu se creadă mai presus de frații săi cei sărmani, ci să-i iubească tot mai mult, şi abia atunci ofranda sa va fi apreciată de Mine şi el va fi răsplătit cu grația Mea, iar prin binecuvântarea Mea va primi mult mai mult decât a putut el să ofere vreodată! Căci cel care vă va aduce o ofrandă în felul acesta, vouă, care acum sunteți lucrătorii Mei, Mie îmi va aduce, iar răsplata sa nu va întârzia.

7. Iar când veți fi învățat astfel poporul în numele Meu, Eu voi trimite la voi un apostol mai mare, care îşi va întinde mâinile deasupra credincioşilor în numele Meu şi-i va boteza astfel în iubirea Mea, în înțelepciunea Mea şi în puterea Mea; prin aceasta ei vor primi Duhul cel Sfânt de la Dumnezeu şi, prin el, Spiritul le va fi revelat în suflete, şi astfel vor dobândi Viața cea Veşnică şi puterea sa.

8. Acum că ştiți pe scurt ce aveți de făcut în continuare, şi veți face întocmai fără îndoială, primiți binecuvântarea Mea şi plecați chiar astăzi spre patria voastră; căci va fi mai greu să faceți aceasta mâine, în ziua de sabat a evreilor!

9. Luați-o pe drumul cel mare care duce spre Galileea, şi, cam la a treia oră din noapte, veți ajunge într-o aşezare mică, unde vă veți petrece noaptea, căci acolo veți fi primiți foarte bine. Şi din locul acela, am să vă indic Eu în inimă şi în gând pe ce cale s-o apucați pentru a ajunge fără niciun necaz până în țara voastră. Puteți deci să porniți pe dată la drum, însoțiți de binecuvântarea Mea ocrotitoare!"

10. Atunci, mulțumindu-Mi pentru toate, Hibram Mi-a cerut binecuvântarea şi ne-a părăsit.

11. Iar Lazăr şi-a exprimat marea lui surprindere că negustătorii de sclavi au plecat fără să-şi ia rămas bun de la tinerii aduşi de ei încoace.

12. Eu i-am spus: „Nu am dorit Eu aceasta, şi am desigur motivele Mele. Nu era cazul să-i deranjăm acum pe tinerii noştri, care se simt foarte bine acolo, pe versantul nordic al acestei coline. Cât despre aceşti oameni, Eu i-am trimis în numele Meu, şi a fost bine aşa, căci ei vor răspândi lumina în ținuturile lor.

13. Dar acum puneți să ni se mai aducă nişte pâine şi vin, căci Eu vreau să mai aleg şi alții, pe care să-i întăresc şi să-i trimit în lume. Faceți deci cum v-am spus!"

Capitolul 166

Trimiterea celor şaptezeci de lucrători ca soli ai Mântuitorului

(Evanghelia după Luca, capitolul 10)

1. Nicodim şi-a chemat de îndată slujitorii prezenți acolo şi i-a trimis să caute pâine şi vin în cantități suficiente. Iar aceştia au coborât imediat de pe colină şi au adus pâine şi vin, aşa cum li se poruncise.

2. Apoi, Eu i-am chemat la Mine pe cei şaptezeci de lucrători, aflați încă printre noi *(Luca, 10/1),* şi le-am spus: „Iată aici pâine şi vin! Luați, mâncați şi întăriți-vă trupurile, căci după aceea vă voi trimite departe, în cetăți, târguri şi sate, ca să-i pregătiți pe oameni pentru

sosirea Mea! Dar acum mâncați și beți; după aceea vom vorbi din nou despre această chestiune importantă!"

3. Și atunci cei chemați au luat pâine și vin și și-au întărit trupurile.

4. Iar când au terminat de mâncat și Mi-au mulțumit, unul dintre ei Mi-a spus: „Și acum, Doamne și Învățătorule, suntem gata să primim de la Tine îndrumările pe care vei avea bunăvoința să ni le dai! Facă-se Voia Ta! Singură ea va fi forța noastră în viitor!"

5. Eu am spus: „Bine! Vedeți voi, este mare secerișul, ogorul plin de roade se întinde peste pământul întreg; însă lucrătorii sunt puțini! Rugați-L deci pe Domnul secerișului ca să scoată mulți lucrători la secerișul Său." *(Luca, 10/2)*

6. Lucrătorul a spus: „Da, Doamne, Te rugăm; căci doar Tu ești Domnul secerișului."

7. Eu am spus: „Mergeți așadar, doi câte doi, în toate localitățile Iudeii, precum și în Țara Samaritenilor!

8. Iată, Eu vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor, de care voi nu vă veți teme; căci puterea Mea vă va da curaj împotriva lor. *(Luca, 10/3)* Să nu purtați nici pungă, nici desagă, nici bâtă, și nici încălțăminte în picioare, și să nu aveți decât o singură haină! Fiți sobri și în același timp blânzi! Nu salutați pe nimeni în cale, și nu pretindeți să fiți salutați, căci voi sunteți cu toții copiii egali ai unuia și aceluiași Tată din Ceruri! *(Luca, 10/4)* Doar unul este Domnul și Învățătorul vostru, însă voi sunteți cu toții frați. Să vă iubiți cu adevărat ca frații și iubiți-l pe aproapele vostru - acesta să fie semnul prin care să vă recunoașteți între voi. Ce este în plus față de aceasta vine de la cel rău! Și lumea vă va recunoaște că sunteți cu adevărat ucenicii Mei după faptul că vă veți iubi unii pe alții la fel cum vă iubesc Eu pe voi.

9. Iar când veți intra în vreo casă dintr-un sat, să spuneți: «Pace acestei case!» *(Luca, 10/5)* Și de se va afla acolo un fiu al păcii, pacea voastră se va odihni peste el, iar de nu, se va întoarce la voi. *(Luca 10/6)* Iar dacă veți găsi pacea în vreo casă, să rămâneți acolo și să mâncați și să beți, fără teamă sau stânjeneală, ceea ce vi se va pune pe masă! Căci, odată ce vă aflați într-o casă ca lucrători ai Împărăției lui Dumnezeu, vă meritați plata, ca orice lucrător destoinic.

10. Iar dacă doi dintre voi veți fi primiți într-o casă, rămâneți acolo și nu vă mutați din casă în casă pentru a fi hrăniți; aceasta nu ar fi frumos, fiindcă voi nu vă aflați în acel oraș sau în acea casă ca niște cerșetori sau ca niște leneși care fug de muncă, ci sunteți bogați prin Cuvântul Meu, pe care îl aduceți în casele lor, și, prin el, le aduceți adevărata Împărăție a lui Dumnezeu și binecuvântarea Sa eternă. *(Luca, 10/7)*

11. Și chiar de veți ajunge în vreun oraș locuit în mare parte de păgâni, dar veți fi bine primiți într-una din case, rămâneți și acolo și mâncați cele ce vi se vor pune înainte! Căci nu atât ceea ce intră în gură îl face pe om necurat, ci mai ales ceea ce îi iese pe gură - aspect pe care Eu vi l-am mai explicat și pe Muntele Măslinilor, când v-am spus că omul devine necurat prin ceea ce scoate pe gură necurat. *(Luca, 10/8)*

12. Însă dacă veți ajunge într-un târg sau într-un sat unde nu veți fi primiți, să vă duceți degrabă în piețele sale și să spuneți: «Și praful care s-a lipit de picioarele noastre în cetatea voastră vi-l scuturăm vouă înapoi! Totuși, aflați că, prin noi, Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat!» *(Luca, 10/10-l1)*

13. Și Eu vă zic vouă că în ziua aceea, pe care v-am indicat-o pe Muntele Măslinilor, mai ușor îi va fi Sodomei decât acelei cetăți care nu vă va fi primit! Vai ție, Horazine, vai ție, Betsaido! Căci dacă minunile care s-au făcut la voi s-ar fi petrecut în Tir și în Sidon, ele de mult s-ar fi pocăit, stând în sac și în cenușă. Și de aceea, în ziua Judecății, va fi mai ușor pentru Tir decât pentru voi! Și tu, Capernaum, care te semețești până la cer, vei fi aruncat în infern! *(Luca, 10/12-l5)*

14. Câțiva dintre ucenicii Mei cei vechi vorbeau între ei: „De ce vorbește El din nou cu atâta mânie despre aceste orașe? Deja la Kisjonah din Kis El le-a mai amenințat odată cu mânie! Este adevărat că acolo El a găsit cea mai mare necredință; dar unii L-au primit totuși și

L-au recunoscut ca fiind adevăratul Fiu al lui Dumnezeu şi Mediatorul evreilor! Şi noi nu suntem tot din Capernaum? Este foarte surprinzător că se ia de el atât de des!”

15. Şi atunci Eu le-am răspuns ucenicilor care se mirau atât: „Ce vă tot miraţi acolo? Ce sunt Horazin, Betsaida şi Capernaum? Sunt cele care n-au vrut să accepte învăţătura Mea, şi, în ciuda tuturor minunilor pe care le-am săvârşit, n-au vrut să creadă că Eu sunt Mesia cel prorocit şi cel venit acum în lumea aceasta! Doar v-am trimis şi pe voi odată prin cetăţi şi prin sate, şi cum aţi fost primiţi în aceste oraşe? Aţi chemat focul din ceruri asupra lor! Şi atunci, cum de vă surprinde atât de mult că Eu, acum, când din nou trimit ucenici de-ai Mei înaintea Mea în această lume a nelegiuirilor, repet întocmai această sentinţă, pentru ca şi ei să ştie cum trebuie să se comporte faţă de acei oameni, pe care Eu îi desemnez cu numele acestor localităţi, unde şi vouă v-a mers atât de rău?!

16. De aceea vă zic acum vouă, tuturor, şi nu doar acestora şaptezeci: cel care vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă, şi cel ce se leapădă de voi, de Mine se leapădă; iar cel ce se leapădă de Mine se leapădă totodată de Cel ce M-a trimis pe Mine în lumea aceasta; căci Eu şi cu El suntem Una.”

17. După care, Eu Mi-am întins mâinile asupra celor şaptezeci şi le-am spus: „Primiţi puterea Voinţei Mele! Şi de veţi întâlni tot felul de oameni bolnavi sau infirmi, puneţi-vă mâinile deasupra lor în numele Meu, şi ei se vor face bine! Iar dacă printre ei veţi întâlni unii posedaţi de diavoli (spirite necurate în trup), porunciţi-le acestora din urmă, în numele Meu, să părăsească trupurile celor chinuiţi, şi ei se vor duce unde îi veţi trimite!

18. Ba mai mult, Eu vă dau putere asupra spiritelor rele din aer şi din apă şi asupra celor din văgăunile pământului. Şi vă mai dau puterea de a călca în picioare scorpionii şi şerpii, precum şi pe aceea de a goni orice duşman din calea voastră, fără ca el să vă poată face vreun rău.

19. Să nu vă temeţi să mergeţi pe timp de noapte, şi nici să nu vă fie frică de furtună, de fulger sau de tunet; căci şi acestora le puteţi porunci, iar fiarele pădurilor şi ale deşerturilor vor fugi din faţa voastră. Şi acum, înarmaţi cu toate acestea, puteţi să plecaţi fără întârziere, cu hainele pe care le aveţi pe voi.

20. Dar mai ţineţi minte ceva: Eu v-am dat toate acestea fără nicio plată, şi voi tot fără plată trebuie să le daţi tuturor celor care merită; dar să nu aruncaţi aceste perle porcilor! Şi acum, ridicaţi-vă şi mergeţi încotro vă va călăuzi Duhul vostru!”

21. Şi atunci cei şaptezeci Mi-au mulţumit pentru aceste daruri deosebite şi au pornit, doi câte doi, în toate direcţiile.

Capitolul 167

Misiunea celor şaptezeci de soli

1. Văzând acestea, fariseii, precum şi evreii-greci, au venit şi ei la Mine şi Mi-au spus: „Doamne, dar şi noi credem cu tărie în Tine, cum cred aceştia pe care i-ai trimis în lume, şi cunoaştem de-acum pe deplin şi învăţătura Ta! Nu vrei să ne trimiţi şi pe noi în lume în numele Tău?”

2. Eu am spus: „Va veni şi rândul vostru; dar acum sunt de ajuns aceştia şaptezeci. După ce Eu Mă voi fi înălţat la Ceruri, şi voi, şi încă mulţi alţii, veţi fi trimişi în lume, pentru a le vesti oamenilor Evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu, primită de la Mine; dar deocamdată rămâneţi alături de Mine, ca martori credincioşi ai cuvintelor şi ai faptelor Mele, căci, pentru aceasta, sunteţi la fel de necesari precum cei care au plecat.

3. Foarte mulţi oameni de pretutindeni au văzut semnele din noaptea trecută şi sunt încă extrem de înspăimântaţi, fiindcă nu cunosc semnificaţia acestui măreţ fenomen. Când cei trimişi vor ajunge la ei, le vor aduce o adevărată mângâiere, în deznădejdea lor. Şi acesta este

principalul motiv pentru care i-am trimis încă de astăzi pe cei şaptezeci! Înțelegeți voi acum scopurile măreţe şi atât de înțelepte ale Tatălui din Ceruri?”

4. Aceste cuvinte i-au liniştit, şi ei n-au mai întrebat nimic cât timp am mai rămas pe colină.

5. După aceea Lazăr a venit la Mine şi M-a întrebat: „Prietene măreț şi mult-iubit, Domnul şi Stăpânul tuturor oamenilor, uite, soarele începe deja să apună! Vrei să rămâi aici peste noapte sau să Te întorci pe Muntele Măslinilor? Dacă, spre marea bucurie a inimii mele, ai alege să te întorci, aş trimite de îndată pe cineva într-acolo, ca să le spună oamenilor mei să facă pregătirile necesare.”

6. Eu am spus: „Ne vom întoarce cu toții pe muntele tău, dar abia la noapte; căci acum, la lumina zilei, sosirea noastră ar fi prea uşor remarcată de templieri, însă în ceea ce priveşte hrana trupurilor noastre, vom găsi aici tot ceea ce ne trebuie; căci şi prietenul nostru Nicodim are un han mare şi o locuință imensă. Aşa că abia spre miezul nopții ne vom deplasa în liniște spre Muntele Măslinilor, astfel încât să nu deranjăm pe nimeni!”

7. Şi hotărârea aceasta l-a mulțumit pe Lazăr.

8. Eu însă l-am însărcinat pe Rafael să se ocupe de hrana tinerilor noştri, care erau deja destul de flămânzi.

9. Atunci Nicodim a întrebat dacă n-ar fi mai bine ca tinerii să fie hrăniți la han.

10. Eu am spus: „Lasă aceasta; slujitorul Meu ştie bine ce are de făcut şi toate vor fi în perfectă ordine. Aşa să fie!”

Capitolul 168

Sfaturile Domnului nostru Iisus Hristos privind întoarcerea lui Agricola în patrie. Întărirea credinței şi a încrederii prin practică. Darurile Grației Divine sunt oferite celor care sunt pregătiți

1. Şi atunci a venit la Mine romanul Agricola şi Mi-a spus: „Doamne şi Învățătorule, văzând că toți încep să se pregătească de plecare, am început şi noi, romanii, să ne gândim când ar trebui să pornim către casă! Cum însă, în special în prezența Ta, nu vreau să întreprind nimic fără să îți cer părerea, Te rog pe Tine să îmi acorzi sfatul Tău divin şi în această privință.”

2. Eu am spus: „Pentru tine, prietene drag, nu este încă nicio grabă, întrucât indicațiile pe care le-ai primit din partea împăratului îți permit ca, la nevoie, să poți lipsi de la Roma chiar mai mult de o jumătate de an! Dar cum aici, în Țara Iudeilor, ca de altfel în întreaga Asie aflată sub suveranitate romană, nu există momentan nicio problemă de stat de vreo importanță deosebită, te poți întoarce acasă oricând doreşti tu. Mă gândesc deci că dacă vei pleca abia poimâine nu vei pierde nimic rămânând încă puțin alături de Mine. Abia peste un an vei fi însărcinat de către împărat cu o misiune în Britania, iar fiul tău cel mare, care-ți poartă numele, te va însoți acolo şi va ocupa pentru un timp mai îndelungat o funcție foarte înaltă. Prin urmare, dacă te vei întoarce chiar şi peste o lună la Roma, aceasta nu va avea nicio importanță; căci oricum vei fi sosit la timp.

3. Totuşi, Eu mai vreau să te sfătuiesc cum să ajungi în deplină siguranță acasă cu corăbiile tale cele mari. Vezi tu, vor începe cât de curând furtunile echinocțiului, care suflă dinspre vest şi îngreunează mult înaintarea corăbiilor care navighează de la est la vest! Astfel că, în perioada aceasta, nu prea vei avea spor să înaintezi pe Marea Mediterană. De aceea, începeți drumul spre casă prin Asia Mică, pe uscat, şi lasă-ți navele să înainteze până la prima strâmtoare. Cyrenius va găsi o modalitate sigură pentru ca tu să ajungi la ele. Apoi vei putea naviga uşor şi în deplină siguranță până pe celălalt țărm al mării, care este destul de îngustă în locul acela, după care poți naviga de-a lungul coastei Greciei până în Dalmația. De acolo vei putea

traversa uşor partea cea mai îngustă a Mării Adriatice. Iar în continuare, cunoşti bine drumul spre Roma, care este lipsit de primejdii. În ceea ce priveşte corăbiile, le vei putea trimite abia două luni după aceea într-un port din sudul Romei, ceea ce de asemenea nu va fi prea târziu. Eu ți-am spus toate acestea doar pentru ca tu să eviți orice rău, chiar şi sub aspectul acesta lumesc."

4. Agricola a spus: „Doamne, Îți mulțumesc pentru acest sfat al Tău, pe care-l voi urma în cel mai mic amănunt! Dar în acelaşi timp nu pot să nu fac următoarea remarcă: având o mare credință şi o încredere absolută în sprijinul Tău atotputernic, eu aş putea totuşi ajunge în porturile Romei chiar şi navigând prin Marea Mediterană, împotriva tuturor vânturilor; căci Ție, Doamne, totul Îți este cu putință, aspect de care eu m-am putut convinge cu prisosință! De ce atunci să nu-Ți fie cu putință sau să nu-Ți fie pe plac şi aceasta? Totuşi, voi urma cu exactitate sfatul Tău, şi am pus întrebarea aceasta doar din dorința de a şti."

5. Eu am spus: „Ai tot dreptul să Mă întrebi; căci, vezi tu, şi Eu ți-am dat sfatul acesta doar pentru a-ți oferi posibilitatea să-ți încerci tu singur forța credinței şi a încrederii tale în iubirea, înțelepciunea, forța şi puterea Mea!

6. Dacă, chiar şi în cazul celui mai mare pericol, încrederea şi credința ta în Mine ar fi atât de mari, încât să nu mai fii cuprins de nicio îndoială că Eu aş putea, dintr-un motiv tainic, să nu-ți sar în ajutor, atunci ai putea într-adevăr să pleci pe mare şi să navighezi împotriva celor mai mari furtuni; căci de le vei porunci în numele Meu să amuțească, ele vor amuți chiar în clipa în care le vei porunci. Dar pentru aşa ceva, prietene, credința şi încrederea ta sunt, totuşi, în pofida bunăvoinței tale, încă prea slabe!

7. Sigur că tu nu te îndoieşti câtuşi de puțin că Eu pot făptui orice; dar te vei îndoi totuşi că Eu voi dori să fac întotdeauna ceea ce tu Mă vei ruga, şi chiar dacă Eu te-aş ajuta atunci când M-ai ruga, această cât de uşoară îndoială te-ar arunca în brațele fricii şi ale panicii, astfel că de data aceasta este mai bine să îmi urmezi sfatul!

8. Credința şi încrederea trebuie şi ele exersate, până când propria ta voință devine destul de unită cu Voința Mea, în aşa fel încât tot ceea ce voieşti tu să se îndeplinească în mod necesar şi negreşit. Căci numai o credință deplină şi vie şi, deci, o la fel de mare încredere îi permit omului să se transpună oriunde în Spirit, în numele Meu, şi să fie pe deplin eficient, astfel încât să se împlinească tot ceea ce voieşte el.

9. Însă, cu timpul, vei dobândi şi acea fermitate în credință şi încredere, prin care voința ta să ajungă la deplina maturitate; şi atunci vei putea porunci cu succes elementelor în numele Meu. Vei întâlni însă, chiar şi cu ocazia acestei călătorii pe care ți-am recomandat-o Eu, unele mici pericole; dar ele nu-ți vor putea pricinui niciun rău, fiindcă Eu te voi ocroti în permanență. Peste un an însă, când vei călători spre Spania, Galia şi Britania, vei fi dobândit deja acel nivel de forță a credinței şi a voinței, încât niciun duşman nu se va putea ridica împotriva ta; dar acum încă nu îl ai."

10. Şi atunci Agricola a spus din nou: „Doamne şi Învățătorule, dar cei şaptezeci de lucrători, pe care tocmai i-ai trimis în lume ca ucenici ai Tăi, cu siguranță că nu erau nici ei mult mai fermi în credință şi în încredere decât mine şi tovarăşii mei; şi totuşi i-ai înzestrat cu nişte calități, pe care oricine şi le-ar dori! Sigur că, la sarcina pe care o au, aceste daruri le sunt mai utile lor decât nouă; dar singură necesitatea nu poate constitui condiția, pe deplin justificată, pentru înzestrarea lor cu nişte daruri atât de minunate! Aş crede mai degrabă că, potrivit afirmației Tale, pentru aşa ceva trebuie să te califici mai întâi prin credință şi încredere. Dacă cei şaptezeci chiar s-au dovedit apți pentru aşa ceva, aceasta este o altă întrebare, la care doar Tu poți răspunde în deplină cunoştință de cauză!"

11. Eu am spus: „Cei şaptezeci erau pe deplin pregătiți, fiindcă sunt nişte oameni foarte simpli, a căror credință a fost fermă încă din anii tinereții lor. Cu ocazia diferitelor minuni săvârşite în fața ochilor lor, ei n-au întrebat cum de este posibil cutare sau cutare lucru, ci au crezut cu tărie că Mie nimic nu îmi este imposibil şi că până la urmă, şi în cazul lor, tot ceea

ce vor voi şi ei în numele Meu va trebui să se împlinească. Şi iată, datorită acestei credinţe ferme şi încrederii lor necondiţionate, i-am şi putut înzestra atât de repede şi de plenar cu toate aceste calităţi!

12. La ei credinţa a fost înaintea ştiinţei, la voi însă ştiinţa a precedat credinţa, şi tocmai în aceasta constă marea diferenţă între modurile în care pot fi dobândite adevăratele calităţi spirituale interioare! Dar nu-i nimic; căci şi voi le veţi dobândi, dacă, cu timpul, credinţa voastră nu va slăbi cumva. M-ai înţeles acum, Agricola?"

13. Şi Agricola a spus: „Da, acum Te-am înţeles pe deplin, şi-Ţi mulţumesc din adâncul inimii mele pentru învăţătura aceasta atât de importantă; voi depune toate eforturile pentru ca ea să se împlinească în mine însumi!

14. Dar, Doamne, acolo, pe drumul dinspre răsărit, văd o mare caravană venind spre acest târg. Şi cum probabil că va înnopta aici, nu va rămâne prea mult loc pentru noi în han. Să fie oare evrei, greci sau perşi?"

15. Eu am spus: „Pe mine prea puţin mă interesează aceşti negustori; dar pentru că tu vrei să ştii cu adevărat de unde vine caravana aceea, pot să-ţi spun foarte exact. Este o caravană care vine de la Damasc şi poimâine va pleca la Sidon. Aceşti oameni, care sunt evrei şi greci, aduc tot felul de ustensile din metal pentru a le vinde. Dacă vrei să cumperi câte ceva de la ei, fă-o astăzi, căci mâine nu mai e voie."

16. Agricola a spus: „Nu, căci am cu prisosinţă tot ce îmi trebuie pe corăbiile mele şi acasă. Dar ce urmează să facem noi acum? Soarele apune deja!"

17. Eu am spus: „Ei bine, să apună! Acum, în fapt de seară, noi vom merge să ne odihnim puţin; căci am lucrat destul până acum! Şi apoi vom mai vedea ce ne va mai aduce seara aceasta."

Capitolul 169

Domnul nostru Iisus Hristos îi sfătuieşte pe tinerii nordici. Despre îngeri. Cerul şi iadul. Esenţa vederii spirituale interioare

1. Apoi M-am dus la smochin, Mi-am luat câteva smochine şi le-am mâncat. După aceea, i-am vizitat pe tineri, care stăteau cuminţi la masă, mâncând pâine şi fructe. Şi când M-au văzut, ei s-au ridicat cu toţii şi au venit să-Mi mulţumească din inimă pentru tot binele de care au avut parte de la Mine.

2. Unii au vrut să înceapă să-Mi povestească în amănunt tot ceea ce reţinuseră din învăţăturile Mele, iar cei şapte, care pe Muntele Măslinilor se aflaseră pentru un scurt timp în preajma Mea şi pe care îi înzestrasem cu capacitatea de a înţelege şi de a vorbi limba ebraică, au declarat sus şi tare că Eu sunt Domnul Cerurilor şi al pământului şi că le-au spus aceasta şi tovarăşilor lor.

3. Iar Eu i-am lăudat şi le-am recomandat să-şi păstreze gândurile acestea cu mare credinţă în adâncul inimii lor şi, în marele oraş Roma, unde ei vor ajunge cât de curând, să nu se lase amăgiţi de fastul şi de trufia acestuia, de idolii şi de tentaţiile lui, ci să urmeze cu strictеţe învăţămintele şi îndemnurile romanului - care, în doar câteva zile, îi va lua pe toţi cu sine la Roma, ca un adevărat tată pe copiii lui - şi să trăiască întotdeauna în neprihănire şi bună rânduială, căci astfel ei vor avea parte de o deosebită bunăvoinţă din partea Mea şi de tot felul de daruri.

4. În plus, ei trebuiau să aibă mereu în minte faptul că Eu sunt atotvăzător şi atotştiutor şi cunosc chiar şi cele mai tainice gânduri ale tuturor oamenilor. Şi aceasta să-i facă să se abţină de la orice faptă care contravine legilor adevăratei Ordini a vieţii; căci dacă Eu ofer cu mare plăcere toate darurile posibile din Ceruri celor care au inima curată, tot aşa, cei care încalcă legile înţelepte ale acestei Ordini a vieţii trebuie să se teamă de mânia Mea.

5. „Până acum, le-am spus în continuare tinerilor, voi ați fost curați ca îngerii Mei din Ceruri, şi acesta a fost motivul pentru care Eu Însumi v-am eliberat din chingile cele grele ale sclaviei. Iar dacă veți rămâne şi pe viitor tot atât de curați, îngerii Mei vă vor însoți şi vă vor apăra de orice necaz, şi vă vor ghida pe cărările vieții, care duc la Cerurile Mele! Copiii Mei dragi, vă veți aminti bine toate acestea?”

6. Şi toți, dar în special cei şapte, au spus: „O, dragul nostru Tată şi Stăpân, ne vom aminti cu exactitate toate sfaturile Tale şi Te vom asculta negreşit! Dar cum arată îngerii Tăi şi unde se află Cerurile Tale?”

7. Eu am spus: „Cel care până acum s-a îngrijit de voi în numele Meu şi care arată ca un tinerel este unul dintre îngerii Mei de frunte! Aici jos, din cauza oamenilor, are desigur un trup; însă poate renunța la el oricând voieşte. Iar dacă face aceasta, el nu moare, ci, la fel ca şi Mine, este un spirit pur care continuă să trăiască, să creeze şi să acționeze până în vecii vecilor. Şi astfel de îngeri plini de forță şi de putere, cum este el, există o infinitate.

8. Voi vreți de asemenea să ştiți unde se află Cerurile Mele. Eu vă spun: Cerurile Mele sunt pretutindeni unde se află oameni şi spirite cucernice şi bune. Întreg acest spațiu vizibil, care nu are nicăieri vreun sfârşit, este Cerul fără de început şi fără de sfârşit, însă doar pentru oamenii şi spiritele bune. Cât priveşte locul unde sălăşluiesc cei răi, oameni şi spirite, acela nu este Cerul, ci iadul, care este judecata şi moartea cea veşnică, reprezentate în lumea aceasta prin materie, care în sine este tot o judecată şi, prin urmare, este moartă.

9. Astfel, cel care tânjeşte cu lăcomie după comorile acestei lumi, care nu este decât materie, judecată, iad şi moarte, se duce cu sufletul său la moarte. Căci duhurile rele se află mai ales în materia acestui pământ; iar duhurile bune şi curate sălăşluiesc doar în spațiile pure de lumină ale marelui univers de eter.

10. Însă, pentru ca voi, dragii mei copii neprihăniți, să vă puteți face o imagine durabilă despre toate acestea, vă voi deschide pentru câteva clipe vederea interioară, şi atunci veți putea privi de aici, de pe pământ, în Cerurile Mele!”

11. Atunci unul dintre tineri a mai întrebat: „Dragul nostru Tată şi Stăpân, dar ce este vederea interioară?”

12. Eu am spus: „Copilaşi, atunci când dormiți, ochii voştri trupeşti sunt închişi, şi totuşi vedeți în visele voastre luminoase tot felul de ținuturi minunate, oameni, animale şi copaci, flori, tufişuri şi stele, şi mii de alte lucruri, într-un mod atât de clar cum nu puteți vedea cu ochii voştri trupeşti! Şi tot ce vedeți voi în vis este spiritual, iar voi vedeți cu vederea voastră interioară spirituală, care în starea de trezie pământească este şi rămâne închisă şi pe care niciun om obişnuit nu o poate deschide aşa cum îşi deschide ochii trupeşti - ceea ce a fost hotărât astfel de către Mine dintr-un motiv cât se poate de înțelept!

13. Însă, dacă Eu vreau, pot oricând să-i deschid unui om vederea interioară, iar atunci el va putea vedea aspecte spirituale şi naturale în acelaşi timp, şi aceasta vreau să fac acum şi cu voi, pentru ca această învățătură să se imprime cât mai bine în sufletele voastre. Vreau deci ca voi să vedeți Cerurile Mele!”

14. Şi de cum am rostit cuvintele acestea, ei au şi văzut cu toții îngeri fără de număr în jurul lor, care vorbeau foarte prietenos cu ei şi-i îndemnau la bine. Dar au văzut în acelaşi timp, ca şi cum ar fi pătruns cu ochii prin materia pământului, şi o mulțime de făpturi urâte şi nenorocite, care, în toate gândurile lor, nu doreau decât să se scufunde şi să se îngroape şi mai adânc în materie. Totodată au văzut în spațiul de eter şi nişte ținuturi mai mult decât minunate, cu clădiri la fel de minunate şi de fastuoase, de care nu conteneau să se mire. Îngerii îi conduceau prin acele locuri, arătându-le şi explicându-le o mulțime de aspecte.

15. Însă după un timp Eu i-am readus pe toți la starea de veghe şi la vederea terestră şi i-am întrebat cum le-au plăcut cele văzute.

16. Iar ei pur şi simplu nu aveau cuvinte ca să descrie toate acele minunății, şi mai ales fetele M-au implorat să le mai las să vadă încă o clipă acele frumuseți cereşti.

17. Eu însă le-am spus: „Atâta timp cât mai sunteți ai acestei lumi, pentru libertatea voinței voastre şi pentru ca să deveniți odată spirite libere şi independente, ceea ce ați văzut deja vă este pe deplin suficient; căci cele văzute vor trezi în voi o mare dorință de a trăi şi de a făptui doar după învățăturile şi după poruncile Mele.

18. Şi dacă vă veți desăvârşi complet în îndeplinirea Voinței Mele, veți primi încă din viața aceasta puterea de a stăpâni complet vederea spirituală interioară şi chiar şi auzul spiritual.

19. Cât despre învățătura Mea şi ceea ce aştept eu de la oamenii acestui pământ, voi ați auzit deja aici câte ceva, şi restul îl veți afla de la roman, când veți ajunge la Roma. Şi când veți fi deja pe deplin instruiți în toate, veți putea şi voi, la rândul vostru, să-i instruiți pe cei care vă vor întreba despre credința voastră şi despre învățătura pe care o urmați.

20. Acum însă puteți coborî în sat, adică la han! Acolo veți putea să mai vorbiți despre toate cele văzute şi auzite, iar îngerul Meu vă va explica multe lucruri, pe care cu mintea voastră nu le-ați putut încă înțelege!”

21. Şi atunci toți Mi-au mulțumit încă o dată, iar Eu M-am întors la restul grupului, care se afla pe partea din față a colinei.

22. Şi, ajuns acolo, Lazăr M-a întrebat ce mai fac tinerii din spatele colinei şi dacă ei n-ar trebui deja să fie conduşi pe Muntele Măslinilor.

23. Eu am spus: „Dragă prietene, Eu M-am îngrijit deja de toate acestea şi le-am dat tinerilor indicațiile necesare, astfel că te-am scutit pe tine de orice grijă! Căci dacă oamenii cei buni au multă grijă de semenii lor, Eu cu atât mai mult; şi dacă nu M-aş îngriji din vreme de toate, lumea aceasta s-ar destrăma complet cât de curând. Dar să lăsăm aceasta; căci de îndată vom avea parte de o nouă surpriză!”

Capitolul 170

Caravana de negustori din Damasc

1. Abia am rostit vorbele acestea, că Helias, aflată încă printre noi, a venit în goana mare la Mine şi Mi-a spus plină de nelinişte şi de groază: „Doamne, Doamne, în numele tuturor Cerurilor, ce înseamnă asta? Priveam la caravana care se apropie de noi, venind dinspre răsărit, cu cămilele şi cu caii săi de povară - dar iată că în spatele ei vine o altă caravană, care arată absolut îngrozitor! În loc de cămile şi de cai de povară văd nişte balauri fioroşi, oribili la vedere, iar în loc de oameni, nişte draci, încinşi cu şerpi de foc şi împodobiți pe piept cu câte un cap de mort! O Doamne, ce să însemne toate acestea?”

2. La această înştiințare făcută de Helias pe nerăsuflate, toți au dat fuga la marginea dinspre răsărit a colinei şi, văzând şi ei aceeaşi imagine, deloc plăcută vederii, au revenit şi M-au întrebat cu glas tremurat ce se petrece.

3. Eu am spus: „Priviți şi căutați să înțelegeți! Faptul că acei negustori care compun caravana sunt extrem de avizi de bani şi de plăceri lumeşti, presupun că îl ştiți şi voi de mai multă vreme; căci un negustor din Damasc nu este cu nimic mai bun decât un hoț şi un tâlhar de drumul mare. Negustorii aceştia afişează o deosebită politețe față de cumpărători, pentru ca să le vândă produsele lor cât mai scump posibil, însă odată ce marfa a fost vândută, ei ar fi în stare să-l şi ucidă pe cumpărător pentru a-i lua înapoi marfa vândută, împreună cu toți banii care i-au rămas şi cu celelalte bunuri aflate asupra sa. Dar, deşi acesta este unicul lor gând, ei trec în ochii lumii drept oameni foarte respectabili şi apreciați, şi nicio plecăciune care li se face nu este suficient de adâncă pentru ei.

4. Şi pentru ca voi toți, care de-acum sunteți ucenicii şi prietenii Mei, să vă dați seama un pic mai bine decât până acum cine sunt cu adevărat oamenii de genul acesta, Eu v-am deschis vederea interioară, astfel că vedeți acum caravana înaintând, aşa cum o poate vedea ori-

cine cu ochii săi trupeşti, însă, în spatele ei, voi vedeți şi caravana sub aspect spiritual, adică ceea ce corespunde interiorului ei.

5. Balaurii de foc semnifică lăcomia arzătoare, dorința de a acapara toate comorile acestei lumi. Dracii călărind aceşti balauri sunt înşişi negustorii, ca făpturi lumeşti. Şerpii cu care sunt încinşi semnifică viclenia, abilitatea şi şiretenia lor negustorească. Iar capetele de mort semnifică setea nemăsurată de a ucide a acestor diavoli lumeşti. Căci dacă le-ar sta în putință, ei i-ar ucide pe dată pe toți oamenii bogați, pentru a ajunge astfel, cât mai lesne cu putință, în posesia tuturor comorilor şi bunurilor de pe acest pământ. Şi cum aceasta este situația cu negustorii în cauză şi cum ştiu preabine că şi voi puneți uneori mare preț pe astfel de oameni, a trebuit să-i demasc în fața ochilor sufletului vostru!

6. Şi întrucât ați văzut acum aceste aspecte în deplinul lor adevăr, vă voi închide din nou vederea interioară - şi iată că, din nou, vedeți doar simpla caravană înaintând la poalele colinei acesteia! Cum vi s-a părut deci această imagine?”

7. Atunci Nicodim a spus: „Doamne, eu mi-am şi trimis câțiva slujitori jos, la han, cu porunca de a nu permite pentru nimic în lume acestei caravane să înnopteze în hanul meu! Căci ar fi chiar culmea să le ofer adăpost unor astfel de ființe! Şi, în calitate de conducător al oraşului, am să dau toate dispozițiile ca ei să-şi caute adăpost în afara localității, cât mai departe posibil, căci altfel ar putea întina locul acesta, altminteri atât de prietenos, într-o asemenea măsură, încât să nu se mai poată trăi apoi în el! Da, trebuie luate de îndată toate măsurile pentru a îndepărta cât mai mult o asemenea năpastă de localitatea noastră! Doamne, este bine aşa?”

8. Eu am spus: „Este bine să nu-i primeşti în hanul tău; dar nu este prea înțelept să goneşti această caravană în afara localității! Căci, în primul rând, ea se află sub protecția legii romane de liberă trecere, care este valabilă pentru toți negustorii, şi apoi, există şi aici destui oameni care, ca mod de a gândi, nu sunt cu nimic mai buni decât aceşti negustori, şi, prin urmare, ei nu sunt expuşi niciunui pericol de a deveni şi mai răi decât sunt deja de multă vreme; şi, în fine, n-ar strica să facem şi în cazul acestor negustori din Damasc nişte demersuri pentru a le transforma în vreun fel starea de spirit. Căci în această lume, adeseori mai este posibil să îndrepți pe cineva, chiar şi un pic, oricât de rău ar fi el, pe când în lumea cealaltă, când sufletul este dezbrăcat de trup, este aproape imposibil.

9. Aşa că, renunță la cea de-a doua intenție a ta! În ceea ce priveşte însă prima intenție, sunt întru totul de acord cu ea, după cum am şi spus de la început; de altfel ar fi fost destul de greu să ne găsim sub acelaşi acoperiş, noi şi ei - căci este necesar ca cerul şi iadul să fie bine delimitate. Eşti mulțumit de sfatul acesta al Meu?”

10. Şi Nicodim a spus: „O Doamne, desigur; doar că mă umple de o oarecare amărăciune şi neplăcere gândul că şi în acest târguşor drag mie trăiesc oameni a căror mentalitate nu se deosebeşte cu nimic de cea a negustorilor din Damasc!”

11. Eu am spus: „Priveşte! Încă se mai află aici, puțin mai în spate, cei şapte, pe care Eu i-am salvat de la moartea prin înfometare, în coliba bogătaşului Barabe! Copiii goi au alergat la locuitorii târgului, rugându-se de unul sau de altul să se îndure de ei; dar au găsit doar inimi împietrite. Şi dacă aceasta este situația, cum mai poți să te miri că Eu nu-i pot vorbi de bine pe locuitorii acestui târg?! Iar dacă te-aş lăsa să-i vezi şi pe oamenii de vază din Ierusalim cu vederea ta interioară - oare ce-ai mai spune atunci?

12. De aceea, vă zic vouă: lumea aceasta este, în toate privințele, asemenea iadului; doar că aici, în lumea aceasta, infernul este ascuns de ochii oamenilor, aşa cum ascuns este şi Cerul, în vorbă şi faptă. Şi de aceea aici Cerul poate avea o influență benefică asupra iadului; însă când ambele sunt fără văluri, această influențare devine mult mai dificilă sau chiar imposibilă.

13. Atunci când cei doi farisei au venit încoace, un adevărat iad a venit ascuns în ei; însă aici, fără să o ştie, ei au ajuns într-un adevărat Cer.

14. Dar şi Cerul are trei niveluri[14], la fel cum şi iadul are trei niveluri sau trepte.

15. Cei şapte oameni din Egiptul Superior reprezintă primul nivel, Cerul Înţelepciunii pure, iar pentru început, spiritele diavoleşti de la Ierusalim n-au putut pătrunde decât în acest prim Cer. Şi atunci ei au început să vadă mai bine şi să îşi dea seama că se află de-a binelea în nemernicia iadului. Cum această înţelegere creştea în ei, lumina celui de-al doilea nivel al Cerului s-a pogorât asupra lor în persoana lui Rafael, şi ei au început să simtă nevoia de a se lepăda de cele rele şi de a se întoarce spre lumină. Şi numai atunci când ei s-au văzut mai bine în marea lumină a înţelepciunii şi a iubirii celui de-al doilea Cer, s-au simţit pătrunşi de adevărata căinţă şi s-a născut în ei dorul aprins de Mine, Cel aflat în cel mai înalt nivel al Cerului. Şi când am venit Eu Însumi la ei, ei s-au întors de îndată pe calea cea bună şi acum aspiră la cel mai înalt nivel al Cerului.

16. Dacă însă, cum noi aveam această putere, i-am fi gonit atunci în starea în care au venit, de diavoli sadea, ei cu siguranţă că nu s-ar mai afla în starea fericită de acum! Şi, vedeţi voi, la fel este şi cu negustorii din Damasc, care se află acum în târgul acesta, dar care nu au habar că Împărăţia lui Dumnezeu este atât de aproape de ei! Noi însă, când ne vom afla printre ei, vom găsi cu uşurinţă prilejul de a-i face să simtă într-o oarecare măsură aceasta, şi apoi vom vedea ce se va mai putea face în continuare.

17. Acum însă, pentru că acei negustori şi-au găsit deja, cei mai mulţi dintre ei, un adăpost pentru noapte, haideţi să coborâm de pe colina aceasta şi să poposim mai întâi, pentru vreo oră, în casa ta, după care vom merge la hanul tău, unde vom cina! Restul îl vom vedea la momentul potrivit."

18. Şi atunci Agricola a spus: „Doamne, pe tinerii noştri nu-i mai văd pe nicăieri! Au coborât deja în vale?"

19. Eu am spus: „Dragă prietene, dar n-ai auzit ce i-am spus Eu mai înainte lui Lazăr? Cum poţi să Mă întrebi încă o dată acelaşi lucru?! Tinerii se află deja, perfect îngrijiţi, la han, sub oblăduirea lui Rafael; şi poţi fi sigur că nu vor pierde nimic din cele ce se vor petrece! Dar acum, haideţi să pornim şi noi la vale către târg! Iar până acolo, să nu Mă mai întrebe nimeni absolut nimic! Aşa să fie!"

Capitolul 171

Domnul nostru Iisus Hristos explică al doilea capitol din Isaia

1. La îndemnul acesta al Meu, toţi s-au ridicat şi am pornit agale spre târg, spre casa lui Nicodim, pe care, potrivit dorinţei sale tainice, urma s-o binecuvântez. Aflându-ne în casă, am auzit deodată un tărăboi mare în piaţă, iar Agricola al nostru a întrebat imediat cu un ton autoritar ce se petrece acolo.

2. Eu am spus: „Prietene, atâta vreme cât Eu sunt cu tine, n-ar trebui să pui asemenea întrebări! Oare n-ai înţeles încă de câtă putere dispun Eu?! Doar Eu ştiu tot ce se petrece în întreaga infinitate; aşa că nu te mai preocupa de asemenea chestiuni, cel puţin în prezenţa Mea!"

3. Şi Agricola a spus: „O Doamne, Îţi mulţumesc pentru admonestarea aceasta! Voi ţine cont de ea în toate situaţiile viitoare; căci impetuozitatea în astfel de cazuri este încă defectul meu principal. Mă gândesc de multe ori la răbdarea pe care Tu o elogiezi atât, şi doresc mult să mi-o însuşesc şi eu; dar când o astfel de ispită mă prinde nepregătit, iese imediat la iveală vechiul meu păcat, însă de-acum încolo voi termina cu el pentru totdeauna!"

4. Eu am spus: „Este o decizie foarte bună, deşi va trebui să mai comiţi de câteva ori acest păcat.

[14] Vezi mai pe larg „Raiul şi Iadul" de Emanuel Swedenborg, n.r.

5. Acum însă, aduceți-mi cartea profetului Isaia, căci vreau să vă explic din ea un pasaj important!”

6. Şi de îndată Nicodim Mi-a adus cartea. Am deschis-o imediat la capitolul al doilea şi le-am citit cu voce tare, tuturor celor prezenți, următoarele cuvinte:

7. „«Aceasta este viziunea pe care a avut-o Isaia, fiul lui Amos, despre Iuda şi Ierusalim: În vremurile de pe urmă, muntele pe care se află Casa Domnului va fi cel mai înalt munte, şi se va înălța deasupra tuturor dealurilor. Şi toate popoarele păgâne vor curge către el.»„ *(Isaia, 2/2)*

8. Atunci Nicodim şi cei doi farisei au întrebat: „Doamne şi Învățătorule, dar unde se află muntele Domnului, pe care se află Casa Sa?”

9. Eu am spus: „O, vedeți cum încă mai sunteți plini de materia acestei lumi! Oare nu Eu sunt muntele tuturor munților, cel pe care stă adevărata Casă a Domnului? Şi ce este de fapt această casă atât de bună de locuit? Ea este Cuvântul Meu, pe care l-am rostit deja către voi, evreii, prin toți profeții, de-a lungul mai multor secole, şi pe care îl rostesc şi acum prin gura Fiului Omului. Eu sunt prin urmare muntele, iar Cuvântul Meu este această casă bună de locuit de pe munte, şi iată-i în jurul nostru pe păgânii veniți din toate părțile lumii, ca să admire acest munte şi să se instaleze în casa lui cea atât de spațioasă.

10. Însă pentru evrei, aşa cum sunt ei acum, acestea sunt cu adevărat vremurile de pe urmă, căci ei au fugit de munte şi de casa lui, iar cei mari caută chiar să-l distrugă. Ați înțeles acum versetul acesta?”

11. Şi toți au spus: „Da, Doamne, acum el este pe deplin limpede; însă capitolul acesta are mai multe versete, care nu ne sunt deloc pe înțeles! Explică-ni-le, Doamne, în continuare!”

12. Eu am spus: „Aveți puțină răbdare; căci nu se frânge un copac cu genunchiul!

13. Şi Isaia spune mai departe: «Multe popoare vor veni şi vor zice atunci (adică în viitor): Veniți să ne suim pe muntele Domnului, în Casa Dumnezeului lui Iacov, ca El să ne învețe căile Sale şi noi să urmăm cărările Sale. Căci din Sion va ieşi Legea, şi din Ierusalim, Cuvântul lui Dumnezeu!» *(Isaia, 2/3)*

14. Prin Sion (Z'E ON = 'El vrea') trebuie înțeles muntele, adică Domnul sau Eu Însumi, iar prin Ierusalim, Casa lui Dumnezeu de pe munte, adică Cuvântul Meu şi Învățătura Mea, acum şi în vecii vecilor - sper că nu aveți nicio îndoială în privința aceasta.

15. Dar care sunt oare popoarele care spun: «Veniți să ne suim pe muntele Domnului, adică la Fiul Omului sau la Omul-Dumnezeu, în Casa Dumnezeului lui Iacov, ca El să ne învețe căile Sale şi noi să urmăm cărările Sale!»?

16. Vedeți voi, popoarele acelea sunt toți oamenii care în viitor se vor întoarce la Mine, îşi vor însuşi Cuvântul Meu şi vor face Voia Mea; căci Cuvântul Meu arată căile vieții, iar cărările sunt Vrerea Mea dezvăluită oamenilor prin Cuvânt, Vrere care desigur este mult mai dificil de urmat întocmai decât simpla ascultare a Cuvântului Meu, căci este mult mai plăcut să mergi pe un drum larg decât să urmezi nişte cărări înguste şi adeseori foarte abrupte.

17. Dar cel care vrea cu tot dinadinsul, în sufletul său, să se urce pe muntele cel mai înalt dintre toți munții, şi acolo să intre în Cuvântul Meu cel plin de viață, care este Casa Domnului de pe munte, acela nu trebuie să se mulțumească a merge pe drumul cel larg care duce spre munte şi să se oprească la şes; ci el trebuie să o ia pieptiş pe cărările înguste şi adesea foarte abrupte; căci doar acestea îl conduc cu adevărat până în vârful muntelui, adică în Casa plină de viață a lui Dumnezeu.

18. Acum ştiți ce înseamnă aceasta, şi ştiți fără îndoială şi ce înțelege profetul prin Z'E ON sau prin IERUSALIM; de aceea şi spune el că Legea, adică Voia Mea, vine din Z'E ON şi Cuvântul Meu din IERUSALIM, adică, desigur, din gura Mea.

19. Aşadar, cel care aude Cuvântul Meu, pe care l-am rostit în toate vremurile către oameni prin profeți, şi-l însuşeşte şi îl urmează, acela vine la Mine, şi deci la Cuvântul cel plin de viață şi la puterea sa; căci Eu însumi sunt Cuvântul cel plin de viață şi puterea sa, şi toate

cele cuprinse în spațiul infinit nu sunt altceva decât Cuvântul Meu plin de viață împreună cu forța și puterea sa eternă. Ați înțeles voi acum toate acestea?”

20. Atunci un cărturar, care făcea parte din grupul fariseilor ce veniseră la Mine pe Muntele Măslinilor, a spus: „Doamne şi Învățătorule, explicația Ta despre cele două versete a fost limpede ca soarele amiezii pe cer, iar eu sunt acum pe deplin lămurit; dar cel de-al patrulea verset spune:

21. «Şi Domnul îi va judeca pe păgâni şi va pedepsi popoare fără de număr. Apoi, ei vor face din săbiile lor fiare de pluguri şi din lăncile lor cosoare. Niciun neam nu va mai ridica sabia unul împotriva altuia şi oamenii nu vor mai învăța să facă război.» *(Isaia, 2/4)*

22. Care sunt deci aceşti păgâni şi aceste popoare care, odată pedepsite, nu vor mai putea să se războiască între ele? Trebuie să fie vorba despre nişte popoare care se vor naşte într-un viitor îndepărtat; căci generațiile actuale, cu regii lor înfumurați, avizi de aur şi de putere, se vor război până la sfârşitul vremurilor!”

23. Eu am spus: „Tu eşti cu adevărat un cărturar, căci cunoşti foarte exact preceptele şi profeții, fără să fi înțeles însă nimic din adevăratul lor spirit! Tu ai păşit pe drumul cel larg şi neted; însă pe cărarea cea îngustă, care duce pe muntele adevăratei cunoaşteri, n-ai pus încă piciorul.

24. Cel care nu ajunge în vârful muntelui Domnului şi în Casa Domnului, adică nu ajunge, în el Însuşi, la cuvântul divin interior şi la Cuvântul cel plin de viață al lui Dumnezeu, acela nici nu cunoaşte adevăratul spirit, profund şi plin de viață, al Legii şi al Profeților.”

Capitolul 172

Domnul nostru Iisus Hristos explică reprezentările asupra viitorului din Isaia

(Isaia, 2/1-5)

1. Şi cărturarul a spus atunci: „Dar de ce oare toți profeții au vorbit şi au scris atât de criptic? Ei ar fi trebuit totuşi să fie interesați în primul rând ca vorbele lor să fie înțelese de oameni!”

2. Eu am spus: „Asemenea observații au fost făcute şi cu câteva zile în urmă, pe Muntele Măslinilor, şi v-am explicat atunci că ele nu sunt fondate; astfel că nu voi repeta aici ceea ce am spus deja.

3. Dar cunoaşte cineva vreun cuvânt dumnezeiesc care să nu aibă şi un sens profund? Sau poți oare să-ți imaginezi un om care să nu aibă măruntaie? Sau care să fie atât de transparent ca o picătură de apă, încât să-i poți vedea toate organele, care, oricât de artistic ar fi concepute, fără îndoială că te-ar dezgusta în cel mai înalt grad?

4. Dar învățați odată să gândiți înțelept! Până atunci însă, Eu vă voi explica adevăratul sens, mai mult decât evident, al celui de-al patrulea verset din Isaia; fiți deci atenți!

5. «Domnul - care sunt chiar Eu, prin Cuvânt - va judeca neamurile păgâne şi va pedepsi multe popoare.»

6. Care sunt aceşti păgâni şi care sunt popoarele? Păgânii sunt toți aceia care nu-L cunosc pe Unicul Dumnezeu Adevărat şi, în locul Său, îi adoră şi îi slăvesc mai presus de orice pe idolii fără de viață şi pe Mamona al acestei lumi. Evreii sunt înconjurați din toate părțile de aceştia, şi, oriunde a-ți apuca-o în lumea aceasta - spre răsărit, spre miazăzi, spre apus sau spre miazănoapte -, nu veți întâlni decât păgâni de toate felurile! Totuşi, voi ştiți că au venit acum la Mine păgâni de toate neamurile, din toate colțurile lumii, mai de aproape sau mai de departe. Ei Mi-au ascultat cuvântul şi Mi-au văzut minunile, şi-au însuşit învățătura Mea şi au fost pătrunşi de credință, iar Cuvântul Meu este acum cel care îi călăuzeşte, şi, în felul acesta, ei au încetat să mai fie păgâni şi au trecut în rândul unşilor lui Dumnezeu şi al adevăratului popor al lui Dumnezeu.

7. Însă nici ei nu vor rămâne în starea în care se află astăzi; căci în curând se vor ivi printre ei falşi unşi şi vor face minuni cu care vor ademeni regii şi prinţii; aceştia vor căpăta foarte repede putere asupra lumii şi îi vor prigoni cu foc şi sabie pe cei care nu vor vrea să treacă de partea lor; şi în cele din urmă se vor diviza în secte şi partide numeroase, iar acestea sunt popoarele pe care Eu, Domnul, le voi pedepsi pentru lipsa lor de iubire, pentru falsitatea şi egoismul lor, pentru îngâmfarea, îndărătnicia şi setea lor de putere, pentru toată discordia semănată, pentru prigoanele lor reciproce şi pentru războaiele lor. Dar până la momentul acela va mai trece o vreme, cam atât cât a trecut de la Noe până în prezent.[15]

8. Şi aşa cum s-a petrecut pe timpul lui Noe, când oamenii se dădeau în vânt după nunţi, făceau petreceri mari şi ospeţe, pretindeau mare cinstire şi duceau războaie pustiitoare împotriva celor care nu se plecau în faţa idolilor lor, - drept pentru care a venit Marele Potop şi i-a înecat pe toţi făptuitorii răului -, tot astfel se va petrece şi în acele vremuri viitoare. Căci atunci va sosi Domnul cu focul mâniei Sale şi-i va mătura de pe faţa pământului pe toţi făptuitorii răului.

9. Şi atunci va fi vremea când toţi cei buni şi curaţi, care vor fi cruţaţi, adevăraţii prieteni ai adevărului şi ai luminii divine, vor face din săbii fiare de pluguri şi din lănci cosoare, şi nu vor mai învăţa nicicând războiul, şi atunci niciunul dintre aceste popoare adevărate şi unse nu va mai ridica sabia împotriva altuia, în afară de nişte păgâni rămaşi prin deşerturile acestui pământ; dar şi aceştia vor fi mai întâi avertizaţi, iar apoi şterşi de pe faţa pământului.

10. Şi atunci pământul va fi din nou binecuvântat. Solul său va da roade însutite din toate soiurile, iar bătrânilor (adică înţelepţilor) le va fi dată puterea asupra tuturor elementelor.

11. Iată cum trebuie înţeles din punct de vedere spiritual acest al patrulea verset, pe care tu, deşi cărturar, l-ai considerat atât de greu de pătruns!

12. Dar în spatele acestui sens material se ascunde fireşte şi un sens mai profund, pur spiritual şi dumnezeiesc, pe care însă voi, cu mintea voastră exclusiv pământească, nu-l puteţi înţelege şi care nici nu poate fi explicat prin vorbe, însă atunci când voi veţi fi intrat în Casa lui Dumnezeu de pe muntele Domnului şi deci vă veţi afla în acea Casă a lui Iacov, despre care vorbeşte profetul în scurtul verset cinci, abia atunci veţi umbla în lumina cea adevărată a Duhului lui Dumnezeu. *(Isaia, 2/5)* Spune-Mi aşadar dacă acum înţelegi toate acestea mai bine decât înainte!”

Capitolul 173

Despre destinul aparent nedrept al oamenilor

1. Atunci cărturarul a spus: „Da, Doamne şi învăţătorule, aşa trebuie desigur înţelese cuvintele profetului, iar sensul lor este acum clar şi limpede, deşi s-ar putea naşte aici următoarea întrebare: de ce admiţi Tu, Doamne, ca în viitor, peste vreo două mii de ani, oamenii să redevină la fel de răi precum cei de pe vremea lui Noe? Şi de ce, aproape întotdeauna, cel mai mult trebuie să sufere omul cel sărman, chiar şi atunci când el duce o viaţă cât se poate de plăcută lui Dumnezeu?

2. Eu însumi cunosc cazul unei biete familii, care urma cu strictеţe poruncile lui Dumnezeu şi care totuşi era extrem de nevoiaşă; nu departe de aceasta trăia, pe o proprietate întinsă, o familie bogată şi de vază, dar deloc milostivă. Ea nu dădea nicicând vreunui nevoiaş ceva de pomană, în timp ce familia cea sărmană îşi împărţea cu mult drag pâinea ei sărăcăcioasă cu ceilalţi. Şi într-o zi cu o atmosferă foarte apăsătoare, s-a stârnit o furtună puternică, iar fulgerul a lovit coliba familiei celei bune şi sărmane, care la momentul acela se afla pe

[15] Noe a murit în anul 2145 înainte de Hristos, conform Marii Evanghelii a lui Ioan, vol. 8, cap. 86/3; Facerea 5 şi Facerea 9/29.

câmp strângându-şi recolta de orz. Coliba a ars, desigur, împreună cu toate lucrurile care se găseau în ea: haine, alimente şi diferite obiecte de uz casnic şi gospodăresc. Dar aceeaşi furtună a bântuit şi deasupra casei celei mari a familiei bogate şi nemiloase, fără însă ca vreun fulger să o afecteze. De ce în cazul acesta a fost cruțat bogatul cel neîndurător şi nu mai curând sărmanul cel cumsecade?

3. Astfel de situații apar destul de des, iar oamenii ajung uşor la convingerea fie că nu există Dumnezeu, fie că El nu se sinchiseşte deloc de oameni. Căci fiecare om are un simț al dreptății natural, strâns legat de credința într-un Dumnezeu bun şi foarte drept; iar dacă sentimentul acesta este lezat de prea multe ori şi adesea într-un chip brutal, cu timpul slăbeşte şi credința, iar omul începe să se scufunde treptat în noaptea necredinței şi a superstițiilor, căutând un sprijin şi o alinare oriunde i se oferă ocazia şi devenind astfel un idolatru sau un stoic.

4. Iar când omenirea ajunge astfel, de-a lungul secolelor, cât se poate de rea, fireşte că vin asupra ei judecăți peste judecăți; însă eu sunt de părere că toate acestea n-ar fi fost necesare, dacă credința oamenilor n-ar fi fost atât de des încercată, prin tot felul de situații.

5. Eu gândesc acum ca un om obişnuit; dar majoritatea oamenilor judecă aşa, - şi prin aceasta ei nu devin mai buni. Ce părere ai Tu, Doamne şi Învățătorule, despre această chestiune?"

6. Eu am spus: „Dar ce s-a petrecut cu familia menționată de tine, după nenorocirea sa? A rămas cumva la fel de nenorocită şi a suferit în continuare în nevoi şi în mizerie?"

7. Cărturarul a spus: „O, nu! Căci nenorocirea sa a înmuiat inima vecinilor săi, iar aceştia i-au oferit mai multe decât avusese ea înainte.

8. Dar există şi cazuri în care o familie, odată lovită de o nenorocire - şi aceasta fără să aibă vreo vină -, rămâne nenorocită - şi după părerea mea tocmai cazurile acestea, pe care de altfel le întâlnim destul de des, sunt cele care îi înrăiesc cel mai mult pe oameni. Sau greşesc cumva când gândesc astfel?"

9. Eu am spus: „Astfel de cazuri sunt, în primul rând, foarte rare, iar în al doilea rând, atunci când se petrec, îşi au şi ele, fără îndoială, rațiunea lor bine întemeiată. În cazul amintit de tine, motivul nenorocirii acestei familii a fost următorul: coliba sa era deja foarte putredă, şi la primul cutremur de pământ ea s-ar fi dărâmat şi i-ar fi ucis pe locuitorii ei cei cumsecade. De aceea, familia respectivă le ceruse în repetate rânduri un sprijin vecinilor ei bogați, ca să poată să-şi ridice o colibă nouă. Dar rugămințile ei n-au fost auzite. Şi atunci, într-o zi, a fost permis ca un fulger să lovească respectiva colibă şi să o distrugă complet. Faptul acesta a înmuiat inimile vecinilor: strângând o sumă de bani, ei i-au construit familiei celei sărmane o casă nouă, mult mai solidă, pe care au şi umplut-o cu atâtea alimente, încât familia cea nevoiaşă s-a aflat după nenorocirea ei într-o stare mult mai bună decât înainte, şi de-acum îi putea ajuta mult mai uşor pe cei mai sărmani. Aşadar nenorocirea despre care vorbeşti a fost pentru familia cea săracă şi cumsecade un adevărat noroc, prevăzut şi acceptat de Mine.

10. Iar dacă încercările continuă în cazul unor oameni şi după ce li s-a produs o nenorocire, este pentru că, întotdeauna, o astfel de familie cade în mizerie din propria sa vină. Devenită săracă, ea este adesea lovită de câte o nenorocire şi mai dură, care are menirea să o trezească din obiceiurile sale trândave - şi atunci este doar vina ei dacă ea persistă în lene şi, prin urmare, în nenorocire. Sigur că ființele de genul acesta au apoi impresia că Dumnezeu nu le ascultă rugile sau că nu se sinchiseşte deloc de oameni; însă totul se datorează doar faptului că ele sunt prea leneşe. Ele nu iau în serios nici treburile lor lumeşti, nici respectarea poruncilor lui Dumnezeu şi nici rugăciunile către Dumnezeu, în care nu au încredere, şi tocmai de aceea ele sunt lăsate în necazuri, până când, trezite în sfârşit, în mod paradoxal, de o mizerie devenită de nesuportat, încep să-şi regăsească treptat fericirea.

11. Iată: a existat odată un rege în Orient, care stăpânea peste un popor foarte mare! Poporul acesta, dat fiind că locuia pe un pământ foarte fertil, a devenit tot mai trândav şi a

sărăcit tot mai mult, de la un an la altul. Şi atunci regele a început să se gândească cum să elimine acest rău.

12. Şi iată că i-a venit o idee fericită, şi el şi-a zis în sinea lui: «Voi împovăra poporul meu cu impozite tot mai mari şi mai greu de plătit şi îmi voi pune oştenii să le adune cu forța, până când oamenii vor deveni mai harnici!»

13. Zis şi făcut! Şi, să vezi, la început poporul a protestat şi s-a plâns îngrozitor, şi mai că s-ar fi şi răsculat împotriva presupusei durități a regelui său, dacă nu i-ar fi fost prea lene. Însă nevoia presantă l-a împins până la urmă la mai multă activitate. Şi în felul acesta el a ajuns destul de repede şi mai avut, putând să plătească mult mai uşor impozitele cele mari de acum decât pe cele mici dinainte.

14. Şi când regele a constatat, după câțiva ani, că poporul său ajunsese foarte muncitor şi harnic, el a vrut să-şi trimită crainicii în toate colțurile imperiului său să vestească o scădere considerabilă a impozitelor.

15. Atunci însă au venit bătrânii poporului şi i-au spus: «Îi mulțumim regelui celui înțelept pentru această favoare, însă pentru binele poporului îl rugăm să mențină actualele impozite; căci de îndată ce poporul va avea de plătit impozite mai mici, va redeveni cât de curând delăsător şi trândav, şi până la urmă îi va fi mai greu să plătească impozitul cel mic decât pe cel mare de astăzi!»

16. Şi când a auzit regele sfatul acesta din partea bătrânilor, i-a lăudat pentru înțelepciunea lor şi a văzut apoi cum poporul său devine tot mai harnic, şi deci mai înstărit şi mai fericit. Iar când poporul a aflat de la bătrâni că regele cel înțelept l-a împovărat cu impozite mai mari numai pentru a-l determina să fie mai muncitor şi mai fericit, a lăudat înțelepciunea regelui şi i-a plătit de bunăvoie chiar mai mult decât trebuia să plătească.

17. Iată, tot astfel procedez şi Eu Însumi cu oamenii cei leneşi şi trândavi. Şi oare îi fac cuiva vreo nedreptate?"

18. Şi a spus atunci cărturarul: „Doamne, acum m-am lămurit şi eu pe deplin şi-Ți mulțumesc din adâncul inimii pentru această luminare a minții mele!

19. Totuşi, Te rog să continui cu explicarea lui Isaia. Căci versetul al şaselea este chiar mai neclar decât primele cinci; astfel că Te rugăm din suflet să ne dai în continuare explicațiile Tale!"

Capitolul 174

Explicarea lui *Isaia, 2/6-22.* Revelații despre grația primită prin noua lumină

1. Şi Eu am spus: „Bine, aşadar, ascultați Cuvântul în continuare! Iată ce spune profetul mai departe:

2. «Tu, Doamne, ai îngăduit însă poporului Tău să se lepede de Casa lui Iacov; căci popoarele Tale au ajuns de acum mai rău decât străinii din Răsărit! Ei se dedau la vrăjitorii ca filistenii şi se unesc cu fiii străinilor. Țara lor este plină de aur şi de argint, iar comorile lor sunt fără sfârşit; țara lor este plină de cai, iar căruțele lor sunt fără de număr. Şi țara lor este plină şi de idoli, iar ei, oamenii, se închină înaintea lucrării mâinilor lor, înaintea lucrurilor făcute de degetele lor. De aceea, cei mici vor fi scoborâți şi cei mari vor fi umiliți: Tu, Doamne, nu-i vei ierta. Du-te, dară, popor necredincios, şi intră în crăpăturile stâncilor şi ascunde-te în țărână, de frica Domnului şi de strălucirea slavei Lui!» *(Isaia 2/6-l0)*

3. Aceste cinci versete formează un tot, fiindcă ele înfățişează starea mizerabilă a Bisericii sau a Casei lui Dumnezeu pe pământ, atât la evreii din trecut, cât şi la cei ce vor veni după noi.

4. Din cauza trândăviei în practicarea poruncilor lui Dumnezeu, am acceptat Eu ca poporul Meu să abandoneze Casa lui Iacov de pe muntele Domnului şi să imite întocmai purta-

rea celor mai barbare şi mai leneşe popoare, care trăiesc în ţările din Răsărit asemenea dobitoacelor.

5. Şi ceea ce fac acum fariseii şi evreii de teapa lor, vor face şi urmaşii noştri: ei vor stabili o mulţime de zile, cărora le vor atribui cu ipocrizie puteri şi sensuri deosebite, iar cei care nu vor respecta semnificaţia zilei respective vor fi prigoniţi cu foc şi sabie. În plus, ei vor interpreta semnele, le vor prezice oamenilor fericirea sau nefericirea, iar pentru aceasta se vor lăsa slăviţi şi plătiţi fără măsură; căci o asemenea activitate de trântor aduce desigur un câştig mai mare decât coarnele plugului sau secera.

6. Iar pentru a-şi mări veniturile lor de trântori, ei îşi vor trimite apostolii în lumea întreagă, cum fac acum fariseii, şi-i vor atrage de partea lor pe cei de alt neam. Ei nici ca păgâni cu mintea întunecată nu erau buni de nimic; dar, odată ajunşi nişte adevăraţi filisteni ai lumii, vor fi de o sută de ori mai răi decât înainte! Şi în felul acesta ţara lor cea înapoiată se va umple de aur şi de argint, iar lăcomia lor după toate comorile lumii acesteia nu va cunoaşte margini, şi, la fel, şi setea lor de putere şi pofta nestăvilită de a se războ i - ceea ce exprimă profetul prin imaginea cailor şi a căruţelor fără de număr. Şi teritoriile peste care vor domni ei se vor umple la rândul lor de idoli şi de temple, la fel cum şi Solomon cel înţelept, în pofida avertismentelor primite în mod nemijlocit de la Dumnezeu Însuşi, începuse să construiască temple păgâne în jurul Ierusalimului, de dragul femeilor sale străine. Orbii cei proşti vor îngenunchea în faţa unor astfel de idoli şi se vor închina la lucrul făcut de mâinile lor, la cele făcute de degetele lor, crezând cu nerozie că astfel îi vor fi plăcuţi lui Dumnezeu. Iar cei care nu vor face astfel vor fi prigoniţi până la moarte. Căci mulţi vor fi regii care, pentru gloria tronurilor lor, se vor lua după neroziile filistenilor acestei lumi, şi-i vor trece prin foc şi sabie pe prietenii, tot mai puţini la număr, ai luminii şi ai adevărului celui viu.

7. Şi atunci va veni Domnul şi va pedepsi aceste popoare, care, folosindu-se de numele Său, au asuprit atâţia oameni!

8. Şi atunci va răsări dintr-o dată, din toate direcţiile, lumina cea vie şi adevărată, iar prietenii întunericului vor fi învinşi pentru totdeauna. Ei (cei mari şi puternici ai acestui pământ) se vor ascunde desigur în crăpăturile stâncilor şi se vor îngropa în pulberea ţarinei lor sterpe de teama adevărului şi a măreţiei Domnului, dar prea puţin le va folosi aceasta.

9. Căci iată ce vesteşte profetul în continuare cu tărie: «Ochii celui mândru (mândria stăpânitorilor) vor fi smeriţi, iar cei mari vor trebui să se plece; şi numai Domnul va fi înălţat în acea zi, pentru vecie *(Isaia 2/11).* Căci ziua (lumina) Domnului Savaot se va ridica împotriva a tot ce este mândru şi semeţ şi-l va coborî *(Isaia 2/12);* împotriva tuturor cedrilor celor înalţi ai Libanului şi a tuturor stejarilor Basanului (principalii susţinători ai preoţimii idolatre din toate timpurile) *(Isaia 2/13);* împotriva tuturor munţilor înalţi (prinţii) şi împotriva tuturor colinelor celor mândre (curtenii) *(Isaia 2/14);* împotriva tuturor turnurilor ridicate (conducătorii de oşti) şi tuturor zidurilor întărite (oştirile) *(Isaia 2/15);* şi împotriva tuturor corăbiilor de pe mări (cei aflaţi la cârma statului) şi tuturor lucrărilor de mare preţ (industria marilor popoare) *(Isaia 2/16).* Şi toate acestea se vor petrece pentru ca mândria omului să fie coborâtă şi semeţia celor muritori să fie smerită, iar în ziua aceea numai Domnul va fi înălţat *(Isaia 2/17).* Şi atunci toţi idolii vor pieri pentru totdeauna *(Isaia 2/18).* Da, şi oamenii vor intra în văgăunile stâncilor, în prăpăstiile şi în crăpăturile pământului (ascunzătorile lui Mamona), de frica Domnului şi de strălucirea slavei Sale (lumina Adevărului celui veşnic), atunci când va veni El ca să lovească (pedepsească) pământul *(Isaia 2/19).* Da, în ziua aceea oamenii îşi vor arunca idolii de argint şi de aur, pe care îi făcuseră ca să li se închine, îi vor arunca în sălaşurile şobolanilor şi ale liliecilor *(Isaia 2/20),* ca să poată intra cât mai repede în crăpăturile stâncilor şi în prăpăstiile munţilor, de frica Domnului şi de strălucirea slavei Lui, atunci când va veni El ca să lovească pământul *(Isaia 2/21);* dar toate acestea nu vor folosi la nimic. De aceea, nu mai nădăjduiţi în omul cel muritor, în nările căruia nu este decât suflare (suflarea din nări semnifică trufia lumească); căci oare ce valoare are el? *(Isaia 2/22)»*

10. Aveți așadar explicația, lesne de înțeles, a întregului capitol al doilea, atât de important, al profetului Isaia! Ultimele versete se clarifică de la sine, odată ce s-a înțeles bine semnificația primelor.

11. Eu însă vă spun vouă: toate acestea se vor petrece cu adevărat cât de curând, urmând ca să se împlinească în întregime cam în vreo nouăsprezece sute de ani; căci, dacă este să-i laşi omului totala libertate de voință, nici chiar în puterea Mea nu stă altă metodă decât aceea de a pedepsi cât mai aspru, din timp în timp, trândăvia omenească; căci ea se află la baza tuturor păcatelor şi viciilor! Ați înțeles acum bine toate acestea?

12. Pe voi probabil vă bucură mai puțin toate acestea, dar cu atât mai mult se vor bucura popoarele viitoare, atunci când vor afla vestea aceasta în suferința lor şi într-o vreme în care un popor se va ridica împotriva celuilalt spre a-l distruge. Dar despre aceasta ne va lumina şi mai bine următorul capitol!

13. Acum însă să-Mi spuneți cum ați înțeles voi aspectele acestea de cea mai mare însemnătate! Şi spun «de cea mai mare însemnătate», fiindcă vreau să vă conving pe voi, ca viitori urmaşi ai Mei, să vă păziți de trândăvie, atât pe voi înşivă, cât şi pe toți ucenicii voştri. Acum, spuneți-Mi ce sens îi găsiți acestui capitol din *Isaia;* iar apoi ne va fi mai uşor să trecem la capitolul al treilea!”

14. Atunci ucenicii şi toți ceilalți prezenți au spus într-un glas: „Doamne, ceea ce hotărăşti, voieşti şi accepți Tu este cât se poate de bun, de înțelept şi de drept; căci Tu ştii cel mai bine, în calitate de Creator şi de Învățător al oamenilor şi a tot ce există în lumea aceasta, ce este cel mai potrivit pentru fiecare. Căci dacă argintul şi aurul, pietrele prețioase şi perlele cele scumpe nu le-ar aduce decât nenorocire oamenilor, atunci Tu nu le-ai mai fi creat!

15. Cine poate şti, în afară de Tine, dacă oamenii, fără aceste tentații, n-ar fi fost chiar mult mai trândavi decât au devenit din cauza lor şi decât vor mai deveni pe viitor?! Dar dacă unii, din prea mare iubire pentru astfel de tentații, ajung să fie ca nişte diavoli printre oameni, fiindcă se lasă orbiți de strălucirea cea falsă a aurului, Tu ai la dispoziția Ta nenumărate mijloace de corecție, iar noi suntem de părere că, la sfârşitul vremurilor pământeşti, totul se va încheia cu bine, conform misterioaselor Tale decizii eterne.

16. Noi, care suntem ucenicii Tăi aleşi, vom depune fără îndoială toate eforturile pentru a-i menține pe oameni într-o justă şi binefăcătoare activitate şi pentru a-i încuraja şi susține în acest sens. Rămâne însă de văzut dacă, peste vremuri, urmaşii lor vor mai ține seama de aceasta! Dar Tu vei şti să faci să survină tot ce este necesar pentru binele oamenilor, fie că va fi vorba de războaie, molime, sărăcie şi foamete sau de pace, sănătate şi vremuri îmbelşugate şi binecuvântate! Iar acum, că ne-am exprimat deschis părerea noastră în fața Ta, Doamne, Te rugăm să continui cu explicarea profetului.”

17. Eu am spus: „De data aceasta sunt pe deplin mulțumit de părerile voastre, şi, întrucât ați înțeles bine explicațiile privind capitolul al doilea, putem trece să explicăm foarte pe scurt şi capitolul al treilea. Ascultați-Mă deci!”

Capitolul 175

Explicarea capitolului al treilea din *Isaia.* Necesitatea ordinii într-o comunitate

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Acest capitol are şi el o valoare profetică, atât pentru prezent, cât şi pentru vremurile viitoare pe care vi le-am anunțat.

2. Ascultați ce spune primul verset, foarte semnificativ: «Iată, Domnul Dumnezeu Savaot va lua de la Ierusalim şi de la Iuda orice sprijin şi orice ajutor, orice rezervă de pâine şi orice rezervă de apă.» *(Isaia 3/1)*

3. Prin cuvântul «Ierusalim» trebuie înțeleşi aici toți evreii, aşa cum sunt ei acum şi de multă vreme încoace; iar prin «Iuda» trebuie înțelese generațiile viitoare, care, prin îmbrățişa-

rea învățăturii Mele, vor face parte apoi din neamul lui Iuda. Iar aceste generații, datorită mării lor trândăvii, vor avea o soartă asemănătoare cu cea a evreilor de astăzi, dar mult mai grea.

4. Luarea rezervei de pâine înseamnă că Dumnezeu îşi retrage iubirea şi milostenia Sa, iar luarea rezervei de apă înseamnă retragerea adevăratei Sale înțelepciuni; urmarea va fi că toți vor umbla într-o mare rătăcire şi întunecime a sufletului, şi niciunul nu-l va putea călăuzi pe celălalt; şi dacă totuşi vreunul s-ar încumeta să-i dea celuilalt un sfat, cel care ar avea nevoie de sfat şi de lumină nu-i va acorda primului încredere şi va spune: «Cum îmi vorbeşti tu mie de lumină, când te afli şi tu în acelaşi întuneric ca şi mine?!» Astfel, datorită trândăviei lor, oamenii vor fi atunci, din propria lor vină, complet neajutorați, ceea ce profetul împărtăşeşte în versetele următoare, spunând:

5. «De asemenea, le va fi luat omul viteaz şi omul de luptă, judecătorul şi prorocul, prezicătorul şi bătrânul *(Isaia 3/2);* sfătuitorul, înțeleptul, bunul orator, căpeteniile, mai mult de cincizeci, precum şi oamenii cinstiți *(Isaia 3/3).»*

6. Eu am plasat intenționat căpeteniile şi oamenii cinstiți la sfârşitul versetului al treilea, în loc să-i menționez chiar la început, şi aceasta din motive bine întemeiate. Şi acum, iată explicația!

7. Cine sunt vitejii şi oamenii de luptă? Vitejii sunt cei care, aşa cum a fost odinioară şi David, sunt plini de credință şi de încredere în Mine, iar oamenii de luptă sunt cei atât de înflăcărați de credință şi de încredere, încât îi învinge de fiecare dată pe dușmanii binelui şi ai adevărului divin, oricât de numeroşi ar fi aceştia.

8. Dar când apa cea vie din Ceruri lipseşte complet în rândul oamenilor, şi toate trupurile împreună cu sufletele lor se află în cel mai adânc întuneric, cine oare ar putea fi atunci printre oameni un judecător corect şi drept? Cine să aibă darul prezicerii? Şi dacă ar fi să-l aibă totuşi careva, cine-l va crede pe acela, lipsindu-i inteligența interioară?! Cine va putea profeți unor oameni orbi şi surzi din punct de vedere spiritual? Şi pe cine va putea alege omenirea cea ignorantă drept adevărat bătrân al ei pentru înțelepciunea sa deosebită, spre a şi-l face păstor? Aşadar, să înțelegeți bine despre ce este vorba!

9. Celui căruia Dumnezeu i-a luat pâinea şi apa, în sensul lor spiritual, aceluia i-a luat de fapt totul; căci pedeapsa prin orbirea spirituală este cea mai grea din toate, pentru că omul respectiv se trezeşte atunci complet neputincios şi neajutorat. Acesta este deci ultimul remediu, atunci când lenea a învins cu desăvârşire în rândul oamenilor, şi mijlocul cel mai eficient împotriva nenumăratelor vicii care decurg din ea.

10. Despre faptul că oamenii se vor afla în cea mai neagră mizerie, prin luarea de la ei a pâinii şi a apei spirituale, şi despre toate celelalte, care li se vor lua prin acestea, ne vorbeşte în continuare profetul în versetul al treilea, prezicând în plus că oamenilor li se vor lua sfătuitorii şi înțelepții în toate domeniile trebuințelor omeneşti, deci, în egală măsură, şi oratorii pricepuți, a căror inteligență a făcut de altfel mult bine.

11. Dar cel mai grav este că le vor fi luate de asemenea, reținești, cele cincizeci de căpetenii! Cine sunt aceştia şi ce rol joacă aici numărul cincizeci? Vom înțelege aceasta de îndată foarte bine.

12. Să ne imaginăm o comunitate de oameni foarte mare şi foarte bine organizată. Dacă vrea să fie înzestrată cu toate cele necesare ea trebuie, dintotdeauna, să acopere în total cincizeci de ramuri de activitate pentru asigurarea necesităților ei vitale. Ceea ce depăşeşte acest număr ține deja de trufie, ceea ce este sub el denotă slăbiciune, lipsuri şi sărăcie, însă pentru ca fiecare ramură în parte a necesităților enumerate să fie practicată eficient, ea trebuie să aibă şi o căpetenie competentă în fruntea sa, care să cunoască de la un capăt la altul acel domeniu; dacă aceasta lipseşte, şi în locul ei stă un ageamiu, atunci respectiva ramură de activitate va începe cât de curând să nu-i mai aducă niciun folos acelei comunități.

13. Şi cum va subzista oare o mare comunitate atunci când, datorită indolenței şi neglijenței sale, îşi va fi pierdut toate cele cincizeci de căpetenii ale sale? Vă spun Eu: exact cum

subzistă astăzi marea comunitate a evreilor, în care doar câțiva hoți şi tâlhari mai posedă câte ceva şi se îmbuibă pe seama sărmanilor, în timp ce mii de oameni suferă, lipsiți de speranță, în cea mai cumplită mizerie. Căci unde este căpetenia cea înțeleaptă, care ar trebui să se îngrijească de ei şi să le dea de lucru, într-o ramură de activitate sau alta, pentru a-şi putea câştiga pâinea? Vedeți voi, căpetenia aceasta a dispărut în multe cazuri, şi, odată cu ea, şi toate celelalte! E drept că mai există unele căpetenii care se află în fruntea a diferite ramuri de activitate, dar care conduc nu în interesul poporului, ci în propriul lor interes, şi de aceea ele nu sunt decât nişte hoți şi tâlhari, şi nu adevărate căpetenii, ca pe vremea Judecătorilor Mei.

14. Ați văzut prin urmare cum binele material şi moral al unei comunități depinde de cei care conduc aceste ramuri de activitate; dar, într-o țară guvernată de un principe sau de un rege, de ce anume depinde în primul rând desemnarea corectă a căpeteniilor sale? Chiar de înțelepciunea regelui!

15. Şi, conform celor spuse de profetul nostru, ce le va face Domnul acestor comunități trândave şi necredincioase?

16. Ascultați cum sună în continuare cuvintele sale: «Eu, spune Domnul, le voi da drept căpetenii nişte tinerei cu caş la gură şi nişte copii vor domni peste ei! *(Isaia 3/4)* Oamenii se vor asupri unii pe alții; fiecare pe aproapele său; cel tânăr îl va lovi pe cel bătrân şi omul de nimic pe cel cinstit!» *(Isaia 3/5).*

17. Cuvintele profetului sunt aici atât de limpezi şi de adevărate, că nu mai au nevoie de nicio explicație suplimentară; Eu doar vă mai pot atrage atenția asupra urmărilor celor nefaste, deşi pot fi şi acestea lesne întrezărite. Atunci când, datorită confuziei şi haosului, toate domeniile vieții dintr-o țară ajung să fie complet dezorganizate, iar mizeria stârneşte nemulțumiri în rândul oamenilor acelei comunități, revoltele încep să se succeadă fără milă. Poporul se trezeşte, se răscoală, şi-i ia la goană pe principi şi pe căpeteniile cele egoiste, dacă nu cumva îi şi omoară. Şi aceasta vrea să zică profetul atunci când spune: «Un popor se ridică împotriva celuilalt.»

18. Căci tendința omului către inerție face ca, în orbirea sa, el să suporte orice oprimare, atâta timp cât mai are ceva de mâncare ca să-şi potolească foamea; dar când şi aceasta încetează să mai existe, iar el nu mai are altă perspectivă decât să moară de foame, se trezeşte din inerție şi se transformă într-o hienă turbată. Şi trebuie să se ajungă aici, pentru ca omenirea să se trezească."

Capitolul 176

Prăbuşirea edificiilor falselor religii, o interpretare după *Isaia 3/6-27*

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Şi iată-ne în situația în care oamenii distrug şi nimicesc tot ce pot. Iar cel care, datorită egoismului şi cruzimii sale, poartă răspunderea nenorocirii generale a popoarelor va ajunge pradă răzbunării poporului. Dar mai departe? Oamenii nu mai au acum niciun conducător, dar chiar niciunul, nici bun, nici rău. Ei se află în cea mai deplină anarhie, unde fiecare poate face ce vrea, dar unde un altul mai puternic îl poate pedepsi după bunul său plac.

2. Şi atunci, cei mai înțelepți se adună la sfat şi spun: «Aşa nu mai merge, şi lucrurile nu pot continua aşa! Noi, care suntem mai înțelepți şi mai puternici, vom cădea de acord şi vom convinge poporul să aleagă împreună cu noi un conducător înțelept. Există o casă mare care are doi frați cu o experiență recunoscută!» Şi ce se va petrece atunci? Ne-o spune profetul foarte exact:

3. «Atunci va alerga omul la fratele său, în casa fratelui său şi-i va zice: 'Tu ai nişte veşminte (cunoştințe şi experiență), fii căpetenie peste noi şi scapă-ne de cădere!' *(Isaia 3/6)* Iar acesta se va răsti, zicând: 'Eu nu sunt tămăduitor, nu am în casa mea nici pâine (bunătatea

credinței), nici haină (adevărul credinței), nu mă faceți deci conducător peste popor! *(Isaia 3/7)* Căci Ierusalimul se va prăbuși, și Iuda (timpurile viitoare) va fi la pământ; căci limba lor și gândurile lor sunt împotriva Domnului și disprețuiesc privirea Măreției Sale (lumina înțelepciunii Sale), *(Isaia 3/8)* Și ei fac toate acestea în fața întregii lumi, fără să se ascundă; ei își arată păcatele pe față cu insolență, precum Sodoma și Gomora. Vai de sufletele lor; căci ei sunt cauza propriei lor pieiri!'» *(Isaia 3/9)*

4. Dar principele cel ales, care poate că sunt chiar Eu Însumi, spune mai departe: «Bine de cei neprihăniți! Lor le va merge bine, căci se vor hrăni din rodul lucrărilor lor! *(Isaia 3/10)* Vai însă de cei leneși și nelegiuiți; căci lor le va merge întotdeauna rău, și vor fi răsplătiți după faptele și meritele lor! *(Isaia 3/11)* Ascultați, de aceea stăpânesc copiii peste poporul Meu, și chiar și femeile domnesc peste el[16]. Poporul Meu, consolatorii tăi (falși) te rătăcesc (vezi Roma) și te abat de la drumul pe care ar trebui să mergi! *(Isaia 3/12)*

5. Însă Domnul se ridică la judecată, și stă acum ca să judece poporul Său. *(Isaia 3/13)* Și Domnul intră la judecată cu bătrânii poporului Său (Scriptura) și cu cârmuitorii Săi (cei care au fost deșteptați în vremurile mai recente); căci voi (fariseii și romanii) ați pustiit via, iar prada luată de la cei sărmani se află în casele voastre. *(Isaia 3/14)*

6. Pentru ce ați călcat în picioare poporul Meu, și pentru ce îi oprimați încă și mai tare pe cei sărmani? Astfel zice (acum) Domnul cu cea mai mare severitate. *(Isaia 3/15)*

7. Și mai zice Domnul: pentru că fiicele Sionului sunt atât de mândre (falsele învățături ale desfrânatei celei mari, numită Babilon) și umblă cu gâtul întins, cu chipurile boite și cu priviri pofticioase (ca niște câini hămesiți), cu pași mărunți, cu zăngănit de inele la picioarele lor *(Isaia 3/16),* Domnul va pleșuvi creștetul capului fiicelor Sionului (le va lua mintea), Domnul va descoperi goliciunea lor. *(Isaia 3/17)*

8. Și în ziua aceea Domnul va lua de la ele toate podoabele de la picioarele lor (cei care cred orbește), sorișorii și lunișoarele *(Isaia 3/18),* cerceii (cei fideli), brățările, maramele *(Isaia 3/19),* cununile, lănțișoarele de la picioare, cingătorile, miresmele, talismanele *(Isaia 3/20),* inelele, verigile de nas *(Isaia 3/21),* veșmintele de sărbătoare, mantiile, pungile mari *(Isaia 3/22),* oglinzile, cămășile subțiri, turbanele și maramele ușoare (tot fastul strălucitor al desfrânatei numite Babilon) *(Isaia 3/23).* Atunci va fi în loc de miresme, putreziciune, și în loc de cingători, frânghie; pleșuvie în loc de cârlionți făcuți cu fierul (șiretenia de șarpe a destrăbălatei Babilon), în loc de veșmânt prețios, zdrențe, și în loc de frumusețe, pecete de robie'*(Isaia 3/24).*

9. Locuitorii tăi vor cădea de sabie, și vitejii tăi, în luptă. *(Isaia 3/25)* Porțile fiicei Sionului vor scârțâi și se vor jeli (căci nimeni nu va mai voi să treacă prin ele) și, demnă de milă, ea va ședea despuiată pe pământ *(Isaia 3/26).* În ziua aceea însă războaiele vor face bărbații atât de rari, că șapte femei se vor certa pentru un singur om (cele șapte sacramente vor deveni doar unul singur), și vor zice: noi vom mânca pâinea noastră și vom purta veșmintele noastre. Nu cerem altceva decât să purtăm numele tău, pentru ca să scăpăm de ocară!' *(Isaia 3/27)*

10. Și, vedeți voi acum, prietenii Mei, ceea ce a spus profetul aici se va împlini, atât de sigur, pe cât de sigur și de adevărat v-am explicat Eu Însumi lucrurile acestea. Căci oamenii nu pot accepta adevărul pentru o perioadă mai lungă de timp, ei obosesc și se scufundă apoi de fiecare dată din nou în vechea lor trândăvie aducătoare de judecată și de moarte, și atunci cu adevărat nu se mai poate face nimic altceva pentru ei decât să-i retrezești prin mijloace extreme, pentru ca astfel ei să reînceapă să acționeze, pe căile luminii și ale vieții.

11. De aceea vă spun vouă încă o dată: spuneți-le oamenilor să se păzească în primul rând de trândăvia spirituală; căci aceasta este poarta pentru toate celelalte nenorociri despre care a vorbit profetul, iar Eu, din păcate, trebuie să le încuviințez! Gândiți-vă la toate acestea,

[16] În acest verset, copiii și femeile reprezintă tiranii și cămătarii.

şi mai târziu vom mai vorbi câte ceva despre acest subiect! Dar acum, haideţi să ne întoarcem la han, căci în noaptea aceasta vom mai avea multe de făcut!”

Capitolul 177

Jalnica goană după ranguri, îngâmfarea şi smerenia

1. Şi am ajuns în hanul cel mare al lui Nicodim, unde deja ne aştepta o cină savuroasă. Dat fiind faptul că printre ucenicii Mei se afla deja un număr considerabil de templieri, care în sinea lor mai ţineau încă în taină la vechile lor grade ierarhice, s-a iscat o mică dispută, şi anume, nu se stabilise cine să stea în capul mesei celei lungi şi care dintre ei urma să se aşeze spre capătul celălalt al mesei. Dată fiind această situaţie, cărturarul nostru, precum şi cei doi farisei aduşi pe calea cea bună în după-amiaza aceea, s-au şi instalat de îndată pe locurile din fruntea mesei, fără să ţină seama că nici Eu, în primul rând, şi apoi nici romanii, nici cei trei magicieni din India şi nici oamenii din Egiptul Superior nu se aşezaseră încă la masă, aspect care le-a displăcut, în mod evident, atât lui Nicodim, cât şi lui Lazăr.

2. Atunci M-am dus chiar Eu către ei şi le-am spus: „Vă rog să ascultaţi, în Împărăţia Mea nu există nici un fel de ranguri, căci acolo este mereu valabil doar principiul: acela care se înalţă pe sine însuşi, până la urmă va fi smerit, iar acela care se smereşte într-un mod sincer şi în permanenţă, numai acela va fi înălţat!

3. Atunci când eşti poftit ca oaspete într-o casă şi oamenii se aşează la masă, nu se cade ca tu să te aşezi de îndată în locul cel dintâi, pe care gazda poate că l-a rezervat încă de la început pentru o persoană ce este mai importantă decât tine! Căci dacă respectivul va veni, iar gazda îţi va spune: «Prietene, aşează-te tu puţin mai încolo, pentru că am păstrat locurile acestea pentru cineva mai de cinste!», atunci nu te vei simţi tu oare jenat pentru că gazda a fost nevoită să te ruşineze în felul acesta în faţa celorlalţi? *(Luca 14/7-9)*

4. Dacă, dimpotrivă, fiind invitat, te aşezi cu umilinţă pe locul cel de la urmă, iar gazda vine la tine şi îţi spune: «Prietene, mută-te te rog aici mai în faţă; căci locurile de aici sunt pentru oaspeţii mai obişnuiţi!», vei simţi în acea situaţie o mare bucurie. Şi luaţi aminte că acesta este un principiu fundamental care trebuie să domnească printre voi: acela care se înalţă pe sine până la urmă va fi umilit, iar acela care în permanenţă se smereşte va fi apoi înălţat! *(Luca 14/10-l1)*

5. Şi la fel se va petrece cândva şi în Împărăţia Mea. Acolo, cel mai mic şi mai umil va deveni cel mai mare. Căci sus în Cer toate sunt invers faţă de ordinea lumească; ceea ce în ochii lumii este măreţ şi strălucitor, în Cer este mărunt şi neînsemnat, fiind în realitate lipsit de strălucire şi de pompă.

6. Învăţătura aceasta trebuie să fie consemnată întotdeauna, şi, oriunde se va predica Evanghelia Mea, trebuie să li se ofere oamenilor şi această învăţătură!

7. Căci nu sunt Eu Domnul Însuşi? Şi, cu toate acestea, sunt mereu blând şi Mă manifest cu o mare umilinţă! Ştiind aceasta, fiţi şi voi tot aşa, căci în felul acesta veţi dovedi întotdeauna tuturor că sunteţi cu adevărat ucenicii Mei!”

8. Şi atunci, cei câţiva farisei, vizibil stânjeniţi, s-au ridicat de la locurile lor şi au vrut să se aşeze mai spre capătul mesei.

9. Eu însă le-am spus: „Rămâneţi acum acolo unde vă aflaţi! Căci între noi este absolut egal pe ce loc se aşează cineva; aici rangul locului depinde doar de persoana care îl ocupă. Dacă Eu sunt Domnul, rămân Domnul oriunde M-aş aşeza, iar faptul că altcineva ocupă un loc sau altul nu-i va conferi niciodată nici cea mai mică măreţie, dacă el nu a reuşit deja să o trezească cu adevărat în fiinţa sa.

10. La ce ţi-ar folosi oare dacă te-ai duce acum de pildă la Roma şi te-ai instala acolo pe tronul împăratului, chiar şi dacă acesta, gustând amuzat gluma, s-ar aşeza undeva alături pe

o băncuță de lemn? Prin acest gest, tu nu vei fi niciodată împărat, în schimb acela care se va afla aşezat chiar şi pe o modestă băncuță de lemn va rămâne în continuare împăratul cel puternic. De aceea, luați aminte, rangul unui loc nu depinde niciodată de locul respectiv, ci depinde întotdeauna doar de acela care îl ocupă; înțelegând aşa cum se cuvine aceasta, rămâneți acum pe locurile pe care v-ați aşezat!"

11. După aceea, Eu M-am dus şi M-am aşezat împreună cu ucenicii Mei cei vechi, precum şi cu Rafael, Lazăr şi Nicodim, chiar la capătul mesei, iar apoi Agricola a spus: „O, Doamne şi Învățătorule, abia acum am înțeles care este, pentru orice om autentic, adevăratul lui loc de frunte! El se află în profunzimile adevăratei umilințe (smerenii)! Şi noi, romanii, avem în acest sens un dicton faimos: *Laus propria sordet* ('Lauda de sine nu miroase a bine'); cuvintele Tale pline de înțelepciune îmi spun că situația este chiar aşa, şi sunt extrem de bucuros că noi, romanii, am putut descoperi, evident prin gândire şi prin studiu, fără nicio revelație, un aspect care, în lumina înțelepciunii Tale, pare mult mai bun decât multe dintre noile legi ale Templului vostru, ce a fost clădit cândva de către cel mai înțelept dintre toți regii pământului!"

12. Eu am spus: „Iată, de aceea s-a luat până la urmă lumina de la evrei şi v-a fost dată vouă, păgânilor, aşa cum stă scris în *Cartea Profeților*."

13. Atunci unul dintre farisei a spus: „Şi ce se va petrece până la urmă cu evreii?"

14. Eu: „Toate acestea Eu vi le-am explicat deja şi v-am şi descris totul în amănunt, şi, mai mult decât atât, ați putut să citiți voi înşivă toate acestea în semnele din noaptea trecută! Căci voi ați ajuns acum să fiți de o mie de ori mai păgâni decât toți păgânii ce există pe acest pământ. Tocmai de aceea evreii vor fi spulberați, precum pleava de furtună, dintre toate popoarele lumii, şi aceasta se va petrece chiar dacă până la urmă vor avea o țară şi un conducător propriu."

15. Atunci cărturarul a spus: „Bine, dar Domnul Dumnezeu i-a făgăduit lui David un tron etern!"

16. Eu am răspuns: „O, da, desigur, şi chiar aşa va şi fi, însă aceasta va fi în lumea de dincolo, căci nu va exista în această lume (lumea materială), aşa cum vă închipuiți voi.

17. În conformitate cu învățăturile mele pline de înțelepciune, fiecare va putea deveni un David în Împărăția Mea, şi aceasta va fi în veşnicie - însă în lumea aceasta Eu vă spun că trebuie să vă supuneți autorității vremelnice, fie că ea este bună, fie că ea este rea; căci puterea sa, chiar dacă este vremelnică, vine întotdeauna de Sus!

18. Luați aminte ca nimeni dintre voi să nu tindă vreodată să devină un domnitor pe pământul acesta; căci întotdeauna cel care este menit să domnească într-un fel sau altul peste oameni va primi chemarea dumnezeiască de Sus şi îşi va da seama că a fost ales în sensul acesta. Atunci lui îi va fi inspirat modul în care trebuie să acționeze şi să stăpânească peste popoarele sale. Trebuie să ştiți că întotdeauna oamenii ce sunt, în marea lor majoritate, plini de mândrie, de egoism şi de trufie vor avea parte de domnia unui stăpân mândru şi trufaş, iar oamenii buni, plini de bunăvoință şi smeriți vor avea un domnitor pe măsură şi vor trăi fericiți şi bine sub sceptrul său. Prin urmare, luați aminte că şi în viitor va depinde numai de oamenii care vor trăi atunci cum vor fi pentru ei aceia care vor domni peste ei. Țineți minte ceea ce v-am spus acum!

19. Iată că ni s-au adus deja bucatele şi a venit momentul să mâncăm şi să bem pentru a ne întări în felul acesta trupurile!"

20. Şi atunci s-a făcut linişte şi fiecare a mâncat ceea ce i s-a pus în față.

Capitolul 178

Domnul nostru Iisus Hristos rezolvă conflictul dintre negustorii din Damasc şi hangiii din Emmaus

1. Cina a durat cam vreo jumătate de oră, şi tocmai când ne saturaserăm şi noi şi ne refăcuserăm destul de bine, s-a iscat afară mare zarvă, după care mai mulţi oameni au năvălit la noi, în sala cea mare de mese, voind să vorbească cu Nicodim.

2. Acesta s-a ridicat şi i-a întrebat cu severitate ce se petrece şi ce caută ei aici la o oră atât de târzie.

3. Şi atunci s-a apropiat de el un negustor din Damasc şi i-a spus: „Stăpâne, noi tocmai am aflat că tu eşti mai-marele acestei localităţi, astfel că am venit la tine pentru a ne plânge de faptul că am fost primiţi aici cu multă ostilitate! Noi suntem dispuşi să plătim cu maximă corectitudine tot ceea ce consumăm - dar nu-i vom lăsa pe aceşti hapsâni din Emmaus să ne ia şi pielea de pe noi. Trebuie deci să ni se facă dreptate, sau vom apela la împărat, căruia îi suntem supuşi!”

4. Şi atunci Nicodim a întrebat din nou: „Şi în ce constă nedreptatea care vi s-a făcut în localitatea aceasta?”

5. Iar reprezentantul nemulţumiţilor a spus: „Preacinstite stăpâne, noi ne-am lăsat carele şi animalele noastre de povară afară, pe un teren viran foarte mare, şi ne-am dus apoi în diferitele hanuri din localitate, fiindcă în hanul acesta mare n-am putut să ne cazăm. Apoi ne-am potolit foamea cu o mâncare destul de modestă şi am vrut să plătim în mod corect tot ceea ce am consumat - însă hangiii respectivi ne-au cerut o sumă pe care noi, la Damasc, deşi nici noi nu suntem tocmai darnici, nu am fi cerut-o nici pentru un an întreg! Ei bine, aşa ceva nu este admisibil!”

6. Nicodim a spus: „Dar ce aţi mâncat şi aţi băut de fapt, şi cât vi s-a cerut pentru consumaţie?”

7. Reprezentantul lor a spus: „Preacinstite stăpâne, am primit fiecare câte un peşte nu prea mare, o bucată de pâine nedospită şi o cană cu vin destul de mediocru, nici mai mult, nici mai puţin. Şi pentru asta, aceşti adevăraţi cămătari au cerut de la fiecare dintre noi câte o sută de dinari, o sumă de bani cu care poţi ajunge până-n India şi-napoi! Ei bine, aşa ceva nu s-a mai auzit! Ce spui tu, stăpâne sever şi drept, despre aşa ceva?”

8. Nicodim a spus: „Le-aţi şi dat hangiilor banii pe care ei vi i-au cerut?”

9. Iar cel din Damasc a spus: „Preacinstite stăpâne, ar fi trebuit să fim nebuni să facem aceasta! Şi tocmai pentru că noi am avut înţelepciunea să refuzăm să plătim banii ceruţi a izbucnit scandalul acesta în plină stradă! Ei vor acum să ne ia mărfurile, ca nişte hoţi de drumul mare, astfel că împotriva acestei agresiuni noi am venit să căutăm protecţie la tine; şi dacă n-o vom găsi nici la tine, aceşti mizerabili vor avea de-a face direct cu oamenii din Damasc!”

10. Nicodim a spus: „Ei bine, acum, că mi-aţi prezentat plângerea voastră, vi se va face dreptate, dacă toate sunt într-adevăr aşa cum le-aţi înfăţişat voi; dar înainte de a vă da vouă dreptate, trebuie să-i ascult şi pe oponenţii voştri şi să aflu ce au ei de spus referitor la protestul vostru, iar voi trebuie să fiţi de acord cu aceasta!”

11. Reprezentantul a spus: „Suntem întru totul de acord; n-au decât să se prezinte aici!”

12. Şi Nicodim a spus: „Dacă se află aici vreunul dintre cârciumarii nedrepţi, să iasă în faţă şi să vorbească!”

13. Amestecaţi printre reclamanţi se aflau şi trei asemenea hangii, care au ieşit în faţă şi au spus: „Nu tăgăduim că într-adevăr am pretins de la ei acea sumă pentru cina servită, ceea ce reprezintă firește foarte mult; dar am fost şi noi de mai multe ori la Damasc, ca să ne ducem mărfurile la târg. Am stat de fiecare dată nu mai mult de trei zile, şi am fost nevoiţi să plătim în hanurile lor sume revoltător de mari. Iar dacă acum îi taxăm pe ei de vreo zece ori mai mult decât plătesc la noi alţi călători, nu facem decât să ne luăm înapoi ceea ce ei de multă vreme iau de la noi. Şi, procedând astfel, considerăm că, potrivit legii lui Moise, «ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte!», nu comitem nicio nedreptate!”

14. Şi atunci Nicodim a spus: „Da, în condiţiile acestea este destul de greu să dai dreptate unei tabere sau celeilalte! Voi, cei din Damasc, v-aţi purtat nemilos cu locuitorii din Emmaus, iar aceştia se poartă şi ei acum nemilos cu voi! Aşa că, lesne de înţeles, e greu de rostit o sentinţă; împăcaţi-vă şi despăgubiţi-vă reciproc, iar cearta voastră va fi considerată aplanată în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor corecţi şi de bine!”

15. Dar negustorul din Damasc a spus: „Preacinstite stăpâne, noi nu cunoaştem decât un singur drept - echitatea! E adevărat că în zilele de târguri publice negustorii străini sunt taxaţi, în oraşul nostru cel mare, mai scump decât cei care le cumpără mărfurile; dar este la fel de adevărat că aceşti hangii din Emmaus ne-au cerut acum cam tot atât cât au plătit ei în plus, la noi, poate în zece ani, situaţie de care însă nu noi suntem vinovaţi, întrucât noi nu deţinem niciun han, ci suntem doar nişte negustori, care fac comerţ în lumea întreagă cu mărfuri făurite de mâinilor lor. Dacă aceşti cămătari din Emmaus vor să-şi recupereze banii de la locuitorii Damascului, să se ducă acolo şi să şi-i recupereze de la hangiii cu pricina, însă nu de la noi, care niciodată nu le-am vândut mărfurile noastre la supraprеţ!”

16. Atunci au spus cei din Emmaus: „Asta n-o s-o facem în mod sigur; căci am jurat să nu mai călcăm niciodată în acel oraş nenorocit! Să ne plătească ei cât am cerut, iar apoi să se socotească acasă, în locul nostru, cu pungaşii lor de hangii!”

17. Atunci Nicodim s-a apropiat de Mine şi m-a întrebat ce să facă în situaţia aceasta.

18. Eu am spus: „Cei din Damasc au dreptate, iar cei din Emmaus sunt nişte cămătari cât se poate de veroşi! Să ceară preţul corect, astfel ca fiecare negustor să plătească doar doi dinari, şi niciun bănuţ în plus! Dacă cei din Emmaus au fost traşi pe sfoară la Damasc, vina pentru aceasta o poartă doar ei; căci acolo şi-au dat aere de oameni bogaţi, şi s-au îmbuibat şi au chefuit cu atâta aroganţă, încât pe bună dreptate că cei din Damasc le-au cerut nişte sume apreciabile. Iar dacă acestor oameni din Emmaus li s-a părut prea mare nota de plată din Damasc ar fi putut foarte bine să se plângă chiar atunci judecătorilor de acolo! Însă dacă, tocmai datorită aroganţei şi îngâmfării lor, atunci nota de plată li s-a părut corectă, să li se pară şi acum la fel! Iar de se vor manifesta acum violent faţă de aceşti cetăţeni din Damasc, vor avea şi ei parte de violenţă! Să aleagă fie una, fie cealaltă dintre variante, după cum vor voi; apoi însă vom face şi noi ceea ce vom crede de cuviinţă!”

19. Cei din Damasc au auzit bine cuvintele acestea ale Mele, dar şi cei trei hangii din Emmaus.

20. Cei din Damasc s-au apropiat de Mine, şi reprezentantul lor Mi-a spus: „Prietene necunoscut, ai rostit aici cel mai curat adevăr; căci exact aşa s-a petrecut! Oamenii aceştia, fiindcă locuiesc în apropierea marelui oraş Ierusalim, ne-au privit pe noi, cei din Damasc, ca pe nişte nimicuri, şi, chefuind cu neruşinare, au vrut să ne demonstreze cât de bogaţi sunt ei în comparaţie cu noi; au primit de la hangiii noştri tot ce au cerut, iar atunci nimic nu li s-a părut prea scump. Se pare că abia acum i-au cuprins remuşcările pentru dezmăţul încins la noi, şi vor să se despăgubească pe seama noastră, oameni nevinovaţi, după cum o demonstrează situaţia de aici. Tu, însă, nobile prieten, ai rostit o sentinţă absolut dreaptă, iar nouă nu ne mai rămâne decât să vă rugăm să faceţi în aşa fel ca ea să fie pusă în aplicare!”

21. Şi atunci cei trei hangii au ieşit în faţă plini de obrăznicie şi au spus: „Noi ştim foarte bine să ne împotrivim acestei sentinţe! Cine eşti tu, să îndrăzneşti să iei apărarea acestor negustori mincinoşi împotriva noastră?”

22. Eu am spus: „Priviţi, la dreapta Mea, aceşti puternici romani, care au venit de la Roma până aici de dragul Meu! Dacă nu veţi voi să vă supuneţi judecăţii Mele, ei vă vor spune cine sunt Eu! Apoi însă va fi vai de voi, oameni hrăpăreţi! Când Eu spun ceva, aceasta este valabil pentru totdeauna! Iar acum, faceţi cum doriţi!”

23. La aceste cuvinte ale Mele, cei trei hangii s-au îndepărtat repede şi au luat hotărârea ca, împreună cu slugile, tovarăşii şi zbirii lor, să atace caravana care se afla afară în câmp

deschis şi să-şi recupereze banii, lucru despre care Eu i-am informat pe Nicodim şi pe Agricola.

24. Agricola, care deja nu-i mai putea suporta pe aceşti oameni haini din Emmaus, l-a întrebat de îndată pe Nicodim dacă în localitate există trupe romane.

25. Nicodim i-a răspuns: „Prietene preaputernic, aici se află o garnizoană de circa o sută de soldaţi romani!”

26. Agricola a spus: „Cheamă-l aici pe comandant!”

27. Eu însă am spus: „Prietene, atunci când pericolul este iminent, chiar şi un ordin bine intenţionat ca acesta vine mult prea târziu! Astfel că Eu am aranjat deja totul prin Rafael al Meu, iar soldaţii romani execută deja ordinul care li s-a dat. Ei îi vor aduce de îndată încoace pe hangiii cei îndărătnici; căci atunci când aceştia s-au apropiat, împreună cu complicii lor, de care şi de animalele de povară, s-au trezit înconjuraţi şi capturaţi de soldaţii aflaţi deja pe poziţie acolo. Dintr-o clipă în alta, ei vor fi aduşi în faţa acestui han, iar comandantul va intra înăuntru şi-i va cere lui Nicodim să-i judece.”

28. Desigur, Agricola a fost pe deplin mulţumit, iar Nicodim M-a întrebat ce sentinţă trebuia să pronunţe.

29. Eu am spus: „Ai auzit doar preabine ce le-am spus mai înainte acestor negustori care încă mai sunt aici! Iar dacă hangiii nu sunt de acord cu acestea, vei lua tu însuţi în primire de la negustori suma indicată de Mine şi o vei împărţi sărmanilor, când se va ivi o ocazie bună! Cât despre hangiii cei meschini, să fie băgaţi pentru trei zile la temniţă, iar când vor ieşi de acolo să fie avertizaţi şi ameninţaţi cu toată seriozitatea; aceasta va fi de ajuns ca să-i facă pe viitor mai cumpătaţi.”

30. De îndată ce Eu i-am dat lui Nicodim sfatul acesta, comandantul roman a şi intrat la noi în sala de mese, i-a dat raportul lui Nicodim şi i-a cerut să pronunţe sentinţa.

31. Şi Nicodim i-a spus comandantului ceea ce-l învăţasem Eu mai înainte.

32. Acesta le-a comunicat imediat hangiilor sentinţa, pe care ei însă, sub diferite pretexte, au refuzat să o accepte. Atunci comandantul a trecut direct la fapte şi i-a aruncat în temniţă, iar negustorii din Damasc, când au aflat aceasta, au depus de îndată în mâna lui Nicodim suma indicată de Mine pentru cina luată de întreaga caravană şi Mi-au mulţumit din toată inima pentru această judecată.

Capitolul 179

O mică Evanghelie pentru negustorii din Damasc

1. Apoi reprezentantul lor M-a întrebat cu ce M-ar putea răsplăti pentru faptul că am pronunţat o sentinţă atât de dreaptă în favoarea lor; căci ei Mă considerau a fi un judecător din localitatea aceea.

2. Eu i-am spus: „Eu nu primesc niciodată şi de la nimeni vreo plată pentru învăţăturile Mele şi pentru judecata Mea! Eu vă spun însă: dacă vouă vi s-a făcut acum dreptate, va trebui ca şi voi să fiţi de acum încolo drepţi şi corecţi faţă de orice om cu care veţi avea de-a face; căci inechitatea şi incorectitudinea dintre oamenii de pe acest pământ este cel mai mare rău, care dezbină fraţii şi surorile şi generează duşmănia. Şi, odată ce s-a ajuns aici, nu mai există salvare pentru oameni, ci doar invidie, ură, jaf, moarte, crimă şi războaie.

3. În scurt timp, ucenicii Mei vor veni la voi; primiţi-i, acceptaţi ceea ce vă vor învăţa ei şi făptuiţi întocmai! Iar ceea ce veţi face pentru ei va fi ca şi cum aţi fi făcut pentru Mine. Iată răsplata pe care v-o cer pentru sentinţa Mea cea dreaptă! M-aţi înţeles voi bine?”

4. Atunci reprezentantul celor din Damasc a spus: „Desigur, desigur, judecătorule drept, te-am înţeles bine; căci noi, ca vechi negustori şi meşteşugari, ne-am dus produsele noastre de bună calitate aproape pe la toate popoarele cunoscute ale lumii, şi de aceea şi înţe-

legem toate limbile pământului - dar, mai ales, am reținut sensul cuvintelor tale. Spune-ne doar după ce semne îi vom putea recunoaşte pe ucenicii tăi atunci când ne vor vizita la Damasc, pentru ca să nu riscăm să primim nişte falşi discipoli în locul celor adevărați!”

5. Arătând spre toți ucenicii Mei, Eu am spus: „Iată-i aici pe toți, priviți-i! Unul sau altul dintre aceştia va veni la voi şi vă va aduce învățătura pentru mântuirea sufletelor voastre. Dar, după câțiva ani, Eu voi deştepta în oraşul vostru un apostol pentru păgâni, care vă va înfățişa întregul adevăr. Până atunci, el va fi un duşman al luminii Mele, apoi însă, după deşteptarea sa, va fi cel mai ardent propovăduitor al ei. Înaintea sa, mulți alții vor veni la voi, iar el îi va prigoni; pe aceştia să-i primiți la voi, iar răsplata voastră nu va fi deloc mică!

6. Căci cel care primeşte cu toată credința un profet venit în numele Meu, acela va primi el însuşi răsplata unui profet. Iar ucenicii şi apostolii Mei vor fi nişte profeți adevărați, deci slujitorii Dumnezeului care M-a trimis în lumea aceasta spre mântuirea tuturor oamenilor care cred în Mine şi trăiesc şi făptuiesc după învățătura Mea. Ați înțeles acum toate acestea?”

7. Şi reprezentantul a spus: „Desigur, desigur, judecătorule înțelept şi nespus de drept! însă, după cum am înțeles noi printre altele din vorbele tale, tu nu eşti doar un judecător preaînțelept şi drept, ci şi un profet al evreilor - şi, în situația aceasta, trebuie să te compătimim din toată inima; căci evreii, aşa cum sunt ei acum, au devenit, datorită lăcomiei lor de nestins, cei mai mari duşmani ai vechilor profeți, dar şi ai celor noi. Potrivit legilor lui Moise, păstorii (fariseii), bătrânii (preoții) şi cărturarii ar trebui să nu posede nimic, ci să trăiască doar din zeciuială şi din nişte ofrande modeste; dar aceşti farisei, bătrâni şi cărturari vor să acapareze întreg pământul, ca să-l stăpânească şi să-l exploateze, iar poporul nu trebuie să muncească decât pentru ei şi, spre marea cinstire a lui Dumnezeu, să nu posede nimic, ci să sufere de foame şi de sete până la disperare.

8. O, noi, cei din Damasc, am fost şi mai suntem încă, o parte dintre noi, evrei buni şi adevărați, dar să nu trimiteți la noi pe nimeni de la Ierusalim pentru a ne câştiga de partea oraşului acestuia stricat şi perfid! Un astfel de mesager ar face bine să nu vină la noi; căci el va fi dat cât se poate de repede afară din oraş, de unde va putea apoi să se ducă încotro va vedea cu ochii, însă pe profeții şi judecătorii de felul tău îi vom primi cu toată plăcerea, chiar dacă cea mai mare parte dintre noi provenim din Grecia, Siria şi Babilon; căci de la un profet autentic orice om poate învăța ceva adevărat, şi deci toți ucenicii adevărați pe care tu ni-i vei trimite vor fi bine primiți!”

9. Eu am spus: „Pentru că aveți ceva timp la dispoziție, mai rămâneți un pic aici, cu noi, şi veți vedea şi auzi încă multe! Nouă ne-a mai rămas pâine, peşte şi vin. Aşezați-vă, mâncați şi beți; căci în hanul acesta cu siguranță nu vi se vor cere o sută de dinari pentru atâta!”

10. Atunci cei câțiva negustori au luat loc şi au început să mănânce şi să bea cu poftă, lăudând îndelung calitatea vinului, a pâinii şi a peştelui atât de bine preparat.

Capitolul 180

Domnul nostru Iisus Hristos învie o văduvă

1. Însă pe când ei încă mai mâncau şi beau, o mulțime de femei şi de copii au intrat în sală plângând, văitându-se şi rugându-l pe Nicodim să-i pună în libertate pe bărbații şi pe argații lor, care fuseseră încarcerați mai înainte de soldații romani.

2. Dar Nicodim a spus: „Bărbații şi argații voştri vor fi puşi în libertate peste exact trei zile, şi nicio clipă mai devreme! Au fost sfătuiți să manifeste toleranță; dar cum ei au refuzat, n-au decât să-şi ispăşească acum îndărătnicia!”

3. Atunci a ieşit în față o fată, spunând: „Stăpâne, mama mea zace acasă şi este pe moarte! E văduvă şi nu mai are decât un singur argat foarte credincios, care are mare grijă de

casa noastră. Argatul acesta s-a nimerit şi el în piaţă după ce a izbucnit scandalul, şi, ca locuitor din Emmaus, a spus şi el câteva vorbe în favoarea hangiilor. Din cauza aceasta, soldaţii l-au înşfăcat, l-au legat şi l-au dus la închisoare. Vă implor, buni judecători şi stăpâni, ca, de dragul mamei mele, care este pe moarte, să-l puneţi în libertate pe argatul nostru, care este nevinovat!”

4. Nicodim i-a răspuns: „Eu nu pun la îndoială faptul că argatul vostru este mai puţin vinovat de scandalul iscat decât hangiii şi argaţii lor; dar a fost şi el într-un fel complice acolo, astfel că nu i s-a făcut o nedreptate dacă a ajuns la închisoare, însă dacă mama ta, pe care o cunosc foarte bine, este într-adevăr pe moarte, în cazul acesta am să-L întreb pe marele nostru judecător de aici dacă este de acord ca argatul vostru să fie eliberat. Ai deci puţină răbdare!”

5. Atunci Nicodim s-a întors către Mine şi M-a întrebat în mod firesc ce trebuia să facă cu acel servitor.

6. Eu i-am spus: „Servitorul nu poate fi eliberat din închisoare, pentru simplul fapt că nici nu se află acolo; căci atunci când şi-a dat seama că, potrivit avertismentului tău, hangiii şi argaţii lor vor ajunge la închisoare, datorită îndărătniciei lor, a şters-o la timp de acolo şi s-a ascuns în afara localităţii, chiar în coliba în care am găsit noi astăzi dimineaţă familia cea săracă şi bolnavă. Am să-l trimit pe Rafael să-l aducă de îndată încoace, după care ne vom ocupa de restul.”

7. I-am făcut deci un semn lui Rafael, iar el a ieşit repede din sală şi s-a întors în câteva clipe cu argatul. Şi de îndată ce argatul s-a aflat în sală, a început să le ceară tuturor iertare pentru faptul că, din pură curiozitate, s-a amestecat şi el puţin în scandal.

8. Eu am spus: „Pe viitor să fii mai înţelept şi să nu te mai amesteci unde nu-ţi fierbe oala, altminteri s-ar putea să o păţeşti mai rău! Acum însă, du-te cu fata aceasta acasă la mama ei bolnavă, în a cărei slujbă eşti, şi aduceţi-o pe femeie aici, ca să văd dacă mai poate fi salvată!”

9. Atunci cei doi au plecat degrabă, dar s-au reîntors foarte curând cu ochii şiroind de lacrimi, iar argatul a spus: „O, bunule judecător şi fără îndoială tămăduitor la fel de bun, mama acestei fete, şi stăpâna mea, a murit! Când am ajuns acasă, ea zăcea deja fără suflare în patul ei; aşa că, fără îndoială, nu mai poate fi ajutată în niciun fel!”

10. Eu am spus: „Dacă aţi putea crede, aţi putea vedea marea splendoare a puterii lui Dumnezeu în om!”

11. Cei doi au spus: „O stăpâne, puterea lui Dumnezeu este desigur mare şi minunată, dar împotriva morţii ea încă nu a găsit niciun leac! Există desigur remedii miraculoase care pot vindeca boli dintre cele mai grave, dar au înviat ele vreodată vreun mort?! Noi credem desigur că sufletul omului continuă să trăiască şi după moartea trupului, dar ca trupul odată mort să mai fie readus la viaţă, aceasta este greu de crezut! Se spune că la Judecata de Apoi toţi cei care au putrezit deja în morminte vor învia la viaţă; nouă însă ni se pare că aceasta este mai degrabă o învăţătură liniştitoare, pentru ca oamenii să nu se teamă atât de tare de moarte. Dar părerea noastră este că orice om, odată mort, nu va mai învia în veci!

12. Iar ce se petrece sau se va petrece cu sufletul după moartea trupului, singur Dumnezeu o ştie; căci, după ştiinţa noastră, niciun suflet nu a revenit încă de acolo, să ne spună cum este în lumea cealaltă. Îţi mulţumim, aşadar, mare judecător şi tămăduitor, pentru bunele tale intenţii de a o vindeca pe mama noastră; dar cum ea a murit deja, nu se mai poate face nimic, şi ar fi fost cu siguranţă foarte necuviincios din partea noastră dacă ne-am fi apucat să aducem moarta aici!”

13. Eu am spus: „Dar e posibil ca ea să se afle şi într-o stare de moarte doar aparentă, iar în cazul acesta ar mai putea fi readusă la viaţă!”

14. Atunci a spus fata: „O, preabunule tămăduitor, mama mea a murit, complet epuizată, de o oftică incurabilă, de care a suferit timp de cinci ani întregi! Iar cel care moare de o astfel de boală, acela este mort de-a binelea, şi nu doar în aparenţă! De aceea, s-o lăsăm să-şi

găsească odihna; căci pe ea doar Dumnezeu ar mai putea-o readuce la viață, şi nu vreun om, oricâtă ştiință sau putere ar avea el!”

15. Eu am spus: „Tu ai dreptate în parte, în limita cunoştințelor tale, şi, de asemenea, pentru că nu Mă cunoşti; ceva însă ar fi trebuit să-ți atragă totuşi atenția mai înainte, şi anume, că am fost în măsură să spun cu exactitate unde s-a ascuns argatul vostru, deşi nu M-am ridicat nicio clipă de pe locul acesta, pe toată durata acestor evenimente. Şi dacă Mi-a fost cu putință aşa ceva, s-ar putea să-Mi fie cu putință şi multe altele, dacă voi ați crede în ele şi ați face un efort s-o aduceți pe moartă încoace.”

16. Cei doi au spus: „O, tămăduitorule preabun, dacă ție şi tuturor celorlalți înalți oaspeți nu vi s-ar părea prea necuviincios, noi am aduce-o pe moartă de îndată încoace; dar voi vă aflați aici la o cină plăcută, şi prezența unui cadavru nu pare tocmai potrivită!”

17. Eu am spus: „Faptele ne vor dovedi dacă este aşa sau nu; duceți-vă deci şi aduceți-o pe defunctă încoace!”

18. Atunci cei doi au plecat şi, cu ajutorul a două servitoare, au adus-o pe moartă, cu tot cu patul pe care era întinsă, în sala cea spațioasă în care ne aflam noi.

19. Vederea moartei i-a înfiorat puțin pe cei prezenți, şi privirile lor se mutau când la Mine, când la ea.

20. Eu însă M-am ridicat şi am spus; „Dacă există între voi vreun cunoscător, să cerceteze acest trup şi să spună dacă este mort cu adevărat sau nu!”

21. Aproape toți au spus: „O, Doamne şi Învățătorule, nu este nevoie să-l mai cerceteze nimeni; căci se vede de la o poştă că avem în față un cadavru!”

22. Eu am spus: „Fie; dar Eu vreau acum ca ea să trăiască, să se ridice şi să fie perfect sănătoasă, şi aşa să rămână până la adânci bătrâneți!”

23. Şi de cum am rostit cuvintele acestea, femeia care fusese moartă s-a ridicat dintr-o singură mişcare, s-a uitat mirată înjur la oaspeții prezenți şi a întrebat-o apoi pe fata ei, ce era pe jumătate înspăimântată, pe jumătate uluită: „Dar unde mă aflu şi ce s-a petrecut cu mine?”

24. Şi fata a spus: „Mamă dragă, tu ai fost pe moarte, şi, spre marea mea durere, acum un ceas ai şi murit! Dar iată, tămăduitorul acesta minunat te-a readus la viață şi ți-a redat sănătatea! În plus, el ți-a promis - şi cu siguranță ți-a şi asigurat - o viață lungă!”

25. Atunci cea reînviată a spus: „Da, da, trăiesc şi mă simt cu adevărat perfect sănătoasă şi în putere! Dar cum să fac oare eu, care sunt doar o biată văduvă sărmană, ca să-l răsplătesc cum se cuvine pe acest minunat tămăduitor?”

26. Eu am spus: „Împărtiți cu un sărac ceva din avutul vostru, şi va fi ca şi cum ați fi făcut-o pentru Mine! Şi apoi, tu ai fost mereu o femeie miloasă, care adesea le-ai dat cu bucurie din puținul tău celor mai amărâți şi mai săraci decât tine; şi fiindcă ai fost miloasă față de aproapele tău mai sărman, ai găsit şi tu milostenie la Mine. Acum însă, aşează-te la masă şi mănâncă şi bea, ca să-ți întăreşti trupul şi măruntaiele!”

27. Atunci femeia s-a aşezat împreună cu fata şi cu servitorii ei la o masă şi li s-a adus peşte proaspăt prăjit, pâine şi vin. Şi toți au mâncat cu voioşie şi au mulțumit din inimă pentru binefacerea de care au avut parte.

28. Şi după ce s-au săturat cu toții, ei s-au ridicat pentru a Mă lăuda şi a-Mi mulțumi. Iar servitorii au luat patul şi l-au dus acasă; însă femeia şi fata au mai rămas şi au continuat să Mă slăvească şi să-Mi mulțumească.

29. Eu i-am spus fetei: „Şi acum, ce mai spui, fată puțin credincioasă? Poate fi înviat un mort sau nu?”

30. Şi fata, profund emoționată, a spus: „Doamne şi Învățătorule, astfel de lucruri îți sunt cu putință, desigur, numai Ție! Aşa că Tu trebuie să fii cu siguranță mai mult decât un simplu tămăduitor de oameni! Pe Tine Te vor lăuda şi slăvi toate neamurile, până la sfârşitul lumii; căci astfel de fapte nu le pot rămâne ascunse oamenilor.”

31. Eu am spus: „În privința aceasta, tu ai judecat foarte bine, însă deocamdată să nu Mă faceți cunoscut în comunitatea voastră! Iar acum, puteți să vă întoarceți şi voi la casa voastră!”

32. Şi atunci cele două Mi-au mai mulțumit o dată şi apoi s-au îndepărtat, fiind însoțite până acasă de Nicodim şi de Iosif din Arimateea, iar aceştia le-au asigurat de sprijinul lor material considerabil, promisiune pe care cât de curând au şi dus-o la îndeplinire.

33. Când cei doi s-au întors, Nicodim Mi-a spus: „Doamne, noi i-am promis văduvei acesteia înviate de Tine întregul nostru sprijin şi sper că prin aceasta n-am greşit!”

34. Eu am spus: „Când oare a greşit cineva care a făcut o operă de binefacere? Dar ceea ce faceți, faceți în tăcere, şi nu vă lăsați lăudați de lume pentru aceasta; căci este de ajuns ca fapta voastră bună, făcută în tăcere, să fie văzută şi ştiută de Dumnezeu, căruia nimic nu-I poate rămâne ascuns, însă cel care se lasă lăudat şi cinstit de lume pentru binele făcut şi-a primit deja în felul acesta răsplata pentru operele sale de binefacere, şi, cândva, în Împărăția Mea, nu va mai avea parte decât de prea puțină răsplată. De aceea, să nu ştie nici măcar mâna ta cea dreaptă ce a făcut stânga, înscrieți acestea în inimile voastre şi faceți întocmai, şi atunci veți trăi şi vă veți primi răsplata în Ceruri!”

35. Cei doi n-au mai adăugat nimic; căci şi-au dat seama că nu era pe placul Meu ca ei să povestească în gura mare, față de toți cei prezenți, despre binele pe care îşi propuseseră să-l facă.

36. În ceea ce-i priveşte pe negustorii din Damasc, aceste evenimente i-au lăsat muți de uimire, iar reprezentantul lor Mi-a spus, cu adâncă venerație: „Doamne şi Învățătorule, Tu eşti cu adevărat mai mult decât un om! De aceea, trimite-Ți cât mai curând ucenicii la noi, iar noi îi vom asculta şi îi vom cinsti, şi vom face ceea ce ei ne vor învăța în numele Tău. Îți mulțumim pentru tot ceea ce am primit şi am văzut aici. Acum ne vom retrage la hanul nostru şi le vom povesti acolo şi tovarăşilor noştri, care sunt încă foarte orbi, tot ceea ce am trăit aici într-un singur ceas; aşa că, Te implorăm să ne binecuvântezi!”

37. După care aceşti negustori ne-au părăsit şi ei la rândul lor.

Capitolul 181

Întoarcerea pe Muntele Măslinilor. Trândăvia este răul cel mai mare

1. Iar Eu i-am spus lui Nicodim: „Ti-am promis ieri, pe Muntele Măslinilor, că vei primi aici explicația despre ceea ce a fost cu adevărat Potopul lui Noe, şi aşa va fi. Rafael al Meu va face aceasta pentru voi, în timp ce Eu Mă voi odihni puțin.”

2. Atunci a ieşit în față Rafael şi a explicat Potopul, aşa cum am făcut-o Eu *(nota bene!)* în *Casa Mea*[17]. Şi toți au rămas muți de uimire.

3. Când, după circa o oră, Rafael şi-a terminat explicațiile - care, după cum spuneam, au avut darul să-i uluiască pe toți cei prezenți -, Eu am spus: „Ascultați-Mă, s-a făcut aproape miezul nopții, şi pentru noi a venit vremea s-o pornim la drum! Haideți să ne îndreptăm de aici spre Muntele Măslinilor, căci acum ochii dușmanilor noşti sunt închişi, şi ne putem apropia neobservați de oraş! Nu vom pleca totuşi în grup compact, ci mai dispersați, şi nimeni să nu rostească nicio vorbă pe drum; căci Templul şi-a trimis deja în noaptea aceasta iscoadele, în parte din cauza Mea, dar şi pentru că cei doi farisei şi cei doi leviți nu s-au întors. Iar iscoadele se tem acum foarte tare că li s-ar putea petrece şi lor ceva rău pe întuneric. De aceea, ei nu vor adresa nimănui niciun cuvânt, chiar dacă ar trece pe lângă ei, atâta timp cât, bineînțeles, respectivul va tăcea din gură; căci dacă ei ar auzi doi oameni vorbind unul cu celălalt, şi-ar da repede seama dacă este vorba de un evreu din Ierusalim sau de un grec, de un galilean

[17] Aluzie la cartea „Casa Domnului”, de același autor.

sau de un roman, şi atunci s-ar apropia să-l întrebe de unde vine la ora aceea. Astfel că, să ne luăm şi această mică măsură de precauţie!”

4. Atunci a spus egipteanul: „Doamne şi Învăţătorule! Dacă ne este şi nouă permis să mergem cu Tine, lasă-ne s-o luăm noi înainte, iar nenorociţii aceia vor fugi din calea noastră ca iepurii goniţi de câini; căci noi o să-i mirosim de departe şi o să ne repezim la ei, iar ei, văzându-ne feţele închise la culoare, care acum, la lumina lunii, par a fi negre, o să ne ia drept diavoli! Şi dacă totuşi vor încerca să ne facă vreun rău, voi face şi cu ei ceea ce am făcut cu distinşii romani Agrippa şi Laius în ţara noastră, după cum au povestit chiar ei. Vor rămâne ţintuiţi pe loc timp de şapte zile sau cât ne va porunci Voia Ta cea sfântă.”

5. Eu am spus: „Dragii Mei prieteni, ceea ce vreţi voi să faceţi pentru Mine aş putea face şi Eu, dacă ar fi bine şi necesar, şi de altfel am şi făcut în diferite împrejurări, ba chiar şi mai mult decât atât; aici însă nu este nici bine şi nici necesar, aşa că să renunţăm la ideea aceasta şi să plecăm de aici aşa cum am hotărât Eu! Cum însă şi cei doi romani, care locuiesc aici în Emmaus, ne vor însoţi pe Muntele Măslinilor, puteţi rămâne şi voi alături de noi în noaptea aceasta şi mâine, când, după cum bine ştiţi, este o zi de sărbătoare foarte respectată la evrei; căci mâine Eu Însumi voi predica din nou în Templu. Iar poimâine puteţi pleca şi voi, odată cu romanii, înapoi în ţara voastră”.

7. Iar Eu M-am ridicat şi am spus: „Cine vrea să Mă urmeze să se ridice şi să vină!”

8. Toţi s-au ridicat, în afară de nevasta şi de copiii lui Nicodim, care ar fi mers şi ei bucuroşi cu noi dacă nu li s-ar fi indicat să rămână. Eu am luat-o înainte, şi toţi M-au urmat.

9. Agricola M-a întrebat din nou ce-or fi făcând tinerii noştri.

10. Şi Eu i-am spus: „Fii pe pace; ei au ajuns deja, cu ajutorul slujitorului Meu, la locul de destinaţie, şi îi vei găsi pe toţi pe Muntele Măslinilor!”

11. Şi din momentul acela am înaintat repede, dar în cea mai deplină linişte, spre Muntele Măslinilor.

12. În vreo jumătate de oră ne aflam deja în apropierea Ierusalimului şi am dat aici peste nişte paznici. Aceştia însă ne-au lăsat să trecem netulburaţi, căci eram prea mulţi pentru ei; în plus, ne-au luat drept romani sau greci, cu care nu doreau deloc să intre în vreun conflict; iar concluzia aceasta au tras-o din faptul că noi mergeam în grupuri, fără să schimbăm nicio vorbă, aşa cum obişnuiau şi romanii în raidurile lor. Curând am ajuns la poarta grădinii, iar apoi la han, unde am intrat de îndată în sala cea mare, care ne aştepta pe deplin luminată.

13. Hangiul lui Lazăr M-a întrebat dacă este necesar să ne servească cu ceva de mâncare sau de băut.

14. Eu însă am spus: „La ora aceasta nu-i face bine omului să mănânce; căci şi mărunţaiele omului au nevoie de o anumită odihnă. Pentru dimineaţă însă, îngrijeşte-te de o masă bună!”

15. Dispoziţia aceasta l-a mulţumit pe hangiu, care s-a îndreptat apoi spre Lazăr şi i-a predat o sumă considerabilă, pe care o încasase în ziua aceea, spunându-i că cea mai mare parte din bani o plătiseră negustorii de sclavi înainte de plecarea lor.

16. Şi atunci Lazăr a spus: „Bine, dar de la ei nu trebuia să primeşti nimic!”

17. Hangiul a spus: „Dragă prietene, nici n-am vrut să primesc, căci ştiam doar că ei sunt oaspeţii şi prietenii tăi; însă ei au spus: «Am avut parte aici de cele mai preţioase comori ale vieţii, ce nu pot fi răsplătite nici cu tot aurul din lume. Cum am putea deci accepta ca noi şi slugile noastre să fi mâncat pe gratis?! Ia deci puţinul acesta, pentru stăpânul tău şi pentru tine!»

18. Şi atunci au pus pe masă aceşti şapte săculeţi plini cu monede grele de aur şi au plecat repede. Astfel că eu n-am mai putut face altceva decât să păstrez banii pentru tine. Şi aceste câteva sute de dinari le-am încasat de la ceilalţi clienţi; căci s-au adunat destul de repede aici sus o mulţime de oaspeţi, majoritatea străini, care au mâncat zdravăn şi au plătit bine. Mulţi au vrut chiar să înnopteze aici, eu însă m-am scuzat, explicându-le că aştept deja câteva

sute de oaspeți, care doar au fost plecați un pic peste zi până la Emmaus, urmând ca pe seară să se întoarcă. Nu am primit decât un pelerin bătrân şi obosit, căruia i-am pregătit un culcuş în camera mea.

19. Printre altele, a fost aici astăzi după-amiază şi femeia aceea, care i-a adus pentru prima oară pe romani Domnul şi Învățătorul nostru. A plătit pentru consumația ei aceşti zece bănuți de argint. Eu însă n-am avut încredere în femeia aceea, căci putea fi foarte bine o iscoadă a Templului; se ştie doar că astfel de femei destrăbălate se pot lăsa folosite pentru bani, şi de aceea nici nu i-am spus unde a plecat de aici Domnul şi învățătorul nostru.

20. Şi ea a fost atât de necăjită că n-a putut afla încotro s-a dus Mântuitorul ei, încât a şi plâns, iar eu m-am luptat mult cu mine însumi dacă să nu-i spun totuşi unde se află El. Atunci însă mi-a venit dintr-o dată gândul salvator: «Tu eşti fie o persoană coruptibilă şi lipsită de scrupule, fie o visătoare plicticoasă - după cum te-ai arătat chiar din prima seară petrecută aici -, şi în niciunul din aceste cazuri nu-I eşti de vreun folos Domnului şi Învățătorului nostru!», şi de aceea nici nu i-am spus nimic. I-am spus însă cu multă bunăvoința: «Dacă îți dorești atât de mult să îl revezi pe Domnul şi Învățătorul nostru, care te-a vindecat, urmează cuvintele Sale, iar El, căruia nu-I sunt necunoscute nici cele mai tainice gânduri ale noastre, va permite la momentul potrivit ca tu Îl reîntâlnești!» Şi ea s-a supus sfatului meu şi a plecat. Cu aceasta ți-am spus tot ceea ce s-a petrecut aici mai important în absența ta. Iar acum, spune-mi dacă am procedat bine sau nu!”

21. Lazăr a spus: „Ai procedat astăzi la fel de bine ca întotdeauna, şi cred că Prietenul nostru, al tuturor, Domnul şi Învățătorul nostru, va fi şi El la fel de mulțumit de tine ca şi mine; iar cele câteva sute de dinari, precum şi banii de argint, păstrează-i tu pentru strădaniile tale.”

22. Şi hangiul a spus: „Prietene, eu şi aşa primesc de la tine o simbrie prea mare pentru a mai accepta şi ceva pe deasupra; cum ştiu însă că orice spui tu este totodată o decizie fermă, va trebui să accept totuşi banii! Dar nu-i iau în niciun caz pentru mine; căci voi găsi cu siguranță nişte amărâți cărora să le fie de folos.”

23. Atunci M-am apropiat chiar Eu de cei doi şi le-am spus, aşezându-Mi mâinile pe umerii lor: „Este bine aşa, prieteni dragi! Iar tu ai procedat astăzi aici exact după gândul Meu! Cu adevărat vă spun vouă: tu, Iordan al Meu, împreună cu fratele tău, Lazăr, sunteți pentru Mine mai mult decât o sută de țări în care domnesc nedreptatea şi egoismul!

24. Cu adevărat, dacă n-aş fi găsit aici câțiva oameni de felul vostru, iar în fruntea lor tocmai pe voi doi, nici nu M-aş fi oprit în locul acesta! Continuați să mergeți pe căile Mele, iar atunci Eu voi fi nu doar Domnul şi Învățătorul vostru, ca acum, ci şi adevăratul vostru frate întrupat, iar ceea ce este al Meu din eternitate va fi şi al vostru în vecii vecilor!

25. O, de-ar fi toți oamenii ca voi, ar fi cu totul altfel pe pământ! Însă trândăvia oamenilor este eterna capcană a Satanei, în care ei se lasă prinşi de bunăvoie, spre propria lor pieire. Şi totuşi, oamenii au fost creați cum nu se poate mai desăvârşiți! Ei au fost înzestrați cu minte, cu rațiune, cu voința cea mai liberă cu putință şi cu o conştiință dreaptă care îi îmboldeşte în permanență; pe lângă acestea, Eu le-am dat întotdeauna şi pretutindeni învățători activi, care să-i învețe cu o înțelepciune de îngeri; însă dulcea lor trândăvie îi îndepărtează permanent de tot ce este drept, adevărat şi bun; astfel, ei aleg calea pierzaniei, şi nimic nu-i mai poate ajuta, decât judecățile şi pedepsele repetate. Şi nici chiar acestea nu salvează decât o mică parte din oameni.

26. Cu adevărat, dacă toți oamenii s-ar fi asemănat măcar în parte cu voi, pe întregul pământ n-ar fi existat nicicând vreo recoltă proastă; însă în întreaga Țară a Iudeii abia dacă se găsesc vreo mie de oameni care să fie aşa cum ar trebui. Dar tocmai pentru aceşti o mie nu vreau să lovesc țara aceasta cu o mare năpastă. Totuşi, cei buni vor fi mereu cruțați de nenorociri, pe măsura adevăratei lor bunătăți; dar vor avea şi ei partea lor din dezastrele care lovesc lumea, în măsura în care o vor urma pe aceasta.

27. Credeți-Mă, nu-Mi face cu adevărat nicio plăcere să încuviințez ca pe lume oamenii cei trândavi să fie mereu loviți de câte o năpastă! Dar chiar nu se poate altfel; căci dacă un stăpân nu şi-ar trezi aproape zilnic argații săi somnoroşi şi leneşi pentru a-i pune să facă muncile necesare, recolta sa ar fi jalnică şi câştigurile sale mizere. Doar zelul stăpânului pentru trezirea argaților şi a lucrătorilor la timpul potrivit face ca să existe foloase, atât pentru el, cât şi pentru ei. Iar cei care se ascund pentru a putea dormi mai departe şi pentru a nu munci nu vor putea acuza pe nimeni de pieirea lor.

28. Astfel, faceți în aşa fel ca toți cei pe care îi veți conduce să fie mereu treji şi activi în toate cele care sunt bune, adevărate şi drepte, şi atunci ați semănat semințe bune pentru holdele Mele, care se vor întoarce la noi însutit la vremea recoltei, iar voi veți avea o parte însemnată din această recoltă veşnică!

29. Iar acum, pentru că s-a făcut deja târziu, haideți să ne odihnim puțin trupurile până dimineață; căci mâine, deşi este sabatul, vom avea nevoie de toate forțele noastre!”

30. Cu aceasta, toți cei prezenți s-au declarat întru totul de acord şi s-au dus la culcare. Iar Eu m-am rezemat de speteaza scaunului Meu, odihnindu-Mă astfel tot restul nopții.

Capitolul 182

Un răsărit de Soare neobişnuit

1. În dimineața de sâmbătă, cam cu un sfert de oră înainte de răsăritul Soarelui, M-am ridicat din scaunul Meu şi am ieşit iute afară, în aer liber. Lucrul acesta l-au observat de îndată Petru, Iacov şi Ioan, care au venit şi ei după Mine încă înainte să fi răsărit soarele.

2. Şi toți patru ne-am urcat direct în vârful colinei, dar n-am rămas mult timp singuri, pentru că egiptenii au venit de îndată pe urmele noastre, iar primul egiptean a spus: „Doamne, iartă-ne că am venit atât de repede pe urmele Tale; dar în curând noi nu vom mai putea să Te urmăm în carne şi oase, iar pământul acesta nu va mai avea această rară fericire de a fi călcat de picioarele Creatorului său! Ar fi deci un mare păcat ca noi, care avem parte de nespusa fericire de a fi martorii minunilor Tale infinit de prețioase, să Te scăpăm chiar şi numai o clipă din ochi şi să pierdem chiar şi un singur cuvânt rostit de gura Ta.”

3. Eu am spus: „Cel care Mă urmează nu greşeşte niciodată, şi ferice de cel care gândeşte ca voi; dar există încă mulți, după cum puteți lesne observa, care mai dorm încă foarte profund, deşi Soarele stă deja să răsară. Dar să-i lăsăm să doarmă - mai au destul timp să se trezească în miezul zilei! Însă mulți nu se vor trezi decât la asfințitul vieții lor, iar această trezire în noapte nu le va aduce prea multă mângâiere.

4. Totuşi, ferice şi de aceia care se vor trezi într-o luminoasă noapte înstelată! Dar vai de aceia care se vor trezi într-o seară cu cerul acoperit de nori; căci ei vor trebui să stea de veghe o întreagă noapte lungă, întunecată şi lipsită de speranță. Şi chiar de vor dori să adoarmă din nou în noaptea cea întunecată, somnul nu se va mai lipi de ei. Vor fi vremuri grele pe acest pământ! Dar totuşi, cel care, chiar şi în această noapte întunecată, va rezista să vegheze până la sfârşitul zilelor sale pământeşti va fi salvat!”

5. Atunci M-a întrebat Petru: „Doamne, înseamnă că va fi rău de toți cei cărora le place să doarmă până în miezul zilei, sau chiar, cum se petrece destul de frecvent, ziua întreagă? Oare mai este timp să fie şi ei salvați?”

6. Eu i-am spus lui: „Bine, Simon Iuda, dar oare câtă vreme va trebui să mai suport atâta prostie din partea ta? Am vorbit Eu oare de somnul cel natural al trupului? Uită-te la acești şapte păgâni! De câte ori trebuie să te mai facă ei de râs pe tine, un adevărat evreu ce eşti? Ei M-au înțeles foarte bine - de ce nu Mă înțelegi şi tu, care eşti de atâta vreme în preajma Mea?”

7. Atunci Petru a spus: „Doamne, Te rog să ai răbdare cu mine! Sunt încă atât de multe pe care nu le înțeleg!”

8. Eu am spus: „Răbdare am, fără îndoială, iar tu vei rămâne tot Petru pentru Mine; însă la o mai mare înțelegere te va conduce şi te va ridica doar Duhul Meu, atunci când Eu Mă voi fi înălțat la Cer, şi nu trupul tău!

9. Dar acum fiți cu toții atenți la răsăritul de astăzi al Soarelui, care pentru zona aceasta a pământului va fi unul cu totul deosebit! Şi apoi să se întrebe fiecare dacă i-a înțeles sensul spiritual! Căci tot ceea ce se petrece în natura nu poate să survină decât prin influența Cerului lui Dumnezeu; şi ceea ce se revarsă din Cerul tuturor îngerilor asupra lumilor materiale îşi are originea în Mine. Fiți atenți acum, căci natura însăşi va mărturisi despre Mine în fața voastră!”

10. Şi de cum am rostit cuvintele acestea, a şi răsărit Soarele la orizont, şi când acesta a ajuns cam la o jumătate de grad deasupra orizontului, a început să se ridice, cam cu un grad mai la nord, şi un al doilea soare, complet identic cu primul şi adevăratul Soare. Această parhelie avea o formă perfectă - ceea ce este un fenomen foarte rar întâlnit.

11. Oamenii din Egiptul Superior au înțeles de îndată despre ce era vorba, şi primul dintre ei a spus: „Doamne, astfel de fenomene se văd foarte rar la noi cu o asemenea limpezime! Eu însumi n-am văzut decât unul singur, după perioada ploilor, iar de atunci au trecut patruzeci de ani. Şi aş putea explica, dar în felul meu, şi sensul spiritual al fenomenului.”

12. Eu am spus: „Aceasta o ştiu preabine, căci voi sunteți oricum din vechea biserică la lui Noe, în care, până în timpurile lui Avraam, oamenii s-au aflat într-o strânsă legătură cu îngerii - cu excepția urmaşilor lui Nimrod, primii care au avut de-a face cu cele lumeşti, de unde şi decăderea lor -, şi de aceea voi puteți să primiți în voi o adevărată revelație şi să-i înțelegeți sensul profund. Dar nu la fel se prezintă situația şi cu ucenicii aceştia ai Mei! Ei sunt plini de credință şi de bunăvoință, dar lumina interioară urmează s-o dobândească abia atunci când cele şapte Atribute dumnezeieşti vor fi pe deplin trezite în ei.

13. De aceea, spre binele tuturor popoarelor, Eu trebuie să fiu pentru ei un învățător exterior, care să le arate cum să acționeze, din voința lor absolut liberă, potrivit Ordinii Mele celei veşnice; şi de aceea vreau să aud aici doar de la ei o părere despre fenomenul acesta. Vorbeşte aşadar tu, Simon Iuda!”

14. Şi Petru a spus: „O Doamne, într-adevăr, nu-mi este deloc uşor să explic fenomenul acesta de la mine! Văd doar doi sori perfecți, şi nici măcar nu ştiu care este cel adevărat! Iar mulțimea de oameni care s-a adunat acolo jos, pe străzi, şi priveşte şi ea fenomenul, ştie fără îndoială chiar mai puțin decât mine. Dar dacă eu, care ar trebui să mă consider mai înțelept, nu înțeleg nimic - cum ar putea înțelege cei de jos?!”

15. În felul acesta, Petru spera să evite răspunsul, dar Eu i-am spus: „Ascultă, cei de jos nu ne interesează acum deloc! Eu nu am de-a face aici decât cu voi, şi văd că tu nu înțelegi fenomenul; de aceea vreau să-l întreb acum pe Iacov al Meu!”

16. Iar Iacov a spus şi el la rândul lui: „Doamne şi Învățătorule, nici eu nu sunt cu nimic mai breaz decât fratele meu Simon Iuda! Şi nici eu nu ştiu care dintre cei doi sori este cel adevărat; căci şi unul şi celălalt sunt la fel de mari şi de luminoşi. Şi păsărilor care zboară pe sus fenomenul li se pare probabil ciudat; căci uite că au tăcut şi nu mai scot niciun sunet, şi am impresia că prin asta ar voi să spună: «Care este cel adevărat? Căci noi nu vrem să salutăm unul fals prin trilurile noastre!»”

17. Eu am spus: „Observația ta a fost bună, chiar dacă tu însuți nu ai înțeles-o. Dar dacă nici fenomenul acesta nu l-ați înțeles, ce veți zice acum, când un al treilea soare va apărea acolo, spre sud? Priviți într-acolo, o masă cețoasă se conturează deja în aer, şi iată că, în mod surprinzător, un al treilea soare apare, absolut identic cu ceilalți doi! Iată-l, el străluceşte deja pe cer!”

18. Şi aveam acum un al treilea soare, perfect constituit. În timpul acesta, pe străzi, oamenii începuseră să se înfricoşeze; mulți au rupt-o la fugă şi s-au ascuns în casele cele mai

apropiate, însă cei mai curajoşi au continuat să urmărească acest fenomen rar întâlnit. Păsările din văzduh erau foarte neliniştite, şi au apărut deodată o mulţime de vulturi în înaltul cerului, care se urmăreau unul pe altul. Văzând deasupra lor toţi aceşti duşmani puternici, porumbeii şi celelalte păsări mici au zburat în toate zările şi s-au ascuns cât mai bine.

19. Atunci egipteanul a făcut următoarea remarcă: „Este cu adevărat surprinzător! Când, cu patruzeci de ani în urmă, am observat şi eu un fenomen asemănător la noi - însă doar cu un singur soare secundar -, au apărut şi atunci o mulţime de astfel de păsări răpitoare în înaltul cerului, care se luptau între ele, fenomen altminteri rar întâlnit. Leii şi panterele se vor fi războind cu siguranţă şi ei. Fenomenul acestui al treilea soare însă nu-l înţeleg nici eu în totalitate, deşi intuiesc destul de clar în mine semnificaţia sa.”

Capitolul 183

Cauza sorilor secundari

1. Atunci au ajuns la noi şi ceilalţi ucenici - în afară de Iuda Iscarioteanul -, împreună cu Lazăr, Nicodim şi hangiul Iordan. Când M-au zărit, nu ştiau cum să întrebe mai repede ce este şi ce poate însemna fenomenul acesta.

2. Iar Lazăr al nostru Mi-a spus: „Doamne, dar este foarte surprinzător! De-acum strălucesc pe cer trei sori, şi totuşi percep un fel de întunecime alarmantă atât în cer, cât mai ales pe pământ, căci vârfurile munţilor mai înalţi sunt foarte întunecate, şi, în plus, s-a lăsat şi o răcoare neplăcută. Trei sori ar trebui să ofere o luminozitate mai mare şi mai multă căldură! Cum se explică aceasta?”

3. Atunci egipteanul a spus: „Prietene Lazăr, ceea ce ai perceput tu în mod natural este foarte exact, şi, acum patruzeci de ani, în timpul unui fenomen asemănător, am observat şi eu acelaşi lucru, şi aş putea să-ţi spun cauza sa materială, însă nu şi pe cea profund spirituală - cu atât mai puţin în cazul a doi sori secundari!”

4. Lazăr a spus: „Atunci spune-mi-o măcar pe cea materială!”

5. Şi egipteanul a spus: „Uite, prietene, în zona superioară a aerului, care se află la aproximativ de zece ori înălţimea munţilor Libanului faţă de sol, se adună în anumite momente şi în anumiţi ani nişte vapori foarte fini. Datorită densităţii sale întrucâtva mai mari, această mare masă de vapori de deasupra pământului ajunge la un calm total - doar într-o anumită porţiune -, aşa cum, în unele momente, pe marele ocean poţi vedea cum o anumită parte din suprafaţa apei este ca o oglindă nemişcată, în timp ce apa din jur este foarte agitată. Şi atunci când un astfel de calm parţial se instalează şi pe suprafaţa acestui ocean de vapori din aer, pe ea se reflectă imaginea Soarelui la fel de clar ca pe oglinda unei ape limpezi, iar noi observăm în felul acesta, în mod foarte firesc, un al doilea soare. Iar dacă există mai multe astfel de suprafeţe de calm total, vor putea fi văzuţi tot atâţia sori-anexă câte astfel de oaze de calm total se vor fi format la nivelul suprafeţei oceanului de vapori din aer, cu condiţia ca înclinaţia acestora să fie astfel încât imaginea pe care o primesc să cadă în linie dreaptă pe suprafaţa dată. Dacă poziţia zonei de calm va fi altfel dispusă, atunci pentru zona respectivă fie soarele-anexă nu va exista deloc, fie el nu va fi vizibil decât ca o luminozitate deosebită. Iar atunci când oaza de acalmie se tulbură, soarele-anexă dispare definitiv.

6. Aceste fenomene care se produc în straturile de aer mai înalte, datorită vaporilor foarte fini de care ţi-am vorbit - care determină şi diminuarea luminozităţii şi a căldurii - sunt urmate de apariţia unor nori destul de denşi, apoi imediat de apariţia unora şi mai grei, şi, în final, de ploaie.

7. Astfel, ţi-am expus foarte pe scurt cauzele naturale ale fenomenului; dar singur Domnul cunoaşte adevărata sa cauză, pur spirituală, şi, împreună cu El, toţi cei cărora El va fi dispus să le-o destăinuie. Desigur, anumite intuiţii am cu privire la aceasta, dar ele sunt depar-

te de a fi clare, în special cele în legătură cu aspectele bine tăinuite ale viitorului. Ai înțeles bine ce ți-am explicat?”

8. Lazăr a spus: „Da, prietene demn de toată aprecierea, am înțeles explicațiile tale foarte bine, şi nu pot să nu fac aici remarca întemeiată că la noi, evreii, există extrem de puține cunoştințe în privința fenomenelor din natura cea mare şi în privința cauzelor lor. Poate că indivizi izolați au descoperit câte ceva, ba chiar au înțeles cauza multor fenomene; dar ei au ținut cunoştințele acestea pentru ei, din mai multe motive: în primul rând, aceasta le aducea un oarecare beneficiu - în special în rândurile păgânilor mai instruiți -, şi apoi, ei erau forțați să tăinuiască aceste cunoştințe față de farisei, de teama unor mari persecuții.

9. Dar, în privința aceasta, eu consider că o adevărată cunoaştere şi o justă apreciere a numeroaselor şi diverselor fenomene ale naturii i-ar scăpa foarte repede pe oameni de superstiție şi de urmările sale; de aceea, ar fi foarte util ca pe viitor oamenii să poată fi inițiați temeinic în acest domeniu. Nu eşti şi Tu de aceeaşi părere, Doamne şi Învățătorule?”

10. Eu am spus: „Mai mult decât oricine! Căci un om nu va putea înțelege nicicând în întregime şi în toată profunzimea adevărurile supranaturale dacă nu cunoaşte pământul pe care trăieşte şi pe care calcă, fiind el însuşi o ființă naturală, şi acesta este şi motivul pentru care Eu v-am explicat deja atât de multe despre fenomenele mai deosebite ale acestei lumi naturale. V-am arătat într-o manieră practică forma pământului, cum iau naştere ziua şi noaptea, v-am explicat cauzele eclipselor de soare şi de lună şi ale stelelor căzătoare şi v-am făcut cunoscute Luna, Soarele, toate planetele şi nesfârşita întindere a cerului înstelat.

11. Şi v-am spus totodată că un om nu îl poate iubi pe deplin pe Dumnezeu decât atunci când îl cunoaşte cât mai bine prin operele Sale fără de număr. Şi întrucât Eu Însumi v-am recomandat cu insistență aceasta, se înțelege de la sine că sunt întru totul de acord cu părerea ta, care este foarte corectă. Iar Moise n-ar fi scris nici el *Cărțile a şasea* şi *a şaptea* despre lucrurile şi fenomenele din natură şi acea *Anexă Profetică,* ce cuprinde teoria corespondențelor dintre lumea materială şi cea spirituală, dacă nu ar fi considerat că ele sunt strict necesare pentru o adevărată educație a tuturor evreilor.

12. Dar încă de pe timpul Regilor, această importantă ramură a educației a fost tot mai mult neglijată, atât de către preoți, care au devenit tot mai întunecați la minte şi mai lacomi, cât şi de regii înşişi. Iar când, sub primii urmaşi ai lui Solomon, imperiul s-a împărțit, această ramură a cunoaşterii s-a pierdut într-atât, încât astăzi abia dacă îşi mai aminteşte cineva că o astfel de ştiință a existat odinioară la evrei, de la Moise şi până în timpul lui Samuel.

13. De aceea Eu v-am şi explicat destule, iar voi înțelegeți deja multe; dar principalul rămâne căutarea constantă a renaşterii spirituale a sufletului; căci numai şi numai prin suflet omul se va ridica la întregul adevăr şi la întreaga înțelepciune şi va dobândi atunci cunoaşterea desăvârşită, coerentă a tuturor aspectelor, de la cele mai pământeşti până la cele pur divine, şi odată cu această lumină va dobândi şi Viața cea Veşnică, ceea ce reprezintă infinit mai mult decât toate ştiințele naturii.

14. Căci la ce i-ar folosi omului cunoaşterea tuturor lucrurilor şi fenomenelor din întreaga natură, de la cel mai mic şi până la cel mai mare, în cel mai deplin adevăr şi cu cea mai mare exactitate, dacă distanța dintre el şi renaşterea în Spirit a sufletului său ar fi ca de la pământ la cer? Oare toate aceste cunoştințe ale sale i-ar putea dărui Viața cea Veşnică? Judecă şi spune-Mi ce părere ai!”

15. Şi Lazăr a spus: „Doamne şi Învățătorule, în situația aceasta ar fi de preferat ca el să nu se fi născut niciodată! Căci, după părerea mea, fără perspectiva unei vieți veşnice şi desăvârşite, o viață conştientă de sine, care gândeşte, judecă şi poate înțelege atâtea şi atâtea fenomene şi pe care operele Tale, o Doamne, o farmecă şi o încântă neîncetat, ar fi de mii de ori mai jalnică decât a celui mai amărât vierme din cea mai murdară şi mai puturoasă baltă de pe pământ.

16. Şi cel care ar învăța pe cineva, încă din copilărie, să gândească mai clar ar comite cea mai mare crimă împotriva omenirii; căci el l-ar ucide de două ori pe acesta, şi încă în cele mai mari chinuri, făcând din el cea mai jalnică dintre creaturi.

17. Sigur că şi animalul trăieşte; dar conştiința sa de sine este una grosieră, el nu are capacitatea să gândească, nu ştie nimic despre moarte şi nu poate aprecia valoarea vieții, şi, prin urmare, el este fericit pentru că nu cunoaşte frica de moarte.

18. Şi acum să luăm omul, care cunoaşte preabine valoarea inestimabilă a vieții! Dacă el ar şti că, odată cu moartea trupului, s-a terminat totul pentru el, ar ajunge cât de curând la disperare, şi-ar blestema de mii de ori existența, şi atunci, cel mai mare binefăcător al omenirii s-ar dovedi acela care ar avea puterea de a ucide şi de a nimici definitiv toate creaturile umane de pe întreg pământul, chiar şi pe sine însuşi, sau acela care ar deține poate puterea de a-i cufunda dintr-o dată pe toți oamenii în cea mai adâncă prostie şi inconştiență, ceea ce ar fi de fapt acelaşi lucru cu a-i ucide.

19. În plus, dacă nu ar avea perspectiva sau măcar speranța oricât de mică a unei vieți veşnice, omul, departe de a-L lăuda pe Dumnezeu - în cazul în care ar crede în El -, n-ar putea decât să îşi blesteme viața sa crudă; pe Moise şi pe ceilalți profeți ar trebui de asemenea să-i blesteme ca pe cei mai mari duşmani ai oamenilor, iar cel care ar respecta chiar şi numai o iotă din Lege ar fi cel mai mare prost pentru el!

20. Din toate acestea reiese aşadar limpede că prima şi cea mai înaltă datorie a oamenilor este aceea de a aspira la renaşterea spirituală a sufletului; căci fără aceasta omul încetează definitiv de a mai fi om - oricâtă ştiință ar fi acumulat el -, rămânând doar un animal dotat cu înțelegere şi cu multă cunoaştere, dar cu atât mai jalnic. Doamne şi Învățătorule, am eu oare dreptate sau nu?”

Capitolul 184

Domnul nostru Iisus Hristos explică apariția falşilor sori şi semnificația lor în viitor

1. Eu am spus: „Fără îndoială! Totuşi ştiu că există un număr destul de mare de oameni care nu cred absolut deloc într-un Dumnezeu Creator şi deci nici în aşa-zisa viață de apoi a sufletului. Astfel de oameni se mulțumesc să-şi ducă viața într-un mod tembel, haotic, iar unii dintre ei şi-o petrec chiuind şi veselindu-se. Mai mult decât atât, unii dintre ei, care sunt stăpâniți de trufie şi de lăcomie, s-au obişnuit să îi pună pe alții să muncească din greu pentru ei; iar dacă vine cineva să le amintească de viața de apoi a sufletului după moartea trupului, ei îi râd aceluia în nas, spunându-i cu insolență şi răutate: «Nebunule ce eşti, să vii să ne înveți despre toate acestea când vei fi mort, şi atunci te vom crede; dar atâta vreme cât şi pe tine noi ştim că te paşte moartea, nu vom crede o iotă din toate fantasmagoriile tale cu care vrei să ne îndopi mințile!» Tocmai de aceea, te întreb, ce ai răspunde tu unor astfel de provocări?”

2. Lazăr a spus: „Doamne, recunosc că într-o astfel de situație nu prea ai ce să răspunzi, iar eu, cel puțin, aş tăcea mâlc şi nu aş răspunde nimic! Căci dacă astfel de oameni sunt deja mult prea adânc scufundați în moartea pe care materia a făcut-o să apară în ei, aproape că nu mai există speranță că ar putea fi treziți la adevărata credință, şi cu atât mai puțin ei pot fi ghidați să trăiască o viață spirituală. Aşa că eu prefer, dacă şi Tu eşti de acord, să ne explici măcar puțin semnificația spirituală a celor trei sori care acum încă se mai pot vedea pe cer!”

3. Eu am spus: „Aşa am să fac; dar trebuie mai întâi să-ți arăt că mulți oameni ce trăiesc chiar fără nici cea mai mică aspirație de a dobândi viața de apoi au impresia că sunt foarte fericiți cu viața lor vremelnică pe care o duc în această lume. În aceste vremuri nu sunt decât foarte puțini oameni care, întocmai ca şi tine şi precum ceilalți ucenici ai Mei, aşteaptă cu

deplină încredere să atingă Viața cea Veşnică în lumea de apoi, şi ia aminte că nici nu vor fi vreodată prea mulți pe pământul acesta, nici măcar într-un viitor îndepărtat. Şi trebuie să ştii că tocmai aceasta semnifică astăzi apariția, alături de Soarele pe care voi toți îl ştiți, a alți doi sori. Iată că în felul acesta în fața ochilor voştri apar deja trei sori.

4. Tu împreună cu toți ceilalți ştiți foarte bine că întotdeauna pe cer străluceşte doar un singur Soare, dar iată că acum vedeți trei sori. Şi mai ştiți de asemenea că întotdeauna fără nicio excepție nu există decât un singur Dumnezeu Creator, care este Dumnezeul cel Unic şi Adevărat. Luați însă aminte că, totuşi, vor exista în vremurile care vor veni tot felul de poveşti mincinoase care îi vor prosti pe oameni şi, în final, aceşti oameni proşti vor face din Unicul Dumnezeu Adevărat trei divinități.

5. În vremurile acelea care vor veni în viitor, lumina dumnezeiască a vieții va deveni foarte slabă datorită necredinței oamenilor care vor trăi pe acest pământ, iar iubirea lor de Dumnezeu şi de cei care le sunt aproape se va răci chiar foarte mult; atunci, cei care vor fi însufleți de o mare credință vie şi curată, puțini la număr, vor fi înspăimântați, asemenea acestor păsărele mici; regii cei mari şi conducătorii acestui pământ se vor purta întocmai ca nişte mari păsări de prada, ei vor duce aproape în permanență războaie pustiitoare unul cu altul, iar cei care se vor ruga celor trei zei, luați separat, nu vor fi ascultați.

6. Primul aşa-zis soare, cel care a răsărit puțin mai la nord, aproape concomitent cu Soarele cel adevărat - care, prin corespondență, Mă reprezintă pe Mine Însumi -, luați aminte că, atunci când este privit într-o altă perspectivă, îl desemnează totodată pe falsul profet sau pe falsul uns, care atunci în viitor va apărea şi va spune: «Iată-mă, eu sunt adevăratul uns al lui Dumnezeu! Pe mine trebuie să mă ascultați, dacă vreți să fiți mântuiți!» Eu însă vă spun încă de pe acuma vouă, că niciunul dintre voi nu trebuie să se lase ademenit sau înşelat! Luați aminte că falsul profet, ce va fi de fapt un trimis al iadului, va face, prin diferite tertipuri, tot felul de minuni, şi adeseori va maimuțări o atitudine foarte pioasă. Exterior, de ochii lumii, el se va ruga şi va face chiar ofrande, dar dincolo de toate acestea, inima sa va fi plină de o ură înverşunată împotriva oricărui adevăr dumnezeiesc şi, mai mult decât atât, el îi va persecuta cu foc, cu mari suferințe şi cu sabie, afurisindu-i pe toți aceia care nu vor urma învățătura sa diavolească. În acele vremuri vor fi inventați cei trei zei şi se va impune venerarea lor. Luați aminte că atunci se va considera că Eu, Mântuitorul acestei lumi, Mă aflu printre ei, dar Realitatea Supremă a lui Dumnezeu va fi divizată în trei persoane. În acele vremuri din viitor se va vorbi în continuare de Dumnezeu şi multe discursuri găunoase se vor spune despre El, însă vor fi adorate trei persoane, dintre care fiecare va fi considerată un dumnezeu perfect, şi mulți oameni se vor lăsa păcăliți şi vor gândi că fiecare dintre cei trei va trebui să fie adorat separat.

7. În acele vremuri viitoare, nu peste mult timp după ce va apărea primul aşa-zis soare despre care v-am vorbit deja, va apărea şi un al doilea aşa-zis soare, care de fapt va fi un al doilea fals uns. Cel de-al doilea fals uns îl va pune complet în umbră pe primul şi, luați aminte că el va fi de zece ori mai rău decât acela. Căci primul nu se va împotrivi chiar întru totul învățăturilor şi Cuvântului Meu; însă cel care va apărea undeva mai la sud va interzice în totalitate învățăturile şi Cuvântul Meu. La fel va face la scurt timp după aceea cu orice învățătură a Mea, nepăstrând din ea decât ceea ce i se va părea lui că este cât de cât în acord cu planurile sale cumplit de rele. Trebuie însă să ştiți că acel fals uns va dispune totuşi înălțarea semnului meu la toate răscrucile de drum şi chiar va cere adorarea lui; dar, alături de toate acestea, el va etala cu insolență mii de alte semne, în special cele satanice, care-i vor plăcea lui.

8. În vremurile acelea cumplite, trufia, vrajba, răutatea, viclenia şi ura vor atinge apogeul. Un popor se va ridica împotriva celuilalt, un război va urma altuia, şi pe atunci veți recunoaşte că au venit acele vremuri prin aceea că se vor produce cutremure mari, vor urma ani de cumplită sărăcie, va fi foamete, vor fi boli noi şi înspăimântătoare, care vor face să moară mulți oameni. Dar Eu voi distruge rădăcinile falsului uns, şi în felul acesta el se va usca precum un pom ce are rădăcinile tăiate. Şi pe atunci, în acele vremuri, se vor auzi multe bleste-

me, vor fi multe jelanii, va fi multă suferință, vor fi multe vaiete, iar cu acei falşi unşi complet lipsiți de valoare - cu toate că ei vor avea o falsă strălucire şi vor urmări să Mă maimuțărească şi să semene cu Mine - până la urmă se va petrece ceea ce o să se petreacă acum în fața ochilor voştri cu aceşti aşa-zişi sori noi. Priviți acum cu atenție. Iată, ei se întunecă din ce în ce mai mult, forma lor se pierde într-un fel de abur ce prezintă o vagă urmă de strălucire şi, în schimb, se profilează cu atât mai minunat, cu atât mai strălucitor şi mai călduros Soarele cel unic, cel adevărat. Şi iată că vedeți acum păsărelele ieşind din ascunzătorile lor şi salutând cu trilurile lor pline de voioşie Soarele cel unic şi adevărat, iar păsările răpitoare se vor retrage cât vor putea de repede în pădurile lor întunecate, precum şi în văgăunile lor de sub pământ.

9. Luați deci aminte că în felul acesta se vor petrece toate atunci. În vremurile acelea, în cele din urmă, toate cele care vor fi atunci înălțate vor cădea apoi în pulbere şi vor dispărea. Vârfurile munților vor trebui să devină câmpii mănoase; şi va veni în cele din urmă o vreme când oamenii nu vor mai întreba: «Cine este regele acestei țări?», ci vor spune, cel mai adesea: «Cine este marele binefăcător al acestui popor sănătos, mulțumit şi fericit? Haideți să mergem la el, pentru a cunoaşte şi noi înțelepciunea sa pe care el o răspândeşte în conformitate cu Ordinea, Iubirea şi Atotputernicia lui Dumnezeu!»

10. Luați aminte că atunci, când vor veni vremurile acelea fericite, lupii, urşii, mieii şi iepurii vor trăi mereu în pace unii cu alții şi se vor adapă bucuroşi şi fără teamă de la acelaşi izvor. Ați înțeles acum mult mai bine ce înseamnă toate acestea?”

11. Iar atunci Nicodim a răspuns: „Da, de înțeles le-am înțeles noi întrucâtva; însă ne putem da seama că nu este deloc plăcut tot ceea ce ne dezvălui prin profeția aceasta. Tocmai de aceea îți cam vine să te întrebi: Bine, Doamne, dar chiar trebuie să se petreacă întru totul, fără a fi cu putință nicio îndreptare, toate acestea? Toate acestea trebuie să fie chiar aşa, până când, într-un final, lumina cea tainică a adevărului lui Dumnezeu se va putea revărsa nestingherită asupra întregului pământ? Dar noi, cei care am primit acum Cuvântul Tău cel plin de înțelepciune şi curat, noi, cei care am primit lumina Ta, le vom da şi noi mai departe, iar consecințele aducătoare de mare fericire, care vor izvorî din toate acestea, le vor dovedi oamenilor că aceste cuvinte predicate de noi sunt şi rămân singurele adevărate şi drepte. Gândind la toate acestea, mai că nu înțeleg cine ar putea cuteza să se ridice împotriva lui Dumnezeu cu o învățătură falsă!”

12. Eu am spus: „Luați aminte, căci este mai uşor să vorbeşti despre bine decât să făptuieşti binele, iar uneori, în faptă, se află ascunsă şi sămânța buruienilor otrăvitoare, care ajunge, de multe ori pe nesimțite, odată cu sămânța cea bună a grâului curat, în ogorul inimii omeneşti. Apoi sămânța aceea rea prinde rădăcini şi după aceea se răspândeşte, datorită condițiilor existente, tot mai repede printre grâul cel bun, sufocându-l adeseori, până la a-l face să dispară. Ştiind aceasta, niciunul dintre voi nu trebuie să fie doar un simplu ascultător, ci în special trebuie să deveniți nişte eroici şi perseverenți făptuitori ai Cuvântului Meu şi ai învățăturilor Mele! Luați însă amine că, totuşi, chiar şi voi vă veți reține în faptele voastre de frica lumii smintite, care, în viciul şi rătăcirea ei, va fi mare şi puternică; voi Mă veți recunoaşte atunci pe Mine, fără îndoială, în sinea voastră, dar nu prea veți cuteza, tocmai de frica acestei lumi înrăite, să vorbiți sus şi tare şi mai ales să făptuiți ceea ce este bun şi drept în numele Meu; unii dintre voi veți gândi că lumea aceasta înrăită va putea observa tot ceea ce faceți şi, fiind plină de invidie şi de răutate, vă va putea cere socoteală, căci faptele voastre vor trăda pentru ea faptul că voi M-ați ales şi sunteți cu Mine. Şi, vedeți voi, pe atunci problema care se va pune nu va mai fi: de ce toate cele care sunt prorocite de Mine acum vor trebui să se petreacă întocmai, pentru ca adevărul să se manifeste liber şi toate popoarele să fie binecuvântate în timpurile viitoare, ci dacă voi vă veți teme mai mult de lume decât de Mine. Aceste îndoieli, aceste oscilații vă vor micşora fermitatea, dăruirea şi tenacitatea.

13. Luați aminte că pe atunci frica voastră de această lume înrăită va sădi în ființa voastră sămânța cea rea, odată cu grâul, şi tocmai de aceea aceşti aşa-zişi doi sori vor răsări în

acele vremuri aşa cum v-am arătat. Luaţi aminte că tocmai de aceea am făcut Eu ca fenomenul acesta nemaipomenit să se producă acum, ca un semn al vremurilor viitoare. Luaţi aminte că de aceea am făcut apoi această prorocire, ca voi să vă puteţi aminti despre toate acestea în acele vremuri - fie atunci când veţi fi aici, pe acest pământ, fie atunci când vă veţi afla în lumea de dincolo. Căci, iată, Eu am prezis toate acestea, şi veţi vedea că în viitor chiar aşa se va petrece.

14. Iată că tocmai de aceea vă mai spun acum încă o dată, ceea ce v-am mai spus: să nu vă temeţi niciodată de aceia care, ce-i drept, vă pot ucide trupul, căci în realitate ei nu-i pot face nimic sufletului vostru, ci, dacă va trebui să vă temeţi totuşi de cineva, temeţi-vă mai ales de aceia care vor avea o ascunsă şi diabolică putere asupra vieţii sau asupra morţii sufletului vostru!

15. Trebuie să ştiţi că mulţi vor da cu siguranţă pe atunci dovadă de curajul necesar, însă nu toţi vor reuşi să reziste fără să lunece în ispită, şi luaţi aminte că în acele vremuri chiar unii dintre voi se vor mânia pe nedrept pe Mine şi în felul acesta se vor rătăci.

16. Trebuie să ştiţi că, nu după multă vreme, Păstorul ce se află în faţa voastră va fi legat şi bătut, iar oile se vor împrăştia şi le va copleşi mare teamă, vor trăi multă jale şi îngrijorare. Apoi Eu le voi căuta însă din nou, le voi aduna, voi revărsa în ele mult curaj şi le voi înzestra cu o mare putere dumnezeiască din Ceruri împotriva tuturor duşmanilor Luminii. Dar acum consider că v-am spus destul despre toate acestea; căci tocmai de aceea vi le-am arătat, pentru ca la momentul potrivit să vi le amintiţi şi să acţionaţi cu înţelepciune într-un mod corect, şi să nu uitaţi că nu trebuie să se aplice niciodată în cazul vostru vechiul dicton: «Ochii care nu se văd se uită»! Dar iată că tocmai a venit vremea micului dejun, aşa că haideţi acum să intrăm în casă!”

Capitolul 185

Dispoziţiile Domnului nostru Iisus Hristos privind vizita în Templu

1. Nicodim şi Iosif din Arimateea, precum şi bătrânul rabin, s-au simţit puţin încurcaţi, neştiind dacă era cazul să mănânce sâmbăta după răsăritul soarelui.

2. Eu însă le-am spus: „Dacă încă de acum vă lăsaţi cuprinşi de îndoieli - deşi ar trebui să ştiţi preabine că Eu sunt Stăpân şi asupra sabatului, şi asupra lui Moise -, cum oare vă veţi simţi atunci când veţi şedea din nou în consiliu împreună cu fariseii şi cu bătrânii Ierusalimului?”

3. La cuvintele acestea ale Mele, cei trei au prins curaj şi, intrând împreună cu noi în casă, au mâncat şi au băut, discutând cu voie bună.

4. Iar bătrânul rabin a spus: „Da, da, Domnul şi Învăţătorul are dreptate în toate! O obişnuinţă veche este ca o cămaşă pătată; oricât te-ai strădui, nicicând n-o mai scoţi complet la lumină!”

5. Eu am spus: „Aici ai rostit o vorbă dreaptă; de aceea, dezbrăcaţi-vă de omul cel vechi şi îmbrăcaţi-vă cu omul cel nou - căci omul cel vechi nu vă mai este de folos! Dar acum, terminaţi de mâncat şi de băut, şi apoi vom merge la Templu!”

6. Atunci Nicodim a întrebat: „Vrei deci să te întorci printre turbaţii aceia din Templu?”

7. Eu am spus: „Dar Eu nu pentru ei mă duc la Templu, ci pentru poporul care astăzi a venit acolo pentru Mine; şi de aceea, Eu nu Mă tem de acei turbaţi! Dar acum, haideţi să ne grăbim să ajungem la Templu!”

8. După cuvintele acestea ale Mele, nimeni n-a mai îndrăznit să Mă contrazică; căci fiecare îşi spunea în sinea lui: „El are puterea asupra Cerului şi asupra iadului, aşa că nu are niciun motiv să se ferească de fanaticii din Templu, şi cu atât mai puţin să se teamă!”

9. Înainte să pornesc spre Templu, romanii şi ucenicii M-au întrebat dacă trebuiau să vină şi ei cu Mine, şi ce să facă tinerii în acest timp.

10. Eu am spus: „Nimeni nu vă poate împiedica să intraţi în Templu; dar copiii trebuie să rămână aici, şi slujitorul Meu ştie preabine ce are de făcut. Iar voi, dacă mergeţi la Templu, luaţi-o înainte şi alegeţi-vă nişte locuri bune; Eu voi veni în urma voastră. Doar vechii Mei ucenici să rămână şi să meargă împreună cu Mine; căci este necesar ca ei să fie martorii vorbelor şi ai faptelor Mele!”

11. Romanul Agricola a spus: „Şi mie mi-ar plăcea să fiu printre ei; dar facă-se şi aici, ca întotdeauna, Voia Ta preasfântă!”

12. Eu am spus: „Dacă vrei să fii şi tu alături de Mine ca martor, alătură-te, dar numai tu, grupului vechilor Mei ucenici; căci înainte de a rosti vreo vorbă în Templu, voi mai face acolo o minune. Un orb din naştere, pe care-l vom întâlni în apropierea Templului, îşi va recăpăta vederea, şi aceasta în zi de sabat! Aşa că voi, ceilalţi, luaţi-o acum înainte; voi patru însă, care abia ieri aţi trecut de partea Mea, aţi face mai bine să rămâneţi aici; căci în Templu veţi fi recunoscuţi pe loc şi prigoniţi.”

13. Înţelegând bine aceasta, cei patru au rămas pe Muntele Măslinilor.

14. Atunci Nicodim s-a apropiat de Mine şi M-a întrebat cum ar putea ajunge neobservaţi până jos, el şi cei doi tovarăşi ai săi.

15. Eu am spus: „Alăturaţi-vă egiptenilor, şi ei vă vor conduce până jos în aşa fel încât nimeni să nu vă observe!”

16. Astfel încurajaţi şi ei la rândul lor, au pornit de îndată la drum cu egiptenii, iar ceilalţi s-au grăbit să-i urmeze; doar cei trei magicieni se mai aflau în preajma Mea, părând că vor să se alăture şi ei grupului Meu.

17. Simon Iuda, zis şi Petru, M-a întrebat atunci: „Doamne, vrei deci ca şi aceştia trei să meargă cu noi?”

18. Eu am spus: „Ce te priveşte pe tine? Atunci când i-am îndemnat pe toţi ceilalţi s-o ia înainte, nu i-am exclus nici pe aceştia trei; dar totuşi nu am impus nimic vrerii şi inimii lor, aşa că pot face cum voiesc ei şi cum îi îndeamnă inima. Iar dacă Eu accept aceasta, tu nu trebuie să te îngrijorezi şi nici să te întrebi dacă nu cumva este vreo greşeală la mijloc; căci cei care ne urmează pe noi cu siguranţă că nu merg pe căi greşite.”

19. Petru a fost astfel liniştit, şi urma deci să pornim la drum.

20. Dar s-a mai apropiat de Mine şi hangiul Iordan, întrebându-Mă despre masa de prânz.

21. Eu însă i-am spus: „Prietene Iordan, acum pe noi ne preocupă să-i îndestulăm pe cei flamanzi şi însetaţi de hrana spirituală, ceea ce înseamnă mult mai mult decât să hrănim trupurile şi să udăm gâtlejurile uscate! De aceea, nu te preocupa încă de masa de prânz; căci atunci când Mă voi întoarce vom găsi tot ce ne trebuie!”

22. Mulţumit de acest răspuns scurt, hangiul i-a adunat degrabă pe toţi servitorii casei, vreo treizeci la număr, şi le-a dat tot felul de învăţături bune, astfel încât apoi toţi au crezut în Mine; căci până atunci, deşi văzuseră multe minuni, ei nu prea ştiuseră ce să creadă despre Mine. Făcând aceasta, Iordan a urmat sfatul Meu şi a îndestulat, în numele Meu, nişte oameni flamanzi şi însetaţi în Spirit.

23. După ce i-am dat acest sfat lui Iordan, Eu am pornit împreună cu ucenicii Mei în jos spre oraş, unde toate străzile şi ulițele forfoteau de oameni.

Capitolul 186

Vindecarea orbului din naştere, în faţa Templului

(Evanghelia după Ioan 9/1-34)

1. Ajunşi la intrarea cea mare a Templului, am văzut de îndată, aşezat pe un bolovan, un cerşetor tânăr, de vreo douăzeci de ani, complet orb din naştere. *(Ioan 9/1)*

2. Când l-au văzut, ucenicii Mei, ştiind că el era orbul din naştere despre care le vorbisem Eu pe Muntele Măslinilor, M-au întrebat: „Doamne şi Învățătorule, cine a păcătuit - el sau părinții lui -, de a venit orb pe lume?" *(Ioan 9/2)*

3. Eu, am spus: „Bine, dar cum puteți să puneți asemenea întrebări prosteşti?! Cum ar fi putut păcătui el în pântecele mamei, pentru ca, drept pedeapsă, să se nască orb? Dar am să vă mai spun un lucru: nici orbul şi nici părinții lui nu au păcătuit, ci astfel au fost rânduite lucrurile, pentru ca oamenii să poată vedea prin el lucrările lui Dumnezeu. *(Ioan 9/3)* Căci Eu trebuie să săvârşesc lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine acum, până este ziuă [adică atâta timp cât Domnul Iisus va fi prezent în persoană pe pământ[18]]. Căci va veni şi noaptea despre care v-am vorbit deja, şi atunci nimeni nu va mai putea lucra ceva. *(Ioan 9/4)* Atâta timp cât Eu sunt pe lume, Eu sunt, desigur, Lumina Lumii. *(Ioan 9/5)* Dar după Mine va veni noaptea."

4. Atunci ucenicii s-au uitat unii la alții şi au spus: „Şi la ce-i foloseşte atunci omului ziua aceasta spirituală, dacă după plecarea Sa va fi o noapte chiar mai neagră decât acum?"

5. Eu am spus: „Dar oare Eu sunt cel care vrea să vină noaptea? O nu, lenea oamenilor va vrea aceasta, iar voința omului trebuie să rămână perfect liberă, chiar şi dacă aceasta l-ar face să devină de zece ori mai rău decât un diavol; căci fără o voință perfect liberă, omul ar înceta să mai fie om, şi n-ar mai fi decât o maşinărie - v-am mai spus aceasta foarte limpede de mai multe ori."

6. Văzând că Eu vorbeam serios, niciunul n-a mai spus nimic.

7. Pe când le spuneam toate acestea ucenicilor, M-am aplecat spre pământ, am luat nişte praf de jos, l-am amestecat cu saliva Mea şi am făcut din el o tină, cu care am uns apoi ochii orbului. *(Ioan 9/6)*

8. Apoi i-am spus orbului: „Du-te acum la scăldătoarea Siloamului[19] (adică Eu l-am trimis acolo, iar el a fost condus de către însoțitorul său) şi spală-te!

9. Atunci el s-a dus şi s-a spălat şi a revenit, văzând bine. *(Ioan 9/7)*

10. Vecinii lui şi cei care-l cunoşteau ca cerşetor au spus: «Nu este acesta orbul care şedea mai înainte pe această piatră şi cerşea?» *(Ioan 9/8)*

11. Atunci unii au spus: „Da, da, chiar el este!"

12. Alții însă spuneau: „Acela era orb din naştere, şi nu s-a mai auzit ca un astfel de om să fi devenit vreodată văzător! În rest însă, acesta îi seamănă perfect."

13. Fostul orb a spus şi el până la urmă: „Ce tot îndrugați acolo despre mine? Eu sunt cel care am fost mai înainte orb, iar acum văd!" *(Ioan 9/9)*

14. Atunci l-au întrebat cei din preajma sa: „Dar cum ți s-au deschis ochii? Cine a făcut aceasta?" *(Ioan 9/10)*

15. Iar el le-a răspuns: „Omul care mi-a spus în taină că se numeşte Iisus (Mediator, Mântuitor) a făcut o tină şi a uns cu ea ochii mei, şi mi-a spus apoi să merg la scăldătoarea Siloamului şi să-mi spăl acolo ochii. Şi, ducându-mă, m-am spălat şi mi-am recăpătat vederea." *(Ioan 9/11)*

16. Şi ei l-au mai întrebat: „Şi unde este acum acest Iisus?"

17. El a spus: „Ce întrebare ciudată din partea voastră! Nu erați voi văzători atunci când mi-a uns ochii cu tină? Dacă voi nu ați văzut unde a plecat, cum aş putea să ştiu eu, care nu l-am văzut?! Şi totuşi, aş vrea să ştiu unde este el, ca să-i pot mulțumi." *(Ioan 9/12)*

18. Când omul le-a dat celor curioşi răspunsul acesta, cei aflați în preajma lui au spus: „O, dar asta este o adevărată minune, iar omul care ți-a redat vederea trebuie să fie un mare profet! Aceasta trebuie s-o afle şi evreii noştri împietriți şi fariseii, care susțin că în vremurile acestea, din cauza păgânilor, nu va mai veni niciun profet până când evreii nu îi vor fi dat

[18] Adăugire a lui Jacob Lorber
[19] *Siloam* înseamnă 'trimis'.

afară din țară pe păgâni. De aceea, lasă-ne să te ducem la farisei; iar noi toți vom sta mărturie pentru spusele tale!”

19. Fostul orb a fost de acord cu aceasta, şi ei l-au dus în Templu la farisei. *(Ioan 9/13)*

20. (Trebuie menționat aici că acea zi în care Eu am vindecat orbul nu era doar un simplu sabat, ci era un sabat de după sărbătoare, zi ținută cu şi mai mare străşnicie decât un sabat obişnuit. *(Ioan 9/14) [Nota bene:* Acesta era considerat atunci la evrei la fel de important cum ar fi astăzi la voi aşa-zisele «octave» de după duminicile de mare sărbătoare.] Pentru farisei era aşadar o crimă şi mai mare dacă făceai vreo lucrare oarecare într-o astfel de zi de sabat.)

21. Când orbul vindecat a ajuns în fața fariseilor, cei care l-au dus acolo le-au povestit acelora miracolul care se petrecuse.

22. Şi după ce fariseii au aflat totul, s-au întors către cel vindecat şi l-au întrebat şi pe el încă o dată, deşi ştiau deja totul de la martori, cum a ajuns el să fie văzător.

23. Şi el a spus: „El a pus tină pe ochii mei; după care, la îndemnul lui, m-am spălat cu apă din scăldătoarea Siloamului şi am văzut, aşa cum vă văd acum pe voi!” *(Ioan 9/15)*

24. Atunci câțiva dintre farisei au spus: „Omul care l-a vindecat pe orbul acesta nu poate fi un profet trimis de Dumnezeu, fiindcă nu respectă sabatul!”

25. Însă la aceasta au replicat martorii, precum şi câțiva evrei şi farisei mai luminați: „Dar cum ar putea să facă un păcătos asemenea minuni?”

26. Şi astfel s-a iscat dezbinare între ei şi au început să se certe. *(Ioan 9/16)*

27. Şi după ce s-au certat astfel unii cu alții şi nu puteau ajunge la nicio înțelegere, cei care Mă declaraseră pe Mine a fi un păcătos s-au adresat din nou celui vindecat şi l-au mai întrebat o dată (fariseii): „Dar tu ce părere ai despre cel care ți-a deschis ochii, cine este el?”

28. Şi acela a spus: „Eu cred despre el ceea ce au spus şi cei care m-au adus aici: este un proroc!” *(Ioan 9/17)*

29. Atunci cei care susțineau că sunt un păcătos au spus (fariseii): „Noi nu credem că el a fost vreodată orb; voi v-ați înțeles între voi să uneltiți împotriva noastră!”

30. Atunci martorii au spus foarte categoric: „Dar omul acesta are nişte părinți! El trebuie să ştie unde se află ei! Chemați-i aici şi întrebați-i pe ei! Ei ştiu cel mai bine dacă el a văzut vreodată sau nu!”

31. Şi ei i-au chemat părinții, care încă nu aflaseră că fiul lor vedea acum. *(Ioan 9/18)*

32. Şi când aceştia au ajuns destul de repede acolo, fariseii au încercat de îndată să-i încurce cu întrebările lor: „Acesta este fiul vostru, despre care ziceți că s-a născut orb? Dacă da, cum de vede el acum?” *(Ioan 9/19)*

33. Părinții însă au răspuns cât se poate de simplu: „Ştim că acesta este fiul nostru şi că s-a născut orb *(Ioan 9/20);* cum de vede el acum şi cine i-a deschis lui ochii, asta noi nu ştim! Dar întrebați-l pe el, căci este destul de mare pentru a vorbi singur despre sine!” *(Ioan 9/21)*

34. Părinții, care Mă cunoşteau deja pe Mine şi bănuiau că Eu le vindecasem fiul, au vorbit astfel în fața fariseilor şi a templierilor, căci se temeau de ei; ei ştiau deja că notabilii şi evreii cei zeloşi ai Templului hotărâseră să arunce anatema asupra oricui ar fi mărturisii că Eu sunt Unsul lui Dumnezeu. *(Ioan 9/22)* Şi de aceea părinții le-au spus într-un mod cât se poate de înțelept: „E destul de mare - întrebați-l pe el!” *(Ioan 9/23)*

35. Atunci ei l-au chemat din nou pe cel care fusese orb şi i-au spus (fariseii): „Slăveşte-L numai pe Dumnezeu; căci noi ştim că omul care te-a făcut văzător este un păcătos!” *(Ioan 9/24)*

36. Atunci omul cel vindecat le-a răspuns: „Dacă omul acela este sau nu un păcătos, asta eu cu adevărat nu ştiu; însă ceea ce ştiu sigur este că am fost orb din naştere şi n-am putut deosebi niciodată ziua de noapte, şi că acum le văd pe toate la fel de bine ca şi voi!” *(Ioan 9/25)*

37. Atunci fariseii l-au întrebat din nou: „Cel puțin, spune-ne drept ce ți-a făcut el, cum ți-a deschis ochii?” *(Ioan 9/26)*

38. Iar cel vindecat le-a răspuns cu vădită iritare: „Dar v-am spus deja - nu m-ați auzit? De ce vreți să vă mai spun o dată? Sau poate vreți să deveniți ucenicii lui? Într-adevăr, aceasta nu v-ar strica deloc!” *(Ioan 9/27)*

39. Atunci fariseii şi templierii s-au înfuriat, l-au blestemat pe om pentru această întrebare şi au spus apoi plini de mânie: „Tu n-ai decât să fii ucenicul lui - noi însă suntem ucenicii lui Moise. *(Ioan 9/28)* Noi ştim că Dumnezeu i-a vorbit lui Moise; dar omul acesta, care ți-a dat ție vederea, nu ştim de unde este!” *(Ioan 9/29)*

40. Cel vindecat însă s-a uitat foarte mirat la ei şi apoi a spus: „Într-adevăr, este uimitor că voi încă nu ştiți de unde este binefăcătorul acesta minunat! Totuşi, voi vedeți bine că el mi-a dat lumina ochilor, mie, un orb din naştere! Omul acesta trebuie să fi făcut multe asemenea minuni, şi voi spuneți că nu ştiți de unde vine?!” *(Ioan 9/30)*

41. Atunci fariseii şi templierii i-au răspuns răstit: „Noi ştim că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi! El nu poate să-l asculte decât pe omul pios şi fără păcate, care face întru totul Voia Lui.” *(Ioan, 9/31)*

42. Şi cel vindecat le-a răspuns: „Hm, ciudat! Nimeni încă n-a auzit vreodată să fi deschis cineva ochii unui orb, şi încă unui orb din naştere! *(Ioan 9/32)* Dacă Dumnezeu nu ar fi pus o astfel de putere în acest om, el cu adevărat nu ar fi putut face aceasta *(Ioan 9/33),* cu atât mai mult cu cât nici voi, deşi spuneți că sunteți ucenicii lui Moise, nu sunteți în măsură să faceți aşa ceva; căci de ați putea să o faceți, ar şti-o deja de mult întreaga lume, iar casele voastre ar fi pline de aur de jos până sus!”

43. Răspunsul acesta al celui vindecat i-a înfuriat şi mai tare pe farisei şi pe templieri, care au început să strige cu multă mânie: „Cum, tu care ai venit pe lumea asta plin de păcate, vrei să ne înveți pe noi?!”

44. Şi l-au înşfăcat şi l-au dat afară, împreună cu părinții şi cu martorii lui.” *(Ioan 9/34)*

45. Când s-au aflat cu toții afară, cel vindecat le-a strigat în gura mare: „Dumnezeu să vă facă să plătiți pentru trufia voastră şi să vă lumineze sufletele oarbe!”

46. Dar fariseii au trântit uşa fără să se sinchisească de cel vindecat, care le spusese verde în față adevărul.

Capitolul 187

Domnul nostru Iisus Hristos vorbeşte cu orbul care a fost vindecat şi cu fariseii

(Evanghelia după Ioan 9/35-41)

1. În consecință, acest om a venit apoi împreună cu toți care-l însoțeau în incinta cea mare a Templului, în care se adunase mult popor, şi toți îl întrebau cum a decurs întâlnirea cu fariseii şi cu templierii în sala de consiliu.

2. Omul a povestit totul foarte deschis, şi, auzindu-l, toți s-au arătat revoltați de îndărătnicia şi răutatea fariseilor şi a templierilor.

3. Şi astfel am aflat noi, ucenicii Mei şi Eu Însumi, vestea că templierii îl dăduseră afară pe cel vindecat împreună cu cei care-l însoțeau.

4. Iar Eu le-am spus ucenicilor: „Să mergem să-l căutăm, pentru ca acest nefericit să-L cunoască pe Cel care i-a dat lumina ochilor!”

5. Şi ne-am dus şi l-am găsit destul de repede în mijlocul mulțimii.

6. Dar pe el îl urmaseră în incinta Templului şi câțiva farisei care nu i se împotriviseră, pentru a vedea ce va spune el mulțimii şi cum va reacționa poporul la acestea.

7. Eu însă M-am dus direct la cel vindecat şi i-am spus: „Ascultă-Mă, omule care ai fost dat afară din Templu de farisei şi de templieri! Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” *(Ioan 9/35)*

8. Iar cel vindecat a răspuns: „Doamne, dar unde este El? Se află aici, în Templu? Este Cel care mi-a dat mie lumina ochilor? Arată-mi-L, ca să cred în El!” *(Ioan 9/36)*

9. Eu am spus: „L-ai şi văzut, deşi nu L-ai recunoscut încă; este Cel care îţi vorbeşte acum!” *(Ioan 9/37)*

10. Cel vindecat a spus atunci: „Da, Doamne, cred asta! Chiar Tu eşti! Te-am văzut când mă întorceam de la scăldătoare, dar nu Te-am recunoscut! Dacă Tu nu ai fi Fiul lui Dumnezeu, Hristosul care ne-a fost prorocit, nu m-ai fi putut face niciodată văzător! De aceea cred că eşti cu adevărat Fiul lui Dumnezeu!”

11. Şi atunci a căzut în genunchi în faţa Mea ca să Mi se închine. *(Ioan 9/38)* Eu însă l-am îndemnat să se ridice.

12. Fariseii şi templierii care se aflau prin preajmă l-au auzit pe cel vindecat şi pe Mine Însumi spunând că Eu sunt Unsul lui Dumnezeu, şi, deşi aparţineau grupării oarecum mai moderate, au început să strâmbe din nas, fiind în sinea lor foarte indignaţi.

13. Şi cum Eu mi-am dat repede seama de aceasta, am spus cu voce tare: „Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată: pentru ca aceia care nu văd să fie văzători, iar cei care văd să devină orbi!” *(Ioan 9/39)*

14. Auzind acestea, fariseii aflaţi în preajma Mea nu s-au mai putut stăpâni şi Mi-au spus: „Oare şi noi suntem deja orbi, sau, potrivit afirmaţiei tale, vom ajunge orbi, doar pentru că acum suntem încă văzători?” *(Ioan 9/40)*

15. La aceasta Eu am răspuns: „Dacă aţi fi orbi în sufletele voastre, n-aţi avea păcat; dar pentru că voi înşivă ziceţi că sunteţi văzători, păcatul vostru rămâne, şi, odată cu el, şi judecata şi moartea eternă. *(Ioan 9/41)* Căci Dumnezeu M-a trimis în lumea aceasta ca să fiu Adevărul, Lumina şi Viaţa. Cel care crede în Mine şi în Cuvântul Meu, acela va avea în sine Viaţa cea Veşnică şi nu va vedea şi nu va simţi moartea!”

16. *[Nota bene:* Ceea ce s-a discutat în continuare în Templu a fost consemnat în parte şi de către ceilalţi evanghelişti, însă nu în succesiunea reală, motiv pentru care aceste relatări ale lor au fost considerate discordante. Iar Ioan nu a consemnat discuţiile care urmează, fiindcă ideile respective s-au repetat adeseori în cuvântările Mele şi fiindcă punctele esenţiale fuseseră deja consemnate.

17. Următorul capitol al său, al zecelea, relatează evenimente petrecute abia trei luni mai târziu, tot în Templul de la Ierusalim, la vreme de iarnă, cu ocazia aşa-numitului hram al Templului.

18. Observaţia aceasta a fost necesară pentru ca să ştiţi în ce ordine a fost rostit Cuvântul Meu către evrei şi farisei.

19. Acestea fiind precizate, reiau povestirea despre dezbaterile din Templu cu evreii şi cu fariseii.]

Capitolul 188

Domnul nostru Iisus Hristos pune în evidenţă contradicţiile fariseilor

1. Atunci fariseii au spus: „Înţelegem preabine că eşti înzestrat cu nişte puteri neobişnuite şi încă nemaiauzite până acum, în special în privinţa vindecării unor boli grave, considerate incurabile. Mai mult, cunoaştem şi faptul că îţi este, se pare, cu putinţă să readuci la viaţă sau să învii persoane tinere moarte de curând. Am mai auzit că, altminteri, ai fi un om absolut cumpătat, corect şi extrem de milostiv şi că pentru tămăduirile tale miraculoase nu ai cerut

nicicând vreo răsplată de la cineva. Iată, acestea ar fi părțile tale incontestabil bune şi chiar foarte bune!

2. Dar faptul că te prezinți pe tine în fața întregii lumi drept Fiul lui Dumnezeu, că te pretinzi a fi Unsul lui Dumnezeu cel prorocit şi în schimb nu respecți legile lui Moise şi te înhăitezi cu păgânii, cu vameşii şi cu tot soiul de păcătoşi - acestea sunt părțile tale nespus de rele, pe care Templul, care respectă cu strictețe legile lui Moise, nu le va putea încuviința nicicând!

3. De ce te înalți pe tine atât de mult în fața oamenilor, pentru însuşirile tale deosebite, când în mod evident nu eşti decât un om? Cine dintre noi te-ar putea respecta, când tu pretinzi de la noi să credem că eşti Fiul lui Dumnezeu şi prorocitul Uns al lui Dumnezeu, condamnându-i pe aceia care, din diferite motive, nu pot să creadă aşa ceva? Susții că tu eşti adevărul, lumina şi viața - dar prin ce ne poți dovedi că lucrurile stau chiar aşa? Dovedeşte-ne, convinge-ne, şi vom crede în tine!"

4. Eu am spus: „Priviți pietrele acestea de pe jos! Mai curând aş putea convinge pietrele acestea decât pe voi că Eu sunt Însuşi Cel pe care l-au prorocit Moise şi ceilalți proroci!

5. Când am săvârşit minuni cum n-a mai făptuit niciun om înaintea Mea, nici chiar cel mai mare dintre proroci, ar fi trebuit să vi se deschidă şi vouă ochii, ca să recunoaşteți semnele timpului acestuia, spre mântuirea voastră! Voi însă sunteți orbi, surzi şi îndărătnici în inimile voastre, şi de aceea nu înțelegeți şi nu simțiți nimic. Şi aceasta este judecata voastră, ea se află în voi, şi, odată cu ea, şi moartea sigură a sufletelor voastre.

6. E drept că voi spoiți an de an mormintele patriarhilor şi ale profeților; dar voi înşivă sunteți nişte morminte spoite. În exterior sunteți îmbrăcați potrivit rânduielii lui Moise şi a lui Aaron, pe jilțurile cărora stați, însă în interiorul vostru sunteți numai putreziciune şi putoare!

7. Susțineți că o latură foarte proastă a Mea ar fi aceea că Mă înhăitez cu păgânii, cu vameşii şi cu tot felul de păcătoşi şi că sunt un profanator al sabatului şi nu respect preceptele lui Moise. Dar voi cum le respectați? Vă spun Eu cum: nici măcar în aparență! În schimb, v-ați făcut voi înşivă o mulțime de precepte lipsite de orice valoare, pe care le respectați pentru binele vostru pământesc, asuprind şi storcând de vlagă bietul popor. V-a poruncit oare Moise aşa ceva? Dar cum, potrivit legilor lui Moise, este permis, ba chiar obligatoriu ca şi în zilele de sabat să-ți hrăneşti măgarul, boul şi oile şi să duci vitele la adăpat, iar pe un măgar căzut într-o groapă sau într-o fântână să-l ajuți să iasă afară, nu este oare la fel de drept şi de cinstit să-i vii în ajutor unui om năpăstuit chiar şi în zi de sabat? Vai, orbi, surzi şi morți ce sunteți voi în inimile şi în mințile voastre! Oare omul valorează mai puțin în fața lui Dumnezeu decât animalul?!

8. Oare n-a zis Moise: «Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, ca să trăieşti mult şi să o duci bine pe lume!»? De ce le spuneți voi atunci copiilor: «Aduceți o ofrandă Templului, căci fapta aceasta vă va fi de mai mare folos!» Predicând aşa ceva, urmați voi oare legile lui Moise?!

9. Oare Moise nu a poruncit solemn ca nimeni să nu asuprească orfanii şi văduvele?! Şi ce faceți voi? Le propuneți văduvelor şi orfanilor să rostiți pentru ei lungi rugăciuni pe care le pretindeți eficiente şi în schimb puneți stăpânire pe avutul lor, şi dacă văduvele şi orfanii vi se plâng apoi cu lacrimi în ochi că rugăciunile voastre nu le-au folosit la nimic, voi îi alungați, spunându-le că sunt nişte păcătoşi, şi că din acest motiv Dumnezeu nu le va asculta nici rugăciunile cele mai fierbinți! Spuneți-Mi, a poruncit Moise vreodată astfel de fapte? Voi încălcați neîncetat legile lui Moise, şi îmi spuneți Mie că Eu fac aceasta?!

10. Vedeți voi, tocmai fiindcă v-ați abătut în toate privințele de la legile lui Moise, ați fost loviți de orbire şi nu mai puteți vedea nici măcar Ziua cea mai luminoasă, care se află aici - iar aceasta este judecata, moartea şi osânda voastră! Vă îmbuibați de pe urma rugăciunilor voastre deşarte, pe care le vindeți atât de scump, şi totuşi pretindeți că sunteți ucenicii lui Moise! Dar cum ați putea fi ucenicii lui Moise când - după cum am mai spus - încălcați toate

poruncile lui Moise, mai mult decât păgânii?! Tocmai de aceea va fi luată lumina de la voi şi le va fi dată păgânilor!

11. Eu am venit în lumea aceasta pentru a vă călăuzi cu toată blândeţea şi iubirea, prin învăţături şi fapte, pe calea cea dreaptă a vieţii; iar voi Mă prigoniţi pe Mine pe toate căile şi urmăriţi să Mă prindeţi şi să Mă ucideţi, pretinzând că aş fi un instigator care ademeneşte poporul. Eu însă am şi martori - şi Însuşi Dumnezeu, care este în Mine precum Eu sunt în El, Îmi este martor - că voi toţi sunteţi nişte mincinoşi împătimiţi în faţa lui Dumnezeu şi a întregului popor.

12. Romanii, care acum sunt stăpânii acestei ţări a pretinşilor copii ai lui Dumnezeu şi ai căror ochi ageri văd şi observă chiar şi cel mai neînsemnat aspect care ar putea periclita autoritatea lor, M-ar fi târât de mult în faţa judecătorilor dacă ar fi constatat la Mine vreo intenţie de instigare! Dar cum nu au constatat nimic din ceea ce Mă acuzaţi voi, ei Mă tratează pretutindeni cu cea mai mare prietenie şi sunt plini de credinţă, de iubire şi de respect pentru Mine, pentru învăţătura Mea şi pentru faptele Mele. Şi de aceea ei vor fi primiţi în Lumina Vieţii Mele; voi însă veţi fi aruncaţi în întunericul de afară, şi acolo, aşa cum stă scris, vor fi multe vaiete şi scrâşnete de dinţi!”

13. Aceste cuvinte i-au umplut de mânie chiar şi pe templierii şi pe fariseii mai moderaţi, iar ei au spus: „Vorbeşti prostii! Cine te urmăreşte şi cine caută să te ucidă? Atâta timp cât propovăduieşti lucruri bune şi faci bine oamenilor, pentru aceasta nu te va prigoni niciodată nimeni şi nimeni nu va căuta să te ucidă; dar dacă tu, un om, la fel ca şi noi, pretinzi că eşti Fiul lui Dumnezeu, şi, mai mult, Mesia Cel Prorocit, Unsul lui Dumnezeu - ceea ce, după spusele profeţilor, ar însemna chiar Iehova Însuşi -, trebuie să înţelegi tu însuţi că noi suntem obligaţi să considerăm aceasta drept cea mai mare blasfemie, atâta timp cât tu nu ne vei da suficiente dovezi că eşti cu adevărat Unsul cel promis al lui Dumnezeu, astfel încât noi să putem crede în tine, sau nu vei retrage în faţa noastră şi a poporului ceea ce ai spus despre tine însuţi. Dar de vreme ce tu nu vrei să faci nici una, nici alta, trebuie să accepţi ca Templul să te prigonească pentru blasfemie! Nu avem noi dreptul să-ţi cerem aceasta în faţa tuturor?!”

14. Eu am spus: „Ei bine, aţi vorbit, dar aşa cum vorbeşte şi judecă un orb despre culorile luminii; şi judecând şi vorbind astfel, voi vă pronunţaţi propria voastră sentinţă. Nu Eu vă voi judeca, ci Cuvântul pe care Eu de atâtea ori vi l-am adresat vouă în zadar.

15. Dacă l-aţi citit pe Profetul Isaia şi l-aţi înţeles cât de cât, ar trebui să ştiţi ce vor să spună cuvintele: «O fecioară va lua în pântece şi va naşte un fiu, iar numele Său va fi Emanuel, ceea ce înseamnă 'Dumnezeu este cu noi'»! Şi nu s-au împlinit oare toate acestea prin Mine?! Şi dacă astfel este şi nu altminteri, n-aş fi oare Eu Însumi un mincinos dacă, de dragul părerilor voastre întunecate, aş mărturisi că Eu nu sunt Acela care de fapt sunt în faţa lui Dumnezeu, a tuturor Cerurilor şi a tuturor creaturilor pământeşti?!

16. Pe de altă parte, voi vreţi de la Mine o dovadă, care să vă convingă definitiv şi foarte limpede că Eu sunt prorocitul Uns al lui Dumnezeu. Dar, spuneţi-Mi, ce dovadă aş putea să le dau Eu unor orbi ca voi?!

17. Dacă săvârşesc în faţa voastră minuni şi fapte pe care niciun om nu le-a mai săvârşit înaintea Mea, dacă vindec invalizii şi infirmii, încât ei pot să zburde precum căprioarele, dacă îi vindec pe bolnavii de gută şi pe leproşi, le redau surzilor şi muţilor auzul şi vorbirea şi orbilor vederea, îi scap pe cei posedaţi de duhurile rele din ei, şi, prin puterea Cuvântului Meu, îi readuc la viaţă chiar şi pe morţi, şi fac multe alte fapte, pe care nimeni în afară de Dumnezeu nu poate să le facă, şi dacă le predic celor săraci cu duhul Evanghelia despre venirea cea adevărată a Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ şi niciun om nu-mi poate reproşa vreun păcat, şi totuşi voi susţineţi că Eu săvârşesc toate acestea cu ajutorul lui Belzebut, maimarele tuturor diavolilor, atunci, vă întreb Eu acum, ce alte minuni ar trebui să mai săvârşesc în faţa ochilor voştri pentru ca voi să credeţi că Eu sunt cu adevărat Unsul lui Dumnezeu?

18. Pot să săvârşesc în faţa voastră încă mii şi mii de alte minuni, voi tot aţi pretinde că Eu am făcut toate acestea cu ajutorul prinţului diavolilor! Aşadar, la ce v-ar mai folosi, dată fiind orbirea voastră totală, şi alte minuni ale Mele? Un lucru vă spun acum: pe cât de puţin îl poţi face pe un orb din naştere să-şi facă o idee despre vreo culoare, la fel de puţin vi se poate aduce şi vouă vreo dovadă, pe care să o şi puteţi înţelege, a faptului că Eu sunt cu adevărat Unsul lui Dumnezeu!

19. Şi, vedeţi voi, noaptea aceasta neagră din sufletul vostru reprezintă totodată şi pieirea voastră, propria voastră judecată şi adevărata voastră moarte! Căci Eu singur sunt Calea, Lumina, Adevărul şi Viaţa cea Veşnică. Cel care crede în Mine şi îşi duce viaţa potrivit cuvintelor Mele va dobândi de la Mine Duhul Vieţii Veşnice, şi Eu singur îl voi trezi la viaţă în Ziua sa de Apoi, în Împărăţia Mea; însă cel care fuge de Mine, Mă disprețuieşte şi Mă prigoneşte, acela disprețuieşte, prigoneşte şi fuge de propria sa viaţă, pe care nu o va putea dobândi nicicând decât de la Mine.

20. Prin urmare, cel care nu vrea să accepte de la Mine Viaţa cea Veşnică a sufletului său şi respinge tot ce vine de la Mine va rămâne mort pentru vecie.

21. Însă cel care vrea să aibă Viaţa trebuie să o primească de la Cel care, fiind Însăşi Viaţa, o are şi poate să o dea cui voieşte. El însă nu dă Viaţa decât aceluia care este cu adevărat însetat de ea.

22. Iar Cuvântul Meu şi învăţătura Mea sunt tocmai această Viaţă pe care Eu o ofer acum tuturor oamenilor. Astfel că, după cum am mai spus, cel care primeşte Cuvântul Meu şi învăţătura Mea primeşte de asemenea de la Mine şi Viaţa sufletului său.

23. Şi dacă aşa este cu Viaţa cea Veşnică cum v-am arătat Eu acum tuturor - cum altfel vreţi voi să dobândiţi această mult sperată Viaţă Veşnică a sufletelor voastre?”

Capitolul 189

Un fariseu îşi expune concepţia sa de viaţă

1. Atunci un fariseu, care se considera a fi un mare înţelept, a spus: „Vezi tu, vorbele acestea ale tale m-au făcut să înţeleg clar, abia acum, că tu trăncăneşti ca un smintit care nu are şi nici nu poate avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce înseamnă cu adevărat Dumnezeu, despre nesfârşita Sa înţelepciune, putere şi măreţie sau despre modul în care a creat El această lume şi făpturile Sale. Căci, dacă viaţa cea veşnică a unui suflet omenesc ar depinde numai şi numai de credinţa deplină în tine, în cuvântul tău şi în învăţătura ta, şi, prin urmare, orice suflet care, fie nu crede în tine, fie nu-şi duce viaţa după învăţătura ta, fie - şi acesta este cazul celor mai mulţi oameni - nu ştie şi nici nu poate şti, fără să aibă vreo vină pentru aceasta, nimic despre tine, trebuie să se aştepte la moartea cea eternă, atunci tu eşti, împreună cu Dumnezeul care te-a trimis în lumea aceasta, cea mai neînţeleaptă şi cea mai nedreaptă făptură pe care şi-ar putea-o imagina vreo minte omenească!

2. Căci ce vină poartă oare oamenii care au trăit cu sute sau cu mii de ani înaintea noastră şi care, prin urmare, n-au putut afla nimic despre învăţătura ta, singura care dă viaţă tuturor sufletelor? Şi atunci, bieţii de ei, sunt, potrivit spuselor tale, condamnaţi cu toţii la moartea eternă?!

3. Şi ce vină au nenumăratele popoare care trăiesc în lumea largă, şi care poate că nici într-o mie de ani nu vor auzi vreun cuvânt din învăţătura ta?! Înseamnă că şi aceşti bieţi oameni trebuie să fie consideraţi morţi pentru eternitate?!

4. Şi astfel, Dumnezeul tău, cu toată înţelepciunea sa adâncă şi cu toată bunătatea sa nețărmurită faţă de tot ce a creat, îşi găseşte o mare plăcere în a nimici, după o scurtă existenţă, toate rapturile concepute de el cu atâta pricepere!

5. Şi atunci, la ce bun un Moise şi toţi ceilalţi proroci? La ce bun aceste legi mozaice, atât de greu de respectat, precum şi numeroasele năpaste trimise de Dumnezeu asupra evreilor şi altor popoare, atunci când ele nu se supuneau şi nu trăiau potrivit Voii Sale revelate lor?

6. Se pare că pentru a ajunge la moartea eternă a sufletului după moartea trupului este suficientă chiar şi o viaţă de câine. Şi atunci, de ce să mai educi un om şi să-l formezi din punct de vedere spiritual?! Pentru dobândirea unei morţi eterne a sufletului, omul, asemenea animalelor, nu are nevoie de nimic altceva decât de hrana cea de toate zilele; de ce să-l mai înveţi să gândească, să judece şi să raţioneze? Asta nu face decât să-i otrăvească existenţa sa mizeră! Ba mai mult, ar trebui ca de-acum înainte toţi oamenii mai luminaţi la minte să-şi sugrume încă din faşă copiii, pentru a evita ca aceştia, devenind adulţi cu capacitate de gândire şi cu conştiinţă de sine, să mai sufere de tot felul de boli şi să trăiască cu teama că până la urmă îşi vor pierde pentru totdeauna această viaţă care, în ciuda a tot, îşi are adesea dulceaţa ei.

7. Recunosc aici deschis că, acceptând învăţătura ta, nu simt nici cea mai mică recunoştinţă pentru Dumnezeul propovăduit de tine; căci înţeleg că el nu m-a adus pe lumea aceasta pentru o fericire durabilă, ci pentru marea mea nenorocire, pe care o voi resimţi dureros de-a lungul întregii mele vieţi. Da, el va face cu atât mai bine, cu cât mă va distruge mai repede.

8. Şi, la drept vorbind, dacă, printr-o excepţie, eu aş putea obţine viaţa veşnică doar prin simpla credinţă în tine, în cuvântul tău şi în învăţătura ta, nu aş fi de acord cu aceasta chiar şi numai pentru faptul că eu, existând apoi ca suflet veşnic viu, m-aş gândi necontenit la faptul că nenumăraţi alţi oameni au pierit pentru vecie, fără nicio vină, datorită Dumnezeului tău! Şi, în condiţiile acestea, o inexistenţă veşnică îmi convine infinit mai mult decât o existenţă veşnică plină de amărăciune!

9. Din cuvintele acestea ale mele vei înţelege desigur, dacă eşti capabil măcar de un singur gând sănătos, tu şi ucenicii tăi cei loviţi de orbire, că învăţătura ta este cu mult mai puţin în măsură să-i fericească pe oameni chiar şi decât cea a saducheilor, convertiţi la doctrina filozofului Diogene, care le aduce oamenilor mult mai multă mângâiere decât învăţătura ta despre viaţă, conform căreia numai cei care cred în tine pot dobândi viaţa veşnică cu adevărat. Niciun iubitor de oameni nu-ţi va fi recunoscător pentru o asemenea învăţătură! Iar acum, să judece poporul, din Templu şi din afara lui, dacă eu am rostit chiar şi numai un singur cuvânt nedrept despre tine! Răspunde-mi deci, dacă poţi!”

Capitolul 190

Viaţa cea Veşnică a sufletelor

1. Atunci Eu i-am spus cu severitate: „Tu ai cutezat să-Mi arunci Mie în faţă, înaintea poporului, multe acuzaţii nedrepte şi neadevărate! Dacă aş fi răzbunător, aşa cum sunteţi voi, templierii şi fariseii, tu ai primi de la Mine, pentru aceste vorbe obraznice, lipsite de sens şi de adevăr, dar pline de trufie, o răsplată suficient de dură, pentru ca lumea să se convingă în scurt timp că Eu posed întreaga putere în Ceruri şi pe pământ; dar inima Mea este blândă şi plină de smerenie, astfel că nu te voi pedepsi în faţa poporului decât prin Cuvântul Meu!

2. M-ai acuzat de sminteală fiindcă Eu predic că omul care crede în Mine şi trăieşte potrivit învăţăturii Mele va avea în sine Viaţa cea Veşnică, iar cel care nu crede în Mine şi nu trăieşte potrivit Cuvântului Meu va avea în sine judecata şi, odată cu ea, moartea cea veşnică.

3. Fariseu prost şi orb, ce înseamnă, în concepţia ta pur lumească, viaţa cea veşnică din Împărăţia Mea, care nu aparţine acestei lumi, şi ce înseamnă judecata şi moartea cea veşnică?

4. Dacă ai înţelege taina aceasta, ai judeca şi ai vorbi cu totul altfel; dar fiindcă eşti orb în sufletul tău şi întunecat în inima ta, tu judeci cele spirituale aşa cum ar judeca un orb din naştere culorile.

5. Aşadar, pentru tine, moartea cea veşnică a sufletului este totuna cu pieirea sa definitivă, pe vecie, care, află de la Mine, nu este posibilă! Tu şi cei de teapa ta sunteţi morţi de mult din punct de vedere al sufletului; dar, cu toate acestea, aţi pierit cumva?! Nu, şi nici nu veţi pieri în veci, ci veţi rămâne aşa cum sunteţi acum, în păcatele voastre, care înseamnă moartea sufletelor voastre, fiindcă ele împiedică sufletele să se înalţe vreodată la o cunoaştere superioară şi mai pură, menţinându-le pentru totdeauna în întunericul şi în îndoielile lumeşti, de care ele sunt pline acum.

6. În această lume, ele vă apasă într-o mai mică măsură, fiindcă vă pricepeţi preabine să vă consolaţi cu tot felul de plăceri lumeşti; dar ce se va petrece cu sufletele voastre în curând, când ele se vor trezi singure, fără un trup material, fără iubire şi lumină, în lumea spirituală pe care vor trebui să şi-o creeze ele însele?!

7. Şi, pentru că Eu cunosc foarte bine aceasta şi ştiu preabine cât de mult v-aţi îndepărtat cu toţii de la Cuvântul lui Dumnezeu, am venit Eu Însumi - care, în Spirit, sunt Cel care pe Sinai i-a dat lui Moise legile, aşa cum i le-a dat în vechime şi lui Adam şi, mai apoi, după Potop, lui Noe, lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov - şi M-am întrupat în această lume, aşa cum v-au profeţit Moise şi prorocii, pentru a vă mântui pe voi toţi, prin învăţătură şi prin faptă, de judecată şi de moarte, întrucât, în pofida patriarhilor, a lui Moise şi a tuturor profeţilor, voi aţi căzut în cruda captivitate a păcatului şi a morţii.

8. Şi sunt Eu oare un smintit pentru că vă învăţ Eu Însumi, de vreme ce toţi solii pe care i-am trimis până acum la oameni au eşuat? O, neam de năpârci, cuib de vipere, oare câtă vreme va trebui să te mai suport Eu pe tine în judecata şi în moartea ta?!

9. Pretinzi că oamenii care au trăit înaintea Mea şi care, prin urmare, nu aud Cuvântul Meu adresat acum vouă nu au cum să creadă în Mine şi deci nu pot dobândi nici Viaţa cea Veşnică, la fel ca şi aceia care trăiesc în ţări îndepărtate şi sunt în marea lor parte păgâni? O, fariseu orb! Priveşte la aceşti şapte oameni veniţi de la capătul Egiptului de Sus, ei Mă cunosc şi respectă Voia Mea, iar sufletele lor au dobândit de mult Viaţa cea Veşnică şi forţa ei de neînvins. Vrei să îţi facă o demonstraţie?”

10. Şi atunci a ieşit în faţă primul dintre egipteni şi a spus: „Ascultă, depravatule şi desfrânatule nenorocit ce eşti, zece străbuni ai tăi vor apărea acum aici şi-ţi vor spune că se simt într-adevăr mizerabil în lumea de dincolo, dar că nu au pierit!”

11. Şi pe dată fariseul s-a trezit înconjurat de cei invocaţi, care arătau cât se poate de jalnic, iar tatăl său, pe care el l-a recunoscut foarte bine, i-a spus: „Mă aflu într-o stare atât de mizerabilă fiindcă am fost aşa cum eşti tu acum, iar tu vei ajunge tot atât de jalnic cum suntem acum eu şi toţi străbunii tăi, şi cum vom şi rămâne, fără îndoială, pentru totdeauna; căci nicio credinţă,- nicio speranţă nu ne luminează!”

12. Şi fariseul a întrebat atunci stupefiat: „Nu veţi mai putea fi niciodată salvaţi?”

13. Iar spiritul a spus: „O, ba da, dacă am vrea; dar noi nu avem voinţa necesară, aşa cum nici tu nu o ai în lumea aceasta, tu, care-L prigoneşti pe Cel care ar putea să te salveze!”

14. Şi atunci spiritele au dispărut, iar Eu i-am spus fariseului: „Ce părere ai?”

15. Fariseul: „Sunteţi nişte vrăjitori şi magicieni, care aţi provocat apariţia aceasta prin vrăjitorie! Nu mai vreau să am de-a face cu voi şi de aceea mă voi retrage.”

16. Poporul însă a spus: „O, i s-a terminat înţelepciunea! Iată motivul pentru care se retrage acum, acoperit de ruşine!”

17. Templierii au cerut mulţimii să se potolească, dar aceasta nu făcea decât să strige şi mai tare, huiduind şi fluierând. Şi atunci fariseii şi templierii s-au retras în mare grabă.

18. Şi mulţimea M-a rugat să-Mi continui învăţăturile.

19. Eu însă am îndemnat-o la calm, şi de îndată s-a făcut linişte. Atunci am început să predic despre iubirea de Dumnezeu şi de aproapele şi am avertizat poporul în legătură cu învăţăturile false ale fariseilor.

Capitolul 191

Templul îşi face noi planuri de a-L prinde pe Domnul nostru Iisus Hristos

1. În timpul acesta, fariseii au aflat ceea ce Eu predicam poporului, prin intermediul unor iscoade ascunse în mulţime. Atunci aceştia s-au adunat la sfat, ca să găsească o cale de a Mă prinde şi a Mă ucide.

2. Cei mai moderaţi au spus însă: „Faceţi ce vreţi, dar vă avertizăm că nu veţi reuşi nimic împotriva lui. Căci, în primul rând, mulţi din popor ţin cu el, iar în al doilea rând el deţine nişte puteri magice de neînţeles pentru noi, datorită cărora par a i se supune toate forţele naturii şi ale lumii spiritelor; în al treilea rând, este un atât de bun cunoscător al Scripturii, încât noi părem nişte simpli învăţăcei pe lângă el, iar în al patrulea rând el îi are în preajma sa pe înalţii demnitari romani, care fără îndoială că-l consideră un semizeu. Ba mai este înconjurat şi de egiptenii vechii Şcoli a Miracolelor, de perşi, de arabi, de hinduşi şi de alţi oameni din alte ţări răsăritene, aşa că este cu adevărat greu să întreprinzi vreo acţiune de succes împotriva sa. Dacă nu ne credeţi, ieşiţi ca să vă lămuriţi şi să vedeţi cu ochii voştri!

3. N-au plecat ieri la Emmaus doi farisei dintre cei mai abili, împreună cu doi dintre cei mai şireţi leviţi ai noştri? Şi unde sunt ei acum? Nu se ştie nimic. Alaltăieri am trimis iscoadele şi zbirii noştri cei mai de încredere, cu ordinul de a ne raporta până la căderea serii ce au izbutit să afle despre el, şi niciunul dintre aceştia nu s-a întors până în momentul de faţă! Ce s-a petrecut cu ei? Şi în ce încurcătură teribilă ne-au pus fenomenele nocturne de alaltăieri! Cine le-ar fi putut produce dacă nu el şi complicii lui?!

4. Astăzi, răsăritul a trei sori a creat o mare confuzie, atât printre noi, cât şi în rândurile poporului! Şi acest fenomen pare să fi fost produs tot de el! Se poate spune că tot ce am aflat despre el şi acţiunile sale se confirmă, astfel că ar fi zadarnic să încercăm să-i facem vreun rău. Dacă s-ar teme câtuşi de puţin de noi, ar evita cu prudenţă să apară în Templu şi să predice; căci e sigur că el ştie la fel de bine ca şi noi cât de aspri suntem cu astfel de oameni. Cam aceasta este părerea noastră sinceră; dacă însă ea nu este şi părerea majorităţii, puteţi face cum credeţi de cuviinţă, iar noi nu vă vom sta în cale.

5. De un lucru suntem însă siguri, noi, care am chibzuit la această chestiune: dacă misiunea sa este cu adevărat poruncită de Dumnezeu, noi nu-l vom putea împiedica în niciun caz; însă dacă nu este aşa, înseamnă că este vorba de o simplă lucrare omenească şi ea se va nărui de la sine, sfârşind prin a fi dată uitării. Dacă noi nu putem să-l biruim cu vorba, cu atât mai puţin vom reuşi cu fapta!”

6. Atunci a spus unul dintre partizanii lui Caiafa: „Chiar dacă situaţia este aşa cum aţi prezentat-o voi cu bună-credinţă, trebuie totuşi să luăm o decizie în acest sens; căci nu putem trece cu vederea ceva care nu poate să ducă decât la prăbuşirea noastră!”

7. Fariseul cel moderat a răspuns: „Dacă nu vom putea să-l demascam şi să-l facem să devină suspect în ochii poporului şi ai romanilor, prin întrebări înţelepte şi bine chibzuite, suntem pierduţi; căci prin faptă nu vom putea în niciun caz să-i venim de hac! Avem motive întemeiate să fim ferm convinşi de aceasta.”

8. Atunci a spus fariseul adept al lui Caiafa: „Sfatul tău nu este rău, aşa că putem face o încercare; căci nu ducem în niciun caz lipsă de oratori abili şi foarte pregătiţi, deşi un număr însemnat dintre cei mai siguri au dispărut în ultimul timp, fapt pe care îl datorăm probabil tot blestematului acestuia de nazarinean. Cine dintre noi se încumetă deci să-şi asume sarcina aceasta, în schimbul unei recompense bune?”

9. Şi au ieşit în faţă un cărturar şi un fariseu, acesta din urmă cunoscând bine legile romanilor, şi au spus: „Încredinţaţi-ne nouă sarcina aceasta, şi îl vom demasca cât de curând şi foarte uşor; căci nouă nu ne-a scăpat nimeni până acum!”

10. Şi întregul consiliu a fost de acord cu soluţia aceasta, iar Caiafa a spus cu mare gravitate: „Bine, atunci deghizaţi-vă, ca să nu vă recunoască poporul! Intraţi prin poarta cea mare a mulţimii în Templu şi faceţi cum ştiţi voi mai bine. Binecuvântarea mea şi a lui Dumnezeu să vă însoţească!”

11. Şi atunci, deghizându-se, cei doi au intrat, potrivit indicaţiilor lui Caiafa, în Templu, unde Eu încă învăţam mulţimea despre iubirea de Dumnezeu şi de aproapele. Între timp, arhiereii, fariseii şi câţiva cărturari, neavând încredere totală în cei doi, s-au deghizat şi ei şi au intrat pe urmele lor în Templu, voind să fie personal martori la ceea ce ei urmau să facă cu Mine.

Capitolul 192

Fariseii încearcă să-L prindă cu greşeala pe Domnul nostru Iisus Hristos

1. Cei doi au ajuns curând în faţa Mea şi M-au întrebat cu multă îndrăzneală: „Învăţătorule, noi ştim că poţi făptui lucruri extraordinare, pe care niciun om nu le-a făptuit înaintea ta! Spune-ne şi nouă, cu ce putere faci tu toate acestea? Căci dacă eşti un învăţător, trebuie să ştii mai bine decât oricine ce puteri te fac capabil să săvârşeşti toate aceste minuni!” *(Matei 21/23)*

2. Eu am spus: „O, da, o ştiu preabine, şi am să v-o spun şi vouă, dar nu înainte de a vă pune Eu o întrebare. Dacă îmi veţi răspunde corect, vă voi spune şi Eu cu ce putere fac acestea!” *(Matei 21/24)*

3. Cei doi au spus: „Întreabă-ne fără grijă, şi nu vom întârzia să-ţi răspundem!”

4. Eu am spus: „Bine deci; spuneţi-Mi atunci deschis, în faţa întregului popor: de unde a fost botezul lui Ioan, fiul aceluiaşi Zaharia pe care voi l-aţi sugrumat între altarul sacrificial şi sacristie? Acest botez a fost din Cer sau de la oameni? Acum voi sunteţi cei care trebuie să răspundeţi clar în faţa poporului. V-aţi schimbat veşmintele şi aţi intrat în Templu prin poarta cea mare, asemenea pelerinilor; şi cu toate acestea aţi fost recunoscuţi destul de repede. Acum faceţi-vă bine treaba, căci altminteri veţi pierde răsplata care v-a fost promisă ca să Mă prindeţi cu vorba.”

5. Atunci ei au cugetat îndelung, şoptindu-şi unul altuia (fariseii): „Este o întrebare încuietoare! Căci dacă vom spune, din cauza poporului, că botezul lui Ioan a fost din Cer, poporul ne va întreba: «Dacă este aşa, atunci de ce nu i-aţi dat crezare lui şi de ce l-aţi prigonit, convingându-l pe Irod să poruncească să fie aruncat în temniţă şi apoi decapitat?» *(Matei 21/25)* Iar dacă vom spune că botezul a fost de la oameni, tot poporul se va ridica împotriva noastră; căci poporul îl consideră în continuare pe Ioan un mare proroc *(Matei 21/26),* şi ar tăbărî pe noi dacă am spune aşa ceva despre el. Ah, este foarte dificil să-i dăm omului acestuia un răspuns bun!”

6. Celălalt a spus, tot pe şoptite: „Mi-a venit o idee! Dacă dăm oricare din aceste două răspunsuri, ne lăsăm prinşi în laţ; trebuie să lăsăm impresia că noi niciodată nu ne-am sinchisit de aceste nimicuri ale unui iudaism denaturat, pentru că ar fi mult sub demnitatea noastră! Şi, în concluzie, să spunem pur şi simplu că nu ştim, căci nu ne-a preocupat niciodată un fapt atât de lipsit de importanţă pentru Templu!”

7. Luând această hotărâre, cei doi s-au întors din nou către Mine, spunându-Mi: „Învăţătorule, la întrebarea ta nu-ţi putem da niciun răspuns; pentru că nu ştim de unde a fost botezul lui Ioan! Sincer vorbind, ne-a preocupat prea puţin acest aspect!”

8. Eu le-am spus: „Preabine, dacă voi nu vreți să-Mi spuneți aceasta, nici Eu nu vă voi spune cu ce putere îmi fac lucrările! *(Matei 21/27)*

9. Dar ce părere aveți de următoarele? Un om avea doi fii! Şi, ducându-se el la cel dintâi, i-a zis: «Fiul meu, du-te astăzi şi lucrează în via mea!» *(Matei 21/28)* Iar fiul i-a răspuns: «Tată, nu vreau să fac aceasta, căci este o muncă prea grea!» Dar, după ce tatăl a plecat, fiul s-a căit; s-a ridicat, s-a dus în vie şi a muncit acolo ziua întreagă cu mult sârg. *(Matei 21/29)*

10. În timpul acesta, tatăl s-a dus la cel de-al doilea fiu şi i-a spus şi lui ce-i spusese primului. Iar acesta i-a răspuns: «Da, tată, mă voi duce acolo să lucrez fără întârziere!» Dar după ce tatăl a plecat de lângă el, fiul a rămas acasă şi nu s-a mai dus în vie să lucreze. *(Matei 21/30)* Care dintre cei doi fii a făcut aici voia tatălui?"

11. Iar cei întrebați au răspuns: „Ce întrebare copilărească! Fireşte că primul fiu a făcut voia tatălui. *(Matei 21/31)* Căci, refuzându-l, el nu a vrut decât să-i facă tatălui o surpriză, şi este mai puțin important ceea ce spui decât ceea ce faci. Dar care a fost rostul acestei povestiri şi ce-ai vrut să ne demonstrezi prin ea?"

12. Eu am spus: „Am să vă explic Eu, dacă sunteți atât de orbi încât să nu înțelegeți singuri! Tatăl este Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov. Cei doi fii sunt: primul, prorocii cei adevărați trimişi de Dumnezeu, dar care la început n-au fost mulțumiți cu misiunea lor, cum a dovedit-o însuşi Moise prin faptul că a refuzat să-şi asume această înaltă funcție datorită dificultății sale de vorbire şi L-a rugat pe Dumnezeu să i-l dea pe fratele Aaron drept tălmaci. Totuşi, doar Moise a fost cel care a lucrat apoi. Şi astfel au continuat faptele, din ce în ce mai rău, până în timpurile acestea.

13. Întrucât cei din urmă, care au făcut promisiunea şi legământul de a lucra în via Domnului, s-au mulțumit să promită, dar n-au făcut niciodată nimic, Dumnezeu a trebuit să recurgă din nou la cei cu o vorbire deficitară. Aceştia nu i-au făcut nicio promisiune, în schimb au muncit; dar de îndată ce s-au apucat de treabă, cei din urmă au tăbărât pe ei Şi i-au prigonit din invidie, încercând chiar să-i împiedice să mai presteze munca cea bună, pentru ca să nu obțină aprecierea Tatălui, stăpânul viei.

14. Şi astfel, în vremurile din urmă, Zaharia şi apoi fiul său Ioan au fost nişte lucrători destoinici în via Domnului, deşi la început fiecare dintre ei ezitase să-şi asume misiunea aceasta, cunoscând preabine lenea şi invidia furibundă a acelora care promiseseră şi juraseră să lucreze în vie, pentru ca apoi să stea plini de trufie cu mâinile în sân, şi care nu numai că n-au lucrat ei înşişi, dar s-au opus cu foc şi sabie lucrării celor buni şi harnici.

15. De aceea, adevărat, adevărat vă spun vouă că vameşii şi desfrânatele vor ajunge înaintea voastră în Ceruri! *(Matei 21/31)* Ioan a venit la voi şi v-a arătat calea dreptății, iar voi n-ați crezut în el, aşa cum nici înaintaşii voştri n-au crezut în vechii proroci; dar vameşii şi desfrânatele au crezut în Ioan, s-au căit şi s-au îndreptat. Iar voi, care ați văzut toate acestea şi ați înțeles nelegiuirea voastră nu ați făcut ceea ce au făcut vameşii, ca nu cumva să se afle că şi voi credeți în el. *(Matei 21/32)* Şi tocmai de aceea vameşii şi desfrânatele vor ajunge în Împărăția lui Dumnezeu înaintea voastră, care aveți o atât de înaltă părere despre slujba voastră şi vă faliți în fața lumii, de parcă voi înşivă L-ați fi ajutat pe Dumnezeu să creeze cerul şi pământul.

16. Eu însă vă spun vouă: tocmai de aceea sunteți cei mai din urmă în fața lui Dumnezeu! Căci tot ce este în ochii lumii măreț şi strălucitor este pentru Dumnezeu o oroare. Voi nu vreți să ajungeți în Ceruri, şi le închideți calea şi acelora care vor să ajungă acolo. Iar blestemul vostru va fi cu atât mai mare în lumea de dincolo.

17. Vă spun aceasta fiindcă Eu am dreptul şi puterea s-o fac şi fiindcă nu Mă tem de oamenii acestui pământ, aşa cum vă temeți voi; căci Eu îl cunosc pe Dumnezeu şi puterea Voinței Sale, care există, voieşte şi acționează acum în Mine. Voi însă nu-L cunoaşteți pe Dumnezeu, iar puterea Voinței Sale nu este în voi! Şi de aceea vă şi temeți de lume şi faceți aşa cum vă dictează ea; şi, făcând aceasta, vă pregătiți singuri osânda şi vă condamnați la

adevărata moarte, cea veşnică, care vă va face pentru totdeauna sclavii propriei voastre trândăvii şi ai propriei voastre lascivităţi mereu crescânde, ale căror roade rele le veţi culege."

18. Şi unul dintre cei doi a spus: „Tu eşti foarte sigur pe tine când ne vorbeşti, dar şi noi suntem oameni ca şi tine. Dacă Dumnezeu cel atotputernic ar fi vrut să ne creeze pe noi, oamenii, doar pentru iad, ar fi putut să Se scutească de acest efort - căci niciun suflet nu I-ar fi recunoscător pentru aceasta. Noi însă credem că Dumnezeu i-a creat pe oameni cu un scop mai nobil, şi de aceea sperăm că El, care este cel mai înţelept şi mai desăvârşit dintre toate fiinţele, nu va voi să ne pedepsească pe noi, oamenii, pe vecie, cu toate chinurile iadului, doar fiindcă suntem siliţi de diferite împrejurări de nebiruit să acţionăm într-un fel sau în altul.

19. Faptul că noi, oamenii, n-am putut crede pe dată un astfel de om care s-a prezentat drept proroc este destul de uşor de înţeles; căci dacă Templul ar fi făcut aceasta, el n-ar mai fi fost de mult locul de adunare al evreilor care mai cred în Moise! Cum se face că un profet, dacă este însufleţit de întreaga putere a lui Dumnezeu, se lasă prins şi chiar ucis de către evrei? Şi, după cum ştim din experienţă, când se petrece aşa ceva, ucenicii săi se dezic şi ei aproape întotdeauna de el şi redevin evreii de odinioară. De ce admite Dumnezeu toate acestea?

20. Dacă profeţii sunt nişte lucrători ai Săi deosebit de luminaţi şi de destoinici, iar noi îl întruchipăm pe fiul Său cel leneş, care i-a promis Tatălui că va lucra în vie, dar apoi nu şi-a ţinut cuvântul - cum se face atunci că aceşti lucrători atât de apreciaţi de Dumnezeu s-au lăsat de fiecare dată învinşi de noi, care suntem vai de capul nostru? Cum de a putut admite Dumnezeul tău aşa ceva?"

Capitolul 193

Parabola despre lucrătorii din vie

1. Eu am spus: „Dumnezeu i-a dat fiecărui om trei daruri: un liber-arbitru integru, o raţiune şi o conştiinţă, care îl îndeamnă şi îl conduc pe calea cea dreaptă, iar fără acestea trei omul n-ar fi decât un simplu animal.

2. Însă pentru a-şi putea proba libera sa voinţă, omul, încă de la naştere, are sădite în el - în acest trup în care el se simte adesea deosebit de bine pe acest pământ - trândăvia şi iubirea de sine.

3. Dar omul trebuie să recunoască singur acestea ca fiind un rău pentru sufletul său şi să le combată cu mijloacele pe care i le-a oferit Dumnezeu, până când va ajunge să îşi stăpânească în mod desăvârşit toate patimile sale trupeşti. Aceasta însă îi pare a fi destul de dificil şi de neplăcut omului celui senzual şi trândav; el preferă să se lase înlănţuit de poftele sale trupeşti mereu crescânde, trăgând după sine în felul acesta şi mii de alţii, cărora le place, la rândul lor, să se scufunde cât mai adânc în deliciile trândăviei trupului lor.

4. Dar care este oare urmarea nefastă a acestui fapt? În loc să se elibereze din lanţurile materiei prin acţiunile juste care i-au fost indicate de Dumnezeu, pentru ca până la urmă să poată spiritualiza şi însufleţi cu adevărat şi aspectele sale materiale, sufletul se afundă tot mai adânc în materia cea moartă.

5. Şi când acest rău începe să capete o răspândire prea mare în rândul oamenilor, Dumnezeu se milostiveşte de ei şi le trimite, de fiecare dată la timpul potrivit, fiinţe care au misiunea să-i trezească. Dar, de îndată ce aceştia din urmă îşi încep lucrarea, oamenii se înfurie pe ei, se năpustesc asupra lor şi-i brutalizează, ba chiar, în furia lor cea oarbă, îi şi omoară, pentru ca apoi să poată recădea în somnolenţa şi în trândăvia cea atât de plăcută trupului lor.

6. Şi fiindcă Dumnezeu a creat omul pentru Viaţă, şi nicidecum pentru moartea cea veşnică, El nu conteneşte să le trimită acestor creaturi trândave şi senzuale fiinţe menite să le trezească, pentru ca ele să revină la o activitate adevărată, care să le învie sufletul.

7. Şi dacă oamenii nu ascultă îndemnurile profeților şi îi persecută, Dumnezeu foloseşte atunci mijloace mai dure pentru a-i deştepta, cum ar fi: recolte proaste, sărăcie, războaie, foamete, ciumă şi multe alte nenorociri.

8. Dacă oamenii se îndreaptă apoi şi devin din nou harnici, potrivit planurilor divine, Dumnezeu le retrage de îndată aceste nenorociri; dacă însă oamenii nu se îndreaptă, Dumnezeu are la îndemână şi alte mijloace, mai puternice, cum au fost Potopul din timpul lui Noe sau distrugerea Sodomei şi a Gomorei!

9. Iar dacă voi vă veți încăpățâna să păcătuiți până când se va fi umplut paharul, veți avea de-a face şi voi până la urmă cu aceşti deşteptători cumpliți. V-am spus toate acestea doar pentru ca, atunci când vă veți confrunta cu aşa ceva, să vă amintiți de vorbele Mele."

10. Atunci cei doi au spus: „Dar ce rău facem noi, mă rog, ca să ni se petreacă astfel de lucruri?"

11. Eu am spus: „Ceea ce faceți şi ați făcut dintotdeauna. Am să vă explic aceasta printr-o parabolă. Ascultați-Mă, aşadar:

12. Un cap de familie înțelept a plantat odată o vie. A împrejmuit-o cu un gard, a săpat în ea un teasc şi a clădit un turn solid, în care puteau locui mulți oameni. Când toate acestea au fost terminate, el le-a lăsat în grija unor lucrători care i-au făgăduit credință, cinste şi sârguință şi cărora el le-a oferit o simbrie bună, spre marea lor mulțumire. Apoi stăpânul casei, care mai avea şi multe alte treburi, a putut pleca în pace, lăsând totul în cea mai bună rânduială. *(Matei 21/33)*

13. Şi când a sosit timpul recoltei, stăpânul casei şi-a trimis slugile sale (prorocii şi învățătorii) ca să ia roadele viei de la lucrători. *(Matei 21/34)* Însă când aceşti lucrători care-i promiseseră stăpânului credință, cinste şi multă sârguință au văzut slugile, s-au sfătuit între ei, spunând: «Ah, noi suntem mai mulți şi vom termina repede cu cele câteva slugi ale stăpânului, iar apoi vom împărți liniştiți roadele între noi!» Cu aceasta, lucrătorii cei răi au pus mâna pe slugi, şi pe una au bătut-o, pe alta au sugrumat-o, iar pe cealaltă au ucis-o cu pietre. *(Matei 21/35)*

14. Auzind stăpânul casei aşa ceva, s-a supărat foarte tare, şi din nou a trimis slugi, mai multe decât prima oară. Şi iată că lucrătorii din vie le-au biruit şi pe acestea şi au făcut cu ele ce au făcut şi cu cele dintâi. *(Matei 21/36)*

15. Când au ajuns şi faptele acestea la urechile stăpânului casei, el s-a întristat foarte tare şi s-a întrebat în sinea sa dacă e cazul să-i supună pe lucrătorii săi unei aspre judecăți sau dacă - pentru că era bun şi răbdător - să mai încerce o dată să-i determine să-i dea de bunăvoie roadele sale. Şi şi-a spus el în sinea sa: «Ştiu ce voi face: îl voi trimite la ei pe unicul meu fiu! Înaintea lui se vor ruşina şi vor răspunde cererii sale îndreptățite!» *(Matei 21/36)*

16. Dar, văzându-l pe fiu, lucrătorii viei şi-au zis între ei: «Acesta este moştenitorul! Haideți să-l omoram şi să avem noi moştenirea lui.» *(Matei 21/37)* Şi, punând mâna pe el, l-au scos afară din vie şi l-au ucis. *(Matei 21/38)*

17. Şi ce credeți că le va face stăpânul viei acestor lucrători răi, când va veni el însuşi la ei, însoțit de forțe puternice?" *(Matei 21/40)*

18. Iar cei doi au spus: „Îi va nimici fără milă pe toți aceşti nemernici, şi îşi va da via altor lucrători, care îi vor da roadele la timp!" *(Matei 21/41)*

19. Eu le-am spus: „Aici ați judecat foarte bine şi drept; dar ştiți voi că prin vie trebuie înțeleasă Biserica, pe care Dumnezeu, stăpânul casei, a construit-o prin Moise, şi că voi, preoții, sunteți lucrătorii cei nelegiuiți descrişi aici, că slugile sunt prorocii cei mulți pe care Dumnezeu i-a trimis la voi şi că Eu Însumi sunt moştenitorul Tatălui, pe care vă întrebați în fiecare zi cum ați putea să-L prindeți, să-L scoateți afară de pe proprietatea Sa şi să-L ucideți, pentru ca apoi să puteți domni nestingheriți pe tronul Său şi să împărțiți între voi roadele viei Sale?"

20. Şi au spus atunci cei doi: „Dar, dacă eşti cu adevărat moştenitorul, unde sunt cei care caută să te omoare pe tine? Noi nu am venit aici pentru a pune mâna pe tine şi pentru a te

omorî, ci pentru a cerceta cu luare-aminte dacă tu eşti într-adevăr cel care ne-a fost prorocit. Căci noi trebuie să veghem la porţile vechii Biserici, pentru ca, în vremurile acestea avide de miracole, în care esenienii şi alţi magicieni se căpătuiesc, să nu se strecoare în ea vreun fals Hristos, care să amăgească poporul cel credul şi orb cu învăţăturile şi cu miracolele sale false. Prin urmare, cel care nu trece în faţa noastră proba de foc este un intrus şi un şarlatan, iar noi avem dreptul să-l prindem şi să-l scoatem afară.

21. Dacă tu eşti cu adevărat Hristosul - de ce te supără că te verificăm în faţa poporului? Dacă nu vom constata la tine nici cea mai mică umbră de înşelătorie, te vom prezenta şi noi poporului drept cel care zici tu însuţi că eşti; dacă însă agerimea minţii noastre va constata că tu te prezinţi pe tine drept ceea ce nu eşti - folosindu-te probabil de vrăjile tale secrete -, atunci ne revine sarcina, prin Voia lui Dumnezeu, de a te alunga ca pe un impostor şi un blasfemiator şi de a te pedepsi potrivit legii. Iar dacă procedăm în felul acesta, cum poţi tu să ne compari cu acei lucrători răi din vie şi să ne denigrezi în faţa poporului?!”

22. Eu am spus: „Pentru că am toate motivele să o fac şi pentru că nu mă tem de voi! Iar motivul vi-l voi explica mai clar încă o dată: modul vostru de a fi şi de a acţiona de acum este aşa de multă vreme. Şi înaintaşii voştri s-au considerat întotdeauna paznicii şi lucrătorii cei mai legitimi ai viei lui Dumnezeu; doar că, de fiecare dată când au lucrat, au păstrat roadele pentru ei înşişi şi au pervertit legea Lui Dumnezeu, şi chiar au înlocuit-o cu o lege lumească, în beneficiul lor pământesc.

23. Atunci Dumnezeu i-a trimis la ei pe proroci, iar ei i-au prigonit cu foc şi sabie, declarându-i în faţa poporului drept falşi proroci, şi numindu-i blasfemiatori pe toţi cei care îmbrăţişau şi urmau învăţătura lor.

24. Abia peste vreo sută de ani, prorocii prigoniţi de preoţii vremii lor erau recunoscuţi drept profeţi adevăraţi şi li se ridicau monumente, pe care voi le mai spoiţi încă an de an, în semn de aparent respect; dar în cuvântul acestora voi credeţi astăzi la fel de puţin cum au crezut şi preoţii din vremea lor. Şi aşa cum i-au prigonit ei pe vechii profeţi, tot aşa îi prigoniţi şi voi pe prorocii de astăzi trimişi la voi, îi declaraţi a fi falşi, îi izgoniţi şi îi omorâţi!

25. Şi din moment ce comiteţi faptele acestea - ceea ce nu puteţi nega -, n-am Eu oare dreptul să spun că voi sunteţi acei lucrători netrebnici din vie, pe care - după cum voi înşivă aţi judecat - stăpânul viei îi va nimici *fără* milă?! Voi sunteţi, ce-i drept, nişte paznici, însă din aceia care stau de strajă în faţa unui cuib de tâlhari!

26. Ce vă pasă vouă de binecuvântarea unui Dumnezeu în care n-aţi crezut niciodată? Vouă nu vă pasă decât de slava voastră pământească, pentru că ea vă asigură mult aur, argint şi pietre preţioase şi tot ce-i mai bun din ceea ce produce acest pământ. Căci dacă aţi crede în Dumnezeu, aţi respecta şi legile Sale, care spun: «Să nu râvneşti la bunul aproapelui tău!» şi: «Să nu ucizi!» Voi însă râvniţi la tot ceea ce aproapele vostru a agonisit cu sudoarea frunţii sale. Pe cel care nu vrea să vă dea vouă bunurile sale îl urmăriţi mai rău decât urmăreşte lupul o oiţă, iar pe cei pe care Dumnezeu îi trimite pentru a vă îndemna la bine îi prindeţi de îndată şi-i omorâţi.

27. Nu sunt Eu singurul care ştie că voi vă purtaţi aşa: toţi o ştiu şi se plâng de asprimea voastră nestăpânită. Le impuneţi oamenilor sărmani munci insuportabile, dar voi înşivă nu mişcaţi un deget!

28. Spuneţi aici deschis poporului dacă Moise sau vreun alt proroc a dat vreo lege care să prevadă o astfel de purtare lipsită de ruşine şi de scrupule! Căci unde scrie că voi aveţi dreptul să vă însuşiţi bunurile văduvelor şi ale orfanilor, în schimbul promisiunii unor lungi rugăciuni, şi când a poruncit Moise ca prorocii cei adevăraţi să fie declaraţi falşi, să fie prigoniţi şi ucişi?!

29. Şi dacă faceţi toate acestea - ceea ce nu puteţi în niciun caz nega -, este clar ca lumina zilei, pentru întreaga lume, că voi sunteţi lucrătorii cei netrebnici despre care am vorbit Eu!”

30. Cei doi farisei, împreună cu ceilalți tovarăși ai lor, s-au înfuriat la culme auzind aceste acuzații, dar întreaga mulțime le-a spus: „Da, da, acesta este adevărul-adevărat! Exact așa este şi nu altfel!”

31. Şi în timp ce poporul rostea vorbele acestea în mod răspicat, cei doi au spus pe un ton amenințător: „Cine eşti tu de fapt, de îndrăzneşti să ne arunci nouă în față, înaintea poporului, asemenea vorbe?! Nu cunoşti drepturile şi puterea noastră? Oare cât vrei să ne mai pui răbdarea la încercare?”

32. Eu am spus: „Eu sunt Acela care vă vorbeşte; şi apoi, Eu nu mă tem câtuşi de puțin de puterea voastră, fiindcă dreptatea voastră închipuită este cea mai mare nedreptate în fața lui Dumnezeu şi a tuturor oamenilor cinstiți. În ce priveşte însă răbdarea, ar fi fost mai indicat să întrebați cât timp va trebui să am Eu cu voi această răbdare pe care voi pretindeți că o aveți cu Mine; căci Mie îmi este dată întreaga putere şi forță în Ceruri şi pe pământ. Voia Mea vă poate nimici şi arunca în flăcările mâniei Mele; voi nu-Mi puteți face Mie nimic, pe când Eu vă pot distruge pe voi cu mult înainte ca voi să apucați să Mă atingeți măcar cu un deget. Iar ziua în care, datorită ticăloşiei voastre, Eu voi admite să puneți mâinile voastre murdare pe Mine va fi şi ziua judecății şi a pieirii voastre!”

Capitolul 194

Întrebările fariseilor despre Împărăția lui Dumnezeu

1. Atunci unul dintre cei doi a spus: „Ce absurdități blasfemiatoare! Oare nu suntem noi ziditorii chemați de Moise şi de Aaron pentru ridicarea Casei lui Dumnezeu pe pământ, după cum stă scris?”

2. Eu am spus: „Da, da, este adevărat că aşa stă scris; dar mai stă scris ceva, şi, fiindcă tot ați amintit de ziditori, vreau să vă vorbesc despre aceasta. Iată ce stă scris, după cum ştiți cu siguranță şi voi: «Piatra pe care au nesocotit-o ziditorii a ajuns să fie în capul unghiului. De la Domnul a fost aceasta şi este lucru minunat în ochii noştri! *(Matei 21/42)* De aceea vă zic Eu vouă: Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi şi le va fi dată păgânilor, şi prin ei ea va rodi.» *(Matei 21/43)”*

3. Cei doi au spus: „Şi ce se va petrece cu piatra aceasta, care se pare că te consideri a fi chiar tu?”

4. Eu am spus: „Această piatră aruncată de voi şi care totuşi a ajuns în capul unghiului semnifică următoarele: cine va cădea pe piatra aceasta, precum voi acum, acela se va sfărâma; iar cel pe care ea va cădea va fi strivit - ceea ce vă aşteaptă pe voi! Ați înțeles acum?” *(Matei 21/44)*

5. La explicația aceasta a Mea, şi ceilalți arhierei şi farisei prezenți acolo au înțeles în sfârşit că ei sunt cei pe care îi va strivi piatra care va cădea pe ei. *(Matei 21/45)* Şi atunci s-au înfuriat foarte tare şi au început să se sfătuiască între ei cum să Mă prindă şi să Mă ucidă. *(Matei 21/46a)*

6. Însă cei mai moderați dintre ei i-au sfătuit să-şi schimbe părerea şi le-au atras atenția că mulțimea din jur Mă considera un mare proroc *(Matei 21/46b)* şi că Eu cu siguranță de aceea îi explicasem îndelung poporului cum i-au tratat arhiereii şi fariseii dintotdeauna pe proroci. Astfel că ar fi fost mai indicat să Mă prindă mai întâi cu vorba, pentru ca să Mă demaşte cu temei deplin în fața poporului drept un mincinos şi un şarlatan, şi abia după aceea să Mă prindă cu adevărat şi să Mă predea judecătorilor, fiindcă atunci poporul n-ar mai putea obiecta nimic. Căci atâta vreme cât ei nu puteau să Mă prindă prin cuvânt, ar fi fost prea riscant să pună mâna pe Mine, mai ales acum, când poporul era încă mult prea agitat din cauza semnelor care se arătaseră pe cer.

7. Arhiereii şi fariseii, înţelegând acestea, şi-au înghiţit mânia şi au decis să încerce în continuare să Mă prindă cu cuvinte viclene.

8. Şi luând ei hotărârea aceasta, Mi s-au adresat din nou, cu o simulată bunăvoinţă, fiindcă se temeau tare de popor, şi M-au întrebat (fariseii): „Învăţătorule, întrucât eşti atât de iniţiat în Scriptură, am dori să aflăm totuşi de la tine în ce ar consta Împărăţia lui Dumnezeu, care va fi luată de la noi şi le va fi dată păgânilor, unde ea va da roade. Ce este în definitiv Împărăţia lui Dumnezeu - ce înţelegi tu prin aceasta? Este ea Cerul în care toţi credincioşii speră să ajungă odată, după moartea trupului, sau ea există eventual chiar pe pământ, după cum pare să reiasă din vorbele tale, căci altminteri ea n-ar putea fi dată păgânilor, despre care nici nu poate fi vorba că vor intra în Cerul cel adevărat, spiritual, căci nu stă scris nicăieri că păgânii cei întunecaţi vor fi şi ei admişi în Cerul lui Dumnezeu. Cuvintele acestea, rostite de gura ta de proroc, ni s-au părut un pic enigmatice, motiv pentru care te rugăm să ni le explici mai îndeaproape!”

9. Şi ei deja jubilau în taină; căci erau de părere că vorbele acestea M-au luat prin surprindere şi că Eu nu voi şti să răspund la o întrebare atât de abil pusă. Chiar şi poporul manifesta un fel de îndoială şi aştepta cu încordare să vadă cum Mă voi descurca Eu în situaţia aceasta.

10. Dar Eu, ridicându-Mă liniştit şi cu un chip senin, pe care nu se citea niciun fel de stânjeneală, am început să le vorbesc din nou în parabole *(Matei 22/1),* în felul următor: „Fiindcă sunteţi stăpâniţi doar de trândăvie, de senzualitate şi de trufie egoistă, nici nu vă este cu putinţă să înţelegeţi taina şi adevărul Împărăţiei lui Dumnezeu! Voi vă imaginaţi Cerul, în care speraţi să ajungeţi, ca pe un loc imens şi de o splendoare extraordinară situat undeva deasupra stelelor, în care sufletele virtuoase vor fi primite după moartea trupului lor sau - conform părerii şi mai prosteşti şi nesăbuite a unora dintre voi -, după mai multe mii de ani, în acea Zi de Apoi, pe care voi nu aţi înţeles-o niciodată, şi unde ele se vor desfată apoi de-a pururi în cea mai mare fericire. Şi din Cerul acesta al vostru, care nu există nicăieri decât în fantezia voastră, trebuie să fie excluşi păgânii, potrivit credinţei voastre cât se poate de egoiste! Da, vă spun Eu vouă, din Cerul acesta al vostru ei chiar vor fi excluşi în vecii vecilor, căci este un lucru imposibil să fii primit într-un Cer care în realitate nu există nicăieri!

11. Dar pentru ca nimeni să nu poată pretexta vreodată că nu a ştiut, Eu vă voi arăta imediat, de dragul poporului, printr-o parabolă, în ce constă adevăratul Cer, care există pretutindeni la fel: în toată infinitatea, aici pe pământ, precum şi în şi pe toate stelele. Deci ascultaţi-Mă!”

Capitolul 195

Parabola despre împărat şi despre ospăţul său de nuntă

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Împărăţia Cerurilor sau împărăţia lui Dumnezeu este asemenea unui împărat, care i-a făcut nuntă fiului său. *(Matei 22/2)* El şi-a trimis slugile şi servitorii să cheme la această nuntă împărătească foarte mulţi oaspeţi distinşi. Dar cei invitaţi şi-au spus în sinea lor: «Ce ne trebuie nouă un ospăţ împărătesc! Doar avem de toate acasă, şi nici nu vom rămâne nimănui datori cu mulţumiri!» Astfel că niciunul dintre invitaţi n-a vrut să vină la nunta împărătească. *(Matei 22/3)*

2. Şi când împăratul a primit vestea aceasta, că invitaţii săi nu vor să vină, el iarăşi a trimis alte slugi, zicând: «Spuneţi-le celor chemaţi: iată, am pregătit ospăţul meu! Mesele sunt pline cu bucate. Toate sunt gata; aşa că veniţi cu toţii la nuntă!» *(Matei 22/4)*

3. Şi slugile s-au dus şi au transmis totul întocmai oaspeţilor chemaţi. Dar ei iarăşi nu au ţinut seama, ci au nesocotit invitaţia, şi s-au dus, unul la ţarina sa, şi altul la neguţătoria sa; iar alţii, punând mâna pe slugi, le-au batjocorit şi le-au ucis. *(Matei 22/5-6)*

4. Şi auzind împăratul acestea, s-a umplut de o dreaptă mânie şi, trimiţând oştile sale, i-a nimicit pe toţi ucigaşii aceia şi a dat foc cetăţii lor, ca să ardă din temelii. *(Matei 22/7)*

5. Şi atunci împăratul a grăit iarăşi către slugile sale: «Nunta este gata, dar cei poftiţi nu au fost vrednici de ea; mergeţi deci la răspântiile drumurilor, şi pe câţi îi veţi găsi, chemaţi-i la nuntă.» *(Matei 22/8-9)*

6. Şi s-au dus slugile şi i-au adunat pe toţi câţi i-au găsit, şi răi şi buni. Şi de data aceasta, toate mesele au fost ocupate! *(Matei 22/10)*

7. Şi când cei poftiţi stăteau astfel la mese, împăratul a intrat în sala cea mare să-i privească pe oaspeţi. Şi a văzut acolo unul care nu era îmbrăcat nici pe departe în haine de nuntă, în timp ce toţi ceilalţi, atunci când fuseseră chemaţi, dăduseră fuga acasă şi se gătiseră în grabă de nuntă, cum au putut ei mai bine. *(Matei 22/11)*

8. Atunci împăratul şi-a întrebat slugile: «De ce omul acela nu s-a gătit de nuntă, spre bucuria ochilor mei şi pentru a nu-i supăra pe ceilalţi oaspeţi?»

9. Dar slugile au spus: «Mărite împărate, acesta este unul dintre cei dintâi poftiţi, care n-au vrut să vină la nuntă! La a treia ieşire a noastră, noi l-am găsit pe drum, l-am poftit încă o dată şi l-am îndemnat să se gătească cu o haină de nuntă. El însă a spus: 'Ei, asta-i! N-o să-mi dau atâta osteneală pentru această nuntă, ci voi veni aşa cum sunt!' Şi astfel a intrat aici, împreună cu ceilalţi oaspeţi, aşa cum l-am întâlnit pe drum, iar noi nu l-am împiedicat, căci nu aveam acest drept de la tine!»

10. Când a auzit împăratul acestea de la slugi, s-a dus la om şi i-a spus: «Prietene, cum ai intrat tu aici fără să te fi gătit cu o haină de nuntă? Uite, mesele sunt acum ocupate de sărmani, dintre care mulţi au fost răi, şi doar o mică parte buni; dar toţi s-au gătit în aşa fel, încât ochiul meu să se bucure la vederea lor. Tu însă ai fost poftit de prima dată, şi nu ai voit să accepţi invitaţia, iar când s-a făcut a treia chemare, pentru toată lumea, atunci te-ai lăsat îndemnat să intri aici, dar fără nicio găteală de nuntă; şi doar ai destulă avere pentru aceasta! De ce mă faci astfel de ruşine?» *(Matei 22/12).*

11. Foarte revoltat, acela nu a vrut nici măcar să se scuze şi nici să-i ceară împăratului iertare, ci a rămas mut, deşi împăratul i-a vorbit ca unui prieten. *(Matei 22/13)*

12. Şi îndărătnicia aceasta l-a supărat într-atât pe împărat, încât el le-a spus slugilor: «Fiindcă omul acesta este atât de îndărătnic şi-mi răsplăteşte bunăvoinţa şi prietenia doar cu batjocură, mânie şi dispreţ, legaţi-i mâinile şi picioarele (iubirea şi înţelepciunea) şi aruncaţi-l în întunericul (raţiunea pur pământească) cel de afară (în materie)! Acolo va fi plângerea şi scrâşnirea dinţilor (disputele pământeşti despre dreptate, adevăr şi viaţă).» *(Matei 22/13)*

13. Eu vreau să vă spun prin aceasta că în adevărata Împărăţie a lui Dumnezeu mulţi dintre voi au fost chemaţi de către Domnul, prin slugile Sale deşteptate, însă puţini au fost aleşi *(Matei 22/14)',* căci prima dată ei n-au vrut să dea curs invitaţiei, apoi i s-au împotrivit - cum se petrece chiar acum eu voi -, iar atunci când, a treia oară, au fost poftiţi la nuntă şi păgânii, care s-au gătit pentru aceasta şi au venit, primii poftiţi au apărut într-o ţinută nesărbătorească, ceea ce înseamnă îndărătnicia voastră, care vă va arunca în întunecimea şi în mizeria lumii. Şi de aceea, printre cei mulţi chemaţi de la început se vor afla doar puţini aleşi, şi adevărata Împărăţie a lui Dumnezeu va fi luată de la voi şi le va fi dată păgânilor; iar voi veţi căuta prin întunecimea cea mare, vă veţi certa şi vă veţi dezbina, şi nu veţi mai găsi, până la sfârşitul lumii, Împărăţia lui Dumnezeu pe care aţi pierdut-o pentru că acum aţi refuzat-o.

14. Căci adevărata Împărăţie vie a lui Dumnezeu nu se află în fastul exterior şi nu provine din el, ci ea se află în interiorul omului; căci dacă nu este în voi, ea nu există pentru voi nicăieri în întreaga infinitate.

15. Iar Împărăţia lui Dumnezeu din voi constă în a respecta poruncile lui Dumnezeu şi în a crede de acum încolo în Acela care M-a trimis la voi.

16. Adevărat vă zic vouă: cel care crede în Mine şi trăieşte potrivit Cuvântului Meu, acela are în sine Viața cea Veşnică şi, deci, Împărăția lui Dumnezeu; căci Eu Însumi sunt Adevărul, Lumina, Calea şi Viața cea Veşnică!

17. Iar cel care, auzind acestea din gura Mea sau din gura acelora pe care Eu i-am trimis deja în lume ca soli adevărați ai Mei şi din care pe viitor voi trimite şi mai mulți, nu crede că aşa este şi că nu va fi în veci altminteri, acela nu va ajunge în Împărăția lui Dumnezeu, ci va rămâne în noaptea propriei sale judecăți lumeşti. Şi acum, că Eu v-am spus acestea, ferice de cel care va ține seama de vorbele Mele!"

Capitolul 196

Despre tributul datorat Cezarului

1. Când au auzit arhiereii, cărturarii şi fariseii acestea de la Mine, nu ştiau ce să mai facă în continuare pentru a Mă prinde cu greşeala. Căci întrebarea despre Împărăția lui Dumnezeu nu îi ajutase cu nimic, fiindcă n-au mai găsit ce să-Mi replice, iar poporul susținea cu voce tare că Eu am rostit cel mai desăvârşit adevăr.

2. Iar cei mai moderați au zis: „Noi v-am spus de la bun început că nu-i vom putea veni de hac cu întrebări din Scriptură, pe care o ştie în mod evident mai bine decât noi! Ar trebui să-i cereți părerea doar în legătură cu legile romane, cu care el, care se vrea a fi un proroc, nu poate fi de acord, acestea fiind împotriva legilor lui Moise! Aici ar fi cel mai uşor să-l prindem! Dar întrebările acestea ar trebui să i le pună nişte buni specialişti în legi!"

3. Cu aceasta toți au fost de acord şi au ținut un sfat secret, căutând să stabilească cum să Mă prindă cu vorba. *(Matei 22/15)*

4. Atunci câțiva dintre ei au ieşit afară şi au căutat nişte cunoscători ai dreptului roman şi nişte specialişti în legi din serviciul lui Irod, promițându-le o răsplată mare dacă vor reuşi să Mă prindă cu vorba. *(Matei 22/16a)*

5. Iar aceştia s-au prezentat curând, mimând prietenie, şi au spus (slujitorii lui Irod): „Învățătorule, noi ştim că eşti omul adevărului şi că înveți calea lui Dumnezeu întru adevăr, fără să te întrebi dacă învățătura ta este pe placul tuturor! Căci tu nu cauți decât adevărul, şi nu părerea oamenilor, astfel că judecata ta este una liberă. *(Matei 22/16b)* Uite, noi suntem cunoscători ai dreptului, şi ni se pare extrem de ciudat ca noi, evreii, care, potrivit legilor lui Moise, ar trebui să fim nişte oameni liberi, să fim obligați să-i plătim tribut Cezarului de la Roma. Ce părere ai tu despre aceasta? E oare drept ca noi, evreii, să-i plătim tribut Cezarului, deşi există un act scris, conform căruia noi suntem liberi să acționăm în virtutea legii noastre mozaice, în pofida suveranității romane? Ce părere ai tu?" *(Matei 22/17)*

6. Dar Eu văzusem şiretenia lor încă de când intraseră, aşa că le-am spus răspicat, cu o expresie foarte severă: „Fățarnicilor, de ce căutați să Mă încercați? Arătați-Mi banul de tribut!" *(Matei 22/18, 19a)*

7. Iar ei Mi-au adus pe dată, un dinar roman. *(Matei 22/19b)*

8. Şi Eu am continuat, spunând: „Chipul acesta şi inscripția ale cui sunt?" *(Matei 22/20)*

9. Iar ei au răspuns: „Ale Cezarului, după cum vezi!"

10. Şi Eu le-am spus: „Dați-i atunci Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!" *(Matei 22/21)*

11. Auzind ei acestea, s-au minunat tare de înțelepciunea Mea şi le-au spus fariseilor: „Pe înțeleptul acesta n-aveți decât să-l testați voi, căci noi nu ne putem măsura cu el!" *(Matei 22/22a)*

12. Şi, lăsându-Mă, au plecat. *(Matei 22/22b)*

13. Eu însă am continuat să vorbesc liber cu poporul despre nemurirea sufletului omenesc, ceea ce a atras atenţia unor saduchei aflaţi prin apropiere, cu care am şi avut apoi de-a face, după cum se va vedea în cele ce urmează.

14. Dar tot discutând aşa, s-a făcut miezul zilei, şi de aceea câţiva ucenici M-au întrebat dacă acum, când Eu îi învinsesem pe farisei aproape definitiv şi tot poporul ţinea cu Mine şi credea în Mine, n-ar fi poate mai bine să ne retragem din Templu şi să ne gândim la masa de prânz.

15. Eu am spus: „Pentru aceasta avem tot timpul din lume; căci omul nu trăieşte doar cu pâine, ci şi cu fiecare cuvânt venit din gura lui Dumnezeu. Eu trebuie să lucrez cât timp mai este zi; căci atunci când vine noaptea, nu mai e bine să ai de-a face cu poporul acesta şi să lucrezi cu el. Fariseii au plecat, ce-i drept, însă doar pentru a ţine un nou sfat tainic despre cum să Mă poată prinde, şi vor reveni curând, mişunând din nou prin preajma Mea. Acolo însă se află un grup de saduchei, care şi ei stau cu ochii pe Mine şi care în curând vor intra în vorbă cu Mine. Şi cu prilejul acesta nu vom fi scutiţi nici de prezenţa fariseilor şi a cărturarilor, aşa că vom rămâne aici în Templu, cu atât mai mult cu cât şi poporul rămâne. Dacă însă careva din voi vrea să se ducă şi să-şi îndestuleze trupul, n-are decât s-o facă; Eu însă aş prefera ca el să rămână."

16. Şi când au auzit ucenicii acestea de la Mine, au rămas şi ei, şi niciunul nu a plecat din Templu.

Capitolul 197

Iisus şi saducheii. Nunta în Ceruri

1. Şi foarte curând s-au apropiat de Mine saducheii, care erau, în privinţa acestui subiect, de aceeaşi părere cu cinicii, şi nu credeau în înviere şi în viaţa sufletului după moartea trupului, şi M-au întrebat *(Matei 22/23):* „Învăţătorule, Moise a spus, chiar dacă nu a făcut din asta o lege: «Când cineva moare neavând copii, fratele lui să o ia de soţie pe văduva lui şi să-i ridice urmaşi fratelui său.» *(Matei 22/24)* Dar iată că la noi erau şapte fraţi. Cel dintâi s-a însurat, dar a murit curând fără să aibă urmaşi. Astfel, femeia sa a ajuns, potrivit sfatului lui Moise, la cel de-al doilea frate. *(Matei 22/25)* Dar şi acesta a murit precum cel dintâi, şi, la fel, şi al treilea, până la al şaptelea. Şi până la urmă a murit şi femeia, fără să aibă urmaşi. *(Matei 22/26-27)* Dacă învierea după moartea trupului este adevărată, a cui va fi femeia în viaţa de apoi? Căci toţi cei şapte fraţi au avut-o de soţie!" *(Matei 22/28)*

2. Eu am spus: „Aici vă înşelaţi foarte tare şi nu cunoaşteţi Scriptura, şi cu atât mai puţin puterea lui Dumnezeu! *(Matei 22/29)* Căci la învierea pe care voi nu o înţelegeţi, oamenii vor fi asemenea îngerilor lui Dumnezeu, şi ei nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita. *(Matei 22/30)* Căci nunta în Ceruri este cu totul altfel decât cea de pe acest pământ.

3. În Ceruri, iubirea şi înţelepciunea sunt legate una de alta tot aşa cum aici, pe pământ, un bărbat drept şi o femeie dreaptă sunt legaţi unul de altul.

4. Dar dacă tot sunteţi cunoscători atât de buni ai Scripturii, veţi fi citit fără îndoială şi pasajul în care Dumnezeu a rostit limpede şi pe înţelesul tuturor: «Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov!» *(Matei 22/31,32a)* Iar Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morţi, ci al celor vii. *(Matei 22/32b)* Dar dacă El este un Dumnezeu al viilor, şi nu al morţilor sau, cum susţineţi voi, al celor definitiv dispăruţi în neant, atunci ar trebui ca Avraam, Isaac şi Iacov să continue să trăiască şi acum şi să fi înviat încă de multă vreme la adevărata Viaţă Veşnică. Căci dacă n-ar fi aşa, înseamnă că Dumnezeu a rostit un neadevăr faţă de Moise atunci când a spus: «Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Iacov», fiindcă Dumnezeu nu poate fi decât un Dumnezeu al celor care sunt, pe undeva,

în viață, nu şi al acelora care nu mai au nicio existență. Căci a susține şi a crede aşa ceva ar fi cea mai mare absurditate din lume!

5. Iar pe când Avraam mai era încă în trup în această lume şi i s-a dăruit lui revelația că Eu însumi Mă voi întrupa cândva pe acest pământ ca Fiu al Omului - ceea ce s-a şi împlinit deja în fața ochilor voştri -, şi i s-a revelat totodată că va vedea el însuşi ziua Mea şi timpul Meu pe acest pământ, el s-a bucurat foarte tare. *(Ioan 8/56)*

6. Iar Eu vă pot asigura în deplin adevăr că el a şi văzut ziua Mea şi timpul Meu pe acest pământ şi continuă să le vadă, şi se bucură de ele în cel mai înalt grad. Ar putea el oare să facă aceasta şi dacă nu ar fi înviat încă de multă vreme sau dacă ar fi mort ori aneantizat pe vecie cum susțineți voi?"

7. Saducheii, pe deplin învinşi, au spus: „Atunci arată-ni-l pe tatăl nostru Avraam reînviat, şi noi vom crede ce ne-ai spus tu aici!"

8. Eu am spus: „Aşa cum nu dați crezare vorbelor Mele, tot astfel nu ați da crezare nici apariției lui Avraam aici, altminteri foarte lesne de realizat, şi ați spune: «Ia te uită, omul ăsta este un magician, care vrea să ne ia mințile!» Dar Eu vă spun vouă: Eu Însumi sunt Viața şi Învierea; cel ce crede în Mine, acela are deja în sine Viața şi Învierea.

9. Vedeți aici pe mulți care mai umblă în trup pe acest pământ, dar ei în Spiritul lor sunt deja înviați, şi nici nu vor simți sau gusta de aici încolo moartea, ci vor trăi în veci. Aceştia i-au şi văzut pe Avraam, pe Isaac şi pe Iacov şi au şi vorbit cu ei, şi ştiu la ce Mă refer; voi însă sunteți foarte departe de aceasta, deşi sunteți în viață şi aveți gândire şi voință. M-ați înțeles acum?"

10. Şi primind saducheii lecția aceasta de la Mine, n-au mai spus nimic şi s-au retras de acolo.

11. Iar mulțimile, ascultându-Mă, erau uimite de marea Mea înțelepciune *(Matei 22/33)* şi spuneau în sinea lor: „Acesta este cu adevărat mai mult decât un simplu proroc; căci vorbeşte ca un Domn care are puterea din el Însuşi. Dacă ar fi doar un simplu proroc, el n-ar vorbi ca un Domn, plin de puterea supremă a lui Dumnezeu; căci să spui: «Eu sunt Însăşi Viața şi Învierea; cel care crede în Mine nu va vedea, nu va simți şi nu va gusta moartea, căci el are deja în el Viața şi Învierea!» - aceasta n-o poate afirma despre sine nimeni în afara lui Dumnezeu! Noi ştim însă că tuturor evreilor le-a fost prorocit un Mesia, al cărui nume va fi mare; căci El se va numi Emanuel, ceea ce înseamnă: Dumnezeu cu noi. Şi cu siguranță că este omul acesta; căci altminteri de unde ar avea el o asemenea putere şi înțelepciune?"

Capitolul 198

Domnul nostru Iisus îi întreabă pe farisei ce cred ei despre Hristos

1. Astfel şuşoteau oamenii între ei. Iar fariseii şi cărturarii, din nou prezenți acolo, nu auzeau ceea ce se spunea despre Mine; un lucru însă le-a ajuns la ureche, şi anume, că Eu le-am închis gura saducheilor *(Matei 22/34),* iar de aceasta s-au bucurat în taină foarte tare, căci pe saduchei îi urau de moarte. Dar după aceasta li s-a trezit din nou dorința să-şi încerce puterile cu Mine, ca să Mă prindă cu vreo greşeală.

2. Astfel că s-a apropiat de Mine un cărturar, spunând: „Învățătorule, m-am convins că tu eşti cu adevărat un om de o rară înțelepciune şi un foarte bun cunoscător al Scripturii; spune-mi deci, care poruncă este cea mai mare din întreaga Lege?" *(Matei 22/35-36)*

3. Eu am spus: „Cea mai mare poruncă, şi care conține totul în sine, sună astfel: Să-L iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău! Iată, aceasta este cea mai mare şi cea dintâi poruncă! Iar a doua, care se aseamănă cu aceasta dintâi, spune astfel: Să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuți, adică să faci cu bucurie pentru el ceea ce ți-ar plăcea să facă şi el pentru tine, dacă tu ai avea nevoie şi lui i-ar sta în

puteri să o facă! În aceste două porunci sunt cuprinse toată Legea şi toţi Prorocii. Sau ştiţi voi cumva vreo poruncă mai mare?" *(Matei 22/37-40)*

4. Cărturarul a spus: „Eu nu cunosc vreuna mai mare, aşa că ai răspuns corect!"

5. Şi se adunaseră de-acum o mulţime de farisei şi de cărturari prin preajma Mea, care se sfătuiau ce să Mă întrebe în continuare ca să Mă înfunde şi să Mă poată prinde.

6. Eu însă le-am spus: „Ia ascultaţi, îmi tot puneţi întrebări cu care credeţi că M-aţi putea prinde, ceea ce este evident de-acum pentru toţi cei prezenţi aici! Eu v-am răspuns deja la o mulţime de întrebări şi v-am demonstrat că nu pot fi prins cu vorba; de aceea, vreau să vă pun acum şi Eu o întrebare! Iar dacă îmi răspundeţi la ea, puteţi să continuaţi să Mă întrebaţi!" *(Matei 22/41)*

7. Şi fariseii au spus: „Fie, întreabă-ne, şi nu vom întârzia să-ţi răspundem!"

8. Eu am spus: „Ei bine, spuneţi-Mi atunci: Ce credeţi despre Hristos? Al cui fiu este El?" *(Matei 22/42a-42b)*

9. Şi fariseii au răspuns: „Aşa cum stă scris, este fiul lui David." *(Matei 22/42c)*

10. Eu am spus: „Hm, este ciudat, căci, în acest caz, cum se face că David, în Duh, îl numeşte Domn, atunci când spune: «Zis-a Domnul Domnului meu: Şezi de-a dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmaşii Tăi aşternut picioarelor Tale!»? Deci dacă David îl numeşte pe El Domn, cum este El atunci fiul lui?" *(Matei 22/43-45)*

11. Atunci fariseii au spus: „Ştim preabine că David astfel a vorbit în Duh despre Hristos; dar cine să înţeleagă ce a vrut el să spună prin acel «Domn» care i-a vorbit Domnului său, şi cine ar fi acel «Domn», pe care David îl numeşte «Domnul său»? Căci, conform învăţăturii lui Moise, noi nu putem să presupunem că în timpul lui David oamenii se gândeau şi credeau în doi Domni, dintre care fiecare să fi fost un Dumnezeu! Domnul care i-a vorbit Domnului lui David trebuie să fi fost în mod cert altcineva decât Domnul pe care David îl numeşte Domnul său; căci cum altfel ar fi putut spune David: «Zis-a Domnul Domnului meu»? Dar cine poate înţelege acum una ca asta? Dacă tu înţelegi, explică-ne şi nouă, şi atunci noi vom crede că Duhul lui Dumnezeu este Cel care te inspiră!"

12. Eu am spus: „Dacă voi, care vă pretindeţi cărturari, nu înţelegeţi modul de a vorbi al vechilor evrei, cum aţi putea să le înţelegeţi spiritul?

13. Domnul, adică Iehova, trebuie să fi fost şi Domnul lui David, deci «Domnul său»! Şi astfel David n-a greşit deloc când a spus: «Domnul meu a zis Domnului meu»? Dar atunci când spune aceasta, este totuşi clar că cei doi Domni aparenţi, potrivit aşezării cuvintelor, nu sunt în realitate decât unul şi acelaşi! Oare nu spuneţi voi înşivă: «Spiritul meu a vorbit spre înţelegerea sufletului meu»? Şi oare Spiritul omului nu-i este intrinsec sufletului său şi, prin urmare, una cu acesta, chiar dacă el, ca forţă a vieţii sufletului, este mai nobil şi mai desăvârşit decât este în sine sufletul cel substanţial?

14. Dar şi în Dumnezeu există două naturi substanţiale distincte, deşi acestea determină în fapt existenţa Sa primordială şi aşadar existenţa Sa unitară şi indivizibilă.

15. Prima dintre aceste două naturi substanţiale distincte este iubirea ca flacără veşnică a vieţii din Dumnezeu, iar cea de-a doua, care rezultă din prima, este lumina sau înţelepciunea din Dumnezeu.

16. Şi dacă aşa este în mod incontestabil, măreţia lui Dumnezeu nu este oare în aceeaşi măsură şi iubirea şi înţelepciunea Sa?

17. Iar dacă David a spus: «Zis-a Domnul Domnului meu», el prin aceasta n-a spus decât că iubirea plină de compasiune a lui Dumnezeu a pătruns în înţelepciunea lui Dumnezeu, spunându-i: «Aşează-te de-a dreapta Mea, fă-te Cuvânt şi Realitate, uneşte-te cu întreaga Mea forţă vitală, şi toţi duşmanii luminii vor trebui să se plece înaintea forţei vitale a iubirii, aflate în lumina sa!»

18. Iar ceea ce a spus atunci David în Duh se află acum întrupat în chip miraculos în faţa voastră! De ce refuzaţi să vă deschideţi ochii şi nu vreţi să înţelegeţi că marea prorocire s-

a împlinit şi se află acum în faţa voastră, vă vorbeşte şi vă arată căile spre adevărata viaţă divină?”

19. Şi auzind fariseii acestea din gura Mea, i-a cuprins un fel de teamă de înţelepciunea Mea, astfel încât niciunul dintre ei n-a mai îndrăznit să-Mi pună vreo întrebare pentru a Mă încerca. *(Matei 22/46)*

20. Iar cei mai moderaţi dintre templieri le-au spus mai mult pe şoptite celor înverşunaţi: „Noi v-am spus dinainte, spre binele vostru, că nu se poate face nimic cu omul acesta! În primul rând, voinţa sa are o putere miraculoasă, care poate să mute şi să facă să dispară munţii, în al doilea rând el are întreg poporul şi pe romani de partea lui, iar în al treilea rând este atât de uluitor de înţelept, încât noi nu-i putem prinde prin vreo întrebare pusă cu şiretenie, pentru a determina poporul să se îndoiască de el. Cu cât îl întrebăm mai multe, cu atât devenim noi înşine mai suspecţi în ochii poporului, care de-acum începe să-şi râdă de noi pe faţă. Şi ce câştigăm prin aceasta? Am fi procedat mult mai bine dacă nu am fi intrat deloc în discuţie cu el! Însă acum că răul s-a produs, cel mai înţelept ar fi să întoarcem pur şi simplu spatele întregii chestiuni şi să arătăm o nepăsare făţişă în legătură cu ea!

21. Căci dacă în toată povestea aceasta ar fi să fie totuşi o voie dumnezeiască, degeaba ne opunem noi ei; iar dacă nu, atunci ea va dispărea de la sine, şi, aşa cum s-a mai petrecut de atâtea ori, în scurt timp nimeni nu-şi va mai aminti de ea. Aceasta este părerea noastră; faceţi cum credeţi, deşi ar fi trebuit să vă convingeţi până acum că noi avem dreptate!”

22. Atunci un arhiereu a spus în şoaptă, astfel ca poporul să nu audă: „Da, da, aveţi perfectă dreptate; dar chiar trebuie să tolerăm ca el să ne denigreze astfel în faţa poporului, care reprezintă vaca noastră de muls?!”

23. Iar un moderat a răspuns: „Aveţi şi voi dreptate; dar găsiţi un mijloc prin care să reparăm stricăciunea făcută, şi vă vom sprijini cu mare plăcere! Numai că noi suntem de părere că va fi greu să găsim un mijloc potrivit, iar fără acesta, nu vom reuşi decât să ne înrăutăţim şi mai mult situaţia.”

24. Şi un arhiereu a spus: „Ce-aţi spune dacă i-am cere să explice el însuşi poporului cine suntem noi, totuşi, după opinia lui Moise?”

25. Un moderat a spus: „Ah, asta ar putea fi ceva mai potrivit decât toate capcanele pe care i le-am întins până acum! Să încerce cineva, dar să o facă în modul cel mai sincer şi serios; poate că nu este totul pierdut! Căci, după cum ni se pare nouă, el nu este în fond un om rău şi nici răzbunător, şi am auzit deja din diverse surse că face mult bine oamenilor amărâţi, altminteri nici nu l-ar respecta poporul atât de mult.”

26. Şi atunci ei s-au sfătuit între ei cine să-şi asume sarcina de a vorbi în chestiunea aceasta cu Mine. Şi s-a oferit curând unul dintre moderaţi, care a fost confirmat pe rând, în ordine ierarhică, de către toţi ceilalţi. Acesta s-a apropiat de Mine şi a vrut să-Mi adreseze întrebarea pregătită.

27. Eu însă nu l-am lăsat să vorbească şi i-am spus de-a dreptul în faţă: „Ceea ce vrei să-Mi spui tu acum, Eu ştiu deja cu mare exactitate; aşa că poţi să te scuteşti de efortul de a formula întrebarea voastră. Iar ceea ce am Eu de spus, împotriva sau în favoarea voastră, în faţa poporului şi a ucenicilor Mei, aceasta de asemenea o ştiu preabine! Astfel că tu te poţi retrage sau poţi rămâne pe loc şi să asculţi ceea ce voi spune - după cum doreşti!”

28. Şi când a auzit fariseul acestea de la Mine, a făcut cale întoarsă şi a revenit lângă ai săi, unde toţi stăteau cu urechile ciulite să audă ce voi spune Eu mulţimii despre ei, împotriva sau în favoarea lor.

Capitolul 199

Cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos despre cărturari

1. Şi Eu am luat cuvântul fără întârziere: „În scaunul lui Moise stau acum cărturarii şi fariseii. *(Matei 23/1-2)* Faceţi şi păziţi tot ceea ce ei vă spun că vine de la Moise şi de la proroci; dar după faptele lor să nu vă luaţi şi să nu faceţi ce fac ei! *(Matei 23/3a)*

2. Ei vă spun de cele mai multe ori lucruri bune şi adevărate, pe care să le faceţi; dar ei nu fac cum vă învaţă pe voi. *(Matei 23/3b)* Ei leagă şi pun pe umerii oamenilor poveri grele şi adeseori insuportabile; dar ei nici cu degetul nu vor să le mişte. *(Matei 23/4)*

3. Toate faptele ce par a fi bune ei le fac doar ca să fie priviţi de lume drept slujitorii lui Dumnezeu! De aceea îşi fac filacterii mari (pergamente pe care erau scrise lungile rugăciuni, destinate acelora care, pentru prosperitatea lor, le plăteau foarte scump) şi ciucuri lungi pe poale (ciucurii lungi de pe poale semnificau disponibilitatea permanentă pentru sacrificiu şi rugăciune, care însă se concretiza doar în a purta un timp respectivii ciucuri). *(Matei 23/5)*

4. Le place să stea în capul mesei la ospeţe şi în primele bănci în sinagogi şi să le facă oamenii plecăciuni în pieţe (spaţii mari, unde se întâlnesc mulţi oameni) şi să le zică «Rabi». *(Matei 23/6-7)*

5. Voi însă, dacă vreţi să fiţi ucenicii Mei, să nu vă lăsaţi numiţi astfel! Căci doar unul este adevăratul vostru Învăţător, iar acela sunt Eu (Hristos); iar voi între voi sunteţi cu toţii fraţi şi egali. *(Matei 23/8)*

6. Şi nu trebuie să-i spuneţi nimănui pe acest pământ «Tată» în adevăratul sens al cuvântului; căci voi nu aveţi decât un singur Tată, Tatăl Cel etern din Ceruri! *(Matei 23/9)*

7. Şi iarăşi vă zic vouă, ca niciodată să nu vă lăsaţi numiţi de cineva învăţători ai Învăţăturii Mele; căci voi ştiţi deja cine este Învăţătorul vostru. *(Matei 23/10)*

8. Şi de asemenea să nu existe vreo ierarhie între voi, cum există în Templu şi în lumea pământească, ci acela care este mai mare între voi să fie slujitorul fraţilor săi! Căci cine se va înălţa pe sine însuşi, acela va fi coborât; iar cel care se va smeri pe sine din iubire pentru fraţii săi, acela se va înălţa!” *(Matei 23/11-l2)*

9. Fariseii, care ascultau învăţătura aceasta, Mă priveau furioşi, dar mulţimea striga în gura mare: „O Învăţătorule, doar Tu eşti adevărat; dacă oamenii s-ar purta aşa între ei, pământul acesta ar fi deja Cerul! Însă, aşa cum se prezintă acum, pământul este un adevărat iad; căci fiecare vrea să fie infinit mai presus decât aproapele său, şi, în măreţia sa imaginară, un om îi prigoneşte pe ceilalţi şi-i striveşte pe cei mai slabi cu îngâmfarea sa neostoită. Vai de oamenii mai sărmani şi mai slabi de pe acest pământ! Pentru mulţi dintre ei ar fi fost mai bine să nu se fi născut!

10. O Învăţătorule, pentru noi Cuvântul Tău este cu adevărat dumnezeiesc, dar ceilalţi care-l aud sunt deja scufundaţi în întregime în iad, şi deci lor nu le poate fi de niciun folos; căci cei pe care Cuvântul Tău îi priveşte cel mai mult sunt tocmai cei care îl urmează cel mai puţin. Deja ei scrâşnesc din dinţi de furie, ca nişte lupi flămânzi sau ca nişte hiene la vederea unui miel pe o pajişte!”

Capitolul 200

Domnul nostru Iisus Hristos îi mustră pe farisei

1. Asemenea cuvinte din partea mulţimii i-au iritat pe farisei şi pe cărturari foarte tare, şi de îndată s-au ridicat câţiva vorbitori din rândurile lor, care au început să adreseze cuvinte liniştitoare poporului, neomiţând însă să stârnească îndoieli la adresa Mea şi să Mă pună în umbră; acuzându-Mă de o insolenţă absolut intolerabilă, au spus că aş desfiinţa legile lui Moise prin cerinţa ca de acum încolo niciun copil să nu-şi mai cinstească părinţii adresându-li-se cu cuvintele de «tată» sau de «mamă», deşi Moise a precizat în mod special că tatăl şi mama trebuie cinstiţi.

2. Poporul a început să se îndoiască şi să-şi pună tot felul de întrebări, iar câţiva din mulţime au spus: „Da, da, aici poate că ar trebui să le dăm dreptate şi lor! Poate că, în zelul său, el a depăşit totuşi măsura!”

3. Şi atunci a venit la Mine fariseul cel moderat şi a spus: „Auzi ce spune mulţimea? Iată, pe noi ne-ai acuzat foarte rău în faţa poporului, astfel că el şi-a ridicat vocea împotriva noastră; dar noi am văzut bine că tu te-ai ridicat chiar împotriva lui Moise, aşa că era şi timpul să-i deschidem poporului ochii. Mulţimea îşi dă acum seama de eroarea făcută, şi vreau să ştiu ce vei face acum.”

4. Eu am spus: „Cu siguranţă că nu vouă vă voi cere sfatul privind ceea ce voi face şi voi spune în continuare! Când Ioan a învăţat poporul şi l-a îndemnat la căinţă, voi aţi procedat la fel pentru a vă afirma drepturile voastre lumeşti, dar nu v-aţi căit, şi, prin discursurile voastre făţarnice, aţi împiedicat şi poporul să o facă, exact cum faceţi şi acum. Dar, procedând astfel, voi veţi atrage cu atât mai multă osândă asupra voastră. Cel care vă spune aceasta este Cel care are puterea să vă ţină în viaţă sau să vă distrugă, în funcţie de ce veţi alege voi, prin faptele voastre.

5. Nebuni ce sunteţi în inimile şi în minţile voastre! Dacă voi înşivă îl numiţi pe Dumnezeu Tatăl vostru şi susţineţi că nu trebuie batjocorit numele Domnului - cum Îl puteţi pune atunci pe Dumnezeu pe aceeaşi treaptă cu oamenii?! Nu vedeţi oare nicio diferenţă între Cel pe care-L numiţi Dumnezeu Tatăl şi cel care v-a conceput în pântecele unei femei?

6. Vă consideraţi cărturari, dar nu mai cunoaşteţi deosebirea între cuvintele din ebraica veche JEOUA şi JEOUTZA! Primul înseamnă «Tată», iar al doilea «zămislitor». Şi întrucât astfel stau lucrurile - cine altcineva decât voi a cufundat poporul în cea mai gravă eroare?!

7. De aceea, vai vouă, cărturarilor şi fariseilor, făţarnicilor smintiţi, care, din marea voastră trândăvie, prostie şi răutate, zăvorâţi porţile adevăratei Împărăţii a Cerurilor pentru oamenii care ar dori să intre în ea! Cu adevărat, nici voi nu veţi intra în ea, şi nimeni dintre cei care continuă să facă ceea ce faceţi voi.

8. Voi nu intraţi în Împărăţia Cerească a adevărului şi a vieţii, iar pe cei care ar dori să intre nu-i lăsaţi s-o facă, ci îi prigoniţi şi-i osândiţi, închizându-le astfel calea spre lumină şi spre viaţa cea veşnică. Şi de aceea, voi veţi fi cu atât mai mult osândiţi! *(Matei 23/13)*

9. Şi, vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici, care vă înfruptaţi din casa văduvei şi a orfanului, pretinzând că faceţi în schimb lungi rugăciuni eficiente! Şi pentru aceasta, cu atât mai mult veţi fi osândiţi! *(Matei 23/14)*

10. Vai şi iarăşi vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici! Că traversaţi mări şi uscaturi căutând să convertiţi de partea voastră vreun păgân; şi când acesta devine evreu, voi faceţi din el un diavol împielițat, de două ori mai rău decât voi. Şi pentru aceasta vă veţi primi răsplata voastră în iad! *(Matei 23/15)*

11. Şi iarăşi, vai vouă, călăuze oarbe ce sunteţi, care ziceţi: Dacă jură cineva pe Templu, nu este nimic; dar dacă jură pe aurul Templului, este legat de jurământul lui! Nebuni şi orbi ce sunteţi! Care este aici mai mare, aurul cel trecător sau Templul care îl sfinţeşte? *(Matei 23/16-l7)*

12. Şi de asemenea povăţuiţi: Dacă jură cineva pe altar, nu este nimic; dar dacă jură strâmb pe darul ce este pe altar este vinovat şi pasibil de pedeapsă. Nebuni şi orbi ce sunteţi! Ce este mai mare, darul sau altarul care sfinţeşte darul? *(Matei 23/18-l9)*

13. Căci nu este oare adevărat că omul care jură pe altar jură în felul acesta şi pe toate cele care se află pe el, iar cel ce jură pe Templu jură totodată pe toate cele care se află în Templu? Şi, în sfârşit, cel ce jură pe Cer jură fără îndoială şi pe tronul lui Dumnezeu, şi, în felul acesta, şi pe Cel care şade pe el - sau mai bine zis domneşte. *(Matei 23/20-22)*

14. Şi iarăşi vai vouă, cărturarilor şi fariseilor atât de făţarnici, care e drept că daţi zeciuiala de izmă, de mărar şi de chimen, după vechea lege, pentru că este în favoarea voastră, dar neglijaţi ceea ce este esenţial şi mai greu de făcut, şi anume, judecata cea dreaptă, credinţa

şi mila, astfel ca în faţa voastră fiecare să aibă parte de dreptate. Eu nu vreau să spun că nu trebuie să le faceţi pe primele, dar nici pe celelalte, mult mai importante, nu trebuie să le uitaţi, aşa cum faceţi voi! *(Matei 23/23)*

15. O, călăuze oarbe ce sunteţi: voi daţi deoparte ţânţarul şi înghiţiţi în schimb cămila! Şi, vai vouă, cărturarilor şi fariseilor, făţarnici în tot ce faceţi, care, în Templu, vă purificaţi la exterior potirele şi blidele consacrate, dar nu vă mustră deloc conştiinţa să le umpleţi pe interior cu jaf şi lăcomie! O, fariseule orb, curăţă mai întâi partea interioară a potirului şi a blidului, ca în felul acesta să fie curată şi cea exterioară! *(Matei 23/24-26)*

16. Şi iarăşi vai vouă, cărturarilor şi fariseilor atât de făţarnici! Căci voi sunteţi asemenea mormintelor celor spoite, care pe dinafară arată frumoase, dar înăuntru sunt pline de oseminte şi de murdării dezgustătoare. Aceste morminte sunt cu adevărat aidoma vouă. Aşa şi voi, pe dinafară vă arătaţi cucernici în faţa oamenilor; pe dinăuntru însă sunteţi plini de făţărnicie şi de fărădelege. *(Matei 23/2 7-28)*

17. Şi, mai ales, vai vouă, cărturarilor şi fariseilor, făţarnici până în străfunduri! Voi ziditi astăzi mormintele vechilor proroci şi împodobiţi gropile dreptţilor, spunând cu fals regret: «O, de-am fi trăit noi pe lume în vremea părinţilor noştri celor orbi, nu ne-am fi făcut părtaşi la vărsarea acelui sânge nevinovat!» Prin aceasta, mărturisiţi despre voi înşivă că sunteţi fiii celor ce i-au ucis pe proroci! Vreţi cumva să întreceţi acum măsura părinţilor voştri prin Mine, aşa cum aţi făcut-o deja cu Zaharia şi cu Ioan? Şerpi şi pui de vipere ce sunteţi, cum vreţi voi să scăpaţi, cu purtarea voastră, de osânda iadului?!" *(Matei 23/29-33)*

Capitolul 201

Domnul nostru Iisus Hristos liniştеşte poporul

1. După cuvântul acesta necruţător al Meu, mulţimea a început să jubileze din nou, zicând: „Dacă omul acesta n-ar fi cu adevărat Hristos şi n-ar avea în Sine deplina putere dumnezeiască, El nu s-ar încumeta să le arunce tiranilor acestora în faţă asemenea adevăruri! Pe oricare altul ei de mult l-ar fi prins şi l-ar fi zdrobit; în faţa Lui însă stau ca nişte criminali odioşi, conştienţi de vina lor, în faţa judecătorului necruţător. Da, da, aşa este! El n-a făcut nimic altceva decât să le spună de-a dreptul cel mai deplin adevăr, şi, ca Domn, le-a arătat răsplata lor binemeritată. Dar lepădăturile astea din Templu nici nu mai merită de-acum altceva, decât să-i înşfaci fără nicio remuşcare, să-i mâni până la Iordan şi să-i îneci acolo ca pe adevăraţii ţapi ispăşitori ai întregii Ţări a Iudeii!"

2. Eu am spus mulţimii: „Nu judecaţi ca şi cum ar fi în puterea voastră să daţi sentinţe, ci aveţi răbdare cu cei care păcătuiesc! Căci astfel stă scris, potrivit cuvântului rostit de gura Domnului Dumnezeu: «Mânia şi răzbunarea sunt ale Mele!» Iar voi, oamenii, gândiţi-vă că Domnul Dumnezeu este singurul judecător drept, care ştie să răsplătească la momentul potrivit tot binele făcut, dar şi să pedepsească răul! Însă voi trebuie să aveţi răbdare şi cu cei păcătoşi. Căci atunci când un om are trupul măcinat de o boală foarte grea, ar fi foarte nepotrivit să te apuci să-l pedepseşti de îndată, spunând că în primul rând el singur poartă vina pentru boala sa atât de gravă. Însă dacă vine la el un medic foarte competent şi-i arată că mai are încă şanse mari de vindecare, urmând tratamentul prescris şi indicaţiile sale, iar bolnavul nu vrea să respecte în niciun fel recomandările sale, el singur va fi vinovat pentru faptul că, persistând în îndărătnicia sa, va sfârşi până la urmă în chip jalnic.

3. Şi, vedeţi voi, la fel este şi cu cărturarii şi fariseii aceştia! Eu, ca un adevărat Tămăduitor, le-am arătat bolile grave ale sufletelor lor şi le-am recomandat în consecinţă şi leacurile cuvenite; însă dacă ei le tratează pe acestea cu dispreţ şi refuză categoric să le folosească, Eu nu mă apuc să-i judec pentru aceasta, ci urmările propriei lor îndărătnicii îi vor condamna şi le vor provoca sfârşitul mizerabil.

4. Dumnezeu i-a dat omului legi spre mântuirea sufletului său. Dacă el le respectă, va trăi şi va fi de-a pururi fericit; însă dacă nu vrea cu niciun chip să le respecte, îşi va atrage singur pedeapsa asupra sa. Căci Dumnezeu a creat o dată pentru totdeauna o Ordine foarte solidă şi imuabilă, fără de care n-ar fi de imaginat existenţa vreunei creaturi. Ordinea aceasta El le-a înfăţişat-o foarte clar oamenilor liberi prin multe revelaţii, iar omul, datorită voinţei sale libere, trebuie să i se supună şi să se lase călăuzit şi format de ea de bunăvoie. Dacă omul face aceasta, el se va desăvârşi pe sine însuşi după Voia lui Dumnezeu şi va deveni o făptură liberă şi independentă, asemenea lui Dumnezeu, o făptură înzestrată cu întreaga iubire, înţelepciune şi putere de la Dumnezeu, şi va dobândi astfel calitatea de adevărat copil al lui Dumnezeu. Toate acestea însă el nu le poate dobândi nicidecum altfel decât pe calea care i-a fost înfăţişată lui din toate timpurile pentru a atinge acest ţel suprem.

5. Totul depinde de autenticitatea credinţei sale şi de propria sa voie perfect liberă. Dacă el crede cu adevărat şi acţionează potrivit credinţei sale, va deveni cea mai fericită făptură din întreaga infinitate a lui Dumnezeu; dacă însă nu crede şi, în consecinţă, nu acţionează, el singur este vinovat pentru faptul că sufletul său va ajunge tot mai jalnic, mai orb şi mai mort.

6. Şi Eu de aceea am venit în chip de om la voi, pentru a vă arăta Eu Însumi căile cele drepte, fiindcă pe solii Mei trimişi la voi nu i-aţi crezut niciodată pe deplin şi, în consecinţă, nu le-aţi urmat cuvântul!

7. Dacă însă acum nici pe Mine Însumi nu Mă credeţi şi nu urmaţi învăţăturile Mele, atunci, vă întreb Eu, cine să mai vină la voi după Mine, pentru ca voi să-l credeţi şi să trăiţi potrivit învăţăturilor sale? Dacă voi nu puteţi să credeţi în Mine, care sunt Domnul întregii vieţi, în cine vreţi atunci să credeţi, pentru a-l urma şi a vă mântui?

8. Iar pentru faptul că Eu nu sunt crezut şi că nu se doreşte urmarea învăţăturilor Mele, vă stau mărturie, desigur, chiar oamenii Templului, în chipul cel mai limpede!”

Capitolul 202

Libertatea voinţei omului. Nerăbdarea omenească şi îndurarea lui Dumnezeu

1. Atunci a spus un om din mulţime, care cunoştea bine Scriptura: „Doamne şi Învăţătorule, există mulţi dintre noi care au ascultat învăţăturile Tale şi au văzut nenumăratele minuni pe care le-ai săvârşit Tu, şi s-au minunat de ele, astfel că în rândurile noastre a început să se spună: «Dacă omul acesta, cu înţelepciunea Sa nemaiîntâlnită şi cu puterile şi forţele Sale miraculoase, cu adevărat dumnezeieşti, în faţa Căruia până şi moartea cea neînduplecată trebuie să se plece, nu este Mesia cel prorocit, atunci ne întrebăm cu toată seriozitatea dacă Mesia cel adevărat, atunci când va veni, va putea săvârşi minuni mai mari! Noi nu credem aşa ceva şi nici nu vom crede vreodată! Căci un om care, fără alte mijloace decât cuvântul său, vindecă bolile cele mai grele, ba mai mult - aşa cum am văzut noi că s-a petrecut la Betleem -, îi redă omului membrele care-i lipsesc, învie oameni trecuţi în nefiinţă, le porunceşte vânturilor şi furtunilor şi face să apară la voinţa sa soarele, luna şi toate stelele - acela nu mai este un om, ci un Dumnezeu!»

2. Iată, Doamne şi Învăţătorule, ce vorbim adesea între noi, şi noi credem că Tu nu eşti doar cel mai mare proroc, ci Însuşi Dumnezeu în persoană!

3. E drept că ai şi Tu un trup ca şi noi, însă în trupul acesta al Tău se ascunde plenitudinea dumnezeiască, iar vorbele şi faptele Tale dovedesc prezenţa Sa miraculoasă în Tine. Noi credem aceasta cu tărie, şi nu ne vom mai lăsa păcăliţi de turbaţii de la Templu.

4. Avem însă o rugăminte la Tine, Doamne! Renunţă la răbdarea Ta cea sfântă şi trânteşte-i o dată pentru totdeauna pe duşmanii Tăi cei înrăiţi sub picioarele Tale, şi pedepseşte-i cu joarda pe care ei o merită de multă vreme!”

5. Eu am spus: „Dacă credeți cu adevărat în Mine, nu trebuie să o luați înaintea înțelepciunii Mele, care dirijează şi orânduieşte tot ce există în lume, ci să vă reuniți răbdarea voastră cu a Mea şi să vă spuneți că în lumea aceasta, în care este testat liberul-arbitru, ordinea lucrurilor a fost astfel lăsată, ca orice om să poată face ceea ce doreşte el; căci doar prin deplina libertate a voinței sale el poate să-şi dobândească adevărata Viață Veşnică pentru sufletul său. Dar, aşa cum are o voință liberă, el are totodată şi o rațiune adevărată şi o judecată liberă, prin intermediul cărora poate recunoaşte şi aprecia tot ce este bun şi adevărat şi poate acționa în consecință, întrucât i-au fost date şi forțele necesare.

6. Dacă omul recunoaşte binele şi adevărul, dar alege de bunăvoie să acționeze împotriva lor, el singur se supune judecății şi îşi construieşte astfel propriul său iad, ajungând încă din lumea aceasta un diavol pe de-a-ntregul. Şi iată, aceasta este pedeapsa sa, şi el singur şi-o aplică, fără ca Eu să doresc aceasta!

7. De aceea, nu vă mai preocupați voi de marea Mea răbdare şi de iubirea Mea față de oameni, fie ei buni sau răi! Eu Mă mulțumesc să-i rechem la ordine atunci când ei se rătăcesc din propria lor vină; dar, în ciuda atotputerniciei Mele, Eu nu-i pot înşfacă pentru a-i repune pe calea cea dreaptă a vieții, căci aceasta ar însemna să le răpesc libera lor voință, ceea ce ar echivala cu a le răpi viața sufletului şi a spiritului.

8. De aceea, fiecare să meargă pe drumul pe care îl alege! Este suficient ca omul să ştie ce consecințe, bune sau rele, vor avea faptele sale. Căci orice om, atunci când îşi foloseşte mintea şi rațiunea, ştie ce este bine şi drept, conform revelațiilor divine -, deci, şi ce este rău şi nedrept, iar alegerea de a acționa într-un fel sau în altul depinde doar de voia sa pe deplin liberă.

9. Şi dacă înțelegeți bine ce vă spun, nu aveți de ce să vă mai plângeți de marea Mea răbdare şi îndurare; căci astfel trebuie să fie pe acest pământ, care este o şcoală pentru copiii în devenire ai lui Dumnezeu, şi nu altminteri.

10. Căci acolo unde oamenii sunt chemați să devină spirite şi făpturi întru totul asemănătoare lui Dumnezeu, trebuie ca voința lor cea liberă să aibă o posibilitate nesfârşită de manifestare şi în sens invers, iar omul să poată deveni, în aceeaşi măsură, şi un diavol pe de-a-ntregul - dar atunci, desigur, el va fi singurul vinovat pentru această stare în care a ajuns, şi va fi nevoit să suporte consecințele alegerii sale.

11. De aceea, niciodată nu voi fi Eu Cel care, prin atotputernicia Mea, voi condamna şi voi pedepsi un om pentru faptele sale rele, ci numai el însuşi, precum şi legea imuabilă a Ordinii Mele eterne, care le-a fost anunțată tuturor, prin nenumărate revelații, încă de la începuturile existenței umane pe acest pământ.

12. Iar dacă ați înțeles toate acestea, puneți-vă şi voi răbdarea la încercare şi manifestați o îndurare adevărată nu doar față de trupurile bolnave, ci, cu atât mai mult, față de sufletele oarbe şi bolnave ale oamenilor, şi în felul acesta veți ajunge cel mai uşor şi mai repede la deplina asemănare cu Dumnezeu şi veți fi asemenea îngerilor din Ceruri!”

Capitolul 203

Viitorul Ierusalimului

1. Şi atunci a intervenit din nou unul dintre fariseii moderați, spunând: „Învățătorule, eu, precum şi alții dintre noi, înțelegem preabine că tu eşti un mare învățător şi că le vorbeşti liber şi deschis oamenilor, fără a ține câtuşi de puțin seama de rangul lor, şi este de asemenea adevărat că oricărui om i-a fost revelată calea cea dreaptă prin proroci! Ei bine, revelațiile acestea ar fi trebuit să fie suficiente pentru oameni; de ce atunci se acceptă ca regii şi puternicii lumii să dicteze propriile lor legi pământeşti nedrepte, care îi corup mai ales pe oamenii cei sărmani şi slabi? După părerea mea, aceasta n-ar fi necesar. Căci revelațiile au arătat mai mult

decât limpede că oamenii trebuie să trăiască şi să făptuiască după Voia şi Ordinea imuabilă a lui Dumnezeu. De ce atunci să fie toleraţi nişte principi şi nişte regi avizi de putere şi hrăpăreţi, iar acum şi împăraţii?"

2. Eu am spus: „Aceasta nu a hotărât-o şi dispus-o Dumnezeu de la începuturi, prin vreo revelaţie - căci El le-a dat oamenilor doar conducători şi judecători adevăraţi, drepţi şi cu minţi luminate; dar, cu timpul, cum totul i-a mers prea bine şi s-a umplut de tot ce are pământul mai bun şi mai preţios, poporul n-a mai fost mulţumit cu conducătorii şi judecătorii săi simpli şi modeşti. A început să murmure şi a cerut, sub conducerea credinciosului Samuel, un rege care să fie la fel de strălucitor ca regii celorlalte popoare păgâne, care îşi idolatrizau propriii lor regi.

3. Şi când Samuel i-a transmis prin Duhul său lui Dumnezeu ce pretinde imperios poporul de la El, Dumnezeu, în mânia Sa, i-a spus lui Samuel: «Poporul acesta a făptuit deja faţă de Mine mai multe păcate decât iarba de pe întreg pământul şi decât firele de nisip din mare, iar acum, la toate păcatele sale cele multe şi mari, el vrea să mai adauge încă unul, şi anume, să nu mai fie mulţumit cu domnia Mea şi să ceară un rege, asemenea păgânilor lipsiţi de Dumnezeu. Bine, i se va da poporului acestuia nerecunoscător un rege, dar acesta va fi ca un bici neîndurător, sub care el va plânge şi va geme!»

4. Iată ce a grăit Dumnezeu către popor, precum şi multe altele, spre a-l face să renunţe la aceste pretenţii absurde.

5. Dar cum toate s-au dovedit în zadar şi poporul s-a încăpăţânat în cererile sale, Dumnezeu i-a poruncit în cele din urmă slujitorului Său Samuel să-l ungă pe Saul rege al evreilor.

6. Şi aşa au apărut regii, pretutindeni unde poporul n-a mai fost mulţumit de guvernarea cea plină de blândeţe a lui Dumnezeu, dorind să aibă neapărat drept rege un om din rândurile sale!

7. Oare nu a fost şi aici voia cea rea a oamenilor, ea şi numai ea, diavolul care i-a târât într-o suferinţă adeseori de neîndurat?! De multe ori, Dumnezeu, în cele mai diferite colţuri ale lumii, i-a avertizat pe oameni să nu-şi aleagă dintre ei un rege căruia să-i confere toate puterile pământeşti, arătându-le şi consecinţele nefaste pe care le-ar putea avea acest act; dar oamenii şi-au închis inimile şi urechile faţă de vocea lui Dumnezeu şi şi-au pricinuit astfel ei singuri suferinţa! Iar ceea ce au generat chiar ei astfel, vezi bine că trebuie acum să suporte!

8. Ah, dacă un întreg popor L-ar implora într-un gând pe Dumnezeu să-l călăuzească, să-l conducă şi să-l guverneze din nou, aşa cum o făcea la începuturi, cu adevărat Dumnezeu nu ar lăsa neîmplinită o asemenea cerere! Dar pentru că regii au întotdeauna mult prea mulţi favoriţi în preajma lor, care pe lângă faptul că educă poporul încă din leagăn să fie de partea regelui, nici nu le acordă libertate celor care sunt de altă părere, mulţimea simte desigur opresiunea regelui, dar nu ştie încotro să se îndrepte pentru a primi vreun ajutor; căci aceşti suverani despotici şi-au dat seama încă de la începutul domniei lor că un popor luminat de Dumnezeu s-ar dezice cât de curând de ei.

9. De aceea ei au şi căutat, cu ajutorul unor falşi proroci, a căror tristă rămăşiţă sunteţi voi, să prostească poporul şi să-l facă orb faţă de adevăratul Dumnezeu. Astfel că, în lipsa unor oameni deşteptaţi de Dumnezeu, poporul nu mai poate găsi calea cea dreaptă spre El, ci continuă să trăiască în idolatria sa devenită obişnuinţă, necăutând decât să dobândească, prin orice mijloace - chiar şi cele mai rele -, unele avantaje lumeşti de la rege sau de la favoriţii acestuia. Şi dacă vine apoi un adevărat proroc, deşteptat de Dumnezeu, nu numai că el nu va fi recunoscut ca atare, ci va fi chiar prigonit ca blasfemiator, şi adeseori chiar omorât, cum s-a petrecut deja destul de des la voi.

10. Şi, în acest caz, cum să mai poată ajuta Dumnezeu un popor atât de decăzut, când poporul însuşi, în pofida mizeriei în care se zbate, refuză cu îndărătnicie orice ajutor divin? Iar dacă situaţia se prezintă astfel, ca la voi în prezent, este chiar cutezătoare întrebarea voastră de

ce Dumnezeu permite să existe, pe lângă revelații, suverani pământeni ai căror legi corup oamenii.

11. Dar oare oamenii vor ei altceva, sau voi?! Dacă ați dori altceva cu adevărat, M-ați asculta acum pe Mine plini de credință și ați trăi potrivit Învățăturii Mele; căci Eu, Domnul Însuși, am venit la voi ca să vă salvez. Și voi ce faceți? Țineți sfat după sfat, pentru a găsi o posibilitate de a Mă prinde şi de a Mă ucide! Şi dacă voi faceți aceasta, şi multe mii de alții împreună cu voi, atunci - spuneți voi înșivă! - cine, în afară de Mine, v-ar mai putea ajuta și salva?!"

12. Fariseul a spus: „Învățătorule, tu ne acuzi necontenit, de parcă noi înşine am avea mâinile murdare cu sângele profeților! Ce vină avem noi pentru faptul că tații noştri cei orbi au făcut aceasta? Dacă noi am fi trăit pe vremea profocilor, cu cunoştințele noastre şi cu înțelegerea noastră de acum, cu siguranță că nu i-am fi lapidat! Şi nu noi suntem cei care pe timpul lui Samuel au revendicat un rege; dar dacă tot trebuie să avem un rege drept pedeapsă, am fi preferat fără îndoială un evreu în locul unui păgân. De altfel, eu nu vreau decât să îmi explici de ce noi, evreii, trebuie să fim guvernați acum după nişte legi păgâne."

13. Eu am spus: „Pentru că voi v-ați lepădat încă de multă vreme de legile lui Moise şi ale profocilor, şi în locul lor ați pus preceptele voastre false şi lipsite de sens. Ați preferat preceptele voastre lumeşti poruncilor înțelepte ale lui Dumnezeu, şi atunci Dumnezeu a lăsat să se petreacă din plin ceea ce ați vrut voi şi mai vreți încă; dacă în locul legilor lumeşti ați prefera poruncile lui Dumnezeu şi învățăturile profocilor, M-ați asculta acum pe Mine, v-ați îndrepta şi ați trăi în conformitate cu învățăturile Mele, întrucât Eu nu predic altceva decât vechile cuvinte ale lui Dumnezeu, de la care voi v-ați abătut în asemenea măsură, încât acum nici nu le mai recunoaşteți când vin din gura Mea; dimpotrivă, Mă urâți şi Mă prigoniți ca pe un păcătos şi un criminal ordinar, şi de aceea joarda şi sabia păgânilor rămân asupra voastră.

14. Dar este scris: «Iată, Eu trimit la voi proroci, înțelepți şi adevărați cărturari! Şi voi pe mulți îi veți ucide şi-i veți răstigni precum păgânii, îi veți biciui în sinagogile voastre şi-i veți urmări din cetate în cetate *(Matei 23/34),* ca să cadă asupra voastră spre răscumpărare tot sângele drepților - atenție - de la sângele piosului Abel, omorât de Cain, până la cel al lui Zaharia, fiul cucernicului Barahia, pe care voi l-ați ucis între sancturar şi altar.» *(Matei 23/35)* Adevărat grăiesc vouă: pentru că ați comis aceste fapte şi le mai comiteți încă, toate acestea au venit acum asupra voastră *(Matei 23/36)* şi va fi încă şi mai rău; căci voi înşivă vreți astfel şi faceți să fie aşa!

15. Ierusalime, Ierusalime, care îi omori pe proroci şi îi ucizi cu pietre pe cei trimişi la tine! De câte ori n-am vrut Eu să-i adun pe copiii tăi, cum îşi adună pasărea puii sub aripă; dar voi, copiii, nu ați vrut să vă adunați sub aripa Mea ocrotitoare! De aceea casa voastră va fi lăsată pustie, încât nici bufnițele şi nici ciorile nu se vor mai cuibări între zidurile sale! *(Matei 23/37-38)*

16. Țineți minte toate acestea, pentru ca atunci când ele vor veni asupra voastră şi asupra copiilor voştri să vă amintiți că Eu vi le-am prezis vouă dinainte, aşa cum v-a arătat-o simbolic şi fenomenul nocturn de pe cer!"

17. Atunci fariseul M-a întrebat de unde îmi vine Mie puterea aceasta, ca să pot să-i prevestesc cetății asemenea nenorociri. Şi, dacă voi părăsi acum Ierusalimul, când cred Eu că voi reveni; căci el ar pune o vorbă bună pentru Mine la arhierei.

18. Eu am spus: „Eu voi părăsi cât de curând Templul cu toți ai Mei, şi voi nu Mă veți mai revedea pe aici până când nu veți striga: «Binecuvântat să fie Cel ce vine întru numele Domnului!»" *(Matei 23/39)*

19. Şi atunci fariseul s-a întors la ai lui şi le-a zis: „Prieteni, cu omul acesta ne luptăm în zadar, după cum v-am spus încă de la început! Sunt deja mai bine de cinci ceasuri de când ne ocupăm de el, iar această înverşunare n-a făcut decât să întărâte poporul împotriva noastră, întrebarea este acum cine îl va readuce de partea noastră."

20. Negăsind niciunul din ei ce să răspundă la această observație, toți fariseii au părăsit Templul.

21. Eu însă am rămas să mai sfătuiesc mulțimea şi să o consolez; apoi am ieşit şi Eu din Templu împreună cu toți cei care făceau parte din grupul Meu şi am pornit spre Muntele Măslinilor, unde deja ne aştepta un prânz bun.

Capitolul 204

Domnul nostru Iisus Hristos cu ai Săi pe Muntele Măslinilor

l. Când am ajuns din nou pe Muntele Măslinilor, au venit pe urmele noastre şi Nicodim, Iosif din Arimateea şi bătrânul rabin, iar Nicodim Mi-a spus de îndată: „O Doamne, Tu, iubirea mea nețărmurită, astăzi, astăzi în sfârşit le-ai trântit tiranilor acelora în față adevărul gol-goluț! Da, a fost cu adevărat un miracol că n-au pus mâna pe pietre, ca data trecută! Eu însă am simțit la fiecare dintre cuvintele Tale sfinte şi întru totul adevărate o atât de imensă bucurie, cum nu cred că voi mai simți curând. Şi cel mai minunat lucru a fost, în primul rând, faptul că toată mulțimea prezentă în Templu şi-a însuşit Învățătura Ta cea sfântă a vieții, iar în al doilea rând, că fiecare întrebare a fariseilor şi a cărturarilor către Tine s-a dovedit a fi o încuietoare pentru ei înşişi, iar poporul şi-a pierdut chiar şi ultima scânteie de credință şi încredere în ei.

2. O, ce bine le-a prins acestor înfumurați tiranici şi egoişti, care se pun pe ei înşişi mai presus de Moise şi chiar de Dumnezeu şi care au învățat poporul că Dumnezeu nu vorbeşte cu el decât prin intermediul lor, neascultând decât vocile lor şi neîndeplinind decât rugăciunile lor! Dar astăzi Tu le-ai arătat clar, în fața poporului, de câtă considerație se bucură ei din partea lui Dumnezeu, ceea ce a fost cel mai bun lucru care s-ar fi putut petrece! Iar acum vor ține din nou sfat după sfat, unul mai stupid şi mai fără rost decât celălalt!

3. Şi cel mai frumos este că ei acum au ajuns la divergențe şi în opiniile lor! Cei mai moderați au înțeles cel puțin că nu pot întreprinde nimic împotriva Ta; însă templierii cei habotnici n-au înțeles nici măcar aceasta, deşi astăzi şi-au dat seama de neputința lor totală. Într-un cuvânt, eu sunt atât de bucuros de victoria Ta deplină asupra întunecaților acelora mizerabili, încât îmi vine să strig în gura mare: Slavă Celui care a venit la noi în numele Domnului!”

4. Eu am spus: „Da, da, sentimentele tale sunt drepte şi ai vorbit bine; dar Eu M-aş fi bucurat totuşi şi mai mult, dacă şi fariseii şi cărturarii ar fi înțeles adevărul şi şi-ar fi schimbat gândurile. Dar uite că ei sunt la fel de îndărătnici cum au fost dintotdeauna.

5. Au aflat deja prin intermediul iscoadelor lor că Eu am venit împreună cu ucenicii şi cu ceilalți prieteni ai Mei aici, pe Muntele Măslinilor, şi nu vor trece nici două ore, că vom şi vedea aici slugile şi zbirii lor. Însă timpul Meu, despre care v-am vorbit, nu a venit încă, astfel că Eu le voi trimite, prin Rafael al Meu şi mai ales prin cei şapte egipteni care se află încă printre noi, o pedeapsă binemeritată, după care vom avea din nou linişte din partea lor pentru o vreme. Dar acum, haideți să ne aşezăm la masă şi să ne întărim trupurile! Iar cei de jos n-au decât să facă ce vor!”

6. Atunci a venit Rafael cu grupul de tineri care-i fuseseră încredințați şi l-a înştiințat pe Agricola că, potrivit Voii Mele, i-a învățat pe tineri limba latină, greacă şi iudaică, şi că deci ei se vor dovedi foarte utili la Roma: ei nu numai că le vorbeau la perfecție, dar ştiau şi să citească şi să scrie în limbile învățate.

7. Agricola al nostru s-a bucurat foarte tare, căci aceasta îl scutea de o mare grijă şi de o sarcină dificilă. Tinerii M-au salutat atunci în limba iudaică, iar apoi s-au dus la indicația Mea în corturi, unde şi pentru ei fusese pregătită o masă îmbelşugată.

8. Iar noi am intrat de îndată în sala noastră, ne-am aşezat în ordinea obişnuită la mese şi ne-am bucurat de bucatele foarte gustoase şi de vinul deosebit de bun.

Un episod din anii de tinerețe ai Domnului nostru Iisus Hristos

Capitolul 205

Iosif refuză să își ofere serviciile unui grec

1. După aproape o oră, limbile s-au dezlegat datorită vinului, şi atmosfera din sală a ajuns foarte însufleţită.

2. Eu Însumi le-am povestit oaspeților diferite momente din tinerețea Mea, ceea ce i-a încântat pe toți cei prezenți în cel mai înalt grad. Fariseii şi cărturarii aduşi pe calea cea bună, care se aflau printre noi, confirmau toate spusele Mele, iar unul dintre ei chiar a povestit pe scurt episodul din Templu[20] când Eu, având doar vreo doisprezece ani, i-am lăsat perplecşi cu înțelepciunea Mea pe toți arhiereii, cărturarii şi fariseii din Templu, adăugând că în Templu s-a menținut timp de câțiva ani părerea că nu era exclus ca Eu să fiu chiar Mesia cel prorocit. Apoi însă ei n-au mai auzit nimic de Mine, şi au început să creadă că, având o trezire spirituală prea timpurie, poate că am murit, sau poate M-au descoperit esenienii şi M-au luat în şcolile lor, fireşte, în înțelegere cu părinții Mei pământeşti. Astfel, peste toată povestea aceea din Templu s-a aşternut tăcerea, care abia de curând a fost ruptă, prin apariția Mea publică.

3. Iar când fariseii şi-au încheiat relatarea, au început să povestească şi Ioan, Iacov şi ceilalți ucenici diferite momente din tinerețea Mea, iar Iacov a vorbit chiar despre concepția Mea imaculată în pântecele Mariei, despre naşterea Mea, fuga în Egipt şi şederea Mea timp de trei ani în această țară, precum şi despre unele evenimente importante petrecute acolo, ceea ce i-a minunat pe toți nespus de mult. Şi mulți chiar îl invidiau pe Iacov pentru fericirea de a se fi putut afla mereu în preajma Mea.

4. Atunci a spus şi Lazăr: „Doamne şi Învățătorule, mă bucură nespus faptul că mă pot considera din toată inima prietenul Tău; dar şi mai fericit m-aş simți în pielea lui Iacov, care Te-a putut vedea pogorându-Te direct din Cerurile deschise şi s-a aflat în permanență alături de Tine. O, dacă aş fi fost Iacov!”

5. Eu am spus: „Iacov este cu adevărat un om pe deplin fericit şi chiar şi îngerii din Ceruri l-au invidiat adeseori, fireşte numai în sensul cel mai nobil al cuvântului; totuşi, aceasta nu reprezintă niciun avantaj pentru el față de ceilalți oameni; şi singurul lui merit decurge din aceea că ascultă Cuvântul Meu, crede în el şi îl urmează din iubire pentru Mine; şi orice om care face aceasta are exact acelaşi merit pe care îl are acest frate drag al Meu, Iacov.

6. Dar ascultați acum o istorie mai neobişnuită, de după vârsta de doisprezece ani, când nu se mai vorbea aproape deloc despre Mine!

7. Pe atunci îl ajutam cu sârg şi zel pe tatăl Meu adoptiv, Iosif, la munca sa de dulgher, iar la lucrările la care participam şi Eu treaba mergea întotdeauna strună şi ieşea excelent.

8. Dar iată că odată a venit un grec păgân la Iosif, vrând să încheie cu el o înțelegere deosebit de avantajoasă, pentru ridicarea unei case complet noi şi a unui adăpost pentru porci.

9. Iosif însă, care era un evreu foarte cucernic şi riguros, i-a spus acestui grec bogat: «Uite, există la noi o lege care ne interzice să avem de-a face cu păgânii sau să le facem acestora vreun serviciu! Dacă ai fi evreu, am ajunge uşor la o înțelegere; dar întrucât tu eşti un păgân rătăcit, nu pot da curs cererii tale. Cât despre o cocină de porci, nu aş face niciodată aşa ceva, nici măcar pentru un evreu!»

10. Extrem de afectat, păgânul i-a spus lui Iosif: «Ce om ciudat eşti! Eu sunt într-adevăr grec, dar eu însumi şi întreaga mea familie am renunțat de mult la toți zeii noştri şi credem acum în acelaşi Dumnezeu în care crezi şi tu, care de altfel ne-a şi dovedit de mai multe ori îndurarea Sa incontestabilă. Dacă noi nu am adoptat şi circumcizia, aceasta se dato-

[20] Vezi „Taina celor trei zile petrecute de Iisus la Templu (la 12 ani)” de Jakob Lorber, n.r.

rează faptului că nu dorim să fim supuşii Templului vostru nesătul, ci doar supuşii Domnului Dumnezeu, care niciunde nu este mai dezonorat şi mai batjocorit decât tocmai în acest Templu, a cărui mârşăvie este mult mai bine cunoscută de noi, păgânii, decât de voi, evreii îndobitociți. Iar dacă Unicul vostru Dumnezeu Adevărat îşi lasă soarele Său să strălucească şi asupra noastră, a păgânilor, voi de ce ne disprețuiți?»

11. Atunci a spus Iosif: «Te înşeli dacă crezi că noi, evreii, vă disprețuim; însă Moise ne-a dat o poruncă prin care ne este interzis să avem legături cu păgânii şi să ne facem de lucru cu ei. Dacă un evreu curat încalcă această poruncă, el devine impur pentru mult timp. Eu, care am respectat cu strictețe toate legile încă din copilărie, nu vreau să încep să le încalc acum, la bătrânețe!»

12. Şi grecul a spus: „Bine, prietene, eu nici nu doresc să te îndemn la aşa ceva; căci sunt şi eu la fel de bătrân ca şi tine şi te cunosc de mai multă vreme decât îți imaginezi tu. Dar dacă acum tu eşti atât de sever cu păgânii, din cauza legilor tale, de ce nu ai fost la fel de sever şi atunci când, urmărit fiind de confrații tăi întru credință, te-ai refugiat împreună cu tânăra ta soție şi cu copiii tăi în Egipt, la noi, păgânii?

13. Vezi, tu, prietene, legile voastre sunt bune şi adevărate; dar înainte de a le pune în practică trebuie să le înțelegi în spiritul adevărului lor profund! Cel care urmează doar litera legii este încă departe de împărăția adevărului. Pe când tu te aflai în Egipt, ai lucrat destul pentru noi, păgânii, ceea ce nu te-a împiedicat să rămâi un evreu de o puritate impecabilă. De ce crezi că acum ai deveni impur?

14. Pe atunci însă aveai un băiețel cu totul deosebit, pe care noi, păgânii, aproape că îl consideram un zeu, datorită însuşirilor sale miraculoase. Ce s-a petrecut cu copilul acela? Căci dacă el mai este în viață, trebuie să fie de-acum un adevărat flăcău!»

15. Atunci Iosif, care îl recunoscuse deja şi el pe grec, a spus uşor stingherit: «Este adevărat, prietene! Atunci, la Ostrazine, tu mi-ai arătat într-adevăr multă prietenie, şi ar fi acum nedrept din partea mea să nu dau curs cererii tale; însă ca un evreu riguros ce sunt mă voi consulta totuşi în privința aceasta cu bătrânul acestei localități, după care voi urma sfatul său.»

16. Şi atunci a spus grecul: «Dar după cât îmi amintesc, la Ostrazine tu te consultai întotdeauna numai cu băiețelul tău, atunci când îți propuneai să faci ceva! Dacă fiul tău mai trăieşte, cu siguranță că el acum este mai înțelept decât oricând! Nu-l mai întrebi pe el ce trebuie să faci?»

Capitolul 206

Atitudinea Domnului nostru Iisus Hristos în tinerețe față de farisei

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Atunci Iosif a arătat cu mâna spre o masă care se afla la câțiva paşi de el şi la care Eu eram ocupat să tai o scândură şi a spus: «Iată-l, lucrează acolo, în atelier! Este ceva ciudat cu el: pe când era copil şi până a împlinit doisprezece ani, atât eu, cât şi mama sa, care acum trebăluieşte prin bucătărie, eram convinşi că el este incontestabil Mesia care ne-a fost prorocit; însă după ce a împlinit doisprezece ani, tot ce păruse în el divin a dispărut complet, astfel încât astăzi nu se mai vede nimic. Altminteri este cucernic, binevoitor şi harnic şi face fără să crâcnească tot ce îi cerem, după puterile lui; dar, după cum spuneam, nu mai există nimic miraculos în el. Dacă doreşti, n-ai decât să vorbeşti tu însuți cu el şi să te convingi personal de adevărul spuselor mele.»

2. Atunci grecul s-a apropiat de Mine şi Mi-a spus: «Dragă băiatule, eu te-am cunoscut pe tine cu vreo optsprezece ani în urmă şi am admirat atunci însuşirile tale pur dumnezeieşti, care, la fel ca şi vorbele tale, m-au determinat, înainte de toate, să îmbrățişez credința voastră, deşi, pentru aceasta, nu am adoptat şi circumcizia. Însă, de dragul credinței voastre, eu am

părăsit Egiptul, spre a pătrunde aici mai bine înțelepciunea acestor învățături, şi, pentru toate acestea, tu ai fost cauza principală! Iar acum am aflat de la tatăl tău, pe care nu l-am mai văzut de multă vreme, că ți-ai pierdut complet toate însuşirile tale divine şi miraculoase, pe care le aveai în copilărie. Cum de s-a petrecut aşa ceva?»

3. Eu M-am uitat lung la grec şi i-am spus: «Dacă tu cunoşti credința noastră, trebuie să fi auzit cu siguranță şi de proverbele înțelepte ale lui Solomon. Şi iată, unul dintre ele spune că toate pe lumea aceasta îşi au timpul lor! Pe când eram copil, nu puteam fi un tânăr robust; dar acum, când sunt aşa, nu mai sunt un băiețel, şi muncesc cu mult sârg ca orice tânăr, căci astfel voieşte Tatăl Meu din Ceruri. Eu îl cunosc pe El şi recunosc întotdeauna Voia Sa, şi nu fac decât ceea ce El voieşte! Iar aceasta îi este plăcut Tatălui Meu!

4. Este adevărat că din fragedă pruncie am făptuit minuni mari, pentru a le da de ştire oamenilor că am venit în lumea aceasta ca Domn din Ceruri; însă cu timpul oamenii n-au mai pus prea mare preț pe semnele acestea, şi chiar se mâniau dacă făceam o minune în fața lor. Totuşi Eu sunt mereu acelaşi, şi voi mai făptui minuni în fața oamenilor pentru a le arăta că Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Dar voi alege Eu Însumi momentul potrivit pentru aceasta. Ferice de cei care vor crede în Mine şi nu se vor îndoi!

5. Tu ai vrea ca tatăl purtător de grijă al Meu să-ți ridice o casă nouă şi să-ți construiască o cocină de porci, şi ți le va şi face, căci ceea ce este drept în ochii Mei nu este un păcat în fața lui Dumnezeu. Iar evreilor nu li s-a interzis niciodată să facă afaceri cinstite cu păgânii; ceea ce le este interzis în contactul lor cu păgânii este să adopte idolatria, precum şi învățăturile, obiceiurile, datinile şi faptele rele ale acelora. Iar dacă un păgân şi-a însuşit credința evreilor şi, prin această credință a sa în Unicul Dumnezeu Adevărat, el este cu adevărat circumcis în inima şi în sufletul său, atunci cu siguranță că îți este permis să ai o relație cu el!»

6. Atunci a spus Iosif: «Ei, ei, iată dintr-o dată atâtea vorbe înțelepte, şi recunosc că ai perfectă dreptate; dar totuşi nu-i putem ofensa nici pe farisei, ci trebuie să ne consultăm mai întâi cu ei, pentru a nu fi considerați drept eretici, însă dacă te consulți cu ei în privința vreunei lucrări care nu respectă întru totul litera legii, şi faci pentru aceasta şi o mică ofrandă, un fariseu cu experiență permite întotdeauna cu plăcere o astfel de lucrare. De aceea mă voi duce de îndată să-i prezint situația bătrânului nostru.»

7. Eu am spus: «Ce vei face însă dacă el, în ciuda jertfei promise, nu-ți va permite să accepți această lucrare?»

8. Şi Iosif a spus: «Ei bine, atunci fireşte că nu o vom putea accepta!»

9. Eu am spus: „Ascultă, atunci când Eu îmi voi începe, odată şi odată, misiunea Mea cea mare, nu le voi cere permisiunea fariseilor ca să încep această lucrare, care va contrazice întru totul legile trufaşe ale Templului, ci voi face aceasta din propria Mea Voie şi cu propriile Mele puteri! Căci ceea ce este drept în fața lui Dumnezeu trebuie să fie drept şi în fața tuturor oamenilor, fie că ei vor sau nu aceasta!»

10. Şi a spus iarăşi Iosif: „Dragul meu fiu, dacă vei proceda astfel, vei avea foarte puțini prieteni pe lumea aceasta!»

11. Eu am spus: «Cu adevărat, cel ce îşi face griji pentru prietenia lumească poate pierde foarte uşor prietenia lui Dumnezeu! Dar sfatul Meu este următorul: să facem actul prietenesc față de acest grec, neîntrebându-i deloc pe fariseii noştri avizi de putere şi de bani; căci omul acesta ne-a arătat multă prietenie, şi cum am putea să-l refuzăm noi acum, din cauza fariseilor noştri? Iar dacă tu nu îndrăzneşti s-o faci, îi voi construi Eu singur casa şi cocina!»

12. La care Iosif a răspuns: «Bine, dar ce este astăzi cu tine?! Sunt ani de zile de când nu te-am mai văzut atât de categoric! Atunci când vine la mine în vizită vreun evreu mai de vază sau vreun bătrân şi vrea să stea de vorbă cu tine, răspunzi de regulă monosilabic şi nu te-ai arătat niciodată atât de hotărât; dar când vine un păgân, tu vrei să-i oferi pe loc tot ceea ce doreşte! Ce se petrece cu tine? Mai că-mi vine să cred că vei reîncepe să făptuieşti minuni pentru acest grec - ceea ce n-ai mai făcut de mult pentru niciun evreu!»

13. Eu am spus: «Nu te supăra, bătrânul şi cu adevărat cinstitul meu prieten! Dacă în faţa evreilor sunt reţinut, am desigur motivele Mele bine întemeiate! Căci există oare aici chiar şi un singur evreu, în afară de tine, cu o credinţă adevărată şi deplină? Atunci când, copil fiind, făceam când şi când câte o minune, ei spuneau că sunt posedat şi că fac aceasta cu ajutorul diavolului, căci altfel, niciun om n-ar fi în stare să făptuiască aşa ceva.

14. Tu însuţi ai întrebat odată un bătrân dacă este posibil ca în Mine să se afle duhul unui mare proroc, fiindcă la naşterea Mea s-au văzut atâtea semne minunate, iar acel fariseu orb ţi-a răspuns mânios: «Stă scris că din Galileea nu se va naşte nicicând vreun proroc; de aceea, această întrebare în sine este deja condamnabilă!» Şi dacă aşa gândesc fariseii şi evreii de aici, în faţa cui să făptuiesc minuni, şi de ce?!

15. Însă grecul acesta este însufleţit de o dreaptă credinţă, iubeşte adevărata lumină a vieţii interioare şi nu s-ar supăra dacă aş făptui o minune în faţa sa; astfel că e lesne de înţeles de ce Mă comport faţă de el altfel decât faţă de evreii aceştia întunecaţi la minte.

16. Şi Eu îţi spun ţie: pentru că evreii sunt aşa, lumina vieţii va fi luată de la ei şi le va fi dată păgânilor! Mântuirea tuturor popoarelor vine desigur de la evrei, şi Eu sunt această mântuire; dar fiindcă evreii nu Mă acceptă şi nu vor să Mă recunoască, mântuirea va fi luată de la ei şi le va fi încredinţată păgânilor!»”

Capitolul 207

Încă de tânăr Domnul nostru Iisus Hristos dă dovezi ale atotputerniciei Sale

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Şi atunci grecul i-a spus lui Iosif: «Abia acum îl recunosc în totalitate pe fiul tău cel minunat şi mă bucură foarte mult că el nu ne judecă pe noi, păgânii, precum ceilalţi evrei, care se consideră singurii copii adevăraţi ai lui Dumnezeu, dar care put realmente de înfumurare şi se urmăresc unii pe alţii precum câinii şi pisicile. Încă din fragedă copilărie fiul acesta al tău s-a plâns cu amărăciune de evrei, aşa cum sunt ei acum; dar astăzi s-a exprimat chiar mai limpede, arătând cu exactitate cum se prezintă situaţia cu ei, iar eu mă bucur cu atât mai mult de aceste judecăţi, cu cât ele reflectă şi sentimentele mele cele mai profunde.

2. Căci este oare demn din partea unor oameni care se consideră cel dintâi popor al lui Dumnezeu, să condamne laolaltă toţi păgânii, chiar şi pe cei care le-au făcut cel mai mult bine?! De ce atunci ei nu condamnă şi aurul şi argintul nostru?! Acestea le sunt pe plac; dar dacă vreunul dintre noi le trece pragul casei, ei consideră că au fost pângăriţi pentru întreaga zi, atât ei înşişi, cât şi casa lor! O, ce prostie! Nici nu am cuvinte pentru a numi stupiditatea şi răutatea unor asemenea superstiţii! Şi iată, această o confirmă acum şi fiul tău cel dumnezeiesc şi minunat, ceea ce îmi face o bucurie atât de mare, cum n-am mai simţit niciodată!

3. Dar întrucât noi am clarificat această chestiune şi ştim ce trebuie să credem despre preceptele lumeşti ale evreilor, şi cum ştim de altfel foarte bine că tu nu faci mare caz de formalităţi şi că eşti mai cinstit şi mai drept decât mulţi evrei, poate că am putea cădea de acord în ce condiţii să-mi construieşti această casă şi acest adăpost pentru porci. Fiul tău cel minunat va face în aşa fel încât să nu ţi se poată reproşa nimic, din nicio direcţie. Spune, deci, prietene, cum vezi tu situaţia?»

4. Iosif a spus: «Fiul meu cel minunat şi tu aveţi desigur perfectă dreptate; dar dacă până la urmă se va afla, doar eu voi fi tras la răspundere! În ceea ce priveşte costurile, ne vom înţelege foarte repede.»

5. Eu am spus: «Iosif, tată care mă hrăneşti, ascultă-Mă! Nu depinde decât de Voinţa Mea să fii sau nu trădat dacă vei împlini această lucrare; căci chiar dacă, din motivele înfăţişate, Eu n-am mai făcut de mult vreo minune, niciodată nu am încetat să fiu Cel care am fost la începuturi, şi Mie toate îmi sunt cu putinţă! Dacă Soarele, Luna, stelele şi întreg acest pământ,

precum şi toate Cerurile şi întregul iad trebuie să asculte de Mine şi să facă precum voiesc Eu, cum aş putea Eu să Mă tem atunci de fariseii cei întunecaţi şi orbi din sinagoga noastră?!

6. Fă tu înţelegerea potrivită cu omul acesta onorabil - şi toate celelalte lasă-le pe seama Mea! O scoatem noi la capăt cât se poate de repede cu treaba aceasta; căci Celui căruia i-a fost cu putinţă să creeze Cerul şi Pământul, fără îndoială că-i va fi uşor să-i ridice unui grec cumsecade o casă bună şi un adăpost pentru porci! Credeţi-Mă, o cocină de porci nu este într-adevăr o construcţie care să facă cinste spiritului omenesc; dar prefer cea mai împuţită cocină de porci Templului din Ierusalim sau multor altor sinagogi din marea Ţară a Iudeii!»

7. Şi Iosif a spus: «Dar bine, fiul meu, cum de vorbeşti tu astăzi cu atâta cutezanţă?! Dacă ne-ar auzi cineva din târg şi ne-ar reclama, ce s-ar alege de noi? Am fi acuzaţi de cea mai cumplită blasfemie şi am fi omorâţi cu pietre fără milă!»

8. Eu am spus: «Nu-ţi face griji! Cine ne-ar putea auzi dacă Eu nu vreau aceasta, şi cine ne-ar putea ucide cu pietre, când Eu sunt Domnul tuturor pietrelor? Uită-te la piatra aceasta, pe care Eu tocmai am ridicat-o de jos! Eu vreau acum ca ea să fie redusă la nefiinţă pentru simţurile lumeşti! Şi iată, ea a şi dispărut! Iar dacă vreun evreu prost ar arunca cu astfel de pietre în noi, ne-ar putea face ele vreun rău?! Uită-te în sus la soare! Priveşte cum străluceşte el cu lumina sa minunată! Eu, care sunt Domn şi peste soare, vreau ca el să înceteze să mai dea lumină pentru câteva clipe! Şi iată, s-a făcut întuneric ca la miezul nopţii!»

9. Atunci s-au speriat şi Iosif şi grecul, iar cei care se aflau în casă au ieşit îngroziţi afară şi au întrebat înspăimântaţi ce s-a petrecut şi ce ar putea însemna aceasta.

10. Eu însă le-am spus: «Iată că voi nu Mă cunoaşteţi, deşi sunt de atâta vreme printre voi! Aceasta este Voia Mea! Şi acum Eu vreau ca soarele să strălucească la fel ca înainte! Iar aceasta nu are altă semnificaţie, decât aceea de a vă face să înţelegeţi şi să recunoaşteţi că Eu sunt cu voi.»

11. Şi atunci au spus cu toţii: «Slavă Ţie Doamne, care i-ai redat lui Iisus al nostru întreaga putere!»

12. Eu am spus: «Nu Mi s-a redat nimic; căci toată puterea şi forţa sunt ale Mele. Eu şi Cel care trăieşte în Mine suntem Una, şi nu două fiinţe. Şi acum, Iosif, spune-Mi dacă te mai temi de evrei şi de bătrânii din sinagogă!»

13. Şi Iosif a spus: «Ei bine, fiul meu drag şi Domnul meu, în condiţiile acestea, bine-înţeles că nu mai am niciun fel de teamă; căci abia acum am văzut unde este mântuirea mea. Să ne apucăm fără întârziere de treabă şi să mergem încă de astăzi la locul unde vechiul nostru prieten vrea să i se ridice casa şi cocina!»

14. Grecul a spus: «Vă mulţumesc încă de pe-acum, şi vă promit că veţi fi foarte bine plătiţi. Locul nu este departe de aici, şi, cu caii buni de samar care mă aşteaptă aproape de han, vom ajunge lesne încă înainte de apusul soarelui în ţinutul unde locuiesc eu cu familia mea.»

15. Şi atunci Iosif i-a chemat de îndată pe fraţii Mei şi le-a spus ce urma să se petreacă, însă Jose a spus că poate era mai bine ca unul dintre ei să rămână acasă, căci oricând putea interveni şi aici ceva de făcut; în acelaşi timp, noi am atrage mai puţin atenţia, iar spionii de la sinagogă, care, datorită Mie, îşi ţineau urechile şi ochii aţintiţi asupra casei noastre, n-ar remarca absenţa lui Iosif şi nu s-ar interesa de îndată unde şi cu cine a plecat el la lucru.

16. La care Eu am răspuns: «Ai şi tu dreptate, însă nu în totalitate! Căci Eu hotărăsc ca nimeni în afară de Iacov să nu vină cu noi, astfel că vom lua unelte numai pentru trei oameni - şi aceasta, doar cu scopul de a se vedea că plecăm de acasă pentru a ne practica meseria. Iacov, pregăteşte-te deci de drum!»

17. Atunci Iacov s-a dus să se pregătească de drum şi a adus uneltele.

18. Şi când noi trei, împreună cu grecul, ne aflam deja pe picior de plecare, a ieşit Maria, mama trupului Meu, şi ne-a întrebat cât timp vom lipsi de acasă.

19. Iosif a spus: «Femeie, la o lucrare atât de mare nu putem şti dinainte!»

20. Şi Eu am spus: «Aceasta în cazul oamenilor, dar Eu pot şti!»

21. Maria a spus: «Bine, atunci spune-mi tu cât timp veți lipsi!»

22. Şi Eu am spus: «Trei zile cu totul, adică astăzi, mâine şi poimâine; iar în ziua de sabat, înainte de apusul soarelui, vom fi din nou acasă!»

23. Şi toți au întrebat: «Dar cum veți ridica voi trei, în două zile, o casă mare şi, pe deasupra, şi un adăpost mare pentru porci?»

24. Eu am spus: «Aceasta va fi treaba noastră; voi, ceilalți, vedeți-vă doar de treburile voastre de acasă!»

25. Maria însă Mi-a spus: «Dar, fiul meu iubit, astăzi îmi pari cam ciudat! Cum se face că dintr-odată ai devenit atât de categoric?!»

26. Eu am spus: «Pentru că aşa trebuie să fiu pentru mântuirea voastră! Dar acum nu ne mai reține; căci cu discuțiile acestea niciunul dintre noi nu câştigăm nimic, iar timpul acestui om este prețios!»

27. Maria a spus: «Bine, bine, pe tine nu te poate contrazice nimeni, căci ai întotdeauna dreptate; mergeți deci cu bine şi să vă întoarceți la fel!»

Capitolul 208

Popasul la hangiul grec

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Şi atunci ne-am aşternut la drum spre locul unde ne aşteptau caii grecului.

2. Ajunşi acolo, o mulțime de curioşi ne-au înconjurat şi ne-au asaltat cu tot felul de întrebări, iar stăpânul hanului i-a spus lui Iosif, pe care îl cunoştea bine: «Prietene, în locul tău, eu n-aş porni astăzi la drum; căci a avut loc o eclipsă de soare, iar bătrânii spun că o asemenea zi este cu ghinion!»

3. Eu am spus: «Ce prostie! Puneți mare preț pe astfel de superstiții, lipsite de orice adevăr, dar călcați în picioare şi refuzați să ascultați tot ce este adevărat şi pur. Scuteşte-ne deci de asemenea discuții fără rost!»

4. Hangiul a spus: «Dar, dragul meu flăcău, cei bătrâni n-or fi fost ei proşti, iar tinerii ar trebui să țină cont de experiența lor, dacă nu vor să aibă necazuri!»

5. Eu am spus: «Respectă tu ceea ce au propovăduit Moise şi profeții; şi aceasta îți va folosi mai mult decât să ții socoteala nopților cu lună nouă şi a zilelor cu sau fără ghinion! Cel care respectă poruncile lui Dumnezeu şi-L iubeşte pe Dumnezeu mai presus de toate, iar pe aproapele său ca pe sine însuşi, acela nu trebuie să se teamă de zilele cu ghinion; însă pentru cel care nu face aceasta, fiecare zi este cu ghinion!»

6. Hangiul a spus: «Bine, bine, asta o ştiu şi eu; dar acesta nu este un motiv ca să nu iei în seamă ce au spus bătrânii!»

7. După care, el l-a salutat pe Iosif încă o dată şi i-a urat noroc în călătorie şi în treburile sale. Iar noi am încălecat şi ne-am aşternut repede la drum, peste dealuri şi văi, spre apus, pe drumul Tirului.

8. Şi după ce am parcurs cam jumătate din drum, am ajuns la un han ținut tot de un grec, iar grecul nostru a spus: «Prieteni, aici ne vom întări puțin trupurile şi ne vom hrăni şi animalele!»

9. Iosif a fost mulțumit de propunerea aceasta, dar l-a întrebat pe hangiu dacă am putea fi serviți cu mâncăruri permise evreilor.

10. Hangiul a spus: «Ei, prietene, aceasta ar fi destul de greu! Am pâine dospită suficientă, sare şi vin; însă altceva nu am acum.»

11. Iosif a spus: «Atunci situaţia nu este prea grozavă pentru noi; căci noi, evreii, n-avem voie să mâncăm pâine dospită, fiindcă am intrat în perioada Azimilor. Dar ai cumva şi nişte peşte sau poate nişte ouă?»

12. Hangiul a spus: «Treaba este că hanul acesta se află în vârful muntelui. De unde să avem peşte? Iar cu crescutul găinilor este la fel de greu; căci în primul rând ele nu găsesc aici hrana care le trebuie, şi de aceea ar fi prea costisitoare îngrijirea lor, iar în al doilea rând sunt prea multe animale de pradă, de tot felul, în zonă, care fac aproape imposibilă creşterea păsărilor, ba chiar şi pe cea a oilor, căci mieii sunt întotdeauna expuşi atacurilor lor. De aceea nu ţin decât câteva vite: tauri, vaci şi boi şi desigur şi câţiva viţei, precum şi câţiva porci, cărora le priieşte foarte bine aici; vinul însă trebuie să-l cumpăr de la Tir. Cam aceasta este situaţia; dar ceea ce am, vă voi da din toată inima şi cât se poate de ieftin.»

13. Atunci Eu am spus: «Adu-ne ce ai şi vom mânca!»

14. Iosif a spus: «Bine, fiule, dar legea lui Moise?»

15. Eu am spus: «Oare ai uitat din nou cine sunt Eu? Cel care i-a dat legile lui Moise este în Mine, şi El este cel care îţi spune acum, ca, atunci când nu ai de ales, să mănânci ceea ce ţi se pune pe masă; căci pentru cel curat totul este curat!»

16. Iosif şi Iacov declarându-se mulţumiţi de explicaţia aceasta a Mea, hangiul ne-a adus de îndată pâine dospită, sare şi un vin bun, iar noi am mâncat cu plăcere. Grecul nostru, care fireşte că plătea tot, s-a bucurat foarte tare că am fost mulţumiţi de cină.

17. După ce ne-am terminat masa, Eu i-am spus hangiului: «Hanul acesta al tău a avut astăzi parte de o mare binecuvântare! Începând de astăzi vei putea creşte aici liniştit găini şi oi câte vei vrea; căci este Voia Mea, ca zona aceasta să nu mai fie deranjată de niciun fel de animale de pradă, nici de pe pământ şi nici din aer, atâta vreme cât tu şi urmaşii tăi veţi deţine proprietatea aceasta. Dacă însă vreodată acest han va intra în proprietatea unor hangii răi, ei se vor confrunta din nou cu vechea năpastă!»

18. Hangiul a spus: «Tinere prieten, cum poţi să mă convingi tu că se va petrece cu adevărat ceea ce mi-ai prezis cu atâta tărie şi fără nicio umbră de îndoială?»

19. Eu am spus: «Toate acestea se vor petrece la fel de sigur, pe cât de sigur este că în casa ta se găseşte o comoară, despre care nimeni nu a ştiut vreodată, nici tu, nici vreunul dintre ai tăi, şi nici măcar predecesorii tăi! Ia o cazma şi, exact în locul în care te afli acum, sapă la vreo trei palme adâncime în pământul cel lutos, şi vei descoperi această comoară, de care vei putea dispune apoi după voia ta!»

20. Hangiul a adus degrabă o cazma, a săpat cu ajutorul slugilor sale pământul la adâncimea indicată şi, spre marea sa surprindere, a găsit acolo mai multe vase grele din aur, care împreună cântăreau peste două sute de livre. Şi fireşte că a întrebat de îndată cum au ajuns aceste obiecte preţioase acolo.

21. Eu am spus: «Tu eşti al şaptelea proprietar al hanului acestuia, de când cei care au furat aceste obiecte de la o caravană din Orient le-au îngropat aici, de teama de a nu fi descoperiţi, şi mai multe nu trebuie să ştii. Cei care au îngropat această comoară nu erau de un neam cu tine, iar tu nu eşti un urmaş al lor - căci tu eşti originar din Atena; pe când ei veneau din Cipru şi erau hoţi, dar nu criminali.»

22. Şi a spus din nou hangiul: «Dar cum de poţi să ştii tu toate acestea cu atâta exactitate? Cine ţi le-a spus?»

23. Eu am spus: «Eu le ştiu în Mine şi prin Mine Însumi la fel de bine cum cunosc şi cele mai tainice gânduri ale tale! Şi pentru ca să vezi că îţi cunosc cu exactitate toate gândurile, îţi voi spune ce gândeai tu cu mare febrilitate în dimineaţa aceasta. Tu îţi ziceai: 'Hanul acesta al meu are acum destui muşterii şi-mi aduce un câştig destul de bun; dar dacă s-ar ivi vreun cumpărător care să mi-l ia la un preţ suficient de mare ca eu să-mi pot deschide un han mai bun la Tir, aceasta m-ar bucura mai mult decât orice pe lume!'

24. Iată, aceste gânduri te frământau pe tine! Apoi te-ai întrebat dacă e cazul să-i împărtăşeşti gândurile acestea şi nevestei tale; însă ţi-ai dat repede seama că nu este încă vremea pentru aşa ceva, căci ea ar putea fi cuprinsă de nerăbdare şi te-ar tot zori să le pui cât mai repede în practică. Spune-mi deci dacă îţi cunosc cu exactitate gândurile ori nu!»

25. Plin de o uimire fără margini, hangiul a spus: «Ah, am văzut şi am cunoscut multe pe lumea aceasta; dar aşa ceva nu mi s-a mai petrecut încă! Da, acum sunt pe deplin încredinţat şi de faptul că ţinutul acesta va fi eliberat de animalele de pradă. Dar cum aş putea oare să te răsplătesc pentru marele bine pe care mi l-ai făcut? Ce-ai dori să fac pentru tine?»

26. Eu am spus: «Ascultă-mă, tu eşti desigur un păgân, dar, necrezând în nenumăraţii voştri zei, ai căutat să cunoşti învăţătura noastră, ceea ce este foarte bine! Dar Eu îţi spun acum ţie: Crede cu tărie în Unicul Dumnezeu Adevărat al evreilor şi iubeşte-L pe El mai presus de toate, iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi şi fă pentru el ceea ce ţi-ar plăcea în mod rezonabil să ţi se facă ţie, şi în felul acesta Mă vei răsplăti din plin pentru ceea ce am făcut pentru tine; căci de o răsplată materială Eu cu adevărat nu am nevoie!»

27. Iar hangiul s-a mirat foarte tare de dezinteresul Meu deplin faţă de orice câştig material şi nu a vrut să primească de la grecul nostru niciun ban pentru ceea ce consumaserăm noi acolo.

28. Însă grecul n-a acceptat aşa ceva şi a plătit el totul, adăugând însă şi recomandarea: «Ceea ce îţi prisoseşte, împarte cu cei sărmani, şi astfel îi vei fi plăcut Unicului Dumnezeu Adevărat al evreilor şi, pe drept cuvânt, al tuturor oamenilor!»

29. Stăpânul hanului a promis ferm că va face aceasta şi că-şi va aduce întreaga casă la credinţa evreilor.

30. După care ne-am ridicat, am încălecat din nou şi am plecat mai departe. Drumul pe care l-am mai avut de parcurs a fost foarte plăcut, şi astfel am ajuns la destinaţia noastră cu mai bine de o oră înainte de apusul soarelui.”

Capitolul 209

Învăţăturile de pe vârful muntelui

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Şi era acolo un târg foarte vechi, aşezat pe un munte destul de înalt, de pe vârful căruia se putea vedea, în zilele foarte senine, chiar Marea cea Mare. Casele şi acareturile grecului, care se aflau în punctul cel mai înalt al târgului, erau destul de dărăpănate şi, bineînţeles, trebuiau dărâmate şi reconstruite.

2. După ce a examinat totul cu atenţie, Iosif a spus: «Fiule, dacă trebuie să le dărâmăm pe toate acestea pe cale naturală şi apoi să construim altele la loc, avem de lucrat aici mai bine de un an!»

3. Eu am spus: «Nu-ţi face griji pentru aceasta! Căci va fi aşa cum am spus Eu! Nu astăzi, şi nici mâine, dar poimâine se vor afla toate la locul lor în cea mai perfectă ordine.»

4. Atunci a spus grecul: «Aş vrea să vă ospătez în seara aceasta cu mâncăruri specific evreieşti; dar în privinţa aceasta am şi eu unele dificultăţi. Cu peştii, felul de mâncare preferat al evreilor, nici noi nu stăm mai bine decât hangiul la care am prânzit astăzi; căci nu există pe aici niciun pârâu mai mare sau vreun lac, iar până la mare drumul este cam lung. Dar am găini, ouă, miei şi viţei, precum şi pâine dospită, sare şi un vin bun, făcut chiar de mine din viile mele întinse. Depinde deci doar de voi să alegeţi ce doriţi, şi totul va fi gata la timp.»

5. Iosif a spus: «Atunci adu-ne pâine, vin şi nişte ouă şi sunt sigur că ne vor fi pe plac!»

6. Grecul a spus: «Preabine! Rămâne acum să vedem ce vom face până la căderea serii, ca să nu ni se pară aşteptarea prea lungă!»

7. Eu am spus: «Să urcăm pe vârful muntelui tău şi să admirăm puţin de acolo ţinutul acesta, care este foarte frumos; este posibil ca aceasta să ne ofere prilej de meditaţie şi de discuţii!»

8. Toţi au fost de acord cu această dorinţă a Mea. Am pornit deci la drum şi am ajuns curând pe munte, adică pe vârful său cel mai înalt.

9. De acolo, în acea zi frumoasă de vară, am putut vedea foarte bine Mare cea Mare, şi toţi ne-am bucurat de privelişte grandioasă şi magnifică ce ni s-a arătat.

10. Atunci Iosif a spus, foarte mişcat: «O, dacă pământul acesta, pe care cresc copiii lui Dumnezeu, este atât de frumos, încât nu ţi-ai putea dori ceva mai minunat, cât de minunat trebuie să fie atunci Cerul, care ne este promis după moartea acestui trup şi învierea din Ziua de Apoi! E drept că între viaţa aceasta trupească lâncedă şi acea minunată reînviere se întinde o noapte neagră, lipsită de viaţă, probabil destul de lungă; eu însă gândesc astfel: dacă cineva ar trebui să petreacă, treaz fiind, o noapte întreagă în viaţa sa trupească, ea i s-ar părea lungă! Însă întrucât omul îşi petrece noaptea în somnul cel mai dulce, ea îi apare adeseori dimineaţa ca fiind prea scurtă. Şi astfel îmi zic eu că, în ziua învierii, noaptea cea lungă nu ni se va părea că a durat chiar atât de mult. Căci bunul Dumnezeu a făcut în aşa fel încât totul să contribuie la fericirea şi bunăstarea oricărui om care respectă poruncile Lui şi se încrede total în El.»

11. Grecul nostru a aprobat ceea ce a spus bătrânul Iosif, dar M-a întrebat totuşi pe Mine ce părere am despre acestea.

12. Eu am spus: «Da, da, acestea sunt nişte cuvinte foarte frumoase, cu o aparenţă de înţelepciune, iar imaginea a fost bine aleasă; din păcate, ea nu este şi la fel de reală, pe cât de înălţător a sunat. Dar cum Eu Mă aflu acum cu voi - de ce nu Mă întrebaţi pe Mine ce se va petrece cu viaţa sufletului după ce el va părăsi trupul? Căci Eu trebuie să ştiu aceasta mai bine decât voi! Iar Eu nu ştiu să existe o noapte lungă, aproape veşnică a sufletului după moartea trupului, ci chiar din clipa în care te vei desprinde de trupul cel greoi, tu te vei afla deja în înviere şi vei continua să trăieşti în vecii vecilor, fireşte, dacă vei părăsi lumea aceasta ca un om drept în faţa lui Dumnezeu.

13. Dacă însă nu vei fi un om drept în faţa lui Dumnezeu, atunci într-adevăr se va interpune o noapte foarte lungă între moartea ta trupească şi adevărata ta înviere – şi nu o noapte petrecută în inconştienţă, ci una de care sufletul va fi pe deplin conştient -, iar aceasta va fi pentru el o adevărată şi îndelungă moarte. Căci o moarte de care sufletul să nu ştie nimic nici n-ar însemna de fapt o moarte pentru el; însă moartea de care el să fie conştient, în împărăţia duhurilor necurate, va fi pentru suflet o mare caznă şi un mare chin. Iată cum trebuie înţelese toate acestea! Şi pentru că acum aţi aflat, pe viitor gândiţi-vă mai bine şi respectaţi adevărul în ceea ce spuneţi; iar dacă nu ştiţi ceva, întrebaţi-Mă pe Mine, ca să nu mai ajungeţi la tot felul de judecăţi greşite şi absurde! Ţineţi minte cu toţii sfatul acesta!»

14. Atunci grecul a spus: «Da, aşa este, într-adevăr, şi nici nu poate fi altfel. Dar întrucât ne aflăm acum aici şi ne bucurăm de o privelişte minunată, pe care se pare că sufletul nostru viu şi sensibil o percepe, pentru a reflecta asupra ei şi a se bucura de ea, numai prin ochii trupeşti, care sunt ferestrele acestei locuinţe temporar vii şi însufleţite, pe care o numim trupul nostru, ne putem întreba dacă sufletul, după desprinderea sa de trup, va mai putea să vadă şi să aprecieze această lume şi frumuseţile ei, în cazul în care el se va mai afla pe undeva pe acest pământ. Ce ne-ai putea spune despre aceasta, tinere divin?»

15. Eu am spus: «Sufletul unui om desăvârşit şi drept va putea cuprinde dintr-o singură privire, având capacitatea de a judeca totul cu o mare luciditate, nu doar întreg pământul acesta cu tot ce conţine el, ci infinit mai multe; căci în spaţiul infinit al Creaţiei, pământul acesta nu este singur, ci există nesfârşit de multe alte pământuri, şi chiar mult mai mari, şi la fel este şi în împărăţia spiritelor pure.

16. Dar despre toate acestea omul îşi va putea face o imagine clară abia atunci când Duhul lui Dumnezeu va începe să-i vorbească în profunzimea sufletului său şi când el va fi dobândit astfel o viziune mai cuprinzătoare.

17. Pe scurt, sufletului desăvârşit îi este orice cu putinţă; doar cel nedesăvârşit, orb din punct de vedere spiritual, nu va putea vedea nimic altceva decât creaţiile goale de conţinut şi imateriale ale propriei sale imaginaţii trufaşe. Dar chiar şi în acea lume de dincolo, unde el este lipsit de trup, dacă un suflet se întoarce spre sine şi se îndreaptă cât de cât, va putea ajunge şi el la o viziune mai adevărată, mai luminoasă - dar fireşte că aceasta îl va costa mult mai mult timp şi mai multe eforturi decât aici. Acum ştiţi şi în privinţa aceasta ceea ce trebuie să ştiţi; credeţi toate acestea şi respectaţi poruncile, iar atunci veţi ajunge desăvârşiţi în sufletele voastre!»

18. Atunci grecul a spus: «Eu cred deja cu tărie şi fără nicio îndoială toate acestea şi sunt convins că aşa şi este; însă noi, grecii, nu avem încă o imagine clară şi adevărată despre constituţia şi forma unui suflet. N-ai vrea să ne dai şi în privinţa aceasta unele lămuriri?»

19. Eu am spus: «O, ba da, căci Eu fac întotdeauna cu mare plăcere ceea ce vă este de folos! Uite, sufletul are aceeaşi formă şi constituţie ca şi trupul său, însă cu mult mai desăvârşite. Iar Eu nu vorbesc aici decât de un suflet desăvârşit. Acesta posedă tot ceea ce posedă şi trupul, dar fireşte că pentru alte scopuri. Iar corpul cel spiritual al sufletului nu este alcătuit din materie, ci este substanţă pură.

20. Această substanţă este asemănătoare cu lumina venită de la soare, care în comparaţie cu materia pare să nu fie nimic, dar care totuşi este elementul de bază din care materia este constituită, fără a fi totuşi echivalentă cu aceasta; căci în ea toate elementele primare sunt libere şi nelegate. Şi iată că ştiţi acum şi aceste taine.

21. Dar ca să vă puteţi face o idee şi mai clară despre toate acestea, vă spun doar să vă amintiţi de imaginea unor defuncţi, care v-au apărut deja de mai multe ori şi cu care aţi şi vorbit. Aveau ei altă înfăţişare decât atunci când fuseseră în viaţă?»

22. Atunci grecul a spus: «Da, da, abia acum recunosc pe deplin că tu spui întotdeauna deplinul adevăr! Eu am avut de mai multe ori asemenea vedenii, chiar am şi vorbit cu mai mulţi morţi, şi am fost şi îndrumat de ei în anumite privinţe, dar nu i-am văzut nicicând altfel decât sub înfăţişarea lor de oameni, îţi mulţumesc deci pentru învăţăturile acestea.»

23. Iosif şi Iacov Mi-au declarat că şi ei cred la fel, după cum vă poate confirma acelaşi Iacov, care se află acum aici ca ucenic al Meu.

24. Şi pentru că, în timpul acestor învăţături, soarele apusese, am părăsit cu toţii, într-o atmosferă destinsă, vârful colinei şi ne-am îndreptat spre casa grecului, unde ne aştepta deja o cină foarte gustoasă. Am mâncat cu multă plăcere, după care ne-am dus de îndată la odihnă, de care Iosif, în special, avea mare nevoie."

Capitolul 210

Călătoria la Tir

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Dimineaţa am ieşit cu o oră înainte de răsăritul soarelui afară, pe colina deja cunoscută, de unde se putea admira foarte bine, în lumina răsăritului, ţinutul cel frumos. Printre altele, se putea vedea mult mai bine marea, până dincolo de Tir, chiar mai bine decât cu o seară înainte, la asfinţit. La aceasta se adăuga şi reînsufleţirea naturii, a plantelor şi, cu atât mai mult, a lumii animale; şi astfel ne-am desfătat cu această privelişte mai bine de o oră.

2. După care Iosif a început să vorbească cu grecul nostru despre materialul de construcţie necesar şi l-a întrebat dacă are lemn bine uscat în cantitate suficientă.

3. Grecul a spus: «Meştere Iosif, ceva desigur există pe aici, dar dacă este sau nu suficient, tu trebuie să apreciezi! Iar dacă nu este, pădurea aceasta frumoasă de cedri ne va da destul! După masa de dimineață, tu poți să treci să vezi materialele adunate de mine aici. După mine, ar trebui să fie suficiente.»

4. Iosif a spus: «Foarte bine, vom merge atunci să vedem materialele după masa de dimineață şi apoi ne vom face planul de construcție!»

5. Eu am spus: «De efortul acesta cred că ne putem scuti astăzi, căci mâine nu vom avea nevoie nici de material şi, cu atât mai puțin, de vreun plan. Părerea Mea este să mergem astăzi la Tir şi să vedem dacă nu cumva are cineva nevoie de ajutorul nostru.»

6. Cu aceasta grecul s-a declarat de acord, dar a spus: «Atunci trebuie să ne grăbim să pornim la drum, cu animalele noastre de povară; căci de aici până la Tir avem de mers vreo şapte ore!»

7. Noi am fost de acord cu propunerea lui, astfel că ne-am dus de îndată să luăm micul dejun, care era deja pregătit, şi după nici o oră ne aflam deja, bine dispuşi, pe drumul spre Tir. Micul nostru convoi a înaintat bine, fără vreo oprire, astfel că am ajuns în oraş după numai cinci ore, ceea ce l-a mirat foarte tare pe grec. El a recunoscut deschis că nu a mai parcurs niciodată într-un timp atât de scurt drumul acesta, pe care o caravană obişnuită l-ar fi putut străbate abia într-o zi întreagă. Astfel că şi această călătorie a însemnat pentru grec o mică minune.

8. Ajunşi la Tir, am tras la un han bun, iar grecul a comandat degrabă un prânz după datina iudaică, şi nici vinul nu a lipsit, în special cel grecesc. Ne-am odihnit puțin, căci călătoria ne cam obosise, şi între timp masa noastră a fost gata, iar noi am mâncat degrabă. Grecul a plătit imediat totul, iar apoi ne-am dus cu toții într-un loc de unde puteam vedea foarte bine marea cu numeroasele sale corăbii.

9. Şi după ce ne-am săturat de privit marea cu valurile şi corăbiile ei de toate tipurile, Iosif a spus: «Acum că am văzut ceea ce are mai deosebit acest oraş, cred că ar fi timpul să pornim spre casă, căci drumul de întoarcere nu va fi mai scurt decât cel de la venire.»

10. Eu am spus: «Pentru aceasta mai avem timp destul, Iosif; iar aici prezența noastră se va dovedi cât de curând foarte necesară. Ia uitați, acolo, în larg, corabia aceea are mari dificultăți, din cauza furtunii care se tot întețeşte! La bordul ei se află prietenul nostru Cyrenius, pe care nu-l putem lăsa să piară! El se întoarce acasă din Asia Mică, dar furtuna nu-i permite să se apropie de țărm. Pe vremuri, el ne-a arătat o mare prietenie, iar acum este rândul nostru să-i dăm o mână de ajutor, şi acesta este de fapt adevăratul motiv pentru care Eu a trebuit să Mă aflu astăzi la Tir»

11. Iosif a spus: «Bine, dar cum putem noi să ajungem atât de departe, pe marea aceasta înfuriată, şi să-l ajutăm pe guvernator?»

12. Eu am spus: «N-ați văzut voi oare ieri că Voia Mea se întinde chiar şi până la soare? Dacă i-am putut porunci soarelui, voi fi desigur în măsură să-i poruncesc şi mării! Aş fi putut face aceasta la fel de bine şi de la distanță; însă era de preferat ca noi să ne reîntâlnim cu toții aici - după cum vă veți da seama şi voi curând. Dar nu e timp de discuții acum, întâi să-i salvăm pe ei!»

13. Şi atunci Mi-am întins mâinile spre marea cea furioasă şi am spus cu voce tare: «Linişteşte-te, monstrule dezlănțuit! Aceasta este Voia Mea, şi aşa să fie!»

14. Şi de cum am rostit vorbele acestea, pe suprafața mării s-a aşternut o linişte deplină, şi o forță invizibilă a condus de îndată la țărm corabia lui Cyrenius, care a fost astfel salvată de la o scufundare inevitabilă, împreună cu tot ce se afla la bordul ei.

15. Dar în locul unde Eu am făcut aceasta se aflau şi alți oameni, care au început să se întrebe cu uluire cine aş putea fi Eu de Mă ascultă toate elementele. Unii susțineau că trebuie să fiu vreun magician vestit; alții, că aş fi vreun om cucernic şi de aceea Mă aflu în grațiile zeilor, care Mă ascultă atunci când le cer ceva. Alții, dându-şi seama că sunt evreu, spuneau

că evreii au prorocii lor plini de putere şi că Eu trebuie să fiu vreun astfel de proroc, sau poate vreun esenian. Şi astfel se purtau discuţii aprinse în locul acela; totuşi, niciunul dintre ei nu s-a încumetat să se apropie de Mine şi să Mă întrebe cine sunt.

16. Dar iată că a ajuns şi corabia la ţărm, şi toţi au dat buzna să-l salute pe guvernator. Noi însă am rămas la locul nostru."

Capitolul 211

Revederea cu Cyrenius

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Când Cyrenius a ajuns la mal, el le-a spus înalţilor demnitari care îl felicitau: «Vă mulţumesc sincer că v-aţi arătat îngrijoraţi de nenorocirea care m-a ameninţat; dar este absolut surprinzător cum această furtună dezlănţuită s-a liniştit atât de subit. Aceasta îmi aminteşte de o situaţie asemănătoare, care s-a petrecut la Ostrazine, în Egipt. Acolo se afla copilul-minune[21] al unei familii refugiate de evrei, şi acest copil, care de altfel putea la fel de bine să şi stârnească o furtună, a potolit-o pe aceea imediat. Trebuie să fi trecut de atunci vreo douăzeci de ani, şi eu am întreprins toate cercetările ca să regăsesc acea familie, dar strădaniile mele s-au dovedit zadarnice până acum. E drept că, de atâta vreme, am şi uitat de ea; dar potolirea bruscă a acestei furtuni mi-a readus în minte situaţia cu totul asemănătoare pe care, după cum v-am spus, am trăit-o odinioară.

2. Este cât se poate de surprinzător! Când o astfel de furtună se dezlănţuie în aceste ţinuturi, sunt necesare de regulă mai multe zile ca Marea cea Mare să se potolească într-atât, încât să te încumeţi să ieşi cu corăbiile în larg - şi iată că acum, pe întreg luciul mării, nu se mai vede nici un singur val! Şi la fel de tare m-a surprins şi faptul că vasul meu a venit atât de repede la mal, ca şi cum ar fi fost atras de o forţă tainică. Vă spun eu: aici nu avem de-a face cu un simplu fenomen natural!»

3. Un înalt demnitar i-a spus lui Cyrenius: «Priveşte acolo, pe promontoriul acela mai sunt patru oameni. Unul dintre ei, un bărbat de vreo douăzeci de ani, şi-a întins în timpul furtunii mâinile spre mare, a poruncit furtunii să se potolească, iar ea s-a potolit. Noi nu ştim cine este, dar pare a fi un profet evreu, căci veşmintele sale sunt evreieşti. Dacă el a domolit cu adevărat furtuna prin forţa cuvântului său, aceasta nu ne încumetăm s-o afirmăm cu tărie; dar surprinzător este totuşi faptul că furtuna s-a domolit exact în momentul în care el i-a poruncit aceasta cu voce tare. Poate că ar merita să-l cercetăm mai îndeaproape pe omul acela şi să aflăm cine este!»

4. Şi Cyrenius a spus: «Ah, încep să înţeleg! Este foarte posibil ca omul acela să fie chiar copilul-minune al acelei familii de evrei de care v-am vorbit. Trebuie să vorbesc neapărat cu el!»

5. Atunci Cyrenius a venit degrabă spre locul în care toţi patru stăteam în continuare, observând marea de-acum liniştită, cu multiplele ei fenomene, precum şi peştii de diferite specii şi numeroase alte animale acvatice care, prin puterea Voinţei Mele, defilau sub ochii noştri.

6. Ajuns lângă noi, Cyrenius l-a întrebat pe Iosif, a cărui amintire era încă destul de vie în memoria sa: «Prietene, nu eşti tu cumva acel evreu care, cu vreo douăzeci de ani în urmă, s-a refugiat împreună cu mica sa familie, prin mijlocirea mea, în Egipt, la Ostrazine, din cauza prigoanei lui Irod? Iar dacă tu eşti bărbatul acela, atunci spune-mi totodată ce s-a ales de copilaşul tău cel miraculos, pe care eu îl consideram de-a dreptul un zeu!»

7. Şi atunci Iosif s-a plecat adânc în faţa lui şi a spus: «Nobile suveran, este prea mare cinstea pe care ne-o faci nouă, nişte bieţi dulgheri din Nazaret, venind tu însuţi încoace la noi,

[21] Vezi „Copilăria şi adolescenţa lui Iisus" de Jakob Lorber, n.r.

când ai fi putut porunci foarte bine să venim noi la tine! Dar, din moment ce eşti aici, îţi pot spune, cu inima plină de o profundă recunoştinţă pentru tot binele pe care ni l-ai făcut cu douăzeci de ani în urmă, mie şi familiei mele, aici în ţară şi apoi în Egipt: sunt chiar acel dulgher Iosif, şi acest tânăr, devenit acum matur şi fiind şi el dulgher la rândul său, este unul şi acelaşi cu cel pe care tu l-ai cunoscut atunci în chip de copil-minune.»

8. La aceste cuvinte, faţa lui Cyrenius a început realmente să radieze de fericire.

9. El l-a îmbrăţişat mai întâi pe Iosif, sărutându-l de mai multe ori, apoi s-a întors spre Mine şi Mi-a spus: «O Doamne, consideri oare că sunt demn să Te îmbrăţişez şi pe Tine, eu, care sunt un mare păcătos în faţa Ta?»

10. Eu am spus: «Ferice de păgânii care, asemenea ţie, M-au recunoscut cu mult înaintea evreilor, în ciuda luminii acestora din urmă! De aceea, lumina vieţii va fi luată de la ei şi vă va fi dată vouă, păgânilor. Dar vino şi îmbrăţişează-Mă! Căci pe cel care vine la Mine cu o iubire ca a ta, chiar de-ar avea în sufletul său atât de multe păcate, câtă iarbă pe întreg pământul şi cât nisip pe fundul mărilor, Eu nu-l voi respinge, ci-l voi primi la Mine precum un tată pe fiul său pierdut şi regăsit!»

11. Auzind Cyrenius aceste vorbe din gura Mea, mişcat până la lacrimi, s-a apropiat de Mine, M-a îmbrăţişat şi M-a sărutat de zeci de ori. Şi abia după aceea Mi-a mulţumit pentru că l-am salvat în mod miraculos din ghearele morţii. Apoi el ne-a invitat să mergem la reşedinţa sa, unde dorea să ne ofere ospitalitate şi să ne pună să-i povestim ce ni s-a petrecut în tot acest timp.

12. Eu însă i-am spus: «Dragă Cyrenius, în seara aceasta îţi vom împlini voia, însă mâine dimineaţă trebuie să fim acasă la grecul acesta, care locuieşte la vreo şapte ore de drum de aici, căci trebuie să-i ridicăm o casă nouă şi un adăpost pentru porci.»

13. Cyrenius a spus: «Preabine, Prietene Dumnezeiesc al meu - eu însumi vă voi însoţi până acolo, şi întrucât am acum ceva timp liber, am să-mi petrec câteva zile cu voi. Căci acum, când v-am regăsit în sfârşit, nu vreau să vă mai scap prea curând din ochi!»

14. Eu am spus: «Toate acestea sunt foarte bune şi e foarte frumos din partea ta, iar noi vom da curs invitaţiei tale. Dar acum am dori să ne mai petrecem un timp aici; căci vreau să-i arăt fratelui Meu Iacov, precum şi grecului acestuia cumsecade, pe nume Anastocles, diferitele animale marine, iar treaba aceasta ne va lua câteva ceasuri.»

15. Cyrenius a spus: «O Doamne, la aşa ceva aş dori să asist şi eu şi, cu siguranţă, şi ceilalţi care mă aşteaptă în portul cel mic de acolo!»

16. Eu am spus: «Preabine, spune-le să vină cu toţii încoace; căci acesta este locul cel mai indicat pentru ceea ce vrem să facem!»

17. Şi atunci Cyrenius i-a chemat şi pe ceilalţi, vreo şaptezeci la număr. Ei s-au instalat de-a lungul promontoriului şi curând au fost pe deplin uimiţi să vadă, defilând la suprafaţa netedă ca o oglindă a mării, animale marine cum nu mai văzuseră niciodată în viaţa lor.

18. Cyrenius a spus plin de uimire: «O, imaginaţie fără limite a Unicului Dumnezeu Adevărat! O, imensitate fără margini a gândurilor întrupate ale lui Dumnezeu! Ce diversitate fără sfârşit! Ce monştri marini colosali trec iar şi iar pe aici, ca atraşi de o forţă creatoare invizibilă! Iată că de mai bine de o oră durează această defilare, şi încă suntem departe de sfârşitul ei! Noi nu cunoaştem nici o miime din vietăţile acestea, nici măcar după nume, iar Tu, Doamne, le chemi prin Voia şi înţelepciunea Ta, poate chiar pe nume, şi toate se supun de îndată chemării Tale atotputernice. O, priviţi şi fiţi cu toţii atenţi aici, căci vedeţi acum ceea ce ochiul niciunui muritor n-a mai văzut încă!»

19. Atunci un înalt demnitar l-a întrebat pe Cyrenius dacă toate acestea le generam Eu.

20. Şi Cyrenius a spus: «Dar cine altcineva? Noi doi cu siguranţă că nu!»

21. Demnitarul a spus: «Dacă omul acesta poate face aşa ceva, el trebuie să fie fără îndoială un zeu, şi va trebui să-i aducem o cinstire corespunzătoare prin preoţii noştri.»

22. Cyrenius a spus: «Lăsați asta; căci eu îl cunosc pe El de mult şi ştiu mai bine ca voi ce doreşte şi ce îi este Lui plăcut! Cu un preot n-am face decât să-L îndepărtăm de noi.»

23. După acest răspuns, demnitarul n-a mai pomenit nimic de preoți.

24. Între timp, scoici şi crustacee dintre cele mai rare treceau prin fața noastră, iar Cyrenius şi-a manifestat dorința să poată păstra şi el câteva cochilii de-ale lor, în amintirea acestei zile miraculoase.

25. Eu i-am spus: «Atunci spune-i unuia dintre servitorii tăi să vină încoace cu o barcă, iar Eu îi voi arăta de aici exemplarele care au atins deplina lor maturitate şi pe care le va putea scoate din apă!»

26. Ceea ce s-a şi petrecut de îndată. În câteva clipe, au vâslit până sub promontoriul nostru trei bărci solide, iar pescarii cei pricepuți au pescuit din apă superbele exemplare pe care le-am indicat Eu şi le-au încărcat în bărci.

27. Apoi Eu i-am spus lui Cyrenius: «Spune-le să le pună peste noapte în apă de var, apoi scoateți mâine dimineață fiecare exemplar, curățați cu grijă frumoasa cochilie de toate părțile moi şi cărnoase, uscați-o apoi bine şi ungeți-o în interior cu puțin ulei de nard! După aceea, vei putea să le păstrezi în tezaurul tău ca amintire.»

28. Ceea ce s-a şi făcut, iar Cyrenius a dobândit astfel o comoară care valora mai multe mii de livre de aur.

29. După vreo două ore, cortegiul a luat sfârşit, iar noi am început să ne retragem din locul acela.”

Capitolul 212

În palatul lui Cyrenius

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Totuşi grecul Anastocles s-a scuzat, spunând că nu poate veni cu noi la Cyrenius, căci avea multe de făcut la han.

2. Însă Eu i-am spus: «Lasă tu hanul, căci se va descurca foarte bine şi fără tine; iar evenimentele de care vei avea parte aici îți vor fi mult mai utile decât hanul tău; cât despre casa ta - întrucât de-acum ştii cu cine ai de-a face în persoana Mea -, ea va fi gata mâine, încă înainte ca noi să fi ajuns acolo.

3. Transformarea casei tale va avea loc în timpul acestei nopți, astfel încât nimeni dintre oamenii tăi să nu simtă ceva! Dimineața însă ei vor face ochii mari, atunci când se vor vedea într-o casă complet nouă, foarte asemănătoare cu cea veche, dar mult mai mare şi mai confortabilă din toate punctele de vedere - şi la fel se va petrece şi cu cocina. Şi fiindcă ai aflat acum aceasta din gura Mea, poți să fii liniştit şi să mergi cu noi la Cyrenius, unde ne vom simți cu toții foarte bine.»

4. Atunci Anastocles a spus: «Bine, bine, în cazul acesta, voi lăsa hanul în plata sa şi voi veni cu voi la Cyrenius! Şi poate că el îşi va aminti că m-a cunoscut şi pe mine la Ostrazine!»

5. Eu am spus: «Lasă aceasta în seama Mea; căci Eu pot face tot ceea ce doresc!»

6. Răspunsul Meu l-a mulțumit pe Anastocles, aşa că a venit cu noi în splendidul palat al lui Cyrenius şi al consilierilor, miniştrilor şi comandanților săi, care locuiau şi ei acolo.

7. Când am ajuns în încăperile lui Cyrenius, grecul a fost total copleşit de uimire; căci asemenea splendoare şi bogății nu mai văzuse nicicând.

8. Şi atunci el Mi-a spus în taină (Anastocles): «Ah, învățătorule cu puteri dumnezeieşti, dar e o nebunie! Ce comori, ce bogății fără de margini există aici! Cum poate un singur om să posede atâtea, în timp ce sute de mii de alți oameni nu au aproape nimic!»

9. Eu am spus: «Totuşi, este mai bine aşa; căci dacă toți oamenii ar deține astfel de comori, acestea în primul rând că nu ar mai avea nicio valoare, iar în al doilea rând oamenii

şi-ar pierde cât de curând pofta de muncă şi ar ajunge să trăiască până la urmă ca nişte animale trândave: doar foamea şi setea i-ar mai putea împinge să acţioneze, şi nimic altceva, însă dacă aceste bogăţii extraordinare rămân doar în mâinile câtorva oameni înţelepţi, tocmai raritatea lor le conferă o valoare inestimabilă pentru toţi ceilalţi oameni, care se vor mobiliza şi vor munci pentru a câştiga şi ei chiar şi numai o parte infimă din ceea ce au aceşti bogătaşi. Şi, vezi tu, aceasta este ceva bun!

10. Vezi aici o cantitate mare de aur şi de argint şi nenumărate perle şi nestemate din cele mai preţioase; dacă Cyrenius ţi-ar da ţie numai una dintre aceste perle minunate, ca să faci pentru el o lucrare oarecare, tu ţi-ai mobiliza fără îndoială toate forţele pentru a câştiga acea perlă. Dar dacă tu ai avea acasă o mulţime de asemenea perle, n-ai mai face niciun efort pentru o singură perlă, ci ţi-ai spune în sinea ta: 'O, pentru o perlă n-are decât să lucreze cine vrea! Eu oricum am destule şi pot să-mi permit să nu muncesc!' Poate că astfel vei înţelege că pe lumea aceasta este foarte bine ca asemenea comori şi bogăţii să se afle în mâinile unui mic număr de oameni. Pricepi tu ce-ţi spun Eu?»

11. Şi grecul a spus: «Cine n-ar înţelege când explici Tu?! Este adevărat că Cyrenius este un guvernator, sever, dar în acelaşi timp el este drept şi bun, şi nu-i uită niciodată pe cei care sunt cu adevărat sărmani, deşi el cercetează întotdeauna cu grijă dacă este vorba despre un sărman adevărat, sau doar, cum se petrece adesea, despre un trântor căruia nu-i place munca. Şi fiindcă el este aşa, este bine şi drept să posede asemenea comori şi bogăţii.»

12. Astfel liniştit, grecul nostru a suportat cu mai mult calm şi detaşare splendoarea palatului.

13. În vreme ce Eu Mă întreţineam cu grecul nostru, Cyrenius era foarte preocupat să îl întrebe pe Iosif despre Mine, despre tot ce mai făcusem Eu între timp, iar Iosif şi Iacov i-au şi povestit pe scurt unele fapte, ceea ce lui Cyrenius i-a produs o mare bucurie. Şi vreo două ore bune au durat întrebările şi povestirile, la care au asistat şi cei mai mulţi dintre demnitari şi miniştri, minunându-se fără încetare de ceea ce se spunea despre Mine.”

Capitolul 213

Despre adevărata adorare a lui Dumnezeu. Iisus, ca model pentru oameni

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „La sfârşitul povestirilor lui Iosif, un înalt consilier al lui Cyrenius a spus: «Dar dacă toate acestea sunt adevărate în cazul acestui om, el trebuie să fie fără îndoială un zeu; căci despre un om obişnuit nimeni n-a auzit încă să fi făcut vreodată asemenea fapte, doar prin puterea voinţei sale. Am văzut şi noi până acum o mulţime de magicieni, care şi ei făceau tot felul de fapte deosebite - dar de obicei îţi dădeai cât de curând seama cum şi prin ce mijloace îşi făceau minunile. Se pare de asemenea că există în Egiptul îndepărtat oameni capabili să stăpânească toate fiarele, prin forţa voinţei şi a privirii lor - dar toate acestea nu sunt nimic pe lângă capacităţile acestui om!

2. Este de ajuns ca el să vrea ceva, şi elementele se supun voii sale. El le porunceşte animalelor mării, precum un comandant oştirilor sale, iar acestea îi ascultă poruncile. Eu nu mai am nevoie de nicio altă dovadă pentru a fi convins că întreaga sa făptură trebuie să fie de natură divină. Căci dacă cineva poate să facă ceea ce face el, înseamnă că trebuie să-i fie cu putinţă orice. Eu sunt gata să afirm că el ar putea să creeze şi o lume întreagă dacă ar voi. De aceea, s-ar cuveni să-l adorăm ca pe un zeu!»

3. Atunci Eu i-am spus consilierului: «Şi cum aţi vrea voi să Mă adoraţi ca pe un zeu?»

4. Consilierul a spus: «Ei bine, cam cum îl cinstim noi pe Jupiter, cel mai mare dintre zeii noştri, sau cum îl cinstesc preoţii voştri pe Iehova al lor, cel fără de formă!»

5. Eu am spus: «Prietene, Eu cu adevărat mă pot lipsi de aceste două moduri de cinstire, căci nici unul, nici celălalt nu reprezintă o adevărată cinstire a lui Dumnezeu!

6. Adevărata cinstire, care are valoare în fața lui Dumnezeu, constă în următoarele: în primul rând, să crezi ferm şi fără nicio îndoială numai în Unicul Dumnezeu Adevărat, care a creat cerul şi pământul, precum şi tot ce există în şi pe ele, în al doilea rând să-L iubeşti mai presus de orice pe acest Dumnezeu recunoscut prin credință şi să trăieşti după Voia Sa, iar în al treilea rând să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuți.

7. Iată, în aceste trei elemente constă adevărata adorare a lui Dumnezeu; toate celelalte sunt doar vanitate şi n-au nici cea mai mică valoare în fața Sa!

8. În fața lui Dumnezeu, doar ceea ce este făcut din iubire există cu adevărat; ceea ce este făcut din teamă față de puterea Lui, pentru a-L îmbuna şi a-I câştiga bunăvoința, este o oroare în ochii Lui! Căci pretinsele slujbe divine le-au fost întotdeauna şi pretutindeni încredințate preoților, care le-au ataşat acestora tot felul de ceremonii complicate. Din cauza aceasta, ei se consideră mai presus decât ceilalți oameni, pretind onoruri nemaipomenite, îi consideră pe toți ceilalți mult inferiori lor, se umflă de orgoliul cel mai puturos, se consideră ei înşişi a fi nişte zei şi-i judecă după bunul lor plac pe semenii lor sărmani, care adeseori sunt de mii de ori mai buni decât aceşti preoți aroganți şi însetați de putere. Şi crezi tu oare că Dumnezeu poate privi cu bucurie şi cu plăcere la ceremoniile pompoase şi fastuoase îndeplinite de aceşti preoți şi plătite din greu de popor?!

9. Îți spun Eu: dacă Dumnezeu, în marea Sa înțelepciune, S-ar putea bucura pentru o astfel de cinstire, El n-ar mai fi Dumnezeu, ci un om plin de trufie şi însetat de putere, la fel de prost şi de orb ca preoții care îl slujesc. Dar cum poate gândi cineva astfel despre adevăratul Dumnezeu, care a făcut din Sine Însuşi toate câte există şi le menține în permanență prin bunătatea Sa eternă şi prin îndurarea Sa? Există oare în întreaga infinitate a lui Dumnezeu vreo făptură care să se poată ridica cu succes împotriva Lui şi să-şi măsoare puterile cu El? Tot ceea ce este cuprins în spațiul nelimitat al Creației reprezintă gândurile şi Voia lui Dumnezeu! Dacă Dumnezeu ar voi ca Pământul să înceteze să mai existe, oricât de mult i s-ar opune acesta, El n-ar trebui decât să vrea, şi Pământul n-ar mai exista! Lui Dumnezeu nu-i trebuie din partea oamenilor, pe care El vrea să-i facă şi să-i crească drept adevărați copii ai Săi, niciun fel de altă cinstire, decât ca ei să-L iubească mai presus de orice, ca pe un Tată adevărat şi sfânt şi să facă întotdeauna de bunăvoie tot ceea ce le transmite El ca fiind Voia Sa.

10. De aceea vă spun Eu aici vouă, tuturor: ceea ce este măreț în ochii lumii este o oroare în fața lui Dumnezeu! Dar cu adevărat mare în fața lui Dumnezeu este omul smerit, care-L iubeşte pe Dumnezeu mai presus de toate, iar pe semenii săi ca pe sine însuşi, neatribuindu-şi rolul de stăpân asupra lor, ci mulțumindu-se să fie prietenul lor binevoitor.

11. Luați exemplu de la Mine! Eu cu siguranță că nu am asemănare în această lume! Cerul şi pământul se află în puterea Mea, şi totuşi sunt blând şi smerit din toată inima Mea, şi sunt aici pentru a-i sluji pe toți oamenii, mari şi mici. Faceți şi voi la fel, şi în felul acesta Mă veți sluji cel mai bine!»

Capitolul 214

Liberul-arbitru al omului

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Auzind aceste cuvinte din gura Mea, ei au fost foarte uimiți de înțelepciunea Mea, iar Cyrenius însuşi a spus: «Ah, acestea sunt cu adevărat cuvinte dumnezeieşti, şi nu vorbe care să poată fi rostite de vreun om, căci din fiecare cuvânt răzbate, asemenea luminii soarelui, un adevăr strălucitor, la care nici cea mai mare înțelepciune omenească n-ar putea obiecta ceva.

2. Să ne uităm la zeii noştri şi la preoţii care îi slujesc! Ce absurditate, ce nebunie în toate acestea, în timp ce adevărul străluceşte aici, precum soarele! De aceea, eu nu mai am de spus altceva decât: Doamne, eliberează-ne cât mai repede din mizeria noastră!

3. Există printre noi mulţi oameni sărmani din punct de vedere material, cărora noi, cei bogaţi şi puternici ai acestui pământ, le putem veni cu uşurinţă în ajutor, dacă dorim aceasta; dar noi toţi suntem sărmani sub aspect spiritual, iar sărăcia aceasta este cu mult mai rea decât cea materială, pentru că niciunul dintre noi nu-i poate da vreun ajutor celuilalt. Căci ceea ce nu ai tu însuţi, nu-i poţi da nici altuia. Tu însă eşti atât de bogat în Spiritul Tău, încât poţi cu siguranţă să ne dai atât cât trebuie pentru a ne salva.

4. Dar, mai ales, fă ca adevărul deplin să pătrundă în sufletele oamenilor şi învaţă-ne cum să scăpăm de cea mai cumplită năpastă a sufletelor noastre pe acest pământ!

5. Această cumplită năpastă o reprezintă preoţii noştri idolatri. Aceşti escroci cu mii de privilegii se pricep foarte bine la magie sau, mai bine zis, cunosc tot felul de trucuri prin care înşeală poporul orbit de ei şi, datorită faptului că ei au fost întotdeauna primii care au avut de-a face direct cu poporul, au toată puterea asupra lui, ceea ce ne face nouă mai dificilă sarcina de a-l lumina; căci chiar dacă până la urmă însuşi împăratul ar fi vrut să înfiinţeze şcoli mai bune pentru popor, preoţii cei înrăiţi ar fi făcut repede astfel încât să aţâţe poporul împotriva lui - şi atunci s-a zis cu el şi cu întreaga sa armată!

6. De aceea, noi, romanii şi grecii mai luminaţi, îndurăm o suferinţă de care nu ne pot elibera nici toate comorile lumii. Oferă-ne Tu un leac, şi lumina va veni şi la noi, iar astfel mii şi mii de oameni vor fi salvaţi!»

7. Eu am spus: «Intenţia ta este foarte bună, iar dorinţa ta se va împlini. Dar salvarea spirituală a oamenilor nu se poate face dintr-o dată, la fel cum am domolit Eu furia mării; căci acolo am avut de-a face doar cu duhuri şi forţe care sunt departe de a avea o voinţă liberă, şi trebuie prin urmare să Mi se supună necondiţionat.

8. În schimb, orice om are un liber-arbitru, în virtutea căruia poate face tot ceea ce voieşte el, astfel că supunerea sa este una condiţionată. Nici chiar Dumnezeu Însuşi nu-l poate constrânge prin atotputernicia Sa, ci poate doar să îl pună în nişte situaţii care să-i permită să ajungă, ca de la sine, prin experienţă proprie, la o cunoaştere mai pură, iar atunci raţiunea sa va fi cea care îi va dirija voinţa.

9. Dacă însă Dumnezeu Şi-ar folosi propria Sa atotputernicie pentru a conduce voinţa oamenilor după înţelepciunea Sa, atunci omul n-ar fi cu nimic mai bun decât un animal; ba ar fi chiar mai prejos, căci până şi animalul a fost dotat cu un strop de voinţă liberă şi, după cum bine ştiţi, el are şi o oarecare înţelegere şi memorie, resimte foamea, setea şi durerea, şi este capabil să comunice prin voce, mimică şi comportament ceea ce are nevoie.

10. Însă un om a cărui vrere ar depinde doar de atotputernicia lui Dumnezeu ar fi aproape ca un copac, care trebuie să crească şi să existe aşa cum l-a făurit Voinţa Divină.

11. Din toate acestea poţi înţelege deja că formarea unui om în toată puterea cuvântului este cu totul altceva decât domolirea imediată a unei furtuni pe mare. Dacă oamenii ar putea fi trataţi în acelaşi fel, ar fi o curată nerozie din partea Mea să vă vorbesc vouă în mod înţelept, pentru a vă învăţa deplinul adevăr, când aş putea implanta direct în sufletele voastre gândurile cele mai luminoase, ca apoi să constrâng voia voastră cu puterea Mea, în aşa fel, încât să nu voiţi şi să nu faceţi altceva decât ceea ce voiesc Eu Însumi. Dar la ce i-ar servi unui om să devină un simplu instrument al Voinţei Mele atotputernice?

12. Chiar aşa răi şi egoişti cum sunt, preoţii voştri sunt şi ei oameni ca toţi oamenii, şi sunt aşadar liberi să facă ceea ce vor, cu atât mai mult, cu cât legile voastre lumeşti nu le pun nicio stavilă, iar voi, pe de altă parte, vă puteţi folosi preabine de ei pentru popor, chiar aşa cum sunt ei.

13. Însă cine vrea să se elibereze de jugul său trebuie să caute adevărul şi să-l urmeze; căci omul nu se poate elibera pe deplin de jugul întunericului, care este un produs al hidrei cu mii de capete a superstiției şi a credințelor greşite, decât descoperind adevărul în sine însuşi.

14. Dacă ați înțeles aceasta, căutați să-l şi respectați, şi atunci, în primul rând, preoții voştri nu vă vor mai putea aduce niciun prejudiciu, iar în al doilea rând, ei vor dispărea de la sine când aiurelile lor nu vor mai găsi niciun ecou în voi, pentru că voi veți fi în lumina adevărului.»

Capitolul 215

Educarea omenirii

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Şi atunci a spus din nou înaltul demnitar: «Dar ce le-ar putea dăuna atât de tare, în special marilor-preoți, dacă ei ar fi siliți de pildă de Dumnezeul tău, prin atotputernicia şi înțelepciunea Sa, să renunțe măcar pentru câțiva ani la idolatrie şi să învețe poporul în spiritul adevărului? Iar dacă apoi, lăsați din nou liberi de către atotputernicia lui Dumnezeu, ei vor voi să se întoarcă la vechea lor idolatrie, atunci poporul, între timp luminat, i-ar readuce cu siguranță pe brazdă, în aşa măsură încât să nu le mai trebuiască niciodată aşa ceva! Am dreptate sau nu?»

2. Eu am spus: «Dacă aceasta ar fi posibil şi benefic pentru oameni, Dumnezeu n-ar avea nevoie de preoți, ci El ar putea foarte bine să facă să vorbească copacii sau pietrele, ceea ce ar avea un efect mult mai mare asupra poporului. Oricum însă, aceasta nu numai că nu ar fi de folos liberei voințe a oamenilor, ci chiar ar dăuna dezvoltării libere a vieții sufletului lor căci dacă toți preoții voştri ar începe dintr-o dată să predice în gura mare în fața poporului, încă puternic ancorat în superstiții şi în falsitate, împotriva vechilor zei şi idoli, poporul ar vedea în ei nişte duşmani ai vechilor zei, i-ar înşfăca şi i-ar strânge de gât. Iar dacă arborii şi pietrele ar începe să povățuiască, aceasta ar reprezenta o constrângere atât de mare pentru conştiința şi voința poporului, încât el ar tăbărî cât de curând asupra idolilor şi i-ar distruge împreună cu preoții lor.

3. Şi spune-mi tu acum, cui i-ar folosi aceasta?! Poporului nicidecum; acesta s-ar trezi cu o credință, o cunoaştere şi o vrere în totalitate dirijate şi impuse, şi sufletele nu ar fi mai libere decât erau cu vechea lor superstiție, de care mulți dintre voi şi-au dat deja seama, de altminteri, prin propriile lor cercetări şi prin propria lor gândire.

4. Dar cum o credință luminoasă, impusă prin făptuirea unor minuni, nu le-ar folosi deloc oamenilor, pentru că ea nu ar fi cu nimic mai bună decât vechile superstiții, tot astfel nu le-ar folosi nici preoților aşa ceva, şi nici chiar vouă. Sau poți tu oare pretinde că eşti cu adevărat un înțelept, răspunzând numai la întrebările pe care ți le pui tu singur?

5. Dacă Eu, de pildă, aş face acum coloanele din palatul acesta să vorbească, ceea ce Mi-ar fi foarte uşor, le-aş pune apoi tot felul de întrebări de o profundă înțelepciune, iar coloanele Mi-ar răspunde apoi cu o corectitudine şi o înțelepciune cum n-ar putea-o face niciun om de pe pământ, nici măcar un înger din Ceruri, ce ai spune tu despre aceasta?»

6. Atunci înaltul demnitar a spus: «Aceasta, pe de o parte, ar fi un adevărat miracol; însă coloanele până la urmă n-ar putea să-Ți dea acele răspunsuri înțelepte decât în virtutea Voii Tale şi a cunoştințelor Tale, şi atunci ar fi ca şi cum Ți-ai pune Tu singur întrebări şi apoi Ți-ai răspunde la ele!»

7. Eu am spus: «De data aceasta ai judecat foarte bine şi răspunsul tău este corect. Şi, uite, la fel ar sta situația şi cu omul căruia Dumnezeu i-ar inocula prin forța Voii Sale atotputernice o regulă de viață stabilită o dată pentru totdeauna! Aceasta ar însemna ca Dumnezeu Însuşi să fie Cel care să voiască şi să acționeze în interiorul omului. Şi ce s-ar alege în condițiile acestea de liberul său arbitru şi de independența sa?

8. Dumnezeu însă i-a creat pe oameni nu ca pe nişte jucării ale Sale, ci după chipul Său şi în deplina Sa asemănare, nu ca pe nişte simple produse ale capriciilor Sale atotputernice, ci ca pe nişte copii ai iubirii Sale părinteşti veşnice, şi i-a înzestrat cu o capacitate creatoare asemănătoare cu a Sa, care le permite să se dezvolte liber, prin propriile forţe şi după propria lor voie, până la deplina asemănare cu Dumnezeu. Aşadar, Dumnezeu nu poate să-i creeze pe oameni decât respectând condiţia ca El să nu le împiedice prin nicio constrângere liberul arbitru, iar acesta trebuie să rămână integru chiar şi în împrejurările cele mai vitrege, chiar dacă pentru aceasta ar trebui să-Mi sacrific propria-Mi viaţă pământească pe cruce!

9. Iată cât de mare este iubirea dumnezeiască pentru oamenii pe care El i-a lăsat drept copii ai Săi în lumea aceasta, spre a le pune la încercare liberul-arbitru care le-a fost dăruit! De aceea, înţelegeţi aceasta şi nu-Mi mai puneţi întrebări fără rost; căci Dumnezeu a creat din Sine Însuşi o anumită Ordine, şi astfel va rămâne până în vecii vecilor! Iar acum, să vorbim despre altceva dacă vreţi!»

10. Atunci a spus Cyrenius: «Dar, Doamne şi Învăţătorule în toate, sper că nu Te-ai supărat pe noi pentru aceasta? Căci, în definitiv, noi suntem doar nişte oameni încă foarte pământeni, care înţelegem mai greu, şi de aceea Te rugăm să ai răbdare cu noi.»

11. Şi Iosif a spus atunci: «Asta nu durează de regulă prea mult la el! Acum e mai bine să fie lăsat în pace; căci oricum a vorbit deja destul de mult. În astfel de situaţii, cel mai bine este să îl laşi în pace şi să faci ceea ce a sugerat el. Căci atunci nici chiar eu, ca tată al lui, nu o scot la capăt cu el. Dintr-o dată se învăluie în tăcere şi ne lasă să vorbim în legea noastră. De aceea, dragi prieteni şi distinşi binefăcători, lăsaţi-l să se odihnească o vreme; apoi, fără îndoială că ne va vorbi din nou!»

12. Cyrenius i-a spus lui Iosif: «Dar, spune-mi, El chiar nu s-a contrazis niciodată în nimic?!»

13. Iosif a spus: «Niciodată! Dacă el a spus ceva, e spus pentru întreaga eternitate, chiar şi în cazul unor aspecte minore! Aceasta o pot confirma în tot adevărul.»

14. Atunci Cyrenius a spus: «Ah, în acest caz, cel mai înţelept este să facem cum doreşte El; căci El este plin în lăuntrul său de Duhul lui Dumnezeu şi toate se petrec după cum voieşte El. Noi, oameni neputincioşi, nu ne putem pune cu El, iar eu m-am convins de aceasta încă de acum douăzeci de ani. Dar despre ce altceva am putea să vorbim, dacă nu despre El?! Căci tocmai El este cea mai remarcabilă apariţie a timpurilor acestora şi a tuturor timpurilor trecute sau viitoare, până la sfârşitul lumii!»

Capitolul 216

Romanul critică situaţia din această lume

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Şi atunci Iosif a spus: «O, am pentru tine un subiect, care ar trebui să îl facă să revină la noi! Ia ascultaţi, voi, care sunteţi iniţiaţi în atâtea taine, ce părere aveţi despre crearea primei perechi de oameni pe pământul acesta?»

2. Atunci înaltul consilier a spus: «Ah, prietene, ai atins un subiect extrem de alunecos, care pentru noi este cel mai misterios din tot ce există pe această lume! A spune ceva concret şi cert despre aceasta rămâne pentru noi, oamenii, o imposibilitate, şi cu cât cercetezi mai mult pe la toate popoarele cunoscute de pe acest pământ, cu atât te afunzi mai adânc în incertitudine. Cei care îmbrăţişează orbeşte credinţa vreunei legende populare fac până la urmă cel mai bine. Căci, atunci când adevărul este imposibil de descoperit, cei care adoptă o asemenea ficţiune încântătoare sunt adesea mult mai fericiţi decât cei aflaţi veşnic în căutarea unui adevăr care le va scăpa mereu!

3. Perşii au o legendă, hinduşii şi voi, evreii, o alta, sciţii iarăşi o alta, noi, romanii şi grecii, o alta, la fel şi egiptenii şi germanii - pe care eu îi cunosc bine! Ah, ar fi desigur multe de spus, dar până la urmă te trezeşti de fiecare dată în acelaşi punct.

4. De aceea, eu sunt de părere să lăsăm baltă acest subiect, care nu duce la nimic; căci noi nu vom putea vedea mai clar decât astronomii, care nici ei nu ştiu ce sunt stelele de pe firmament.

5. Părerea mea este următoarea: dacă există cu adevărat după dispariţia trupului o viaţă superioară şi desăvârşită, atunci în viaţa aceea cu siguranţă că vom înţelege şi adevărurile mai profunde; iar dacă după dispariţia trupului se termină pentru totdeauna şi cu viaţa sufletului, atunci noi nu am pierde nimic nedorind să ştim mai mult. Uite, prietene, cum gândim noi, romanii mai buni şi cu mai multă experienţă!

6. De altfel, dacă este destul de dificil să demonstrezi că sufletul omului continuă să trăiască şi după moarte, cu atât mai dificil este să ştii cu certitudine dacă iniţial a existat o singură pereche de oameni sau mai multe, dacă ele au fost plasate pe acest pământ în acelaşi timp sau în momente diferite, şi în ce mod... Aceasta nu o poate şti decât Dumnezeu, şi nicidecum un om cu o vedere scurtă şi cu o viaţă şi mai scurtă; căci atunci când numeroasele sale experienţe l-ar putea conduce, poate, la perceperea unor adevăruri mai profunde, el deja trebuie să plece din lumea aceasta! Şi fiindcă ştiu preabine aceasta, a încetat să mă mai intereseze acest gen de cercetări! Pe scurt, viaţa pe acest pământ este foarte prost făcută pentru oamenii care gândesc.

7. Dacă noi suntem meniţi să devenim copiii lui Dumnezeu, totuşi doar o foarte mică parte a omenirii poate ajunge la aceasta! De ce nu toţi? De ce aproape o treime din oameni este sortită să moară încă din fragedă copilărie? Ce pot şti aceştia despre Dumnezeu şi despre menirea lor viitoare şi cum se pot ei înălţa, prin folosirea corectă a voinţei lor libere, către asemănarea cu Dumnezeu?

8. De aceea, eu spun şi afirm cu tărie: nebunul cel mai orb este de mii de ori mai fericit decât cel mai mare dintre înţelepţi, iar noi aici am face mai bine să discutăm despre altceva decât despre asemenea consideraţii sterile; căci cu cât un om ştie şi înţelege mai multe, cu atât îşi dă mai bine seama că de fapt nu ştie absolut nimic. Şi de o astfel de discuţie cât se poate de plicticoasă eu prefer să mă lipsesc. Am spus!»

9. Cyrenius i-a răspuns: «Da, da, tu ai perfectă dreptate, dacă privim situaţia cu mintea noastră naturală, dar...»

10. Consilierul a spus: «Nu există niciun dar! Ce altă minte să avem noi, dacă nu o minte naturală?! Iar dacă aceasta nu este destul de bună, de unde să luăm una supranaturală? Omul îşi este sieşi cel mai aproape, şi tot nu se cunoaşte pe sine; cum să cunoască el atunci ceva ce se află mult mai departe?! Lăsaţi-mă cu toate astea! Fie natura omului este, fără voia şi ştiinţa lui, complet pervertită şi nu mai este bună de nimic, fie omul este condamnat să-şi simtă necontenit imperfecţiunea, şi să fie astfel cât se poate de nefericit. Căci eu nu am văzut nicicând vreun înţelept cu adevărat fericit. Cu cât mai înţelept este un om, cu atât mai nefericit este el la sfârşitul zilelor sale. Şi cel mai bun prieten al său este atunci moartea. Cu adevărat, o bizară plăcere a unui Dumnezeu atotputernic şi foarte înţelept: să tot creeze în permanenţă, ca să distrugă în acelaşi timp!»

Capitolul 217

Intenţiile lui Dumnezeu cu oamenii

l. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Atunci Eu am spus: «Prietene, eşti puţin cam iritat pentru că mai înainte Eu v-am înfăţişat adevărul despre menirea oamenilor; dar nu face nimic! Eu sesizasem la tine o umbră de îndoială şi doream să ţi-o dai deschis pe faţă; tocmai de aceea

a trebuit să vină Iosif cu un astfel de subiect, ca să-ți dezlege ție limba. Iar tu ai vorbit foarte bine şi ți-ai expus îndoielile asupra defectelor naturii umane. Acum însă este rândul Meu, iar ceea ce îți voi spune Eu despre cele discutate de voi este cu totul diferit de ceea ce gândeşti tu.

2. Vezi tu, dacă Dumnezeu i-ar fi creat pe oameni doar pentru lumea aceasta, într-adevăr, n-ar fi fost decât o plăcere bizară din partea Sa să creeze în permanență, pentru a distruge apoi; dar cum El i-a creat pe oameni pentru o viață superioară şi veşnică şi îi lasă pe acest pământ numai timpul necesar pentru a-şi da proba indispensabilă a libertății lor de voință ori cel puțin pe cea a trecerii lor prin trup, este o adevărată şi vie dovadă de iubire a lui Dumnezeu față de oamenii Săi să îi lase în această vale a lacrimilor exact atât cât este strict necesar pentru fiecare! Când omul părăseşte propriu-zis lumea aceasta, el este călăuzit către şcolile din lumea de dincolo, concepute special pentru a-l ajuta să ajungă la o perfecționare superioară şi adevărată. Acolo el va primi lămuriri despre toate, inclusiv despre geneza primilor oameni de pe pământ.

3. Totuşi, de dragul semenilor lor, mulți vor ajunge la fel de desăvârşiți ca şi Mine încă de pe acest pământ, însă doar pe calea adevăratei adorări a lui Dumnezeu, pe care Eu v-am înfățişat-o mai devreme, când voi v-ați întrebat cum să-Mi aduceți Mie o cinstire dumnezeiască.

4. Dar pentru ca tu să nu te mai îndoieşti pe viitor în privința vieții sufletului după moartea trupului, Eu îți voi deschide pentru o scurtă vreme ochii sufletului, iar tu ne vei informa apoi despre tot ceea ce ai văzut. Dar nu voi face aceasta decât dacă şi tu o doreşti.»

5. Iar consilierul a spus: «Fă aceasta, căci îmi doresc foarte mult!»

6. Atunci Iosif M-a tras deoparte şi Mi-a spus în şoaptă: «Ascultă-mă, dragul meu fiu al Celui de Sus, să nu te sinchiseşti prea mult de aceşti nobili romani; căci am mereu impresia că lor le mai trebuie mult ca să înțeleagă! Înaltul-consilier a dat destul de limpede de înțeles aceasta mai înainte, el care la început era gata să-ți aducă o cinstire dumnezeiască!»

7. Eu am spus: «Nu-ți face griji! Apariția pe care vreau să o provoc acum pentru el îi va transforma complet părerea!»

8. Iosif a spus: «Atunci fă aşa cum crezi tu că este bine!»

9. Atunci, doar prin Voința Mea exprimată lăuntric, Eu i-am deschis consilierului aşa-zisa a doua vedere, iar el s-a văzut pe dată înconjurat de numeroasele sale rude, prieteni şi cunoscuți defuncți; în final i-a apărut chiar şi Iuliu Cezar, spre stupefacția consilierului, care M-a întrebat agitat: «Toate acestea sunt adevărate sau doar năluciri?»

10. Eu i-am spus: «Vorbeşte cu ei, iar ei îți vor spune; căci o nălucire nu poate să vorbească!»„

Capitolul 218

Duhurile vorbesc despre lumea de dincolo

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Şi atunci consilierul le-a întrebat pe duhurile pe care le vedea dacă ele existau cu adevărat sau erau doar o amăgire a simțurilor sale.

2. Iar duhurile au spus: «Noi existăm cu adevărat, iar dacă nu vrei să înțelegi aceasta, tu eşti cel care te amăgeşti!»

3. Şi consilierul a spus: «De ce atunci nu vă pot vedea decât acum, şi altă dată nu? De ce nu v-ați arătat atunci când eu însumi, de multe ori, mi-am exprimat dorința fierbinte de a vă vedea?»

4. Duhurile au spus: «Ai fi putut să ne vezi şi să ne vorbeşti de mai multe ori, dacă sufletul tău n-ar fi fost orbit de dorințele senzoriale ale lumii materiale.

5. Primii oameni de pe acest pământ puteau face aceasta datorită simplității lor; însă urmaşii lor, care s-au cufundat tot mai mult şi mai mult în materialitatea acestei lumi, şi-au

pierdut capacitatea de a vedea sufletele defuncților şi de a comunica cu ele. Drept urmare, s-a pogorât peste ei noaptea îndoielilor, iar ei şi-au pierdut chiar şi credința în viața de după moarte, şi au început să se întrebe cu îngrijorare dacă mai există sau nu o astfel de viață a sufletului după moartea trupului.

6. Şi, uite, starea aceasta de îndoială este adevărata pedeapsă pentru corupția morală a oamenilor obtuzi, şi este bine aşa! Căci fără pedeapsa aceasta aspră, oamenii s-ar cufunda şi mai adânc în Judecata materiei; însă astfel, tot îi mai reține de la aceasta teama de moarte, pentru că ei nu ştiu ce se va petrece cu ei după moartea trupului!

7. Cât timp am fost întrupați în această lume, şi noi am avut parte cu toții de această pedeapsă şi am fost cuprinşi de îndoieli; abia separarea de trup ne-a conferit convingerea că după dispariția trupului continui să trăieşti. Însă în această continuare a vieții are parte de bine doar acela care în timpul vieții sale trupeşti a fost drept şi a făcut fapte bune; cei răi, calomniatorii, cei lipsiți de iubire au o soartă deloc de invidiat, o soartă chiar de mii de ori mai rea decât dacă ar zăcea aici pe pământ, în nişte temnițe întunecate.

8. Tu eşti într-adevăr un om drept, dar eşti încă aspru şi neîndurător. Dacă vei păstra această stare de spirit şi atunci când vei ajunge în lumea noastră, vei găsi aici aceeaşi dreptate severă şi neîndurătoare, dar nu vei găsi iubire sau compasiune. Căci niciun suflet nu găseşte la noi altceva decât ceea ce a adus cu sine în Spiritul său; şi aici nu se poate baza decât pe propriile sale resurse. Înțelege toate acestea şi comportă-te în consecință, ca să ajungi aici la noi înzestrat cu tot ce trebuie; căci tu ai acum o şansă mai bună decât am avut noi vreodată!»

9. Atunci a spus consilierul: «Acum cred că sunteți o realitate şi nu o nălucire! Dar spuneți-mi cine este acest tânăr evreu, care săvârşeşte asemenea minuni în fața noastră?»

10. Iar duhurile au spus: «El este Cel care este, a fost şi va fi întotdeauna! Mai multe nu avem voie să-ți spunem despre El; căci aceasta ne porunceşte Voia Sa. Dar pentru că El se află acum la voi, n-ai decât să-L întrebi chiar pe El!»

11. Atunci, întorcându-se spre Iuliu Cezar, consilierul l-a întrebat: «Pe pământ, tu ai fost un mare conducător, foarte inteligent şi puternic; toți trebuiau să se supună poruncilor tale. Ce viață duci acum, în lumea spiritelor?»

12. Şi duhul a spus (Iuliu Cezar): «Eu mi-am primit încă de pe pământ roadele cele rele pentru ceea ce am făcut doar spre propria-mi glorie, şi nu am adus cu mine încoace decât foarte puțin bine, de aceea răsplata mea a fost o mare sărăcie, iar gloria mea lumească s-a transformat aici într-o noapte neagră, din care nu puteam vedea decât ici şi colo câteva stele prin perdeaua de nori întunecați.

13. O lungă perioadă am fost complet singur, fără nicio companie, decât eu însumi. Degeaba am strigat, m-am jelit, am plâns, am alergat de colo-colo şi am căutat, nimic nu mi-a folosit. Am apelat la toți zeii, dar niciunul nu mi-a răspuns. După o îndelungată, tristă şi plină de disperare perioadă de timp petrecută în starea aceea mizeră, mi-a venit în minte să mă adresez Dumnezeului evreilor. Atunci totul s-a luminat în jurul meu, cele câteva stele au început să strălucească mai puternic şi am avut impresia că s-au apropiat de mine. Şi când am văzut aceasta, am căpătat încredere deplină în Dumnezeul evreilor şi L-am rugat insistent să mă ajute în starea mea de jale şi de chin!

14. Şi atunci s-a făcut din nou mai multă lumină în fața mea, iar o stea a coborât foarte aproape de mine şi am observat de îndată că steaua avea o înfățişare de om; omul acela era unul căruia îi făcusem odinioară un bine adevărat, iar el mi-a spus: «Ferice de tine, care în noaptea ta L-ai găsit pe adevăratul Dumnezeu al evreilor! Izgoneşte-i pe idolii tăi cei falşi, precum şi pe propriul tău mare idol, gloria ta de Cezar; intră în smerenia deplină, iar eu te voi lua cu mine în locuința mea!»

15. Şi atunci L-am rugat din nou pe Dumnezeul evreilor să mă scape de mărire şi de idolii cei falşi. Şi iată că au venit la mine şi celelalte steluțe, care erau tot oameni, şi au spus: «Şi noi am trăit pe pământ, asemenea ție; dar noi am fost evrei sărmani, prigoniți de preoții

tăi; tu însă ne-ai apărat, ne-ai dat bani şi ne-ai ajutat să ajungem înapoi în ţara noastră. Acum tu eşti sărac şi nu mai ai din toate comorile tale pământeşti decât ceea ce ne-ai dăruit nouă; şi de aceea noi am venit la tine, cu îngăduinţa Domnului Dumnezeu, spre a-ţi răsplăti binele pe care ni l-ai făcut odinioară. Dacă vrei să mergi alături de noi fără nici cea mai mică glorie, urmează-ne, şi vei găsi la noi un adăpost!»

16. Atunci am pornit şi am ajuns de îndată într-un ţinut încântător. Era ca un fel de vale largă cu un lac mare şi frumos în mijloc. Valea era mărginită în depărtări de munţi înalţi şi minunaţi, în prim-plan se aflau câteva case de locuit, care semănau cu casele de pescari de pe pământ. La o distanţă oarecare se vedeau şi alte asemenea căsuţe. Iarba deasă de pe câmpii era de un verde crud. Copaci n-am văzut decât puţini, însă toţi erau plini de fructe din cele mai alese.

17. M-am instalat în casa pe care am văzut-o la sosire în dreapta mea, şi anume, la prietenul care a venit primul la mine, în nenorocirea mea, şi am găsit acolo de îndată ceva de mâncare şi de băut; toate erau de o simplitate absolută, dar îmi făceau o plăcere cu mult mai mare decât îmi făcuseră vreodată pe lume comorile şi palatele mele cele mari.

18. Şi, după ce mi-am hrănit trupul suficient în acea colibă, în care mă simţeam atât de fericit, prietenul meu m-a condus din nou afară, şi am văzut pe suprafaţa netedă a lacului o barcă pe care un om o conducea spre noi, cu ajutorul unei vâsle. L-am întrebat pe prietenul meu cine era vâslaşul cu pricina. Iar prietenul mi-a spus: «Omul acesta vine din când în când pe lac în jos - iar noi nu ştim unde se termină acest lac -, pentru a ne vizita şi a ne explica, de fiecare dată cu multă prietenie, ce ar trebui să facem în continuare. După aceea, noi trebuie să ne apucăm de treabă, începem de îndată lucrările indicate şi muncim cu toată sârguinţa şi bucuria, iar hărnicia noastră este de fiecare dată binecuvântată de către Dumnezeul evreilor. Atunci când am ajuns în ţinutul acesta, la fel ca şi tine acum, el arăta încă complet pustiu şi arid; doar datorită sârguinţei noastre a ajuns în starea aceasta atât de înfloritoare. La fel va trebui să lucrezi şi tu de acum încolo alături de noi, şi în felul acesta vei primi şi tu binecuvântarea de care am avut şi noi parte!»

Capitolul 219

Viaţa lui Iuliu Cezar în lumea de dincolo

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „(Iuliu Cezar): «Aceasta m-a bucurat foarte tare, şi m-am dus împreună cu prietenul meu la malul lacului. Vâslaşul a coborât de îndată pe mal şi a spus: 'Acolo jos, pe malul din dreapta al lacului, există încă o mlaştină împuţită, în care se găsesc tot soiul de viermi şi de insecte, care, în unele momente infestează aerul acestui ţinut. Asanaţi acea mlaştină. Căraţi acolo pământ bun până când o veţi umple, căci ea nu este totuşi prea adâncă, şi, în afara faptului că veţi îmbunătăţi considerabil ţinutul acesta care este al vostru, veţi avea şi o palmă de pământ fertil în plus!' Prietenul meu şi cu mine i-am mulţumit cu bucurie pentru sfatul acesta. După care el a plecat repede, iar noi am trecut de îndată la această muncă, cu adevărat grea.

2. În casă am găsit uneltele necesare. Le-am luat cu toată bucuria, ne-am deplasat la locul indicat şi am început să lucrăm. Totuşi, văzând eu mlaştina aceea mare, m-a cuprins frica; căci se aflau acolo atât de mulţi viermi şi insecte de toate soiurile, încât i-am spus prietenului meu: «Ascultă, ne trebuie cel puţin o sută de ani tereştri ca să asanăm mlaştina aceasta!»

3. Atunci prietenul a spus: «Ce ne pasă nouă de timpul de pe pământ?! Aici nu există acest timp, ci doar una şi aceeaşi zi, veşnică, iar timpul nostru depinde de voinţa noastră. Cât despre mlaştina aceasta, ea nu este decât o reflexie a impurităţii tale interioare, de care inima ta nu s-a lepădat încă, şi sarcina ta acum este de a te purifica printr-o voinţă fermă şi printr-o

răbdare pe care pe pământ tu nu le-ai cunoscut, în plus, te voi ajuta şi eu, astfel că mlaştina aceasta scârboasă se va transforma repede şi fără dificultate într-un teren fertil!»

4. Această veste mi-a întărit voința, şi eu am început să lucrez cu toată răbdarea. Desigur, la început mi se părea că mlaştina nu se va umple niciodată; cu timpul însă a început să se vadă că nu lucram în zadar, şi până la urmă mlaştina cea urâtă a fost acoperită cu pământ şi astupată pentru totdeauna, iar noi am câştigat o bucată de pământ bună şi frumoasă şi am şi ridicat degrabă o nouă căsuță pe ea, pregătind-o pentru viitorii nou-veniți, pe care noi aveam să-i ajutăm în acelaşi fel în care mă ajutase şi pe mine prietenul meu.

5. Cât despre luntraşul acela, el a trecut de atunci de mai multe ori pe la noi, şi de fiecare dată ne-a recomandat alte lucrări, pe care noi le-am şi executat, transformând astfel ținutul nostru într-o adevărată grădină a raiului. Eu continui să locuiesc acolo şi nici nu-mi trebuie ceva mai bun, mai frumos sau mai grozav. Renunță deci şi tu la toate cele care sunt mărețe şi prețioase pe pământ; căci dincolo, la noi, doar lucrările şi faptele bune şi nobile au valoare!»

6. Şi atunci, complet uluit, înaltul-consilier i-a spus duhului lui Iuliu Cezar. «Şi de fapt unde se află pe pământ ținutul pe care tu l-ai descris atât de amănunțit?»

7. Iuliu Cezar a răspuns: «El nu se află nicăieri pe pământul acesta, dar se poate afla foarte bine oriunde; căci el se află acolo unde mă aflu eu. Cu timpul, eu am înțeles că acest loc, acest ținut şi tot ceea ce în lumea noastră pare a fi o materie neînsuflețită, într-un fel, s-a născut din mine, cam tot aşa cum un copac se naşte din pământ; altfel spus, eu însumi sunt creatorul lumii în care trăiesc. Eu şi prietenii mei locuim în acelaşi ținut pentru că avem aceleaşi preferințe, aceeaşi vrere şi deci şi acelaşi mod de gândire; dar în acelaşi loc pot trăi o infinitate de spirite, fiecare în alt peisaj. Aceasta este marea diferență dintre noi, duhurile, şi voi, care încă mai sunteți pe pământ.»

8. Iar consilierul a spus: «Asta n-o mai înțeleg! Cum pot să existe în unul şi acelaşi loc mai multe ținuturi şi mai multe peisaje?»

9. Şi Iuliu Cezar a spus: «O, foarte simplu, şi, în definitiv, chiar foarte normal! Uite, imaginează-ți, de pildă, că în una şi aceeaşi odaie dorm o sută de oameni, şi toți visează! Primul se vede la Roma, al doilea la Atena, un al treilea la Ierusalim, un al patrulea în Alexandria, şi aşa mai departe, fiecare în alt loc, şi aceasta într-un mod atât de viu, încât a doua zi fiecare poate să povestească despre aceasta fără oprire. Ei bine, cum este posibil ca o sută de persoane să fie toate în aceeaşi încăpere, şi totuşi fiecare în alt ținut?! Ba, mai mult, ce-ai spune dacă pe un acelaşi câmp s-ar afla o mie de oameni şi fiecare dintre ei ar vedea în acelaşi moment altceva?

10. Iată, cam astfel este în lumea cealaltă, sau mai bine zis în lumea noastră, a duhurilor! Diferența dintre lumea noastră şi lumea aceasta a voastră constă doar în următoarele: noi, spiritele, trăim în propria noastră lume, în adevăratul sens al cuvântului, în timp ce voi trăiți în lumea lui Dumnezeu. Căci lumea noastră este opera gândurilor, a ideilor, a dorințelor şi a voinței noastre; lumea voastră însă este opera iubirii, a gândurilor, a ideilor şi a Vrerii lui Dumnezeu.

11. Aceasta pentru că omul este făcut după chipul lui Dumnezeu, având deci capacitatea de a crea, şi, de aceea, odată devenit spirit pur, el îşi poate crea lumea sa proprie, în care să locuiască cu drepturi depline. Aceasta sper că ai înțeles-o!»

12. Consilierul a spus: «Păi atunci oamenii care te înconjoară şi cu care te afli în contact nu sunt nici ei decât o operă care îți aparține, în lumea pe care ai făurit-o din tine însuți ca într-un vis!»

13. Iuliu Cezar a spus: «În parte, da; dar eu nu aş putea să-i determin să mi se înfățişeze şi cu atât mai puțin să intru în contact cu ei, să-i văd, să-i aud şi să vorbesc cu ei fără voia lor. De altfel, aceasta seamănă foarte bine cu modul de a-i vedea, auzi şi simți pe ceilalți pe acest pământ. Căci tu nu vezi omul real, ci doar imaginea sa reprezentată în tine, şi nu îl simți decât prin propria-ți simțire, auzi sunetul vocii sale prin urechea ta, care este astfel construită,

încât să reproducă sunetele ajunse la ea prin aer. Însă dacă eşti orb, surd şi lipsit de simţire, pentru tine nu există niciun semen, chiar dacă el s-ar afla în imediata ta apropiere. Şi chiar dacă tu auzi, vezi şi simţi, poţi să-ţi imaginezi în gândurile tale oricât de mulţi oameni, că nu vei vedea, nu vei auzi şi nu vei simţi niciunul, dacă nu este niciunul prezent.

14. Şi tot astfel, chiar şi în lumea duhurilor, trebuie ca spiritul cu care vrei să iei contact să fie prezent - măcar şi numai prin voia, iubirea şi conştiinţa sa. Fără aceasta vei fi singur, iar oamenii pe care îi vei zări pentru câteva clipe nu vor fi decât nişte năluciri ale fanteziei tale, fără nicio consistenţă şi, prin urmare, incapabili de a intra în relaţie cu tine; căci ei nu vor fi altceva decât tu însuţi.

15. Şi în aceasta constă şi deosebirea veşnică şi nesfârşit de mare dintre Dumnezeu şi noi, oamenii asemenea Lui, şi anume, că doar Dumnezeu singur poate crea din gândurile Sale măreţe oameni perfect constituiţi şi independenţi, în timp ce noi, spiritele, putem desigur crea nişte fantome, dar care nu au decât o realitate aparentă. De aceea, chiar şi lumea în care trăieşte un spirit este mai curând o fantasmă decât o realitate; căci anumite spirite mult mai desăvârşite m-au lăsat să arunc o privire în lumea lor, ce există chiar în locul unde trăiesc eu, iar lumea aceea avea o cu totul altă înfăţişare decât a mea. Dar toate acestea le vei înţelege pe deplin abia atunci când vei ajunge tu însuţi să trăieşti în lumea spiritelor.

16. Acum însă ţi-am spus suficient de multe despre viaţa de după moartea trupului; aşa că, să nu mă mai întrebi nimic!»

Capitolul 220

Despre credinţă şi vedere

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „În momentul acela, Eu i-am retras consilierului vederea interioară, iar el n-a mai văzut duhurile. M-a întrebat atunci foarte neliniştit unde au dispărut deodată duhurile acelea, căci el nu le mai vede şi nu mai poate să vorbească, cu ele.

2. Eu i-am spus: «Sunt aici, ca şi mai înainte; dar tu nu le mai poţi vedea, nici auzi, fiindcă sufletul tău este încă prea mult legat de trupul tău, şi prea puţin de Spiritul lui Dumnezeu din el. Dacă însă te vei strădui să te uneşti cu Spiritul din tine, vei putea vedea mereu duhurile care se află în preajma ta şi vei putea vorbi cu ele. Ai înţeles acum toate acestea?»

3. Consilierul a spus: «Desigur, numai că acum mă simt ca un om beat, care rosteşte la un moment dat nişte cuvinte foarte inteligente, şi imediat după aceea redevine prost de-a binelea. Voi avea nevoie de ani întregi până să înţeleg toate acestea!»

4. Eu am spus: «Cel care caută cu zel va găsi ceea ce caută. Dar aşa cum un om poate să muncească întreaga sa viaţă în sensul distrugerii propriului său trup şi mai ales a sufletului său - ceea ce se petrece destul de des -, el poate la fel de bine să-şi consacre toate eforturile pentru beneficiul etern al sufletului său.

5. Dacă oamenii se străduiesc atâta pentru binele trupului lor, care oricum va pieri în scurt timp, de ce să nu facă aceasta cu atât mai mult pentru binele sufletului lor, care este menit să trăiască veşnic? Aşa că, străduieşte-te şi tu pe viitor mai mult pentru binele sufletului tău decât pentru cel al trupului, iar atunci se va face cu siguranţă mai multă lumină în tine!»

6. Toţi au fost mulţumiţi cu aceste învăţături şi au lăudat înţelepciunea Mea.

7. Totuşi, Cyrenius a întrebat: «Doamne, de ce nu ni s-a permis şi nouă să vedem şi să auzim duhurile cu care a vorbit consilierul meu?»

8. Eu am spus: «Niciunul dintre voi nu era atât de neîncrezător ca acest consilier şi el a avut nevoie de o dovadă palpabilă. Acum el crede, pentru că a văzut netemeinicia îndoielilor sale. Dar aceasta nu-i va aduce niciun merit, doar că el nu mai are nevoie de-acum înainte să caute în sine însuşi dovada supravieţuirii sufletului după moartea trupului.

9. Însă cel care n-a văzut ceea ce el (consilierul) a văzut, crede în ce îi spun Eu, iar credința aceasta îi este mai folositoare sufletului său decât viziunea, căci sufletul este mai liber în credință decât în viziune. Iar Eu îți cunosc credința şi ştiu că lucrările pe care M-ai văzut că le-am făcut au constituit pentru tine o dovadă certă a perfectului adevăr al cuvintelor Mele; astfel că ar fi fost inutil să te fac să vezi nişte morți pentru ca ei să-ți confirme că Eu am grăit adevărul.

10. Şi când, prin propriile-ți străduanii, te vei fi umplut de o credință vie, vei ajunge prin tine însuți la adevărata viziune liberă, care nu-ți va constrânge sufletul. Iată, acesta este motivul întemeiat pentru care voi, ceilalți, nu ați putut vedea ceea ce a văzut acest consilier neîncrezător!»

11. Auzind acestea, Cyrenius şi numeroşii săi oaspeți Mi-au mulțumit pentru lămuriri, şi s-au bucurat de faptul că n-au vorbit şi ei cu duhurile.

12. Însă cum între timp se făcuse seară, s-au aprins degrabă luminile şi am fost anunțați că masa este servită în sufrageria cea mare. Atunci Cyrenius s-a ridicat şi i-a poftit pe toți cei prezenți la masă. Dar unii dintre consilieri s-au scuzat, spunând că ar trebui să-şi anunțe mai întâi familiile, care altfel i-ar aştepta cu masa.

13. Eu însă le-am spus: «Faceți voia lui Cyrenius! Căci familiile voastre au fost deja înştiințate de faptul că sunteți invitați aici la masă!»

14. Un consilier a întrebat: «Dar cine a putut anunța familiile noastre într-un timp atât de scurt?»

15. Eu am spus: «Cel căruia i-a fost cu putință să domolească furia mării! De aceea, rămâneți şi credeți că aşa este!»

16. La aceste cuvinte ale Mele, au rămas cu toții, şi ne-am dus în sufragerie. Acolo era pusă o masă separată, unde pentru Mine, Iosif şi Iacov, precum şi pentru grecul Anastocles erau servite mâncăruri specific evreieşti foarte bine pregătite şi un vin excepțional de bun.

17. Şi văzând Iosif atâta atenție acordată nouă, i-a spus lui Cyrenius: «Dar, nobile prieten şi suveran, de ce o asemenea atenție pentru noi, câțiva? Am fi putut foarte bine să ne mulțumim şi cu felurile pe care le mâncați voi, romanii!»

18. Atunci Cyrenius a spus, cu multă amabilitate: «Prietene, eu te cunosc pe tine încă din Ostrazine şi ştiu că eşti o persoană care respectă cu strictețe legile evreieşti, aşa că am considerat de datoria mea să vă ospătez astfel încât să vă simțiți în largul vostru. Noi, romanii, suntem obişnuiți cu mâncărurile noastre, care, seara, constau de cele mai multe ori din carnea unor animale pe care voi nu le mâncați, astfel că nu-ți face niciun fel de probleme dacă am pus să fie pregătite pentru voi mâncăruri speciale!»

19. Vorbele acestea l-au liniştit pe Iosif, şi ne-am aşezat aşadar la masa noastră. Romanii s-au strâns în jurul mesei celei mari, dar în aşa fel încât Cyrenius să stea chiar în apropierea noastră, astfel că am putut conversa cu el în timpul mesei.”

Capitolul 221

Adam şi Eva, primii oameni de pe pământ. Preadamiții

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Am mâncat şi am băut cu toții plini de voioşie, iar în timpul cinei, după ce vinul a dezlegat puțin limbile, consilierul care vorbise cu duhurile a revenit cu întrebarea sa, dacă la început a existat pe pământ doar o singură pereche de oameni sau au existat mai multe, în diferite locuri de pe pământ. Căci acest aspect nu i l-au explicat duhurile, şi totuşi el ar fi dorit să ştie bine şi aceasta, din moment ce problema fusese ridicată deja anterior.

2. Şi Cyrenius M-a întrebat dacă nu aş dori să-i explic Eu consilierului această chestiune.

3. Eu însă i-am spus lui Cyrenius: «Aş putea face foarte lesne aceasta, însă nu i-ar fi nimănui de folos! Ceea ce le este de folos oamenilor să ştie, Moise a scris foarte clar în *Facerea* sa, precum şi în alte două cărți, care explică tot, dar care, în vremurile noastre, nu mai sunt recunoscute şi sunt respinse ca apocrife[22]. Prin urmare, cel care vrea să ştie cum a avut loc apariția oamenilor pe pământ[23] să citească scrierile lui Moise şi să creadă că a fost chiar aşa, şi nu altfel, şi de acolo va afla cu certitudine şi în deplinul adevăr dacă pe pământ a fost creată la începuturi o singură pereche de oameni sau mai multe perechi deodată.

4. Eu nu pot să mai adaug la acestea decât faptul că, dintre oamenii meniți să devină copiii lui Dumnezeu, doar o singură pereche, şi anume, Adam şi femeia sa, Eva, au fost plasați pe pământ. Şi cu ei, Cerul a început educarea spirituală, care continuă până în ziua de astăzi.

5. Dar este foarte adevărat şi că făpturi asemănătoare cu oamenii au existat cu mult înainte de Adam, şi mai există încă pe pământ; însă între aceştia şi adevărații oameni liberi este o mare diferență.

6. Căci omul cel adevărat se poate dezvolta prin el însuşi până la deplina asemănare cu Dumnezeu şi îl poate recunoaşte pe Dumnezeu şi operele Sale, pe care le poate aprecia şi înțelege; însă acest om-animal nu ar fi fost nicicând în stare de aşa ceva.

7. Faptul că şi animalele îşi pot însuşi, cu timpul şi cu mult efort din partea adevăraților-lor oameni, un fel de educație, aceasta ați văzut-o cu toții la animalele voastre domestice. Şi oamenii ar putea obține de la animale şi mai mult, dacă s-ar afla cu adevărat, precum patriarhii în simplitatea lor, în legătură cu Spiritul lor provenit din inima lui Dumnezeu.

8. Dar mai există totuşi în ținuturile necunoscute ale Egiptului oameni care se aseamănă patriarhilor. Şi ei mai sunt încă stăpânii naturii, iar aceasta trebuie să-i slujească după voia lor. Însă pentru aceasta, omul cel adevărat nu trebuie să fie mai prejos decât natura, ci să se ridice în spirit deasupra întregii naturi materiale şi carnale. Căci judecata, neputința şi moartea se află în natura întregii materii; în timp ce libertatea veşnică, viața adevărată şi întreaga forță există doar în Spirit. Iar Eu v-am demonstrat de curând, pe malul mării, că aşa este.

9. Străduiți-vă prin urmare ca sufletul vostru să devină una cu Spiritul, iar el vă va călăuzi apoi de la sine în toată înțelepciunea; dar fără Spirit veți oscila mereu între lumină şi întuneric, între viață şi moarte, între libertate şi judecată!

10. Însă la unirea sufletului creat cu Spiritul Divin omul ajunge doar în condițiile în care crede cu tărie şi în mod real în Unicul Dumnezeu Adevărat, îl iubeşte mai presus de orice şi-şi iubeşte aproapele ca pe sine însuşi. Cel care ştie şi face aceasta va afla curând în sine însuşi că este aşa cum v-am spus Eu acum în tot adevărul!»

11. Şi după cuvintele acestea ale Mele, toți au fost mulțumiți şi nu s-a mai vorbit nimic despre începuturile neamului omenesc pe pământ.”

Capitolul 222

Iluzia progresului exterior al civilizației

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Şi am continuat să mâncăm şi să bem cu toții, firește, cu măsură. Cyrenius a discutat între timp cu noi despre diferite chestiuni casnice sau referitoare la construcții, iar ceilalți oaspeți ne ascultau, aprobându-ne în toate, pe Mine şi pe Iosif.

2. La sfârşit, un general, care până atunci nu spusese nimic, a luat cuvântul: «În ceea ce priveşte construcțiile, ar trebui să vedem dacă nu putem să le dăm ambarcațiunilor noastre o formă care să le confere o rezistență sporită în caz de furtuni. Apoi, ar trebui să ne putem dispensa de vâsle la vasele mai mari; căci dacă acestea sunt plasate prea sus, este nevoie să fie

[22] Scrieri religioase nerecunoscute de canoane
[23] Vezi „Casa (Gospodăria) Domnului” de Jacob Lorber – o istorie a Creației de la Origine până la Potop, n.r.

foarte lungi, în acest caz, ele sunt greu de mânuit, presupun un număr mai mare de vâslaşi puternici, nu exercită o forţă prea mare în apă şi, în caz de furtună, se rup foarte uşor. Dacă, pe de altă parte, vâslele sunt plasate mai jos, ca în cazul vaselor de transport mai mici, atunci chiar şi la nişte valuri puţin mai înalte apa pătrunde în navă prin locaşurile vâslelor, şi nu-ţi rămâne decât să tot scoţi încontinuu apa afară, dacă nu vrei să te scufunzi, în fine, în al treilea rând, ambarcaţiunile noastre mari au neajunsul că, din cauza numărului mare de vâslaşi, oferă puţin loc pentru a putea lua la bord suficienţi alţi pasageri, şi totuşi, cu toţi aceşti numeroşi vâslaşi, dacă ai un cât de mic vânt din faţă, abia te mişti!

3. Dragul meu tânăr foarte înţelept şi miraculos de puternic, ai putea să ne dai nouă, romanilor, nişte sfaturi bune şi adevărate şi în această privinţă? Vechii fenicieni se pare că aveau corăbii cu care se puteau deplasa rapid şi în siguranţă chiar şi pe Marele Ocean, până departe. Noi, romanii, suntem nevoiţi să ne mulţumim cu deplasări de-a lungul coastelor şi ne încumetăm să ieşim în largul mării doar în zile foarte calme. Ce părere ai în chestiunea aceasta?»

4. Eu am spus: «Iubite prieten, aici va fi greu să-ţi dau un sfat bun! Căci la ce ţi-ar folosi el ţie, dacă nu-l poţi pune în practică?

5. Pentru a călători în condiţii bune şi de deplină siguranţă pe mare trebuie în primul rând să ai cunoştinţe exacte despre cerul înstelat, apoi cunoştinţe despre Pământ şi în special despre alcătuirea mării, adică despre dimensiunea şi adâncimea ei. Voi însă nu aveţi încă nici pe departe astfel de cunoştinţe, şi nici nu le puteţi avea, fiindcă preoţii voştri s-ar opune din răsputeri; şi de aceea nici nu v-ar folosi nişte ambarcaţiuni mai bune, căci nu le-aţi putea folosi.

6. Fenicienii aveau într-adevăr nişte ambarcaţiuni ceva mai uşor de manevrat, însă nu cu mult. Este adevărat că ei ştiau să se descurce mai bine decât voi cu pânzele, în condiţiile unui vânt favorabil; dar şi ei evitau navigaţia pe marea deschisă şi circulau mai mult de-a lungul coastelor.

7. Însă dacă vreţi să vă perfecţionaţi navigaţia, urmăriţi să învăţaţi aceasta de la indienii care trăiesc pe malul mării; căci ei ştiu să navigheze cu pânzele, chiar dacă şi ei sunt încă departe de perfecţiune.

8. Dar, dacă voi vă veţi îngriji numai să vă uniţi cât mai repede sufletul vostru cu Spiritul Divin, Spiritul vă va dezvălui mult mai bine cum să vă îmbunătăţiţi considerabil navigaţia!

9. În rest, ambarcaţiunile voastre sunt destul de bune şi de utile pentru timpurile acestea. Peste mai mult timp, urmaşii voştri se vor pricepe să construiască cu multă măiestrie nişte ambarcaţiuni cu care vor circula pe toate mările cu viteza păsărilor; dar aceasta nu va spori fericirea oamenilor nici din punct de vedere material, şi cu atât mai puţin spiritual, ci dimpotrivă, o va diminua serios. De aceea rămâneţi la ceea ce aveţi; căci un progres prea mare în cele pământeşti înseamnă o adevărată şi durabilă deteriorare a legăturii voastre cu Spiritul, care totuşi este singurul aspect pe care omul trebuie să-l cultive cu toate forţele sale vitale.

10. La ce i-ar folosi omului să poată dobândi pentru sine toate comorile lumii, dacă în felul acesta sufletul său ar fi serios păgubit?! Încă nu pricepeţi cât de scurtă este viaţa cărnii pe acest pământ şi care este soarta sa în cele din urmă? Căci nu contează în lumea cealaltă dacă mori ca împărat sau ca cerşetor! Cel care a avut aici multe va avea de îndurat multe în lumea cealaltă, dar cel care n-a avut aici decât puţin sau chiar nimic, acela va avea de îndurat dincolo foarte puţin sau chiar deloc şi va ajunge cu atât mai uşor la comorile cele vii ale Spiritului, singurele adevărate.

11. Strămoşii acestui pământ au fost oameni atât de fericiţi pentru că ei îşi satisfăceau trebuinţele lor pământeşti cu cea mai mare simplitate. Dar mai apoi, când oamenii, în special cei care locuiau în văi, au început să-şi construiască oraşe, a apărut în ei trufia. Ei s-au moleşit, au devenit trândavi şi foarte repede au căzut pradă viciilor de tot felul, iar odată cu acestea

au apărut şi relele de toate soiurile. Şi cu ce s-au ales ei? Au încetat să-L mai vadă pe Dumnezeu în lăuntrul lor, şi toată forța spirituală a vieții i-a părăsit, astfel încât mulți au sfârşit prin a nu mai crede într-o viață de după moartea trupului.

12. Şi n-a fost oare acesta un schimb păgubos, să pierzi întreaga viață spirituală pentru o mai mare bunăstare în viața materială?

13. De aceea, cine vrea să acționeze ca un înțelept, să caute să înlocuiască o viață materială inutil de bună şi de confortabilă cu o adevărată viață spirituală, şi va obține în felul acesta un folos mult mai mare decât făcând chiar şi cele mai mari descoperiri care să-i permită să navigheze cât mai sigur şi mai rapid pe toate mările. Căci odată şi odată el tot va trebui să moară! Şi la ce-i vor folosi atunci sufletului său toate marile sale descoperiri?!

14. De aceea, mulțumiți-vă cu ceea ce aveți! Dar nu puneți mare preț nici pe aceasta, ci căutați înainte de toate să urmați tot mai mult căile Spiritului, şi în felul acesta veți face cea mai mare şi mai bună descoperire legată de marea voastră navigație din lumea aceasta pământească spre cea spirituală!

15. Consacrați-vă toate forțele şi mijloacele pentru a atinge ceea ce este veşnic; de cele pământeşti să vă îngrijiți doar în măsura în care este strict necesar şi de bun-simț! Faptul că omul trebuie să mănânce şi să bea, să-şi protejeze trupul de ger sau de canicula este ceva firesc; dar cel care face mai multe pentru trupul său decât pentru sufletul său, şi care până la urmă nu se mai îngrijeşte decât de trup, fără să facă nimic pentru binele sufletului său, deşi acesta este menit să trăiască veşnic, acela este cu adevărat un nebun orb şi un ignorant desăvârşit.

16. Sigur, dacă cineva i-ar putea asigura trupului, contrar Voinței lui Dumnezeu, o Viață Veşnică - ceea ce este imposibil -, acela n-ar avea decât să se îngrijească doar de binele trupului său; însă întrucât nu este aşa, el să se îngrijească de ceea ce poate şi trebuie să dureze veşnic, căci aşa a hotărât Dumnezeu!

17. Dacă ați înțeles toate acestea, să nu Mă mai întrebați cum vă puteți voi desăvârşi bunurile voastre pământeşti deşarte; căci Eu am venit în lumea aceasta doar pentru a vă arăta şi a vă pregăti calea spre Viața cea Veşnică, pentru ca voi să o puteți urma apoi cu mai multă siguranță şi uşurință!»

Capitolul 223

Calea spre desăvârşirea spirituală

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Şi după ce toți au auzit cuvintele acestea ale Mele, îşi spuneau între ei: «Are perfectă dreptate, şi nu-I poți obiecta chiar nimic; dar noi încă de la naştere ne-am cufundat mult prea adânc în cele lumeşti, şi doar cu greu ne mai putem elibera de aceasta. După afirmațiile Sale, desigur bine argumentate, fiecare trebuie să se desprindă de starea sa materială, pentru a intra, prin propriile sale eforturi, în starea cea liberă a Spiritului, şi pentru aceasta, el nu poate conta pe ajutorul miraculos al adevăratului Dumnezeu, pentru că aceasta ar însemna un fel de violare a propriei sale voințe, care trebuie să rămână pe deplin liberă. Dar pentru o dezvoltare prin propriile puteri, oamenii ca noi se pare că au prea puțină forță, voință, curaj şi perseverență, astfel că va fi greu să înaintăm neobosit şi fără poticniri pe drumul pe care El ni l-a înfățişat.

2. Atingerea acestei stări pur spirituale ar fi desigur bună şi ar valora infinit mai mult decât toate comorile de pe pământ; dar calea până la ea pare a fi foarte lungă şi dificilă. Şi, până la urmă, poate că n-ar fi deloc inutil să-L întrebăm chiar pe El cam de cât timp ar avea nevoie un om pentru a atinge pe deplin această stare pur spirituală, înaintând cu perseverență şi exigență pe calea recomandată de El. Căci este întotdeauna mult mai lesne să îndeplineşti o anumită sarcină atunci când îți poți calcula dinainte timpul necesar pentru a o duce la bun

sfârşit, în condiţiile în care munceşti cu suficient sârg; pe când o lucrare căreia nu-i poţi prevedea sfârşitul şi deci nici reuşita este cu totul altceva. Haideţi dar să-L întrebăm!»

3. Şi Mi s-a pus această întrebare, iar Eu le-am răspuns astfel: «Lucrările şi căile spirituale nu se pot măsura cu ceasul sau cu cotul, ci doar prin puterea voinţei, a credinţei şi a iubirii pentru Dumnezeu şi pentru aproapele.

4. Cel care s-ar putea lepăda de sine, astfel încât să renunţe dintr-o dată la lumea întreagă şi să le dăruiască sărmanilor toate comorile sale, cu dreaptă măsură, din pură iubire de Dumnezeu, şi nu şi-ar mai satisface poftele josnice cu carnea femeilor, acela, într-adevăr, ar deveni în scurt timp desăvârşit! Dar cel care va avea nevoie de mai mult timp pentru a se curăţa de toate murdăriile şi poverile inutile ale acestei lumi va avea de aşteptat mai mult timp această stare preafericită de adevărată desăvârşire spirituală.

5. Voi, care sunteţi înalţi-demnitari de stat, trebuie să vă exercitaţi funcţiile; dar, în faţa lui Dumnezeu, aceasta nu este un obstacol care să vă poată împiedica să păşiţi pe căile pe care vi le-am arătat, ci, dimpotrivă, voi aveţi la dispoziţia voastră cu atât mai multe mijloace prin care să puteţi ajunge mai repede la adevărata desăvârşire spirituală.

6. Dar să nu vă faceţi voi înşivă un titlu de glorie şi de prestigiu din funcţia voastră. Căci legea este cea care face toate acestea, iar voi nu sunteţi decât nişte executori plătiţi. Însă dacă veţi fi cinstiţi, buni şi drepţi, veţi lua şi voi parte la gloria şi la prestigiul legii, iar meritul legii faţă de oamenii cărora ea le asigură protecţia, pacea şi siguranţa vă va reveni şi vouă în faţa lui Dumnezeu.

7. E drept că voi sunteţi oameni extrem de bogaţi; dar această bogăţie nu vă va împiedica să atingeţi starea pur spirituală, dacă veţi da o justă întrebuinţare bunurilor voastre, din iubire pentru Dumnezeu şi pentru aproapele, şi, asemenea unor părinţi buni şi înţelepţi faţă de copiii lor, nu vă veţi arăta meschini şi avari cu cei sărmani; căci Dumnezeu vă va răsplăti întotdeauna, sub aspect spiritual şi, la nevoie, chiar material, în funcţie de iubirea pe care voi o veţi dovedi faţă de cei sărmani.

8. Iar dacă voi credeţi că Dumnezeu nu-l ajută pe omul care păşeşte cu toată fermitatea pe calea către dobândirea Împărăţiei lui Dumnezeu şi spre viaţa Spiritului, atunci când el se simte slab şi obosit, vă înşelaţi foarte tare. Căci Eu vă spun vouă: pe cel care a apucat să păşească cu toată fermitatea pe calea aceasta, Dumnezeu îl ajută chiar şi fără ştirea sa, pentru ca el să poată înainta în siguranţă şi să-şi atingă până la urmă scopul.

9. Firește că Dumnezeu nu va forţa prin atotputernicia Sa reunirea unui suflet cu Spiritul Său, dar va ilumina tot mai mult inima omului şi o va umple cu înţelepciunea cea adevărată din Ceruri, iar prin aceasta omul va creşte din punct de vedere spiritual şi va căpăta putere, depăşind tot mai uşor şi cu mai multă încredere obstacolele care se vor mai ivi în calea sa pentru a-l pune mai bine la încercare.

10. Cu cât un om va resimţi în el însuşi mai vie iubirea pentru Dumnezeu şi pentru aproapele şi cu cât mai milostiv se va dovedi el în inima sa, cu atât mai mare şi mai puternic va fi şi Spiritul Divin în sufletul său. Căci tocmai această iubire faţă de Dumnezeu şi, prin aceasta, cea faţă de aproapele este Spiritul Divin în sufletul omului. Iar Spiritul Divin se revelează tot mai mult în om odată cu această iubire. Iar când, până la urmă, omul devine pe de-a-ntregul iubire şi compasiune, înseamnă că sufletul său s-a unit deja pe deplin cu Spiritul Divin, iar el şi-a atins pentru totdeauna scopul suprem al vieţii pe care Dumnezeu i l-a stabilit.

11. Căci dacă Dumnezeu este El însuşi iubirea supremă şi cea mai curată, tot astfel este şi Spiritul Divin care există în fiecare om.

12. Atunci când sufletul ajunge, prin propria-i voie liberă, să se asemene aproape complet cu iubirea Spiritului Divin, este desigur limpede că el s-a unit cu acest Spirit Divin din el. Şi aceasta înseamnă că el este desăvârşit. Ei bine, în acest sens nu se poate stabili o anumită perioadă de timp, ci propria simţire a sufletului trebuie să-i indice aceasta.

13. Iubirea cea vie, adevărată şi curată este în sine absolut dezinteresată; ea este plină de smerenie şi activă, este răbdătoare şi milostivă; ea nu deranjează pe nimeni şi îndură totul cu plăcere; nu se bucură de necazul aproapelui, ci se străduieşte neobosit să vină în ajutorul tuturor celor care au nevoie.

14. În plus, iubirea cea curată este cu desăvârşire castă şi respinge de la sine desfrâul cărnii, însă are o mare bucurie pentru simţirea cea curată a inimii.

15. Iar când sufletul omului a dobândit asemenea calităţi, prin propria sa strădanie şi dorinţă, aceasta înseamnă că el este deja identic cu Spiritul său, aşadar este desăvârşit întru Dumnezeu.

16. Şi iată că ştiţi de-acum cu exactitate ce aveţi de făcut pentru a ajunge la adevărata desăvârşire spirituală. Cel care va depune toate eforturile în acest sens va ajunge cât de curând la desăvârşire.

17. Şi să ştiţi că omul care se va strădui cu mult zel şi stăruinţă să urmeze această cale va beneficia întotdeauna de ajutorul lui Dumnezeu, pentru ca el să atingă acest scop suprem al vieţii, şi de aceasta puteţi fi cu toţii cât se poate de siguri; căci dacă Dumnezeu, prin Mine, v-a venit în ajutor chiar şi acum, când voi abia aţi început să întrezăriţi că ar putea exista un asemenea drum, cu atât mai mult vă va ajuta El atunci când veţi înainta deja ferm, din propria voastră voie, pe acest drum! Aţi înţeles voi aceasta?»

18. Toţi au rămas uimiţi de învăţăturile acestea ale Mele, şi până şi Iosif a spus: «Atât de înţelept şi de drept nici eu nu l-am mai auzit vreodată vorbind!»

19. Apoi el s-a întors către Mine şi Mi-a spus: «Dar de ce nu i-ai îndrumat niciodată astfel şi pe preoţii noştri? Dacă vreunul dintre ei ar fi fost aici, de faţă, şi-ar fi schimbat cu siguranţă părerea despre tine!»

20. Eu am spus: «Mai curând M-aş încumeta să convertesc peştii din mare decât pe rabinii noştri! Şi vă recomand şi vouă, ţie şi lui Iacov, să nu destăinuiţi acasă nimic din cele ce s-au petrecut aici, căci aţi putea avea mari necazuri cu rabinii. Fiindcă inimile lor sunt mai împietrite decât piatra cea mai dură, iar sufletele lor, mai murdare decât un porc care zace într-o băltoacă împuţită, şi Eu prefer să construiesc mii de cocini pentru scroafele grecilor şi ale păgânilor de pretutindeni decât să risipesc chiar şi numai un singur cuvânt pe rabinii noştri cei proşti, întunecaţi şi răi din Nazaret, Capernaum şi Horazin! Va veni vremea când voi deschide gura şi asupra lor - dar nu spre mângâierea, ci spre judecata care se va abate asupra lor, atunci când paharul mârşăviei lor se va fi umplut!»”

Capitolul 224

Sosirea la Nazaret

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Cu aceasta Iosif s-a declarat din nou mulţumit şi, după o noapte de odihnă, am plecat dis-de-dimineaţă, însoţiţi de Cyrenius şi de câţiva slujitori ai săi, spre casa grecului; căci Cyrenius voia să vadă cu ochii lui construcţia făcută de Mine în chip miraculos.

2. În câteva ore am şi ajuns la destinaţie, zărind încă de departe casa complet nouă, precum şi marele adăpost pentru porci, la fel de nou. Grecul şi Cyrenius nu conteneau să se mire, şi la fel şi oamenii grecului, care nu înţelegeau cum de se putuse petrece aceasta peste noapte.

3. Eu însă le-am poruncit tuturor să nu trădeze cele petrecute înainte să se fi scurs zece ani.

4. Şi toţi au promis aceasta cu tărie.

5. Atunci Cyrenius i-a dat lui Iosif treizeci de livre de aur, iar grecul o sută de livre de argint.

6. Iosif a luat banii pentru ajutorarea numeroşilor sărmani care se bucurau fără încetare de milostenia sa.

7. După care am pornit la drum şi am ajuns în dimineaţa zilei următoare, destul de devreme, înapoi la Nazaret. Am fi putut ajunge chiar în aceeaşi zi, întrucât grecul ne-a pus din nou la dispoziţie animalele sale de povară; dar Eu nu am vrut astfel, având pentru aceasta motive bine întemeiate. Căci am înnoptat la hanul la care mâncaserăm la dus pâine dospită.

8. Iar când am ajuns a doua zi la Nazaret, toţi ne-au asaltat cu întrebări despre cum am dus-o, ce am făcut acolo şi dacă ne-a ieşit vreun câştig bun de la păgânul acela.

9. Maria gândea că pentru numai o zi şi jumătate de lucru câştigul n-ar fi putut fi prea mare.

10. Iosif însă a spus: «Păstraţi cu toţii tăcerea în faţa lumii de pe aici şi de aiurea; căci lumea este plină de invidie la norocul aproapelui său! Eu însă nu-mi voi zăvori niciodată inima în faţa celor cu adevărat sărmani, şi-mi voi păstra renumele bine-cunoscut de toţi: 'Cel pe care nu-l ajută-nimeni găseşte întotdeauna ajutor la bătrânul şi sărmanul Iosif, din puţinul pe care şi l-a putut el câştiga, muncind cinstit şi din greu!' De data aceasta însă Dumnezeu a fost cu adevărat alături de noi! Am făcut minuni şi am câştigat astfel mult aur şi argint. Dar să nu pomeniţi cumva despre aceasta faţă de lume - şi cu atât mai puţin faţă de preoţi! În schimb, să spuneţi: 'Bătrânul Iosif îi ajută mai mult ca oricând pe sărmani!'»

11. Toţi cei prezenţi au auzit vorbele acestea şi le-au primit cu bucurie, iar Maria, născătoarea trupului Meu, a adăugat: «Cuvintele tale, Iosif, sunt bune şi adevărate şi vor fi urmate întocmai de noi, ca şi cum ar fi poruncă dumnezeiască; dar ceva tot aţi putea să ne spuneţi voi trei, şi anume, ce minuni aţi făcut la păgânul acela într-un timp atât de scurt, încât să primiţi pentru aceasta atâta aur şi argint?!»

12. Iosif a spus: «Dragă mamă, eu doar am spus că Dumnezeu ne-a asistat de data aceasta într-un mod miraculos! Iar faptele mai deosebite care s-au petrecut le veţi afla la timpul potrivit. Acum însă, îngrijiţi-vă să primim ceva de mâncare şi de băut; căci astăzi n-am pus încă nimic în gură, întrucât ne-am aşternut la drum încă de la mijitul zorilor!»

13. Şi atunci mama Mea a dat fuga în bucătărie împreună cu ajutoarele ei, şi de îndată s-a apucat de pregătirea unei gustări foarte bune, în timp ce Iosif a mers să pună banii în siguranţă.

14. Şi când masa a fost gata şi ne-am aşezat să mâncăm, iată că s-a şi înfiinţat un bătrân rabin din oraş, care a început să se intereseze pe unde am umblat, ce am lucrat şi cât am câştigat. Rabinul cel hapsân vroia să ştie aceasta pentru că din câştigul nostru lui i se cuvenea un anumit procent drept ofrandă, după prostul obicei din întreaga Galilee.

15. Dar Iosif s-a mâniat pentru aceasta şi i-a spus: «Tu mă cunoşti pe mine şi ştii că mi-am făcut întotdeauna datoria cu loialitate, şi nici de data aceasta nu voi ezita s-o fac; dar mă supără cu adevărat foarte tare faptul că din lăcomie n-ai putut aştepta liniştit acasă până să vin eu însumi la tine, ca de fiecare dată. Şi, de altfel, de unde ai şi aflat tu că am plecat împreună cu Iisus şi cu Iacov la o lucrare?»

16. Rabinul a spus: «Abia plecaseşi, că am venit până la tine într-o vizită prietenească; şi mi s-a spus că ai plecat împreună cu cei doi fii ai tăi la o lucrare într-un loc destul de îndepărtat, dar că, nefiind vorba de o lucrare prea mare, te vei întoarce după trei zile acasă. Şi iată, doar de aceea am trecut acum pe la tine, ca să te revăd şi să-mi povesteşti şi mie cum este viaţa prin alte locuri şi dacă ai ceva nou sau deosebit să-mi spui! Dar nu am venit nicidecum pentru ceea ce spui tu! Căci pentru o lucrare de doar vreo zi şi jumătate nu se poate să fi câştigat atât de mult, încât procentul de ofrandă să reprezinte cu adevărat ceva. Iar dacă totuşi din banii câştigaţi vrei să-i oferi ceva sinagogii, nouă nu trebuie să ne mai dai niciun ban, căci îţi suntem datori de la ultima ta lucrare efectuată pentru noi! Astfel că, bătrâne prieten, nu trebuie să te superi pe mine dacă am venit astăzi să te vizitez mai devreme decât de obicei!»

17. Iar Iosif a spus: «Pentru aceasta nu m-aş supăra eu nici pe tine şi nici pe altcineva, ci pentru că tu nu prea mă vizitezi decât atunci când afli fie că plec la vreo lucrare, fie că mă întorc. Voi îmi mai datoraţi mie pentru nişte lucrări efectuate o sumă destul de frumuşică, şi abia aşteptaţi să vă stingeţi datoria prin daniile pe care le pretindeţi de la mine; de aceea vă interesaţi atât de insistent ce lucrări am avut de făcut şi cât am reuşit să câştig. Dacă timp de o lună întreagă nu voi mai avea de executat vreo lucrare în afara casei, cu siguranţă că nu vei trece nici măcar o dată pe la mine!

18. O, crede-mă că ştiu întotdeauna perfect cu ce fel de prieteni am de-a face! Dar nu contează, căci eu oricum nu voi fi niciodată viclean pentru asta. Astfel că, şi de data aceasta îţi spun: la ultima lucrare am câştigat atâţia bani, încât ofranda cuvenită vouă reprezintă exact suma pe care mi-o datoraţi voi, calculată la un preţ modic; aşa că, atunci când ajungi acasă, poţi să ştergi datoria pe care o aveţi la mine!»

19. Şi auzind rabinul aceasta, faţa i s-a luminat dintr-odată şi a spus: «O, este foarte bine! Mie, ca mai-mare al sinagogii, mi-a căzut o piatră grea de pe inimă! Căci avem deja din nou o lucrare mai serioasă în pregătire, şi-am să-ţi spun încă de astăzi mai multe despre ea. Acum însă nu vreau să te mai reţin nicio clipă!»

20. Şi rabinul s-a ridicat de îndată şi a plecat repede spre oraş."

Capitolul 225

Moartea rabinului

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Atunci Eu am spus, tocmai când ne apucaserăm să mâncăm: «O, cum poate fi omul acesta atât de îngrozitor de orb! La ce-i vor mai folosi cele câteva sute de parale? Căci chiar astăzi, peste un ceas, el va muri! Cel care va veni în locul lui va fi ceva mai bun, şi va plăti munca noastră, la fel cum şi noi ne vom achita de ofrandă.»

2. Maria a spus: «Fiule, ai devenit din nou văzător?»

3. Eu am spus: «N-am încetat niciodată să fiu! Doar pentru Nazaret şi împrejurimile sale întunecate sunt mut; căci acolo unde nu există credinţă nu există nici judecată adevărată şi nici lumină. De aceea, să nu Mă daţi de gol! Dacă însă veţi auzi peste câteva ore vaietele bocitoarelor plătite, să nu alergaţi plini de curiozitate într-acolo, la fel ca ceilalţi oameni orbi, ci rămâneţi acasă, fiindcă ştiţi deja despre ce este vorba! Iar când va ajunge vestea la voi, să spuneţi: 'Niciun muritor nu poate lupta cu Voia lui Dumnezeu! Dumnezeu a vrut astfel, şi nu foloseşte la nimic să strigi, să plângi sau să boceşti!' Până va sosi vestea, putem lucra la vedere; însă după aceea, în timpul celor trei zile obligatorii, ne vom duce la Capernaum. Acolo, pe malul lacului, vom găsi ceva de lucru până la viitorul sabat!»

4. Şi Iosif a spus: «Toate bune şi frumoase; dar ce vor spune limbuţii de nazarineni?»

5. Eu am spus: «Aceşti nebuni pot să spună ce vor; noi însă vom face ceea ce tocmai v-am sfătuit Eu, şi va fi foarte bine!»

6. Şi după vorbele acestea ale Mele, nimeni n-a mai spus nimic, şi îndată după micul dejun ne-am apucat de nişte lucrări mai uşoare, şi anume, de confecţionarea unui grânar pentru un vecin.

7. Însă după vreo trei ore a venit un sol îndoliat din oraş şi ne-a adus vestea: «Rabinul-şef a fost atins de mâna lui Iehova acum o oră, în sinagogă, şi a murit pe loc. Toate încercările de a-l readuce la viaţă s-au dovedit zadarnice. Rabinul-şef a murit prin urmare de-adevăratelea. Iar noi trebuie să ne abţinem de acum timp de trei zile de la orice muncă!»

8. Eu am spus: «Doar două zile, căci a treia este oricum zi de sabat!»

9. Atunci s-a corectat şi solul, spunând: «Da, da, deci numai două zile!» Şi cu aceasta a plecat mai departe.

10. Noi însă am pornit foarte repede la drum spre Capernaum, şi am găsit de făcut acolo, la hanul pe care deja îl cunoaştem, de pe marginea lacului, o lucrare foarte bună, pe care am încheiat-o până de sabat, câştigând în felul acesta o sută de dinari. Şi am rămas şi peste sabat la Capernaum, la lac, şi ne-am simţit foarte bine. Abia duminică ne-am întors la Nazaret şi am aflat de la oamenii casei toate cele care se petrecuseră între timp. Mulţi întrebaseră de Iosif şi se miraseră că un om atât de cucernic ca el nu fusese de faţă la înmormântarea rabinului-şef.

11. Eu i-am întrebat dacă ei le-au spus oamenilor ceea ce-i învăţasem Eu, şi ce au răspuns ei.

12. Şi atunci a spus o servitoare: «Când noi i-am consolat astfel, ei ne-au dat dreptate şi au plecat mai departe.»

13. Eu am spus: «Foarte bine - aşadar adevărul îşi atinge întotdeauna scopul! Cât despre noi, am câştigat la loc ceea ce rabinul-şef ne datora pentru munca pe care i-am făcut-o, aşa că şi aceasta s-a aranjat! Şi acum ne putem apuca să terminăm grânarul vecinului.»

14. După care ne-am apucat de îndată de treabă, ceea ce Iosif aşteptase cu nerăbdare, căci vecinul avea mare nevoie de grânar. Dar ceva ciudat se petrecea cu acest grânar. De câte ori ne apucam să lucrăm la el, intervenea invariabil ceva, astfel încât fie ne întârzia din lucru, fie trebuia să ne întrerupem o zi întreagă. Iosif era de părere că aceasta era din cauza vreunui duh rău, şi că nu era cazul să ne mai lăsăm deloc perturbaţi de el, ci să continuăm să lucrăm până terminăm. Prin urmare, am dat zor cu toate forţele noastre, astfel că spre după-amiază nu mai rămăsese decât să mai fixăm câteva scânduri. Dar iată că tocmai atunci casa unui vecin ceva mai îndepărtat a luat foc! Din cauza pericolului iminent, a trebuit deci să ne lăsăm repede lucrul, ca să dăm fuga la stingerea focului.

15. Şi atunci Iosif a spus din nou: «N-am spus eu că lucrul la grânarul acesta este perturbat de un duh rău?! Înainte să mai fixăm ultimele câteva scânduri, a trebuit să se producă un incendiu ca să nu ne putem termina nici astăzi treaba! Spune tu, dragul meu Iisus, ce crezi despre asta?»

16. Eu am spus: «În niciun caz ceea ce crezi tu, deşi într-un anumit fel ai şi tu dreptate! Vecinul nostru are un argat rău, care preferă grânarul cel vechi, din care poate fura cereale după bunul său plac, pentru a le vinde apoi în secret, pe timp de noapte, în beneficiul său, unor negustori aflaţi în trecere. Deşi de regulă alte situaţii ne-au întrerupt din lucru, de câteva ori a fost fără îndoială şi vina argatului celui rău că a trebuit să lăsăm lucrul la grânar. Şi el este şi cel care a provocat acest incendiu, deşi acum pare a fi cel mai zelos la stingerea lui.

17. În noaptea aceasta, el vroia să-i fure stăpânului său mai multe măsuri de orz, fiindcă de mâine cerealele urmează să fie mutate în grânarul cel nou, cu încuietori zdravene. El şi-a dat seama că noi vom termina grânarul cu câteva ore înainte de lăsarea serii şi că stăpânul s-ar putea folosi de îndată de el. Pentru ca noi să nu reuşim să terminăm grânarul astăzi, s-a dus la acest vecin, care era împreună cu toţi oamenii casei sale pe câmp, şi i-a dat foc la casă.

18. Vezi, Iosif, acesta este adevăratul duh rău care de atâtea ori ne-a împiedicat să terminăm grânarul vecinului; dar au existat şi destule incidente cât se poate de naturale, consimţite de Dumnezeu.

19. Iar moartea rabinului-şef a fost în totalitate din Voia Domnului; căci înşelătoriile comise de el faţă de sărmani, văduve şi orfani ajunseseră să fie strigătoare la cer. Acum ştii adevărul; dar păstrează toate acestea pentru tine şi nu le pune la suflet!»

20. Iosif a spus: «Dar trebuie totuşi să-l predăm imediat judecătorilor pe acest argat rău!»

21. Eu am spus: «Aceasta nu este posibil, căci nu l-a prins nimeni asupra faptului; singură mărturia Mea n-ar avea nicio valoare în faţa judecătorilor, şi apoi argatul ne-ar putea da în judecată pentru calomnie. Aşa că, să lăsăm acestea! Însă Dumnezeu, care le vede şi le ştie pe toate, va avea El grijă ca argatul să-şi primească răsplata pe care o merită!»”

Capitolul 226

Incendiul de la casa vecinilor

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Şi în timp ce ne îndeletniceam plini de zel cu stingerea incendiului, Iosif Mi-a spus în şoaptă: «N-ai tu oare aceleaşi puteri asupra acestui element devastator ca şi asupra vântului şi apelor?»

2. Eu am spus: «Ştiu Eu bine ce ai dori tu; dar nu este încă timpul pentru aşa ceva! Argatul cel rău trebuie să se mai zbată până când frica îl va scoate pur şi simplu din minți! În curând, el se va răni grav datorită unei căzături şi va fi transportat de aici cu dureri foarte mari. Şi abia apoi Voia Mea va pune capăt acestui incendiu. Deocamdată însă doar am să împiedic flăcările să deterioreze prea tare casa. Dar ia fii atent ce se va petrece acum!»

3. O mulțime de oameni veniseră din oraş, mai mult din curiozitate şi în căutare de spectacol decât pentru a ajuta la stingerea incendiului. Argatul cel zelos însă îi îmboldea pe noii-veniți să dea o mână de ajutor, aruncându-le cuvinte grele celor care nu se conformau, însă cei ocărâți s-au înfuriat şi, înşfăcându-l pe argat, l-au aruncat cu toată puterea pe o grămadă de bârne aprinse.

4. Argatul s-a ales cu un braț rupt şi cu mai multe arsuri pe față, astfel că a trebuit să fie dus de acolo, iar Eu i-am spus lui Iosif: «El şi-a primit deja răsplata, ceea ce până la urmă îl va transforma într-un om mai bun; iar acum Eu vreau ca incendiul să se stingă!»

5. Şi cum am rostit cuvintele acestea, auzite doar de Iosif, focul s-a şi stins, în aşa fel, încât nu se mai zărea nici o singură scânteie aprinsă prin casă sau pe lângă casă. În plus, casa nu vădea alte stricăciuni în afară de acoperiş, care fusese mistuit de flăcări mai mult de jumătate. Cum însă sub acoperiş nu se aflau prea multe lucruri care să fi putut lua foc, paguba nu putea fi considerată prea mare, iar noi am primit din nou o lucrare pentru vecinul nostru absolut nevinovat de nenorocirea sa, pe care însă i-am făcut-o fără plată, furnizându-i chiar şi materialul necesar.

6. Între timp, mulțimea se minuna tot mai tare de faptul că focul se stinsese dintr-o dată atât de complet, încât nu se mai zărea nicio scânteie şi niciun pic de fum, iar bârnele carbonizate erau deja reci. Mulți spuneau că aceasta era cu adevărat o minune. Alții credeau că aceasta se datora faptului că se turnase apă murdară la sfârşit. Iar alții susțineau că Dumnezeu ar fi ascultat ruga vreunui om drept, iar acesta nu putea fi nimeni altul decât acel argat, pe care cumplita furie a unor pierde-vară ofensați l-a aruncat în flăcări.

7. Însă vecinul căruia îi construiserăm grânarul i-a spus lui Iosif: «Cauza stingerii atât de bruşte a focului sunteți voi, şi mai ales feciorul tău cel mai tânăr! Căci încă din copilăria lui eu am constatat la el diferite fapte absolut miraculoase, în special când era singur, căci atunci el se juca cu elementele şi cu forțele naturii. Dar, în fața oamenilor, sunt mai bine de opt ani de când nu mai lasă să se întrevadă nimic din calitățile sale interioare, şi se comportă şi lucrează la fel ca oricare altul.

8. Eu însă l-am observat odată cum a doborât el singur un stejar mare. Un om ca noi s-ar fi muncit câteva zile bune cu doborârea unui asemenea copac, care avea vreo cinci-şase sute de ani; însă el abia de a pus toporul la rădăcina copacului, că acesta s-a şi răsturnat. Şi la fel de uşor au fost îndepărtate ramurile cele groase ale stejarului, care s-au tras singure de-o parte şi s-au stivuit cum nu se putea mai bine. El a tăiat apoi trunchiul în patru, ceea ce i-a luat la fel de puțin timp ca şi operațiunile anterioare, şi în acelaşi fel a mărunțit şi crăcile desprinse de pe trunchi. Pe scurt, întreaga lucrare n-a durat nici o jumătate de oră. Iar când a terminat treaba, şi-a luat toporul şi a intrat în casă pentru a te anunța că stejarul e pregătit pentru construcție, dar că numai tu singur poți să-l vezi, fără să le spui deocamdată nimic fraților lui.

9. Vezi, aceasta şi multe altele le-am văzut eu uneori la el, şi de aceea sunt şi acum convins că tot el a stins atât de repede şi focul! Ce zici, frate, despre acestea?»

10. Şi Iosif a spus: «Da, da, ai dreptate aici, şi chiar aşa trebuie să se fi petrecut; dar ceea ce ştii şi crezi păstrează doar pentru tine, căci altminteri vom avea cât de curând neplăceri cu cei de la sinagogă, ceea ce nu m-ar încânta deloc! Mi-aduc bine aminte de povestea cu stejarul - şi de multe altele, mai ales din ultimele zile; dar trebuie să ne ținem gurile ferecate, căci altminteri am face mai mult rău decât bine planurilor şi intențiilor sale viitoare. Prietene, înțelege bine acestea şi fă întocmai, căci aşa e cel mai bine!»

11. Apoi am plecat de la locul incendiului şi ne-am dus acasă şi ne-am culcat, căci lucraserăm mult în zilele acelea.

12. În ziua următoare, o zi de luni, am terminat degrabă, încă înainte de răsăritul soarelui, grânarul pentru cereale, şi imediat după masa de dimineață ne-am dus la vecinul căruia îi luase foc casa. Iar el ne-a rugat să-i reparăm casa deteriorată de incendiu.

13. Atunci Eu i-am spus: «Dacă ai fi în stare să păstrezi secretul şi ți-ai trimite de acasă pentru o oră toți servitorii, chiar şi nevasta şi copiii, ai putea să vezi întreaga măreție a lui Dumnezeu, iar casa ta ar fi repede reparată.»

14. Şi vecinul a spus: «Voi fi mut ca o piatră, iar pe oamenii mei îi voi trimite acum de îndată pe câmp, unde au de lucru, şi voi veți putea face după aceea ce voiți!»

15. Eu am spus: «Foarte bine; aşa să faci, iar apoi voi face şi Eu partea Mea.»

16. După care vecinul i-a trimis de îndată pe toți ai casei la câmp, iar noi am rămas singuri şi fără martori.

17. Apoi vecinul M-a întrebat ce ar urma să fac acum, iar Eu i-am spus: «Casa ta va fi acum reparată într-un mod cu totul deosebit pentru tine! Tu ştii foarte bine încă de multă vreme că Mie îmi este cu putință să fac anumite miracole doar prin Voia Mea. Dar de când aveam doisprezece ani Eu n-am mai săvârşit nicio minune, din cauza marii răutăți şi a necredinței totale a oamenilor. Tu însă faci parte dintre puținii oameni drepți şi crezi ceea ce îți spun Eu, astfel că vei afla acum încă o dată ce poate face puterea şi măreția lui Dumnezeu într-un om. Uită-te deci la casa aceasta a ta foarte deteriorată! Eu, Iosif şi frații mei nu ne vom atinge de topoare, şi totuşi casa ta va fi reparată bine şi temeinic!»

18. Şi vecinul a spus: «Preabine, tinere prieten, cred cu tărie că totul îți este cu putință; dar, după cum vezi, eu nu am niciun fel de material de construcție! Unde le vom găsi, şi de unde banii şi celelalte necesare, pentru a cumpăra aceste materiale şi a le transporta încoace?»

19. Eu am spus: «Noi ți-am spus încă de ieri că-ți vom veni în ajutor fără nicio răsplată, chiar şi cu materialul, aşa că nu te preocupa de nimic! Priveşte pentru ultima dată această casă atât de jalnică la vedere şi cu acoperişul pe jumătate ars! Acum Eu vreau ca ea să fie pe dată complet refăcută! Şi, ia priveşte, mai vezi tu cea mai mică stricăciune la casa ta?»

20. Iar vecinul a rămas uimit peste măsură şi a spus: «Ei bine, tinere prieten, aceasta este cu adevărat lucrarea Domnului Dumnezeu! Slavă deci Domnului din înalturi, care a dăruit unui om atâta putere şi măreție!»”

Capitolul 227

Milostenia câtorva cetățeni

l. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Şi, pe când vecinul îl mai lăuda astfel pe Dumnezeu, au apărut câțiva cetățeni mai cumsecade din oraş, vrând să facă o faptă bună şi să-i dea o mână de ajutor vecinului nostru.

2. Văzând însă casa complet refăcută, ei au spus: «O, iată că bătrânul Iosif ne-a luat-o înainte. Dar trebuie că ați lucrat cu toate forțele noaptea întreagă de ați reuşit s-o reparați mai bine decât era înainte! Ah, Iosif al nostru este un dulgher cum nu mai există altul în întreaga

Galilee! Dar cât îți va cere oare Iosif pentru o lucrare atât de bine şi de rapid executată? Îți vom da noi cât cere.»

3. Iosif a spus: «Dar eu nu doresc nimic, aşa că nu trebuie să-mi dați nimic. Dați însă banii celor sărmani, şi va fi mai bine aşa, decât să-i duceți la sinagogă, după obicei!»

4. Şi a spus unul dintre cei doi: «Bine, dar trebuie întotdeauna să încredinţezi unei case a lui Dumnezeu darurile bine intenționate, atunci când cei cărora le sunt destinate nu vor său nu pot să le primească!»

5. Iosif a spus: «Da, da, astfel sună într-adevăr un nou precept al Templului; însă Moise însuşi ne-a recomandat doar să oferim surplusul nostru pentru ajutorarea sărmanilor, a văduvelor şi a orfanilor! Cât despre sprijinirea vreunei case de rugăciune sau sinagogi Moise n-a spus niciun cuvânt, în afară de faptul că a stabilit zeciuiala pentru neamul lui Levi. Este aşa sau nu?»

6. Şi cei doi au spus: «Da, da, ai perfectă dreptate! Aceste noi precepte dovedesc din partea Templului o aviditate pe care cu siguranță că Dumnezeu nu a vrut-o niciodată, întrucât El le-a spus oamenilor: 'Să nu râvneşti la bunul aproapelui tău!' Dar preoții râvnesc la tot ceea ce văd la noi, susținând că a face donații Templului este mai meritoriu decât orice altă faptă bună. Acesta nu poate fi însă Cuvântul lui Dumnezeu, care a poruncit doar să-ți iubeşti aproapele ca pe tine însuți. Astfel că noi într-adevăr vom împărți în secret sărmanilor banii pe care ne gândiserăm să-i dăm acestui prieten.»

7. Eu am spus: «Veți face foarte bine! Dar, în acest caz, duceți-vă până în apropiere de Capernaum! Acolo veți vedea pe malul apei o colibă sărăcăcioasă de pescar. Proprietarul ei, Simon Iuda, a suferit un necaz care îl împiedică să îşi mai desfăşoare munca. Căci un om rău i-a furat uneltele de pescuit, iar el nu are cu ce să-şi procure altele, astfel că flămânzeşte împreună cu familia sa. Fiind un bărbat care a fost întotdeauna drept cu ceilalți şi în fața lui Dumnezeu - ceea ce Eu ştiu preabine -, va fi cu adevărat o faptă bună să-i dați de pomană!»

8. Şi auzind aceasta, cei doi au spus: «A, noi îl cunoaştem bine pe omul acela şi ştim de asemenea că este drept şi cinstit; dar n-am ştiut că a ajuns într-o situație atât de tristă! O, păi mergem de îndată până acolo ca să-i dăm o mână de ajutor!»

9. Şi, luându-şi rămas bun de la noi, cei doi au plecat degrabă ca să-i dea acelui pescar suficienți bani ca el să-şi poată relua munca.

10. Şi iată, acelaşi pescar care a fost ajutat cu ani în urmă la sfatul Meu se află acum, ca ucenic al Meu, printre noi!”

11. Şi Petru a spus: „Da, Doamne, într-adevăr aşa mi s-a petrecut!”

Capitolul 228

În pădurea vecinului

1. Aş fi vrut să termin aici cu povestirile, dar Agricola al nostru M-a rugat să le mai povestesc şi altele din anii tinereții Mele.

2. Iar Eu le-am spus: „Bine, atunci mai ascultați-Mă puțin!

3. Prin urmare, cei doi cetățeni au plecat, iar noi i-am spus vecinului nostru: «Acum toate sunt în cea mai bună ordine; minunea însă păstreaz-o doar pentru tine, până când va veni vremea s-o poți povesti cu folos şi altor oameni!»

4. Iar vecinul a spus: «Dar ce să le spun alor mei când se vor întoarce deseară acasă şi se vor minuna văzând casa complet refăcută?»

5. Eu am spus: «Ai tăi, care oricum nu au prea multă credință şi nu cred deloc în miracole, nu te vor asalta cu prea multe întrebări; căci îşi vor imagina că noi am lucrat cu atâta hărnicie, încât am terminat treaba într-o singură zi. Cât despre nevasta ta, ea de multe ori a afirmat că nişte dulgheri harnici ar putea ridica uşor o casă în câteva zile. Ei bine, de data

aceasta noi am lucrat cu atâta ardoare, încât, pentru moment, nevasta ta va trebui să aibă dreptate!»

6. Sfatul acesta l-a mulțumit pe deplin pe vecin, iar noi l-am lăsat şi ne-am întors acasă, unde ne-am odihnit până spre prânz. Apoi am mâncat, tot sfătuindu-ne între noi ce să facem după-amiază, neavând nimic de lucru.

7. Jose, fiul cel mai vârstnic al lui Iosif[24], s-a gândit că ar fi bine să căutăm pe undeva vreo lucrare.

8. Eu însă am spus: «Cum există în împrejurimile acestea şi alți dulgheri, care şi ei vor să muncească şi să trăiască, n-ar fi deloc frumos să le-o luăm înainte! Oamenii ne cunosc şi ştiu şi cum lucrăm, aşa că vor veni ei înşişi la noi dacă vor avea nevoie; nu este cazul să ne băgăm cu forța pe gâtul lor!

9. Şi dacă tot vrem să facem ceva, haideți să mergem în pădurea vecinului nostru de alături, situată la doar o jumătate de oră de mers, şi vom găsi acolo o treabă de făcut în după-amiaza aceasta!»

10. Iosif a spus că aceasta ar fi posibil, dar că nu primise de la vecin nicio comandă.

11. Eu am spus: «Aveți încredere în Mine! Căci comanda aceasta se află de mult în inima sa, iar în pădure îl vom întâlni chiar pe el, încercând să găsească o modalitate de a-şi tăia cei zece cedri pentru construirea unui hambar nou. Voia să-i pună săptămâna aceasta pe cei trei argați ai săi să doboare acei cedri, şi abia apoi să te întrebe pe tine cum să-i fasoneze; dar cum primul dintre argații săi, pe care el îl crede a fi cel mai bun, zace acum bolnav, el se tot frământă în mintea sa cum, când şi cu cine ar putea pregăti lemnul pentru construcție.

12. El s-a gândit deja de mai multe ori la Mine, amintindu-şi ce am făcut Eu cu stejarul acela; dar n-a avut curajul să vorbească despre aceasta cu Mine sau cu tine. Dacă însă noi îi vom oferi din proprie inițiativă ajutorul, aceasta îl va mulțumi cu atât mai mult. De aceea, putem porni de îndată la drum!»

13. Iosif a întrebat: «Şi ce unelte să luăm cu noi?»

14. Eu am spus: «Nu ne trebuie decât un topor şi un ferăstrău!»

15. Aşa că am luat toporul şi ferăstrăul şi ne-am aşternut la drum.

16. Bineînțeles că Maria a întrebat cum se face că noi nu putem să rămânem niciodată acasă.

17. Eu însă i-am spus: «Pentru că acasă nu avem nimic de lucrat! Când vom avea ceva de lucrat acasă, vom rămâne acasă; tu însă ai mereu foarte multe de făcut aici, de aceea este şi bine să rămâi pe acasă mai mult decât noi!»

18. Şi atunci ea nu a mai spus nimic, iar noi am plecat şi am ajuns destul de repede în locul unde vecinul nostru stătea singurel şi-şi contempla cedrii, frământându-şi mintea ca să găsească un mijloc de a o scoate la capăt.

19. Zărindu-ne de îndată, a venit foarte bucuros spre noi şi i-a spus lui Iosif: «O, frate, ai picat cum nu se poate mai bine! Ştii că am la fel de mare nevoie de un nou hambar, cum am avut şi de grânar. Am aici cel mai bun lemn de construcție, cum nu găseşti în şapte zări! Dar el trebuie pregătit, şi asta îmi dă mari dureri de cap! E drept că m-am gândit de multe ori la tine; însă doborârea acestor copaci nu este nicidecum o treabă pentru nişte dulgheri, cum eşti tu şi fiii tăi. De aceea nici nu am îndrăznit să mă adresez ție până acum, deşi noi doi am vorbit de câteva ori despre nevoia mea de a avea un nou hambar. Dar pentru că acum v-ați nimerit pe aici - ați ales desigur acest drum spre a ajunge sus pe deal, la vreo lucrare -, aş vrea să mă sfătuiesc repede cu voi despre ce ar fi de făcut.»

20. Iosif i-a spus: «Te înşeli dacă crezi că ne aflăm în drum spre vreo lucrare. Am venit încoace chiar pentru tine, spre a face ceea ce tu n-ai cutezat să mă rogi!»

[24] Vezi „Copilăria şi adolescența lui Iisus” de Jakob Lorber, n.r.

21. Auzind aceasta, vecinul s-a bucurat foarte mult şi a vrut de îndată să vorbească cu Iosif despre plată.

22. Iosif însă i-a spus: «Vom vedea asta când va fi gata hambarul. Dar acum, haideți să ne apucăm de treabă; căci mai avem câteva ore de lumină şi putem face multe în timpul acesta!»

23. Vecinul a spus: «Faceți după ştiința şi voința voastră; căci eu ştiu preabine de ce sunteți voi în stare, în special fiul tău cel mai tânăr! Dar despre aceasta nu vreau să mai spun nimic!»

24. Eu l-am întrebat: «Crezi în forța Mea interioară şi în atotputernicia Mea?»

25. Şi vecinul a spus: «Învățătorule, cum aş putea să nu cred, când am avut deja atâtea dovezi?!»

26. Eu am spus: «Bine atunci! Dar aveți cu toții grijă să nu Mă dați în vileag înainte de a fi venit vremea Mea! Iar când va veni ea, o veți afla de la Mine. Acum însă dați-Mi toporul ca să dobor îndată copacii aceştia!»

27. Şi, luând toporul, am doborât dintr-o singură lovitură câte un copac, cu care alți tăietori de lemne s-ar fi luptat cel puțin o zi întreagă.

28. Şi când cei zece copaci au fost culcați la pământ, toți au avut un sentiment straniu, iar Iosif le-a spus celorlalți fii ai săi: «Voi toți v-ați îndoit de el, atunci când eu vă spuneam adesea că Dumnezeu nu-l părăseşte nicicând pe cel pe care l-a ales încă din leagăn! Iar acum v-ați convins desigur cu toții cât de desăvârşit se manifestă Dumnezeu în el şi că face în continuare minuni cu el! De aceea, pe viitor să nu vă mai îndoiți de el, dar nici să nu-l trădați față de nimeni; căci cu siguranță că ştie el preabine de ce doreşte să rămână încă ascuns!»

29. Toți i-au dat dreptate lui Iosif şi totodată au promis solemn să nu spună nimic despre această minune şi nici despre oricare alta, atâta vreme cât Eu Însumi nu voi vrea aceasta.”

Capitolul 229

Ospățul de bucurie la vecin

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „După acestea, Eu le-am spus: «Şi acum, voi patru, luați ferăstrăul şi tăiați fiecare trunchi în câte patru bucăți de lungimi egale!»

2. Jose a spus: «Asta ne va lua mult timp, doar cu puterile noastre omeneşti!»

3. Şi Eu am spus: «Atunci credeți şi faceți aşa cum v-am spus Eu!»

4. Şi toți patru au luat ferăstrăul, l-au fixat pe trunchi şi, de îndată ce puneau ferăstrăul pe poziție şi trăgeau o singură dată, trunchiul se despica în totalitate de la sine. Astfel că n-a durat deloc mult până când cei zece copaci au fost tăiați în patruzeci de bucăți.

5. Când această treabă a fost făcută, Eu am spus: «Acum nu vă mai rămâne decât să îndepărtați cu toporul crengile, pentru ca apoi Eu să pot fasona trunchiurile pentru construcție!»

6. Şi atunci cei patru au trecut la treabă - unul tăia cu toporul şi ceilalți trei îndepărtau crăcile tăiate, care apoi puteau fi folosite ca lemn de foc sau în alte scopuri mărunte, după caz. Şi când, după o oră, s-a încheiat şi treaba aceasta, Eu am luat din nou toporul în mână şi am tăiat cele patruzeci de trunchiuri, cu câte o singură lovitură, în câte patru bucăți, astfel încât din trunchiurile cele groase să rezulte câte două sau trei bârne bune de construcție, iar scoarța a fost apoi desprinsă atât de perfect de pe trunchi, încât să poată fi folosită ca podea la hambar, iar bucățile cele mai subțiri la acoperiş.

7. Şi după ce Mi-am terminat şi treaba aceasta, care nici ea n-a durat mai mult de o oră, am stivuit în perfectă ordine bârnele şi scoarța.

8. Iar când, după câteva ore, toată treaba era terminată, Eu i-am spus vecinului, care era mai mult decât surprins şi foarte fericit: «Acum e treaba ta să cari cât mai repede acasă tot

lemnul de construcție; căci la loc deschis nu te mai pot ajuta în chip miraculos. La fel, şi construirea hambarului tău se va face pe cale naturală - chiar dacă va fi, fără îndoială, mult grăbită; căci, după cum ți-am spus, în loc deschis, unde putem fi văzuți de trecători, nu pot şi nu am voie să fac minuni, din cauza necredinței, a îndărătniciei şi a prostiei oamenilor. Îngrijeşte-te aşadar ca lemnul acesta de construcție să ajungă cât mai repede acolo unde ştii tu, căci cu siguranță că ştii unde vrei să-ți ridici hambarul. Şi întrucât aici am terminat treaba, ne putem întoarce acasă.»

9. Iar vecinul a spus: «Da, să ne întoarcem dar, şi cu cea mai mare bucurie în suflet, căci am dus la bun sfârşit treaba de care eu mă temeam cel mai mult. Dar astă seară veți fi cu toții oaspeții mei. Vom pregăti o masă îmbelşugată, iar la masa aceasta vor fi poftiți toți cei din casa lui Iosif. Şi apoi eu voi scoate cel mai bun vin, care va umple paharele la masa mea festivă, iar noi ne vom veseli în numele lui Iehova până la miezul nopții!'

10. Eu am spus: «Este o idee bună şi în conformitate cu vechea datină când se construieşte o casă; însă în casa ta zace bolnav cel mai credincios servitor al tău, şi de aceea nu prea se cuvine să petrecem în mare veselie alături de un om grav bolnav.»

11. Vecinul a spus: «Este adevărat, dar după cum cu siguranță ştii, patul de suferință al argatului meu nu se află în locuința stăpânilor, ci în casa pe care tatăl meu, foarte inspirat, a construit-o pentru servitori, astfel că în casa mea cea mare ne putem veseli în voie, şi rămân la această propunere a mea. Voia mea nu va avea cu siguranță niciodată puterea voii tale; dar, de data aceasta, dragul meu prieten Iisus, ai putea să faci şi tu puțin voia mea!»

12. Cum ne aflam deja pe drumul de întoarcere, Eu am spus: «Da, da, aşa voi şi face; căci nimeni pe lume nu respectă libera voință a oamenilor mai mult decât Mine, şi dacă M-am opus vreodată prostiei multor oameni, în schimb cu siguranță că nu ai constatat niciodată la Mine să Mă fi ridicat împotriva bunelor intenții ale cuiva. Astfel că, şi de data aceasta, vreau să Mă supun voii tale celei bune; dar în schimb va trebui să faci şi tu ceea ce-ți voi cere Eu acum.

13. Uite, tu l-ai considerat pe argatul tău principal drept cel mai credincios! Eu însă îți spun ție că argatul tău principal, căruia i-ai lăsat totul pe mână, a fost, tocmai el, cel mai necredincios! El a vândut în propriul său folos, în decursul unui an, pe timp de noapte, mai mult de o sută de măsuri de grâu din grânarul tău cel mare, unor negustori greci, şi tot atâta orz, mei, linte şi altele. Desigur, tu ai remarcat aceste pierderi, dar nu şi faptul că hoțul trăia chiar în casa ta; tu i-ai acuzat pentru aceasta pe alții, şi de aceea ai şi comandat la noi un grânar nou şi solid, care să se închidă bine. Dar argatului tău principal nu i-a convenit deloc aceasta, şi el a fost cel care, cu multă viclenie şi iscusință, ne-a întârziat pe noi, adeseori chiar săptămâni întregi, la confecționarea grânarului; căci el ne procura lucrări la mare depărtare, doar pentru a ne întârzia terminarea grânarului. Fiindcă îşi dădea seama că grânarul cel nou îl va împiedica să-şi mai continue afacerile sale necinstite, şi de aceea căuta să-l păstreze cât mai mult timp posibil pe cel vechi, însă ieri după-amiază a observat că grânarul cel nou este aproape gata. Atunci, el s-a dus la casa celuilalt vecin şi i-a dat foc, pentru a ne împiedica o dată în plus să terminăm lucrarea, deoarece avea intenția ca în acea noapte să mai vândă, în propriul său beneficiu, încă o cantitate considerabilă de grâne din vechea magazie, unor greci pe care îi chemase pentru aceasta.

14. Dar prin aceasta s-a umplut paharul şi pentru el, iar Eu Mi-am spus în sinea Mea: om rău ce eşti, până aici şi nu mai mult! Şi acest om, care ştia preabine de ce participă cu atâta zel la stingerea focului, şi-a primit răsplata binemeritată. Acum ştii care este adevărul în legătură cu argatul tău cel credincios. Aşadar, ce ai de gând să faci?»

15. Iar vecinul, consternat de-a binelea, a spus: «Bine, prieteni, dar de ce mi-ați ascuns atâta timp situația aceasta? Dacă mi-aş fi putut măcar închipui aşa ceva, l-aş fi dat de mult pe mâna judecătorilor şi mi-aş fi recuperat paguba pe care mi-a făcut-o vânzându-mi cerealele.»

16. Eu am spus: «Pentru aceasta nu-i nici acum timpul pierdut, iar tu nu vei pierde niciun bănuț; căci argatul tău este un avar, care şi-a păstrat, închişi în dulapul său, toți banii câştigați. Dar dacă vrei să ne ai în seara aceasta drept oaspeți tu trebuie acum să faci Voia Mea. Trebuie să îl păstrezi pe argatul tău. Eu îl voi face sănătos, dar îl voi pune față în față cu faptele sale murdare şi-l voi mustra cu asprime. Atunci el va fi bucuros să îți returneze toți banii furați, până la ultimul bănuț, şi abia apoi vei avea în el un argat credincios. Uite, eu am prevăzut încă de multă vreme că astfel se va petrece, şi de aceea nu ți-am spus nimic decât atunci când am simțit că a venit momentul prielnic atât pentru tine, cât şi pentru el. Eşti mulțumit aşa?»

17. Şi vecinul a spus: «Cine n-ar fi mulțumit? Îți mulțumesc, învățătorule cu adevărat dumnezeiesc, judecător plin de bunătate şi totuşi atât de drept! De aceea o să aibă loc astăzi în casa mea un adevărat festin, la care toată lumea se va bucura! Dar am să țin toate acestea pentru mine, şi voi fi mut ca mormântul, astfel ca nimeni să nu ştie cum s-a purtat argatul meu cu mine!»

18. Eu am spus: «Fă aceasta, şi vei fi fericit acum şi de-a pururi! Căci cel care-l poate ierta din toată inima pe cel mai mare duşman al său, aceluia şi Dumnezeu îi va ierta chiar şi cele mai mari păcate.

19. Dar când îl vom vizita la tine acasă pe argatul cel grav bolnav, nu trebuie să fie nimeni de față decât tu şi noi, cei prezenți aici; iar pentru ca vindecarea bolnavului să nu bată la ochi, îl voi face complet sănătos abia în vreo opt zile. Tu însă, de îndată ce vom ajunge, pune-ți oamenii la treabă pentru ospățul promis, iar între timp noi vom rezolva treaba cu argatul!»

20. Şi, ajunşi la vecin acasă, el a dat poruncile cuvenite, şi au fost anunțați foarte repede şi cei de la noi de acasă, iar mama Mea Maria a venit de îndată cu câteva servitoare, să participe la pregătiri, astfel că în câteva ore toate au fost gata.

21. Între timp însă noi ne-am ocupat de argat. Acesta a mărturisit tot, i-a cerut iertare stăpânului său, precum şi nouă, şi i-a dat înapoi toți banii, cu asigurarea fermă că, atunci când se va însănătoşi, va face toate eforturile pentru a-şi răscumpăra păcatele. Vecinul i-a iertat tot şi l-a păstrat ca argat principal în slujba sa.

22. Şi atunci noi ne-am dus cu toții la ospăț, care era gata pregătit, şi ne-am veselit până spre miezul nopții.

23. Vedeți voi, acestea au fost faptele pe care le-am săvârşit Eu la vârsta de douăzeci de ani şi despre care puțini au ştiut până acum.

24. Dar iată că s-a făcut aproape noapte, şi curând îşi vor face apariția aici, pe Muntele Măslinilor, mai mulți farisei deghizați; şi ei vor fi serviți!”

Sfârşitul volumului 7

Index tematic

(Indicațiile numerice se referă la capitolele, respectiv, la paragrafele prezentei cărți)

A crede - mai important pentru oameni decât a vedea 220
Adam şi Eva, prima pereche de oameni 221.4
A dărui conferă mai multă fericire decât a primi 65.6
Adevărul (căutarea sa) 116
Adevărul (esență şi localizare) 117
Aer (esența sa reală) 76.6 şi următ.
Aer (plin de elemente vitale) 76
Aer (transformarea sa în coloană de granit) 70.9
A fi chemat şi a fi ales 124

Agricola, ca judecător drept 9-l1
Agricola (referire la Domnul nostru Iisus Hristos) 13
Agricola (sfaturile Domnului nostru Iisus Hristos către el) 168
Ajutorul primit de la Dumnezeu pe calea desăvârşirii spirituale 223.8 şi următ.
Apariția duhurilor (provocată de egiptean pentru farisei) 190.11 şi următ.
Arborii otrăvitori, în India (rostul lor) 115
Arhanghelii (aflați pe al treilea nivel al desăvârşirii vieții) 155.15 şi următ.
Atributele originare, cele şapte, ale lui Dumnezeu 18
Atributele divine (cele şapte) nu sunt armonizate în om 20
Atributele divine originare (cele şapte) sunt în armonie în Dumnezeu şi în îngeri 19 şi 20
Avertismentele proorocului (sensul lor) 198.1-l0
Avraam li se înfățişează fariseilor 162
Beatitudine (diferitele grade ale ei) 119.18
Bogăția (are sens în mâinile unor oameni înțelepți) 212.9
Bogăție (dreaptă şi nedreaptă) 157.7 şi următ.
Caiafa doreşte uciderea lui Iisus 83.13; 84.5; 86
Calea cea adevărată spre Dumnezeu 100
Camătă şi comerțul adevărat 6.8
Caravana negustorilor, percepută cu vederea interioară 170
Casele de rugăciuni (false), prăbuşirea lor 176
Călăuzirea oamenilor prin ghidare divină 92; 151
Călăuzirea aparent nedreaptă a oamenilor 173.
Călăuzirea omenirii 121
Căința, cea adevărată 157
Cărțile lui Moise, a şasea şi a şaptea 61.8
Cei aleşi, ca slujitori ai Domnului nostru Iisus Hristos 124.6
Cei chemați, copii şi slujitori ai Domnului nostru Iisus Hristos 124.6
Cerşetoarea din Emmaus şi Domnul nostru Iisus Hristos 132.7 şi următ.
Cinstirea lui Dumnezeu, cea adevărată, 213.5 şi următ.
Comunicarea interioară cu Domnul nostru Iisus Hristos 38.6-8
Concepția de viață a unui fariseu 189
Copiii cerşetori din Emmaus şi familia cea săracă 133;134
Copiii, prețuiți de Domnul nostru Iisus Hristos 94.18 şi următ.
Corpurile cereşti, hrănirea lor 61.4
Creaturile, înfățişarea lor exterioară în raport cu Spiritul 142.5 şi următ.
Credința (ineficientă în caz de constrângere interioară) 147.6
Hristos, esența Sa 198.8 şi următ.
Crucificarea Domnului nostru Iisus Hristos 50.4 şi următ.
Darurile cu care este înzestrat Spiritul, diversitatea lor 152
Delailama = 'creează şi distruge' 104.1
Desăvârşirea (interioară), calea spre ea 223.3 şi următ.
Desăvârşirea vieții, căile spre aceasta 103
Desăvârşirea vieții (interioară), nivelurile acesteia 155
Dezordinea aparentă, o dovadă a existenței lui Dumnezeu 113.8
Domnul nostru Iisus Hristos vorbeşte cu Nicodim despre sărmani 136.
Dumnezeu (Unicul Dumnezeu Adevărat) 60
Dumnezeu (esența Sa trinitară) 198.12 şi următ.
Exercițiul răbdării (conduce la lumina vieții) 11

Existența pământească (nu foloseşte decât la punerea la încercare a liberului-arbitru) 217.2
Emmaus, înlăturarea curioşilor 137
Eterul: hrana corpurilor cereşti 72.4
Eterul (natura sa) 72
Farisei (demascarea gândurilor lor de către egipteni) 145; 146
Farisei (întrebările Domnului nostru Iisus Hristos adresate lor) 198
Farisei (ororile lor demascate de popor) 79
Farisei (repudiați de către popor) 79; 80
Fenicieni (navigația lor) 222.3 şi următ.
Fenomenul luminos al celor douăsprezece coloane 44
Fenomenul solar (apariția unui al doilea şi a unui al treilea soare) 182.17 şi următ.
Gradele de preafericire la spiritele desăvârşite 67
Hibram, negustorul de sclavi (aducerea lui pe calea cea bună) 4.14 şi următ.
Ierusalim (viitorul său) 203.15 şi următ.
Ierusalimul cel Nou - apariția sa pe cer 49
Iisus, învățăminte despre moarte şi despre lumea de dincolo 209.12 şi următ.
Iisus îl judecă şi îl iartă pe argatul cel necredincios al vecinului 229
Iisus (Parabola despre nunta împărătească) 195
Iisus (vindecarea celui orb din naştere) 186; 187
Iisus (ajutorul material acordat lui Petru) 227.7 şi următ.
Iisus (anii Săi de tinerețe) 205; 206; 207
Iisus afirmă că în viitor lumina vieții va fi revărsată asupra Apusului 123.3
Iisus (cuvântarea Sa despre cărturari) 199; 200
Iisus (dispozițiile Sale privind vizita în Templu) 185
Iisus avertizează împotriva interesului excesiv pentru educația teoretică în detrimentul formării interioare 126.8
Iisus (revederea cu Cyrenius după douăzeci de ani) 211
Iisus (despre felul în care va fi primit Cuvântul Său în India) 123.
Iisus (despre risipirea evreilor în întreaga lume) 177.14
Iisus (despre faptele apostolilor şi ale copiilor lui Dumnezeu în lumea de dincolo) 129
Iisus (minuni făptuite în tinerețe) 207.8; 208.18 şi următ.; 210.13; 211.17 şi următ.
Iisus (legea banului de tribut) 196
Iisus readuce la viață o văduvă decedată 179.22
Iisus respinge povețele preoților din sinagogă 223.20.
Iisus îl salvează pe Cyrenius dintr-o furtună pe mare 210.10 şi următ.
Iisus le răspunde fariseilor 188
Iisus prezice moartea rabinului din Nazaret 225
India (credința sa religioasă) 106
Inima plină fericeşte mai mult decât burta plină 94.15
Inteligența plantelor 15.5 şi următ.
Isaia, capitolele 2 şi 3, explicate de Domnul nostru Iisus Hristos 171; 172; 174; 175; 176
Iubirea lui Dumnezeu pentru oameni 141
Iubirea pentru lume duce la pierderea Vieții Veşnice l. 12 şi următ.
Iuliu Cezar (relatare din lumea de dincolo) 218.12 şi următ. 219
Împărăția lui Dumnezeu este cea mai valoroasă avuție 126.9
Împărăția lui Dumnezeu (explicațiile Domnului nostru Iisus Hristos) 194; 195
Împărăția lui Dumnezeu (cucerirea sa înseamnă a face Voia recunoscută a lui Dumnezeu) 127.3 şi următ.

Împărăția lui Dumnezeu (a o lua cu asalt) 127
înaltul-consiliu (divergențele de păreri din sânul lui în legătură cu Iisus) 84
îngeri (despre esența lor - explicație dată lui Nicodim) 56
îngeri (despre esența şi puterea lor) 68; 69
îngeri (despre modul de hrănire al acestora) 61
îngerii nu au aripi 56.6-7
întruparea Domnului nostru Iisus Hristos (scopul) 140
învățături despre cele şapte spirite originare şi despre prăbuşirea lui Lucifer 17.12 şi următ.
învierea lui Iisus (anunțată de egipteni) 145.4
Jus gladii = „legea sabiei" sau „dreptul de viață şi de moarte asupra unui om" 6.15 şi următ.
Ja seam zkrit = ‚Eu sunt ascuns' 99.9
Jeoua = ‚Tată' 200.6
Jeoutza = ‚zămislitor' 200.6
Judecarea celor răi 93
Liberul-arbitru al omului 52.1-3; 202.5 şi următ.
Liberul-arbitru al omului trebuie respectat 62. l şi urmat; 214.8; 215
Localizarea Cerurilor 128.5 şi următ.
Lucifer (prăbuşirea sa) 17.14; 18
Luptele cu gladiatori şi luptele între animale (condamnarea acestora) 94.9, l0, 23
Magii hinduşi (setea lor de Dumnezeu) 108; 109
Magicienii (trucurile lor şi demascarea acestora de către Rafael) 95; 96; 97
Martiriul (religios) în India 104
Materializări (explicarea lor) 15
Materia înseamnă persistența Voinței Dumnezeieşti 69. l
Materie (spiritualul din cadrul materiei) 73; 74
Materia primordială a Creației 17
Măsura binelui şi a răului 53
Menirea omului 140
Migrația mărilor 115.13 şi următ.
Minunea cu vulturii făcută de egipteni 145.5; 146.6, 14
Minunea smochinului făcută de Rafael 149.6 şi următ.
Minunea stâncii făcută de Rafael 150.6 şi următ.
Minunea strachinei de lemn 62.4 şi următ.
Miracolul tranşării lemnului 228
Misiunea mesianică a Domnului nostru Iisus Hristos 118
Moartea (judecata întregii materii) 62.6
Moise şi Ilie se arată fariseilor 163
Moise vorbeşte despre continuitatea vieții după moarte 81.3
Negoțul cu sclavi (la romani) 2.12
Negustorii de sclavi (cei superstițioşi) 3.5
Nicodim capătă de la Domnul nostru Iisus Hristos explicația pentru fenomenul luminos 48; 50; 54
Nicodim, credința sa tainică în Iisus 47.8 şi următ.
Nicodim (cuvântul său către popor) 82.11 şi următ.
Nicodim îi sfătuieşte pe cei din Templu să renunțe la violență 88
Nicodim în vizită la Lazăr 46; 47
Nicodim primeşte vizita fariseilor 144
Nicodim (reproşurile sale întemeiate adresate lui Caiafa) 83

Nimrod şi urmaşii lui 182.12
Nubieni (minunea cu vulturii şi altele) 89.6 şi următ.
Nubieni (puterile lor naturale) 88.11; 89
Nunta în cer 197.2 şi următ.
Oamenii din Egiptul Superior şi Domnul nostru Iisus Hristos 138
Oamenii din Egiptul Superior (desăvârşirea vieţii lor interioare) 161
Oamenii din Egiptul Superior (stăpâni asupra naturii) 160.9 şi următ.
Oamenii din Egiptul Superior (vederea lor spirituală) 158; 161
Oameni (prima pereche); calităţile şi aptitudinile lor 121.7
Oameni (cei hărăziţi pentru sarcini importante în împărăţia spiritelor sunt mai încercaţi decât ceilalţi) 134.4
O evanghelie pentru negustorii din Damasc 179
Parabola despre lucrătorii din vie 193.11 şi următ.
Parabola talanţilor 124.2 şi următ.; 125
Păgânii îl recunosc pe Domnul nostru Iisus Hristos, spre deosebire de evrei 4.7 şi următ.
Pământul ca organism 114
Pământul (evoluţia sa geologică) 115
Pâine, miracolul de la Emmaus pentru Nicodim 63.2 şi următ.
Pedeapsa cu moartea (abolirea ei) 93.11 şi următ.
Pedeapsa cu moartea, acceptată în cazuri excepţionale 94.3
Pesimismul unui roman şi răspunsul Domnului nostru Iisus Hristos 216; 217
Popoarele au domnitorii pe care îi merită 177.18
Popoarele, răspunzătoare de judecata căreia îi sunt supuşi 121.17
Popoarele, răspunzătoare de propriul lor destin 52.3
Poporul evreu (istoria sa) 81
Poruncile (cele zece), explicarea lor 28-35
Postul si rugăciunea f sfatul Domnului nostru Iisus Hristos) 85
Postul şi plăcerile cărnii 85.9
Potopul şi inundarea naturală a pământului 91.20 şi următ.
Preceptele (criminale ale) Templului 8
Procesul transformării (interioare) a omului; exemplul bobului de grâu 77
Producerea de otrăvuri prin maltratarea copiilor 94.19,22
Progresul exterior este lipsit de valoare 222.9 şi următ.
Prorocirea lui Isaia (despre Mesia) 27
Rafael şi Agricola 3.15 şi următ.
Rafael îi îmbracă pe sărmani 24
Rafael (minunea potirului şi a diamantului în faţa magicienilor hinduşi) 102. 6-9
Rafael (minunea smochinilor şi a curmalului) 71.1
Rafael făptuieşte pentru Lazăr minunea vasului de aur 16.5-7
Rafael (minunea leului) 3.22
Rafael rezolvă problemele fariseilor aduşi pe calea cea bună 164
Rafael (minunea scrisului) 20.13-l6; 21
Rafael condamnă pirateria la greci 60.14
Rafael le înlesneşte tinerilor sclavi cunoaşterea a trei limbi 204.6
Rafael (minunea pietrei) 42
Rafael demască păcatele fariseilor 148
Rafael îi dezarmează pe zbirii trimişi de Templu 86.17
Rang (adevărata lui valoare) 177
Răsăritul de soare (corespondenţele sale) l

Răsăritul de soare înseamnă zorii spirituali ai vieții oamenilor l
Războaiele lui Iehova 19
Reîntoarcerea (completă) la Dumnezeu este posibilă doar de pe planeta Pământ 17.8
Regalitatea (originile ei) 203.3 şi următ.
Relatarea duhurilor despre viața de dincolo (înlesnită de Domnul nostru Iisus Hristos) 218
Renaşterea (spirituală) şi efectele ei 55; 69; 70.1-5
Reunirea Spiritului cu sufletul conferă ființei starea de omniprezență 117.9
Revelația divină (condițiile manifestării ei în India) 107
Romanii îi avertizează pe templieri în privința puterii Domnului nostru Iisus Hristos 90
Rusia (viitorul ei) 39.11
Saducheii şi Iisus 197
Sărăcie şi bogăție 37
Scara lui Iacov (înțelesul ei) 57.2 şi următ.
Sisteme religioase (hinduse) 101
Slăvirea lui Dumnezeu (cea adevărată) 59
Smerenia inimii duce la lumina vieții 141.9 şi următ.
Soarele principal şi soarele secundar răsar la porunca Domnului nostru Iisus Hristos 182.9
Soarta şi libertatea de voință 52
Sorii paraleli (explicația lor) 183.5 şi următ.; 184.7
Atributul dumnezeiesc (al şaptelea), cel mai important în om 20.9 şi următ.
Spiritul cel Pur şi esența sa 71.10 şi următ.
Spiritele naturii (lucrarea lor în cazul metalelor) 16
Spiritul omenesc (cel interior), stăpân al forțelor naturii 150
Starea interioară determină înfățişarea exterioară 142.8 şi următ.
Stingerea miraculoasă a incendiului la casa din vecini 226
Suflet (unde, se stabileşte el imediat după moarte) 66.10
Suflet (este mai dificilă îndreptarea sa în lumea de dincolo) 119.12-l7
Suflet (capacitatea sa de a vedea după moarte) 65
Suflet (starea sa în lumea de dincolo) 57.9-l0; 66; 67
Suflet (despre viața sa veşnică) 190
Sufletul îşi formează corpul eteric din trupul de carne, după ce acesta se descompune 66.7 Sufletul cel liber şi viziunea sa în lumea de dincolo 58
Sufletul este supus încercărilor şi în lumea de dincolo 156.9 şi următ.
Sufletul este trupul spiritului 66.7
Supravegherea gândurilor (importanța ei) 36
Ştiințele naturii (existente din vremea lui Moise până la Samuel) 183.12
Talente (omeneşti) 126
Temnicerii omului 151.18
Templierii îl caută pe Domnul nostru Iisus Hristos la Nicodim 87
Templierii (trecutul şi viitorul lor) 51; 60.7
Trândăvia (cel mai mare rău al omului) 181.25
Trimiterea în lume a celor şaptezeci 166; 167
Vântul din nord deasupra Mării Moarte (rostul său) 110
Vederea spirituală 159; 161
Vederea spirituală (oferită tinerilor de către Domnul nostru Iisus Hristos) 169
Viața sufletului imediat după moartea trupului (o aparentă continuare a vieții naturale) 66.11

Viața monahală şi cea de pustnic (absurditatea lor din perspectiva luptei împotriva duşmanilor interiori) 156
Viața naturală şi cea interioară 151.6
Vindecarea orbului pe drumul spre Emmaus 131.5 şi următ.
Visele şi asemănarea omului cu Dumnezeu 57.7 şi următ.
Zientu-Viesta = „față curată" 101.3
Ziua de Apoi (greşit înțeleasă) 194.10
Ziua Domnului este orice zi 141.14
Zou rou az to = „de ce răscoleşti?" 101.3; 104

Index de persoane

Domnul nostru Iisus Hristos (începe şi încheie): 1-229
Aaron: 80, 188, 192, 194
Abel: 203
Avraam: 13, 25-27, 45, 56, 79, 81, 88, 145, 146, 162, 182, 190, 192, 197
Adam: 67, 91, 121, 156, 190, 221
Agar: 162
Agricola: 2-4, 6-l3, 21-24, 38, 39, 43, 51, 65-68, 70, 71, 73, 75-77, 84, 87, 90, 94, 95, 107, 119, 121, 126, 130, 132, 133, 135-l37, 139, 144, 168, 170, 171,177,178,181,185,204,228
Agrippa: 139, 141, 144, 181
Amos: 171
Anastocles:211,212, 220
Anticrist: 54
Apolo: 25, 59
Baal: 54
Barabe: 135, 136, 146, 170
Barahia: 203
Belzebut: 188
Benjamin: 50
Caiafa: 83, 84, 86, 90, 191
Cain: 203
Hristos: 57, 187, 193, 198, 199, 201
Cyrenius: 3, 84, 168, 210-216, 220-222, 224
Daniel: 46
David: 4, 9, 10, 23, 27, 31, 81, 86, 145, 149, 175, 177, 198
Diavol: 4, 17, 31, 44, 53, 86, 87, 93, 94, 96, 104, 121, 145, 166, 170, 174, 181, 188, 202, 206
Diogene: 189
Elisei: 13, 26
Emanuel:27, 183, 197
Enoh:46, 67, 161
Esau: 34
Eva: 121,221
Helias: 26-35, 38,39, 91,170
Hibram:4, 5, 11, 12,38,39, 165
Iacov (patriarhul): 13, 25-27, 34, 57, 79, 81, 146, 171, 174, 190, 192, 197
Iacov (fratele şi ucenicul lui Iisus): 129,130,159, 182, 205, 207-209, 211, 212, 220, 223, 224
Iara: 3, 38

Iehova: 2. 9,10, 17-21,25,27,28, 31, 34,41,45-47, 57, 63, 78, 79, 81, 84, 149, 162, 164, 188, 198, 213,225,229
Iehova Savaot: 47, 62, 162, 169
Ieremia: 47
Iisus: 81, 86, 186, 207, 224, 225, 229
Ilie: 13, 23, 26, 27, 31, 46, 47, 131, 163
Ioan, ucenicul preferat: 20, 129, 130, 159, 182, 187,205
Ioan, Botezătorul: 13, 27, 45, 47, 50, 79, 80, 83, 90,163,192,200,203
Iordan: 181, 183, 185
Iosif, tatăl purtător de grijă al lui Iisus: 205-213, 215-217,220,222-229
Iosif din Arimateea: 86, 87, 136, 143, 149, 157, 158,180,185,204
Iosua: 31
Iov: 134
Irod: 6, 45, 79, 90, 192,196,211
Irodiada: 79
Isaac: 13,25-27,34,56,79,146,162,190,192,197
Isaia: 27, 47, 171, 172, 173, 175, 176, 188
Iuda: 50
Iuda Iscarioteanul: 78, 183
Iudita: 31
Iuliu Cezar:217-219
Jose: 207, 217, 228
Jupiter:25, 213
Kenan: 46
Kisjonah: 166
Laius: 139, 144, 181
Lazăr: l, 2, 4, 6, 11, 12, 14, 16, 17, 20-24, 38-44, 46-49, 55, 56, 61, 64, 65, 71, 73, 77-79, 83, 84, 86, 87, 91, 95, 102, 106-l10, 119, 130, 131, 136-l38, 142, 143, 153, 154, 157, 158, 164, 165, 167, 169, 170, 177, 181, 183, 184,205
Levi: 50, 297
Lot: 56, 81, 162
Lot (nevasta acestuia): 145
Lucifer: 17, 21
Maria, Maica Domnului: 205, 207, 224, 225, 228,229
Maria, sora lui Lazăr: 12
Matei: 20
Melchisedec: 23
Meduhed: 159
Mercur: 25, 60
Mesia: 13, 23, 26, 27, 44, 46, 47, 62, 79, 81-83, 86,87,117, 127,144,151, 162, 163, 166, 197,202, 205, 206
Moise: 6-8, 10, 13, 23, 25, 26, 28-38, 42, 46, 47, 50, 54, 56, 61, 79, 80, 81, 84-86, 91, 94, 117, 121, 122, 137, 141, 144-l46, 148; 150, 151, 156, 162, 163, 178, 179, 183, 185, 186, 188, 190, 192-l94, 196-200, 202-203, 208, 221, 227
Nicodim: 45-50, 52-58, 61-63, 81-83, 86, 87, 88, 90, 130, 133, 136-l38, 143, 144, 147, 149, 153, 157-l59, 164-l67, 170, 171, 177, 178, 180, 181, 183-l85,204
Nimrod: 182
Noe: 81, 91, 121, 172, 173, 181, 182, 190, 193
Olofern:31
Petru: 109, 129, 130, 159-l62, 182, 185,227

Pilat: 10, 11,51,76
Platon: 76
Rafael: 3-6, 10, 12, 14-21, 24, 40-43, 55, 56, 58-60, 63, 64, 67-77, 84, 86, 91, 95, 96, 98-l04, 106, 107, 109, 110, 112-l15, 129-l31, 136-l38, 142, 143, 147-l54, 164, 167, 170, 177, 178, 180, 181, 204
Solomon: 4, 7, 22, 31, 51, 53, 81, 145, 174, 183, 206
Samuel:81, 149, 152,203
Sara: 162
Satana: 79, 153, 181,203
Saul: 7, 81,203
Savaot: 174, 175
Simion: 81
Simon Iuda (Petru): 161, 182, 185,227
Sion: 10, 13,27, 171, 176
Toma: 78
Tobias: 56
Zaharia: 45, 50, 79-81, 192, 200, 203
Alte persoane:
Hangiul din vale; un om din Betleem; un rabin; un orb vindecat; o cerşetoare; şapte copii cerşetori; o femeie înviată din morți; un vindecat; păstori; locuitori din Emmaus; oamenii din Egiptul Superior; magicienii hinduşi; cetățeni din Damasc; saduchei; cărturari; farisei; sclavi; romani.

Index de nume geografice

Cifrele se referă la capitole şi la paragrafe
Jabu sim bil: 160
Alexandria: 219
Ararat:58, 91
Atena: 41, 60, 208, 219
Babei, Babilon: 51, 54, 94, 117, 162, 176
Basan: 174
Betania: l, 2, 12, 14, 78, 79, 83, 86, 87, 131, 158, 164
Betleem: 24, 78, 81, 82, 86, 107, 158, 202
Betsaida: 166
Capernaum: 75, 159, 166, 223, 225, 227
Cârmei: 156
Cezareea lui Filip: 48, 94
Damasc: 3, 168, 170, 178, 179
Diathira: 160
Elizeu: 87
Emmaus: 63, 70, 82, 83, 86, 87, 90, 91, 126, 129-l32,136, 137,139,143,144, 181,191
Eufrat: 44, 47, 83
Ghenizaret: 38
Gomora: 4, 119, 148, 162, 176, 193
Horazin: 166, 223
Horeb: 81
Israel: 134
Ierihon: 31

Ierusalim: 2, 3, 13, 23, 24, 44-51, 54, 62, 63, 78, 79, 81, 83, 87, 90, 110, 129, 131, 132, 135, 136, 139, 144-l46, 150, 170, 171, 174-l76, 178, 179, 181, 185, 187,203,207,219
Iordan: 13, 45, 65, 79, 129, 142,201
Infern: 93, 106, 157
Kis: 166
Liban: 174, 183
Marea Adriatică: 168
Marea Caspică: 119
Marea Galileii: 47, 75, 94
Marea Mediterană: 73
Marea Moartă: 65, 110, 119, 129
Memfis: 88, 89, 160
Muntele Măslinilor: 172, 180, 200, 201, 202
Nazaret: 47, 80, 81, 86-88, 211, 223-225
Nil: 88, 89, 160, 161
Noul Ierusalim: 49, 54
Olimp: 59
Paradis: 151
Pont: 2, 3
Roma: 2, 6, 7, 11, 13, 39, 49, 58, 60, 65, 70, 73, 76, 77, 86, 90, 94, 120, 126, 135, 144, 168, 169, 176-l78, 196,204,219
Sidon: 3, 24, 83, 166, 168
Siloe: 186
Sinai: 80, 162, 190
Sion: 10, 13, 156, 171, 176
Sodoma: 4, 119, 148, 162, 166, 176, 193
Tibru: 73
Teba: 160
Tir: 3, 24, 83, 166,208,210
Vezuviu: 119

CUPRINS

Domnul nostru Iisus Hristos pe Muntele Măslinilor (continuare)

Capitolul 1 - Un răsărit de soare şi semnificaţia sa spirituală.....**1**
Capitolul 2 - Sosirea negustorilor.....**3**
Capitolul 3 - Superstiţia negustorilor de sclavi **5**
Capitolul 4 - Negustorul de sclavi este adus pe calea cea bună.....**6**
Capitolul 5 - Eliberarea sclavilor.....**8**
Capitolul 6 - Diferenţa dintre negoţ şi camătă **9**
Capitolul 7 - Agricola interoghează un superior al Templului.....**11**
Capitolul 8 - Preceptele criminale ale Templului.....**12**
Capitolul 9 - Mărturisirea aşa-zisului răufăcător **13**
Capitolul 10 - Mărturia superiorului **14**
Capitolul 11 - Judecata lui Agricola **16**
Capitolul 12 - Ospăţul de la han **17**
Capitolul 13 - Agricola vorbeşte despre Iisus.....**19**
Capitolul 14 - Noi oaspeţi sosesc la han; cum sunt ei primiţi **21**
Capitolul 15 - O explicaţie cu privire la materializări **23**

Capitolul 16 - Cum contribuie spiritele naturii la constituirea metalelor. Secretul miracolelor **24**
Capitolul 17 - Elementele primordiale ale Creației..... **25**
Capitolul 18 - Cele şapte Atribute originare ale lui Dumnezeu. Despre mântuire..... **27**
Capitolul 19 - Aşa-zisele războaie ale lui Iehova **29**
Capitolul 20 - Dizarmonia pe care o produce în om absența celor şapte Atribute Dumnezeieşti **31**
Capitolul 21 - Minune peste minune..... **33**
Capitolul 22 - Tânăra evreică vrea să ştie totul despre Domnul nostru Iisus Hristos..... **34**
Capitolul 23 - Întrebarea romanului despre Mesia..... **36**
Capitolul 24 - Rafael îi îmbracă pe cei sărmani **37**
Capitolul 25 - Tânăra evreică intuieşte Cine este Domnul nostru Iisus Hristos..... **39**
Capitolul 26 - Subterfugiile evreicei **40**
Capitolul 27 - Explicațiile lui Iisus cu privire la profețiile mesianice **42**
Capitolul 28 - Explicarea primelor trei porunci..... **43**
Capitolul 29 - A patra poruncă **44**
Capitolul 30 - Critica lui Helias cu privire la cea de-a patra poruncă..... **45**
Capitolul 31 - Cea de-a cincea poruncă **46**
Capitolul 32 - Cea de-a şasea poruncă **48**
Capitolul 33 - Cea de-a şaptea poruncă **49**
Capitolul 34 - Cea de-a opta poruncă **50**
Capitolul 35 - Poruncile a noua şi a zecea **52**
Capitolul 36 - Importanța controlării gândurilor..... **54**
Capitolul 37 - Sărăcie şi bogăție..... **54**
Capitolul 38 - Despre critica omenească. Domnul nostru Iisus Hristos sfătuieşte ca toate îndoielile să fie exprimate. Relația interioară cu Domnul nostru Iisus Hristos..... **55**
Capitolul 39 - Părerile tinerilor sclavi. Despre viitorul Rusiei..... **56**
Capitolul 40 - Lazăr şi Rafael îi servesc pe străini..... **59**
Capitolul 41 - Rafael şi grecii **60**
Capitolul 42 - O minune a lui Rafael..... **62**
Capitolul 43 - Întrebarea lui Agricola despre natura lui Rafael. Răbdarea este o binecuvântare **64**
Capitolul 44 - Apariția în noapte a celor zece coloane luminoase de nori **65**
Capitolul 45 - Modificarea fenomenului ceresc şi încurcătura templierilor..... **67**
Capitolul 46 - Nicodim la Lazăr, pe Muntele Măslinilor..... **69**
Capitolul 47 - Nicodim discută cu Lazăr despre fenomenul cel luminos..... **71**
Capitolul 48 - Nicodim față în față cu Domnul nostru Iisus Hristos **74**
Capitolul 49 - Imaginea vechiului şi a noului Ierusalim..... **75**
Capitolul 50 - Domnul nostru Iisus Hristos explică fenomenele luminoase..... **76**
Capitolul 51 - Despre trecutul şi viitorul evreilor..... **78**
Capitolul 52 - Destin sau liber-arbitru?..... **80**
Capitolul 53 - Despre măsura binelui şi a răului **82**
Capitolul 54 - Explicația celui de-al treilea fenomen luminos..... **83**
Capitolul 55 - Renaşterea în Spirit conferă adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu..... **84**
Capitolul 56 - Natura tainică a îngerilor. Iubire copleşitoare şi înțelepciune profundă, inimă trezită şi minte deschisă..... **86**
Capitolul 57 - Scara lui Iacov. Despre natura viselor. Sufletele în lumea de dincolo..... **89**
Capitolul 58 - Sufletul şi trupul. Ce devine un suflet lumesc atunci când experimentează viața de apoi. Luna şi locuitorii ei **91**
Capitolul 59 - Adevărata adorare a lui Dumnezeu..... **94**

Capitolul 60 - Grecii aflați pe calea spre Unicul Dumnezeu Adevărat **95**
Capitolul 61 - Hrana îngerilor. Referire la *Cărțile a şasea* şi *a şaptea* ale lui Moise **98**
Capitolul 62 - Valoarea liberului-arbitru al oamenilor. Despre experiențele profeților în lumea de dincolo. Despre mântuire ……..... **99**
Capitolul 63 - Poporul şi templierii.....**100**
Capitolul 64 - Mulțumirile sclavilor eliberați **102**
Capitolul 65 - Viziunea sufletului după moarte **103**
Capitolul 66 - Despre natura sufletului şi a Spiritului. Sufletul în lumea de dincolo.....**104**
Capitolul 67 - Diferitele trepte ale beatitudinii în cazul sufletelor desăvârşite **106**
Capitolul 68 - Despre natura îngerilor.....**107**
Capitolul 69 - Puterea îngerilor. Relația dintre Spirit şi suflet. Renaşterea spirituală.....**108**
Capitolul 70 - Despre natura aerului **109**
Capitolul 71 - Despre natura Spiritului **110**
Capitolul 72 - Despre natura eterului **111**
Capitolul 73 - Spiritul cel Pur în cadrul materiei **113**
Capitolul 74 - Impactul Spiritului asupra materiei.....**114**
Capitolul 75 - Spiritul, forța cea ascunsă ……..**115**
Capitolul 76 - Eliberarea de materie **116**
Capitolul 77 - Procesul transformării interioare a omului **118**
Capitolul 78 - Hangiul din vale povesteşte despre evenimentele din Templu **120**
Capitolul 79 - Poporul dezvăluie atrocitățile comise de farisei.....**121**
Capitolul 80 - Locuitorul din Betleem îl ia la întrebări pe cărturar.....**123**
Capitolul 81 - Bătrânul rabin vorbeşte despre decăderea poporului evreu.....**124**
Capitolul 82 - Cuvintele liniştitoare ale lui Nicodim către popor **127**
Capitolul 83 - Consfătuirea fariseilor.....**129**
Capitolul 84 - Marele-consiliu este divizat……**131**
Capitolul 85 - Despre adevăratul post şi adevărata rugăciune..... **132**
Capitolul 86 - Nişte servitori deghizați ai Templului vin la Lazăr..... **135**
Capitolul 87 - Mai-marii Templului vin la Nicodim.....**138**
Capitolul 88 - Nicodim le vorbeşte templierilor **141**
Capitolul 89 - Romanul povesteşte despre puterea nubianului **143**
Capitolul 90 - Romanul îi avertizează pe templieri despre puterea Domnului nostru Iisus Hristos.....**145**
Capitolul 91 - Cei care se supun Voii lui Dumnezeu sunt îndestulați. Potopul material şi cel spiritual..... **147**
Capitolul 92 - Despre binefacere. Providența Divină îi ghidează pe oameni.....**148**
Capitolul 93 - Răul şi judecata sa..... **150**
Capitolul 94 - Despre pedeapsa cu moartea **151**
Capitolul 95 - Cei trei magicieni din India şi minunile lor.....**154**
Capitolul 96 - Rafael îi demască pe magicieni **156**
Capitolul 97 - Pledoaria magicianului principal **157**
Capitolul 98 - Mărturisirea marelui magician **158**
Capitolul 99 - Cum L-au căutat indienii în zadar pe Dumnezeu..... **160**
Capitolul 100 - Calea cea adevărată care conduce la Dumnezeu **162**
Capitolul 101 - Despre învățăturile religioase ale Indiei.....**163**
Capitolul 102 - Marea intuiție a celor trei magicieni. Aducerea diamantului în mod miraculos **164**
Capitolul 103 - Calea spre desăvârşirea vieții **166**
Capitolul 104 - Greşeala magicienilor **167**
Capitolul 105 - Întrebarea magicianului despre modul de transmitere a revelațiilor **168**

Capitolul 106 - Destinul poporului indian **169**
Capitolul 107 - Revelația în India..... **171**
Capitolul 108 - Dorul magicienilor de Dumnezeul Cel Adevărat.....**172**
Capitolul 109 - Toate la timpul lor! Domnul nostru Iisus Hristos respectă ordinea pe care Dumnezeu a instaurat-o în lumea materială **173**
Capitolul 110 - Puternicul vânt de la miazănoapte şi rostul său. Marea Moartă..... **174**
Capitolul 111 - Îndoielile magicianului indian **176**
Capitolul 112 - Despre diversitatea formelor tuturor creaturilor..... **178**
Capitolul 113 - Necesitatea diversității în toate cele create **179**
Capitolul 114 - Pământul ca organism..... **180**
Capitolul 115 - Rostul arborilor otrăvitori din India. Dezvoltarea Pământului. Migrația mărilor..... **181**
Capitolul 116 - întrebarea referitoare la Adevăr **183**
Capitolul 117 - Ce este Adevărul şi unde sălăşluieşte el. Cum au căutat cei trei magicieni Adevărul.....**184**
Capitolul 118 - Misiunea lui Mesia. Consfătuirea magicienilor.....**186**
Capitolul 119 - Fenomenele vulcanice din zona Mării Moarte. Agricola îi vede pe sodomiții de odinioară în împărăția spiritelor. Diferitele niveluri de preafericire ale spiritelor..... **188**
Capitolul 120 - Întrebările lui Agricola privind destinul oamenilor **190**
Capitolul 121 - Despre ghidarea omenirii. Cunoaştere, raţiune şi liber-arbitru **191**
Capitolul 122 - Cei trei magicieni îl recunosc pe Domnul nostru Iisus Hristos **193**
Capitolul 123 - Cum va fi primit Cuvântului Domnul nostru Iisus Hristos în India **195**
Capitolul 124 - Cei chemați şi cei aleşi..... **196**
Capitolul 125 - Critica magicianului la adresa Parabolei Talanților.....**198**
Capitolul 126 - Despre educarea corectă a copiilor, potrivit predispozițiilor lor diferite. Importanța formării spirituale **199**
Capitolul 127 - Împărăția lui Dumnezeu **201**
Capitolul 128 - Unde se află Cerul?..... **202**
Capitolul 129 - Sfera de acțiune a apostolilor şi a copiilor lui Dumnezeu în lumea de dincolo **203**
Capitolul 130 - Plecarea spre Emmaus..... **205**
Capitolul 131 - Pe drumul spre Emmaus **206**
Capitolul 132 - Domnul nostru Iisus Hristos şi cerşetoarea **207**
Capitolul 133 - Micii cerşetori din Emmaus **209**
Capitolul 134 - Domnul nostru Iisus Hristos la familia cea săracă.....**211**
Capitolul 135 - Agricola şi păstorii **212**
Capitolul 136 - Domnul nostru Iisus Hristos vorbeşte cu Nicodim despre săraci **214**
Capitolul 137 - Curiozitatea locuitorilor din Emmaus **215**
Capitolul 138 - Sosirea celor şapte egipteni. Cuvântul plin de recunoştință adresat Domnului nostru Iisus Hristos de către egiptean. Despre hrana cea adecvată **217**
Capitolul 139 - Recunoaşterea Domnului nostru Iisus Hristos de către cei doi romani. Domnul nostru Iisus Hristos cere să nu fie dezvăluit lumii înainte de vreme.....**219**
Capitolul 140 - Menirea omului. Scopul întrupării Domnului nostru Iisus Hristos **220**
Capitolul 141 - De ce Dumnezeu consimte să-i iubească pe oameni. Ce este omul în fața lui Dumnezeu. Adevărata smerenie. Adevărata adorare a lui Dumnezeu. Iertarea păcatelor **222**
Capitolul 142 - Ființele create de Dumnezeu: forma lor şi Spiritul care le animă..... **224**
Capitolul 143 - Pe colina de lângă Emmaus **225**
Capitolul 144 - Fariseii vin să îl vadă pe Nicodim **226**

Capitolul 145 - Egipteanul dezvăluie gândurile fariseilor **228**
Capitolul 146 - Pedepsirea bogatului Barabe **230**
Capitolul 147 - Promisiunea fariseilor **232**
Capitolul 148 - Rafael dezvăluie păcatele fariseilor.....**234**
Capitolul 149 - Minunea cea convingătoare a lui Rafael **236**
Capitolul 150 - Despre esența omului **238**
Capitolul 151 - Cum îi călăuzește Dumnezeu pe oameni **240**
Capitolul 152 - Diversitatea darurilor cu care este înzestrat Spiritul **242**
Capitolul 153 - Pocăința fariseilor **243**
Capitolul 154 - Domnul nostru Iisus Hristos şi fariseii **235**
Capitolul 155 - Cele trei trepte ale desăvârşirii interioare.....**246**
Capitolul 156 - Despre viața monahală şi despre sihaştri. Rostul ispitelor.....**248**
Capitolul 157 - Adevărata căință şi adevărata penitență.....**250**
Capitolul 158 - Despre adevărata înțelepciune şi adevărata precauție **251**
Capitolul 159 - Viziunea spirituală a egiptenilor **253**
Capitolul 160 - Credință şi viziune spirituală. Evoluția spirituală a egipteanului şi etapele ei **254**
Capitolul 161 - Revelația egipteanului **255**
Capitolul 162 - Avraam apare în fața celor patru templieri **256**
Capitolul 163 - Moise şi Ilie le dau un nou imbold fariseilor aduşi pe calea cea bună ….. **258**
Capitolul 164 - O demonstrație de viteză a lui Rafael.....**260**
Capitolul 165 - Domnul nostru Iisus Hristos îi trimite pe negustorii de sclavi în patria lor..**261**
Capitolul 166 - Trimiterea celor şaptezeci de lucrători ca soli ai Mântuitorului *(Evanghelia după Luca, capitolul 10)* **262**
Capitolul 167 - Misiunea celor şaptezeci de soli **264**
Capitolul 168 - Sfaturile Domnului nostru Iisus Hristos privind întoarcerea lui Agricola în patrie, întărirea credinței şi a încrederii prin practică. Darurile Grației Divine sunt oferite celor care sunt pregătiți..... **265**
Capitolul 169 - Domnul nostru Iisus Hristos îi sfătuieşte pe tinerii nordici. Despre îngeri. Cerul şi iadul. Esența vederii spirituale interioare **267**
Capitolul 170 - Caravana de negustori din Damasc.....**269**
Capitolul 171 - Domnul nostru Iisus Hristos explică al doilea capitol din *Isaia* **271**
Capitolul 172 - Domnul nostru Iisus Hristos explică reprezentările asupra viitorului din *Isaia (Isaia, 2/1-5)*.....**273**
Capitolul 173 - Despre destinul aparent nedrept al oamenilor.....**274**
Capitolul 174 - Explicarea lui *Isaia, 2/6-22.* Revelații despre grația primită prin noua lumină **276**
Capitolul 175 - Explicarea capitolului al treilea din *Isaia.* Necesitatea ordinii într-o comunitate **278**
Capitolul 176 - Prăbuşirea edificiilor falselor religii, o interpretare după *Isaia 3/6-27*..... **280**
Capitolul 177 - Jalnica goană după ranguri, îngâmfarea şi smerenia **282**
Capitolul 178 - Domnul nostru Iisus Hristos rezolvă conflictul dintre negustorii din Damasc şi hangiii din Emmaus **283**
Capitolul 179 - O mică Evanghelie pentru negustorii din Damasc.....**286**
Capitolul 180 - Domnul nostru Iisus Hristos învie o văduvă **287**
Capitolul 181 - Întoarcerea pe Muntele Măslinilor. Trândăvia este răul cel mai mare ….. **290**
Capitolul 182 - Un răsărit de Soare neobişnuit.....**293**
Capitolul 183 - Cauza sorilor secundari **295**
Capitolul 184 - Domnul nostru Iisus Hristos explică apariția falşilor sori şi semnificația lor în viitor.....**297**

Capitolul 185 - Dispozițiile Domnului nostru Iisus Hristos privind vizita în Templu **300**
Capitolul 186 - Vindecarea orbului din naştere, în fața Templului *(Evanghelia după Ioan 9/1-34)* **301**
Capitolul 187 - Domnul nostru Iisus Hristos vorbeşte cu orbul care a fost vindecat şi cu fariseii *(Evanghelia după Ioan 9/35-41)*.....**304**
Capitolul 188 - Domnul nostru Iisus Hristos pune în evidență contradicțiile fariseilor.....**305**
Capitolul 189 - Un fariseu îşi expune concepția sa de viață.....**308**
Capitolul 190 - Viața cea Veşnică a sufletelor **309**
Capitolul 191 - Templul îşi face noi planuri de a-L prinde pe Domnul nostru Iisus Hristos **311**
Capitolul 192 - Fariseii încearcă să-L prindă cu greşeala pe Domnul nostru Iisus Hristos ..**312**
Capitolul 193 - Parabola despre lucrătorii din vie.....**314**
Capitolul 194 - Întrebările fariseilor despre Împărăția lui Dumnezeu **317**
Capitolul 195 - Parabola despre împărat şi despre ospățul său de nuntă..... **318**
Capitolul 196 - Despre tributul datorat Cezarului **320**
Capitolul 197 - Iisus şi saducheii. Nunta în Ceruri.....**321**
Capitolul 198 - Domnul nostru Iisus îi întreabă pe farisei ce cred ei despre Hristos **322**
Capitolul 199 - Cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos despre cărturari **324**
Capitolul 200 - Domnul nostru Iisus Hristos îi mustră pe farisei..... **325**
Capitolul 201 - Domnul nostru Iisus Hristos liniştește poporul **327**
Capitolul 202 - Libertatea voinței omului. Nerăbdarea omenească şi îndurarea lui Dumnezeu **328**
Capitolul 203 - Viitorul Ierusalimului ……..... **329**
Capitolul 204 - Domnul nostru Iisus Hristos cu ai Săi pe Muntele Măslinilor.....**332**

Un episod din anii de tinerețe ai Domnului nostru Iisus Hristos

Capitolul 205 - Iosif refuză să îşi ofere serviciile unui grec.....**333**
Capitolul 206 - Atitudinea Domnului nostru Iisus Hristos în tinerețe față de farisei **334**
Capitolul 207 - Încă de tânăr Domnul nostru Iisus Hristos dă dovezi ale atotputerniciei Sale **336**
Capitolul 208 - Popasul la hangiul grec …….. **338**
Capitolul 209 - Învățăturile de pe vârful muntelui.....**340**
Capitolul 210 - Călătoria la Tir.....**342**
Capitolul 211 - Revederea cu Cyrenius …….. **344**
Capitolul 212 - în palatul lui Cyrenius …… **346**
Capitolul 213 - Despre adevărata adorare a lui Dumnezeu. Iisus, ca model pentru oameni **347**
Capitolul 214 - Liberul-arbitru al omului…….... **348**
Capitolul 215 - Educarea omenirii **350**
Capitolul 216 - Romanul critică situația din această lume.....**351**
Capitolul 217 - Intențiile lui Dumnezeu cu oamenii.....**352**
Capitolul 218 - Duhurile vorbesc despre lumea de dincolo.....**353**
Capitolul 219 - Viața lui Iuliu Cezar în lumea de dincolo.....**355**
Capitolul 220 - Despre credință şi vedere …….. **357**
Capitolul 221 - Adam şi Eva, primii oameni de pe pământ. Preadamiții **358**
Capitolul 222 - Iluzia progresului exterior al civilizației.....**359**
Capitolul 223 - Calea spre desăvârşirea spirituală **361**
Capitolul 224 - Sosirea la Nazaret **363**
Capitolul 225 - Moartea rabinului **365**
Capitolul 226 - Incendiul de la casa vecinilor **367**

Capitolul 227 - Milostenia câtorva cetățeni **368**
Capitolul 228 - În pădurea vecinului ……... **369**
Capitolul 229 - Ospățul de bucurie la vecin **371**
Index tematic.....**373**
Index de persoane.....**379**
Index de nume geografice.....**381**